'Ο τύπος τοῦ νέου «φουρὼ» μὲ τὴν τσέπη πάνω ἀπὸ τὸ βολάν.

Ξαναγυρίζουμε σιγὰ-σιγὰ στὰ τακούνια Λουΐ Κένζ.

Γιὰ μιὰ μεγαλύτερη κοπέλλα σᾶς παρουσιάζομε ἕνα χαριτωμένο φόρεμα ποὺ στολίζεται στὸ μπουστάκι μ' ἕνα λευκὸ πλαστρόν. Καὶ αὐτοῦ ἡ κοῦπ εἶναι ζαπονὲ μὲ κοντὸ μανικάκι κι' ἕνα πολὺ μεγάλο ὀβάλ ἄνοιγμα μπροστά, ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνεται τὸ πλαστρόν.

Μιὰ φάσα ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ λαιμὸ στὰ μισὰ τοῦ πλαστρὸν καὶ συνεχίζεται καὶ στὴ φούστα χρησιμεύοντας γιὰ τὸ κούμπωμα.

Τὸ μπουστάκι εἶναι ἐφαρμοστό, σ' ἀντίθεσι πρὸς τὴ φαρδειὰ φούστα τὴν κομμένη ἀν φόρμ.

Λευκὰ ρεβεράκια στὰ μανίκια καὶ λευκὴ ζώνη συμπληρώνουν τὸ φόρεμα.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τὰ ἀγορίστηκα κοστούμια, ποὺ συνδυάζουν τὸ κοντὸ παντελόνι μὲ τὴ βέστα εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τώρα.

'Ο συνδυασμὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμοιόμορφος, δηλαδὴ παντελόνι καὶ βέστα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀλλὰ συνηθίζεται καὶ ὁ συνδυασμὸς δύο διαφορετικῶν χρωμάτων καὶ ὑφασμάτων. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ ἕνα ὕφασμα θὰ εἶναι μονόχρωμο καὶ τὸ ἄλλο φανταιζί. 'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ συνδυασμὸς μπορεῖ νὰ γίνη μὲ δύο τρόπους. Κάνομε δηλαδὴ τὸ παντελόνι μονόχρωμο καὶ τὴ βέστα φανταιζὶ ἢ τὸ ἀντίθετο.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ προτιμοῦμε γιὰ τέτοιους συνδυασμοὺς εἶναι τὰ σκωτσέζικα καὶ τὰ καντριγιέ.

Πρέπει πολὺ νὰ προσέξετε στὸν συνδυασμὸ τοῦ φανταιζὶ καὶ τοῦ μονόχρωμου ὥστε τὸ σύνολο νὰ εἶναι ἁρμονικό.

Τὰ μανίκια στὶς ἀγορίστικες βέστες εἶναι ραγκλάν. Τὸ κούμπωμα εὐθύγραμμο καὶ στολίζεται μὲ ἐξωτερικὲς τσέπες ἢ μὲ κοφτές.

"Αλλο ἐπίσης πολὺ μοδάτο σύνολο εἶναι τὸ κοντὸ παντελόνι μὲ μπλουζάκι ἢ πουλόβερ. Τὸ παντελόνι εἶναι βαθύχρωμο καὶ ἡ μπλούζα ἢ τὸ πουλόβερ σὲ χρώματα ζωηρά.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

'Ανάμεσα στὰ τόσα φορέματα ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα δὲν παραλείπει νὰ μᾶς ἀναφέρη καὶ τὶς φοῦστες καὶ μπλοῦζες, τὸ τόσο πρακτικὸ αὐτὸ κοστούμι.

Γιὰ τὰ μικρὰ κοριτσάκια ἡ φούστα συμπληρώνεται σχεδὸν πάντα μὲ τιράντες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Οἱ παιδικὲς φοῦστες γίνονται μὲ διάφορες κοῦπ: 'Αν φόρμ μὲ πολλὰ γκονταί, πλισσεδωτὲς μὲ διάφορα εἴδη πιετῶν κ. ἄ.

Σᾶς δείχνομε σήμερα μιὰ ἰδιόρρυθμη φούστα, ποὺ τὸ ἐπάνω της μέρος εἶναι ἀν τὲς πιέτες στενότερες ἐπάνω καὶ φαρδύτερες κάτω.

Γιὰ συμπλήρωμα ἔχομε μιὰ φαρδειὰ ντραπαριστὴ ζώνη μονόχρωμη ποὺ περνάει κάτω ἀπὸ τὶς πὰτ μπροστά.

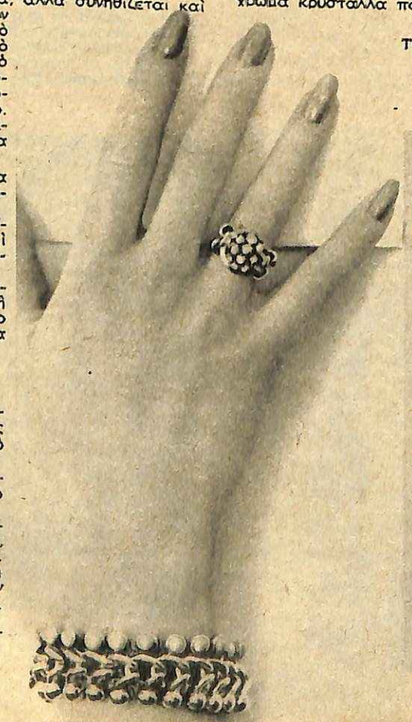

Συνδυασμὸς δακτυλιδιοῦ καὶ βραχιολιοῦ ἀπὸ σκαλιστὸ μέταλλο.

φόρμ καὶ τὸ κάτω σχηματίζει ἕνα φαρδὺ βολὰν μὲ πιέτες. Τὸ ἴδιο σκέρτσο ἐφαρμόζεται καὶ σ' ὁλόκληρα φορεματάκια κοριτσιῶν.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης ὄμορφη κοῦπ παιδικοῦ φορέματος εἶναι αὐτὴ ποὺ σχηματίζει ἕνα νωμίτη μὲ συνέχεια μανικάκια ζαπονέ.

Οἱ πιέτες στὰ δύο μπροστινὰ πλάγια καὶ στὴ μέση τῆς πλάτης ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ μπουστάκι ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸν νωμίτη καὶ συνεχίζονται στὴ φούστα.

Τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ φορέματος καὶ τὰ πλάγια σχηματίζονται μὲ λοξὰ φύλλα κι' ἔτσι ἡ φούστα ἀποκτᾶ τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπικρατέστερες μόδες στὰ κοσμήματα εἶναι ὁ συνδυασμὸς βραχιολιοῦ καὶ δακτυλιδιοῦ.

'Ο συνδυασμὸς αὐτὸς παρουσιάζεται βέβαια μὲ διάφορους τρόπους καὶ ἂν θέλη μιὰ γυναῖκα ν' ἀκολουθήση πιστὰ τὴ μόδα πρέπει νὰ ἔχη βραχιόλι καὶ δακτυλίδι ὅμοια.

'Η τελευταία λέξι τῆς μόδας εἶναι τὰ μετάλλινα βραχιόλια, ποὺ σχηματίζουν ἰδιόρρυθμες ἁλυσίδες χρυσὲς ἢ ἀσημένιες. Τὸ ἴδιο σκέρτσο ἀκολουθοῦν καὶ τὰ δακτυλίδια, εἶναι δὲ ἐντελῶς πρωτότυπα.

Καὶ στὰ κολλιὲ παρατηροῦμε μιὰ μεγάλη πρωτοτυπία: Πολύχρωμα κρύσταλλα ποὺ σχηματίζουν διάφορα μοτίβα καὶ δὲν περιορίζονται μόνο σὲ κολλιὲ τοῦ λαιμοῦ ἀλλὰ στολίζουν καὶ ὅλο τὸ ντεκολτὲ ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ τουαλέττα.

Τσάντες δερμάτινες σουέντ καὶ βελούδινες, γαρνιρισμένες μὲ σκαλιστὸ μέταλλο.

Τὰ κρύσταλλα, φυσικά, δένονται μὲ μέταλλο, ἀλλὰ τόσο διακριτικά, ὥστε νὰ εἶναι σχεδὸν ἀόρατο. 'Εκεῖνα, ποὺ φαίνονται, εἶναι τὰ κρυστάλλινα πετράδια σὲ διάφορα σχήματα.

Τὸ σύνολον σχηματίζει ἕνα πολυτελὲς κόσμημα κατάλληλο γιὰ συμπλήρωμα μιᾶς βραδυνῆς τουαλέττας.

"Αλλα κολλιὲ εἶναι αὐτὰ ποὺ περιορίζονται σὲ μιὰ σειρὰ καὶ εἶναι ὁλόκληρα ἀπὸ ὀβάλ πέτρες κρυστάλλινες δεμένες αὐτὴ τὴ φορὰ καταφανῶς μὲ μιὰ μετάλλινη μπούλ σκαλιστή. Αὐτὸ τὸ κολλιὲ μπαίνει στὸν λαιμὸ μ' ἕνα γαντζάκι καὶ μιὰ κρεμαστὴ ἁλυσιδίτσα. Στὴν ἁλυσιδίτσα κρέμεται μιὰ μπούλ κρυστάλλινη.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Τόσο τὰ πετράδια, ὅσο καὶ οἱ ἁλυσίδες συμβάλλουν στὸ νὰ στολίζουν τὴν τσάντα ποὺ συνοδεύει μιὰ ἀμπιγιὲ τουαλέττα.

Παραδείγματος χάρι σὲ μιὰ τσάντα ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο σουέντ βλέπομε τὸ καπάκι της νὰ περιβάλλεται μὲ μιὰ σειρὰ πετράδια ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας.

Σὲ μιὰ ἄλλη τσάντα, ποὺ κλείνει μὲ φερμουάρ, τὸ φερμουὰρ αὐτὸ εἶναι μετάλλινο καὶ τὸ κρέμασμα τῆς τσάντας εἶναι μιὰ βαρειὰ ἁλυσίδα ἀμοιόμορφη πρὸς τὸ φερμουάρ.

'Ακόμη καὶ στοὺς φακέλλους βλέπομε τὸ καπάκι νὰ στολίζεται στὴ μέση μ' ἕνα ὅμορφο μοτίβο ἀπὸ σκαλιστὸ μέταλλο, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ μονόγραμμα τῆς κατόχου τῆς τσάντας.

ΟΜΟΡΦΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Σᾶς παρουσιάζομε σήμερα καὶ ἄλλα δύο χτενίσματα τῆς τελευταίας παρισινῆς μόδας.

Τὸ ἕνα λέγεται «Νέα ἐποχὴ» καὶ τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ του εἶναι ὅτι ἀφίνει τὸν αὐχένα τελείως ἀκάλυπτο κι' ἔτσι μακραίνει τὴ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ. 'Αντιθέτως, μπροστὰ κι' ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο τὰ μαλλιὰ εἶναι φουσκωμένα προσθέτοντας ὕψος. Στὰ πλάγια ἐλαφρὲς ὀντουλασιὸν περιβάλλουν ἁπαλὰ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσώπου.

Τὸ δεύτερο χτένισμα ἐξαιρετικὰ νεανικὸ ἔχει χωρίστρα στὸ πλάϊ Φέρνει τὴν ἐπάνω τούφα τῶν μαλλιῶν ὁλόϊσια πρὸς τὸ ἄλλο πλάϊ. 'Εκεῖ τὴν συγκρατεῖ ἕνα κόσμημα.

Τὰ πλάγια τῶν μαλλιῶν σχηματίζουν ἐλαφρὲς ὀντουλασιόν, ποὺ συνεχίζονται ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰ πίσω κατεβαίνοντας ὡς τὰ μισὰ σχεδὸν τοῦ λαιμοῦ.

"Αν ἐξαιρέσωμε τὶς ἀφέλειες τὸ χτένισμα αὐτὸ θυμίζει τὸ στὺλ ἀ-λὰ-πάζ.

1) Μονοκόμματο φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι 3 χρόνων. 2) 'Αμπιγιὲ τουαλεττίτσα μὲ ἐφαρμοστὸ μπουστάκι καὶ φαρδειὰ φούστα. 3) 'Αγορίστικο κοστούμι μὲ κοντὸ μονόχρωμο παντελόνι καὶ καντριγιὲ βέστα. 4) Φορεματάκι ἀπὸ μπλὲ σαντοὺν μὲ πιέττες στὰ πλάγια καὶ μεγάλο νωμίτη. 5) Φουστίτσα μὲ τιράντες καὶ μπλούζα λευκή. 6) Κοντὸ παντελόνι καὶ βέστα γι' ἀγοράκι 5 χρόνων. 7) Φορεματάκι μὲ εἶδος μπερτούλας στὸ μπουστάκι καὶ φουστίτσα ἀν φόρμ. 8) Δυὸ πάτ στολίζουν μπροστὰ τὴ μέση καὶ κάτω ἀπ' αὐτὲς περνάει ἡ ζώνη. 9) Φόρεμα σκερτσόζικο μὲ λευκὸ πλαστρόν. Τὰ ρεβὲρ στὰ μανίκια καὶ ἡ ζώνη εἶναι ἐπίσης λευκά.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Μᾶς ἐμφανίζουν κι' αὐτὰ ὅλο καὶ πρωτότυπους νεωτερισμούς. 'Εκεῖνο ποὺ φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ ἰδίως στὰ ἀμπιγιὲ γοβάκια εἴτε δερμάτινα, εἴτε ἀπὸ σατέν, εἶναι τὸ ντραπάρισμα.

Τὸ ντραπάρισμα σχηματίζει διαγώνιες πτυχὲς ἀπὸ τὰ πλάγια πρὸς τὸ ποντίνι. ὅπου μιὰ ἀγκράφα ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ στρὰς δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὶς συγκρατεῖ.

"Αλλη ἐπίσης σκερτσόζικη μόδα εἶναι ὅτι ,σ' ἕνα ἀνοιχτόχρωμο ἢ βαθύχρωμο γοβάκι τὸ ψηλὸ τακούνι γίνεται ἀπὸ λαμὲ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου χρώματος.

Σὲ γοβάκια ἐξ ἄλλου στὸν τύπο σανδάλου, τὸ μπροστινὸ ντραπάρισμα ποὺ ἀναφέραμε συμπληρώνεται μὲ μιὰ μεγάλη τετράγωνη ἀγκράφα ἀπὸ σκαλιστὸ μέταλλο.

'Αλλὰ ἂς μὴ παραλείψωμε ν' ἀναφέρωμε καὶ τὴ μεγάλη μόδα τῆς γόβας ἀπὸ σταμπάτο μεταξωτό.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σκέρτσα τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐφαρμόζεται στὰ ἀμπιγιὲ μόνον παπούτσια. Συνδυάζεται συνήθως μὲ μονόχρωμη τουαλέττα ποὺ νάχη χρῶμα, τὸ ὁποῖον νὰ συνδυάζεται πάλι μὲ κάποιο ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ σταμπάτου ὑφάσματος.

'Ανάμεσα στὰ διάφορα σταμπάτα ποὺ προορίζονται γιὰ ἀμπιγιὲ γόβες ἰδιαιτέρως βλέπομε νὰ φοριοῦνται τὰ σταμπάτα ποὺ σὲ ἀνοιχτὲς ἀποχρώσεις πάνω σὲ βαθύχρωμο φόντο.

"Οσο γιὰ τὰ σχήματα βλέπομε κάποιες τάσεις στρογγυλεύματος τῆς φόρμας μπροστὰ χωρὶς ὅμως νὰ παραγκωνίζονται τὰ μυτερὰ σχήματα.

"Αλλη προσπάθεια τῆς μόδας διαφαίνεται στὰ τακούνια. Τὰ πολὺ λεπτὰ καὶ πανύψηλα σχήματα παραχωροῦν σιγὰ-σιγὰ τὴ θέσι τους στὰ πιὸ χαμηλὰ καὶ πιὸ φαρδειά.

Τὰ πολὺ ψηλὰ καὶ λεπτὰ τακούνια ἔδιναν κάποια ἀμφιταλάντευσι στὰ βήματα κι' ἔτσι ,ἡ ἴδια ἡ μόδα — ἡ ἀπρόσωπη αὐτὴ δύναμις — ἀποφασίζει τὴν κατάργησί τους. 'Αρχίζει νὰ κλίνη κανονικὰ πρὸς τὰ τακούνια Λουΐ Κένζ.

Αὐτὴ ἡ ἐπανάστασις ὅμως θ' ἀργήση νὰ ἐπικρατήση, γιατὶ οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὰ Λουΐ Κένζ τακούνια. Τὰ τακούνια-βελόνες τὶς ἔχουν κατακτήσει κυριολεκτικῶς καὶ δὲ βλέπουν τὴν ἀντιαισθητικότητά τους.

'Η ἀλληλογραφία μου

Πεκινουιά, 'Ενταῦθα: Προτιμῆστε ἕνα γούνινο παλτό, ποὺ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση πολλὰ χρόνια.

Μίνα Τόμπερ, Κηφισιά: 'Ακοῦω ὅτι ὅλα τὰ καλλυντικὰ αὐτῆς τῆς μάρκας εἶναι καλὰ καὶ ὅτι τὸ 'Ινστιτοῦτο ἐργάζεται εὐσυνείδητα.

Λένα Τρ., Αἴγιον: Λίγα μασὰζ στὶς ρίζες μὲ δαφνόλαδο θὰ σᾶς ὠφελήση. "Οσο γιὰ τὸ χρῶμα μόνο ἡ βαφὴ θὰ τὸ μεταβάλη.

Καίτη Π., 'Αμαλιάδα: "Οχι πρὸς θεοῦ. Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀτόμου καὶ σεῖς χρησιμοποιεῖτε συνταγὲς πάτερ Γυμνασίου; Πηγαίνετε σ' ἕναν εἰδικὸ νὰ σᾶς δῆ κι' αὐτὸς θὰ σᾶς πῆ τί θὰ κάνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ θυσία τῆς Μανουέλας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ ἄσπρο ἄλογο ἔτρεχε σὰν ἄνεμος στὴν καταπράσινη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Οὐκαγιάλ. Ἡ κοπέλλα ποὺ καθόταν στὴν πλάτη του, πεσμένη σχεδὸν πάνω στὸ λαιμό του, τὸ ἐρέθιζε κάθε τόσο μὲ τὶς δυνατὲς φωνές της. Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ βιάζεται, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε αὐτὸ τὸ τρελλὸ τρέξιμο ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα δέντρα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τράβηξε τὰ χαλινάρια καὶ τὸ ζῶο σταμάτησε, λαχανιασμένο. Ἡ νέα πηδήσε κάτω, τοῦ χάϊδεψε ἁπαλὰ τὸν καταϊδρωμένο λαιμό του καὶ τ' ἄφισε νὰ πάη νὰ πιῆ νερό. Ὕστερα ξάπλωσε στὸ χορτάρι καὶ μισόκλεισε τὰ μεγάλα πράσινα μάτια της, ποὺ εἶχαν θαμπωθῆ ἀπ' τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιου.

Δὲ βρισκόταν οὔτε δυὸ λεπτὰ σ' αὐτὴ τὴ στάσι, ὅταν ἀκούστηκε ποδοβολητὸ ἀλόγου κι' ἕνας καβαλλάρης ξεπέζεψε λίγα μέτρα πιὸ πέρα. Κι' αὐτὸς καὶ τὸ ζῶο του πέσανε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ νερό. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ θόρυβος ποὺ κάνανε πίνοντας κι' οἱ λαχανιασμένες ἀναπνοές τους.

Ὅταν χόρτασε πιὰ τὴ δίψα του, ὁ ἄγνωστος ἀνασηκώθηκε κι' εἶδε τὴν κοπέλλα ποὺ τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια.

— Δὲν τδξερα πὼς ὑπῆρχε κι' ἄλλος ἐδῶ, φώναξε πηγαίνοντας κοντά της.

Ἦταν ἕνα ψηλὸ παλληκάρι, ἡλιοκαμένο, μὲ κατάσπρα δόντια ποὺ ἀστραφταν καθὼς χαμογελοῦσε.

—Ποιά εἶσαι; ρώτησε.

— Ἡ Μανουέλα ντὲ Πάσσο, ἀπάντησε περήφανα ἡ κοπέλλα.

— Ἄ, εἶσαι κόρη αὐτουνοῦ ποὺ ἔχει τὸ τεράστιο ἀγρόκτημα καὶ τὰ κοπάδια; Καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ κάτω μόνη σου; ἀπόρησε ὁ νέος.

— Μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά. Προτιμῶ τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ ἀπ' τὶς ἀσκοπες φλυαρίες τῶν καλεσμένων τοῦ πατέρα μου, εἶπε ἡ Μανουέλα. Κι' ἐσὺ ποιός εἶσαι;

— Εἶναι μυστικό, ἀλλὰ θὰ στὸ μαρτυρήσω, γιατὶ τὰ μαλλιά σου εἶναι σὰν χρυσαφένιος καταρράχτης, δήλωσε ὁ νέος μ' ἕνα ὕφος σοβαρὸ κι' ἀστεῖο μαζί. Εἶμαι ὁ Χοσέ, ὁ ληστής.

Ἡ κοπέλλα τινάχτηκε, κατάπληκτη. Πῆγε νὰ μὴν τὸ πιστέψη, ἀλλὰ κάτι μέσα της τὴ βεβαίωνε πὼς ὁ νέος τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί της.

— Ἀπομακρύνθηκα πολὺ ἀπ' τὰ λημέρια μου, κάποιος μ' ἀναγνώρισε καὶ τώρα μὲ κυνηγᾶνε! ἐξήγησε ὁ Χοσέ. Νομίζω ὅμως πὼς χάσανε τὰ ἴχνη μου.

Σὰν γιὰ νὰ διαψεύση τὰ λόγια του, ἀκούστηκε ποδοβολητὸ ἀλόγων ποὺ πλησιάζανε.

— Πρέπει νὰ φύγω! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Μανουέλα. Δὲν προφτάνεις νὰ πᾶς πουθενά. Μείνε ἐδῶ, καὶ θὰ τοὺς ξεγελάσουμε.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, οἱ καβαλλάρηδες φτάσανε στὴν ἀκροποταμιά, βρῆκαν τὴν κοπέλλα ξαπλωμένη κι' ἕναν ἄντρα νὰ σκουπίζη τὰ ἱδρωμένα ἄλογα.

— Μήπως εἴδατε κανένα νὰ περνάη ἀπὸ δῶ; τὴ ρώτησε ὁ ἀρχηγός τους.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Μανουέλα. Ἔψαχνα τόση ὥρα, μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ φοσκό, νὰ βροῦμε κάτι πρόβατα ποὺ χάθηκαν... — Πάντως προσέχετε, γιατὶ μᾶς εἶπαν πὼς φάνηκε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ἕνας πολὺ ἐπικίνδυνος ληστής, ὁ Χοσέ... Πᾶρτε καλύτερα τὸ βοσκό σας καὶ γυρίστε στὸ σπίτι σας.

Ἡ Μανουέλα τὸν βεβαίωσε πὼς θ' ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλή του. Κι' οἱ καβαλλάρηδες φύγανε. Ὅταν εἶχαν πιὰ ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά, ὁ Χοσὲ τὴν πλησίασε.

— Γιατί μ' ἔσωσες; τὴ ρώτησε μὲ βαρειὰ φωνή.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ χαμογέλασε.

— Γιατὶ εἶσαι καλύτερος ἀπ' αὐτούς! τοῦ εἶπε μαλακά. Μ' ἀρέσει ἡ περηφάνεια σου κι' ἡ ἀνεξαρτησία σου... Ὅλοι οἱ ἄντρες ποὺ γνώρισα μέχρι σήμερα, ἦταν δεμένοι μὲ τὰ χωράφια τους, μὲ τὰ κοπάδια τους, μὲ τὶς περιουσίες τους. Ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἐλεύθερος σὰν τὸν ἄνεμο! Τίποτα δὲ σὲ κρατάει πουθενά. Ἡ ζωή σου εἶναι ἐντελῶς δική σου καὶ μπορεῖς νὰ τὴ διαθέσης ὅπως θέλεις... Πάντα ἀνειρευόμουνα νὰ συναντήσω κάποιον σὰν ἐσένα!

— Εἶσαι ὄμορφη!... μουρμούρισε ὁ ληστής. Ὡς τώρα, τίποτα δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τραβήξη τὴ ματιά μου περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτό. Μὰ ἐσένα θάθελα νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς, μέρες καὶ νύχτες ἀτέλειωτες!

Ὁ πόθος φούσκωνε σὰν κῦμα τὸ φαρδύ του στῆθος. Ἁπλωσε τὰ χέρια του, ἁγκάλιασε τὴ Μανουέλα καὶ τὴν τράβηξε πάνω του. Τὰ χείλια του, καυτὰ καὶ βίαια, βρῆκαν τὰ δικά της... Ὁ κόσμος ἔσβυσε γύρω τους...

Ὅταν συνῆλθαν ἀπ' τὸ ἐρωτικό τους μεθύσι, ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτη. Ἦταν ξαπλωμένοι στὸ χορτάρι, σφιχταγκαλιασμένοι, χωρὶς νὰ μιλᾶνε, γιατὶ τὰ λόγια ἦταν φτωχὰ μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ νοιώθανε...

— Μανουέλα, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Χοσέ, ἀκόμα κι' ἂν ἀναποδογυρίσω ὁλόκληρη τὴ γῆ, δὲν πρόκειται νὰ βρῶ ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ σένα. Εἶσαι ἡ μοῖρα μου, Μανουέλα, μὲ μάγεψες!

»Ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ. Ἔλα μαζί μου λ- ζήσουμε στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν. Εἶσαι σκληραγωγημένη σὰν κι' ἐμένα, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀνέσεις... Ἔλα, ἀγαπημένη μου!

Ἡ κοπέλλα χάϊδεψε τρυφερὰ τὸ μελαχροινὸ κεφάλι του.

— Μοῦμαθες τὸν ἔρωτα καὶ δὲ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, τοῦ εἶπε γλυκά. Χωρὶς ἐσένα, οἱ μέρες κι' οἱ νύχτες μου δὲ θἄχουν κανένα σκοπό. Εἶσαι ἡ εὐτυχία μου.... Μὰ δὲ θἄρθω μαζί σου! »Σ' ἀγάπησα γιατὶ εἶσαι ἐλεύθερος σὰν τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο. Ἡ ἀγάπη ὅμως τῆς γυναίκας δένει περισσότερο κι' ἀπ' τὴ γῆ κι' ἀπ' τὸ χρυσάφι. Πατῶντας στὸ λημέρι σου, θὰ πατοῦσα πάνω στὴν ἀνεξαρτησία σου, θὰ κατάστρεφα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια αὐτὸ ποὺ ἀγάπησα πιὸ πολὺ σὲ σένα! Καὶ τότε ἐγὼ θἄπαυα νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ σὺ θὰ μὲ μισοῦσες!

Ὁ Χοσὲ πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἀλλὰ κατάλαβε πόσο δίκιο εἶχε ἡ Μανουέλα, καὶ σώπασε.

Τὴ φίλησε γιὰ τελευταία φορά, κι' ἔφυγε μὲ τ' ἄλογό του...

Πεσμένη στὴν ἀκρογιαλιά, ἡ Μανουέλα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, γιὰ τὴν κομματιασμένη της καρδιά...

Α. ΣΑΛΚ

Ἅπλωσε τὰ χέρια του, ἁγκάλιασε τὴ Μανουέλα καὶ τὴν τράβηξε πάνω του.

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕΫ ΚΗΝ

"Εἶμαι ΤΡΕΛΛΟΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἀφοῦ ὁ πυγμάχος Μπάρνεϋ Μάντελ δοξάστηκε στὸ ρίνγκ, κέρδισε πολλὰ λεφτὰ καὶ παντρεύτηκε τὴν ὄμορφη Γκέϊλ κόρη τοῦ πλούσιου δικαστῆ Ἔμπλινγκ, ὁρίζει νὰ παθαίνη παραισθήσεις. Ἕνας ψυχίατρος, φίλος τοῦ πεθεροῦ του, τὸν βεβαίωσε τότε πὼς χρειαζότανε ψυχιατρικὴ θεραπεία. Καὶ πραγματικά, μπῆκε μὲ τὴ θέλησι του σ' ἕνα φρενοκομεῖο, ἀπ' ὁπου βγῆκε μετὰ 2 χρόνια. Πηγαίνει τότε στὸ Σικάγο, ὅπου ὑπολογίζει νὰ συναντήση τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ δὲν τὴ βρίσκει. Ἀπογοητευμένος καὶ πικραμένος ζητάει παρηγοριὰ στὴ συντροφιὰ ἄλλων γυναικῶν, καμμιὰ τους ὅμως δὲν τὸν τραβάει. Καθὼς γυρίζει στὴν κάμαρά του, τοῦ ἐπιτίθεται στὰ σκοτεινὰ ἕνας ἄγνωστος, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ τοῦ παίρνει τὸ πορτοφόλι του μ' ὅλα τὰ λεφτά του. Ὕστερα, μπαίνοντας στὸ λουτρό του, βρίσκει δολοφονημένη μιὰ ξανθειά, μὲ τὴν ὁποία ἔκανε προηγουμένως συντροφιά. Ὑποπτεύεται τότε πὼς τὴ σκότωσε αὐτός, σὲ μιὰ κρίσι τρέλλας του, καὶ εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Καρλτον, ποὺ ἀναλαμβάνει τὴν ὑπόθεσι, εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Μάντελ, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁρκίζεται ὅτι δὲ θυμᾶται τίποτα. Τὸν προφυλακίζουν λοιπόν. Οἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅλες ἐναντίον του, κι' ὁ παλιὸς φίλος του ὁημοσιογράφος Τζὸε Μέρεϋρ κρατάει μιὰ ἀνεξήγητη ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντί του. Ὡστόσο, ἕνας καποιος Κοῦρτις ἐπιτυγχάνει τὴν ἀποφυλάκισί του, πληρώνοντας ἕνα ποσὸν γιὰ ἐγγύησι. Τὸν παίρνει στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι εἶναι ἐφορειακὸς κι' ὅτι τὸν ἀναζητοῦσε ἀπὸ καιρό, γιατὶ εἶναι ὁ κληρονόμος ἑνὸς θείου του, Πολωνοῦ καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς ποὺ πέθανε στὴ Βραζιλία. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπαίνει κάποιος στὸ γραφεῖο, σβύνει τὸ φῶς γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦνε, πυροβολεῖ τὸ Μάντελ, ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὸν σκοτώνει τὸν Κοῦρτις. Τώρα ἡ θέσι τοῦ Μάντελ γίνεται ἀκόμα πιὸ κρίσιμη. Εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ κατηγορήσουν αὐτὸν γιὰ τὸ φόνο τοῦ Κούρτις. Πρὶν εἰδοποιήση ὡστόσο τὴν ἀστυνομία, ἐπισκέπτεται τὴ γρηᾶ μητέρα του, ποὺ ἔχει νὰ τὴν δῆ δυὸ χρόνια. Βρίσκει ἐκεῖ τὴ Ρόζμαρι, ποὺ τοῦ δίνει νὰ καταλάβη πὼς τὸν ἀγαπάει κρυφὰ καὶ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τρελλός, παρ' ὅλες τὶς ἀντίθετες ἐνδείξεις. Πηγαίνει ἔπειτα στὸ διπλανὸ σπίτι τῆς Ρόζμαρι, ὅπου ὁ ἀδελφός της, ὁ ἀστυνομικὸς Πάτ Ντόυλ, ἄλλοτε στενὸς φίλος του τὸν δέχεται μὲ περιφρόνησι καὶ τοῦ μιλάει προσβλητικώτατα. Ὁ Μάντελ προσπαθεῖ νὰ μάθη τὸ λόγο αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς του. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ τότε ὅτι ὅλοι οἱ παλιοὶ φίλοι του τὸν περιφρονοῦν γιατὶ ἄφησε τόσον καιρὸ τὴ μητέρα του νὰ πεινάση. Ὁ Μάντελ ἀπορεῖ, γιατί, πρὶν μπῆ στὸ μιχιατρεῖο, εἶχε παραδώσει 37.000 δολλάρια στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ στέλνη ταχτικὰ λεφτὰ στὴ μητέρα του. Ἐπιφυλάσσεται λοιπὸν νὰ τὴ ρωτήση πῶς δὲν τῆς ἔστειλε καθόλου. Ὅταν ὅμως τὴ συναντάει ἐπιτέλους, στὸ ξενοδοχεῖο της, ξεχνάνει προσωρινὰ στὴν ἀγκαλιά της κάθε ἄλλη σκέψι. Στὸ μεταξὺ φτάνει κι' ὁ πατέρας της καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐπιρροή του, προσπαθῶντας νὰ βγάλη τὸ Μάντελ ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι του. Ὕστερα τὸν βάζει νὰ τοῦ ὁποσχεθῆ πὼς δὲ θὰ ξαναπαίξη μπόξ καὶ πὼς θὰ προσπαθήση νὰ βρῆ καμμιὰ ἄλλη δουλειά. Ἡ Γκέϊλ κι' ὁ Μάντελ φεύγουν ἀπ' τὸ Σικάγο, γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ἔμπλινγκ, μὲ τ' αὐτοκίνητο τοῦ δικαστῆ ποὺ τὸ ὁδηγεῖ ὁ σωφέρ του Ἀντρέ.

4ον

Ἡ Γκέϊλ δάγκασε τὸ κάτω χεῖλί της, κυττάζοντας κι' αὐτὴ μέσα ἀπ' τὸ καθρεφτάκι.

—Ποῦ ξέρεις καμμιὰ φορά;... εἶπε.

Τὸ κορμί της ἦταν σφιχτὸ κι' εὐλύγιστο, κάτω ἀπ' τὸ μεταξωτὸ τὸ σκέπαζε. Εἶχε ἕνα γλυκὸ ἄρωμα... Τί ὅμορφα ποὺ ἦταν νὰ βρίσκεται πάλι στὴν ἀγκαλιά της, μὲ τὰ χέρια της νὰ τοῦ χαϊδεύουνε τὰ μάγουλα!

Εἶχε νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ πολλὲς ὧρες ὁ Μάντελ... ἀπ' τὴν τελευταία νύχτα ποὺ εἶχε περάσει στὸ ψυχιατρεῖο. Καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη ἀκόμα, δὲν εἶχε κοιμηθῆ πολύ, γιατὶ περίμενε ἀνυπόμονα νὰ ξημερώση.

Οἱ συγκινήσεις τὸν εἶχαν τσακίσει: Τὸν κατηγόρησαν γιὰ δολοφονία, τὸν πυροβόλησανε, τοῦ σπάσανε τὸ κεφάλι...

Τοὔμενε τώρα νὰ κάνη μιὰ ἐρώτησι στὴ Γκέϊλ: νὰ τὴ ρωτήση τί εἶχαν γίνει τὰ λεφτά, οἱ 37 χιλιάδες δολλάρια ποὺ τῆς εἶχε δώσει γιὰ τὴ μητέρα του.

Ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ τῆς μιλήση γι' αὐτά, μὰ ἄλλαξε ἰδέα. Δὲν ἤθελε νὰ καταστρέψη τὴν ἁρμονία αὐτῆς τῆς στιγμῆς.

Δὲν ἦταν ἄλλωστε ἐπεῖγον τὸ πρᾶγμα. Σίγουρα, θὰ εἶχε μιὰ βάσιμη δικαιολογία ἡ Γκέϊλ... Ἴσως νὰ τόχε ξεχάσει. Γιὰ μιὰ γυναῖκα τόσο πλούσια, ποὺ φοράει γοῦνες βιζὸν τῶν 10 χιλιάδων δολλαρίων, 75 δολλάρια τὴ βδομάδα εἶναι λιγώτερα κι' ἀπ' τὸ χαρτζηλίκι της...

Θὰ ἀπελπιζότανε τώρα, ὅταν τῆς τὸ θύμιζε. Θἄκλαιγε. Κι' ὁ Μάντελ δὲν ἤθελε νὰ τὴν κάνη νὰ κλάψη.

Τὰ λεφτὰ ἦταν δευτερεῦον ζήτημα. Θἄχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸ κανονίση.

Ἡ Γκέϊλ ἐξακολούθησε νὰ τοῦ χαϊδεύη τὰ μάγουλα.

— Μ' ἀγαπᾶς; τοῦ μουρμούρισε.

—"Οσο δὲ φαντάζεσαι!

Εἶχε λείψει τώρα σχεδὸν ὅλος ὁ ἐκνευρισμός του. Τί ὡραῖο ποὺ ἦταν ν' ἀγαπᾶη τόσο τὴ Γκέϊλ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶη κι' ἐκείνη!...

Ἔχωσε τὸ πρόσωπό του ἀκόμα πιὸ βαθειὰ στὸ ἁπαλὸ δέρμα της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα... Ἔτσι τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὅταν ξύπνησε, τ' αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δρόμο τοῦ Γκρὴν Μπέϋ.

— Ἐξάσε τον. Εἶσαι ὄμορφη, ὄμορφη! φώναζε ὁ παπαγάλος.

Ὁ Μάντελ ἀνακάθισε καὶ τὸν ἀγριοκύτταξε. Ἡ Γκέϊλ στενοχωρήθηκε.

— Προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ σωπάση, Μπάρνεϋ, σὲ βεβαιῶ, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μάντελ ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ τῆς τὸδωσε. Ὕστερα πῆρε κι' αὐτὸς ἕνα.

— Μήπως σὲ μάλωσα; τῆς εἶπε τρυφερά.

—Ὄχι, ἀγάπη μου... Πές μου, εἶσαι καλλίτερα τώρα;

— Ναί, πολὺ καλλίτερα... Θὰ κοιμηθῆκα τὸ λιγώτερο μιὰ ὥρα...

Ἔβγαλε τὸ τσιγάρο ἀπ' τὰ χείλια της γιὰ νὰ τὴ φιλήση.

Ἐκείνη γέλασε. Τὸ τσιγάρο ἔτρεμε, ρίχνοντας στάχτες πάνω στὸ φορεμά της.

— Προσέχτε, παιδιά! Ἀστυνομία! φώναξε ὁ παπαγάλος.

— Πῶς αἰσθάνεσαι; ρώτησε ὁ Μάντελ.

Ἡ νέα γυναίκα ἔτριψε τὴ γάμπα της.

— Ἔχει πιαστῆ τὸ πόδι μου, παραπονέθηκε.

Ὁ Μάντελ τὴ βοήθησε στὸ μασάζ.

— Σιγά! Σιγά, ἀγάπη μου! Πονάω!... τοῦ εἶπε.

*

Τὸ σπίτι τῶν Ἔμπλινγκ ἦταν χτισμένο μὲ γκρίζα πέτρα, ἀπομερα ἀπ' τὸ δρόμο, στὴ μέση ἑνὸς καλοσχεδιασμένου κήπου.

Θἄταν εὐχάριστο πράγμα νἄχη κανεὶς περιουσία — σκέφτηκε ὁ Μάντελ. Μιὰ περιουσία γερή, σὰν τοῦ Ἔμπλινγκ. Μιὰ περιουσία ποὺ ἔπαιρνε ἀξία κάθε χρόνο, μεγαλώνοντας μὲ τοὺς τόκους της...

Ὁ Ἀντρὲ φρενάρισε μπροστὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο, κατέβηκε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἐδῶ εἶχε χιονίσει λίγο. Ὁ Μάντελ βοήθησε εὐγενικὰ τὴ Γκέϊλ νὰ κατεβῆ. Πῆρε ὕστερα τὸ κλουβὶ μὲ τὸ πουλί. Ὁ παπαγάλος κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ φωνή.

— Σκασμός! μουρμούρισε ὁ Μάντελ.

Ἄφησε τὸν Ἀντρὲ νὰ φροντίση γιὰ τὶς ἀποσκευὲς τῆς Γκέϊλ, τὴν ἀκολούθησε στὸ πέτρινο κεφαλόσκαλο καὶ περίμενε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Τὸ σπίτι ἦταν ζεστό, ἔδινε ὅμως τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀκατοίκητου.

Ἡ Γκέϊλ πέρασε τὸ χέρι της πάνω ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο δίσκο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα, κι' ἔβαλε ὕστερα στὸν Μάντελ τὰ σκονισμένα δάχτυλά της.

— Νὰ τί γίνεται ὅταν λείπω ἐγώ, εἶπε. Ὁ πατέρας μου περνάει τὸν καιρό του στὸ Ἤγκλ Ρίβερ ἢ στὴ λέσχη του. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ταξί... Οὔτε ὑπηρέτες δὲν ἔχουμε ἐδῶ. Θὰ περιοριστοῦμε σὲ μιὰ μαγείρισσα καὶ σὲ μιὰ καμαριέρα, ὥσπου νὰ ἀναδιοργανώσω τὸ νοικοκυριό μας.

— Θάμαστε πολὺ καλά! ἀπάντησε ὁ Μάντελ.

Στράφηκε, ἀκούγοντας ἕνα θόρυβο πίσω του. Ὁ Ἀντρὲ στεκόταν στὸ κατώφλι, μὲ μιὰ δαλίτσα τῆς Γκέϊλ στὸ κάθε χέρι κι' ἄλλη μιὰ κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

— Ἐπιτρέπετε, κύριε; εἶπε.

Ὁ Μάντελ παρασέρισε, γιὰ νὰ τὸν ἀφήση νὰ περάση.

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε. Ἐλᾶτε μέσα!

Ὁ Ἀντρὲ ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, σπρώχνοντας τὴν μὲ τὸ πόδι του, κι' ἀνέβηκε τὴ μεγάλη σκάλα, ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὀφειλαί

Περιπατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς μετὰ πόζος βεβαίως
κι' ἔχων σαγήνην, ὡς εἰκός, δεινοῦ Καζανοβέως
ἠρεύνων πρὸς ἀνεύρεσιν ἑστουμεδουλὴς Διὸς
κι' ἀφ' ὑψηλοῦ ἠμβανιζον καὶ μδουνταλοειδῶς.
"Οτε ἰδὼν νεάνιδα κομψὴν καὶ λαῦρον λίαν
κι' εὐελπιστῶν εἰς εὔκολον καὶ φλογερῶδη λείαν
ταχέως τὴν ἐπλεύσιζον—εἰς ταῦτα ὢν ἀτοίς—
κι' ἐντὸς ὀλίγου γέγονα εἰς ταύτην... κολλιταίς.
—"Ω Μίς, τῆς εἶπον ἐν ἀγῇ, ποδς τί νὰ συζητῶμεν;
Ἐλθὲ μετὰ ἐξάρσεως μι' ἐνθέμως ν' ἀσπασθῶμεν!
Πλὴν αὐτὴ μὲ ἠτένισεν κατάμεστος ὀργῆς
κι' ἀνέκραξεν βαρβαρικῶς: «Βρὲ ἄντε νὰ πνιγῆς!»
Κατόπιν τούτου χολωθείς, ποδς δὲ θυγεὶς καιρίως:
—Εἶμι ὁ Παρατατικός! τῆς εἶπον στεντορείως.
Εἶμι ὁ γόης ὁ γνωστὸς σ' ἀμφότερα τὰ φύλα!...
Κι' ἐκείνη μοι ἀπήντησεν: «Καὶ ἐλᾶ μιὰ σκασύλα!»
—"Ω ἄφρων Μίς! ἐδόησον ἀφοίζων ἐκ (τῆς λύσσης
ὀφείλετε ὑπακοὴν καὶ σεβασμὸν ἐπίσης.
καθ' ὁ τυγχάνω Δὸν Ζουὰν καὶ μύστης (τῶν ἐρώτων
πρὸς δὲ ἡ γοητεία μου ἔχει ποιήσει κρό- (τον!
"Οθεν χρωστᾶτε πάμπολλα ποὸς ἐμαυτόν. (ὦ Μίς,
καὶ δέον νὰ πληρώσητε ἐν διαθέσει πράω.
Ὁπότε ἡ Μὶς προβάλλουσα τὴν χεῖρα (μεῖ' ὀρμῆς
ἀνέκραξεν χυδαϊστί: «"Ορσε μη στά... (χρωστάω!»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ Μάντελ ἔβρισε τὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου πάνω στὸ τραπέζι καὶ κύτταξε τὴ Γκέϊλ ποὺ ἄνοιγε ἕνα σωρὸ φακέλλους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μέσα λογαριασμοὺς μεγάλων καταστημάτων... Ὁ Μάντελ διάβασε τὰ ὀνόματά τους, κι' ἔνοιωσε περηφάνεια στὴ σκέψι πὼς ἡ Γκέϊλ ξόδευε τόσα λεφτὰ κάθε μήνα γιὰ τὸ ντύσιμό της.

Ἡ Γκέϊλ ξανάβαλε στὴ θέσι τους τοὺς φακέλλους.

— Ὅλο λογαριασμοί... εἶπε. Λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ γύρισες στὸ σπίτι, Μπάρνεϋ;

— Ἐσὺ τί λές;

Ἡ Γκέϊλ σφίχτηκε πάνω του.

— Ἔτσι νομίζω! εἶπε.

Ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως, τὴ στιγμὴ ποὺ ξαναπαρουσιάστηκε ὁ Ἀντρὲ στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ὁ σωφὲρ κατέβηκε, μὲ τὸ κασκέτο του στὸ χέρι.

— Οἱ βαλίτσες σας εἶναι στὸ δωμάτιό σας, κυρία, εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, Ἀντρέ, ἀπάντησε ἡ Γκέϊλ.

Ὁ σωφὲρ πῆγε ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ στράφηκε καὶ εἶπε :

— Θὰ γυρίσω πρὶν ἀπὸ τὶς 5, μὲ τὸν κ. Ἔμπλιγκ. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ φέρη μαζί του μιὰ μαγείρισσα καὶ μιὰ καμαριέρα. Ὡς τότε, θὰ μείνετε ἀναγκαστικὰ δίχως ὑπηρεσία... Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω σὲ τίποτα, πρὶν φύγω;

— Ὄχι, Ἀντρέ. Εὐχαριστῶ... ἀπάντησε ἡ Γκέϊλ κουνῶντας τὸ κεφάλι της.

Ἔβγαλε τὸ μαντώ της καὶ τ' ἄφισε ἀδιάφορα πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο της.

— Πίνουμε ἕνα ποτήρι; πρότεινε.

— Δὲ λέω ὄχι! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Μάντελ.

Ἡ Γκέϊλ πῆγε νὰ φέρη μιὰ καράφα ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της. Περιμένοντάς την, ὁ Μάντελ ἔνοιωθε νὰ ξαναγυρίζη κάπως ἡ κακοδιαθεσία του.

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο τὸν ἀνησύχου-σε, ὅπως πάντα. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰν παράταιρο ἐκεῖ μέσα... Τί δουλειὰ εἶχε ἕνας κοινὸς μποξὲρ σ' ἕνα τέτοιο ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον;...

Ἄναψε ἕνα δεύτερο τσιγάρο μὲ τὸ ἀποτσίγαρο τοῦ προηγουμένου καὶ τράβηξε μιὰ ρουφηξιά.

Τί θὰ γινόταν, ἂν ἔκανε παιδὶ ἡ Γκέϊλ; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀναθρέψη;

Οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν συστήσει νὰ μὴν ξαναπυγμαχήση. Τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ Γκέϊλ καὶ στὸν Ἔμπλιγκ. Ὁ πεθερός του τοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴ νοιάζεται γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα:

— «Αὐτὰ ποὺ ἔχω ἀρκοῦνε γιὰ ὅλους, ὥσπου νὰ βρῆτε καμμιὰ καλὴ δουλειά, διαφορετικῆς φύσεως» τοῦ εἶχε πῆ.

Ναί, μὰ τί ἄλλη δουλειὰ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη;

Ψαχούλεψε τὰ λίγα φιλὰ ποὺ τοῦ μένανε στὴν τσέπη του. Εἶχε ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του... μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως πὼς θὰ πέθαινε σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἡ Γκέϊλ ξαναγύρισε, φέρνοντας δυὸ μεγάλα ποτήρια γεμάτα οὐΐσκυ.

— Γιατὶ εἶσαι ἔτσι κατσουφιασμένος, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε.

Ὁ Μάντελ πῆρε τὸ ἕνα ποτῆρι.

— Σκεπτόμουνα... εἶπε.

— Στὴν ὑγειά μας! φώναξε ἡ Γκέϊλ.

Ἄδειασαν καὶ οἱ δυὸ τὰ ποτήρια τους καὶ τ' ἄφισαν πάνω στὸν ἀσημένιο δίσκο.

— Θυμᾶσαι τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ μὲ κλείσανε στὸ φρενοκομεῖο; εἶπε ὁ Μάντελ.

Ἡ Γκέϊλ ἔκανε ἕνα μορφασμό.

— Τί μοῦ τὰ θυμίζεις τώρα, αὐτά;...

Ἔπιασε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια της καὶ τοῦδωσε ἕνα σοφὸ φιλὶ στὰ χείλη. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Μ' ἀγαπᾶς; τοῦ μουρμούρισε.

— Τὸ ξέρεις!

— Κι' εἶσαι εὐτυχισμένος ποὺ ξαναβρεθήκαμε;

Ὁ Μάντελ τὴ φίλησε στὰ μαλλιά.

— Τελειώσανε πιὰ αὐτὲς οἱ ἱστορίες τοῦ μπόξ... πρόσθεσε ἐκείνη.

— Ναί, μὰ τώρα τί θὰ κάνω;

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς! Δὲ φτάνει, αὐτό;

— Πῶς! Μὰ δὲ μποροῦμε νὰ εἴμαστε διαρκῶς ἀγκαλιασμένοι.

— Ἂς δοκιμάσουμε ὡστόσο... Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶχα δυὸ χρόνια νὰ σὲ δῶ!...

Ὁ Μάντελ τὴν ἔσφιξε ἀκόμα πιὸ δυνατά.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς... Γιὰ κεῖνο τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ σοῦ μιλάω...

— Ποιό ἄλλο ζήτημα;

— Τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχα ἀποσύρει ἀπ' τὴν Τράπεζα. Τὶς 37 χιλιάδες δολλάρια ποὺ σοῦ εἶχα δώσει καὶ σ' εἶχα παρακαλέσει νὰ στέλνης 75 δολλάρια κάθε βδομάδα στὴ μητέρα μου... Μοῦ τὸ εἶχες ὑποσχεθῆ...

Ἡ Γκέϊλ τοῦ χάϊδεψε τὸ μπράτσο.

— Τί γεροὺς μῦς ποὺ ἔχεις, Μπάρνεϋ! Εἶσαι ἄντρας σωστός!

— Μὰ θὰ μ' ἀκούσης;... διαμαρτυρήθηκε ἐκείνος.

— Πῶς, πῶς, σ' ἀκούω.

— Μοῦ εἶχες πῆ... μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ...

Τὰ χείλη της τοῦ κλείσανε τὸ στόμα. Δὲν πρόσεχε καθόλου τί τῆς ἔλεγε. Εἶχε ἄλλα πράγματα στὸ μυαλό της...

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τοῦ φιθύρισε βραχνά:

— Ἔλα! Εἴμαστε μόνοι!...

— Τὸ ξέρω, ἀλλά...

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ;

— Μά, ναί, βέβαια! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάντελ.

Τὸ αἷμα χτυποῦσε στὰ μελίγια του. Ἀνταπόδωσε στὴ Γκέϊλ τὸ φιλί της, μὲ τὴν ἴδια φλόγα. Κι' ὕστερα ξέχασε κάθε τι ἄλλο ἀπ' τὸν ἔρωτά τους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἔκαμε τὸν Μάντελ νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν ἔκστασί του.

— Ποιός νάναι, ἄραγε; γκρίνιασε.

Ἡ Γκέϊλ πετάχτηκε πάνω καὶ διόρθωσε γρήγορα-γρήγορα τὸ ντύσιμό της.

Ὁ Μάντελ τὴν ἔφισε πρῶτα ν' ἀνεβῆ τὴ σκάλα κι' ὕστερα πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Εἶδε ἀπ' ἔξω ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου. Στὸ κατῶφλι περίμεναν ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον κι' ὁ ἀστυνόμος Ρόζ, μὲ τὸ γιακᾶ τους ἀνασηκωμένο γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπ' τὸν παγωμένο ἄνεμο ποὺ φυσοῦσε ἀπ' τὴ λίμνη.

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ μποῦμε; ρώτησε ὁ Ρόζ.

— Καὶ βέβαια θὰ μᾶς ἐπιτρέψη! τὸν ἔκοψε ὁ Κάρλτον.

Προχώρησε πρῶτος μέσα στὸ σπίτι καὶ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ ὑπέροχο χώλλ.

— Μπράβο, Μπάρνεϋ! εἶπε. Παντρευτήκατε... ἕνα θαυμάσιο σπίτι!

Ὁ παπαγάλος, μέσα στὸ κλουβί του, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Προσέχτε, παιδιά! Ἡ ἀστυνομία! Μὴ λέτε τ' ἀληθινά σας ὀνόματα!

Ὁ ἀστυνόμος Ρὸζ εἶχε πάντα τὸ στερεότυπο καὶ φιλοφρονητικὸ χαμόγελό του.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς διακόψαμε... εἶπε, ξανακλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ Μάντελ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζεται.

— Ὄχι, ὄχι! τοῦ ἀπάντησε.

— Σκουπίστε τότε τὰ κραγιόνια ποὺ ἔχετε στὰ χείλια σας καὶ διορθῶστε τὴ γραβάτα σας, τοῦ σύστησε ὁ Κάρλτον. Ἂν σᾶς δῆ κανεὶς ἔτσι, μπορεῖ νὰ σᾶς παρεξηγήση...

Προχώρησε πρὸς τὸ καλοριφὲρ τοῦ λίβινγκ-ρούμ, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἀνασήκωσε τὸ παλτό του γιὰ νὰ ζεσταθῆ καλά.

— Περίφημο σπίτι, μὰ τὴν πίστι μου! ξαναεῖπε.

— Τί θέλετε λοιπόν; τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Μάντελ.

— Νὰ μιὰ λογικὴ ἐρώτησι, εἶπε ὁ Ρόζ.

— Τί λέτε, ἔρχεστε μαζί μας ὡς τὸ Σικάγο, Μπάρνεϋ; πρότεινε ὁ Κάρλτον.

— Ἔχετε ἔνταλμα συλλήψεως;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναστέναξε.

— Ὄχι, ὁμολόγησε. Κι' ἂν εἴχαμε ἄλλωστε, δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μεταχειριστοῦμε ἐδῶ, γιατὶ βρισκόμαστε σὲ ἄλλη πολιτεία.

— Γιατὶ νὰ τοῦ τὸ πῆτε, αὐτό; τὸν μάλωσε ὁ Ρόζ. Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πολυλογαριάζουμε κάτι τέτοιες διατυπώσεις, ὅταν πρόκειται νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας!

— Ἔτσι λέτε; πρόφερε σαρκαστικὰ ὁ Μάντελ. Μὲ κάνετε νὰ γελάω!... Μήπως ἀνακλήθηκε ἡ ἀποφυλάκισί μου μὲ ἐγγύησι;

— Ὄχι, δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ Κάρλτον.

— Φύγετε λοιπὸν ἀπὸ δῶ!

Ὁ ἀστυνόμος Ρὸζ κάθησε στὸ μπράτσο μιᾶς πολυθρόνας.

— Τί ἀφιλόξενος ποὺ εἴσαστε, Μπάρνεϋ! παρατήρησε.

— Τέτοιος εἶμαι. Δὲ μπορῶ ν' ἀλλάξω...

— Κι' ἐμεῖς ποὺ κάναμε τόσο δρόμο, γιὰ νάρθοῦμε νὰ σᾶς δοῦμε... μ' αὐτὸ τὸ διαβολεμένο κρῦο!...

Ὁ Ρὸζ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ πρόσφερε στὸ Μάντελ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ἐκεῖνος ξερά. Καπνίζω μόνο ἀπ' τὰ δικά μου.

Ὁ Ρὸζ ἔβαλε στὸ στόμα του ἕνα τσιγάρο καὶ ξαναφύλαξε τὸ πακέτο στὴν τσέπη του. Ἔπειτα μεταχειρίστηκε ἕνα πολυτελῆ ἀναπτῆρα ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι.

— Δίκιο ἔχει ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον, εἶπε ὕστερα στέλνοντας τὸν καπνὸ πρὸς τὸ ταβάνι. Παντρευτήκατε ἕνα σπίτι πρώτης γραμμῆς, Μπάρνεϋ, καὶ μιὰ οἰκογένεια περίφημη! Δὲ φαντάζεστε πόσες γνωριμίες ἔχει ὁ πεθερός σας στὸ Σικάγο!...

— Τί θέλετε τώρα; Γιατί ἤρθατε ἐδῶ; ρώτησε ψυχρὰ ὁ Μάντελ.

Ὁ Κάρλτον ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πορτοφόλι.

— Εἶναι δικό σας, Μπάρνεϋ; ρώτησε.

— Αὐτὸ τὸ ξέρετε...

— Τ' ἀναγνωρίζετε;

— Τὸ εἶχα ἤδη ἀναγνωρίσει, στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Κάρλτον μέτρησε τὰ χαρτονομίσματα ποὺ ὑπῆρχαν μέσα στὸ πορτοφόλι.

— Ἑξακόσια δολλάρια, εἶπε. Μπόλικα λεφτά! Γιὰ σκεφθῆτε πόσες φιλενάδες μπορεῖ ν' ἀποκτήση κανεὶς μὲ ἑξακόσια δολλάρια!

Ξαναφύλαξε στὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι καὶ πρόσθεσε εἰρωνικά:

— Μά, φυσικά, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἐκείνους ποὺ θέλουνε μονάχα γυναῖκες μὲ γοῦνες βιζόν! Μὰ γιὰ πέστε μου, Μπάρνεϋ, τί διαφορὰ τοὺς βρίσκετε;..

— Κάθαρμα! ξέσπασε ὁ Μάντελ.

Καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ σαγόνι. Ἐκεῖνος ὅμως ἔσκυψε ἀπότομα, τὴν ἀπόφυγε καὶ συγχρόνως ἀκούμπησε τὴν παλάμη του στὸν ἀγκῶνα τοῦ Μάντελ.

Μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει, ὁ Μάντελ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, παρασύρθηκε ἀπ' τὸ βάρος του κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι.

Ὁ Ρὸζ κούνησε τὸ κεφάλι του θλιμμένα.

— Δὲν εἴσαστε πιὰ καθόλου στὴ φόρμα σας, Μάντελ, παρατήρησε. Εὐτυχῶς ποὺ παντρευτήκατε γυναῖκα μὲ πολλὰ λεφτά. Ἀλλοιῶς θ' ἀναγκαζόσαστε νὰ ξαναγυρίσετε στὸ ρίνγκ, κι' ἐκεῖ θὰ σᾶς ἔσπαζε τὰ μοῦτρα ὁ πρῶτος τυχὼν ἀρχάριος.

Ὁ Μάντελ ἔτρεμε ἀπ' τὸ κακό του. Πέφτοντας, εἶχε χτυπήσει ἄσχημα τὴ μύτη του καὶ πονοῦσε πολύ.

Ὁ Κάρλτον ἄναψε ἕνα ποῦρο.

Τὸ δέρμα μας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατομμύρια κύτταρα. Κατὰ τὴν νεότητα τὰ κύτταρα αὐτὰ εἶναι ἐλαστικὰ καὶ γεμάτα ὑγρό. Ὅσο ἀπὸ αὐτὸ ἐξατμίζεται ἀναπληρώνεται ἀμέσως ἀπὸ τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ δέρματος. Ἔτσι τὸ δέρμα διατηρεῖται λεῖο καὶ ἀνθηρό.

Μὲ τὰ χρόνια ὅμως τὰ κύτταρα τοῦ δέρματος χάνουν σιγὰ-σιγὰ τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναπληρώνουν ἀμέσως τὸ ἀπόθεμα τοῦ ὑγροῦ των. Τότε ἀρχίζει τὸ δέρμα νὰ διψᾶ — ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε. Μόλις ὅμως ἀρχίσουν οἱ πρῶτες ὑπτίδες εἶναι φανερὸ ὅτι τὸ δέρμα μας εἶναι διψασμένο.

CREMA NIVEA

Ἡ δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ:

Τὸ δέρμα σας διψασμένο πίνει τὴν ζουμώδικη κρέμα NIVEA καὶ γίνεται λεῖο καὶ φρέσκο σὰν μπουμπούκι. «Ἅπλωσ' καὶ βράδυ κρέμα NIVEA», αὐτὴ εἶναι ἡ ἀσφαλὴς συνταγὰ γιὰ ἕνα ὡραῖο καὶ νεανικὸ δέρμα.

Σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἐδῶ καὶ τρεῖς γενεὲς ἑκατομμύρια γυναῖκες χρησιμοποιοῦν τὴν κρέμα NIVEA καὶ διατηροῦν τὸ δέρμα τους ὡραῖο.

Δῶστε στὸ δέρμα σας νὰ πιῇ

Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πουλήσουμε τὸ δέρμα. Ἡ ἐπιστήμη ἐφεῦρε ἐν τούτοις τὴν ΕΥΣΕΡΙΤ, βασικὸ συστατικό, ποὺ περιέχεται μόνον στὴν παγκοσμίως γνωστὴ κρέμα NIVEA. Ἡ ΕΥΣΕΡΙΤ εἶναι μιὰ οὐσία συγγενὴς πρὸς τὸ δέρμα ποὺ καταρρόφνει νὰ δίνη στὸ διψασμένο δέρμα τὸ ἀπαραίτητο ὑγρὸ γιὰ νὰ διατηρῆται ὡραῖο. Ἐπὶ πλέον ἡ NIVEA προσφιλάσσει τὰ κύτταρα ἀπὸ τὴν ἐξάτμισι τοῦ ὑγροῦ των καὶ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα λεία.

Ὁλόϕρεσο - Ἀνθηρὸ δέρμα
με κρέμα NIVEA

γιατὶ ἡ NIVEA δίνει στὸ δέρμα νὰ πιῇ

— Ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ κεῖνον ποὺ σᾶς χτύπησε, στὴν κάμαρά σας...

— Ἐ, τί ἄλλο θέλετε νὰ σᾶς πῶ γι' αὐτόν;

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

— Σᾶς εἶπα πὼς δὲν τὸν εἶδα!

— Κι' ὅμως ἤσαστε πολὺ κοντά του!

— Ναί, ἀλλὰ τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸ κι' ἐγὼ εἶχα μπῆ ἀπ' ἔξω, ἀπ' τὸ φῶς...

— Ἦταν ψηλὸς ἢ κοντός;

— Στὸ μπρῖ μου περίπου.

— Ψηλὸς δηλαδή.

— Ναί.

— Τί σᾶς εἶπε;

— Μὰ σᾶς τὰ διηγήθηκα ὅλα!

— Δὲν πειράζει. Κάνετε πάλι τὸν κόπο!

— Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ γυρίσω, γιατὶ μὲ περίμενε τόση ὥρα.

— Σᾶς μίλησε μὲ τ' ὄνομά σας;

— Ναί.

— Τί ἔγινε ὕστερα;

— Μὲ διέταξε ν' ἀδειάσω τὶς τσέπες μου πάνω στὸ κρεβάτι. Κι' ὅταν τὸν ρώτησα γιὰ ποιὸ λόγο, μοῦ σύστησε νὰ μὴν κάνω τὸν παλληκαρᾶ. Θέλησα τότε νὰ τὸν χτυπήσω, ἀλλὰ μὲ πρόλαβε...

Ὁ Ρὸζ φύσησε τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του.

— Πῶς ὅμως, ἀφοῦ σᾶς χτύπησε καὶ σᾶς λήστεψε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄφισε τὸ πορτοφόλι σας κρυμμένο ἀνάμεσα στὸ σομιὲ καὶ τὸ στρῶμα τοῦ κρεβατιοῦ σας; Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσετε;

— Ὄχι.

— Σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἕνας ἄνθρωπος βρίσκεται μπλεγμένος στὶς πιὸ ἀπίθανες περιπέτειες! παρατήρησε ὁ Κάρλτον. Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ Βιρτζίνια Μάρβιν. Πόσα φιλιὰ τῆς δώσατε, Μπάρνεϋ;

— Δὲν τὴ φίλησα. Δὲν τὴν ἄγγιξα καθόλου.

— Δὲν τὴν πήρατε στὴν κάμαρά σας; Καὶ δὲν τὴ σκοτώσατε ὕστερα;

— Ὄχι.

— Εἴσαστε βέβαιος;

— Βεβαιότατος.

— Πῶς εἴσαστε τώρα τόσο βέβαιος, ἐνῶ χτὲς ἀκόμα λέγατε πὼς δὲν ξέρατε τίποτα θετικά; Ἀκοῦστε τί μᾶς εἴπατε! Τάχω σημειώσει: «Πρὸς Θεοῦ, ἂς τελειώνουμε πιά! Πάρτε με, κλείστε με στὴ φυλακή... Ἂς ποῦμε πὼς τὴ σκότωσα ἐγώ! Δὲ θυμᾶμαι. Δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ τί ἔγινε μαζί της!»

Ὁ Ρὸζ πῆρε τὸν ἀναπτῆρα, τὸν ἄναψε καὶ κύτταξε τὸ Μάντελ ἀνάμεσα ἀπ' τὴ φλόγα.

— Ναί, αὐτὰ εἴπατε, δηλωσε κι' ἐκεῖνος. Πῶς λοιπὸν χτὲς ἤσαστε τόσο δισταχτικὸς καὶ τώρα ἔχετε τόση πεποίθησι ὅτι δὲν τὴν πήρατε στὴν κάμαρά σας;

Ὁ Μάντελ ἔβαλε στὴν τσέπη του, ἔβγαλε τὰ τσιγάρα του κι' ἄναψε ἕνα.

— Χτὲς ἤμουν μεθυσμένος, ἀπάντησε. Κι' ὕστερα, εἶχα κεῖνο λόγο νὰ φοβᾶμαι πὼς ἤμουν ἀκόμα λίγο τρελλὸς καὶ πὼς μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώσω.

— Τώρα ὅμως ἔχουν ξεκαθαρίσει οἱ σκέψεις σας;

— Ναί.

— Δὲν εἴσαστε μεθυσμένος;

— Ὄχι.

— Καὶ ξέρετε πὼς δὲν εἴσαστε τρελλός;

— Μάλιστα.

— Μὰ πῶς τὸ ξέρετε;

— Τὸ ξέρω. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ὥστε σᾶς ἔκανε προτάσεις τὸ θῦμα;

— Ναί.

— Τί σᾶς εἶπε;

Η αυθεντική Ουγγρική

ΣΥΝΤΑΓΗ

του

Σούπερ-Γκουλάς

Απολαύσετε αυτό το ορεκτικό και γευστικό φαγητό. Ιδού πώς το ετοιμάζει ο κ. ROGER LALLEMAND, βραβευθείς διά του πρώτου βραβείου της Γαλλικής Ζαχαροπλαστικής: Για 6 άτομα κόβετε σε κομμάτια (σαν μεγάλα ζάρια) ένα κιλό κρέας βωδινό, όχι παχύ, το αλατίζετε και το πιπερώνετε με πάπρικα (κόκκινο πιπέρι Ουγγαρίας). Καβουρδίζετε τα κομμάτια του κρέατος σε μια κατσαρόλα με 100 γραμ. λίπος. Όταν έχουν ελαφρώς καβουρδισθή προσθέτετε 2 μεγάλα κρεμμύδια χονδροκομμένα, μιά σκελίδα σκορδο λυωμένο και ένα κουταλάκι του καφέ ντομάτα πελτέ (ή μιά μέτρια ντομάτα κομμένη σε κομμάτια). Τέλος 50 γραμ. αλεύρι. Αφίνετε να σιγοβράσουν σε χαμηλή φωτιά επί 5 λεπτά. Περιχύνετε με μπύρα. Βράζετε, δοκιμάζοντας άν είναι καλά αλατισμένα. Σκεπάστε καί φουρνίστε επί μιάμιση ώρα περίπου. Μιφή ώρα πρίν βράση προσθέσετε μερικές πατάτες κομμένες στά τέσσαρα, πού όταν βράσουν παίρνουν τήν γεύσι των τριών κυρίων συστατικών: πάπρικά, ντομάτα καί μπύρα.

Η μπύρα είναι το πιό πλούσιο ποτό σε βιταμίνες πού κάνουν τις τροφές αποδοτικώτερες. Πίνετε τακτικά μπύρα. Σάς κάνει καλό.

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Είμαστε ασυναγώνιστοι Η υπερτρίχωσις θεραπεύεται ESTHÉTIQUE MODERNE Me KASTRIOTIS ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΓΕΜΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Με 20 δραχμές την έβδομάδα αγοράζετε μία ύπέροχη κουζίνα ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ.

Με 10 δραχμές την έβδομάδα πλουτίζετε τη δισκοθήκη σας με όλους τους μοντέρνους δίσκους.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ — ΨΥΓΕΙΑ — ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΕΣ — ΚΟΥΖΙΝΕΣ — ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ με πολύ μικρές δόσεις στό ΡΑΔΙΟ — ΝΕΟΝ ΠΑΠΑΛΙΩΣΣΑΣ. Πλατεία Άγίων Θεοδώρων 3.

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Οδός Δελφών 3 (πάροδος όδού Σκουφά από τού άριθ. 64) τηλ. 612-515. Ώραι επισκέψεων 11 π.μ.—1 μ.μ. και 5—7 μ.μ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ελένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π. μ. και 5—8 μ.μ. όδός Μετσόβου 25, 1ος όροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975

— Μού είπε πώς ήθελε πάντα νά δοκιμάση τόν έρωτα μ' ένα πρωταθλητή τού μπόξ. Καί μού πρότεινε ν' άνεβούμε μαζί στήν κάμαρά μου.

Η στόχτη έπεσε άπ' τό πούρο τού Κάρλτον πάνω στό μανίκι του. Τήν τίναξε μέ τό δάχτυλό του, μέ ύφος συλλογισμένο.

— Ποιός σάς σύστησε αύτή τήν κοπέλλα, Μπάρνεϋ; ρώτησε.

— Κανείς. Πιάσαμε τυχαίως κουβέντα, σ' ένα μπάρ.

— Καί γιά τό άρωμα έκείνο;.. Τί έχετε νά μάς πήτε;

Ο Κάρλτον σηκώθηκε ξαφνικά κι' έβγαλε τό καπέλλο του. Ο Ρόζ τόν μιμήθηκε.

Ο Μάντελ στράφηκε κι' είδε τή Γκέιλ. Είχε άλλάξει κι' είχε βάλει μιά πράσινη μεταξωτή ρόμπα τού σπιτιού, πού κολλούσε προκλητικά στό κορμί της.

— Ποιοί είναι οί κύριοι; ρώτησε τόν άντρα της.

Ο Μάντελ έκανε τίς συστάσεις:

— Ο έπιθεωρητής Κάρλτον κι' ο άστυνόμος Ρόζ... Η κ. Μάντελ, ή γυναίκα μου.

— Τί γίνεστε; ρώτησε εύγενικά ή Γκέιλ τούς δυό άστυνομικούς.

— Είμαι καταγοητευμένος πού σάς γνώρισα! τής είπε κολακευτικά ο Κάρλτον, ένώ ο Ρόζ περιορίστηκε νά χαιρετήση γέρνοντας λίγο τό κεφάλι του.

Η Γκέιλ κάθησε στό μπράτσο ένός καναπέ.

— Μού δίνεις ένα τσιγάρο, σέ παρακαλώ, Μπάρνεϋ; είπε.

Ο Μάντελ άναψε ένα τσιγάρο καί τής τό έδωσε. Η νέα γυναίκα τράβηξε νευρικά μιά ρουφηξιά καπνό κι' ύστερα ρώτησε πάλι:

— Γιατί ήρθαν, Μπάρνεϋ;

— Έχουν αναλάβει τήν ύπόθεσι τής δολοφονίας έκείνης τής κοπέλλας πού βρέθηκε νεκρή στό λουτρό μου.

— Ά, καλά... είπε ή Γκέιλ.

Άκολούθησε μιά ένοχλητική σιωπή. Τέλος, ο Κάρλτον ξανάρχισε τίς ερωτήσεις του, άπ' το σημείο πού τίς είχε σταματήσει:

— Τί έχετε νά μάς πήτε, Μπάρνεϋ, γιά τό άρωμα πού χρησιμοποιούσε ή νεκρή; Βρήκαμε ένα μπουκαλάκι άπ' αύτό μέσα στήν τσάντα της. Οί τεχνικοί τού έργαστηρίου μας γνωματεύσανε πώς ήταν μάλλον σπάνιο... Λένε πώς είναι το ίδιο μέ τής κυρίας σας.

Η Γκέιλ πετάχτηκε άπ' τή θέσι της καί φώναξε:

— Μά αύτό είναι άδύνατο!

— Γιατί; τή ρώτησε ο άστυνόμος Ρόζ.

— Γιατί τό άρωμα αύτό είναι πανάκριβο καί τό φτιάνουν είδικά γιά μένα, σέ κάποιο μικρό κατάστημα τού Παρισιού. Είναι τελείως άπίθανο νά χρησιμοποιούσε τό ίδιο αύτή ή γυναίκα πού βρήκατε μέσα στό μπάνιο τού Μπάρνεϋ. Μπορεί νά μοιάζη κάπως, άλλ' άποκλείεται νάταν τό ίδιο.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον κούνησε τό κεφάλι του.

— Οί τεχνικοί μας όμως δέ συμφωνούνε μέ τή γνώμη σας, παρατήρησε. Πιστέψτε με δέ ότι ξέρουν καλά τή δουλειά τους!

— Ίσως νάκανα λάθος... είπε ο Μάντελ. Ήμουν μεθυσμένος. Σκεπτόμουνα τή Γκέιλ. Γι' αύτό ίσως μού φάνηκε πώς άναγνώρισα το άρωμά της. Ήταν άπλώς μιά έντύπωσί μου... Κι' έπειτα, μέ τίς γροθιές πού έχω φάει στή μύτη, δέ μπορεί ποτέ νάχω καλή όσφρησι!

Η Γκέιλ κούνησε το κεφάλι της, γιά νά δείξη πώς συμφωνοῦσε μαζί του. Ο άστυνομος Ρόζ χαμογέλασε.

— Θά μάς κάμετε μιά χάρι, κυρία Μάντελ; είπε. Δέ φαντάζεστε πόσο θά μάς έξυπηρετήσετε! Ξέρω πώς θά μέ καταλάβετε. Υπάρχουν τόσοι παράγοντες σέ μιά ύπόθεσι δολοφονίας, ώστε δέν έπιτρέπεται νά παραμελήσουμε κανένα στοιχείο πού θά μπορούσε νά μάς βοηθήση στήν έρευνά μας...

— Πέστε μου τί θέλετε, διέκοψε ή Γκέιλ.

— Νά μάς δώσετε μιά μικρή ποσότητα άπ' το άρωμά σας. Λίγες σταγόνες μονάχα, ίσα-ίσα για νά το συγκρίνουμε μέ τ' άλλο.

— Έ, μήν προσπαθήτε ν' άνακατέψετε τή Γκέιλ σ' αύτή τήν ίστορία! διαμαρτυρήθηκε ο Μάντελ.

— Κι' άν άκόμη τό θέλαν, δέ θά μπορούσαν, είπε φυχρά ή Γκέιλ. Τήν ώρα πού γινότανε το έγκλημα, έγώ πετούσα μέ τ' άεροπλάνο, μεταξύ Μαϊάμι καί Σικάγου.

— Ναί, το ξέρω, είπε χαμογελώντας ο Ρόζ.

— Πώς το ξέρετε;

— Το έξακρίβωσα.

Η Γκέιλ έβρεξε μέ τή γλώσσα της τά χείλια της.

— Δέ θλέπω γιά ποιό λόγο ν' άρνηθώ! είπε έπιτέλους. Μού φαίνεται άνόητο, αύτό πού μού ζητάτε, θέλω όμως νά κάνω ό,τι μπορώ γιά νά βοηθήσω το Μπάρνεϋ νά ξεμπλέξη.

— Το καταλαβαίνω... συμφώνησε ο Ρόζ, χαμογελώντας πάντα.

Η Γκέιλ σηκώθηκε άπ' το δωμάτιο.

Ο Μάντελ ένοιωθε κάτι σάν πανικό, στή σκέψι πώς τά γραναζάκια τής δικαιοσύνης γύριζαν όλοένα κι' άπειλούσαν νά τον λυώσουν, άν τον άρπαζαν άνάμεσά τους...

Ήταν βέβαιος πώς ο Κάρλτον κι' ο Ρόζ δέν είχαν ταξιδέψει 60 όλόκληρα χιλιόμετρα, μόνο καί μόνο γιά νά πάρουν ένα δείγμα άπ' το άρωμα τής Γκέιλ...

— Μπορώ νά μάθω τί μαγειρεύετε; τούς ρώτησε.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον άνοιξε περισσότερο το παλτό του, γιά νά ζεσταθή.

— Θά σάς το πώ, άπάντησε. Προσπαθούμε νά διαλευκάνουμε ένα έγκλημα.... ή μάλλον δυό έγκλήματα. Αύτή είναι ή δουλειά μας, γι' αύτό μάς πληρώνουνε. Όταν ένας μποξέρ μπλέξη μέ μιά γυναίκα τού δρόμου καί μ' ένα μπουκάλι άρωμα, είμαστε ύποχρεωμένοι νά φάξουμε νά βρούμε τήν άκρη...

— Φτάνει! τον έκοψε ο Μάντελ.

Ήθελε νά φωνάξη, νά ούρλιάση, νά σπάση ο,τι βρισκόταν γύρω του. Δέν άντεχε πιά!

Η Γκέιλ ξαναγύρισε κι' έδωσε ένα μπουκαλάκι στο Ρόζ.

— Έβαλα λίγο άρωμα σέ μια άδειανή μποτίλια. Σάς φτάνει; τον ρώτησε.

— Βέβαια, βέβαια! άπάντησε έκείνος. Ευχαριστούμε πολύ... Θά φύγουμε τώρα... Ά, καί κάτι άλλο άκόμη, Μάντελ!

— Τί τρέχει πάλι;

— Έκείνες οί πιστολιές στο γραφείο τού Κούρτις...

— Θά ξαναζωηρέψουμε, είπε.

Η Γκέιλ δάγκασε νευρικά τά χείλια της καί χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα.

— Μπορώ νά σάς κάνω μιά έρώτησι, κύριε έπιθεωρητά; είπε.

— Καί βέβαια μπορείτε.

— Έχετε καμμιά δικαιοδοσία έδώ, στο Λέϊκ Φόρεστ;

— Όχι, καμμία, ωμολόγησε ο Κάρλτον.

— Φύγετε λοιπόν, καί μήν ξαναπατήσετε πιά έδώ! Πάψετε νά κυνηγάτε το Μπάρνεϋ! Άλλοιώς θά πάω αύτή τή στιγμή στο πρωί στο Σικάγο, θά δώ το διευθυντή τής άστυνομίας καί θά σάς άπολύση.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον ήταν κουρασμένος. Δέν είχε διάθεσι για λογομαχίες.

— Καλά, κυρία Κάρλτον, άπάντησε μέ ύπομονετικό τόνο. Είμαστε σύμφωνοι!

Τά δάχτυλα τής Γκέιλ χώθηκαν στο μπράτσο τού Μάντελ, σάν νύχια γατίτσας, όταν οί δυό άστυνομικοί διασχίσανε το χώλλ, βγήκανε άπό το σπίτι καί κατέβηκαν τήν έξωτερική σκάλα, άφίνοντας άνοιχτή τήν πόρτα πίσω τους.

Ο Μάντελ τούς κύτταζε πού άνέβηκαν στ' αύτοκίνητό τους. Καί — πράγμα παράξενο — μετάνοιωσε μιά στιγμή πού δέν είχε φύγει μαζί τους. Τού φαινόταν πώς είχε πιαστή σέ κάποιο παγίδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ!

Ο Μάντελ έτρωγε άνόρεχτα, στή μεγάλη τραπεζαρία μέ τή βαρειά έπίπλωσι καί μέ το άναμμένο τζάκι. Το κίτρινο φώς των κεριών καθρεφτιζότανε στ' άσημικά τού τραπεζιού.

Ο Έμπλινγκ φλυαρούσε γιά χίλια-δυό πράγματα. Ο Μάντελ προσπαθούσε νά τον άκούη, άπο εύγένεια. Άλλά το μυαλό του πετούσε άλλού. Έξω, φυσούσε ένας παγωμένος άνεμος άπ' τή λίμνη, δέρνοντας τά κλαδιά των δέντρων.

— Μέ παρακολουθείτε, Μπάρνεϋ; ρώτησε ο Έμπλινγκ.

— Βεβαίως! άπάντησε ζωηρά ο Μάντελ.

Μά έλεγε φέμματα.

Ήπιε το κρασί του καί προσπάθησε πάλι ν' άκούση το διαλεχτό πού μιλούσε γιά κάποια έντελώς άσυνήθιστη ύπόθεσι πού τού είχε παρουσιαστή...

Η Γκέιλ έρριξε πρός τά πίσω μιά τούφα των μαλλιών της, πού έπέμενε νά πέφτη μπροστά στο μάτι της.

— Αύτά δέν ένδιαφέρουνε κανένα, είπε στον πατέρα της.

Δέν είχε κανένα λόγο νά προσποιήται, αύτή. Έλεγε καθαρά τή σκέψι της.

Κι' έτρωγε σάν πεινασμένη. Ο Έρωτας τής άνοιξε τήν όρεξι.

Ο Μάντελ είχε φορέσει καί πάλι σμόκιν γιά το φαγητό, έπειτα άπό τόσα χρόνια.

Ήταν τόσο εύχάριστο νά βλέπη τή φωτιά στο τζάκι, νά πίνη ένα έκλεκτό κρασί καί νά κυττάζη τή Γκέιλ!...

Η νέα γυναίκα φοροῦσε μιά βραδυνή τουαλέτα, πολύ ντεκολτέ, άπό άνοιχτοκίτρινο σατέν. Είχε τά μαλλιά της χτενισμένα ψηλά. Οί γυμνοί ώμοι της άστραποβολοῦσαν, στο φώς των κεριών.

Ωστόσο, κάτι τήν άπασχολοῦσε. Αύτό φαινόταν άπ' τίς γρήγορες νευρικές κινήσεις της κι' άπ' τά βεδιασμένα γέλια της.

Έπινε πολύ καί κάθε τόσο έρριχνε στο Μάντελ μιά ματιά γεμάτη προκλητικές ύποσχέσεις...

Έκείνος προσπαθοῦσε νά καταπιή το φαγητό του... καί νά μή σκέπτεται πόσες φορές είχε πεινάσει ή μητέρα του, στήν άπουσία του.

Η Γκέιλ θά μποροῦσε νά του έξηγήση... Ναί, θά του έξηγοῦσε! Έπρεπε μονάχα νά τήν άναγκάση νά τον άκούση...

Η Γκέιλ τον είδε νά ζαρώνη τά φρύδια του κι' άκούμπησε το χέρι της στο δικό του.

— Τί συμβαίνει, άγάπη μου; τον ρώτησε.

Έκείνος προσπάθησε νά της άνταποδώση το χαμόγελό της.

— Τίποτα, άπάντησε. Κάτι, σκεπτόμουνα...

Ο Άντρέ, πού άντικαθιστοῦσε τον καμαριέρη, ξαναγέμισε τά ποτήρια.

— Ήταν μιά δοκιμασία γιά όλους μας, είπε ο Έμπλινγκ. Καί, δυστυχῶς, δέν τελείωσε άκόμη...

Η φωνή του είχε χάσει πιά τή γοητεία της κι' ήταν γεμάτη άπογοήτευσι.

Η Γκέιλ έσπρωξε πάλι τή προσοχή της στο πιάνο της.

— Άντί νά κλαῖς τή μοῖρα σου, κάνε κάτι! σύστησε στον πατέρα της.

— Θά προσπαθήσω. Έλπίζω νά μπορέσω... άπάντησε έκείνος μέ μισο στόμα.

Ο Μάντελ κύτταζε πότε τον πατέρα καί πότε την κόρη. Θάθελε πολύ νά ξέρη γιά τί είχαν συζητήσει οί δυό τους, όταν έφτασε ο Έμπλινγκ. Είχαν κλεισθή τότε στο γραφείο του, κι' είχαν μείνει πολύ ώρα έκεί μέσα, κουβεντιάζοντας σέ έντονο ύφος.

Ο Μάντελ πρόσεξε πώς το ποτήρι του ήταν άδειανό, άλλα δέν άφησε τον Άντρέ νά το ξαναγεμίση.

— Όχι, εύχαριστῶ, τοῦ είπε. Δέ θέλω άλλο...

— Πολύ καλά, κύριε, άπάντησε ο σωφέρ.

— Πῶς ήταν το φαγητό στο ψυχιατρείο, Μπάρνεϋ; ρώτησε ή Γκέιλ.

Ο Μάντελ ένοιωσε σάν ένα κόμπο στο λαιμό του.

— Όχι πολύ άσχημο... άπάντησε.

Κύτταξε τώρα τή φωτιά καί σκεπτόταν ένα σωρό πράγματα... προπάντων όμως την άγανάκτησι τής μητέρας του. Νόμιζε πώς άκουγε άκόμη τή φωνή της νά διαμαρτύρεται: «Δέν είχαμε ποτέ τρελλούς στήν οίκογένειά μας! Κανείς Μαντζτόκσκυ δέν τρελλάθηκε ποτέ! Τρελλοί ήταν αύτοί πού σέ κλείσανε έκεί μέσα».

Μά νά πού είχε τρελλαθῆ ένας άπ' την οίκογένεια!...

Το φαγητό είχε τελειώσει.

— Πᾶμε νά πάρουμε καφέ καί λικέρ στήν αίθουσα τής μουσικής; πρότεινε ο Έμπλινγκ.

— Ναί, ναί, πάμε, συμφώνησε ή Γκέιλ. Αύτή ή τραπεζαρία είναι τόσο σκυθρωπή!...

Ο Μάντελ ένοιωσε το κεφάλι του λίγο άδειανό, όταν σηκώθηκε γιά νά τραβήξη πρός τά πίσω την καρέκλα τής γυναίκας του. Κοπίαζε γιά νά κρατήση άνοιχτά τά μάτια του.

— Θάκανα καλύτερα νά μήν πιῶ, παρατήρησε. Το κρασί ήταν δυνατώτερο άπ' δ,τι ύπέθεσα. Μοῦ φαίνεται πώς μέθυσα κι' όλας!

— Δέν πειράζει, είπε γελῶντας ή Γκέιλ. Σ' άγαπάω πιό πολύ, όταν είσαι λιγάκι μεθυσμένος!

Το σαλόνι τής μουσικής ήταν μικρό, σέ σύγκρισι μέ το λίβινγκ-ρούμ. Βρισκόταν στο πίσω μέρος τού σπιτιού, άντίκρυ στή λίμνη. Είχε ένα μεγάλο πιάνο μέ ούρά, ένα ραδιογραμμόφωνο, ένα δέκτη τηλεοράσεως καί άρκετές πολυθρόνες καί ντιβάνια.

Η Γκέιλ έβαλε μερικοὺς δίσκους στο πίκ-άπ.

— Μήπως προτιμᾶς νά δῆς τηλεόρασι, Μπάρνεϋ; ρώτησε.

Ο Μάντελ κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Το ίδιο μοῦ κάνει, άγάπη μου.

— Έμένα δέ μοῦ πολυαρέσει ή τηλεόρασι, δήλωσε ο Έμπλινγκ ένῶ καθόταν άνετα σέ μιά πολυθρόνα. Είχατε τηλεόρασι στο ψυχιατρείο, Μπάρνεϋ;

Ο Μάντελ δοκίμασε ξαφνικά μιά έντονη κακοδιαθεσία. Πόσο θάθελε νά ξεχνοῦσαν το ψυχιατρείο ή Γκέιλ κι' ο πατέρας της, νά μή το ξαναναφέρουν πιά! Γιατί άνασκάλευαν άκόμα τά περασμένα;...

— Ναί, κύριε, είχαμε, άπάντησε ξερά.

Έγκατεστάθηκε κι' αύτος σέ μιά χαμηλή πολυθρόνα. Η Γκέιλ κάθησε στά γόνατά του.

— Φέρτε μας λικέρ, Άντρέ, διέταξε. Καί μή ξεχνᾶτε πώς ο κ. Μάντελ θέλει πολύ δυνατό τον καφέ του.

— Μάλιστα κυρία.

Ο Μάντελ κύτταξε το σωρέρ, πού ετοίμαζε δυό ποτηράκια λικέρ καί τ' άκουμποῦσε στήν άκρη τού τραπεζιού. Ύστερα ο Άντρέ σερβίρισε αύτοκρατορικά στον Έμπλινγκ.

Ο Μάντελ έκρινε πώς ήταν καλίτερος σωφέρ παρά καμαριέρης...

Ο Έμπλινγκ κουνοῦσε ρυθμικά το κεφάλι του, σύμφωνα μέ τή μουσική.

— Μ' άρέσει πάντα ο Τσαϊκόφσκυ, είπε. Προπάντων ή Τετάρτη κι' ή Πέμπτη συμφωνία του, καθώς κι' ή Παθητική... Ρῶσος ήταν ή Πολωνός, Γκέιλ;

— Ρῶσος, νομίζω.

Μέ τά νεῦρα του τεντωμένα ο Μάντελ, προσπαθοῦσε ν' άκούση τή μουσική, άλλά δέν το κατώρθωνε.

Ο Έμπλινγκ άναψε ένα πούρο καί τοῦ πρόσφερε ύστερα το κουτί.

— Όχι, εύχαριστῶ, είπε έκεῖνος προσπαθώντας νά χαμογελάση. Προτιμῶ τά τσιγάρα.

Έβγαλε άπ' την τσέπη του το πακέτο του κι' έδωσε καί στή Γκέιλ.. Μά έκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Όχι, άγάπη μου, δέν θέλω τώρα, είπε.

Έπειτα διέταξε τον Άντρέ, πού είχε μπῆ στο δωμάτιο κραδαίνοντας μιά άσημένια καφετιέρα:

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΣΧΟΛΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Άνεγνωρισμένη ύπό τοῦ Κράτους
άριθ. άδειας Ύπουργείου Βιομηχανίας 18931)55
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ . ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20
ΤΗΛΕΦ. 612-588 — ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Σεπτεμβρίου — Φεβρουαρίου
Άριθμὸς εισακτέων περιωρισμένος.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καθημερινῶς 9—1 καὶ 4—8

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ, ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ
στοῦ ΚΟΝΤΟΖΟΓΛΟΥ
51 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ
ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
Προσόντα εισαγωγῆς: Άπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ ἄνω ἄνευ ἐξετάσεων.
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ
Διδασκόμενα μαθήματα:
ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ. ΚΕΝΤΗΜΑ — ΠΛΕΚΤΙΚΗ
Θρησκευτικά, Ἑλληνικά, Μαθηματικά, Φυσικὴ - Χημεία, Γαλλικά, Μουσική, Οἰκοκυρικά, Βρεφοκομία, Μαγειρικὴ - Ζαχαροπλαστική, Ἐλεύθερον Σχέδιον, Διακοσμητικὸ Σχέδιον, Ἱστορία Τέχνης, Αἰσθητικὴ Ἀγωγὴ καὶ Λογιστική.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καὶ ΕΓΓΡΑΦΑΙ καθ' ἑκάστην 9—12.30 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς Ἐκπαιδευτικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ» Ρὼς 3—Τέρμα Πατησίων καὶ Μιχ. Βόδα 8β—Πλατεῖα Βάθης. Τηλ. 881-228 καὶ 813-372.

Προϊόν των Γερμανικών Εργοστασίων WELLA A.E.

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης καὶ Ξενοφῶντος 14
Τηλ. 32.749

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ · ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολογος-Μαιευτηρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ

Μέ τήν μεγάλη ζέστη όταν δουλεύετε το σῶμα σας μπορεί νά χάση ό-θ κιλό. Ἱδρώτο τό 24ωρον. Πρέπει λοιπόν κάτι νά πιῆτε γιά νά άντικαταστήσετε ένα μέρος άπό τό άπαραίτητο αύτό στόν όργανισμό σας νερό. Δυστυχῶς, πολλά ποτά σας γεμίζουν το στομάχι, σάς κόβουν την όρεξι... καί έξακολουθεῖτε νά διψᾶτε. Άντιθέτως ή μπύρα είναι ό,τι καλύτερο ὑπάρχει γιά νά πιῆ κανείς τό καλοκαίρι: έξαιρετικά δροσιστική, δίνει όρεξι καί τονώνει τον όργανισμό μέ τίς 50 ὠφελιμες ούσίες άπό τίς όποίες ό είναι βιταμίνες καί 7 άνόργανα στοιχεία μεγάλης σημασίας γιά νά άναπληρωθοῦν τά άπολεσθέντα κατά την έφίδρωσι ὑλατα καί νά διαθροχοῦν οί ίστοί. Γιά νά νιώθετε εύεξία, όταν κάνη ζέστη πίνετε μπύρα. Είναι το πιό ξεδιψαστικό άπό όλα τά ποτά. Γευστική, τονωτική καί δροσιστική, ή μπύρα είναι πραγματική άπόλαυσις.

— Βάλτε πιὸ δυνατὰ τὸ πικ-άπ. Ἔτσι σιγὰ ποὺ παίζει, δὲν ἀκούω τίποτα... κι' ἂς κουνάη ὁ πατέρας μου τὸ κεφάλι του σὰν βλάκας!

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε ὁ 'Αντρέ.

Καὶ γύρισε λίγο ἕνα κουμπί. Ἡ μουσικὴ δυνάμωσε.

Τὸ τεντωμένο κορμὶ τοῦ Μάντελ χαλαρώθηκε ἀπότομα. Ἡ Γκέϊλ, ποὺ καθόταν πάνω στὰ γόνατά του, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

— Τί ἔχεις ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά.

— Τίποτα... ἀπολύτως τίποτα...

— Θές νὰ σοῦ πῶ κάτι;... Τ' ὄνειρό μου ἦταν πάντα νὰ παντρευτῶ ἕνα ξανθό!

'Ο Μάντελ τὴ χάϊδεψε. "Υστερα ἤπιε τὸ λικέρ του. Μετάνοιωσε ὅμως ἀμέσως, γιατὶ τὸ βρῆκε δυνατώτερο ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε πιῆ ὡς τότε. Θὰ μεθοῦσε ἀκόμα πιο πολύ...

'Η Γκέϊλ εἶχε χωθῆ στὴν ἀγκαλιά του. 'Ο "Εμπλινγκ κύτταζε ἀλλοῦ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κουνάη ρυθμικὰ τὸ κεφάλι του. Φαινόταν κακοδιάθετος. Τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀφύσικα, σὰν νάχε πυρετό. Κι' ἔσφιγγε κάθε τόσο τὰ χείλια του σὰν νὰ πονοῦσε.

Πρόσεξε τὴ ματιὰ τοῦ Μάντελ καὶ τοῦ εἶπε:

— "Εμαθα ἀπ' τὴ Γκέϊλ πὼς εἶχαν ἔρθει ἐδῶ σήμερα τ' ἀπόγευμα ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον κι' ὁ ἀστυνόμος Ρόζ.

— Μάλιστα, κύριε.

"Ηταν μιὰ ἀπ' τὶς λίγες φορὲς ποὺ ὁ Μάντελ ἄκουσε τὸν πεθερό του νὰ βλαστημάη...

— Παιδεύτηκα τότε ὧρες, σήμερα τ' ἀπόγεμα, γιὰ νὰ ἐπιτύχω νὰ μὴν ἀνακληθῆ ἡ προσωρινὴ ἀποφυλάκισί σας, εἶπε ὁ "Εμπλινγκ. "Ολοι ἦταν ἐναντίον μου... Πέστε μου, Μπάρνεϋ, εἶσαστε βέβαιος πὼς δὲ σκοτώσατε αὐτὴ τὴν κοπέλλα;

— Πατέρα!... διαμαρτυρήθηκε ἡ Γκέϊλ.

— Ναί, εἶμαι βεβαιότατος, ἀπάντησε ὁ Μάντελ.

"Απλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ ξαναπάρη τὸ τσιγάρο ποὺ εἶχε ἀφίσει. Ξαφνικὰ ὅμως, ἔπαψε νὰναι βέβαιος γιὰ ὁτιδήποτε! Ξανάρχιζε ἡ φριχτὴ ἀγωνία του...

'Ο "Εμπλινγκ τοῦ εἶχε προσφέρει ποῦρο. Θυμόταν καλὰ — ἦτούλάχιστον πίστευε πὼς θυμόταν — ὅτι εἶχε ἀρνηθῆ. Τοῦ εἶχε πῆ πὼς προτιμοῦσε τὰ τσιγάρα του... Κι' ὅμως τὸ τσιγάρο ποὺ πίστευε ὅτι κάπνιζε, εἶχε μεταβληθῆ τώρα σ' ἕνα ἀναμμένο ποῦρο!

Τὸ πῆρε καὶ τὸ κύτταξε, σατισμένος, ἐνῶ ὁ "Εμπλινγκ συνέχιζε μὲ τὴν μονότονη φωνή του:

— "Οχι πὼς ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ Μπάρνεϋ, Γκέϊλ...

— Πολὺ καλὰ κάνεις, πρόφερε ξερὰ ἡ Γκέϊλ.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς μ' αὐτὸ τὸν τόνο!

— Θὰ σοῦ μιλάω ὅπως μ' ἀρέσει.

«Μαλλώνουν ἐξ αἰτίας μου», σκέφτηκε ὁ Μάντελ μὲ στενοχώρια.

— 'Υπάρχουν ὅμως τόσα παράξενα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! ἐξακολουθοῦσε ἐπίμονα ὁ "Εμπλινγκ, Τὸ ἀρωμά σου, ἂς ποῦμε...

»Δὲν ἔμοιαζε ἁπλῶς μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἡ δολοφονημένη στὴν τσάντα της, μέσα σ' ἕνα μπουκαλάκι. "Ηταν ἐντελῶς τὸ ἴδιο!... Λίγο πρὶν φύγω ἀπ' τὸ Σικάγο, ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέως ὅτι εἶχε πάρει τὴ γνωμάτευσι τοῦ ἐργαστηρίου... Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα νὰ μάθωμε ποῦ βρῆκε τὸ θῦμα αὐτὸ τὸ ἄρωμα! 'Εκτὸς ἂν τῆς τὸδωσε ὁ Μπάρνεϋ...

'Η Γκέϊλ στράφηκε στὸν ἄντρα της.

— Τῆς τὸδωσες ἐσύ; ρώτησε.

— "Οχι, δόγγυσε ὁ Μάντελ. 'Ασφαλῶς ὄχι!

— Καλά, ἀγάπη μου. Σὲ πιστεύω... Μὴν προσέχης τί λέει αὐτὸς ὁ γέρο-τρελλός. 'Επειδὴ εἶναι δικαστής, νομίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐνόχους!

— "Οχι, δὲν θεωρῶ ἔνοχο τὸν Μπάρνεϋ, διαμαρτυρήθηκε ὁ "Εμπλινγκ.

— Κι' ὅμως αὐτὸ δείχνεις! φώναξε ἡ κόρη του. Εἶπες πὼς μπορεῖ νἄδωσε αὐτὸς τὸ ἄρωμα μου σ' ἐκείνη τὴν παλιογυναίκα, γιὰ νὰ τὴν καταφέρη!

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα!

— Αὐτὸ ἤθελες νὰ πῆς.

'Ο Μάντελ ἔνοιωσε κάτι σὰν ἀηδία. Δὲν ἤθελε νὰ μαλώνουν ἐξ αἰτίας του πατέρας καὶ κόρη.

— Προσπαθῶ μονάχα ν' ἀποδείξω ὅτι ἡ θέσι τοῦ Μπάρνεϋ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κρίσιμη, πρόσθεσε ὁ "Εμπλινγκ. 'Ο Κάρλτον ἔχει σκοπὸ νὰ τοῦ φορτώση στὴ ράχη καὶ τὶς δυὸ δολοφονίες!

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

— Μὰ ἀφοῦ ὁ ἄγνωστος δολοφόνος τοῦ Κοῦρτις πυροβόλησε τὸ Μπάρνεϋ!...

'Ο "Εμπλινγκ ἔκανε μιὰ χειρονομία.

— Δὲν ξέρω ποιὰ ἐξήγησι δίνει ὁ Κάρλτον σ' αὐτό. Δὲ μοῦ τὸ εἶπε ὅταν μοῦ μίλησε στὸ τηλέφωνο... Μὰ εἶσαστε βέβαιος, Μπάρνεϋ, ὅτι δὲ θὰ μποροῦσε ὁ Κοῦρτις νὰ μᾶς βοηθήση ν' ἀναπος ποὺ τὸν σκότωσε καὶ ποὺ σᾶς ἔρριξε πέντε σφαίρες;

'Η μουσικὴ ἦταν τώρα τόσο δυνατή, ὥστε ἔπνιγε σχεδὸν τὴ φωνὴ τοῦ "Εμπλινγκ.

'Ο Μάντελ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη σὰν ἀποβλακωμένος τὸ ποῦρο ποὺ κρατοῦσε...

— Τί συμβαίνει, Μπάρνεϋ; τὸν ρώτησε ὁ "Εμπλινγκ. Σᾶς ἔσβυσε;

— "Οχι, ὄχι! εἶπε ζωηρὰ ὁ Μάντελ.

Κι' ἔβαλε τὸ ποῦρο στὸ στόμα του.

— Μπράβο! φώναξε ἡ Γκέϊλ. Μ' ἀρέσεις πιὸ πολὺ ἔτσι, ἀγάπη μου! Φαίνεσαι πιὸ ἄντρας, μὲ τὸ ποῦρο...

— Τί λέγαμε λοιπόν; ρώτησε ὁ "Εμπλινγκ.

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, εἶπε ἡ Γκέϊλ. Μήπως κατάλαβες ἐσύ, ἀγάπη μου;

— "Οχι πολὺ καλά... μουρμούρισε ὁ Μάντελ.

Καθὼς ἔπινε τὸν καφέ του, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουγε μιὰ δυνατὴ καμπάνα, ποὺ σκέπαζε τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ σκεφτῆ.

'Η Γκέϊλ τοῦ σκούπισε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαντῆλι της.

— Κάνει πολὺ ζέστη ἐδῶ, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε. Μουσκεύτηκες στὸν ἱδρῶτα... Σὲ παρακαλῶ, πατέρα, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο.

— Ἀνοιξέ το μονάχη σου, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ "Εμπλινγκ.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κουδούνισμα ποὺ ἀκούω; ρώτησε ὁ Μάντελ.

— Εἶναι τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε ἡ Γκέϊλ χαμογελῶντας.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ

8%

ΤΟΚΟΣ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ

— Ἄ, καλά...

Τὸ κουδοῦνι ἐξακολούθησε νὰ χτυπάη μερικὰ λεπτά, κι' ὕστερα σταμάτησε.

'Η Γκέϊλ πῆρε μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπο τοῦ Μάντελ καὶ τὸν κύτταξε ἀνήσυχη.

— Μοῦ φαίνεσαι κάπως παράξενος, Μπάρνεϋ, τοῦ εἶπε.

— Τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγώ... παραδέχτηκε ἐκεῖνος.

'Ο 'Αντρὲ μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε στὸν "Εμπλινγκ:

— Ἦρθαν δυὸ ἀστυνομικοί, ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον κι' ὁ ἀστυνόμος Ρόζ. Θέλουν νὰ σᾶς μιλήσουνε, σὲ σᾶς ἢ στὸν κ. Μάντελ.

— Σταματῆστε αὐτὴ τὴν καταραμένη μουσική! φώναξε ὁ "Εμπλινγκ.

— Μάλιστα, κύριε.

'Ο σωρὲρ ἔκλεισε τὸ πὶκ-ἄπ. Μέσα στὴ βαρειὰ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, ὁ Μάντελ ἄκουσε καθαρὰ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του καὶ τὴν ἀναπνοὴ τῆς Γκέϊλ πάνω στὸ στῆθος του...

'Ο "Εμπλινγκ σηκώθηκε μὲ κόπο.

— Περιμένετέ με, ἐδῶ Μπάρνεϋ, εἶπε.

Στράφηκε στὸν 'Αντρὲ καὶ τὸν ρώτησε:

— Μήπως τοὺς εἴπατε πὼς εἶν' ἐδῶ ὁ κ. Μάντελ;

— "Οχι, κύριε. Τοὺς εἶπα ἁπλῶς πὼς θὰ σᾶς ρωτοῦσα ἂν μποροῦσατε νὰ τοὺς δεχτῆτε.

— Καλά. "Αν σᾶς ρωτήσουνε, θὰ τοὺς βεβαιώσετε ὅτι δὲν εἴδατε καθόλου τὸν κ. Μάντελ! Καταλάβατε; Θὰ πῆτε ὅτι ἡ κ. Μάντελ κι' ὁ ἄντρας της φύγανε γιὰ ἕνα δεύτερο ταξίδι τοῦ γάμου κι' ὅτι δὲν ξέρετε ποῦ πάνε.

— Μάλιστα, κύριε.

'Ο "Εμπλινγκ κύτταξε τὸ Μάντελ.

— 'Εσεῖς κι' ἡ Γκέϊλ νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ, πρόσθεσε. Νὰ μὴ βγῆ κανεὶς σας ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. 'Αφῆστε νὰ τὰ κανονίσω ἐγώ.

— Μάλιστα, κύριε, μουρμούρισε ὁ Μάντελ.

'Ο "Εμπλινγκ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, μαζὶ μὲ τὸν 'Αντρέ, ποὺ ξανάκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα πίσω του.

'Η Γκέϊλ ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος τοῦ Μάντελ.

— "Ω, Μπάρνεϋ, σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ! τοῦ εἶπε. Γιατί νὰ μᾶς συμβαίνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα; Θὰ μπορούσαμε νὰ εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι!...

'Ο Μάντελ τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά!

— Πές μου, τῆς φιθύρισε, πιστεύεις ὅτι σκότωσα ἐγὼ αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Δὲν ξέρω, Μπάρνεϋ... ταύλισε ἐκείνη, πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς. Δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ σκεφτῶ...

"Εμειναν πολὺ ὥρα ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴ στάσι, σφιχταγκαλιασμένοι, ὥσπου ξαναγύρισε ὁ "Εμπλινγκ. Τὸ πρόσωπο τοῦ δικαστῆ ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ πουκάμισό του.

"Εκλεισε τὴν πόρτα, κύτταξε τὸ Μάντελ καὶ τοῦ εἶπε μὲ βαρειὰ φωνή:

— "Εκανα κάτι ποὺ δὲν ἔχα ξανακάνει ποτὲ στὴ ζωή μου. Θάχω πάντα τύψεις συνειδήσεως γι' αὐτό... 'Ο Κάρλτον σὰς ζητοῦσε, Μπάρνεϋ. 'Ανακλήθηκε ἡ ἀποφυλάκισί σας. Κατηγορεῖσθε τώρα γιὰ φόνο, καὶ σὲ τέτοια περίπτωσι ἐπιβάλλεται ἡ προφυλάκισι.

Τὸ πρόσωπό του ἀλλοιώθηκε ἀπ' τὸν πόνο.

— Εἶπα στὸν Κάρλτον πὼς δὲν εἴσασστε ἐδῶ, πρόσθεσε. Τὸν βεβαίωσα ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας καὶ νὰ σᾶς πείσω νὰ γυρίσετε ἀπ' τὸ ταξίδι σας καὶ νὰ παρουσιαστῆτε αὔριο τὸ πρωῒ στὴν ἀστυνομία.

— Σὲ πίστεψε; ρώτησε ἡ Γκέϊλ.

— Πιστεύω... Ναί, εἶμαι βέβαιος.

— Μὰ γιατί;... ρώτησε ὁ Μάντελ. Γιατί εἶπατε φέμματα γιὰ μένα;

'Ο "Εμπλινγκ μασοῦσε νευρικὰ τὸ σβυσμένο ποῦρο του.

— Γιατί σᾶς ἀγαπῶ, Μπάρνεϋ, ἀπάντησε. Ξέρω πὼς δὲ σκοτώσατε σεῖς αὐτὴ τὴ γυναῖκα... καὶ σᾶς λυπᾶμαι ποὺ μπλέξατε τόσο ἄσχημα.

— Πῶς τὸ ξέρετε ὅτι δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ;

— 'Αβύατο νὰ φτάσετε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο... ὅσο κι' ἂν ὁ δόκτωρ Χάρρις διέγνωσε μιὰ τάσι σας πρὸς τὸ ἔγκλημα!

— Κι' ὅμως στραγγάλισα τὸν παπαγάλο! παρατήρησε ὁ Μάντελ.

— Ναί, ἀλήθεια... Εἶχα ξεχάσει τὸν παπαγάλα...

'Ο Μάντελ γαντζώθηκε στὴν καρέκλα του, προσπαθῶντας νὰ δῆ πέρα ἀπ' τὸν "Εμπλινγκ, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα...

— Ποιός χτυπάει τώρα τὸ κουδοῦνι; ρώτησε.

— Ποιό κουδοῦνι, ἀγάπη μου; εἶπε μ' ἀπορία ἡ Γκέϊλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Τὸ διαμέρισμά τους δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Μάντελ. 'Αποτελεῖτο ἀπὸ μιὰ μεγάλη κρεβατοκάμαρα, μια τουαλέτα κι' ἕνα λουτρό. Μὲ τὸ τεράστιο κρεβάτι, τὶς μεταξωτὲς κουρτίνες καὶ τὸν κιτρινοπράσινο παπαγάλο μέσα στὸ χρυσωμένο κλουβί του, θύμιζε κινηματογραφικὸ διάκοσμο.

'Ο Μάντελ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ. Κάδνιζε ἐκεῖνο τὸ ποῦρο ποὺ τοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἦταν τσιγάρο, καὶ σκεπτότανε... 'Αναρωτιόταν ἂν ἕνας ἄνθρωπος μπορῆ νὰ χάση ἔτσι ξαφνικὰ τὸ λογικό του...

— Ξέχασέ την! φώναξε ὁ παπαγάλος. Εἶσαι ὄμορφη, ὄμορφη, ὄμορφη! Εἶσαι δική μου, μόνο δική μου!

— Εἶναι ἀνυπόφορο αὐτὸ τὸ πουλί! γκρίνιασε ὁ Μάντελ..

'Η Γκέϊλ σκέπασε τὸ κλουβὶ μ' ἕνα μαῦρο ὕφασμα.. Φαινόταν πὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸν εὐχαριστήση μὲ κάθε τρόπο.

— Δὲν ἔπρεπε ν' ἀγοράσω ἄλλο παπαγάλο, τοῦ εἶπε, ὕστερα ἀπό... ἀπὸ ὅ,τι συνέβη!

— Πές το καθαρά: 'Αφοῦ ἔπνιξα τὸν παπαγάλο σου!

— Καλὰ τοὺκανες ἀγάπη μου, ἀπάντησε ἡ Γκέϊλ. Δὲν πειράζει...

"Εβγαλε τὸ φόρεμά της.

— Γδύσου καὶ σύ, Μπάρνεϋ, πρόσθεσε ἱκετευτικά. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς, νὰ ξεκουραστῆς. Πρέπει νἄσαι φρέσκος αὔριο, μὲ καθαρὸ τὸ μυαλό σου.

— Ναί, βέβαια. Θἄχω αὔριο καινούργιες περιπέτειες...

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ κρέμασε τὸ σακκάκι τοῦ σμόκιν του μέσα στὴν ντουλάπα.

— Μπόρεσε ὁ πατέρας σου νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸν δόκτορα Χάρρις; ρώτησε.

— "Οχι, ἀκόμα, ἀπάντησε ἡ Γκέϊλ δουρτσίζοντας τὰ μαλλιά της. Μὰ θὰ τὸν δρῆ ὁπωσδήποτε. Θέλει νἀναι κι' αὐτὸς μαζί μας, ὅταν θὰ πᾶμε αὔριο στὴν ἀστυνομία.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε κι' ἐμένα.

'Ο Μάντελ κρέμασε τὸ παντελόνι του, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε μιὰ πετσέτα πυτζάμα. Τὴν εἶχε ἀγοράσει πανάκριβα γιὰ νὰ εἶναι κομψὸς στὰ μάτια τῆς Γκέϊλ.

Πόσα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε; Προσπάθησε νὰ θυμηθῆ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ κεφάλι του θ' ἄνοιγε στὴ μέση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...

— Μὰ αὐτὸ δὲ θὰ ὠφελήση σὲ τίποτα, εἶπε. "Αν ὁ Κάρλτον ἔχη ἀποφασίσει νὰ μὲ κλείση μέσα, δὲ γλυτώνω!

'Η Γκέϊλ σταμάτησε τὸ βούρτσισμα τῶν μαλλιῶν της.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι ἔτσι, Μπάρνεϋ, εἶπε.

'Ο Μάντελ ἔλυσε τὰ παπούτσια του κι' ἔβγαλε τὸ πουκάμισό του.

— Μὰ τί θὲς νὰ κάνω; διαμαρτυρήθηκε. Νἄμαι ἐνθουσιασμένος;... Μόλις βγῆκα ἀπ' τὸ ψυχιατρεῖο, μοῦ τύχανε ὅλοι αὐτοὶ οἱ μπελάδες... καὶ τώρα θὰ μὲ κλείσουνε στὸ φρέσκο!

— Δὲν πρέπει νὰ χάνης ἔτσι τὸ ἠθικό σου, ἐπέμεινε ἡ Γκέϊλ. "Αν δὲ σκότωσες ἐσὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀνησυχῆς.

— Ναί, ἔχεις δίκιο...

'Ο Μάντελ πῆρε τὸ ποῦρο του, γιὰ ν' ἀνάψη μ' αὐτὸ ἕνα τσιγάρο. Συγχρόνως ἀνασκωτώτανε πὼς μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ πῆ στὴ γυναῖκα του ὅτι θεωρεῖ ἀκόμη τρελλὸ τὸν ἑαυτό του...

— 'Ο πατέρας εἶναι ἐξαίρετος νομικός, συνέχισε ἡ Γκέϊλ. Καὶ ξέρεις πόση ἐπιρροὴ ἔχει... Σὲ παρακαλῶ, Μπάρνεϋ, μὴ στενοχωριέσαι πιά.

— Καλά, θὰ προσπαθήσω.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι.

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

Κι' ὁ Μάντελ φίλησε τὴ γυναῖκα του. 'Εκείνη χαμογέλασε.

Τί κρῖμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσες νέες κοπέλλες μὲ μπιμπίκια, μὲ μαῦρα στίγματα μὲ ἀνοιχτοὺς πόρους! Θὰ ἦταν τόσο πιὸ δροσερές, τόσο πιὸ ὡραῖες χωρὶς αὐτὰ τὰ μικρὰ ἐλαττώματα.

Γιὰ μιὰ νέα κοπέλλα ἕνα ὡραῖο δέρμα εἶναι ἡ μεγαλύτερή της ἐπιτυχία. 'Αλλὰ σήμερα εἶναι πολὺ εὔκολο νάχῃ κανεὶς δέρμα ἁπαλό, καθαρό, βελούδινο ἐὰν μεταχειρίζεται τὴν κρέμα ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, ποὺ κάνει πραγματικὰ θαύματα. 'Αμέσως οἱ κοκκινίλες, τὰ μαῦρα στίγματα, οἱ ἀνοιχτοὶ πόροι, τὰ μπιμπίκια ἐξαφανίζονται καὶ ἀφήνουν νὰ φαίνεται ἕνα νέο θαυμάσιο δέρμα ποὺ λάμπει ἀπὸ νειάτα καὶ φρεσκάδα.

Δοκιμάστε ἀπὸ σήμερα τὴν Κρέμα ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ

Tokalon

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

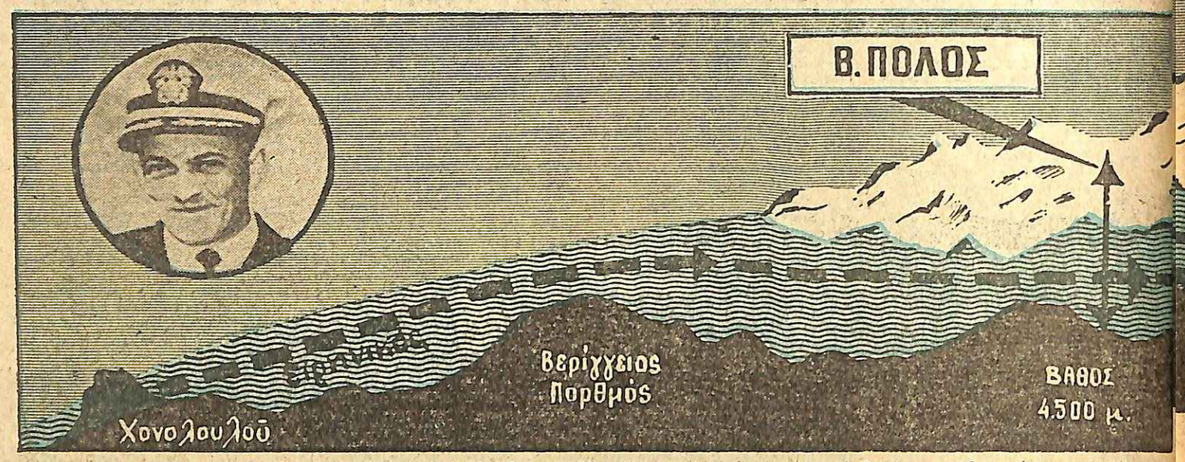

Ἡ πορεία ποὺ ἀκολούθησε ὁ «Ναυτίλος» γιὰ τὸ ἱστορικὸ κατόρθωμά του Ἄνω ἀριστερά:

Ὁ ΝΑΥΤΙΛΟΣ ἄνοιξε καινούργιους δρόμους!...

Ἡ ναυτικὴ στρατηγικὴ καὶ οἱ θαλάσσιες μεταφορὲς στὸ προσεχὲς μέλλον

ΟΤΑΝ, πρὸ ἡμερῶν, τὸ θρυλικὸ ἀμερικανικὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο «Ναυτίλος» ἀνεδύθη καὶ πάλιν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀφοῦ διέπλευσε «ἐν καταδύσει» ὅλη τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Χονολουλοῦ ὡς τὴν Ἰσλανδία, στὸ βόρειο Ἀτλαντικό, περνῶντας κάτω ἀπ' τοὺς αἰώνιους πάγους τοῦ Βορείου Πόλου, εἶχε γράψει κι' ὅλας τρία ἀθάνατα κεφάλαια: Ἕνα γιὰ τὴν ἱστορία τῶν μεγάλων περιπετειῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἕνα ἄλλο γιὰ τὰ χρονικὰ τῆς σύγχρονης τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς προόδου κι' ἕνα τρίτο γιὰ τοὺς νέους πολιτικοὺς καὶ στρατηγικοὺς προσανατολισμούς.

Πραγματικά, τὸ κατόρθωμα τοῦ πληρώματος τῶν 116 ἀνδρῶν τοῦ «Ναυτίλου» ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ στὴν ἱστορία τῶν μεγάλων ἐξερευνήσεων καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἀπόψεως μιὰ ἀσύγκριτη ἐπίτευξι, ποὺ θὰ παραμείνῃ ἀξέχαστη στὰ ναυτικὰ χρονικὰ τοῦ κόσμου.

Ὅ,τι εἶχε προβλέψει ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πρὶν ἀπὸ ἑνενῆντα χρόνια, ὁ «Ναυτίλος» τὸ πραγματοποίησε. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἕνα σκάφος καὶ τὸ πλήρωμά του διέσχισαν τὸ Βόρειο Πόλο, περνῶντας κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους του.

Μὲ τὸ κατόρθωμά του ὁ «Ναυτίλος» ἀνακάλυψε ἕνα νέο θαλάσσιο δρόμο, ποὺ ἡ χρησιμοποίησί του στὸ μέλλον θὰ συντομεύσῃ τὴν ἀπόστασι Τόκιο—Λονδίνου ἀπὸ 18.000 χιλιόμετρα μόνο σὲ 10.000 χιλιόμετρα καὶ τὴν ἀπόστασι Λονδίνου—Χαβάης σὲ 10.700 χιλιόμετρα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, μὲ τὸν θρυλικὸ πλοῦν του, ὁ «Ναυτίλος» ἔφερε τὴ Μόσχα, τὴν πρωτεύουσα τῶν Σοβιὲτ καὶ τὰ μεγάλα ρωσικὰ βιομηχανικὰ κέντρα σὲ ἀπόστασι μόνο 3.000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς βάσεις.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ γεγονότα ἄνοιξαν τεράστιες προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον, τόσο στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης, ὅσο καὶ σὲ καιρὸ πολέμου!

Τὰ ὑποβρύχια φορτηγὰ καὶ πετρελαιοφόρα σκάφη θὰ ταξιδεύουν οἰκονομικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο φορτηγὸ σκάφος ἐπιφανείας καὶ ὅπως δήλωσε ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Μπιούρκ, μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ «Ναυτίλου» εἶναι δυνατὸν νὰ συντριβοῦν τὰ σοβιετικὰ βιομηχανικὰ κέντρα μὲ πυραύλους, ποὺ ἔχουν ἀτομικὴ γόμωσι καὶ θὰ ἐξαπολύονταν ἀπὸ ἀμερικανικὰ ὑποβρύχια ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ Β. Πόλου.

Δυὸ ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναγγελία τοῦ κατορθώματος τοῦ «Ναυτίλου» τὸ Βρεταννικὸ Ναυαρχεῖο πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ διαλύσῃ τὸ τεράστιο θωρηκτὸ μάχης «Βάνγκαρντ», χωρητικότητος 45.000 τόννων, ποὺ ἡ συντήρησί του ἦταν ἐξαιρετικὰ δαπανηρή.

Τὸ γεγονὸς δὲν εἶναι τυχαῖο, ἀλλὰ προῆλθε ἀπ' τὴν πεποίθησι, ποὺ δημιούργησε μὲ τὸ κατόρθωμά του ὁ «Ναυτίλος», ὅτι ἡ σημερινὴ ναυτικὴ στρατηγικὴ εἶναι πιὰ ξεπερασμένη κι' ὅτι στὸ μέλλον δὲν πρέπει πιὰ νὰ στηρίζεται στὰ πλοῖα ἐπιφανείας, ἀλλὰ στὰ ὑποβρύχια.

Οἱ γνωστοὶ τύποι σκαφῶν ἐπιφανείας, πραγματικά, δὲν ἀνταποκρίνονται πιὰ στὴν ἀντίληψι τῆς νέας ναυτικῆς στρατηγικῆς, ποὺ ἐπέβαλε ὁ «Ναυτίλος», τῆς στρατηγικῆς δηλαδὴ μὲ σκάφη γρήγορα, ἀθέατα καὶ ἀπηλλαγμένα ἀπ' τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ.

Τὰ πλοῖα ἐπιφανείας, κι' ὡς μέσα ἀκόμη γιὰ τὴν ἐντόπισι καὶ τὴ δίωξι τῶν συγχρόνων ταχυτάτων ἀτομικῶν ὑποβρυχίων, εἶναι πιὰ ἀκατάλληλα, γιατὶ μποροῦν, βέβαια, μὲ τὰ μηχανήματά τους νὰ ἐντοπίσουν ἕνα ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, δὲ μποροῦν ὅμως ποτὲ νὰ τὸ κυνηγήσουν ἀποτελεσματικὰ λόγω τῆς ταχύτητος καὶ εὐελιξίας του.

Ὁ συνεχὴς μὲ κατάδυσι διάπλους καὶ σὲ βάθος 120 μέτρων μιᾶς θαλασσίας ἀποστάσεως 13.000 χιλιομέτρων ἀπὸ μέρους τοῦ «Ναυτίλου», ἀπέδειξε, ὅτι τὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, ὡς θαλάσσιο ὅπλο, εἶναι σήμερα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀκαταμάχητα καὶ ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὴ διαπίστωσι αὐτή, μιὰ χώρα, ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ ἰσχυρὴ ἄμυνα, σὲ περίπτωσι πολέμου, πρέπει ἀπαραιτητα νὰ ἀναπροσαρμόσῃ τὸ σημερινὸ σύστημα τῆς θαλάσσιας ἄμυνάς της καὶ τῶν θαλασσίων μεταφορῶν της.

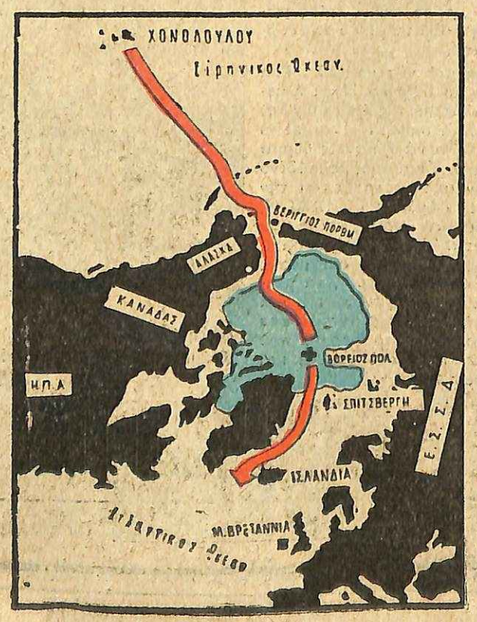

Χάρτης τῆς περιοχῆς ποὺ διέσχισε ὁ «Ναυτίλος».

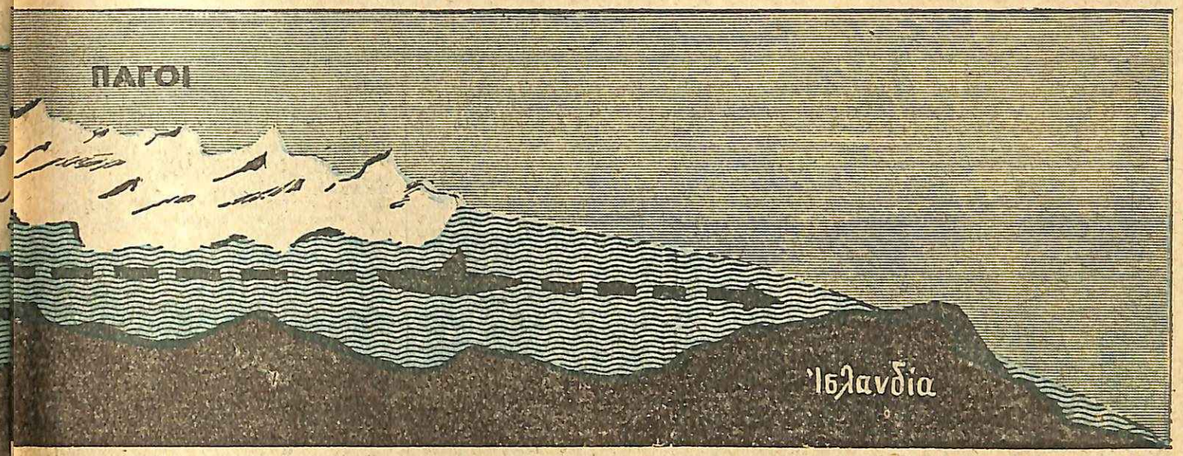

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ναυτίλου» Ο. Ρ. Ἄντερσον, ποὺ τιμήθηκε μὲ τὸ μετάλλιο ἀξίας.

Τὸ σκάφος διέθετε τρόφιμα γιὰ 75 ἡμέρες καὶ τὴν ἡμέρα, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ Βόρειο Πόλο προσέφερε στὸ πλήρωμά του ἕνα ὑπέροχο μπιφτέκι μὲ διάφορα λαχανικά, σαλάτα, φροῦτα, καθὼς καὶ μιὰ τούρτα «Βόρειος Πόλος», ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ μιὰ πρωτότυπη δικῆς του ἐμπνεύσεως συνταγὴ ὁ μάγειρας τοῦ «Ναυτίλου».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ «Ναυτίλο» καὶ τὸ δεύτερο ἀμερικανικὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο «Σκέϊτ» πέρασε κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ Βορείου Πόλου, ἀκολουθῶντας τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ πρὸς τὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό. Τὸ «Σκέϊτ» εἶναι πιὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ «Ναυτίλο», ἔχει πλήρωμα ἀπὸ 97 ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένων καὶ 9 τεχνικῶν, ποὺ δὲν ἀνήκουν στὶς τάξεις τοῦ Ναυτικοῦ. Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀρκτικοῦ σαράντα ναυτικὰ μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο.

Ἕνα ἄλλο ἀμερικανικὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, ὁ «Θαλασσόλυκος» θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κατακτήσῃ ἕνα νέο ρεκὸρ παραμονῆς «ἐν καταδύσει». Θὰ προσπαθήσῃ δηλαδὴ νὰ μείνῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσας τουλάχιστον 60 ἡμέρες, γιατὶ τὸ σημερινὸ ρεκὸρ τὸ ἔχει τὸ «Σκέϊτ» μὲ 31 ἡμέρες.

Ὁ «Θαλασσόλυκος» ξεκίνησε ἀπὸ ἕνα λιμάνι τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι ἐπιχειρεῖ τὸν περίπλου τῆς Γῆς, ταξιδεύοντας διαρκῶς σὲ κατάδυσι.

Π. ΠΕΡΚΙΝΣ

Οἱ ἀφηγήσεις ἄλλωστε τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος τοῦ «Ναυτίλου» δείχνουν πὼς ὁ συνεχὴς πλοῦς, ἐπὶ 13 ἡμέρες, σὲ κατάδυσι, μ' ἕνα ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, δὲν εἶναι κουραστικὸς οὔτε πειράζει τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνδρῶν.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θρυλικοῦ ταξιδιοῦ, οἱ ἄνδρες τοῦ «Ναυτίλου» διασκέδασαν μὲ 38 φίλμ μὲ πολλὲς διεθνεῖς στάρ.

Στὶς αἴθουσες τοῦ ὑποβρυχίου τὰ «πὶκ-ἄπ» ἔπαιζαν ἀδιάκοπα ἐκλεκτοὺς δίσκους γραμμοφώνου, ἐνῶ οἱ ἐλεύθεροι ὑπηρεσίας ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔπαιζαν σκάκι ἢ χαρτιά. Ὅσο γιὰ τὸ φαγητό, ἦταν περίφημο!

Ὁ «Ναυτίλος» στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΟΙ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

Πώς έμφανίσθηκαν και τί άπέδωσαν οι "Ελληνες πρωταθλητοί.

Οι Πανευρωπαϊκοί 'Αγώνες της Στοκχόλμης ήσαν στο σύνολό τους, άπό έλληνικής πλευράς, άπογοητευτικοί. Ξεκινήσαμε με λαμπρές έλπίδες και μεγάλα όνειρα. Η πραγματικότης όμως ήταν διαφορετική όκολληρωτικά άπό τις φαντασιώσεις. Διεθνούς φήμης έμπειρογνώμονες, όπως ό Γκαστόν Μεγιέρ, διεφύσθησαν στίς προβλέψεις τους. 'Ακόμη και οί φιλέλληνες Σουηδοί, πού στίς προπαγανδιστικές άφίσες των προγραμμάτων των άγώνων είχαν άπεικονίσει τό Γιώργο Ρουμπάνη στό άλμα έπι κοντώ, έπεσαν έξω...

Περισσότερο όμως άπ' όλους λυπήθηκαν οί "Ελληνες φιλαθλοι, πού είχαν άνεβάσει μέ τήν πλούσια σέ αίσθήματα καρδιά τους τό Ρουμπάνη στά μεσοούρανα. Ο 'Ολυμπιονίκης μας τούς διέψευσε! "Ηταν άτύχημα αύτό πού συνέβη ή έναν καλό μάθημα: Τήν άπάντησι άς τή δώση ό ίδιος ό πρωταθλητής μας. 'Εμείς πιστεύουμε πώς άν θέλη έχει καιρό άκόμα και γιά τούς 'Ολυμπιακούς τής Ρώμης τό 1960.

Λίγο άργότερα άπ' τήν έπαυριο τού άτυχήματος τής Στοκχόλμης, άν συνέλθη, ίσως τότε θάναι άργά. Πρέπει άμέσως τώρα νά τ' άποφασίση! Τό έπιτάσσουν ή Ιστορία τής άθλητικής οίκογενείας του και οί ύποχρεώσεις του πρός τόν 'Ελληνικό 'Αθλητισμό.

Ο Γκαστόν Μεγιέρ έγνωμάτευσε πώς ό Ρουμπάνης, πέρασε τό 4,30 μ. άνετα και στίς τρείς του προσπάθειες, άλλά μέ τό χέρι έξριξε τόν πήχυ. Θέλησε άπ' τό 4,10 μ. νά κερδίση προσπάθειες έπιχειρώντας τό 4,30 και όχι τό 4,20 μ. Θεωρητικά είχε δίκιο. Δέν ύπελόγισε όμως πώς τόν Αύγουστο δέν ήταν στή μεγάλη του φόρμα. Οί 'Ελληνοαμερικανικοί τό άπέδειξαν. 'Ιδιαιτέρως ή νευρικότης του πρό τού άγωνίσματος δέν είναι ένα άκόμη δείγμα τής πρόσφατης άδυναμίας του; Είχε έπίσης πλήρη προπόνηση και κανονική ζωή; Μονάχα ό ίδιος πρέπει ν' άπαντήση σ' αύτό τό λεπτό έρώτημα.

Δέν νομίζω πώς μετά τόσες λαμπρές νίκες στούς διεθνείς στίβους, ένα χάλκινο μετάλλιο στούς 'Ολυμπιακούς και ένα Εύρωπαϊκό ρεκόρ στό κοντάρι είναι σωστό, ύστερα άπό ένα άτύχημα, νά λησμονούνται όλα και νά γίνεται σκληρή έπίθεσις κατά τού πρωταθλητού μας. Ο Ρουμπάνης είναι φιλότιμος. Αν ύπάρχουν σφάλματα, άσφαλώς ό ίδιος θά τά άνεγνώρισε. Τό πάθημά του θά τού γίνη μάθημα. 'Αρκεί ό έγωισμός νά μήν είναι ύπερτροφικός και ή άδιαφορία νά μή καταντά πάθος...

*

'Η 'Ελληνική Φίλαθλη οίκογένεια παρίσταται μάρτυς τελευταία μερικών «άδυναμιών» τής οίκογενείας Κουνάδη. 'Η κατά τά άλλα σεβαστή μας μητέρα του τού άπαγορεύει νά ταξιδεύη μέ άεροπλάνο, γιατί κάποια τσιγγάνα προφήτεψε πώς θά τού συμβή άτύχημα στόν άέρα και πώς θά τ' άποφύγη, όταν περάση, άτρωτος, ώρισμένη ήλικία.

"Έτσι ό Κουνάδης και ή μητέρα του έπεσαν θύματα τών προλήψεων και ό 'Ελληνικός 'Αθλητισμός στερείται τελευταία τών πολυτίμων ύπηρεσιών του.

Στή Στοκχόλμη δέν ξέρουμε άν ό Κουνάδης θά κατεποντίζετο στή δισκοβολία. 'Εφ' όσον όμως δέν πήγε στή Σουηδία, όλοι οί φίλαθλοι πιστεύουν πώς στή φόρμα πού βρισκόταν, ήταν ικανός νά χαρίση κάτι καλλίτερο άπ' τό 53.92 τού πρώτου νικητού Πολωνού Πιατόφσκυ, τό 53.82 τού 'Αριάσκη Τουντόοωφ (Βουλγ.), τό 53,74 — 53.44 τών Ρώσων Τοουσένιεφα. Μπουχαντσεφ. τό 53,08 τού Οϋγγρου Κλίκς ή τό 53,05 τού άγέραστου 'Αντόλφο Κονσολίνι.

*

Λαμπρή ήταν ή έμφάνισι μονάχα τού Παπαβασιλείου στά 3000 μ. μετ' έμποδίων. Στόν προκρηματικό ήρθε πρώτος στή σειρά του. Στόν τελικό κατετάγη όγδοος μέ νέο πανελλήνιο ρεκόρ 8'.51''.2. Τό παλαιό κατείχεν ό ίδιος μέ 8'.52''.4. Κατέβαλε τό Φιλανδό Ριντεπάς (8'.52''.6.), τό Νορβηγό Νάες (8'.54''.6.), τό Γερμανό Μπύλ και τόν Τσέχο Τζάνελ.

Ο Παπαβασιλείου είχε πραγματικό άτύχημα. "Επεσε μέσα στή λίμνη κατά τό πρώτο πέρασμά του! "Ολοι μας ξέρουμε πώς τό μεγάλο του «άτού» είναι τό μαστορικό πέρασμα τής λίμνης, χωρίς νά βρέχεται ούτε στά παπούτσια και ή τεχνικώτατη ύπεροπτήσεις των έμποδίων. Θυμόσαστε πώς κέρδισε τό μεγάλο 'Αμερικανό άντίπαλό του στό Στάδιό μας; Ναί, άλλά στή Στοκχόλμη δέν είχε ένα μονάχα καλό και έπικίνδυνο άντίπαλο. Είχε παγκοσμίους άσσους, όπως τόν Πολωνό Χρόχικ (8'.38''.2.), τό Ρώσο Ρζίτσιν (8'.38''.3.), τό Γερμανό Χόνεκε (8'.43''.6.), τό Ρώσο Πονομάρεβ, (8'.44''.), τόν Τσέχο Μπρίλκα (8'.46''.6.), τόν Ούγγρο Βάργκα (8'.48''.4.), τό Σουηδό Χελάντερ (8'.50''.2.). Μερικούς άπ' αύτούς είχε κερδίσει στόν προκριματικό.

Πάντως, ό Παπαβασιλείου είναι ό μόνος άπ' τούς "Ελληνες πού ξεπέρασε τόν έαυτό του). Σημείωσε νέο πανελλήνιο ρεκόρ. Θάμαστε εύχαριστημένοι άπ' όσους πήγαν στή Στοκχόλμη άν κατώρθωναν όσα ό φιλότιμος και μαχητικός Παπαβασιλείου.

*

Ο Δεπάστας, ό Κωνσταντινίδης, ό Χιώτης, ό Μαρσέλος, ό Γεωργόπουλος, ό Τσακανίκας, ό Σφήκας, ό Καμπαδέλης, ό Σάλλης μπορούσαν νά πετύχουν άλλος πολύ, άλλος λίγο περισσότερα. Γιά τόν καθένα ύπάρχει, όπως ίσχυρίζονται, και μιά δικαιολογία γιατί δέν τό κατώρθωσαν.

Δέ χρειάζεται νά συζητήσουμε τίς λεπτομέρειες. Στήν ούσία όμως φαίνεται πώς κάτι δέ λειτουργούσε καλά στή Στοκχόλμη και οί έλπίδες μας διεψεύσθησαν. Μάς ρωτούν και ρωτάμε και μείς μήπως οί φιλοδοξίες μας στούς Πανευρωπαϊκούς ήταν μεγαλύτερες άπ' τίς δυνάμεις μας.

Νομίζουμε πώς είμαστε μέσα στά πράγματα όταν έχουμε ένα πρωταθλητή τής Εύρώπης στό άλμα έπι κοντώ. Ε,να δισκοβόλο σταθερό στίς βολές του πάνω άπό τά 53 μέτρα, ένα σφαιροβόλο μέ ρεκόρ πάνω άπ' τά 17 μέτρα, ένα δρομέα 3000 μ. μετ' έμποδίων, ένα δρομέα άντοχής 5000 μ. και ένα δρομέα 800 μ. μέ διεθνείς νίκες, ένα έμποδιστή μέ 14''.4 στά 110 μετ' έμποδίων γιά νά διεκδικούμε τιμητικές θέσεις στούς Πανευρωπαϊκούς 'Αγώνες. Τό άπογοητευτικό είναι πώς ούτ' μιά έκτη θέσι δέν πήραμε. Υπάρχουν δικαιολογίες; Θά θέλαμε πολύ νά τίς άκούγαμε!

ΓΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

✪✪

Καλοριφέρ μέ τόν ήλιο

Τό ζεύγος Γιένσεν έγκατεστάθηκε πρωσφάτως στό πρώτο σπίτι τού κόσμου πού θερμαίνεται μέ τήν ήλιακή ένέργεια. Τό σπίτι αύτό βρίσκεται στό Φενίξ τής 'Αριζόνας. 'Η κατασκευή του κόστισε 45.000 δολλάρια και περιέχει έπιστημονικά όργανα άξίας 23.000 δολλαρίων. 'Η θερμότης τού ήλίου θά συγκεντρώνεται σέ χάλκινους σωλήνες μέ νερό πού θά ζεσταίνη κατόπιν τό σπίτι μ' ένα σύστημα καλοριφέρ. Επίσης θά προφοδοτήτε έτσι μέ χλιαρό νερό μιά μικρή πισίνα. Τό σπίτι αύτό, χτισμένο άπό τήν 'Εταιρεία 'Εφαρμογών τής Ηλιακής 'Ενεργείας, θά είναι άνοιχτό γιά τό κοινό ώριμένες ώσες κάθε μέρα.

Ο Γιώργος Παπαβασιλείου πού έπέτυχε νέο ρεκόρ Ελλάδος στά 3000 μ. μετ' έμποδίων στη Στοκχόλμη.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ
τού παρόντος τεύχους

Η κρυμμένη παροιμία

1) ΑΠΡΟΚΟΠΑ. 2) ΠΟΣΟΣΤΟΝ. 3) ΦΟΡΜΟΥΛΑ. 4) ΚΟΡΣΕΙΑΙ. 5) ΛΙΚΙΝΙΟΣ. 6) ΠΑΛΑΙΜΩΝ. 7) ΕΠΙΣΦΑΛΗ. 8) ΠΑΛΑΙΣΜΑ. 9) ΜΟΥΡΑΓΙΟ. 10) ΜΑΣΚΑΡΑΣ. 11) ΜΗΛΙΓΓΙΑ. 12) ΜΠΟΥΡΤΖΙ. 13) ΑΝΤΙΖΗΛΑ. 14) ΤΑΠΕΙΝΟΣ.

Η παροιμία: «Ο κόσμος είναι σφαίρα και γυρίζει».

Μικρά προβλήματα

1) 14½ καί 4½ δκάδες. (Χ+3Χ+1=19)
2) 84 καί 28 (3Χ—Χ=56)
3) 4.800 μίλια (Αν άντικαταστήσωμε μέ 2Χ τήν όλική άπόστασι, έχουμε: Χ)24+Χ 16—2Χ)20=10. "Αρα 2Χ=4.800).
4) Τό πρόβλημα φαίνεται στήν άρχή πώς δέν είναι πλήρες. Ο άριθμός 289 όμως δέν μπορεί νά σχηματιστή παρά μέ τό 17Χ17 πού είναι πρώτοι άριθμοί και δέ διαιρούνται μέ κανένα άλλο. "Αρα τά παιδιά ήσαν 17 καί πήραν 17 δώλους τό καθένα.

Πρόβλημα σκέψεως

Κατέβασε τό άκουστικό, τό άφησε πάνω στό τραπέζι καί πήγε νά πάρη τό γράμμα. "Ετσι, άν τήν έπαιρναν θά άκουγαν τό τηλέφωνο νά βουΐζη καί θά τήν ξανάπαιρναν ύστερα άπό λίγο.

Γεωγραφικά παιγνίδια

1) ΑΜΟΡΓΟΣ. 2) ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ 3) ΣΚΟΠΕΛΟΣ. 4) ΛΕΣΒΟΣ. 5) ΚΥΘΗΡΑ

*

1) ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ. 2) ΑΡΑΧΘΟΣ. 3) ΠΗΝΕΙΟΣ. 4) ΣΕΛΙΝΟΥΣ. 5) ΛΣΩΠΟΣ. 6) ΚΡΑΘΙΣ. 7) ΙΝΑΧΟΣ.

Εικονογραφημένη ιστοριούλα

Η κανανική σειρά τών εικόνων πού άποτελούν τήν εικονογραφημένη Ιστορία είναι ή άκόλουθη:

8, 4, 12, 15, 1, 7, 10, 14, 2, 13, 6, 9, 3, 11, 5.

Η λύσις τού ύπ' άριθ. 708 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΙΣΙΑΣ — ΚΑΠΝΙΑ. 2) ΚΑΣΤΑΝΑΣ — ΓΑΛΛΙΚΟΣ. 3) ΕΜ — ΑΜΑΡΑ — ΙΛΙΑΣ — ΡΩ. 4) ΡΙΟ — ΑΜΑΡΤΩΛΑΙ — ΛΙΣ. 5) ΚΑΜΑ — ΑΚΑΣΤΟΣ — ΤΑΣΙ. 6) ΙΚΑΝΑ — ΜΕΝΤΑ. 7) ΣΟΛΑΝΟΣ — ΗΜΑΡΤΟΝ. 8) ΣΑΣΑ — ΜΙΑ — ΛΕΩΝ. 9) ΤΙΤΑΝ —ΜΑΣΙΝ. 10) ΑΡΑΜ — ΑΦΗ — ΣΤΑΜ. 11) ΑΓΑΣΙΑΣ — ΚΑΤΙΦΕΣ. 12) ΠΕΝΙΑ — ΑΟΡΤΗ. 13) ΑΛΙΣ — ΧΑΜΑΛΗΣ — ΣΩΟΣ. 14) ΤΑΣ — ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ — ΝΙΑ. 15) ΕΣ — ΑΡΝΙΑ — ΜΑΛΙΣ — ΚΜ. 16) ΣΤΑΡΑΤΟΣ — ΑΤΟΜΙΚΟΙ.17) ΑΜΑΞΑΣ — ΑΙΑΚΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΕΡΚΙΣ — ΑΠΑΤΕΣ. 2) ΤΑΜΙΑΚΟΣ — ΑΓΕΛΑΣΤΑ. 3) ΙΣ — ΟΜΑΛΑ —ΡΑΝΙΣ—ΑΜ. 4) ΣΤΑ—ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΡΑ. 5) ΙΑΜΑ —ΑΝΑΙΜΙΑ —ΘΡΑΞ. 6) ΑΝΑΜΑ — ΧΑΝΤΑ. 7) ΣΑΡΑΚΑΣ — ΣΠΑΝΙΟΣ. 8) ΣΑΡΑ — ΜΝΑ — ΜΑΑΣ 9) ΤΣΙΤΙ — ΦΩΚΑΣ. 10) ΓΙΩΤ — ΑΜΗ — ΛΙΜΑ. 11) ΚΑΛΛΟΝΗ — ΚΤΗΜΑΤΑ. 12) ΛΙΑΣ — ΣΟΛΟΙ. 13) ΠΛΑΪ — ΜΑΛΙΣΤΑ — ΣΙΜΑ. 14) ΝΙΣ — ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ — ΣΙΚ. 15) ΙΚ — ΛΑΝΤΩ — ΑΦΡΩΝ — ΚΗ. 16) ΑΟΡΙΣΤΟΝ — ΜΕΤΟΙΚΟΣ. 17) ΣΩΣΙΑΝ — ΣΗΣΑΜΙ.

✪✪

Οί μέλισσες έχουν ίδιοτροπίες

'Ενώ ένας γέρος μέ κάτσπρη γενειάδα έπαιρνε ένα μεσημεριανό ύπνάκο σ' ένα πάγκο τού πάρκου Τιεργκάρτεν τού Βερολίνου, τόν ξύπνησε τό βουητό πού έκανε ένα σμήνος άπό μέλισσες, πού είχε καθήσει πάνω στά γένεια του! Εύτυχώς, είχε τήν έτοιμότητα νά μήν κουνηθή καθόλου. Κάποιες περαστικη κοπέλλα άντελήφθη τήν κρίσιμη θέσι του και είδοποίησε τήν πυροσβεστική ύπηρεσία. Οι πυροσβέστες έφεραν μαζί τους μιά κυψέλη κι' άνάγκασαν τίς μέλισσες νά μπούνε μέσα.

'Εξ άλλου, στήν 'Ισπανία, έν' άλλο σμήνος είχε έγκατασταθή μέσα σ' ένα γραμματοκιβώτιο, και χρειάστηκε νά τό βγάλη άπό κεί ένας είδικός μελισσοκόμος, γιά νά μπορέση ό ταχυδρόμος νά πάρη τά γράμματα άπ' τό κουτί.

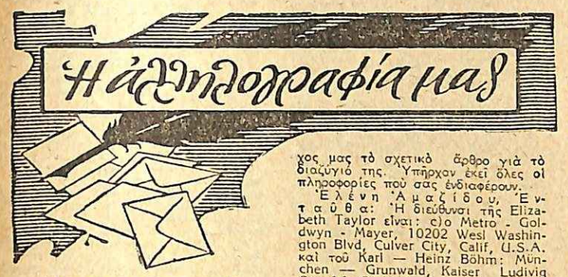

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Συριανοπούλα, Σύρος: Τά φίλμ στά όποία είδαμε μέχρι σήμερα την 'Αλίκη Βουγιουκλάκη είναι τά άκόλουθα: «Το ποντικάκι», «Το κορίτσι μέ μέ τά παραμύθια», «Ο άγαπητικός της Βοσκοπούλας», «Μαρία ή Πανταγιώτισσα», «Χαρούμενοι άλήτες», «Διακοπές στήν Αίγινα». Θά τή δούμε κατά τήν προσεχή περίοδο στό φίλμ «Μιμίκος και Μαίρη», πού γυρίζει τώρα, άλλά και σέ δύο έργα, πού έχει τελειώσει πρό καιρού και δέν προβλήθησαν άκόμη: «Το σκιάχτρο» και τά «Θολά νερά», στό όποιο παίζει γιά πρώτη φορά μέ τό Γιώργο Φούντα. Το χειμώνα θά παίξη μαζί μέ τόν Κώστα Μουσούρη. Μπορείτε νά της γράψετε στήν άκόλουθη διεύθυνσι: 'Αλίκη Βουγιουκλάκη: Θέατρον Κώστα Μουσούρη, Πλατεία Χρήστου Λαδά, 'Αθήναι.

Φλογερή γόησσα και Βασιλάκη: Ο Κούρτ Γιούργκενς γενηθήκε στό Μάναχο στίς 13 Δεκεμβρίου 1905. Έχει πάντρευτή μέχρι σήμερα τρείς φορές: Μέ τή Λουλού Μπάσλερ, τή Τζούντιθ Χόλτζμαΐσταρ και τήν Εύα Μπάρτοκ. Τώρα είναι άπό μήνες έρωτευμένος μέ τή Γαλλίδα Σιμόν Μπισερόν, τήν όποίαν όμως δέν άποφασίζει νά παντρευτή. Κατά τήν προσεχή περίοδο θά δήτε τόν άγαπημένο σας ήθοποιό σέ πολλά νέα του φίλμ, δεδομένου ότι γυρίζει συνεχώς σέ διάφορες χώρες. Θά τόν δήτε στό φίλμ «Τομανγκό» μέ τή Ντόροθυ Ντάντριζ. Γύρισε προσφάτως μέ τήν "Ινγκριντ Μπέργκμαν το φίλμ «Το πανδοχείο της 7ης εύτυχίας», γυρίζει τώρα στό Παρίσι μέ τή Μίλεν Ντημιζέ τό φίλμ «Ο άνεμος πνέει» και άμέσως μετά θά γυρίση μιά νέα ταινία στά γερμανικά στούντιο μέ τή Μαρία Σέλ και ύπό τή διεύθυνσι του Χέλμουτ Κάουτνερ. Κατόπιν θά γυρίση ένα φίλμ μέ τήν Τζουλιέττα Μασίνα και μιά έπανέκδοσι τής παλαιάς έπιτυχίας τής Ντανιέλ Ντριέ «Κάτια» μέ παρτενεριό τή Ρόμυ Σνάϊντερ. Δέν είναι δυνατόν, δπως βλέπετε, νά σάς δόσουμε άκριβή διεύθυνσι, γιατί δέ μένει ποτέ μονίμως στό ίδιο μέρος.

Λάτρη του Ρίτσαρντ, 'Εντα ύθα: 'Η διεύθυνσι τού Richard Widmark είναι: c)o 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles, Calif, U.S.A. Μπορείτε νά τού γράψετε στήν άγγλική ή γαλλική γλώσσα και νά τού ζητήσετε μιά φωτογραφία μέ τήν ύπογραφή του. Κολόν είναι νά του έσωκλείσετε στό γράμμα σας ένα διεθνές κουπόνι άπαντήσεως, άν όμως δέ βρήτε, έκείνος πάλι θά σάς άπαντήση.

Μάριο, Πευκάκια: 'Η διεύθυνσι της Deborah Kerr είναι: 12480 Sunset Blvd, Pacific Palisades, Los Angeles Calif, U.S.A. Θά διαβάσατε άσφαλώς στό προηγούμενο τεύχος μας τό σχετικό άρθρο γιά τό διαζύγιό της. Υπήρχαν έκεί όλες οί πληροφορίες πού σας ένδιαφέρουν.

'Ελένη 'Αμαλίδου, 'Εντα ύθα: 'Η διεύθυνσι της Elizabeth Taylor είναι: c)o Metro - Goldwyn - Mayer, 10202 Wesl Washington Blvd, Culver City, Calif, U.S.A. και τού Karl — Heinz Böhm: München Grunwald, Kaiser Ludivig Str. 16, Germany.

Θ. Μ. 'Εντα ύθα: Οί δυό πιό σημαντικές έταιρείες κινηματογραφικής παραγωγής στήν 'Ελλάδα είναι οί άκόλουθες: Φίλοπ. Φίνος, κινηματογραφικαί έπιχειρήσεις, Στουρνάρα 27, 'Εντα ύθα. Και βέβαια μπορεί ένδιοσδήποτε νά παίξη στόν κινηματογράφο. 'Αρκεί λίγη εύσια της τύχης, τήν όποία νά ύποβοηθήση ή φωτογένεια και τό ταλέντο του. Τούς ήθοποιούς τους διαλέγει ό σκηνοθέτης τού φίλμ, έν συνεννοήσει φυσικά μέ τόν παραγωγό του.

Ε. Δανιόλου, Νέα 'Ιωνία: Θά βρήτε πιό πάνω μιά άπάντησι σχετική μέ τήν Ντεμπόρα Κέρ πού ίσχυει και γιά σάς.

Μαίρη Κ., Θεσσαλονίκη: 'Η διεύθυνσι της Eleonora Rossi Drago είναι: Via Bertoloni 44, Roma, Italia.

Στέλιος, 'Αμμόχωστος, Κύπρος: 'Η διεύθυνσι τού John Kerr είναι: 661 Warner Avenue, West Los Angeles, Calif, U.S.A. Θά βρήτε πιό πάνω τή διεύθυνσι της Ντεμπόρα Κέρ. 'Η διεύθυνσι τού Alec Guinness είναι: c)o J. Arthur Rank Organisation, Pinewood Studios, Iver Heath Buclis, London, England. Γενήθηκε στό Λονδίνο στίς 2 'Απριλίου 1914. Τό πρώτο φίλμ, πού γύρισε, ήταν «Οί μεγάλες προσδοκίες» και δεύτερο ό «Ολιβερ Τουίστ».

Θησαυρόφιλοι: Γράψετε στήν «'Ανωτάτη σχολή κινηματογράφου», 'Αχαρνών 96, 'Αθήναι. Ο κ. Νικ. Ιωαννίδης — Βομβακας, θά σάς δώση προθύμως όλες τίς πληροφορίες πού σάς ένδιαφέρουν.

Πέτρα 'Αντωνίδη: 'Η Γκέλυ Μαυροπούλου είναι κόρη της Μαρίκας Κρεββατά και σύζυγος του Στέφανου Στρατηγού, μέ τόν όποίο έχει γυρίσει τέσσερα φίλμ μέχρι σήμερα: τό «Κατρακύλισμα», τό «Φτωνάκι», τή «Φείγε άπό τό Σικάγο» και τό «Μηδέν πέντε», πού θά προβληθούν κατά τήν προσεχή περίοδο. Θά άνήκη κατά τή νέα θεατρική περίοδο στό «Εθνικό θέατρο». Μπορείτε συνεπώς νά της γράψετε στήν άκόλουθη διεύθυνσι: 'Εθνικό Θέατρο, όδός Αγ. Κωνσταντίνου, 'Αθήναι.

Παναγιά μου δυό κορίτσια, Γλυφάδα: Ο 'Ανδρέας Μπάρκουλης είναι ό πιό περιζήτητος ζάν-πρεμιέ του κινηματογράφου μας και γι' αύτό θά τόν δήτε κατά τή νέα κινηματογραφική περίοδο σέ άκτώ νέα φίλμ, πού γυρίσει ή πού γυρίζει τώρα. Οί τίτλοι των ταινιών αύτών είναι οί άκόλουθοι: «Μακρυά άπό τόν κόσμο», «Το παραστράτημα μιάς άθώας», «Το κορίτσι της άμαρτίας», «Έρωτας στούς άμαλοφους», «Τοξίδι στην 'Ελλάδα», «Το τρελλοκόριτσο» και τό τελευταίο μέ τήν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη στό «Μιμίκος και Μαίρη». Το χειμώνα έπίσης θά έμφανιστή και στό θέατρο, παίζοντας στό «Ρέζε» παρά τό πλευρό της Μαίρης 'Αρώνη και τού Ντίνου Ηλιόπουλου. Δέν είναι άραβωνιασμένος μέ τήν 'Αλίκη Βουγιουκλάκη. 'Η τελευταία έχει κάποιο άλλο είδύλλιο, άλλά όπως λέει, δέ σκέπτεται πρός τό παρόν νά παντρευτή.

Θαυμάστρια τού Μ. Νικολινάκου, 'Εντα ύθα: Ο Μιχάλης Νικολινάκος, ούτε έπαιξε, ούτε πρόκειται πρός τό παρόν νά παίξη στό θέατρο. Στό φίλμ «Το παιδί και τό δελφίνι» έπαιξε τόν καλόγερο στά Μετέωρα. Τόν είδαμε έπίσης στά φίλμ «Τσιγγάνικο αίμα», «Αγιοάτας» «Ο άνθρωπος του τραίνου» «Το τελευταίο ψέμα» και θά τόν δούμε ξανά στό «'Αθήναι — Παρίσι» καθώς και στό φίλμ τού Ρόμπερτ Μίτσαμ «Ωργισμένοι λόφοι».

ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ

Είναι έπιστημονικά άποδεδειγμένον ότι ή Βιταμίνη Β1 είναι έκείνη άπό τήν όμάδα Βιταμινών Β πού δυναμώνει τά νεύρα. 'Η μπύρα λοιπόν είναι ίδιαιτέρως πλούσια σέ Βιταμίνες τής όμάδος Β (B1 - B2 - B6). Για νά αίσθάνεσθε καλύτερα πάρετε τήν εύχάριστη καθημερινή συνήθεια νά πίνετε μπύρα μέ τό φαγητό και μεταξύ των γευμάτων. Γευστική, τονωτική και ξεδιψαστική ή μπύρα είναι πραγματική άπόλαυσις.

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ο Γεώργιος Εύθυμιάδης, (19 χρόνων), Γιόλου, Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν 'Ελλάδα, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς άγνής και σταθερής φιλίας.

Ο Χαράλαμπος Γιανάκη, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες ήλικίας 15—20 χρόνων, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Μάνθος Φικάρδου, 'Αλεξάνδρου 43, Βαρώσια, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τόν κόσμο, άνεξαρτήτως ήλικίας, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς διαρκούς φιλίας.

Ο Σαββάκης Μαυρόπουλος, (18 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 148, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητής, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες, κατά προτίμησι μαθήτριες άπό τήν 'Ελλάδα και τήν Κύπρο ήλικίας κάτω τών 20 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Παναγιώτης Λουκά, Ταχ. Κιβ. 226, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλον τόν κόσμο, άνεξαρτήτως ήλικίας, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο έπιθυμεί και ό Μάκης Χριστοφής, Αίγέως 11, Λευκωσία, Κύπρος.

Ο 'Ανδρέας Χατζηπαύλου, Περιστερώνα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν 'Αλεξάνδρεια, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «'Ελένη» και μέ τήν «'Αναστάσια» άπό τόν Πειραιά.

Ο 'Αντρικός Κουλέρμος, Co G.C. Tax. Κιβ. 208, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας μέχρι 21 χρόνων, στήν έλληνική, άγγλική ή Ιταλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο 'Ελληνας Χριστάκη, (16 χρόνων), 'Αναφωτία, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τόν Πειραιά, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «'Ανεμώνη».

Ο Παντελής Μιχαήλ, (18 χρόνων), Πεδουλά, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τόν κόσμο.

Ο 'Αντωνάκης Παπαναστασίου και ό Μάριος Παπαρηγόπουλος, (18 χρόνων), 'Ακροπόλεως Νο 21, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άπαντήσεις νά συνοδεύσουν τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

Τό «'Αγνό τριαντάφυλλο» (18 χρόνων), άπό τήν Κύπρο, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς άγνής και σταθερής φιλίας.

'Η «Κικίτσα» (18 χρόνων), άπό τή Λευκωσία, μορφωμένη και εύπαρουσίαστη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι μέ ναυτικούς, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. 'Η «Αγριολέτα» (15 χρόνων), έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων και τή σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

'Η «Γλυκειά ραψωδία» (21 χρόνων), άπό τά Βαρώσια, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ όμογενείς άπό τό έξωτερικό, ήλικίας 19—27 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φιλίας. 'Η «Περπελημπεταλούδιτσα» (22 χρόνων), άπό τή Λευκωσία, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα και τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Δυό φίλες άπό τήν Πάφο, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Μαρίκα» και «'Αννα» (22 χρόνων και οί δυό), έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους και νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Πελοπόννησο, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς διαρκούς φιλίας. 'Η «'Αφροδίτη» (23 χρόνων), θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους και νέες πού σπουδάζουν στό έξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Δυό μαθήτριες άπό τή Λευκωσία, ή «Χρυσαφένια αύγή» (18 χρόνων) και ή «Τιτίκα» (16), ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ σπουδαστές άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι πολιτικούς μηχανικούς, ήλικίας 22—26 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αύτές, άς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στήλες της άλληλογραφίας μας.

'Η. Ιωαννίδου, Νομίς Κεμάλ 4, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες και νέους άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίες 22—40 χρόνων, στήν έλληνική και άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς άγνής και σταθερής φιλίας και τήν άνταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

ΚΥΠΡΙΟΙ

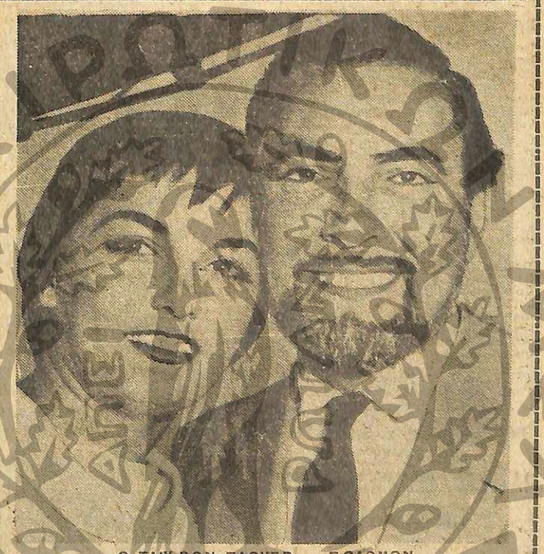

Ο ΤΑΥΡΟΝ ΠΑΟΥΕΡ — ΣΟΛΟΜΩΝ

'Η φωτογραφία αύτή του Τάυρον Πάουερ και της τρίτης κατά σειράν συζύγου του Ντεμπόρα Μοντγκόμερυ—Μιναρδου, παρέηκε πρό ήμερών στή Νέα Υόρκη, λίγο πρίν άπό την άναχώρησι του καλλιτέχνη γιά την Εύρώπη, όπου θά γυρίση τό φίλμ «Ο Σολομών και ή Βασίλισσα του Σαβά» μέ την Τζίνα Λολομπριτζίντα. Χάριν του νέου αύτου ρόλου, ό Τάυρον Πάουερ άφησε νά μεγαλώσουν τά γένεια του, όπως βλέπετε και στη φωτογραφία μας. Ο Ταύ, πού είναι σήμερα 45 χρόνων, έχει άρκετες άσπρες τρίχες στό μουσι του.

παγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Χρυσὸς ἥλιος» καὶ «Ἀγνὴ παρθένα» ἀπὸ τὴν Καβάλα, τοῦ 1026 τεύχους.

Ὁ Τάκης Γιωργαλῆς, (19 χρόνων), καὶ ὁ Γιώργος Κουμίδης, (18 χρόνων), Δημοκρίας 4, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Γλυκειὰ γαλανομάτα» καὶ «Ἀμυγδαλωτὸ μάτι» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, τοῦ 1019 τεύχους.

Ὁ Κωστάκης Φ. Κωνσταντινίδης, (17 χρόνων), Ἀρσος, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Θηλυκὸς διάβολος», «Ἀγνὴ ὀμορφιὰ» καὶ «Χρυσὸς ἥλιος».

Ὁ Ἀντωνάκης Λούκα, Ἀλκαμένους 27, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νῖκος Γεωργίου, (25 χρόνων), Καλλιπόλεως 45, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Μ. Μιχαηλίδης, (23 χρόνων), Ἀριστόνης No 57, Λευκωσία, δημοδιδάσκαλος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ συναδέλφους του, σπουδαστὲς καὶ σπουδάστριες τῶν διδασκαλείων τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων, καρτ-ποστὰλ καὶ σκέψεων γιὰ τὸν κλάδο τους.

Ὁ Ἄθως Σάββα, Ἁγία Ἀκαστασία, Λάπηθος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 15—16 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Σαββάκης Μαρούδας, (17 χρόνων), μαθητής, Ταχ. Κιβ. 550, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴ μαθήτρια ἀπὸ τὴν Καβάλα τοῦ 1026 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀγνὴ παρθένα».

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ John Simos, S)S Andros Citabel, Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἱσπανικὴ καὶ πορτογαλλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Vassilios Panagopoulos (29 χρόνων) καὶ ὁ Ioannis Trasanis (25), S)T Largo, Esso Petroleum Co Ltd, Marine Dept. Fawley Southampton, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—24 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Emmanouel Coronis, M)V Pontoporos, Co N. J. Pateras and Sons Ltd, 16 Bevis Marcs, London E.C. 3, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Ὡραία ὑπαρξι». Ὁ ἴδιος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας ποὺ 985 τεύχους ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τὸ κορίτσι τοῦ βλουδένιου νησιοῦ».

Δυὸ φίλοι, ὁ Andreas Kounellis καὶ ὁ Gerasimos Koletis, S)T Andros Tower, Orion Shipping Co, 80 Broad Str., New York 4, N. Y., U.S.A., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Ξενητεμένη Κεφαλλονίτοπουλα», Δύναμις τοῦ Πεπρωμένου», «Γαρδένια», «Ἀνθισμένο ρόδο» καὶ «Ἀνεμοδαμένη».

Ὁ Tonis Trialonas (20 χρόνων), Co Kouloukoundis Shipping, Agency 80 Broad St., New York N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ George Michael, S)S Ocean Alice, Co Maritime Overseas Corp. 61 Broadway, New York 6, N.Y. (U.S.A., ὑποπλοίαρχος Ε. Ν., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ γιὰ τὴ θάλασσα, τὰ ταξίδια καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀληθινῶν ναυτικῶν.

Ὁ Antonios Potamianos, S)T World Banner Niarchos London Ltd, 41—43 Park Str. London W. 1, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ζητῶ στοργὴ καὶ καλοσύνη».

Ὁ Georges Vlamis, M)V Polyxene C., Co Syros Shipping Co Ltd., 9 Wormwood Street, London E.C. 2, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, τοῦ 1019 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀγκαθάκι» καθὼς καὶ μὲ μαθήτριες τοῦ Πειραιῶς.

Δυὸ δόκιμοι μηχανικοί, ὁ Κ. Gramatis (20 χρόνων) καὶ ὁ G. Constas (21), M)S Popi Svensca Orient Linien, P.O.B. 298, Gotteborg, Sweden, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Spiridon Karamouzis (19 χρόνων), M)S Hellenic Sailor, Co Mess. Hellenic Lines Ltd, 39 Broadway St. N. York 6, N.Y., U. S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Πάτρα.

Ὁ G. Gachekos καὶ ὁ J. Chegas (28 χρόνων καὶ οἱ δυό), Ionian Traveller, Co Vergottis Ltd, Creechurch House, Creechurch Lane, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴ «Νανοῦσα» ἀπὸ τὴν Κομοτινὴ καὶ τὴν «Πανσέληνο» ἀπὸ τὴν Καβάλα.

Ὁ Demos Serelis, S)T Atlantic Baroness, Co New Star Ship, Sypply 608 E. Pratt. Str. Baltimore 2, M.D., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἀννίτα μὲ τὰ πράσινα μάτια», «Ὀμορφονὴ ἀπὸ μικρή», «Τὸ ρόδο τῆς Βενετίας», «Περιπλανώμενο καράβι καὶ «Πουλεμένη Αἰγυπτία».

Ὁ George Zaflrakopoulos, S)S Evilz, Co Starboard Shipping Inc., 11 Broadway N.Y. 4, U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κόκκινη βιολέττα». Ὁ Christos Tortakis, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὸ «Λιτχτμακόρι τσο».

Ὁ Nick Alexandreas, M)V Vava Co Emm. Mitarachi Im. C.T.O. Rue Sultan Heissein, Port Said, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 20—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ μικρῶν δώρων. Δυὸ φίλες ἀπὸ τὸ Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ, ἡ «Πιστὴ Ἑλληνίδα» καὶ ἡ «Ἀγνὴ Ἡπειρώτισσα» (21 χρόνων καὶ οἱ δυό), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ θέλουν νὰ μεταναστεύσουν στὸν Καναδᾶ, ἡλικίας 22—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ Eva Cocolara, Rue Ramsis 105, Cairo, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἕνα δόκιμο πλοίαρχο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Litsa Frociatou (19 χρόνων) καὶ ἡ Keti Mavridou (20), 59 St. Cuthbert Mantreal P.Q., Canada, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους κάτω τῶν 25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Maria Catlk (28 χρόνων), Tarea Basi Findik No 11, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ «Ἕλληνες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Ἐλα κοντά μου» ἀπὸ τὸ Σουέζ, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μόνο μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Ἀλίντα» (18 χρόνων), ἡ «Λουλούντι» (17) καὶ ἡ «Ζοζεφίνα» (16), ἀπὸ τὴ Ροδεσία, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ ἀσκέπτονται νὰ ἐγκατασταθοῦν μελλοντικῶς στὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ ἴσως ἀργότερα τὸ γάμο. Ἡ «Ντιάνα» (19 χρόνων) ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Κυπρίους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Δυὸ φίλες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ «Σαπφὼ» καὶ ἡ «Ἀσπασία» (22 χρόνων καὶ οἱ δυό), εὐπαρουσίαστες καὶ μορφωμένες, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιά. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Nora Stavropoulou, M. Ibrahime Touma, Tapline B. P. 1348, Beyrouth, Liban, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ «Παραντέλλα» (17 χρόνων), ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Δυὸ φίλες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ «Μαρτὶν Καρόλ» (18 χρόνων) καὶ ἡ «Καρούλα» (16) μαθήτριες Γυμνασίου, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κόρινθο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Ἀράχνη» ἀπὸ τὴ Ροδεσία, ποὺ τὸν Ὀκτώβριο θὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μόνο μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας καὶ πιθανῶς ἀργότερα τὸ γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ioanna Alciviadou, Tarlabasi Sakizagac Cad. No 125, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ «Μυρωμένη πνοὴ» (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, μὲ τέλεια γνῶσι τῆς γαλλικῆς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 20—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ ταινιῶν μαγνητοφώνου μὲ διάφορα τραγούδια.

Ὁ A. Glourgas, Boulvard Brithanique 24 Mons, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἐλενίτσα Χ.» καὶ «Ραψῳδία» καὶ «Πονεμένη ὕπαρξι», στὴν ἑλληνικὴ γαλλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Nicolas Tsavardides (25 χρόνων), Place Chef Lieu No 12, Jumet, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μὴ μὲ λησμόνεις», τοῦ 1025 τεύχους.

Ὁ H. Fetzer, Lot 13, Lothiaem Ave., Glen Eagles, Adelaide, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Karakitsos, 127 Gilbert St. Adelaide, Australia, φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀδελαΐδος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ μαννεκέν, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Evan W., Tarak Trafik Vorliski, Tandelmarkt No 12, Wien II, Autriche, μηχανικός, μονίμως ἐγκατεστημένος στὴν Βιέννη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, ἡλικίας 30—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Akis Messarianos (24 χρόνων), P.O. Box No 6. Malakal, Sudan, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας καὶ δ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Stavros Pallas (24 χρόνων), 20 Rue General Leclerc, Seloncourt Douhs, France, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πονεμένη ὀρφανὴ» τοῦ 1017 τεύχους.

Ὁ Ali Sensoy, 32 Barring St., N.I. London, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστρια μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸν ψευδώνυμο «Baby Doll».

Ὁ Agelos Alexis (28 χρόνων), Box 4924 Rivers, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ J. Capalos, 192 Plaleau, Montreal, P.Q., Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Platon Cordonis, 22 Rue Dagla, Port - Said, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ δ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Lazaros Panayiotou (30 χρόνων), 50 Rue de la Cite, Relinne, Liege, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Antonios Mathioudakis (28 χρόνων), Rue Gentenilleu 321, Chatelineau, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ D. W. Chad., Single Quarters Ci (Room No 2), Nkana, Kitwe, Northern, Rhodesia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξανθὴ διαβολάκι».

Ὁ Bill Stathos (24 χρόνων) καὶ ὁ Spiros Repas (23), 410 Sacville St. Toronto, Ont. Canada, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ δ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Georgios Chondros, ὁ N. Pontikakos καὶ ὁ Ioannis Frangakis, Ringstr. 18, Brand Aachen, Germany, σπουδαστές, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ A. Garas (23 χρόνων) καὶ ὁ H. Tsemetsidis (24), E.W.S. Camp., Minlaton, S. Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Dieter Hanisch (22 χρόνων), Duisburg Marxloh Neue Kruckert St., 62, West Deutschland, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 28 χρόνων, στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Const. Sousouras (22 χρόνων), Duisburg Wanheim Alt Wanheim St. 411, West Deutschland, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας μέχρι 28 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γερμανικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Georgios Papaiconomou καὶ ὁ Peter Tocas, 59 Philip. St. Waterloo, Sydney, N.S. W., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ ὁλόσωμη φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Athanassios Giannakopoulos, ὁ Mick Psomiades καὶ ὁ Steve G., Box 41 Gordonnale, N.Q. Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ δ,τι ἐπακολουθήσῃ.

Ὁ George Ghikas (21 χρόνων), 33 Northumberland Street, Maryville, N.S.W., Newcastle, Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 17—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ John Kalotheos, ὁ Michael Grillis (23 χρόνων) καὶ ὁ John Agelopoulos (21), 16 Riley St. East Sydney, Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας 17—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ δ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Peter Ryan, Meston St. Boggabri, N.S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Nick Varthalis (23 χρόνων) καὶ ὁ Andreas Tirogalas (27), Warracomba Dam. P.O., N.S. W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ δ,τι ἐπακολουθήσῃ. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ γράμμα μὲ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Georgios Papaiconomou καὶ ὁ Peter Tocas, 59 Philip. St. Waterloo, Sydney, N.S. W., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἐλενίτσα Χ.» καὶ «Δακτυλογράφος Α-Α μόνη 1000%», μὲ σκοπὸ δ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ George Roussakos, R. F. Welch Gang 130, 10542, 96 St., Etmonton Alta, Canada, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, εὐπαρουσίαστες καὶ μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Don Mougios, General Stops Ltd., 55 Devereux Road, Linden Park, South Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι τηλεφωνήτριους γραφείου, ἡλικίας 18—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nicolaos M., Rue Grande No 616, Havre Hainaut, Belgique, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ τὴν «Πονεμένη ὀρφανὴ» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, τοῦ 1017 τεύχους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Ἑτοιμη γιὰ κάθε θυσία» (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, κατὰ προτίμησι ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε. Ν., μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Ἀλέκα Τ.» ἀπὸ τὸν Πύργο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας. Ἡ «Dolly», ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἀμερικανοὺς ἀπὸ τὴ Β. Ἀμερική, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ «Ἑλβίρα» μιὰ κοπέλλα μορφωμένη μὲ μηνιαῖο εἰσόδημα 2.500 θέλει νὰ γνωρισθῇ μὲ μορφωμένο ὑπάλληλο, ἰδιαίτερα μὲ γεωπόνο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Δυὸ φίλες ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Χαρούμενο ξεκίνημα» καὶ «Φίλη μὲ τὰ κόκκινα», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Φανὴ» (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Φάληρο, ποὺ ὁμιλεῖ ἀγγλικὰ καὶ γαλλικά, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ποὺ σπουδάζουν στὸ Παρίσι ἢ τὴ Ρώμη, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ γραμματοσήμων. Ἡ «Μόνη σὲ τρίχες κόκκινης» (21 χρόνων), ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ «Τιτίκα» (21 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἰκαρία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ συμπατριῶτες της ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Ἄγνη Σπαρτιάτισσα» (18 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Σειρήνα τοῦ Τροπικοῦ» (19 χρόνων), ὑψηλὴ μὲ πράσινα μάτια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 21—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Δώρα» (16 χρόνων), ἀπὸ τὸ Μοσχάτο, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ἡ «Μαρίνα Τ.» ἀπὸ τὴ Βέροια, εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 30—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Τερεζίτα» (18 χρόνων), ἀπὸ τὰ Χανιά, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Ἡ «Λητώ» (19 χρόνων), ἀπὸ τὰ Μέγαρα, πολὺ εὐπαρουσίαστη καὶ μὲ σημαντικὴ ἀτομικὴ περιουσία, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ ἐπιστήμονες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, κατὰ προτίμησι γιατροὺς ἢ μηχανικούς, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς γνωριμίας καὶ ἀργότερα τὸ γάμο. Ἡ «Νίκη 18» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸ Χιλιομόδι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία.

Ἡ Ρένα Λαμπάκη, Ὁλύνθου 110, Πειραιεύς, Ἀττικῆς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Χρυσῆ παρθένα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας ἄνω τῶν 35 χρόνων. Ἡ «Μ. Μ.» (34 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους σοβαροὺς καὶ μορφωμένους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ ἀναγνώστρια μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τ' ἀγλυκὰ γαλανὰ μάτια» (19 χρόνων), ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ «Γλυκειὰ Ἀληδονοῦλα» (18 χρόνων), μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, τοῦ γνωρίζει καλὰ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 25—35 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ἡ «Μικρὴ πεταλούδα» ἀπὸ τὴν Πάτρα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ἡ «Νέα ἐλπίδα» (16 χρόνων), ἀπὸ τὴ Φιλοθέη, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσία

τερικό, ηλικίας 20—27 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Από την Τουρκία έστάλη γράμμα γιά τή «Δαφνη». Η «18χρονη μελαχροινούλα» έχει γράμμα από την Αίγυπτο. Από την Αυστραλία ύπάρχει γράμμα γιά τή «Δασκάλα με τά χρυσά μάτια». Γράμματα έχουν έπίσης τό «Δάκρυ της ψυχής», τά «Δυό μαύρα μάτια», τό «Κορίτσι των Κυκλάδων», ό «Λευκός κρίνος», ή «Ευθυμη ζωντοχήρα», ή «Ελένη της Τροίας», ή «Ελληνοπούλα» και ή «Ατυχη χήρα».

Η «Κόρη τού Παρνασσού» (19 χρόνων), από τούς Δελφούς, φοιτήτρια, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέους άπό την Ευρώπη, κατά προτίμησι άπό τη Γαλλία, με σκοπό τη γνωριμία και την άνταλλαγή σκέψεων και ίδεών. Η «Αλκυόνη τού Φαλήρου» (16 χρόνων), πού ύπεραγαπά τά θαλάσσια σπόρ, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό την Αμερική, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψι μιάς καλής φιλίας. Η «Μελαχροινή κουραφάρα» (19 χρόνων) άπό την Αθήνα, μορφωμένη και εύπαρουσίαστη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό την Αίγυπτο και την Ιταλία. Η «Ηρώ» (17 χρόνων), άπό την Αθήνα, μαθήτρια, ζητεί άλληλογραφία μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τη σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Η «Αφροδίτη της Μήλου». Ο Σωκράτης Π. Ζάχος, Αβασσιάδου Νο 4, Τρίπολις, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση με τη «Μεγάλη δύναμι» άπό τόν Καναδά. Δυό φίλοι, ό Σάββας Συμεωνίδης (21 χρόνων), φοιτητής Νομικής και ό Βασίλειος Γρηγοριάδης (20), φοιτητής Ιατρικής, Νεοχώριον, Ξάνθη, Grèce, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους και νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 18—19 χρόνων, στήν έλληνική, τουρκική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Ο Ν. Βαγενάς, Σωκράτους 46, Παγκράτι, Λαμία, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τη «Μακρυνή ραψωδία» τού 1025 τεύχους. Ο Δημήτρης Βαγενάς, Ευαγγελιστρίας 12, Λαμία, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τό «Ασχημοκόριτσο», τού 1025 τεύχους. Δυό φίλοι, ό Δημήτριος Τιγκαράκης και ό Γεώργιος Γιάνου, Λεωφόρος Αλεξάνδρας 171, Αθήναι, Grèce, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Πονεμένη ψαρδένια» και «Ανεμώνη τού Νείλου». Ο Στέλιος Δαδιώτης, Σαπφούς Νο 6, Βέρροια, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελένη» άπό την Αλεξάνδρεια και τήν «Ενα μπουκέτο άγκάθια» άπό τόν Πειραιά. Ο Δημήτριος Θεοδώρου, Δωδεκανήσου 2, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Σοφία τού Σουδάν» και «Τριφερή ύπαρξι» άπό τή Λευκωσία, τού 1005 τεύχους.

Δυό φίλοι, ό Ιωάννης Σατσάνης και ό Δ. Βασίλειος (24 χρόνων), Σκρά, Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Ζητώ μιά άγάπη» και «Φτωχή Βολιωτοπούλα», τού 1021 τεύχους. Ο Αθανάσιος Δημητριάδης, Αστυδάμαντος 21, Παγκράτι, Αθήναι, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αφροδίτη της Μήλου». Ο Σωκράτης Π. Ζάχος, Αβασσιάδου Νο 4, Τρίπολις, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μεγάλη δύναμι» άπό τόν Καναδά. Δυό φίλοι, ό Σάββας Συμεωνίδης (21 χρόνων), φοιτητής Νομικής και ό Βασίλειος Γρηγοριάδης (20), φοιτητής Ιατρικής, Νεοχώριον, Ξάνθη, Grèce, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους και νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 18—19 χρόνων, στήν έλληνική, τουρκική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Ο Ν. Βαγενάς, Σωκράτους 46, Παγκράτι, Λαμία, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μακρυνή ραψωδία» τού 1025 τεύχους. Ο Δημήτρης Βαγενάς, Ευαγγελιστρίας 12, Λαμία, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τό «Ασχημοκόριτσο», τού 1025 τεύχους. Δυό φίλοι, ό Δημήτριος Τιγκαράκης και ό Γεώργιος Γιάνου, Λεωφόρος Αλεξάνδρας 171, Αθήναι, Grèce, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Πονεμένη ψαρδένια» και «Ανεμώνη τού Νείλου». Ο Στέλιος Δαδιώτης, Σαπφούς Νο 6, Βέρροια, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελένη» άπό την Αλεξάνδρεια και τήν «Ενα μπουκέτο άγκάθια» άπό τόν Πειραιά. Ο Δημήτριος Θεοδώρου, Δωδεκανήσου 2, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Σοφία τού Σουδάν» και «Τριφερή ύπαρξι» άπό τή Λευκωσία, τού 1005 τεύχους.

Δυό φίλοι, ό Ιωάννης Σατσάνης και ό Δ. Βασίλειος (24 χρόνων), Σκρά, Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Ζητώ μιά άγάπη» και «Φτωχή Βολιωτοπούλα», τού 1021 τεύχους. Ο Αθανάσιος Δημητριάδης, Αστυδάμαντος 21, Παγκράτι, Αθήναι, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό την Αμερική, Καναδά και Γερμανία, στήν αγγλική, γερμανική και ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Ο Ελευθέριος Λαμπράκης, Άστρα Χάνατα, Γος τομεύς Περιστερίου, Αθήναι, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ την άναγνώστρια μας τού 1018 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Το κορίτσι μέ τά παραμύθια».

Ο Α. Γ. Παπάζογλου, Τζιλισσός, Μαλεβιζίου, Ηράκλειον, Κρήτη, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ωραία Μαρίνα» άπό την Αίγυπτο. Ο Παναγιώτης Χριστάκος, Τζαβέλα 4, Βύρων, Αθήναι, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κίτρινη φλόγα». Ο Κ. Ζαμπετάκης, Αγίας Σοφίας 102, Βύρων, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Απέραντη άγάπη» άπό τό Παρίσι. Ο Αναστάσιος Σαμουρκέλης (25 χρόνων), Πλωμάριον, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους και νέες άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό δ,τι έπακολουθήση.

Ο Σταύρος Συνανίδης, Δοϊράνης 14, Πάτραι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό «Φυλακισμένο άηδόνι». Ο Αλκης Μπουγουλιάς, Αγιοπηγή, Καρδίτσα, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αλκυόνη της Μεσογείου». Παρακαλεί μέ τό πρώτο γράμμα νά έσκωλείση μία φωτογραφία της. Δυό φίλοι, ό Ηρακλής Γρηγορόπουλος (24 χρόνων) και ό Γεώργιος Κ. Κονιδιτσιώτης (22), Καστόρειον Σπάρτης, Λακωνία, Grèce, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους και νέες άπ' όλη την Ελλάδα και κατά προτίμησι άπό την Αθήνα, μέ σκοπό δ,τι ήθελε έπακολουθήσει.

Ο Εστρατίτης Τζαγκαρουλάκης, Τιμοθέου Νο 6, Παγκράτι, Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Κόρη τού Φαραώ». Ο Σταμάτιος Πάργας, Poste Restante, Ρόδος, Δωδεκάνησος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ την άναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Πονεμένη ψαρδένια» άπό τό Σουδάν, τού 1021 τεύχους. Ο Τάσος Ψυμμάδης, Ν. Σ. Σωτηρία, 3η Κεντρική, Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες πού έχουν πονέσει στή ζωή, με σκοπό δ,τι έπακολουθήση. Ο Ν. Μαυρικάκης, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήναι, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πέγκυ» τού 1024 τεύχους. Ο Νικόλαος Γερονικολός, Αχινός, Φθιώτις, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας τού 1025 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ασχημοκόριτσο». Ο Μίμης Κουτσόβημος (16 χρόνων), Δεκελείας 1, Ν. Χαλκηδών, Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελπινίκη». Ο Γιάννης Πατέλης, Κάλυμνος, Δωδεκάνησα, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τό Σουδάν, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Εσμεράλδα».

Ο Κώστας Τζίκας, Σαββαθιών Νο 30, Ηράκλειο, Κρήτη, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους ή νέες άπό την Ιταλία, πού άγαπούν την ποίησι και τή μουσική, στήν Ιταλική γλώσσα. Ο Νικήτας Ραμοντσάκις (20 χρόνων) Μοίρες Ηρακλείου, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό δ,τι έπακολουθήση. Ο Λάμπρος Κοτσιμπασάκος, Δεληγιώργη Νο 10, Τρίκαλα, Θεσσαλία, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Χωρίς άγάπη» και «Τρελλή άπό έρωτα».

Ο Ελευθέριος Παπαϊωάννου, Γ. Βασιαρδάνη Νο 79, Καρδίτσα, Θεσσαλία, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μικρή Τσαχπίνα» και τή «Μελαχροινή Μίνα». Ο Χρήστος Αντωνόπουλος (23 χρόνων), Ελληνοπόντου 6, Ταμπούρια, Πειραιεύς, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας τού 1024 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Αίωνία άνοιξι». Ο Γ. Κανελλόπουλος, Poste Restante, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ποιημένη Αίγυπτίαν» τού 1016 τεύχους. Ο Π. Παπασπυρόπουλος, Νιρβάνα 59, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πέγκυ». Ο Γεώργιος Δημητρακόπουλος (24 χρόνων), Πάροδος Αρτέμιδος 5, Καλάμαι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό την Ελλάδα και τό έξωτερικό, μέ σκοπό τη σύναψι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Λεωνίδας Καρφής, Δίκαστρον, Φθιώτιδος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άποφοίτους Γυμνασίων, με σκοπό την άνταλλαγή βιβλίων. Ο Βενιζέλος Συμεωνίδης, Αϊδινίου Νο 2, Ξάνθη Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό την Αμερική, Καναδά και Γερμανία, στήν αγγλική, γερμανική και ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Ο Ελευθέριος Λαμπράκης, Άστρα Χάνατα, Γος τομεύς Περιστερίου, Αθήναι, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστρια μας τού 1018 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Το κορίτσι μέ τά παραμύθια».

Ο Α. Γ. Παπάζογλου, Τζιλισσός, Μαλεβιζίου, Ηράκλειον, Κρήτη, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ωραία Μαρίνα» άπό την Αίγυπτο. Ο Παναγιώτης Χριστάκος, Τζαβέλα 4, Βύρων, Αθήναι, Grèce, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κίτρινη φλόγα». Ο Κ. Ζαμπετάκης, Αγίας Σοφίας 102, Βύρων, Αθήναι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Απέραντη άγάπη» άπό τό Παρίσι. Ο Αναστάσιος Σαμουρκέλης (25 χρόνων), Πλωμάριον, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους και νέες άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό δ,τι έπακολουθήση.

Ο Σταύρος Συνανίδης, Δοϊράνης 14, Πάτραι, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό «Φυλακισμένο άηδόνι». Ο Αλκης Μπουγουλιάς, Αγιοπηγή, Καρδίτσα, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αλκυόνη της Μεσογείου». Παρακαλεί μέ τό πρώτο γράμμα νά έσκωλείση μία φωτογραφία της. Δυό φίλοι, ό Ηρακλής Γρηγορόπουλος (24 χρόνων) και ό Γεώργιος Κ. Κονιδιτσιώτης (22), Καστόρειον Σπάρτης, Λακωνία, Grèce, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους και νέες άπ' όλη την Ελλάδα και κατά προτίμησι άπό την Αθήνα, μέ σκοπό δ,τι ήθελε έπακολουθήσει.

Ο Εστρατίτης Τζαγκαρουλάκης, Τιμοθέου Νο 6, Παγκράτι, Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Κόρη τού Φαραώ». Ο Σταμάτιος Πάργας, Poste Restante, Ρόδος, Δωδεκάνησος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ την άναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Πονεμένη ψαρδένια» άπό τό Σουδάν, τού 1021 τεύχους. Ο Τάσος Ψυμμάδης, Ν. Σ. Σωτηρία, 3η Κεντρική, Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες πού έχουν πονέσει στή ζωή, με σκοπό δ,τι έπακολουθήση. Ο Ν. Μαυρικάκης, Poste Restante, Κεντρικόν, Αθήναι, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πέγκυ» τού 1024 τεύχους. Ο Νικόλαος Γερονικολός, Αχινός, Φθιώτις, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας τού 1025 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ασχημοκόριτσο». Ο Μίμης Κουτσόβημος (16 χρόνων), Δεκελείας 1, Ν. Χαλκηδών, Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελπινίκη». Ο Γιάννης Πατέλης, Κάλυμνος, Δωδεκάνησα, Grèce, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τό Σουδάν, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Εσμεράλδα».

Ο Κώστας Τζίκας, Σαββαθιών Νο 30, Ηράκλειο, Κρήτη, Grèce, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους ή νέες άπό την Ιταλία, πού άγαπούν την ποίησι και τη

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴν αὐλόπορτα

-Νὰ πῆς τ' ἀντρούς σου πῶς αὐτὸ ποὺ μοῦκανε εἶναι ἀμαρτία, ἕνα μεγάλο ἄδικο!... Ἐννιὰ μῆνες μὲ παιζογελᾶ μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο, ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πάη ὁ κακοῦργος! φώναζε ἀπελπισμένη μιὰ κακαβρακάτη ἀρχοντοκοπελλάρα στὴν καρσινὴ τσ' Ἐφταλίας.

— Τί εἶναι, καλέ; βγῆκε καὶ τὴν ρώτησε ἐντριγκαρισμένη καὶ περίεργη ἡ Ἐφταλία, ποὺ βαστοῦσε καραούλι πίσω ἀπ' τὰ παντζούργια τση.

— Τί θὲς νάνε, κερά μου; συνέχισε ἀροῦτι μπαροῦτι ἡ ἀρχοντοκοπελλάρα. Πάω νὰ τὸ φέρω, νὰ τὸ κρεμάσω στὴν αὐλόπορτά τους ρεζίλι νὰ τοὺς κάνω!

Κι' ὅπως ἤφευγε γκουστοῦρι,ὸ τίμιος κι' ἥσυχος μαχαλὰς ἀπ' τὸ ταβατοῦρι καὶ τὸ πατιρντὶ χύθηκε στὰ παράθυρα καὶ στὶς πόρτες.

Κι' ἔτσι ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα κι' ἀπὸ ντουρσέκι σὲ ντουρσέκι δεξιὰ-ζερδὰ ρωτοῦσαν τὴν Ἐφταλία.

Κι' ἐκείνη, ποὺ ἦταν στὴ φόρμα της, ρακοντάριζε τὸ κάζο μ' οὔλα του τὰ ντετάλια καὶ, μὲ ἀκλόνητη βεβαιότητα τοὺς ἔλεγε:

—'Εγὼ πούβλεπα τὰ καμώματα τοῦ παλιομασκαρᾶ, πάντα τόλεγα πὼς θὰ βρῆκε καὶ σουρομαδᾶ καμμιὰ σουρομαδημένη!...

— Μάτια μου! ξεφώνισε μιὰ ἀτσαλόγλωσση. Δὲ θέλω νὰ τὸν παρτικουλάρω 'Εφταλία μου, ἀλλὰ ἕνα τέτοιο γκιουζελὶμ παλληκάρι, μὲ τέτοια νειάτα καὶ κουβέτι, δὲν ἤπρεπε νὰ πάντ-ευτὴ τὴν γριὰ καλτάκα, τὴν καρσινή σου, ποῦνε μάνα του!..

Τότε μιὰ κακαβρακάτη χύμηξε νὰ τὴ φάη:

—Αὐτὰ νὰ τὰ λὲς στὸν κλήδωνα! Τί τοὔλειπε τοῦ παλιάνθρωπου, τοῦ μουντάρη, ἔ; Φρεσκομπουγαδιασμένο, φουφουδιαστὸ τὸν εἶχε πάντα ἡ ἔ:ημη!...

— Καλὲ σταθῆτε νὰ δοῦμε, φώναξε τότε ἡ δασκάλα τοῦ μαχαλᾶ, τί θἄνε αὐτὸ ποὺ βὰ φέρη νὰ κρεμάση;

Μὰ ἡ Ἐφταλία, ποὺ δὲν εἶχε ντεσμάνι καὶ νταγιαντισμὸ καὶ τσ' ἀρέσανε κάτι τέτοια, πῆγε ντουροῦ στὸ κασακόλι κι' ἤφερε ἕνα ἀστυφύλακα.

— Κύριε πολιτσμάνε μου, τοῦπε γκιζτισμένη ἡ Ἐφταλία ἔχουμε μικρὰ παιδιὰ κι' εἶναι ντροπὴ νὰ βλέπουνε τέτοια ρεζιλήκια. Ἀρτζουχάλι θὰ ρίξη ὁ μαχαλᾶς!

Καὶ τότες ἡ γυναικογειτονιὰ χωρίστηκε σὲ δυὸ στρατόπεδα.

— Καλὲ Φταλία, φώναξε μιὰ θεοφοβούμενη, δὲ φοβήθηκες Θεό;... Καὶ πῆγες νὰ σπιονιάρης; Τί φταίει αὐτὸ τὸ βρέφος; 'Εγώ, γιὰ ἀγόρι, γιὰ κορίτσι, θὰ τὄπαιρνα!

Καὶ πάλι ἀπ' τὸ ταράφι τσ' Ἐφταλίας φωνάζανε:

— Αὐτὴ ἤβγαλε τὰ μάτια τση κι' ἐμεῖς βρήκαμε τὸ μπελᾶ μας! Ὑπάρχουνε τόσες εὐκολίες, μάτια μου, βρεφοδόχος στὴν πλατεία Κουμουνδούρου πεζοδρόμια...

Καὶ ρίχνανε βαρειὲς κατάρες κι' ἀναθέματα. Πράγματι σὲ λίγο ἀρριβάρισε ἡ κακαβρακάτη μὲ τσιρίσι στὸ χέρι καὶ κόλλησε στὴν αὐλόπορτα τσὴ καρσινῆς τσ' Ἐφταλίας ἕνα χαρτὶ μὲ μεγάλα-μεγάλα γράμματα: «Ἐνοικιάζεται»!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— *Παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦ πέφτει ἡ Εἶσαγγελία;*

(Τοῦ Ἀρχελαΐου)

— *Εἶστε πολὺ τυχερή... Δὲν χρειάζονται πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ θριαμβεύση μιὰ γυναίκα στὴ ζωή!...*

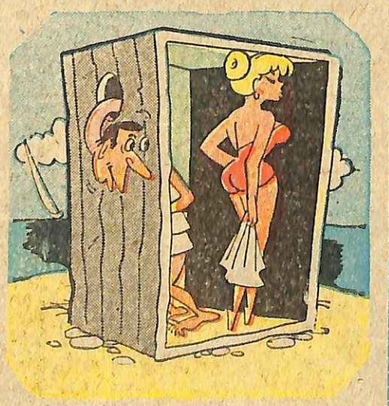

Ἀλκολίκι...

(Τοῦ Ἀρχελαΐου)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ τράστι

Βά-ι, βάι, ἀναγνῶστα ἐφέντη, ἄντρωπος μέσα σ' αὐτὸ ντουνιὰ ἕνα τσὸκ μπογιοὺκ ζῶο εἶναι, ἀνάμεσα σ' οὔλα τὰ χαϊδάνια ὁ βασιλιὰς τους!

Σίγουρα ὁ 'Αλλὰχ γιὰ μαϊτάπι, γιὰ γκεβεζελῆκι, μᾶς ἤκανε ἀπὸ λάσπη καὶ φῶς, ἔτσι γιὰ νὰ κάνη σεῖρι, ἀναντίμ;

Τώρα τὰ πῆς ἁρλοῦμπες, παλάβρες, ἰζευζεκιὲς πὼς λέω. Ἄμα δκι! Ἔπειτα ἀπὸ πάτημά μου ποὺ π' ἀκούσης, ἕνα μεάλο μάτημα, ἰσυμπέρασμα τὰ βγάλης, πὼς ἄντρωπος εἶναι τὸ «ζῷ τῶν ζώνε».

Ἀναγνώστα ἐφέντη, κάτε ἄντρωπο ἕνα-ἕνα ἄμα πάρης, τὰ βλέπης πὼς ἰσορροπημένος εἶναι, μέρα ἀπὸ νύχτα νὰ ξεχωρίζη ἠξέρει. Ἄμα ὅμως μπουλοῦκι παίρνεις κι' ἕνα τράστ κάνεις, τότες ἰσυνομοσπουντίες, ἰσυνομοταξίες, φελιὰν φιστὶκ ἀνισόρροποι ἰσορροπημένοι, ἰφρενοκομεῖο τὰ ἔχης μπροστά σου.

Μπασκᾶ κι' ἄλλα Ἰπαραδείγματα βάρ μὲ τηλυκά μας, γιαβρούμ.

Αὐτὰ ἔξυπνα, φαρφουρένια Ἰπλάσματα εἶναι. Ἕνα-ἕνα τσιτσὲκ κιμπί, πούλουδα, δροσιά, μπιζοῦ, τσουρέκα-μπουρέκα εἶναι. Μπουνοὺν ἱτσοὺν ὑναίκα σου, μητέρα σου, ἀντρεφή σου, κόρη σου, στὰ χέρια σου ἕνα μπιμπελό, ἀγγελοῦδι εἶναι. Ὅμως, ἄμα βλέπεις γκρούπ, οὖλες μαζί, εὐτὺς τουρλοὺ-τουρλοὺ σωματεία, τράστ φορμάρουνε, λωλάδες κάνουνε.

Κι' ἐγώ, μπέ, ὅσο μονάχος μου μουρνταριὲς ἤκανα μὲ μιὰ καινούργια γκόμενα, ἴτς κανένας χαμπάρι ντὲν πῆρε.

— Σουρπουΐτσα, γιαβρούμ — ἤλεγα ὑναίκας μου — αὐτὸ οὖλο τὸ μῆνα φάμπρικα μέσα τσὸκ νταλαβέρι, χαλαμπαλὶκ βάρ. Νυχτέρι τὰ κάνω. Γι' αὐτὸ ἐσὺ νὰ πέρτης νὰ κοιμᾶσαι. Φαΐ μου κουζίνα μέσα ν' ἀφίνης, γιὰ νὰ μὴ σηκώνεσαι ἀπὸ κρεβάτι σου καὶ ξαγρυπνᾶς, κουζούμ.

Κι' ἔτσι, κάτε βράντυ, μὲ γκόμενά μου τσάρκα βάρκα γύριζα. Ἱπροχτὲς δμως αὐτὴ ἱστὲρ-ἱστεμὲς ἤτελε νύχτα ἑκδρομὴ νὰ πᾶμε, πρωῒ νὰ γυρίσουμε.

Λὶπουνοὺν-ἱτσοὺν σεκλεντισμένος πῆγα καφενὲ βρῆκα 'Ιστόκλη, κι' οὖλη παρέα τράστι ἀπὸ σπουνταῖα κεφάλι ρώτησα:

— Νάσιλ γιαπατζάϊμ;

Εὐτὺς οὖλοι μιτζιλίσι, συμβούλιο, σχέδια κάνανε κι' ἀπόφασί τους εἶπανε:

— Καραμπὲτ ἐφέντη, γιάριν ἀκσὰμ 'Ιστόκλης φίλος σου μεάλο τέατρο τὰ παίξη, ρόλο ντικό σου τὰ κάνη, Καραμπὲτ τὰ γίνη! Κλειντὶ τὰ ντώσης, αὐτὸς ἰξώπορτά σου τ' ἀνοίξη, ντογρού μέσα τὰ πάη, ταβατοῦρι τὰ κάνη, ράντιο τ' ἀνοίξη, σόνρα κουζίνα μέσα ντιρέτα τὰ πάη, φαΐ σου τὰ φάη, κρασί σου τὰ πίνη, ὕστερα μὲ πιάτα, κουτάλια, μαχαίρια, φασαρία-μασαρία, νεροχύτη μέσα τὰ βάλη. Σουρπουΐτσα τὰ πιστεύη πὼς ἀπὸ νυχτέρι, φάμπρικα γύρισες, κι' ἔτσι ἐσὺ σαμπὰχ τὰν καντὰρ μὲ γκόμενα τὰ γλεντᾶς.

— Ἀφερίμ, ἀφερίμ! Αὐτὸ ἔξυπνο κόλπο εἶναι! φώναξε.

Καὶ τ' ἄλλο βράντυ, πῆρα γκόμενα κι' ἤρυγα, πῆρε κι' 'Ιστόκλης ἱσπιτιοῦ μου κλειντὶ καὶ πῆγε, ἱπροσπουνῆσι φασαρία ἔκανε. Καὶ Σουρπουΐτσα π' ἄκουσε φχαριστημένη, ξανακοιμήτηκε. Καὶ τότες 'Ιστόκλης φαΐ μου ἤφαγε, κρασί μου μπουκάλα στράγγιξε, μέτωσε, ἀποκοιμήτηκε, κι' ἔτσι μπουκάλα ἀπ' ὄξω ἄφησε ἐμένα. Σφύριζα, γύριζα ἄμα ἴτς χαμπάρι ντὲν πῆρε καὶ τότες πρωῒ-πρωῒ, ἄμα Σουρπουΐτσα ξύπνησε, τρομαγμένη ξεφώνισε:

— Βοήτεια! Βοήτεια!

Τσαμπούκ-τσαμπούκ ἕνας πολιτσμάνος ἤτρεξε καὶ στὸ Τμῆμα μᾶς πῆε.

— Κύριε διοικητά — εἶπε στὸ Πολίτς Μουνδουροῦ — αὐτὴ μαντὰμ βρῆκα νὰ ἐφωνίζη, αὐτὸ μετυσμένο νὰ ροχαλίζη κι' ἀπ' ὄξω τὸν Καραμπὲτ νὰ σφυρίζη!

'Αναγνῶστα ἐφέντη, μ' αὐτὸ τράστι ἀπὸ φίλοι μου μεάλο ρεζιλῆκι ἤπατα. Φτοῦ, ἀλλὰχ μπελανίδκησιν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

#Η ζωὴ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ

Ἐν' αὐτοκίνητο ἤρθε καὶ στάθηκε ἀθόρυβα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κυρίας Λουκίας. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα κι' ὁ στενὸς δρόμος ἦταν ἔρημος τὴν ὥρα ἐκείνη. Σὲ λίγο, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα, μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο σ' ἕνα σάλι. Πίσω της ἐρχόταν ἡ κυρία Λουκία.

— Καλὴ τύχη, κόρη μου! τῆς ψιθύρισε ἡ κυρία Λουκία καὶ συνώδεψε τὴν κόρη της ὡς τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ σάλι μπῆκε μέσα καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε πάλι ἀθόρυβα. Ἡ κυρία Λουκία δάκρυσε καὶ εἶπε μ' ἕνα στεναγμό:

— Ὁ Θεὸς μαζί της!

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ἔκλεισε πάλι, μὰ στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι φαινόταν μισανοιγμένη μιὰ γρίλλια.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλη ἡ γειτονιὰ ἤξερε, πὼς ἓν' αὐτοκίνητο ἤρθε καὶ πῆρε, τὰ μεσάνυχτα, τὴν Κούλα. Κανεὶς ἄμως δὲν ἤξερε γιατ' ἔφυγε νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Λουκίας. Γι' αὐτό, τὰ σχόλια ἔδωσαν καὶ πῆραν, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση τί εἶχε συμβῆ.

Ἡ Ἱστορία, ὡστόσο, τῆς Κούλας, ἦταν τραγική...

★

Πολλὰ χρόνια πρίν, σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι, ζοῦσε σὰν ἄρχοντας ὁ κὺρ-Θόδωρος Βαλῆς. Τὸ μεγάλο σπίτι του μὲ τὰ πολλὰ δωμάτια, φιλοξενοῦσε σχεδὸν κάθε μέρα, ἕνα σωρὸ φίλους καὶ γνωστούς, ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, γιὰ νὰ ζητήσουν ἕνα ρουσφέτι πολιτικό, μιὰ χάρι, ἕνα δάνειο. Ὁ κὺρ-Θόδωρος δὲν κύτταζε τόσο γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχαν ἔρθει. ὅσο τὸ νὰ εὐχαριστήση στὸ τραπέζι του ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς εἶχε ἀνάγκη στὶς ἐκλογές.

Καὶ τὸ κατάφερνε, γιατὶ συνεχῶς, ἐπὶ χρόνια, ἔβγαινε βουλευτής.

Τὸν βοηθοῦσε ἄμως πολὺ κι' ἡ γυναίκα του, ἡ κυρία Ἀλίκη, μιὰ κοπέλλα ποὖχε παντρευτῆ στὴν Ἀθήνα καὶ ποὺ ἤξερε ἀπὸ τρόπους καὶ φερσίματα κοινωνικά.

Ὅ,τι τὸ καινούργιο ἔβγαινε στὴν Ἀθήνα, πρῶτο ἐρχόταν στὸ σπίτι της κι' ὅ,τι λάνσαρε ἡ γυναικεία μόδα, πρώτη τὸ φαροῦσε ἡ κυρία Ἀλίκη.

Τὸ κοριτσάκι τους, ἡ Κούλα, γεννήθηκε κάπως ἀργὰ καὶ ἡ κυρία Ἀλίκη τότε, γιὰ νὰ μὴν ἀπασχολῆται μὲ τὸ παιδί, ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μιὰ παραμάνα, τὴν κυρία Λουκία. Ἔτσι, εἶχε ξεχωρίσει στὸ βάθος τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ δυὸ δωμάτια, γιὰ τὴν Κούλα καὶ τὴν παραμάνα της.

★

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ Κούλα μεγάλωνε, πήγαινε σχολεῖο, μὰ ἡ κυρία Λουκία ἔμενε πάντα ἐκεῖ σὰ δεύτερη μητέρα της. Κι' ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ πάη τὸ κορίτσι στὸ Γυμνάσιο. Τότε ὁ κὺρ-Θόδωρος ἀγόρασε ἕνα σπιτάκι στὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν κυρία Λουκία, τὸ ἐπίπλωσε κι' ἔστειλε ἐκεῖ αὐτὴν καὶ τὴν κόρη του, γιὰ νὰ τελειώση τὸ Γυμνάσιο.

Ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ τὸ σπίτι τοῦ κὺρ-Θόδωρου ἦταν πάντα χαρούμενο καὶ φιλόξενο. Ἡ κυρία Ἀλίκη πάλι ἦταν ὅλο ἀμορφιὰ καὶ κομψότητα.

Θἄταν τότε γύρω στὰ τριάντα πέντε, ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ κὺρ-Θόδωρος, μπαίνοντας τυχαῖα στὸ δωμάτιό της, τὴ βρῆκε νάναι ἀγκαλιασμένη καὶ νὰ φιλιέται μ' ἕναν ἀξιωματικό. Στὸ θέαμα αὐτό, ὁ κὺρ-Θόδωρος ἀπόμεινε βουβός ἀπὸ κατάπληξι καὶ συντριβή. Ὁ νοῦς του σκοτίστηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπ' τὸ θυμό. Σκέφτηκε νὰ τοὺς σκοτώση καὶ τοὺς δυό. Μὰ ὕστερα, συλλογίστηκε τὸ σκάνδαλο, τὸ σούσουρο, τὴ ντροπή. Κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, μὲ τὴν καρδιά του ραγισμένη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη αἰσθανόταν πὼς κόπηκε πιὰ μέσα του κάθε δεσμὸς μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐτυχία.

Γιὰ νὰ μὴ δώση, ὡστόσο, σὲ κανένα νὰ καταλάβη τὸ κρυφὸ δράμα του, δὲ σταμάτησε οὔτε τὶς φιλοξενίες, οὔτε τὶς συγκεντρώσεις στὸ σπιτικό του. Ὅλα ὅμως γινόντουσαν, βέβαια, τυπικά, χωρὶς καρδιά, δίχως χαρά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κρύψη τὴν τραγωδία, ποὺ ξετυλιγόταν σ' ἐκεῖνο τὸ ἀρχοντικό.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κὺρ-Θόδωρος ἔβλεπε τὴ γυναῖκα του μόνο ὅταν ὑπῆρχε κόσμος στὸ σπίτι καὶ μιλοῦσε μαζί της μόνο ὅταν τύχαινε νὰ παραγγείλη κάτι μπροστὰ σὲ τρίτους.

Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι ὁ κλέφτης τῆς εὐτυχίας του, ὁ ἀξιωματικός, εἶχε μιὰ τραγικὴ κατάληξι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ κὺρ-Θόδωρος ἔμαθε πὼς παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ στρατό, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο. Καὶ λίγο ἀργότερα, τὸν βρῆκαν σκοτωμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τῆς Ἀθήνας. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ πῶς συνέβη τοῦτο τὸ περιστατικό, μὰ τὸ ἴδιο καλοκαῖρι, ἡ κυρία Ἀλίκη προφασίστηκε κάποια ἀρρώστια κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλβετία...

Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, τὰ πράγματα αὐτὰ φαίνονταν πολὺ φυσικά: Καὶ τὸ ταξίδι τῆς Ἀλίκης καὶ ἡ ἀναχώρησι τοῦ κὺρ-Θόδωρου στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲ φαινόταν φυσικό, ἦταν ἡ ἀποχώρησί του ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ ἡ ἀδιαφορία του γιὰ τὶς ἐκλογές.

Ἔτσι ὁ κὺρ-Θόδωρος ἔπεσε σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀφάνεια. Σύχναζε στὶς συνοικιακὲς ταβέρνες κι' ὅταν τὸν ἔπαιρνε τὸ παράπονο, πήγαινε στὸ σπιτάκι τῆς κυρίας Λουκίας κι' ἔκλαιγε γιὰ τὸν πόνο του, ἀπαρηγόρητος.

Οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ κόρη του καὶ ἡ παραμάνα εἶχαν μάθει ἀπὸ τὸν ἴδιο ὅλη τὴν τραγωδία, ποὺ συγκλόνισε τὸ ἀρχοντικό του...

Ἡ Κούλα τώρα εἶχε πιὰ μεγαλώσει, κι' ἦταν τριτοετὴς τῆς φιλολογίας. Μὰ ἡ ψυχή της εἶχε τραυματισθῆ ἀγιάτρευτα. Ἡ μητέρα της συνέχιζε τὴ διαμονή της στὸ ἐξωτερικὸ κι' ὁ πατέρας της, κουρέλι ἀπὸ τὸν πόνο, σπαταλοῦσε τὰ χρήματά του ἄσκοπα καὶ μεθοῦσε διαρκῶς στὶς ταβέρνες...

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἡ Κούλα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ μητέρα της. Τὴν καλοῦσε κοντά της, ἐπειγόντως, γιατὶ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη...

Σκέφτηκε ἡ Κούλα πολύ, πρὶν ἀποφασίση τί θὰ κάμη. Μέσα της ἀλληλομαχόντουσαν διάφορα αἰσθήματα: Ἡ συμπόνια τῆς κόρης στὴν παραστρατημένη μάννα της, τὸ ἀνθρώπινο καθῆκον, ὁ οἶκτος, μὰ καὶ ἡ ἀηδία σὰ συλλογιζόταν τὴν ταπεινὴ προδοσία τῆς μάννας της.

— Πατέρα, εἶπε, τέλος, στὸν κὺρ-Θόδωρο, Δὲ θὰ πάω ἐγώ... Ἡ μητέρα δὲν πρέπει νὰ πεθάνη μὲ τὸ παράπονο, ὅτι δὲ τὴ συγχώρησες. Στοὺς ἑτοιμοθάνατους πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπιεικεῖς... Θὰ πᾶς, λοιπόν, ἐσύ! Ἂν πεθάνη, θὰ μοῦ τηλεγραφήσης νὰ γυρίσω σπίτι μας. Ἐκεῖ θἀρθῆς νὰ μὲ βρῆς καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴ ζωή μας, ὅπως πρίν. Θ' ἀνακατευθῆς πάλι στὴν πολιτικὴ κι' ὁ χρόνος θὰ φέρη τὴ λησμονιά... Μὴ σὲ νοιάζη, θὰ ξαναβρῆς πάλι τὸν ἑαυτό σου. Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῆς καὶ νὰ πεθάνης γιὰ μιὰ τρέλλα... Ἀρκετὰ τιμωρήθηκε ἡ μητέρα στὴ μοναξιά της. Χάρισέ της λίγη χαρὰ στὶς τελευταῖες της στιγμές...

Δυσκολεύτηκε νὰ τὸν πείση, μὰ στὸ τέλος, τὰ κατάφερε. Κι' ἔγιναν ὅλα, ὅπως τὰ πρόβλεψε...

Ἔτσι, ὅταν, ἕνα βράδυ, ἡ Κούλα ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τοῦ πατέρα της, ἔφυγε τὴ νύχτα μ' ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ τὸ σπίτι της, στὴν ἐπαρχία. Ἔπρεπε ν' ἀνοίξη τὸ κλεισμένο ἀρχοντικό, νὰ συγκεντρώση τοὺς ὑπηρέτες καὶ νὰ πενθήση τὴ μητέρα της.

Ἡ Κούλα, λοιπόν, ἀντικατέστησε τώρα τὴ μητέρα της στὸ μεγάλο σπίτι καὶ ξανάδωσε τὴ ζωὴ καὶ τὴν παρηγοριὰ στὸν πονεμένο πατέρα της.

Ὅλα ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά της. Ὁ πατέρας της ξαναβγῆκε ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια βουλευτὴς κι' ἐκείνη παντρεύτηκε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ εὐτυχία ξαναγύρισε στὸ ἀρχοντόσπιτο. Κι' οἱ πόρτες του ξανάνοιξαν πάλι, φιλόξενες, στὸν κόσμο, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ὅλα τὰ χωριὰ γιὰ νὰ ζητήση κάποια χάρι ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἀνύποπτος γιὰ τὸ βουβὸ δράμα ποὺ ξετυλίχτηκε λίγα χρόνια πρίν...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Μιὰ μέρα ὁ κὺρ-Θόδωρος, μπαίνοντας στὸ δωμάτιό του, τὴ βρῆκε ἀγκαλιασμένη μὲ κάποιον...

Η ὑγεία καὶ τὸ μέλλον ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Ἡ νευρικὴ ἰσορροπία τοῦ παιδιοῦ

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς ἕνα βρέφος ἀρχίζει, ξαφνικά, ν' ἀνοιγοκλείνη τὰ μάτια, νὰ κάνη συσπάσεις τοῦ στόματος ἢ τῶν παρειῶν, ν' ἀνασηκώνη τὸν ἕνα του ὦμο, νὰ γέρνη τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερὰ κτλ. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀκανόνιστες ἐκδηλώσεις ἀποτελοῦν τὰ λεγόμενα «τίκ».

Πόσοι ἄνθρωποι γύρω μας δὲν ἔχουν χαρακτηριστικὰ «τίκ»! Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία εἶναι ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ «τίκ» ἔχουν τὴν ἀφετηρία τους στὴν παιδικὴ ἢ ἀκόμη καὶ στὴ νηπιακὴ ἡλικία.

Τὰ νευρωτικὰ «τίκ» τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ἐξαφανίζονται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ τὰ δύο χρόνια. Ἀλλ' ὄχι σπάνια παραχωροῦν τὴ θέσι τους σ' ἄλλα, ποὺ συνεχίζονται ἐπὶ χρόνια ἢ διαρκοῦν καὶ ὁλόκληρη τὴ ζωή.

Ὅλα αὐτὰ τὰ «τίκ» φανερώνουν ὅτι τὸ παιδὶ δὲν βρίσκεται σὲ ἁρμονία μὲ τὸ περιβάλλον του. Οἱ παρατηρήσεις τῶν παιδιάτρων καὶ τῶν ψυχολόγων ἔδειξαν ὅτι τὰ «τίκ» παρατηροῦνται συνήθως στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες παιδιῶν:

α) Σ' ἐκεῖνα ποὺ οἱ γονεῖς τους τὰ κρατᾶνε κάτω ἀπὸ αὐστηρὴ κι' ἀλύγιστη πειθαρχία. Τὰ δυστυχισμένα δὲν ξέρουν πιὰ τί νὰ κάμουν ἢ τί νὰ ποῦν ἢ πῶς νὰ φερθοῦν, γιατὶ φοβοῦνται πάντα τὴν ἀποδοκιμασία ἢ τὶς παρατηρήσεις τῶν γονέων τους. Χάνουν, μ' ἁπλούστερα λόγια, τὴν προσωπικότητά τους. Σὰν ἀντίδρασι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἐμφανίζεται τὸ «τίκ».

β) Στὰ παιδιὰ ποὺ οἱ μητέρες τους βρίσκονται ἀδιάκοπα σὲ κατάστασι ἀγωνίας γιὰ τὴν ὑγεία, τὸ φαγητό, τὸ ντύσιμο κτλ. τῶν παιδιῶν τους. Τὰ παιδιὰ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τῆς προστασίας καὶ τῆς στοργῆς. Ἀλλ' ὅταν οἱ μητέρες τους τὸ παρακάνουν (νὰ μὴ φάη τοῦτο τὸ παιδί, νὰ μὴν πιῇ ἐκεῖνο, νὰ μὴν καθίση στὰ ρεύματα, νὰ μὴν ἱδρώση, νὰ μὴν κουραστῇ, νὰ μὴν πρέξῃ, νὰ μὴν ξεσκεπαστῇ τὴ νύχτα, νὰ μὴ βραχοῦν τὰ μαλλιά του ἢ τὰ πόδια του), τὸ παιδὶ στενοχωριέται καὶ ἀντιδρᾶ μὲ τὰ «τίκ».

γ) Στὰ παιδιὰ ποὺ ζοῦν μέσα σ' ἕνα ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο περιβάλλον (καυγάδες τῶν γονέων, οἰκονομικὲς στενοχώριες, στερήσεις, θορυβώδης κοσμικὴ ζωὴ κτλ.).

Οἱ γονεῖς ποὺ τὸ παιδί τους παρουσιάζει ἕνα «τίκ» δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βάλουν τὶς φωνὲς ἢ ν' ἀρχίσουν νὰ τὸ μαλλώνουν. Τὸ πρώτιστο ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν εἶναι ν' ἀναζητήσουν τὴ βαθύτερη αἰτία αὐτῆς τῆς ἀνώμαλης ἐκδηλώσεως καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν ἐξαφανίσουν.

Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ δείξουν ὅτι δίνουν ἰδιαίτερη σημασία στὸ «τίκ» τοῦ παιδιοῦ τους. Ὅσο περισσότερο τοῦ μιλᾶνε γι' αὐτό, τόσο πιὸ πολὺ τὸ «τίκ» ριζώνεται μέσα στὸ ὑποσυνείδητό του. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καλύτερα ἂν προσπαθήσουν νὰ στρέψουν τὴν προσοχή του κάπου ἀλλοῦ.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, οὔτε νὰ δίνωμε ὑπερβολικὴ σημασία στὰ «τίκ», ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀδιαφοροῦμε γι' αὐτά.

ΟΙ ΣΥΣΠΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΥΩΝ

Περισσότερο ἀνησυχητικὲς εἶναι οἱ συσπάσεις τῶν μυῶν ποὺ ἐμφανίζονται μετὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια. Τὸ παιδάκι π.χ. δὲ μπορεῖ νὰ κρατήση τὴν πέννα στὰ χέρια του, τὸ βήμα του γίνεται ἀσταθὲς κτλ. Πρόκειται τότε γιὰ μιὰ νευρικὴ διαταραχὴ βαρυτάτης μορφῆς, ποὺ πρέπει νὰ κινήση ἀμέσως τὴν προσοχή σας.

Τὸ ἴδιο σοβαροὶ εἶναι οἱ σπασμοὶ τοῦ σώματος, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ σφίξιμο τῶν δοντιῶν, ἀφροὺς γύρω στὸ στόμα, ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων κτλ. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ χαρακτηρίζουν τὶς ἐπιληπτικὲς καταστάσεις.

Δὲν πρέπει, ἀντίθετα, ν' ἀποδίδετε σημασία στὸ ὅτι τὸ παιδὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γλύφη τὸ δάκτυλό του καὶ μετὰ τὰ δύο χρόνια. Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι, βέβαια, ἀνθυγιεινὴ καὶ κακή. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτα τὸ τρομακτικό.

Πρὸ παντός, δὲν πρέπει νὰ φθάνετε σὲ ὑπερβολές, ὅπως κάνουν πολλὲς μητέρες ποὺ δένουν τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τους ἢ τὰ κλείνουν μέσα σὲ γάντια.

Μερικοὶ παιδίατροι ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ νὰ βάζη τὸ παιδὶ τὰ δάκτυλά του στὸ στόμα καὶ μετὰ τὰ δύο χρόνια σημαίνει πὼς εἶναι δυστυχισμένο. Τοῦ λείπει, δηλαδή, ἡ στοργὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀναπολεῖ τὴ βρεφικὴ του ἡλικία, ποὺ ἡ μητέρα του τὸ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ παρεῖχε ἄφθονα τὰ χάδια της.

Μέσα στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἀναπολήσεως βρίσκεται καὶ τὸ ὅτι βάζει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα του (ὅπως ἔκανε ἄλλοτε μὲ τὸ μπιμπερό).

Ὅταν τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ποδιοῦ εἶναι πλήρες (ἐπάνω) πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη πλατυποδία, ποὺ ὀφείλεται σὲ πτῶσι τῆς καμάρας τοῦ πέλματος. Στὸ κανονικὸ πόδι, ἡ καμάρα αὐτὴ εἶναι ἀνασηκωμένη στὴ μέση καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐσωτερικὸ τόξο της δὲν ἐμφανίζεται στὸ ἀποτύπωμα (κάτω).

Τὴν ἴδια ἐξήγησι δίνουν καὶ στὸ φαινόμενο τῆς ὀνυχοφαγίας. Ἀπὸ τὸ παιδὶ λείπει καὶ πάλι ἡ στοργή.

Μεταξὺ τῶν νευρωτικῶν καταστάσεων πρέπει ν' ἀναφέρωμε καὶ τὴ νυχτερινὴ ἐνούρησι τῶν βρεφῶν.

Κατὰ κανόνα, ἕνα βρέφος, ποὺ μεγάλωσε ὑπὸ ὑγιεινὲς συνθῆκες καὶ μέσα σὲ ἁρμονικὸ περιβάλλον, πρέπει μετὰ τὰ δύο χρόνια του νὰ ξυπνάη τὸ πρωῒ μὲ τὰ σεντόνια του στεγνά.

Ἂν ἐξακολουθήση νὰ βρέχεται τὴ νύχτα μερικοὺς μῆνες ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τὰ δύο χρόνια, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι σοβαρό. Ἀλλ' ἂν ἡ κατάστασι αὐτὴ συνεχισθῇ καὶ ἀφοῦ τὸ παιδὶ συμπληρώση τὰ τρία του χρόνια, πρέπει ν' ἀναζητηθῇ χωρὶς ἀναβολὴ ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ νυχτερινὴ ἐνούρησις ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀσθένεια ποὺ βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἐξελίξεως (π.χ. διαβήτη, κυστίτιδα κτλ.). Ἀλλὰ συνηθέστερα τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται σὲ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται σὲ νευρικὴ ὑπερέντασι, λόγω τῶν συχνῶν ἐπιπλήξεων ἢ τοῦ τεχνητοῦ φόβου ποὺ τοὺς δημιουργοῦμε (μπαμπούλας κτλ.).

Πολλὲς μητέρες καὶ πολλὲς παραμάνες εἶναι ὑπεύθυνες γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι μὲ τὶς αὐστηρὲς μεθόδους ποὺ ἐφαρμόζουν. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ οἱ δυνατὲς συγκινήσεις, οἱ οἰκογενειακοὶ καυγάδες, ἡ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος (π.χ. ἕνα ταξίδι, μιὰ ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχὴ κτλ.).

Τὸ φαινόμενο τῆς νυχτερινῆς ἐνουρήσεως μπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ καὶ στὸ πρωτότοκο παιδί, ὅταν ἡ μητέρα του φέρη στὸν κόσμο καὶ δεύτερο, προτοῦ αὐτὸ μεγαλώση ἀρκετά. Βλέποντας τὶς περιποιήσεις ποὺ κάνουν στὸ μωρό, ἀρχίζει νὰ τὸ ζηλεύη καὶ θέλει κι' αὐτὸ νὰ γίνη μικρότερο γιὰ νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ τὸ περιποιηθοῦν περισσότερο. Αὐτὴ ἡ ἐνδόμυχη ἐπιθυμία του προκαλεῖ τὴ νυχτερινὴ ἐνούρησι.

Δὲν ὑπάρχουν φάρμακα γιὰ τὴ θεραπεία τῆς νυχτερινῆς ἐνουρήσεως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν ὀφείλεται σὲ παθολογικὰ αἴτια (παθήσεις τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως, διαβήτης κτλ.).

Ὁ καλύτερος τρόπος θεραπείας εἶναι νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐμπνεύσετε στὸ παιδὶ τὴν ἀπαραίτητη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ τὸ κάμετε νὰ καταλάβη ὅτι μπορεῖ νὰ διορθώση μόνο του αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια. Θὰ ἀποφύγετε, τουναντίον, τὶς ἐπιπλήξεις καὶ τὶς τιμωρίες, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὅταν τὸ παιδάκι συμπληρώση τὸ χρόνο, μπορεῖ νὰ σταθῇ μόνο του ὄρθιο κι' ἀρχίζει τότε νὰ περπατάη. Πολλὰ παιδιά, μ ὅλο ποὺ εἶναι γερὰ καὶ δυνατά, κάνουν τὰ πρῶτα βήματα πολὺ ἀργότερα. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι σοβαρό.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ βιάζετε τὸ παιδὶ νὰ περπατήση. Θὰ τὸ κάμη μόνο του, ὅταν αἰσθανθῇ τὶς δυνάμεις του ἱκανὲς γι' αὐτό. Στὸ μεταξύ, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τὸ ὑποβοηθῆτε. Ἀλλὰ μόνο νὰ τὸ ὑποβοηθῆτε. Τίποτα περισσότερο.

Ὅλα τὰ βρέφη ἀρχίζουν νὰ περπατᾶνε μὲ τρόπο ἀσταθῆ καὶ μὲ συνεχεῖς ταλαντεύσεις (σὰν νὰ βρίσκονταν σὲ βάρκα). Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, ρίχνουν τὰ πόδια τους ἢ πρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἔξω. Γιὰ τὴ στιγμὴ—δηλαδή, γιὰ τὰ πρῶτα τους βήματα—τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ δύο χρόνια, ὅμως, πρέπει νὰ προσέξετε μὲ ποιὸ τρόπο περπατάει τὸ παιδί σας.

Ἕνα φαινόμενο ὄχι σπάνιο εἶναι ἡ πλατυποδία. Μπορεῖ νὰ σοῦμε, μάλιστα, ὅτι εἶναι ἕνα φαινόμενο πολὺ συνηθισμένο κατὰ τὴ νηπιακὴ ἡλικία. Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν τὸ παιδί σας πάσχη ἀπὸ πλατυποδία θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς: Θὰ ρίξετε πάνω σ' ἕνα χαρτί, κατὰ προτίμησιν σκοῦρο, ἕνα στρῶμα ἀπὸ τάλκ καὶ θὰ βάλετε τὸ παιδὶ νὰ περπατήση. Στὸ κανονικὸ πόδι ἡ καμάρα τοῦ πέλματος εἶναι ἀνασηκωμένη πρὸς τὰ μέσα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐσωτερικὸ τόξο της δὲν ἐμφανίζεται στὸ ἀποτύπωμα.

Ἂν, λοιπόν, τὸ ἀποτύπωμα ποὺ ἔφτιαξε τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι πλῆρες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάσχει ἀπὸ πλατυποδία.

Ἡ πλατυποδία διορθώνεται εὔκολα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία μὲ τὰ κατάλληλα ὀρθοπεδικὰ ὑποστηρίγματα, ποὺ μπαίνουν μέσα στὰ συνηθισμένα παπούτσια. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ πάρετε γιὰ τὸ παιδί σας μποτάκια.

Θὰ πρέπει νὰ προσέξετε ἐπίσης μήπως τὸ παιδί σας πάσχη ἀπὸ τὴν καλουμένη ἐξάρθρωσι ἐκ γενετῆς τῶν ἰσχίων (ξεγόφιασμα). Κι' ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ, ὅταν ἡ διάγνωσί της γίνη ἐγκαίρως. Ἐνῶ, ἂν καθυστερήσετε στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀπαιτουμένης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ μονιμοποιηθῇ καὶ νὰ δημιουργήση μιὰ μικρὴ ἀναπηρία στὸ παιδί σας.

ΟΙ ΒΡΟΓΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΝΕΥΜΟΝΕΣ

Οἱ βρόγχοι κι' οἱ πνεύμονες εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητοι στὰ βρέφη. Μεγάλη ποικιλία, ἐξ ἄλλου, ἐμφανίζουν σ' αὐτὰ τὰ συμπτώματα τῶν βρογχοπνευμονικῶν παθήσεων. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ ἑρμηνεύουν μόνοι τους καὶ νὰ βγάζουν αὐθαίρετα συμπεράσματα.

Μιὰ πνευμονία τοῦ δεξιοῦ λοβοῦ π.χ. μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ μ' ἕναν ἐντοπισμὸ τοῦ πόνου στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς καὶ νὰ μᾶς κάμη νὰ ὑποθέσωμε ὅτι πρόκειται γιὰ σκωληκοειδίτιδα.

Παρὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχουν τὰ ἀντιβιωτικά, οἱ παθήσεις τῶν βρόγχων καὶ τῶν πνευμόνων εἶναι πάντοτε πολὺ σοβαρὲς καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτοῦν ἐξαιρετικὴ προσοχή. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς θεραπείας τους εἶναι ἡ ἔγκαιρη διάγνωσί τους, ποὺ μόνον ἀπὸ τὸ γιατρὸ μπορεῖ νὰ γίνη.

Ἕνα κρυολόγημα στὸ βρέφος δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀνησυχητικό. Ἀλλ' ἂν τὴ δεύτερη ἢ τὴν τρίτη ἡμέρα, ὁ πυρετὸς ἀνεβῇ ἀπότομα καὶ παρουσιασθῇ ταυτόχρονα βῆχας καὶ δύσπνοια, θὰ πρόκειται πιθανὸν γιὰ μιὰ πνευμονικὴ ἐντόπισι, ποὺ ὁ γιατρὸς θὰ προσδιορίση τὴν ἔκτασί της καὶ τὴ σημασία της. Μὴν ἀργοπορεῖτε, λοιπόν, σὲ παρόμοια ζητήματα καὶ μὴν κάνετε τὴ σκέψι: «ἂς ἀφήσωμε νὰ δοῦμε πῶς θὰ εἶναι αὔριο». Γιατὶ αὔριο μπορεῖ νὰ εἶναι ἀργά.

Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ σᾶς τρομάζη ἡ ἰατρικὴ ὁρολογία. Ἡ λέξι βρογχίτις π.χ., ποὺ τόσο τρομάζει τὶς μητέρες, μπορεῖ νὰ σημαίνη ἁπλούστατα τὴν ἐξάπλωσι ἑνὸς κρυολογήματος στοὺς βρόγχους.

Ἂν τὸ παιδὶ βήχη χωρὶς νὰ ἔχη πυρετό, θὰ πρέπει καὶ πάλι νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρὸ κι' ὄχι νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ κάμετε καλά, δίνοντάς του ἕνα ἀπὸ τὰ φάρμακα ἐναντίον τοῦ βήχα, ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο. Γιατί, ὅπως εἴπαμε σὲ προηγούμενο ἄρθρο, ὁ βήχας μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ποικιλότατες αἰτίες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, δὲν πρέπει νὰ κάνετε μόνοι σας τὴ διάγνωσι καὶ νὰ χορηγῆτε στὸ παιδί σας φάρμακα, πού, ἀντὶ γιὰ καλό, μπορεῖ νὰ τοῦ κάμουν κακό.

Οἱ βρογχοπνευμονικὲς παθήσεις πρέπει νὰ θεραπεύωνται τελείως, γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν ἐπιπλοκές, πού, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, μπορεῖ νὰ ἔχουν πολὺ δυσάρεστες συνέπειες. Μὴ βιάζεσθε, λοιπόν, νὰ σηκώσετε τὸ παιδί σας ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μὴν παραμελῆτε τὶς συστάσεις τοῦ γιατροῦ σας, ἐπειδή, κατὰ τὴ γνώμη σας, εἶναι ὑπερβολικὲς ἢ σχολαστικές.

Η ΟΜΦΑΛΟΚΗΛΗ

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅταν τὸ παιδάκι σας κλαίη, εἶναι δυνατὸν νὰ παρατηρήσετε μιὰ μικρὴ διόγκωσι στὴν περιοχὴ τοῦ ὀμφαλοῦ. Σὲ κάθε τίναγμά του, τὸ δέρμα φουσκώνει σὰν κάτι νὰ πετάγεται ἀπὸ μέσα.

Πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη ὀμφαλοκήλη.

Πολλὲς μητέρες φαντάζονται ὅτι ἡ ὀμφαλοκήλη ὀφείλεται στὸ ὅτι ἄφησαν τὸ παιδί τους νὰ κλαίη πολλὴ ὥρα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ἡ ὀμφαλοκήλη ὀφείλεται τουναντίον, στὸ ὅτι, μετὰ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου τὸ κλείσιμο τῶν ἱστῶν τῆς κοιλιᾶς δὲν ἔγινε κανονικά. Παρέμεινε ἔτσι ἕνας μικρὸς πόρος, ὅπου, σὲ ὡρισμένες στιγμές, εἰσχωρεῖ ἕνα τμῆμα τοῦ ἐντέρου ἢ τοῦ ἐπιπλόου.

Ἡ ὀμφαλοκήλη στὰ βρέφη δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀνησυχητικό. Θεραπεύεται, ἄλλωστε, μόνη της μ' ἕνα κατάλληλο φάσκιωμα τῆς κοιλιᾶς. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα κομμάτι τσιρότο, ποὺ θὰ τὸ ἀφήσετε πάνω στὸν ὀμφαλὸ ἐπὶ 2 ἢ 3 μῆνες.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ ἐπούλωσι τοῦ ὀμφαλοῦ (μετὰ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου) δὲν γίνεται κανονικὰ στὸ νεογνό. Ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ του τρέχει τότε ἕνας ὑπόλευκος ὀρρός. Πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη καταρροϊκὴ ὀμφαλίτιδα.

Θὰ ἀποφύγετε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ τάλκ καὶ γενικὰ τὶς σύδετερες σκόνες, ποὺ δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα. Θὰ περιποιηθῆτε, τουναντίον, τὴ μικρὴ πληγὴ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς πιὸ αὐστηρῆς ἀντισηψίας γιὰ νὰ ὑποβοηθήσετε τὸ κλείσιμό της καὶ γιὰ ν' ἀποφύγετε τοπικὲς μολύνσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν δυσάρεστες συνέπειες.

Νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό, ἂν τὸ παιδὶ παρουσιάζη νευρικὰ «τίκ»: Ἂν στρίβη π. χ. τὸ λαιμό του, ἂν παίζη ἀδιάκοπα τὰ βλέφαρά του, ἂν κάνη συσπάσεις τοῦ προσώπου, ἂν ἀνεβοκατεβάζη τοὺς ὤμους του κλπ.

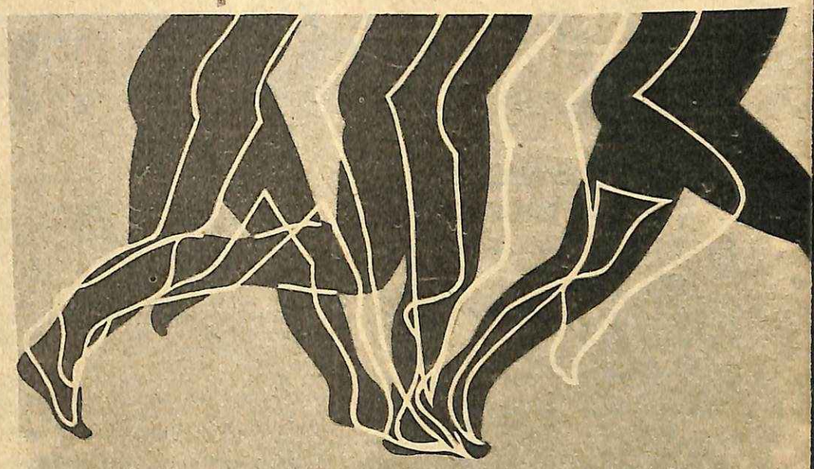

Σὲ περίπτωσι ξεγοφιάσματος, τὸ ἄρρωστο πόδι δὲν λυγίζει στὸ σημεῖο ὅπου οἱ μῦς τῶν μηρῶν συνέπτονται μὲ τοὺς γλουτούς. Δὲν ὑπάρχουν, λοιπόν, στὸ μέρος αὐτὸ πτυχὲς τοῦ δέρματος ὅπως στὸ ὑγιὲς πόδι. Ἡ ἔλλειψι αὐτῶν τῶν πτυχῶν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἐκ γενετῆς ἐξαρθρώσεως τῶν ἰσχίων.

ΟΙ ΑΛΛΕΡΓΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὅταν τὸ παιδί, μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμό, ἀρχίση νὰ τρέφεται κανονικά, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανιστοῦν διάφορες ἐκδηλώσεις, ποὺ φέρνουν σὲ μεγάλη ἀνησυχία τοὺς γονεῖς: διάχυτη οὐρτικάρια, κρίσεις ἄσθματος, ἐρυθρότης τοῦ δέρματος, φλόγωσι τῆς γλώσσας καὶ τοῦ βλεννογόνου τοῦ στόματος, ἐντερικὲς διαταραχὲς μὲ πυρετὸ κτλ.

Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις ἔχουν ἀλλεργικὴ προέλευσι, ὀφείλονται, δηλαδή, σὲ μιὰ ἰδιαίτερη εὐπάθεια τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ ὡρισμένους ἐξωτερικοὺς παράγοντες.

Στὸ βρέφος, οἱ ἀλλεργικὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις προέρχονται συνηθέστερα ἀπὸ τὴν τροφή. Ὁ ὀργανισμός του δὲν ἀνέχεται ὡρισμένες τροφὲς καὶ ἀντιδρᾶ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο σ' αὐτές.

Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, θὰ καταφύγετε στὸ γιατρὸ καὶ θὰ συμμορφωθῆτε αὐστηρὰ μὲ τὶς ἐντολές του. Θὰ πρέπει, ἄλλωστε, νὰ τὸν ὑποβοηθήσετε στὴν ἐξακρίβωσι τῆς τροφῆς ποὺ προκαλεῖ αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις μὲ τὶς προσεχτικὲς παρατηρήσεις σας.

Τὸ ἂν θὰ ἐξοβελίσετε τελείως τὴν ὑπεύθυνη τροφὴ ἀπὸ τὴ δίαιτα τοῦ παιδιοῦ ἢ θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ συνηθίσετε βαθμιαῖα σ' αὐτὴν εἶναι ζήτημα ποὺ θὰ σᾶς τὸ καθορίση ὁ γιατρὸς σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι.

Η ΕΝΤΟΝΗ ΔΙΨΑ

Εἶναι πιθανὸν τὸ παιδί σας νὰ σᾶς ζητήση μιὰ μέρα πολὺ περισσότερο νερὸ ἀπὸ ὅ,τι πίνει συνήθως.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα. Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ νερό, γιὰ τὸ λόγο ὅτι οἱ καύσεις στὸν ὀργανισμό του εἶναι πολὺ ταχύτερες καὶ ἐντονώτερες.

Μὴν κάνετε, λοιπόν, συγκρίσεις μὲ τὸν ἑαυτό σας. Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ πίνη ἄφθονο νερό.

Ὑπάρχουν, μάλιστα, ἡμέρες ποὺ ἡ δίψα του εἶναι ἀληθινὰ καταπληκτική.

Θὰ ἀνησυχήσετε μόνο ἂν ἡ δίψα του συνεχίζεται ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες καὶ τὸ παιδὶ φαίνεται ταυτοχρόνα κουρασμένο καὶ ἀδυνατίζει συνεχῶς. Εἶναι δυνατὸν νὰ πρόκειται τότε γιὰ διαβήτη. Μιὰ προσεχτικὴ ἀνάλυσι τοῦ αἵματος καὶ τῶν οὔρων θὰ σᾶς κατατοπίση γι' αὐτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ παιδικὲς ἀσθένειες.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Πάτρα ἕνας πρόκριτος ποὺ τὸν ἔλεγαν Καμπάνη.

Ὁ Καμπάνης ἦταν ἄνθρωπος καλός, εὐσεβὴς καὶ εἶχε φιλάνθρωπα αἰσθήματα. Ὅλοι οἱ συμπατριῶτες του τὸν φώναζαν «Πατέρα τῶν Φτωχῶν».

Ὅσο ὅμως ὁ Καμπάνης ἦταν καλός, τόσο ἡ γυναίκα του ἡ Οὐρανία ἦταν σκληρὴ καὶ ἄπονη.

Μιὰ μέρα ἔφτασε στὸ νησὶ ἕνα καράβι, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ἄραξε στὸ λιμάνι γιὰ νὰ φορτώσῃ τρόφιμα. Στὸ καράβι αὐτὸ, ἀνάμεσα στὸ πλήρωμά του, βρίσκονταν κι' ἐπιβάτες. Ἦταν Ἀραπάδες, Τοῦρκοι κι' Ἀλγερινοί. Ἕνα μικρὸ παιδί, ποὺ τόλεγαν Ἀλῆ, βγῆκε κρυφὰ ἔξω ἀπὸ περιέργεια νὰ δῇ τὴν πόλι.

Ἤρθε ὅμως ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ καράβι σήκωσε ἄγκυρα κι' ἔφυγε. Ὁ Ἀλῆς τότε βλέποντας νὰ μένῃ μόνος κι' ἔρημος σὲ ξένο τόπο, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Καμπάνης. Εἶδε τὸν Ἀλῆ, ποὺ ἦταν συμπαθητικὸ παιδί, νὰ κλαίῃ, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατί κλαῖς, παιδί μου;

Ὁ Ἀλλῆς τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε πάθει.

— Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου.

Ὁ Ἀλῆς, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πάῃ καὶ τί νὰ κάνῃ, ἀκολούθησε ἐκεῖνο τὸν καλὸ ἄνθρωπο. Ὅταν ἔφτασαν, λοιπόν, σὸ σπίτι, ὁ Καμπάνης εἶπε:

— Γυναῖκα, σοῦφερα ἕναν μικρό. Οἱ δικοί του τὸν ἄφησαν χωρὶς νὰ θέλουν στὸ νησὶ κι' ἔφυγαν. Τὸ δυστυχισμένο δὲν ξέρει κανένα. Λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲ μᾶς ἔδωσε παιδιά, θὰ τὸ κρατήσουμε κοντά μας καὶ θὰ τὸ μεγαλώσουμε σὰν δικό μας!

Ἀλλὰ ἡ κακὴ Οὐρανία ἄρχισε ἀμέσως νὰ στενάζῃ καὶ νὰ παραπονιέται:

— Ὡραῖο δῶρο μοῦ ἔφερες πάλι, κὺρ Καμπάνη! Πῶς θέλεις ν' ἀγαπήσω ἕνα ξένο παιδί; Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ σκούφια του!...

— Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου, εἶπε στὸν Ἀλῆ ὁ Καμπάνης. Θὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου...

— Νὰ σοῦ πῶ, γυναικα της εἶπε ἐκεῖνος. Εἴτε χριστιανὸς εἶναι, εἴτε ὄχι, μιὰ φορὰ εἶναι ξένος. Εἶναι ἄνθρωπος κι' αὐτός. Εἶναι ἀδελφός μας κι' ἔχουμε χρέος ν' ἀγαπᾶμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἔπειτα τί πειράζει ἂν εἶναι ἀλλόθρησκος; Ἐσὺ κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό...

Ὁ μικρὸς Ἀλῆς ἤξερε λίγα ἑλληνικά, μὰ ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Κι' ὅταν ἄκουσε τὰ σκληρὰ λόγια ἐκείνης τῆς γυναίκας, θέλησε νὰ φύγῃ. Μὰ σκέφτηκε ὅτι δὲ γνώριζε κανένα καὶ τότε τί θὰ γινόταν; Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ.

Ὁ Καμπάνης ἀγάπησε πολὺ τὸν Ἀλῆ. Ἦταν παιδὶ καλό, ὑπάκουο καὶ σέβονταν τὸν σωτῆρα του. Ὁ Καμπάνης τὸν ἔστειλε στὸ σχολεῖο κι' ἔδειξε μεγάλη ἐπιμέλεια στὰ γράμματα.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἀλῆς μεγάλωσε κι' ἔγινε παλληκάρι. Ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὸν Καμπάνη σὰν νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Καμπάνη, δὲν τὴν ἐνοιωθε γιὰ τὴν κυρία Οὐρανία. Ἔκανε μονάχα ὅτι τὴν ἀγαποῦσε.

Ἤρθε ὡστόσο ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Ἀλῆς νὰ στάλγησε τοὺς γονεῖς του, τὴν πατρίδα του. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ ἕνα ξένο καράβι ζύγωσε στὸ λιμάνι τῆς Πάρου, μπῆκε μέσα κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Πόλη.

Πέρασαν 10 χρόνια. Ὁ Ἀλῆς πιὰ εἶχε ξεχαστῆ. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὑπῆρχαν στὸ Αἰγαῖο πολλοὶ πειρατές, ποὺ ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος ὅλων τῶν νησιωτῶν.

Μιὰ νύχτα λοιπὸν βγῆκαν ἔξω στὴν Πάρο κουρσάροι καὶ πιάσανε ἕναν τσοπάνο.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπαν, θὰ σοῦ πάρουμε τὸ κεφάλι, ἂν δὲ μᾶς πῆς ποιὸς εἶναι ὁ πλουσιώτερος τοῦ νησιοῦ!

Ὁ τσοπάνος, ποὺ κι' αὐτὸς κάποτε εἶχε γνωρίσει τὴν καλωσύνη τοῦ Καμπάνη, ἀρνήθηκε νὰ τοὺς τὸν μαρτυρήσῃ. Μὰ ἐκεῖνοι τὸν βασάνισαν καὶ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ σπίτι του.

Ὁ Καμπάνης, ὅταν εἶδε τοὺς πειρατὲς νὰ πλησιάζουν, πρόφτασε κι' ἔφυγε. Ἔτσι ἐκεῖνοι ἔπιασαν τὴ γυναίκα του.

— Ποῦ ἔχετε τὰ λεφτά σας; τὴν ρώτησαν.

— Δὲν ἔχουμε χρήματα, ἀποκρίθηκε ἐκείνη, ποὺ δὲν ἦταν μόνο κακιά, ἀλλὰ καὶ τρομερὰ τσιγκούνα. Δὲν ἔχουμε χρήματα!

Οἱ πειρατὲς τότε, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ μαρτυρήσῃ, τὴ φοβέρισαν ὅτι θὰ τῆς πάρουν τὸ κεφάλι. Μὰ ἐκείνη δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της.

— Τότε θὰ σὲ πάρουμε μαζί μας! τῆς εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν. Κι' οἱ συγγενεῖς σου θ' ἀναγκαστοῦν νὰ σὲ ἀγοράσουν ἀπὸ μᾶς. Θὰ σὲ ζυγίσουμε καὶ θὰ ζητήσουμε ὅσο μάλαμα εἶναι τὸ βάρος σου!...

Ἔτσι, οἱ πειρατὲς πῆραν τὴ γυναῖκα τοῦ Καμπάνη κι' ἔφυγαν.

Ἡ λύπη τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου γιὰ τὴ γυναίκα του ἦταν μεγάλη. Πῶς νὰ κάνῃ νὰ τὴ σώσῃ;

Πῆγε τότε στὸ δήμαρχο τῆς Πάρου γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του.

— Νὰ πᾶς στὸ διοικητὴ τῆς Εὐβοίας, τὸν Ἀλῆ Μπέη, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶναι ἄνθρωπος καλὸς καὶ θὰ δώσῃ διαταγὴ νὰ πιάσουν τοὺς πειρατές.

Ὁ Καμπάνης πῆγε εὐθὺς στὴν Εὔβοια καὶ παρουσιάστηκε στὸ διοικητή.

— Καθῖστε, κύριε Καμπάνη, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, μιλῶντας καθαρὰ ἑλληνικά.

Καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν γλυκὸ καὶ καφέ. Ὁ Καμπάνης ἀπόρησε πῶς ὁ διοικητὴς ἤξερε τὸ ὄνομά του κι' ἀκόμα γιατὶ τὸν περιποιόταν τόσο πολύ.

— Πῶς εἶστε, κύριε Καμπάνη; τοῦ ξαναεῖπε ἐκεῖνος. Ἡ κυρία Οὐρανία τί κάνει; Πότε ἤρθατε ἀπὸ τὴν Πάρο;

Ὁ Καμπάνης εἶχε ἀπομείνει τώρα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Εἶναι πάντα κακὴ ἡ γυναῖκα σας, ρώτησε πάλι ὁ διοικητής. Ἐσεῖς ἐνδιαφέρεστε πάντα γιὰ τὸ νησὶ καὶ τοὺς Παριανούς; Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια σας: «Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό»!...

— Μά, γιὰ πέστε μου, ρώτησε ὁ Καμπάνης σαστισμένος, πῶς μὲ ξέρεε;

— Δὲ θυμόσαστε, κύριε Καμπάνη, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, τὸ μικρὸ Ἀλῆ;

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἀλῆς μου! φώναξε τότε ὁ Καμπάνης, ἀγκαλιάζοντάς τον.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι πατέρα μου! Ἐγώ, ποὺ σὲ ἀγαποῦσα καὶ σὲ ἀγαπῶ πάντα σὰν πατέρα!...

Ὁ Ἀλῆ Μπέης κατόπιν πρόσταξε ἕνα καράβι νὰ κυνηγήσῃ τοὺς πειρατές. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες οἱ ἄνθρωποί του ἔφεραν πίσω τὴ γυναῖκα τοῦ Καμπάνη.

Ὁ Ἀλῆς ἔδωσε τότε πλούσια δῶρα στὸν εὐεργέτη του καὶ τὸν διώρισε διοικητὴ στὴν Πάρο. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, τὸν συνώδεψε ὡς τὸ λιμάνι.

— Ἔχε γειά, πατέρα μου, τοῦ εἶπε, ὅταν τὸν ἀποχαιρέτησε. Ὅσες φορὲς λάβῃς τὴν ἀνάγκη μου, νὰ ἔρχεσαι ἐλεύθερα σὲ μένα. Καὶ νᾶσαι βέβαιος ὅτι τὸ καλὸ ποὺ μοὺκανες δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τό ναυτόπουλο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μέσα στὸ δάσος, ὁ Ἀντρῖκος, ὁ κ. Βιλλιὲρ καὶ ὁ Φλατὰκ ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν μαύρων («μαρρόνων»), ποὺ τοὺς δήλωσαν ὅτι θὰ τοὺς σκότωναν, ἂν ὁ κ. Χόφεν δὲν δεχόταν νὰ τοὺς ἀνταλλάξῃ μὲ μερικοὺς συντρόφους τους, ποὺ εἶχε πιάσει τὴν προηγούμενη ἡμέρα. Ἕνας μαῦρος ὅμως, ποὺ εἶχε εὐεργετηθῆ ἀπὸ τὸν Ἀντρῖκο, τὸν βοήθησε νὰ δραπετεύσῃ κι' ἔτσι ὁ μικρὸς μπόρεσε νὰ συναντήσῃ τὸ γιατρὸ τοῦ «Ζὰν Μπάρτ» καὶ τὸ Νορζὲκ καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι κινδύνευαν οἱ φίλοι τους. Ἐκεῖνοι τότε κάθησαν νὰ σκεφθοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ νὰ σώσουν τὸν κ. Βιλλιὲρ καὶ τὸν Φλατάκ.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

16ον

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ταπαΐ εἶχε δώσει στὸν κύριο Χόφεν τὴν παραγγελία τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ τὸ γράμμα τοῦ κ. Βιλλιὲρ.

Ἔπρεπε λοιπόν, νὰ τρέξουν νὰ βοηθήσουν τοὺς Εὐρωπαίους αἰχμαλώτους. Στὴ ἀρχή, ὁ κ. Γκωτιὲ σκέφτηκε νὰ βάλῃ ἀνθρώπους ν' ἀκολουθήσουν τὸν ἀπεσταλμένο.

Αὐτὸς ὅμως εἶχε γίνει ἄφαντος κι' ὁ κύριος Χόφεν ἤξερε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν φτάσουν. Δὲν εἶχαν τίποτ' ἄλλο νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ σ' αὐτούς, παρὰ τὶς δυὸ ἐκεῖνες λέξεις ποὺ εἶχε γράψει ὁ κ. Βιλλιὲρ πλάϊ στὴν ὑπογραφή του: «Ἀκολουθῆστε τὸ ποτάμι».

Ὑπῆρχε ὅμως ἕνα μέρος, ποὺ τὸ ποτάμι χωριζόταν σὲ δυό. Ὁ κ. Χόφεν σκέφτηκε ὅτι οἱ μαῦροι «μαρρόνοι» θὰ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ στρατοπεδευμένοι. Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἔπρεπε νὰ ψάξουν καὶ στὶς δυὸ ἐκεῖνες διακλαδώσεις. Ὁ κ. Γκωτιὲ κι' ὁ Νορζὲκ χωρίστηκαν ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Ἀλλὰ καὶ τρίτος ὄμιλος, μὲ δεκατέσσερις δούλους πιστούς, καλὰ ὡπλισμένους καὶ μὲ δυὸ ἀρχηγοὺς λευκοὺς ξεκίνησε γιὰ τὸ λημέρι τῶν λῃστῶν ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Οἱ μαῦροι ἤξεραν καλὰ νὰ ψάχνουν στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση. Κάποιο ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἀποσπάσματα θ' ἀνακάλυπτε τὸ καταφύγιο τῶν «μαρρόνων» καὶ τότε θὰ ἔστελνε νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ δυὸ ἄλλα, γιὰ νὰ ριχτοῦν ὅλοι μαζὶ στοὺς λῃστές.

Ἀλλ' οἱ μαῦροι «μαρρόνοι» εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Ἡ ἐπιχείρησι ἦταν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη.

Ἐπειδὴ ὁ δρόμος ποὺ εἶχε πάρει ὁ Ἀντρῖκος ἦταν ὁ πιὸ σύντομος, ἀποφάσισαν ν' ἀκολουθήσουν αὐτόν.

Ἔστειλαν δυὸ μαύρους νὰ εἰδοποιήσουν τὰ δυὸ ἄλλα ἀποσπάσματα καὶ περίμεναν νὰ ἑνωθοῦν ὅλοι γιὰ νὰ προχωρήσουν.

Ἂν καὶ κατακουρασμένος ὁ Ἀντρῖκος, δὲν κρατιόταν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του.

— Ὁ Μαλγάσης, ὁ ἰθαγενὴς τῆς Μαδαγασκάρης, εἶπε πὼς θὰ τοὺς σκοτώσῃ, μόλις βγῇ ὁ ἥλιος! ἔλεγε κάθε τόσο.

Τὸ ἴδιο ἀνησυχοῦσε κι' ὁ γιατρὸς κι' ὁ ναύτης. Κι' ἐπειδὴ δὲ μποροῦσαν νὰ περιμένουν, ἄφισαν τρεῖς μαύρους γιὰ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς ἄλλους ὁμίλους, ὅταν θὰ ἔφταναν, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ στρατόπεδο τῶν «μαρρόνων», μὲ ὁδηγὸ τώρα τὸν Ἀντρῖκο.

— Ἀνέβα στὴν πλάτη μου, κατεργαράκο! τοῦ εἶπε ὁ μπάρμπα - Ξυδάτος.

— Εὐχαριστῶ, Νορζέκ, ἀποκρίθηκε τὸ ναυτόπουλο. Θὰ σὲ κουράσω.

— Ἀνεβαίνεις ἢ ὄχι, παλιόπαιδο; ξαναεῖπε ὁ Νορζέκ. Ἀνέβα, γιατὶ ἀλλοιῶς σ' ἔσφαξα!....

Ὁ Ἀντρῖκος δὲ φοβήθηκε βέβαια μὲ τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ τοῦ Νορζέκ, ποὺ εἶχε πιὰ συνηθίσει τὸ ὕφος του, ἀλλά, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ τὸ χατῆρι, καβαλλίκεψε στοὺς ὤμους του.

Ὁ Νορζέκ μ' ὅλο τὸ φορτίο του, περπατοῦσε γρήγορα, Ὁ κ. Γκωτιὲ μόλις μποροῦσε νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ μέρος, ὅπου ὁ Ἀντρῖκος, τὴ νύχτα, εἶχε συναντήσει τὸ ποτάμι. Τὸ γνώρισε ἀπὸ τὸ δέντρο, ποὺ εἶχε παράξενο σχῆμα κι' εἶχε μ' αὐτὸ σημαδέψει τὴ θέσι.

Ἀπὸ δῶ ἄρχιζε ἡ ἐπικίνδυνη ἐκστρατεία τους. Ἔπρεπε νὰ μποῦν μέσα στὸ δάσος κι' ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν οἱ ἄντρες τοῦ Ταπαΐ.

Ὁ Ἀντρῖκος πῆρε πρῶτος τὸ μονοπάτι κι' ἀκολούθησε ὁ κ. Γκωτιέ. Ὁ Νορζὲκ ἐρχόταν πιὸ πίσω.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἄκουσαν διάφορους κρότους, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ συντροφιὰ τότε τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅσο μάλιστα πλησίαζαν, ξεχώριζαν φωνὲς καὶ κρότους ξύλων ποὺ χτυποῦσαν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

Ὁ κ. Γκωτιὲ φοβήθηκε γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

«Θὰ ἑτοιμάζωνται νὰ τοὺς βασανίσουν!» σκέφτηκε.

Σὲ λίγο μπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ ὑποψία του ἦταν ἀληθινή.

Ἔφτασαν τότε σ' ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ποὺ ἦταν γυμνὸ ἀπὸ δέντρα. Καὶ στὴ μεγάλη αὐτὴ πλατεῖα, εἶδαν τοὺς μαύρους νὰ χορεύουν καὶ νὰ πηδοῦν σὰν τρελλοὶ γύρω στοὺς αἰχμαλώτους. Αὐτοὶ ἦταν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ δεμένοι μὲ σχοινιὰ σ' ἕνα στύλο. Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἦταν κατακίτρινος, ἀλλὰ ἔδειχνε συγχρόνως ἀπάθεια. Ὁ Φλατὰκ ὅμως εἶχε ὕφος περιφρονητικὸ κι' ἦταν σὰν νὰ κορόϊδευε τοὺς δημίους.

Ὁ Ταπαΐ, ὁ Μαλνάσης, ἔκανε νεῦμα κι' ὁ διαβολικὸς χορὸς σταμάτησε. Οἱ μαῦροι ἅρπαξαν τὶς βέργες καὶ στάθηκαν κοντὰ στοὺς αἰχμαλώτους. Ὁ Ταπαΐ, χωρὶς ἄλλο. ἤθελε πρῶτος αὐτὸς νὰ τοὺς χτυπήσῃ. Παραμέρισε τοὺς ἄλλους καὶ προχώρησε στὸν κ. Βιλλιέρ.

— Σήμερα οἱ μαῦροι χτυποῦν τοὺς ἄσπρους καὶ τοὺς σκοτώνουν! φώναξε στὸν ἐπιθεωρητή. Θάνατος στοὺς ἄσπρους!...

Καὶ πρὶν τελειώσῃ, σήκωσε τὸ χέρι του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Ὁ Μαλγάσης ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πόνου κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸν ὦμο του. Ὁ κ. Γκωτιὲ τοῦ εἶχε στείλει τὴν πρώτη σφαῖρα. Ἀμέσως δυὸ ἄλλες σφαῖρες ἐρρίξαν κάτω δυὸ μαύρους. Τότε ὁ γιατρὸς κι' ὁ ναύτης ἔπεσαν μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι πάνω στοὺς ἄλλους.

Οἱ μαῦροι νόμισαν ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ μεγάλης δυνάμεως καὶ τὰ ἔχασαν! Ἄλλοι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια κι' ἄλλοι δὲν ἔφεραν ἀντίσταση.

Ὁ Τοπαΐ ὅμως, ἂν καὶ πληγωμένος, ζητοῦσε ἐκδίκησι. Ἔβγαλε λοιπὸν τὸ μαχαίρι του καὶ ρίχτηκε στοὺς αἰχμάλωτους. Ἦταν ἕτοιμος νὰ πιάσῃ τὸν κ. Βιλλιὲρ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ὁ μικρὸς μοῦτσος πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη του καὶ τὸν ἀναποδογύρισε.

Μαζὶ μὲ τὸν Ταπαΐ παρασύρθηκε κι' ὁ Ἀντρῖκος. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ποὺ τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Μαλγάση ἦταν πληγωμένο, καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτα στὸ μικρό. Τότε ἔτρεξε ὁ Νορζὲκ καί, μὲ μιὰ μαγκουριά, ἄνοιξε τὸ κεφάλι τοῦ Ταπαΐ. Ὁ Ἀντρῖκος βρῆκε ἀμέσως καιρὸ καὶ ἔλυσε γρήγορα τὰ δεσμὰ τοῦ κ. Βιλλιέρ. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στὸ Φλατάκ.

— Οὔφ! ἔκανε ὁ ναύτης.

Ἔπειτα ἅρπαξε τὸ μπαστοῦνι του καὶ χτυπῶντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ξάπλωσε κάτω ἀρκετοὺς μαύρους.

Ἀλλὰ κι' ὁ κ. Βιλλιὲρ δὲν κάθησε μὲ σταυρωμένα χέρια...

Δυστυχῶς γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ μαῦροι εἶδαν ὅτι ἦταν λίγοι. Ἔκαναν συμβούλιο, φώναξαν τοὺς φυγάδες καὶ τότε ὅλοι μαζὶ ἑτοιμάστηκαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν.

Κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ τὴν πλάτη στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ὑπερασπίζοντας μὲ τὰ σώματά τους τὸ ναυτόπουλο, ποὺ στεκόταν πιὸ πίσω, ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ γιατρὸς καὶ δυὸ ναῦτες μὲ τὰ μαχαίρια στὸ στόμα, ξαναγέμισαν τὰ ὅπλα τους κι' ὡρίστηκαν νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ τὴ ζωή τους.

Ξαφνικὰ παρουσιάστηκαν δυὸ-τρεῖς «μαρρόνοι».

— Οἱ ἄσπροι! φώναζαν. Ἔφτασαν οἱ ἄσπροι! Φεύγω!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλοι ἐξαφανίστηκαν. Μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα, ἀκούστηκαν πυροβολισμοί.

Οἱ ἄσπροι, ποὺ εἶχαν φτάσει μαζὶ μὲ καμμιὰ δωδεκαριὰ πιστοὺς μαύρους, ἔχοντας ἀρχηγό τους τὸν κ. Χόφεν, ρίχτηκαν στοὺς φυγάδες.

— Ἀντρῖκο! Ἀντρῖκο μου! φώναξε ὁ Τζανῆς, ζητῶντας τὸ μικρὸ μοῦτσο. Ποῦ εἶσαι, Ἀντρῖκο μου;

— Τζανῆ, ἐδῶ εἶμαι! ἀποκρίθηκε τὸ ναυτόπουλο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζανῆς τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἀγκάλιασε τόσο δυνατά, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ:

— Μή, Τζανῆ μου, τόσο δυνατά, θὰ μὲ σκάσῃς!

— Καλέ, θὰ μοῦ τὸ πνίξῃς τὸ παιδί! πρόσθεσε ὁ Φλατάκ. Ἂν βρίσκωμαι ἀκόμα στὸν κόσμο, σ' αὐτὸν τὸ μικρὸ μοῦτσο τὸ χρεωστῶ καὶ δὲ θέλω νὰ μοῦ πάθῃ τίποτα!

— Αὐτὸς μᾶς ἔφερε ἐδῶ! εἶπε ὁ γιατρός. Ἂν φτάσαμε στὴν ὥρα, γιὰ νὰ σώσουμε τὸν κ. Βιλλιὲρ καὶ τὸ Φλατάκ, στὴν παλληκαριὰ τοῦ ναυτόπουλου τὸ χρωστᾶμε!

Ὁ Ἀντρῖκος, ποὺ ἄκουγε τὰ τόσα καλὰ ποὺ ἔλεγαν γι' αὐτόν, δὲ μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα του. Ἦταν τόσο τσακισμένος., πεινασμένος καὶ νυσταγμένος!...

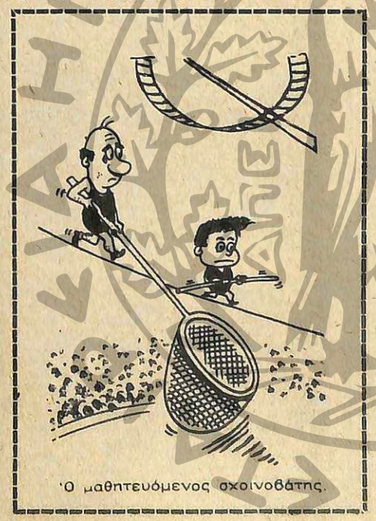

Ὁ μαθητευόμενος σχοινοβάτης.

Μὲ μισόκλειστα μάτια ροκάνισε λίγη γαλέττα, ἤπιε καὶ λίγο νερὸ ἀνακατεμένο μὲ ροῦμι, ποὺ τοῦδωσε ὁ Τζανῆς. "Επειτα πλάγιασε κάτω κι' ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του πάνω στὸ χέρι ἀποκοιμήθηκε, παρ' ὅλες τὶς ὁμιλίες καὶ τὸ θόρυβο γύρω του.

Στὸ μεταξὺ οἱ στρατιῶτες τοῦ κ. Χόφεν κυνηγοῦσαν τοὺς μαύρους «μαρρόνους». Κι' ἔπιασαν ἑφτά.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Μοραμπέ. Τοὺς ἁλυσόδεσαν γερὰ κι' ἀφοῦ κάθισαν λίγες ὧρες γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν, ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὴ Μπουένα - Βίστα.

'Ο Νορζέκ, ὁ Τζανῆς κι' ὁ Φλατὰκ τσακώθηκαν μεταξύ τους ποιὸς θὰ σήκωνε τὸν 'Αντρῖκο, ποὺ κοιμόταν ἀκόμα βαθειά.

—"Ακουσα καβαλλάρηδες νὰ λένε ὅτι κουράζονταν πιὸ πολύ, ὅταν ἄλλαζαν ἄλογο, εἶπε ὁ Νορζέκ. "Ωστε, κάντε μου τὴ χάρι... γιὰ νὰ μὴ σᾶς σφάξω ὅλους! 'Ο 'Αντρῖκος εἶναι συνηθισμένος στὴ ράχη μου κι' ἐγὼ θὰ τὸν σηκώσω!... 'Οπαλά!...

Καὶ τὸ κοιμισμένο ναυτόπουλο βρέθηκε ξανὰ καβάλλα στὸν ὦμο τοῦ Νορζέκ.

Χάρις στοὺς μαύρους, ποὺ συνώδευαν τὸν κ. Χόφεν, γύρισαν στὴ Μπουένα - Βίστα, χωρὶς νὰ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ ποταμοῦ. Στὸ δρόμο ὁ κ. Χόφεν διηγήθηκε στοὺς ξένους, ὅτι μόλις πῆρε τὶς πληροφορίες, ποὺ τοῦ ἔστειλε ὁ κ. Γκωτιέ, μάντεψε ποῦ βρισκόταν τὸ λημέρι τῶν μαύρων. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τοὺς πολιορκήσῃ. 'Αλλ' ἐπειδὴ ἔφτασε ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ κινδύνευαν οἱ ἄσπροι, ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ ἀμέσως πάνω τους.

'Ο 'Αντρῖκος δὲν ἄκουσε οὔτε λέξι ἀπ' αὐτά. "Οταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα κρεβάτι κι' ἐκεῖ κοιμήθηκε ὡς τὸ πρωΐ.

"Οταν ξύπνησε, εἶδε ὅτι ὅλοι ἦταν μαζεμένοι στὴν αὐλή. Καὶ πλησίασε νὰ δῇ τί γινόταν.

Δοῦλοι ἁπλισμένοι, μὲ ἀρχηγὸ ἕναν ἄσπρο κι' ἕνα μιγάδα, ἑτοιμαζόντουσαν νὰ μεταφέρουν στὴν πιὸ κοντινὴ πόλι τοὺς «μαρρόνους» ποὺ ἔπιασαν.

— Τοὺς κακόμοιρους! ψιθύρισε τὸ ναυτόπουλο.

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ λυπημένος, ὅταν πρόσεξε ὅτι ἀνάμεσα στοὺς ἁλυσοδεμένους μαύρους ἦταν κι' ἕνας ποὺ τοῦ ἔκανε νοήματα. 'Ο 'Αντρῖκος πλησίασε κι' ἀναγνώρισε τὸ Μοραμπέ.

Τὸ ναυτόπουλο ἔτρεξε κι' ἔπεσε πάνω στὸ λαιμό του.

Καὶ τότε ζήτησε νὰ λύσουν τὰ δεσμά του.

— Δὲ μπορῶ ν' ἀφίσω νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σ' αὐτὸν χρωστᾶμε τὴ ζωή μας! εἶπε ὁ κ. Βιλλιέρ. Πῶς θὰ κάνουμε, κύριε Χόφεν, νὰ τὸν σώσουμε;

'Ο κ. Χόφεν τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ σωθῇ εἶναι ν' ἀγοραστῇ ἀπὸ τὸν κύριό του.

—'Ω, ναί! φώναξε ὁ 'Αντρῖκος.

— Φοβᾶμαι ὅμως, μήπως ὁ σενιὸρ Φαραὼ δὲ θελήσῃ νὰ πουλήσῃ αὐτὸν τὸ δοῦλο.

—"Αν τοῦ δώσουμε τὰ διπλὰ ἀπ' ὅ,τι ἀξίζει;

—'Ο σενιὸρ Φαραὼ εἶναι ἐκδικητικός. Θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ!

— Θὰ δοῦμε, εἶπε ὁ κ. Βιλλιέρ. Τώρα βρῆκα τρόπο νὰ σᾶς τὸν ἀφίσουν ἐδῶ. 'Αναλαμβάνω νὰ τὸν πάρω μαζί μου στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο. Κι' ἐκεῖ βλέπουμε τί θὰ γίνῃ.

Μὲ λίγα «μιλρέϊ», ποὺ μοιράστηκαν στοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ἀποστάσματος, ἡ ὑπόθεσι τελείωσε.

"Εκλεισαν, λοιπόν, τὸ Μοραμπὲ σ' ἕνα δωμάτιο, τοῦ ἔδωσαν νὰ φάῃ καὶ τὸν περιποιήθηκαν. "Επειτα ἔφυγε κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς προστάτες του γιὰ τὸ Ρίο 'Ιανέϊρο, ὅπου οἱ ταξιδιῶτες μας ἔφτασαν καλά, ἀλλ' ἀδύνατοι καὶ μαυρισμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο.

'Ο σενιὸρ Φαραὼ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ πουλήσῃ τὸ δοῦλο του. 'Ηθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ καταδικαστῇ σὲ θάνατο.

Εὐτυχῶς γιὰ τὸ μαῦρο, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἴδια μέρα τὸν σκληρὸ Βραζιλιανό. Τὸ ἄλογό του, ποὺ τὸ κακομεταχειριζόταν πολύ, ἀφηνίασε καὶ τὸν πέταξε σ' ἕναν γκρεμό.

Τότε οἱ κληρονόμοι του δέχτηκαν νὰ δώσουν τὸ Μοραμπὲ καὶ τὴν οἰκογένειά του σὲ μεγάλη τιμή, ποὺ πρόσφερε ὁ κ. Βιλλιέρ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

'Ο κυνηγὸς

Μὲ τὸ δίκανο στὸν ὦμο
καὶ μαζί του τὸ σκυλί,
παίρνει ὁ κυνηγὸς τὸ δρόμο
ἐλαφρὸς σὰν τὸ πουλί.

★

Μπρὸς καὶ πίσω ὁ σκύλος τρέχει,
μπαίνει-βγαίνει στὰ κλαδιά.
Τί κυνῆγι ὁ τόπος ἔχει
καὶ τὸ πῆρε μυρωδιά!

★

Γάβου-γάβου τὸ σκυλάκι
μπὰμ καὶ μποὺμ ὁ κυνηγός,
ἔκανεν ἕνα τουμπάκι
κι' ἔπεσ' ὁ φτωχὸς λαγός!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ποτὲ ὁ 'Αντρῖκος δὲν ἔνοιωσε τόση ἀνακούφισι, παρὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε ὁ μαῦρος, ἐλεύθερος πιά, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ μικρό του προστάτη καὶ τὸν κ. Βιλλιέρ.

—'Ο Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴ μητέρα ποὺ σ' ἔφερε στὸν κόσμο!... φώναξε ὁ Μοραμπέ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

'Αλλὰ καὶ τὸ πλήρωσα τοῦ «Ζὰν-Μπὰρτ» δὲν πῆγε πίσω σὲ καλωσύνη. "Εκανε ἀμέσως ἔρανο γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ μαύρου καί, γενναιόδωροι ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ ναυτικοί, μάζεψε 70 «μιλρέϊ», δηλαδὴ 168 περίπου χρυσὰ φράγκα. 'Ο κ. Βιλλιὲρ πρόσθεσε ἀκόμη ἄλλα 200.

Μὲ αὐτὰ τὰ λεπτά, ὁ Μοραμπέ, ἔξυπνος καὶ πιὸ πολὺ δραστήριος ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαύρους, ἔκανε ἕνα μικρὸ ἐμπόριο καρπῶν. 'Αργότερα ἔμαθαν ὅτι ἡ δουλειά του πήγαινε πολὺ καλὰ κι' ὅτι ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Λίγες μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κ. Βιλλιὲρ καὶ τῶν συντρόφων του στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο, τὸ «Ζὰν Μπὰρτ» ἔκανε πανιὰ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του.

Δὲ θὰ σταθοῦμε μαζί του σ' ὅλες τὶς σκάλες ποὺ ἔκανε στὶς ἀκτὲς τῆς Βραζιλίας. Εἶχε διάφορες ἐμπορικὲς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. "Ας ποῦμε μόνο ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, τὸ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΗΡΩΪΔΑ

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, τρέχοντας μὲ τὸ ποδήλατό του κοντὰ στὴν ὄχθη μιᾶς λίμνης, ὁ μικρὸς Γερμανὸς Κόνραντ (δεξιὰ) ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ κινδύνεψε νὰ πνιγῇ γιατὶ δὲν ἤξερε κολύμπι. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, τὸν εἶδε ἡ μικρὴ "Αντα Σνάϊντερ (ἀριστερὰ) μιὰ χωριατοπούλα ἀπὸ τὸ Μπιουμπενρόϊτ τῆς Γερμανίας, ποὺ ἔπεσε μὲ θάρρος στὸ νερό, ποὺ εἶχε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο βάθος μεγαλύτερο ἀπὸ τρία μέτρα, καὶ τὸν ἔσωσε. Γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ πρᾶξι της, ἡ "Αντα τιμήθηκε μὲ τὸ μεγάλο μετάλλιο τῶν ἐξαιρέτων πράξεων, ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

«Ζὰν - Μπὰρτ» ταξιδεύοντας γιὰ τὸ Βαλπαραΐζο, ἑτοιμαζόταν νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνο ἀκρωτήριο Χόρν.

Τὸ ἀκρωτήριο αὐτό, ποὺ εἶναι τὸ νοτιώτερο ἄκρο τῆς 'Αμερικῆς, χρωστάει τὸ ὄνομά του στὸν Γουλιέλμο Σούτεν, ποὺ τὸ ἀνακάλυψε στὰ 1816 καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδας του.

'Η θάλασσα εἶναι πάντα φουρτουνιασμένη σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὰ ναυάγια συχνά.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸν πορθμὸ Λεμαίρ, ποὺ χωρίζει τὴ Γῆ τοῦ Πυρὸς ἀπὸ τὰ νησιὰ Στέϊτενλαντ, τὸ «Ζὰν Μπὰρτ» βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ τρομακτικὴ θύελλα. 'Αναγκάστηκαν νὰ βάλουν «μοῦδες», δηλαδή, νὰ μικρύνουν τὴν ἐπιφάνεια τῶν ἱστίων μὲ κάτι σχοινάκια, ποὺ ἔχουν ἐπίτηδες ραμμένα στὰ πανιὰ καὶ ποὺ τὰ δένουν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

Μιὰ κεραία ἔσπασε ἀπὸ δυνατὸ φύσημα καὶ τὰ κομμάτια πλήγωσαν ἀρκετὰ βαρειὰ δυὸ ναῦτες. Τὰ κύματα γλυστροῦσαν ἀφρισμένα πάνω στὸ καράβι, ποὺ νόμιζες ὅτι θὰ τὸ καταπιοῦν. Μὲ χίλια βάσανα ἀκουγόντουσαν οἱ διαταγὲς τοῦ πλοιάρχου.

Τέλος, σὲ λίγες ὧρες, ὁ ἀέρας λιγόστεψε καὶ μπόρεσαν ν' ἁπλώσουν πάλι τὰ πανιά. 'Η θάλασσα ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι φουρτουνιασμένη καὶ τὸ καράβι μόλις καὶ μετὰ βίας προχωροῦσε. Οἱ ναῦτες δὲν στέκονταν στιγμή. Μόλις πρόφταιναν νὰ τρῶνε καὶ δὲν κοιμόντουσαν οὔτε μέρα οὔτε νύχτα.

Μ' ὅλες τὶς θύελλες, ποὺ δὲν ἔπαυαν καθόλου, τὸ «Ζὰν Μπὰρτ» κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν.

'Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ταξειδιῶτες μας ἄφησαν τὸν 'Ατλαντικὸ καὶ μπῆκαν στὸν Εἰρηνικὸ 'Ωκεανό.

"Ολες ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ὁ 'Αντρῖκος ἔδειξε μεγάλη γενναιότητα. 'Η ψυχραιμία του μάλιστα ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλους. 'Ιδιαιτέρως ὁ πλοίαρχος ἐπαινοῦσε τὸ διαγωγὴ τοῦ μικροῦ ναυτόπουλου, ποὺ προφτάση νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Δὲν εἶναι ναύτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, εἶπε στὸν 'Επιθεωρητή. Πολλὴ δουλειὰ καὶ λίγα λόγια. "Αν τὸ παιδὶ αὐτὸ μποροῦσε νὰ μείνῃ κανένα δυὸ χρόνια στὴ στεριὰ καὶ νὰ μελετήσῃ μαθηματικά, θὰ γινόταν πρώτης τάξεως πλοίαρχος.

—Καὶ ὁ Βερνάρδος κι' ἐκεῖνος ἔδειξε καλὴ διαγωγή, εἶπε ὁ κ. Βιλλιέρ.

—Ναί, οὔτε ἡ γενναιότης οὔτε ἡ ἐξυπνάδα τοῦ λείπουν. Δυστυχῶς αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν. Εἶναι ψεύτης, τεμπέλης καὶ τὸ χειρότερο δὲν ἀκούει τοὺς μεγαλύτερους. Τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ χαντακώνουν τὰ προτερήματά του. "Αν καὶ εἶναι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ τὸν 'Αντρῖκο, νὰ δῆτε ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃ στὸν κόσμο λιγώτερο ἀπ' αὐτόν.

'Ο ναύτης, ποὺ στεκόταν ψηλὰ στὴν κόφα γιὰ νὰ βλέπῃ μακρυά, διέκοψε τὸν πλοίαρχο, λέγοντάς του ὅτι φάνηκε τὸ Βαλπαραΐζο.

'Η θέα τῆς πόλεως αὐτῆς ἦταν ἐλεεινή. 'Ανήκει στὴ Χιλή, ποὺ πρωτεύουσά της εἶναι τὸ Σαντιάγο. Τὰ σπίτια εἶναι ὡραῖα στολισμένα μέσα καὶ κτισμένα κατὰ τὸν ἰταλικὸ τρόπο. "Εχει ὅμως τόση σκόνη, ποὺ ὅταν σηκώνεται ἄνεμος καταστρέφει τὰ πάντοια καὶ βλάπτει πολὺ τὴν ὑγεία τῶν κατοίκων.

"Οπως ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, οἱ Χιλιανοὶ εἶναι ἐξαίρετοι ἱππεῖς. Τὸ ἐθνικό τους ἔνδυμα εἶναι τὸ ποῦνκο. Δηλαδὴ ἕνα μεγάλο κομμάτι ὕφασμα, στὴ μέση τοῦ ὁποίου κάνουν μιὰ τρύπα γιὰ νὰ περνᾶ τὸ κεφάλι.

Τὸ ἐμπόριο τῆς πόλεως γίνεται μὲ τὴν Λίμα, τὰ δὲ εἴδη του εἶναι πολύτιμα μέταλλα, χρυσός, ἄργυρος, πλατίνα. 'Η Χιλὴ κάνει ἀκόμα ἐξαγωγὴ βωδιῶν, προβάτων καὶ σιτηρῶν.

'Επειδὴ δὲν συνέβη τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὸ λιμάνι τοῦ Βαλπαραΐζο, δὲ θὰ σταματήσουμε οὔτε ἐδῶ.

'Αλλ' ἂς ἀφίσουμε τὸν κύριο Ταγκὰ καὶ τὸ πλήρωμά του κι' ἂς γυρίσουμε στὴν οἰκογένεια τοῦ 'Ανδρίκου, ποὺ ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἀναφέρουμε.

'Η Μαριάννα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωσι. Δὲ μποροῦσε ὅμως ν' ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὶς δυνάμεις της. Τὴν λύπη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της τὴν ἔνοιωθε τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ τὶς πρῶτες ἡμέρες. Δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε πιὰ τίποτε. 'Η μόνη της παρηγοριὰ ἦταν ν' ἀγκαλιάζῃ τὰ δυὸ της κοριτσάκια καὶ νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ ξαναδιαβάζῃ τὰ γράμματα τοῦ ξενητεμένου της παιδιοῦ.

Εἶχε ἀγοράσει ἕναν χάρτη καὶ μαζὶ μὲ τὴ Διονυσία, παρακολουθοῦσε σ' αὐτὸν τὸ ταξεῖδι τοῦ «Ζὰν-Μπὰρτ» καὶ σημείωνε τὰ μέρη, ποὺ πήγαινε τὸ παιδί της.

"Ετσι ταξείδεναν κάθε βράδυ μαζί του καὶ τὰ γράμματά του ἔφερναν γιὰ μιὰν ὁλόκληρη βδομάδα τὴ χαρὰ στὸ φτωχικὸ σπιτάκι.

Μιὰ ἡμέρα, ὅταν πῆγε ἡ Μαροῦσα νὰ δῇ τὶς φίλες της, τὶς βρῆκε πολὺ λυπημένες. 'Η Μαριάννε εἶχε πέσει ἄρρωστη. Οἱ γειτόνισσες ἔλεγαν κρυφὰ καὶ σιγά, πὼς εἶχε τυφοειδῆ πυρετό. "Ηταν τότε ἐπιδημία ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια σ' ὅλα τὰ χωριὰ τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. 'Η Διονυσία ἔλεγε κι' αὐτὴ πὼς τῆς πονοῦσε τὸ κεφάλι καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐρχόταν γύρω.

Τόσο δύσκολα κερδίζουν τὰ χρήματα οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, ὥστε συλλογίζονται πολὺ πρὶν ἀποφασίσουν νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό. 'Εκτὸς αὐτοῦ, ὁ γιατρὸς ποὺ ἔμενε πιὸ κοντά τους, βρισκόταν στὸ Λεζαρδριέ, δηλαδὴ τρεῖς λεύγες μακρυά.

'Επὶ τέλους ἕνας ἀγρονόμος, ποὺ πήγαινε στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀνάλαβε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Μὲ τὴ πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ὁ γιατρός, κατάλαβε ὅτι ἡ θέσι τῆς Μαριάννας ἦταν σοβαρή.

—Μήπως εἶναι κίνδυνος, κύριε Τρανώ; ρώτησε σιγὰ ἡ Μαροῦσα.

—"Οχι, ἀκόμη, παιδί μου, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φανερωθῇ κι' ὁ κίνδυνος. Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ τὶς περιποιῆστε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τὶς δυό.

"Εγραψε μιὰ - δυὸ συνταγὲς καὶ ἔφυγε.

'Αλλὰ τί νὰ τὶς ἔκαναν τὶς συνταγὲς τοῦ γιατροῦ: "Επρεπε νὰ τὶς πᾶνε στὸ φαρμακοποιὸ τοῦ Λεζαρδριὲ ἢ τοῦ Τριγκέ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ γιατρικά.

'Η Μαροῦσα κατάφερε τὸν ταχυδρόμο νὰ κάνῃ αὐτὸς τὶς παραγγελίες στὸ γειτονικὸ χωριό. "Υστερα ἀφοῦ μάζεψε τὰ λίγα χρήματα ἀπὸ τὶς οἰκονομίες της, ζήτησε ἄλματα ἀπὸ τὶς οἰκονομίες της καὶ πῆγε νὰ δεια ἀπὸ τὸν ἀφεντικό της καὶ πῆγε νὰ καθίσῃ δίπλα στὸ μαξιλάρι τῶν ἄρρωστων φιλενάδων της.

'Η Μαριάννα δὲν ἦταν πιὰ στὶς αἰσθήσεις της. 'Η Διονυσία μιλοῦσε διαρκῶς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί ἔλεγε. 'Η μικρὴ Ροζαλία πήγαινε κλαίγοντας ἀπὸ τὸ ἕνα στ' ἄλλο κρεβάτι κι' ἔπειτα ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμένο προσωπάκι της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαροῦσας, ποὺ τὴν παρηγοροῦσε ὅσο μποροῦσε.

Δύσκολη ἦταν ἡ δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβε νὰ κάνῃ ἡ Μαροῦσα. Οἱ δυὸ ἄρρωστες εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ συνεχεῖς περιποιήσεις. "Επρεπε νὰ μένῃ στὸ πόδι ὅλη νύχτα γιὰ νὰ δίνῃ γιατρικὰ καὶ ζεστά, γιατὶ τὶς ἔκαιγε μιὰ μεγάλη δίψα. "Επρεπε ἀκόμα νὰ ἑτοιμάζῃ φαγητὸ γιὰ τὴ Ροζαλία, νὰ τὴ βοηθάνε νὰ βγάζῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξαναμαζεύῃ στὴ στάνη, ν' ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκα, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα. νὰ κάνῃ τέλος πάντων τὸ κάθε τι στὸ σπίτι. Μιὰ σωστὴ γυναικάρα ἂν ἦταν ἐκεῖ, καὶ πάλι δὲ θὰ τὰ κατάφερνε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαροῦσα, ἡ λεπτὴ κι' ἀδύνατη Μαροῦσα τὸ κατώρθωνε; "Ενας Θεὸς ξέρει. Τὸ καλὸ ἐκεῖνο κορίτσι δούλευε καὶ δὲν κοιμόταν παρὰ δυὸ-τρεῖς μόνον ὧρες τὴν ἡμέρα.

'Ο δάσκαλος κι' ὁ ἐφημέριος ἐπισκέπτονταν συχνὰ καὶ πρόσεχαν τὶς δυὸ ἄρρωστες, ὅταν ἡ Μαροῦσα εἶχε ἄλλου δουλειές. 'Ο ἐφημέριος ἔφερνε κρασί, κρέας καὶ λίγα χρήματα, γιατὶ κι' αὐτὸς ἦταν φτωχὸς ὅπως καὶ ἡ ἐνορία του. 'Ο δάσκαλος πάλι κι' οἱ γειτόνισσες τοὺς κουβαλοῦσαν πατάτες καὶ θαλασσινά. 'Ο γιατρὸς μάλιστα εἶχε διατάξει νὰ μὴ μένουν πολλοὶ στὸ δωμάτιό τους, ὅπου ὁ ἀέρας ἔπρεπε νὰ εἶναι καθαρός.

Κι' ὅπως λέει ὁ κόσμος, ποτὲ μιὰ συμφορὰ δὲν ἔρχεται μονάχη της. 'Ο ναύτης ποὺ δούλευε τὴ βάρκα τῆς οἰκογενείας Μοράνδου ἀρρώστησε κι' αὐτὸς βαρειὰ ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετὸ κι' ἔτσι ἡ χήρα ἔμεινε χωρὶς πόρο ζωῆς.

Μιὰ μέρα ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα γιὰ τὴν κυρία Μαριάννα Μοράνδου.

— Κάνει ἕνα φράγκο καὶ σαράντα εἶπε.

— Δὲν ἔχω τόσα πολλὰ χρήματα, ἀποκρίθηκε ἡ Μαροῦσα καὶ παρὰ λίγο νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάψιματα.

'Ο ταχυδρόμος κατσούφιασε. Τί τὸν ἐνδιέφερε αὐτόν; Κι' ἐπῆρε πίσω τὸ γράμμα καὶ τὄδαλε στὸ σάκκο του.

— Καλέ, γιατὶ τὸ παίρνετε πίσω;

—'Αφοῦ εἶναι ἁπλήρωτο...

'Η Μαροῦσα ἀναστέναξε, μὰ γιὰ καλή τους τύχη, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ φάνηκε στὸ κατώφλι ὁ ἐφημέριος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε βλέποντας στενοχωρημένη τὴ Μαροῦσα.

Τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως. Κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ πλήρωσε τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, πῆρε τὸ γράμμα.

—'Η Μαριάννα δὲν εἶναι σὲ κατάστασι νὰ τῆς τὸ διαβάσουμε, εἶπε κυττάζοντας τὴν ἄρρωστη.

—"Αν εἶχε ὅμως τὸ γράμμα τίποτε σπουδαῖα πράγματα; ρώτησε ἡ Μαροῦσα.

— Φαίνεται σὰν νάχῃ κάτι ἄλλο μέσα, εἶπε ὁ ἐφημέριος ποὺ ψηλαφοῦσε τὸ φάκελλο. "Ισως καμμιὰ ἐπιταγή...

Κύτταξε τὸ γραμματόσημο καὶ τὸ γράψιμο.

—'Απὸ τὸ Βαλπαραΐζο. Θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ γυιό της.

—'Απὸ τὸν 'Ανδρῖκο. "Αχ! τί χαρά!

— Τί νὰ κάνω; σκεφτόταν ὁ καλὸς ἐφημέριος. "Αν αὐτὸ τὸ γράμμα ἔχει μέσα χρήματα, πρέπει νὰ τὸ ἀνοίξω. 'Αλλὰ πῶς ν' ἀνοίξω τὸ γράμμα, ποὺ δὲν τὸ στέλνουν σὲ μένα; 'Ο Θεὸς ὅμως βλέπει τί ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου γιὰ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ κι' ἔτσι ἡ πράξι αὐτὴ δὲν εἶναι κλάσιμη. Πρέπει, ναί, νὰ τὸ ἀνοίξω... Εἶναι ἀνάγκη.

Κι' ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ βρῆκε μιὰν ἐπιταγὴ ἑκατὸ σαράντα φράγκων, ἕνα γραμματάκι τοῦ πλοιάρχου Ταγκὸ κι' ἕνα γράμμα τοῦ 'Ανδρίκου.

«Κυρία, ἔγραφε ὁ πλοίαρχος, ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειά μου γιὰ τὴ λαμπρὴ διαγωγὴ τοῦ γυιοῦ σας. Εἶναι ἐξαίρετο παιδί, θὰ γίνῃ ἄξιος γυιὸς τοῦ πατέρα του καὶ μιὰ μέρα θ' ἀναδειχθῇ γενναῖος καὶ τίμιος ναυτικός, ὅπως ἐκεῖνος. Μπορεῖ δὲ ἀπὸ τώρα νὰ βασίζεται στὴ φιλία τοῦ ἀφωσιωμένου σας, Ταγκό, πλοιάρχου».

«'Αγαπητή μου μητέρα, ἔγραφε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ὁ 'Ανδρῖκος, ξέρεις ὅτι ὁ κ. Βιλλιὲρ μοῦ εἶχε δώσει ἑκατὸ φράγκα, ὅταν φτάσαμε στὸ Ρίο - 'Ιανέϊρο. Μ' αὐτὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα, ὅπως μὲ συμβούλεψε κι' ὁ Νορζέκ, ἀγόρασα μιὰ μικρὴ πακοτίλλια (ποσὸν ἐμπορεύματος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ μεταφέρῃ κάθε ἄνδρας τοῦ πληρώματος). 'Ο κ. Βιλλιὲρ ἀνέλαβε νὰ μοῦ τὴν πουλήσῃ στὸ Βαλπαραΐζο κι' ἔτσι κέρδισα ἑξῆντα δύο φράγκα. Μ' ἐκεῖνα ποὺ μοῦ δώσανε ὁ γιατρὸς κι' ὁ ὕπαρχος ποὺ τοὺς εἶχα κάνει διάφορα θελήματα, ἔγιναν ὅλα ἑκατὸν ὀγδόντα φράγκα.

»Ποτέ μου δὲν εἶχα τόσα χρήματα. Φοβόμουνα τόσο πολὺ μὴν τὰ χάσω, ὥστε δὲ μ' ἔπαιρνε ὕπνος.

»—Τί λογαριάζεις νὰ τὸν κάνῃς αὐτὸ τὸ θησαυρό; μ' ἐρώτησε μιὰ μέρα ὁ πλοίαρχος.

»Τοῦ εἶπα πῶς τὸν φύλαγα γιὰ σένα καὶ πὼς ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ τὸν ἔδινα ἀμέσως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιοῦμορ

'Η Δασκάλα: Δὲν ἔμαθες τὸ ἐνεργητικὸ καὶ τὸ παθητικό; Νά, παιδί μου: 'Εγὼ κτυπῶ. Αὐτὸς τί παθαίνει;

'Η Κατινίτσα: Κλαίει.

★

'Η μαμὰ σκεπάζοντας τὸ ἀγοράκι της:

— Κοιμήσου, παιδί μου.

— Ναί, μαμά, θὰ κοιμηθῶ. "Αν πεινάσω ὅμως, κύτταξε νὰ μὲ ξυπνήσῃς!

★

'Ο πατέρας τοῦ Τάκη, ποὺ εἶναι ταγματάρχης, τὸν ρωτάει μιὰ μέρα:

— Τί θὰ γίνῃς, παιδί μου, ὅταν μεγαλώσῃς;

— Συνταγματάρχης μπαμπά.

—'Α! Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ σὲ βάζω στὴ φυλακὴ ὅταν μὲ βέρνῃς!

★

— Γιατί σκύβεις ἔτσι, Τοτό;

— Γιὰ νὰ ψηλώσω. Δὲ λέει τὸ Εὐαγγέλιο «ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται»;

★

— Ντιντῆ, τί θὰ πῇ «γυνὴ μηχανορράφος», ποὺ λέει ἐδῶ στὸ βιβλίο μου;

— Τόσο εὔκολο πρᾶγμα δὲν ξέρεις, καϋμένε; Γυναῖκα ποὺ ράβει στὴ μηχανή!

★

'Ο δάσκαλος μαλώνει τὸ μικρὸ Γιώργο, γιατὶ πῆγε ἀχτένιστος στὸ σχολεῖο.

— Μὰ δὲν ἔχω τσατσάρα, δικαιολογεῖται ἐκεῖνος.

— Νὰ πάρῃς τοῦ πατέρα σου.

— Μὰ ὁ πατέρας μου εἶναι... φαλακρός!

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

'Ο φωστήρας!

"Αφοῦ πέρασε ὅλο τὸ καλοκαῖρι μὲ μπάνια καὶ παιγνίδια ὁ Σάκης, πηγαίνει τώρα μὲ τοὺς ἄλλους μετεξεταστέους γιὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

— Ἐχεις διαβάσει καλά. Σάκη; τὸν ρωτοῦν οἱ... ὁμοιοπαθεῖς συμαθητές του.

— Οὔ... Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι πολὺ δυνατός! Χαράμισα τὸ καλοκαῖρι μου, μὰ ἔγινα φωστήρας! ἀπαντάει καμαρώνοντας ὁ Σάκης.

"Αν ὅμως τὰ φέματα περνοῦν στοὺς φίλους του, δὲν περνοῦν διόλου καὶ στὸ δάσκαλο.

"Ετσι, μόλις τὸν ρώτησε ἐκεῖνος ποῖος ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου τοῦ δου, ὁ Σάκης τὰ χρειάστηκε:

— 'Αμέσως... Θὰ σᾶς πῶ... Μιὰ στιγμή.

— Περιμένω! εἶπε αὐστηρὰ ὁ δάσκαλος, χτυπώντας τὴν ἔδρα μὲ τὸ μολύβι του.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Σάκης, μὲ τὴν ἐξυπνάδα του, τὰ κατάφερε:

— 'Ο Κάρολος ὁ δος, κύριε!... ἀπαντᾶ λαχανιασμένος.

— Μάλιστα! Κι' ὁ πατέρας τοῦ ὁραγκίσκου τοῦ 10ου;

'Ο Σάκης αὐτὴ τὴ φορὰ ἔπεσε στ

Τὸν πεταξα σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἐσφιξα τὰ δάχτυλά μου γύρω στὸ λαιμό του...

Τὸ ΞΕΝΟ μάτι

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΧΩ πάντα δεμένο τ' ἀριστερό μου μάτι μ' ἕνα μαῦρο μαντῆλι. Πολλοὶ ζητᾶνε νὰ μάθουν τὸ λόγο, μὰ ἐγὼ ἀποφεύγω νὰ τοὺς ἀπαντήσω. Ἔτσι, δὲν ξέρει κανεὶς τὸ φριχτὸ μυστικό μου.

Ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια, ὁ Μπέρναρ Μπρουὺμ κι' ἐγὼ ἤμαστε συμφοιτηταί, στὴν ἰατρικὴ σχολή, κι' οἱ μεγαλύτεροι θαυμασταὶ τοῦ περίφημου ὀφθαλμιάτρου Μαλχάουζεν.

Ζούσαμε μαζί, εἴχαμε τὰ ἴδια ὄνειρα, ἀποτελούσαμε κι' οἱ δυό μας μιὰ ψυχή. Ἕνα λαμπρὸ μέλλον ἁπλωνόταν μπροστά μας, γιατὶ λατρεύαμε τὴν ἐπιστήμη μας.

Ὁ Μπρουὺμ εἶχε διατυπώσει τὴ θεωρία ὅτι ὁ βολβὸς τοῦ ματιοῦ μπορεῖ νὰ μεταφυτευθῆ ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον ἄνθρωπο. Κι' ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ κάνουμε τὴ δοκιμὴ στὸν ἑαυτό μας. Ὁ καθηγητὴς Μαλχάουζεν ἀνέλαβε τὴν ἐγχείρησι: Ἔβγαλε τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ Μπρουὺμ καὶ τὸ ἔβαλε σὲ μένα, ἐνῶ τὸ δικό μου τὸ ἔβαλε στὸ Μπρούμ.

Τὸ ἀναισθητικὸ μὲ πείραξε στὴν καρδιά, κι' ἐπὶ 20 μέρες πάλευα μὲ τὸ θάνατο.

Ὅταν ἐπιτέλους ξαναβρῆκα τὶς αἰσθήσεις μου κι' ἄνοιξα τὰ μάτια μου, ἀντίκρυσα ὁλοκάθαρα δυὸ σκηνὲς ἐντελῶς διαφορετικές: Μὲ τὸ δεξί μου μάτι ἔβλεπα τὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ποὺ βρισκόμουνα. Μὲ τ' ἀριστερό, τὸ κατάστρωμα ἑνὸς πλοίου, στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος!

Ταραγμένος καὶ φοβισμένος, ζήτησα ἀμέσως τὸ Μπρούμ. Μὰ ἡ νοσοκόμα μοῦ ἐξήγησε πὼς ὁ φίλος μου εἶχε γίνει καλὰ πρὶν ἀπὸ μένα καὶ πὼς ταξίδευε τώρα γιὰ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς.

Σὰν ἀστραπὴ τότε πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ ἐξήγησι τῆς διπλῆς ὁράσεώς μου.

Ὁ χωρισμὸς τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου δὲν εἶχε καταστρέψει καὶ τὴ «συμπάθεια» μεταξὺ τῶν δυὸ ματιῶν τοῦ Μπρούμ. Ἔτσι, μὲ τ' ἀριστερό του μάτι — ποὺ ἦταν τώρα δικό μου — ἔβλεπα ὅ,τι ἔβλεπε ὁ φίλος μου μὲ τὸ δεξί του!

Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ μ' ἄφισε κατάπληκτο. Δὲν τολμοῦσα ὡστόσο νὰ πῶ τίποτα στὸν καθηγητὴ Μαλχάουζεν, γιατὶ φοβόμουν μὴ μὲ περάση γιὰ τρελλό. Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία δὲν ἔκανα ποτὲ λόγο σὲ κανένα ὡς σήμερα...

Τὴ δεύτερη μέρα, εἶδα μὲ τ' ἀριστερό μου μάτι τὴν εἰκόνα τοῦ λιμανιοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ μιὰ γυναῖκα στὴν ἀποβάθρα.. Ὁ φίλος μου ὁ Μπρουὺμ τὴν πλησίασε. Ἔβλεπα στὸ πρόσωπό της μιὰ τέτοια τρυφερότητα, ὥστε τὸ αἷμα μου ἀναψε ὅλο...

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως κρύωσα ἀπότομα. Εἶχα συλλογιστῆ πὼς ἡ ματιὰ ἐκείνη δὲν ἦταν γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὸν Μπρουὺμ! Ὁ ἔρωτας, ἡ περιπάθεια αὐτῆς τῆς γυναίκας ἀνῆκαν σὲ ἄλλον.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ζοῦσα ἐντελῶς στὸν κόσμο ποὺ μοῦ φανέρωνε τὸ ἀριστερό μου μάτι. Τὸ δεξὶ τὸ μεταχειριζόμουν μόνο ὅταν ἔγραφα στὸ ἡμερολόγιό μου τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄλλη, τὴν παράξενη ζωή μου. Ὅλες οἱ σελίδες μιλοῦσαν γιὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν ἔμαθα ποτὲ τ' ὄνομά της.

Δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται ὡστόσο νὰ σᾶς πῶ τί καὶ τί εἶδα μὲ τὸ ἀριστερό μου μάτι , ὅσο προχωροῦσαν οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις τοῦ φίλου μου καὶ τῆς ἄγνωστης!

Στὴν τελευταία σελίδα τοῦ ἡμερολογίου μου, περιγράφω τὸ γάμο τους σὲ μιὰ ἐκκλησία τοῦ Καΐρου.Δὲν ἔγραψα πιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀλλ' ἔβλεπα πάντα μὲ τ' ἀριστερὸ μάτι... καὶ μιὰ ἄγρια ζήλεια μὲ βασάνιζε!

Βέβαια, δὲν ἤμουν στὰ καλά μου... Ἔπεισα ὡστόσο τὸν καθηγητή μου Μαλχάουζεν πὼς δὲν ἔβλεπα τίποτα μὲ τὸ μάτι ποὺ μοῦ ἔβαλε, κι' ἔτσι βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα, πῆρα τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφτασα στὸ Κάϊρο, δὲ δυσκολεύτηκα νὰ βρῶ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπρουὺμ καὶ τὸ δωμάτιό του. Δὲν εἶχα πάει ποτέ μου σ' αὐτὴ τὴν πόλι, ἀλλὰ τὴν ἤξερα καλὰ ἀπ' τὸ μάτι τοῦ φίλου μου, ποὺ ἔβλεπε τόσον καιρὸ ὅ,τι ἔβλεπε κι' ἐκεῖνος.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα, μὲ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ δῶ ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσα — νὰ τὴ δῶ δηλαδὴ καὶ μὲ τὸ δεξί μου μάτι.

Μὰ ἀντίκρυσα μπροστά μου τὸ φίλο μου τὸ Μπρούμ, μ' ἕνα ρεβόλβερ γυρισμένο καταπάνω μου!

— Σὲ περίμενα! μοῦ φώναξε θυμωμένος. Δὲν ἔλαβες ἴσως ὑπ' ὄψι σου ὅτι καὶ τὸ δικό σου μάτι, ποὺ τόχω ἐγὼ τώρα, δὲν εἶχε χάσει τὴ «συμπάθειά» του μὲ τ' ἄλλο, κι' ὅτι βλέπω μ' αὐτὸ ὅ,τι καὶ σὺ μὲ τὸ δεξί σου! Διάβασα λοιπὸν λέξι πρὸς λέξι ὅσα ἔγραψες στὸ ἡμερολόγιό σου... Ὄχι, δὲ θὰ τὴ δῆς! Τὴν ἔχω στείλει πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ!...

Χύμηξα πάνω του, σὰν τρελλός. Ἐκεῖνος μὲ πυροβόλησε, ἀλλὰ δὲ μὲ πέτυχε. Τὸν ἅρπαξα τότε, τὸν πέταξα σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἔσφιξα τὰ δάχτυλά μου γύρω στὸ λαιμό του... Τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἀπ' τὶς κόγχες, καθὼς τὸν ἔπνιγα...

Πέθανε ὁ φίλος μου... κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ ἀριστερό μου μάτι — τὸ δικό του — σταμάτησε σὲ μιὰ εἰκόνα: στὴν εἰκόνα τῆς μορφῆς μου, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν στραγγάλιζα!

Ἦταν φριχτό! Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τοῦ ἀγριεμένου προσώπου μου μὲ βασάνιζε τρομερά...

Νά λοιπὸν γιατὶ ἔδεσα μ' ἕνα μαῦρο μαντῆλι τὸ μάτι αὐτό. Δὲν τολμάω νὰ κυττάξω τὴ φρικαλεότητα ποὺ θὰ παρουσιαστῆ μπροστά μου μόλις σηκώσω τὸ μαντῆλι.

Γιατὶ θὰ δῶ τότε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, ἄγριο, φριχτό, φονιᾶ τοῦ φίλου μου!....

ΡΑΝΤΟΛΦ ΧΑΡΤΛΥ

Ἡ παρηγοριὰ ἑνὸς ἐρνένη

Ὁ Ἔλτον Ράνσομ, ἕνας πλασιὲ ἀπ' τὸ Σὰν Ντιέγκο τῆς Καλιφορνίας, ὅταν ταξειδεύη γιὰ τὶς δουλειές του, ζητάει πάντα στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα δωμάτιο μὲ δυὸ μονὰ κρεβάτια. Φυσικά, χρησιμοποιεῖ μόνο τὸ ἕνα κρεβάτι. Ὅταν λοιπὸν τὸν ρώτησαν κάποτε γι' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία του, ἐξήγησε:

«Τὸ πρωῒ ποὺ ξυπνάω, κυττάζω τὸ ἄδειανὸ κρεβάτι καὶ δοξάζω τὸ Θεό... ποὺ δὲν εἶμαι παντρεμένος καὶ δὲν κοιμᾶται σ' αὐτὸ ἡ γυναῖκα μου!»

Ἀπίθανη συμφιλίωσις

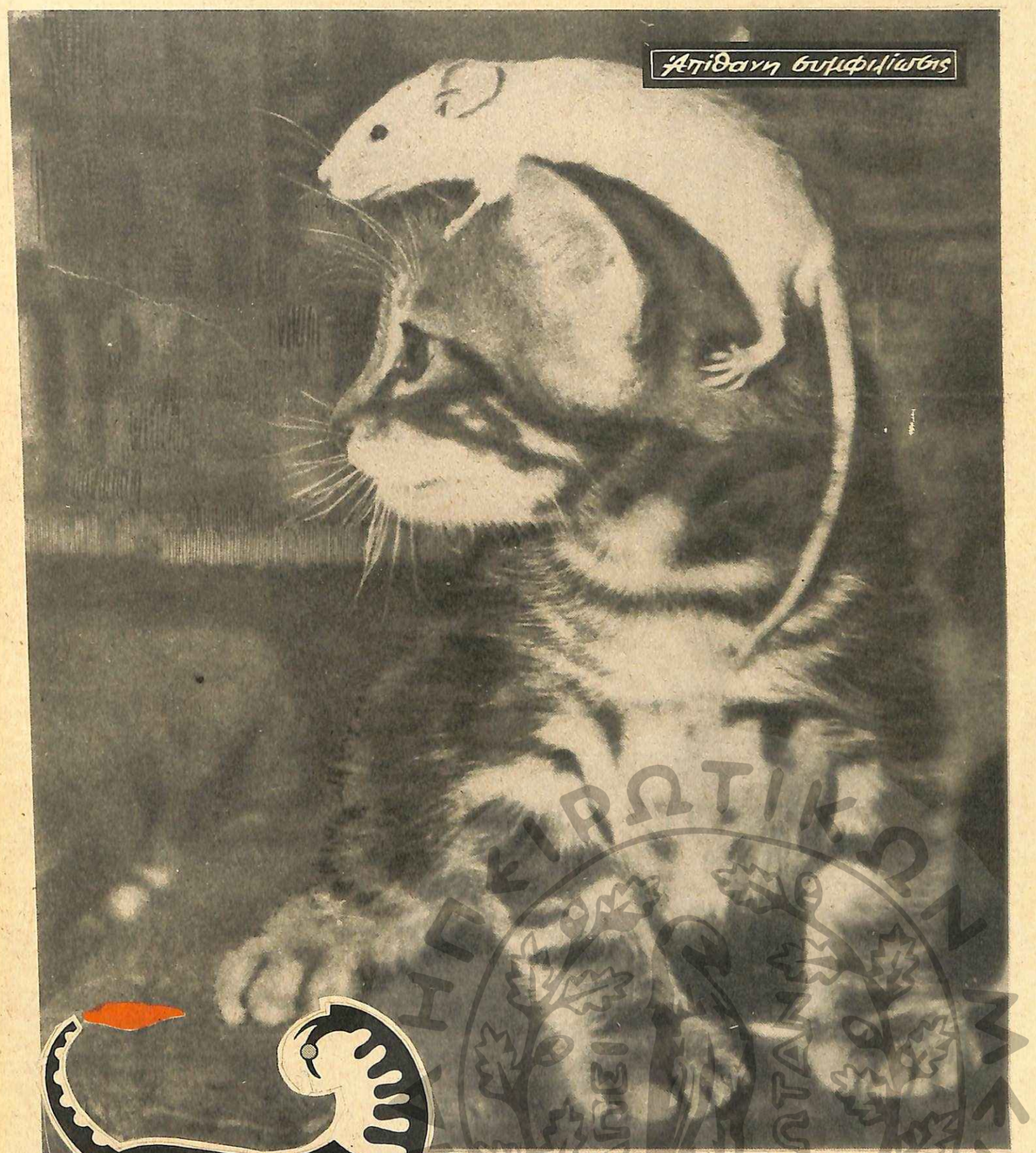

Εἶναι πραγματικὰ ἀπίδανη ἡ συμφιλίωσις τοῦ ποντικοῦ μὲ τὸ γατάκι. Ἡ συμφιλίωση ὅμως τῆς νοικοκυρᾶς μὲ τὸ γατάκι τῆς ΑΤΖΙΠ - ΓΚΑΖ εἶναι ὄχι μόνο πιδανὴ ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη. Γιατὶ τὸ ΑΤΖΙΠ - ΓΚΑΖ φωτίζει - θερμαίνει - μαγειρεύει - πλένει γρηγορότερα, φθηνότερα καὶ ἀσφαλέστερα ἀπὸ κάθε τί.

ΑΤΖΙΠ - ΓΚΑΖ σὲ γκρὶ φιάλη

Ἡ μεγαλυτέρα ἑταιρία ὑγραερίων τῆς Εὐρώπης.

ΕΞΥΠ

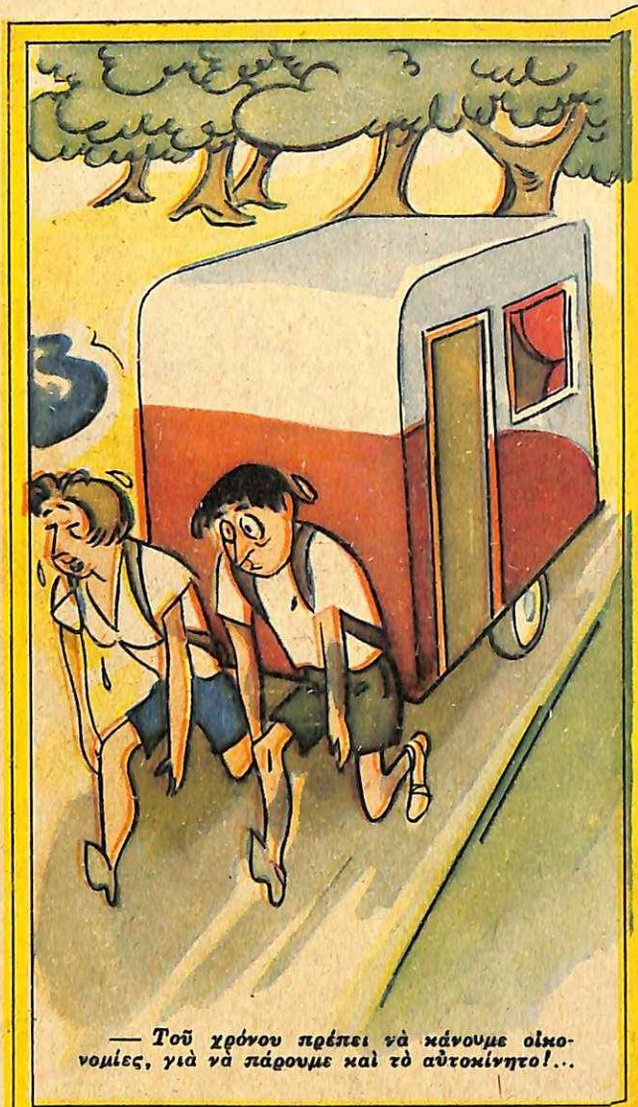

— Τοῦ χρόνου πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες, γιὰ νὰ πάρουμε καὶ τὸ αὐτοκίνητο!...

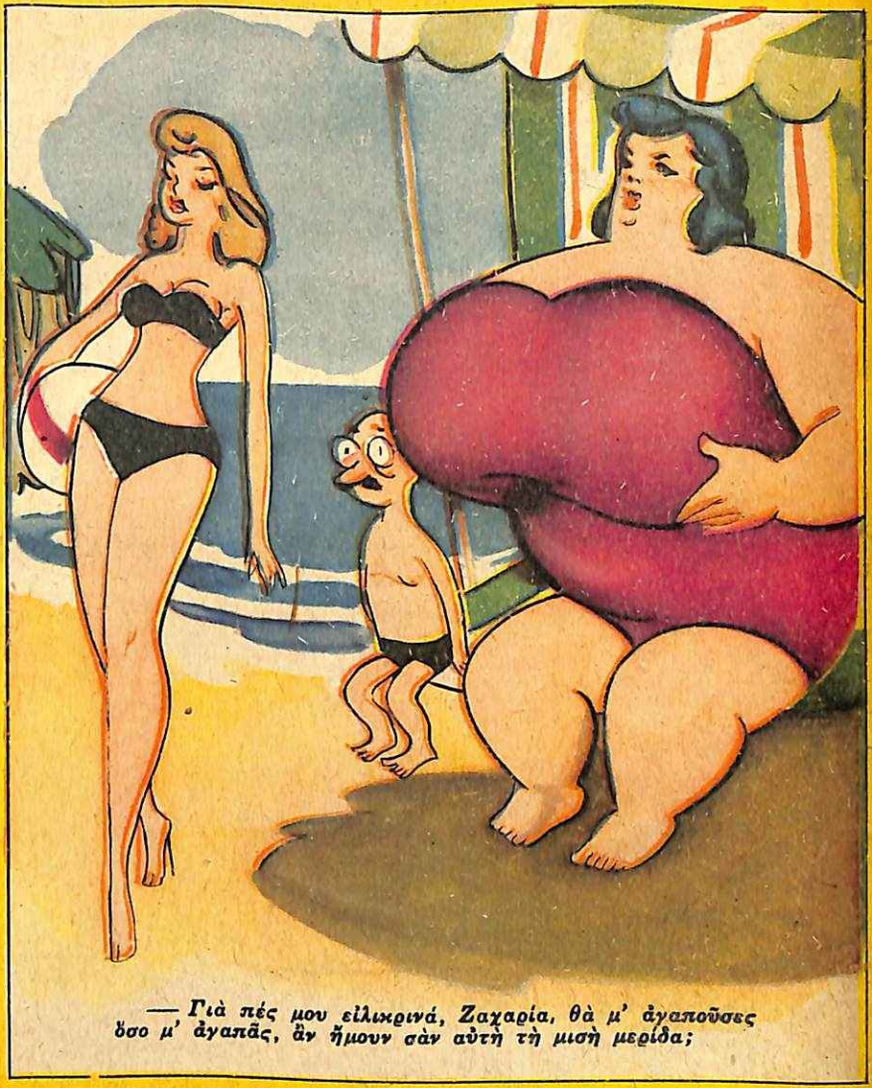

— Γιὰ πές μου εἰλικρινά, Ζαχαρία, θὰ μ' ἀγαποῦσες ὅσο μ' ἀγαπᾶς, ἂν ἤμουν σὰν αὐτὴ τὴ μισὴ μερίδα;

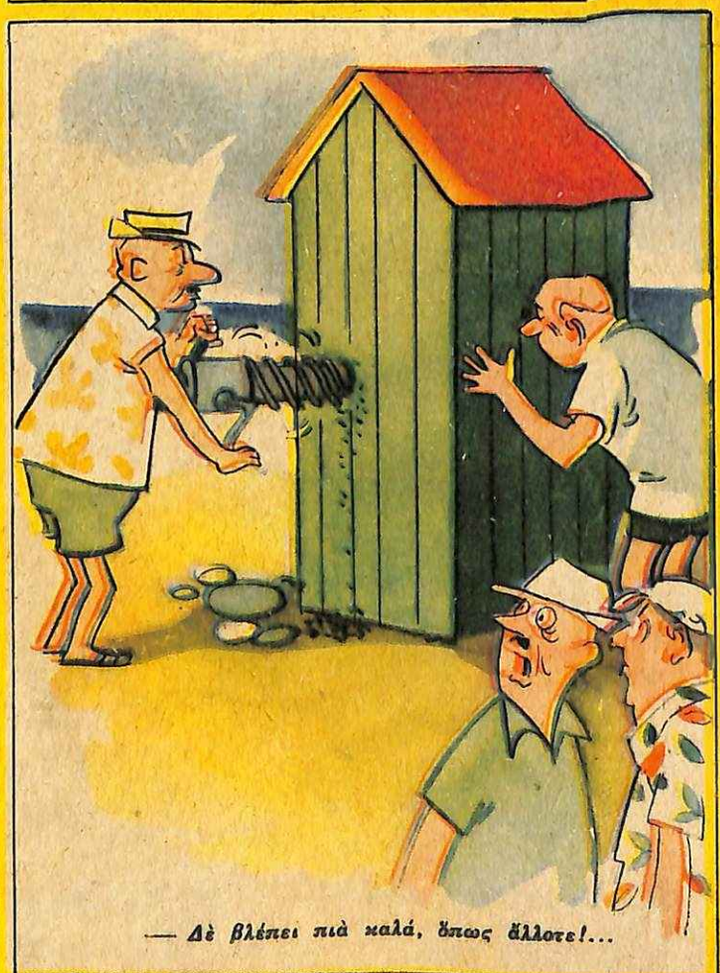

— Δὲ βλέπει πιὰ καλά, ὅπως ἄλλοτε!...

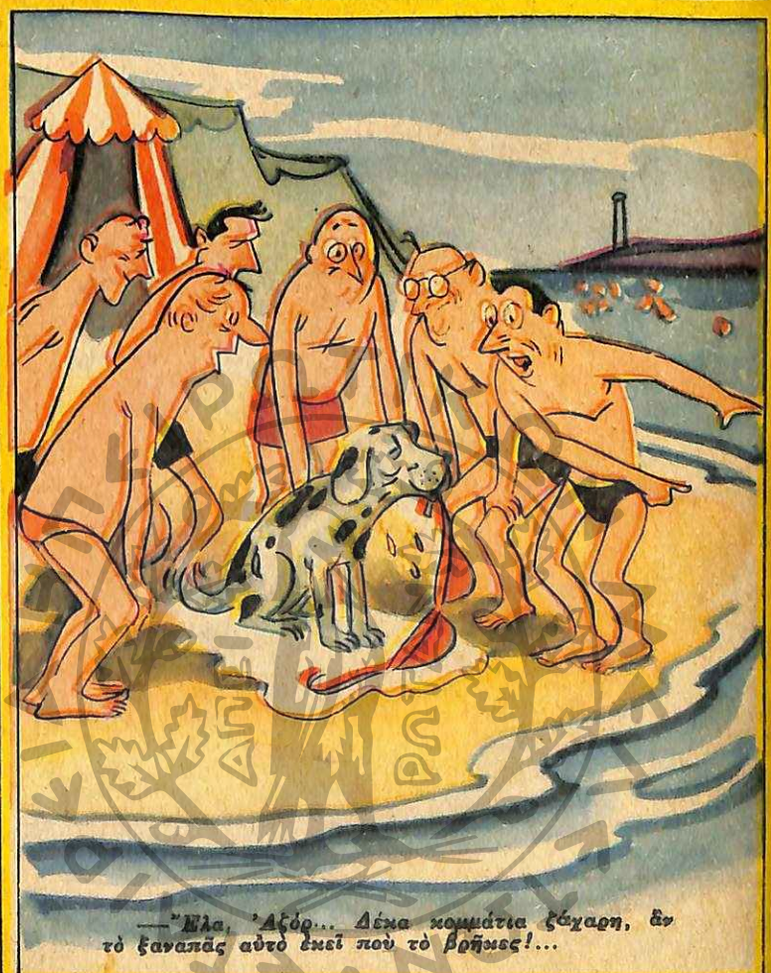

— Ἔλα, Ἀζόρ... Δέκα κομμάτια ζάχαρη, ἂν τὸ ξαναπᾶς αὐτὸ ἐκεῖ ποὺ τὸ βρῆκες!...

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

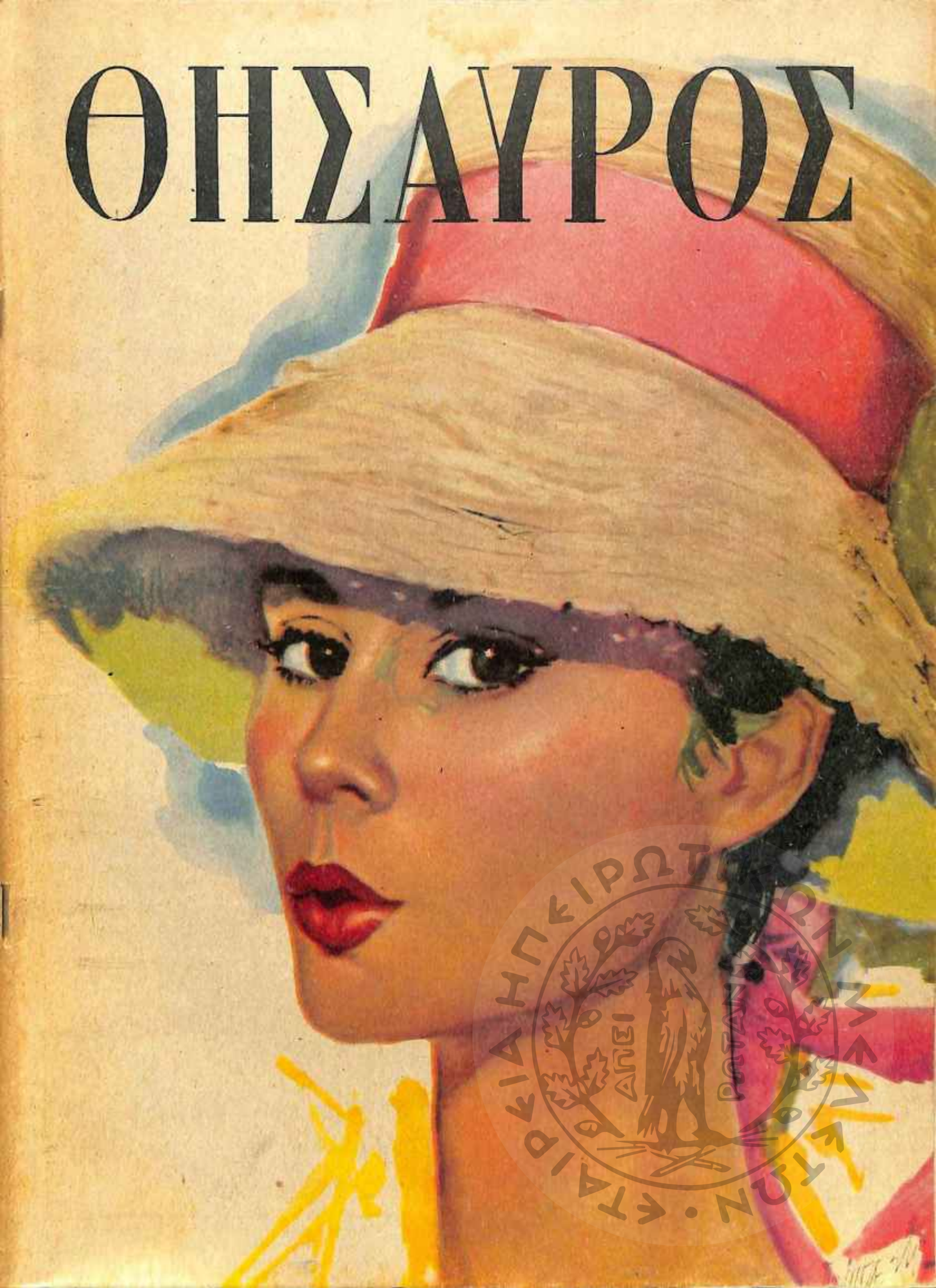

ΕΤΟΣ ΚΑ — ΑΘΗΝΑΙ, 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1958 — ΑΡΙΘ. 1032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Η ΣΙΚΗΝΗ στό φρουτάδικο. Λογιῶν - λογιῶν φροῦτα λαχταριστά εἶναι στιβαγμένα στά καλάθια καί τά κοφινάκια τους. Ζυγώνει, λοιπόν, ἕνας κύριος, μέ ἄψογο ὄφος καί χοντρά γυαλιά καί σκύβει ἐπάνω σ' ἕνα ἀπ' τά κοφίνια.

— Παρακαλῶ, εἶναι ὡραῖα τά ροδάκινα;

Ὁ φρουτοπώλης μέ πολλή εὐγένεια σπεύδει νά τόν διορθώσῃ:

— Δέν εἶναι ροδάκινα, κύριε. Γιορμάδες εἶναι.

Ὁ πελάτης χωρίς νά ἐπιμείνῃ στούς γιαρμάδες, στρέφει πρός τό ἄλλο κοφίνι:

— Κι' αὐτές οἱ κοντοῦλες; Εἶναι καλές;

— Δέν εἶναι κοντοῦλες, σπεύδει νά διορθώσῃ ὁ μανάβης, εἶναι βουτυράτα. Πόσα θέλετε νά σᾶς βάλω;

Ἀλλ' ὁ πελάτης δέν ἀπαντᾶ, παρά κυττάζει ἄλλο κοφίνι:

— Κι' αὐτές οἱ φράουλες;

— Τωὼὼρα φράουλες! Τζάνερα εἶναι, κύριε!

— Κι' αὐτά τά κεράσια;

— Δέν εἶναι κεράσια, εἶναι βύσινο!

Καί ἐκφράζει τήν ἀπορία:

— Μά δέ μοῦ λέτε, κύριε, ἦρθατε ν' ἀγοράσετε φροῦτα ἤ νά μάθετε νά τά ξεχωρίζετε;

Ὁπότε καί παίρνει τήν ἀπάντησι, πού διαλευκαίνει τό μυστήριο:

— Οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο. Ἔβαλα τώρα γυαλιά καί ἦρθα νά τά δοκιμάσω!

*

ΣΚΗΝΑ συνοικιακό θέατρο κάποιος θίασος — μεγάλων καλλιτεχνῶν... τοῦ μέλλοντος — δίνει παράστασι. Τό κοινό παρακολουθεῖ μέ ἐνθουσιώδη ἀδιαφορία τήν καλλιτεχνική μυσταγωγία, τρώγοντας πασσατέμπο. Καί οἱ καλλιτέχνες «δημιουργοῦν» ἐπί σκηνῆς τούς ρόλους τους.

Ξαφνικά, κάποιος ἀπό τά παρασκήνια κάνει νοήματα στόν πρωταγωνιστή καί ψιθυρίζει:

— Γέννησε!

Τό πρόσωπο τοῦ πρωταγωνιστῆ στράφηκε καί ρωτᾶ:

— Κορίτσι; Ἀγόρι;

— Ἀγόρι! ψιθυρίζει ὁ ἄλλος ἀπό τίς κουίντες.

Κι' ὁ πρωταγωνιστής καταχαρούμενος συνεχίζει τό ρόλο του μιλώντας πρός τήν πρωταγωνίστρια:

— Κι' ἔτσι πού λέτε, κυρία κό-

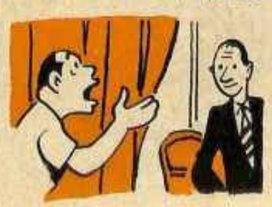

μησσα ἡ... γυναῖκα μου ἔκανε ἀγόρι!

Καί τό μέν νοῆμον κοινόν δέν κατάλαβε, ἀλλά ἕνας ἀπ' τήν πλατεῖα, πού μπῆκε στό νόημα, ἔβαλε φωνή:

— Νά σοῦ ζήσῃ!

Καί τό κοινό ξέσπασε στά γέλια καί χειροκρότησε τόν εὐτυχῆ μπαμπᾶ!

*

Η ΝΕΑΡΗ καί νόστιμη μαμά ἔχει φέρει τό παιδάκι της μέ τό καροτσάκι στόν Βασιλικό Κῆπο γιά νά πάρῃ τόν ἀέρα του. Ἕνας κύριος — ἀγνώστων διαθέσεων — ζυγώνει τό καροτσάκι, κυττᾶ τό παιδάκι, τοῦ χαμογελᾶ καί στρέφεται στήν νεαρή μαμά:

— Τί νόστιμο παιδάκι. Δικό σας εἶναι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μά εἶναι ἔκτακτο! Νά γά; ζήσῃ.

— Εὐχαριστῶ.

— Πόσων μηνῶν εἶναι;

— Μπαίνει στόν ἕκτο.

— Τί λέτε! Καί ἔχει τέτοια ἀνάπτυξι! Μιλάει;

— Πῶς, βέβαια!

— Μπέμπη, μπέμπη γιά πές τίποτα ν' ἀκούσω, λέει ὁ κύριος ἀπευθυνόμενος στό μωρό.

Καί ἐπειδή ὁ μπέμπης παρακολουθεῖ βλοσυρός καί δέ μιλάει, σηκώνεται ἡ μαμά καί σκύβει ἀπάνω στό καροτσάκι:

— Ἔλα, χρυσό μου! Πές στόν κύριο ὅτι εἶναι ἐνοχλητικός καί νά μᾶς κάνῃ τή χάρι νά μᾶς ἀφήσῃ ἡσύχους καί νά μή μᾶς κολλάῃ. Ὁπότε ὁ κύριος καταλαβαίνει καί παίρνει δρόμο γιά ἄλλη...

*

Ο ΦΙΛΜ προβάλλεται στόν ὑπαίθριο κινηματογράφο καί το

φιλοθεάμον κοινόν εἶναι ἀπορροφημένο ἀπό τά ἐμφανιζόμενα ἐπί τῆς ὀθόνης. Ξαφνικά ἀκούεται μιά φωνή διάτορη ἀπό τήν ἄκρη τῆς πλατείας:

— Θεολόγεεεε!

Ὅλος ὁ κόσμος ξεσπᾶ στά γέλια, πού διπλασιάζονται, ὅταν κάπου ἀπ' τήν πλατεῖα ἀκούγεται ἡ ἀπάντησι:

— Ἐδῶ εἰμαιαιαια!

— Ποῦ, βρέεεεε;

— Προχώρα στό διάδρομο ἀριστερά!

Καί ὁ μέν ἀναζητῶν τόν φίλο του Θεολόγο, τόν βρίσκει μέ τοσοπανοειδές τοῦτο σύνθημα καί προχωρεῖ πρός τήν κατεύθυνσι τῆς φωνῆς του — ὑπό τούς κανόνας τῆς εὐπρεπείας τῆς πλατείας — κάποιος ὅμως ἀπό τήν ἄλλη ἄκρη ἀκούεται κραυγάζων ρητορικῶς:

— Θεολόγεεεε ποῦ τ' ἄφισες τά πρόβατα κι' ἦρθες στόν κινηματογράφο;

Κι' ἀκολουθοῦν ραγδαῖα χειροκροτήματα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

«Μόνο κοπέλλες μέ ἄβαγες καμπύλες καί τέλειο σῶμα σάν τό δικό μου μποροῦν νά φορέσουν ἄφοβα τό μαγιῶ μπικίνι!» δήλωσε ἐσχάτως γεμάτη... μετριοφροσύνη ἡ νέα στάρ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου Οὔρσουλα Φάϊτ, ἡ ὁποία προσθέσε: «Τό μπικίνι πρέπει ἀπαραιτήτως νά εἶναι πολύ ἐφαρμοστό ἀλλά νά μήν κάνῃ ὑπερβολικά τολμηρές ἀποκαλύψεις!»

Δράμα ΚΑΡΔΙΑΣ

— 'Η κακή μοίρα σ' ανάγκασε νὰ ὑπηρετῆς αὐτὴ τὴν παλιογυναίκα! ἄρχισα νὰ λέω στὴν κόρη μου,

Τὸ ἐρμήνημα

ΝΑΙ, κυρία νοσοκόμα, δὲ θὰ κλάψω... καὶ θὰ πάρω τὰ γιατρικά μου. Μὰ θὰ ἤθελα, τώρα ποὺ εἶναι νύχτα καὶ κοιμοῦνται ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς ποὺ ἀγρυπνᾶτε δίπλα μου, νὰ σᾶς φανερώσω πὼς ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς κόρης μου, τῆς πολυαγαπημένης μου Λένας.

Ἦταν πολὺ ὄμορφη, ἡ Λένα μου. Ἦταν ἡ μόνη μου παρηγοριά, ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεινα χήρα. Μὰ στενοχωριότανε στὸ χωριό. Οἱ βαρειὲς δουλειὲς τὴν κουράζανε. Ὅταν λοιπὸν ἔγινε 18 χρόνων, δέχτηκα νὰ τὴν πάρη στὴν ὑπηρεσία της μιὰ παριζιάνικη οἰκογένεια, ποὺ παραθέρισε στὸ χωριό μας.

Στὴν ἀρχὴ μοῦγραφε ταχτικὰ ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένη. Ὕστερα ἔκανα κάμποσον καιρὸ νὰ πάρω γράμμα της. Ἀνησύχησα τότε καὶ τῆς ἔγραψα πὼς θὰ πήγαινα στὸ Παρίσι νὰ μάθω τί γίνεται. Ἀμέσως μοῦγραψε πὼς εἶχε βρῆ μιὰ καλύτερη θέσι, καὶ πρόσθεσε: «Δὲ μπορεῖς νάρθῆς νὰ μὲ δῆς, γιατὶ ἡ κυρία μου εἶναι μιὰ γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου, πολὺ μυστηριώδης καὶ δύσπιστη».

Τί νὰ κάνω κι' ἐγώ; Ματαίωσα τὸ ταξίδι μου... Δὲν εἶχε τόση σημασία γιὰ μένα ἂν ἡ καινούργια κυρία τῆς Λένας μου ἦταν κακῆς διαγωγῆς. Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ μαζέψη ἡ κορούλα μου ἀρκετὲς οἰκονομίες, νὰ γυρίση στὸ χωριὸ καὶ νὰ καλοπαντρευτῆ.

Μὰ μοῦχε γράψει ψέματα ἡ Λένα. Προχτὲς μονάχα ἔμαθα τὴν ἀλήθεια: Ἡ Λένα μου εἶχε μπλεχτῆ μ' ἕνα κομψευόμενο Παρισινό, ποὺ τὴν ξεγέλασε καὶ τὴν ἔκανε μητέρα. Αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε, κι' ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος, τῆς νοίκιασε ἕνα μεγάλο σπίτι καὶ τὴν ἐγκατέστησε ἐκεῖ.

Πέρασαν μῆνες, χωρὶς νὰ πάρω ἄλλες εἰδήσεις της. Ξαφνικὰ ὅμως, ἀρρώστησε βαρειά. Ὅταν λοιπὸν ἡ κατάστασί της ἔφτασε σὲ κρίσιμο σημεῖο, εἶπε στὴν πιστή της καμαριέρα:

— Ἰουλία, θέλω νὰ δῶ τὴ μητέρα μου... Μὰ δὲν πρέπει νὰ μάθη τὴν πραγματικὴ κατάστασί μου. Μὲ νομίζει ὑπηρέτρια. Θὰ βάλουν, λοιπόν, τὸ κρεβάτι μου στὴν κάμαρά σου, θὰ φορέσης μιὰ ρόμπα μου καὶ θὰ τὴ δεχθῆς σὰν νάσουν ἐσὺ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ.

— Ὑπακοῦστε την, εἶπε κι' ὁ γιατρὸς στὴν Ἰουλία. Παίξετε τὸ ρόλο τῆς κυρίας της... Πρέπει ν' ἀποφύγουμε τὶς συγκινήσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴ θανατώσουν... Συστῆστε προπάντων στὴ μητέρα της νὰ μὴ μείνη πολὺ κοντά της καὶ νὰ μὴ τὴν κουράζη μὲ ἐρωτήσεις!

Ἔτσι, μόλις ἔφτασα στὸ Παρίσι, μὲ δέχτηκε ἡ Ἰουλία, ποὺ φοροῦσε μιὰ ρόμπα μὲ ντανιτέλες καὶ μοῦ διαβίβασε τὶς ἐντολὲς τοῦ γιατροῦ. Σκέφτηκα πὼς θἄθελε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἐμποδίση διάφορες ἀποκαλύψεις τῆς κόρης μου εἰς βάρος της...

Βρῆκα τὴ Λένα μου πολὺ ἄσχημα. Δὲ μιλοῦσε καθόλου. Μονάχα μοῦ ἔγνεφε μὲ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὰ μάτια. Ἦταν ἀδύνατη, ἐξαντλημένη, ἀγνώριστη!...

Μ' ἔπιασε τότε ἕνας θυμὸς γιὰ τὸ Παρίσι, ποὺ μᾶς παίρνει τὰ παιδιά μας καὶ τὰ φέρνει σὲ τέτοιο κατάντημα. Κάθησα δίπλα στὸ κρεβάτι της κι' ἄρχισα νὰ τῆς λέω, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς τὴν ἀνακούφιζα:

— Ἡ κακὴ μοῖρα σ' ἀνάγκασε νὰ ὑπηρετῆς αὐτὴ τὴν παλιογυναῖκα! Εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀρρώστεια σου! Δίχως ἄλλο, οἱ πολλὲς δουλειὲς σὲ ρίξανε στὸ κρεβάτι... Ἡ κούρασι, οἱ ἐξευτελισμοί... Μὰ θὰ τὴ σιγυρίσω ἐγώ, θὰ τῆς δείξω!

Φανταστῆτε πόσο ὑπόφερε ἡ Λένα, ἀκούγοντάς με, ἐνῶ ἐγὼ πίστευα πὼς τὴν παρηγοροῦσα!.... Ὅταν μάλιστα τῆς εἶπα πὼς θὰ πήγαινα νὰ καταγγείλω τὴν κυρία της στὴν ἀστυνομία, μοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικά. Μὰ ἐγὼ δὲν κατάλαβα καί, μὲ μιὰ φριχτὴ εἰρωνεία, ἐπανέλαβα τὴν καταδίκη... τὴν καταδίκη ὅλων τῶν γυναικῶν ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸν ἴσιο δρόμο!...

Ξαφνικά, ἄρχισε νὰ χτυπάη δυνατὰ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ἥξερα πὼς ἡ Ἰουλία εἶχε βγῆ ἔξω. Ἔτρεχα ν' ἀνοίξω.

Ἕνας κύριος καλοντυμένος στεκόταν στὸ κατῶφλι, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα παιδάκι ὡς τριῶν χρονῶν. Δὲν ξέρω ποιὸ προαίσθημα τὸν ἐμπόδισε νὰ μιλήση ἐλεύθερα.

— Ἔρχομαι... εἶπε. Μοῦ γράψανε ὅτι...

— Ἔρχεστε νὰ δῆτε τὴν κυρία; τὸν ἔκοψα. Ἔχει βγῆ ἔξω... Δὲ χτυπᾶνε δμως τὴν πόρτα ἔτσι δυνατά! Ἔχουμε ἄρρωστο μέσα κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ μητέρα της!...

Συγχρόνως κύτταζα τὸ ἀγοράκι καὶ προσπαθοῦσα νὰ θυμηθῶ ἂν τὸ εἶχα συναντήσει ἄλλοῦ πουθενά...

Καταλάβατε; Ἦταν τὸ παιδὶ τῆς κόρης μου κι' ὁ πατέρας του. Τοὺς εἶχε προσκαλέσει αὐτή, γιὰ νὰ τοὺς δῆ... Κι' ἐγὼ τοὺς ἔδιωξα ἔτσι!

Ἡ Λένα τοὺς περίμενε μὲ ἀγωνία, ἐνῶ πέθαινε ἀπ'

ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ὀδύνη. Κι' ἐγώ, συμπληρώνοντας τὸ δολοφονικό ἔργο μου, τῆς εἶπα τί συνέβη.

Ἆχ, κυρία, αὐτὸ τὸ τελευταῖο χτύπημα!...

Ἡ κόρη μου ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια, βγάζοντας ἀναρθρες κραυγές, ἐνῶ τὴν ἔπνιγε ἕνας ἀδιάκοπος λόξυγκας κι' ἀνασκιρτοῦσε ἀπ' τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου ποὺ εἶχε φτάσει...

Ἡ ἄμοιρη Ἰουλία εἶχε γυρίσει καὶ περίμενε στὴ διπλανὴ κάμαρα. Τῆς φώναξα σὰν τρελλή:

— Ἔλα νὰ δῆς τὸ ἔργο σου, παλιογυναῖκα! Καταραμένη νἆσαι γιὰ πάντα, ἐσὺ κι' οἱ ὅμοιές σου!

Τότε ἐκείνη, χλωμή, ἐξαγριωμένη, ξέσκισε τὴ ντανελένια ρόμπα της καὶ φάνηκαν ἀπὸ μέσα ἡ ποδιὰ καὶ τὰ καθημερινὰ ροῦχα της!

Ἔπεσε γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ φιλάη τὸ ἄψυχο χέρι τῆς Λένας, κλαίγοντας μὲ λυγμοὺς καὶ φωνάζοντας:

— Κυρία!... Καλή μου κυρία!...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

oo

Ναυαγοσωστικὲς βάρκες ποὺ φωσφορίζουν

Θἄχετε προσέξει ἀσφαλῶς ἐκεῖνες τὶς διαφημιστικὲς ἐπιγραφὲς ποὺ λάμπουν ἔντονα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ τεχνικὸ μυστικὸ τῶν χρωμάτων αὐτῶν συνίσταται στὸ ὅτι περιέχουν ὡρισμένες οὐσίες πού, ὄχι μόνο ἀντανακλοῦν ὅλες τὶς ὁρατὲς φωτεινὲς ἀκτῖνες, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουν σὲ φωτεινὲς τὶς ἀόρατες ἀκτῖνες. Ἔτσι, ἀντανακλοῦν περισσότερο φῶς ἀπ' ὅσο δέχονται.

Τώρα πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ στὶς ἐλαστικὲς βάρκες διασώσεως τῶν ναυαγῶν. Θὰ περιέχωνται δηλαδὴ μέσα στὸ καουτσούκ, ἀπὸ τὴν κατασκευή του, κι' ἔτσι οἱ βάρκες αὐτὲς θὰ διακρίνωνται στὴ θάλασσα πέντε φορὲς πιὸ εὔκολα, τὶς βροχερὲς ἢ τὶς συννεφιασμένες ἡμέρες.

Ἀριστείδης

Ο ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΚΤΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

«ΑΗΔΩΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ»

ΗΣΚΗΝΗ στὸ κακουργοδικεῖο. Δ' κη γίνεται. Καὶ δίκη, μάλιστα, μεγάλη. Κάποιος δικάζεται γιὰ φόνο. Ἀτμόσφαιρα βαρειά. Συννεφιασμένη. Δεξιὰ οἱ ἔνορκοι. Στὴ μέση οἱ σύνεδροι. Ἀριστερὰ ὁ εἰσαγγελεύς. Κάτω ἡ ὑπεράσπισι, ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ὁ κατηγορούμενος στὸ ἐδώλιό του καὶ κόσμος. Πολὺς κόσμος. Γιατὶ ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ εἶναι ἀπὸ κεῖνες ποὺ κάθε τόσο συγκινοῦν τὰ πλήθη καὶ παρακολουθοῦνται μὲ φανατισμό. Οἱ μάρτυρες περνοῦν ἕνας-ἕνας κι' ἐξετάζονται.

— Ὀνομάζεστε;

— Τάδε Ταδόπουλος.

— Ἐτῶν;

— Τόσο.

— Ἐπάγγελμα;

— Δεῖνα.

Ὕστερα ἀρχίζουν οἱ ἐρωτήσεις. Ρωτᾶ ὁ πρόεδρος, ρωτοῦν οἱ σύνεδροι, ρωτᾶ ὁ εἰσαγγελεύς, ρωτοῦν οἱ ἔνορκοι, ρωτᾶν οἱ δικηγόροι. Καὶ ἡ δίκη συνεχίζεται ὅλο καὶ μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον.

Ἐκεῖ, λοιπόν, στὰ πρῶτα καθίσματα τοῦ ἀκροατηρίου κάθεται μέσα στὸν κόσμο κι' ὁ Ἀριστείδης. Ἀπόγεμα. Δουλειὰ δὲν εἶχε καὶ κατάφερε νὰ τρυπώση ἐκεῖ γιατὶ πάντα τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ δικαστήρια, τὰ ἐγκλήματα, οἱ σκοτεινὲς ὑποθέσεις καὶ πρὸ πάντων οἱ ρητορικοὶ ἀγῶνες τῶν δικηγόρων. Ἀπὸ μικρὸς ὀνειρευόταν νὰ γίνη δικηγόρος. Ἀλλ' ὄχι τυχαῖος δικηγόρος. Ἤθελε νἆναι δικηγόρος δυνατός, δυναμικός, ρήτορας καταπληκτικός, ποὺ νὰ συγκλονίζη τὸν κόσμο μὲ τὸν χείμαρρο τῆς γλώσσας του.

Κάθεται...

Καὶ παρακολουθεῖ. Ἀκούει τοὺς δικηγόρους καὶ τὸ μυαλό του φτερουγίζει. Ὕστερα συγκεντρώνεται. Συνέρχεται κι' ἐντείνει τὴν προσοχή του, γιὰ νὰ μὴν ἀφαιρεθῆ οὔτε καὶ νὰ παρασυρθῆ ἀπ' τὶς συνηθισμένες φαντασιοπληξίες του. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ χτυπᾶ. Δικηγόροι εἶναι τοῦτοι; Ἐρωτήσεις εἶναι αὐτές; Ἀστράφτουνε τὰ μάτια του. Κοκκινίζουνε τ' αὐτιά του. Ἄ καὶ νὰ ἤταν ὁ ἴδιος δικηγόρος νὰ καταπλήξη τὸν κόσμο ἐδῶ μέσα!

Τὸ ἄλογο τῆς φαντασίας του — αὐτὸ τὸ ἀτίθασσο ἄλογο ποὺ τοῦ ἔχει στοιχίσει τόσες συμφορές — χλιμιντρᾶ. Λυσσομανᾶ. Μὲ δυσκολία τοῦ κρατᾶ τὰ γκέμια ὁ Ἀριστείδης.

— Ἄ καὶ νὰ ἤμουν μεγάλος δικηγόρος! Καὶ ξεροκαταπίνει:

— Δικηγόροι εἶναι τοῦτοι;

Καὶ χορεμετίζει:

— Ἄ καὶ νὰ ἤμουν μεγάλος δικηγόρος!

Κι' ἀπότομα, ἀναπάντεχα, σαλτάρει στὸ ἄλογο τῆς φαντασίας του κι' ἀρχίζει τὸ τρελλὸ γκαλόπ στοὺς ρόδινους κόσμους τῶν ἀνεκπλήρωτων καϋμῶν του. Ὢ τώρα ἀπολυτρώθηκε διὰ μιᾶς ἀπ' τὸν ταπεινό του ἑαυτὸ κι' ἀπὸ τὴν ἄθλια ἐμφάνισί του! Δὲν εἶναι πιὰ ὁ κοντός, ὁ στραβοκάνης, ὁ ἀσήμαντος καὶ κακοφτιαγμένος Ἀριστείδης. Εἶναι διάσημος. Ψηλός. Βαρύθυμος. Μοιραῖος. Ἀχτένιστο τὸ μαλλί. Ρεμβαστικὸ τὸ μάτι. Ἀργὸ καὶ νωχελὲς τὸ βῆμα. Διασχίζει τὸν διάδρομο καὶ σηκώνει περπατώντας κύματα ψιθύρων:

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ὁ Ἀριστείδης ὁ ποινικολόγος.

— Πᾶ, πᾶ, πᾶ!

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξας καὶ τῆς φήμης του χαιρετᾶ μ' ἕνα συγκαταβατικὸ γαμόγελο τὸν πρόεδρο, Ὕστερα τοὺς ἄλλους. Ὅλα τὰ μάτια τοῦ ἀκροατηρίου ἔχουν καρφωθῆ ἐπάνω του μὲ ἀκατάσχετο θαυμασμὸ κι' ὅλοι ἀναρωτιοῦνται μὲ ἀγωνία:

— Θὰ μιλήση;

— Δὲ θὰ μιλήση;

— Ἄχ! Θὰ τὸν ἀκούσουμε;

Ἀλλὰ τάτος, ποὺ ἀγορεύει! Ὕψιστε! Τί χείμαρρος εἶναι τοῦτος; Τί καταρράκτης ρητορείας εἶναι αὐτός, ποὺ χύνεται ἀπ' τὸ στόμα του! Τί μέταλλο φωνῆς!

Ἔχει τεντώσει τὸ ψηλὸ κορμί, τινάζει τὸ ἀχτένιστο μαλλί, σηκώνει τὸ δάχτυλο στὸν πρόεδρο.

— Ἀκοῦστε, κ. πρόεδρε!

Στρέφεται στοὺς ἐνόρκους:

— Ἀκοῦστε, κύριοι ἔνορκοι!

Γυρίζει στὸν εἰσαγγελέα:

— Προσέξτε κι' ἐσεῖς, κ. εἰσαγγελέα! Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς κουράσω...

Σταματᾶ γιὰ μιὰ στιγμή, βγάζει μαντῆλι, σκουπίζει τὸ μέτωπο κι' ὕστερα ἀφίνει ξαφνικὰ ἐλεύθερο πάλι τὸ ρητορικό του χείμαρρο, ποὺ κατακλυσμὸς σοφίας, σκέψεως, νομομάθειας, χιοῦμορ, σαρκασμοῦ κι' ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ ἀστραπόβροντα καὶ θύελλα ρητορικῆς, ποὺ ἀφίνει ἀναυδο τὸν κόσμο!

Ἀπορημένοι οἱ δικαστές, ἀκοῦνε. Ἐμβρόντητοι οἱ ἔνορκοι τὰ χάνουν. Καταγοητευμένο τὸ ἀκροατήριο κρέμεται ἀπ' τὰ χείλια του καὶ λέει:

— Καταπληκτικός!

— Φοβερός! Ἀπίστευτος!

— Ἀκαταγώνιστος!

Οἱ φωτορεπόρτερ τοῦ τραβᾶνε πόζες, ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν αὔριο στὶς ἐφημερίδες μὲ τὶς λεζάντες:

«Ὁ μοναδικὸς μας ποινικολόγος καὶ ρήτωρ κ. Ἀριστείδης ὁ ἐπικαλούμενος «ἀηδὼν τῶν δικαστηρίων», κατὰ τὴν χθεσινὴν ἀγόρευσίν του εἰς τὸ κακουργοδικεῖον».

Εἶναι τόσο κυριευμένος ἀπὸ τὸ ὄνειρο αὐτὸ τῆς δόξας, ὥστε ἐκεῖ στὴν θέσι ποὺ κάθεται λαχανιάζει, μουγκρίζει: ὑπάκωφα. σφίγγοντας τὶς γροθιές του καὶ κουνώντας νευρικὰ τὰ πόδια του μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ ὁ πλαϊνός του τὸν κυττάει ἀπορημένος καὶ κλείνει τὸ μάτι σ' ἕναν ἄλλο.

— Τρελλός:

Ἀλλ' ὁ Ἀριστείδης, ζώντας στοὺς δικούς του κόσμους οὔτε παίρνει χαμπάρι καὶ ξαναμένος ὅλο καὶ περισσότερο, ξαφνικά, ἀναπάντεχα, βάζει ἄγρια φωνή:

— Κύριοι ἔνορκοι, εἶπα καὶ ἐλάλησα!

Κατάπληξι. Γιατὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν ἦταν μέρος τῆς φανταστικῆς ρητορείας, ποὺ λυσσομανοῦσε μέσα στὸ μυαλό του. Ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ ξέφυγε στ' ἀλήθεια κι' ἀντήχησε ἀλλόκοτα, σὰν χτύπος σκουριασμένου τενεκὲ μέσα στὸ δικαστήριο.

Ἔξω φρενῶν ὁ πρόεδρος βροντᾶ τὴν κουδούνα καὶ φωνάζει:

— Ἔλα ἐδῶ! Γιὰ ἔλα ἐδῶ ἐσύ, ποὺ διακόπτεις τὴ συνεδρίασι!

Κοῦος ἱδρώτας λούζει τὸν Ἀριστείδη, καθὼς ἔπεσε καὶ κατρακύλησε τόσο ἀπότομα ἀπὸ τὸ ἄλογο τῆς φαντασίας του. Ἔντρομος σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχωρεῖ κατακόκκινος στὴν προεδρικὴ ἕδρα:

— Πῶς λέγεσαι;

Ψιθυρίζει:

— Ἀριστείδης.

— Ἐπίθετο.

Μουρμουρίζει:

— Φουκαρᾶς.

— Γιατί φώναξες ξαφνικὰ καὶ διέκοψες τὴ συνεδρίασι;

Κατεβάζει τὸ κεφάλι καὶ τραυλίζει:

— Δὲ τὸ κατάλαβα κ. πρόεδρε!

Γέλια. Ὅλοι ἀναστηκώνονται νὰ δοῦν αὐτὸν τὸν περίεργο κακοφτιαγμένο ἄνθρωπο, ποὺ οἱ αὐτάρκες του κακκίνισαν κι' ἔγιναν τόσο διαφαγεῖς, σὰν ψιλοκομένος παστουρμᾶς. Χτυπᾶ καὶ πάλι τὴν κουδοῦνα του ὁ πρόεδρος γιὰ νὰ ἐπιβάλη ἡσυχία καὶ στρέφεται στὸν Ἀριστείδη:

— Ὄνειρο εἶδες; Χαροκόψαλε! Πέταξε τὸν ὄξω γιὰ νὰ μὴν τὸν στείλω μέσα!

Κι' εὐθὺς ὁ χωροφύλακας ἁπλώνει τὸν Ἀριστείδη ἀπ' τὸ γιακὰ καὶ τὸν πετᾶ ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα, ἐνῶ τὸ ἀκροατήριο ἐξακολουθεῖ τὰ γέλια καὶ τὰ σχόλια:

— Κύττα ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ βλέπει ὄνειρα ξύπνιος!

Κι' ὁ δύστυχος Ἀριστείδης προσγειωμένος γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, τόσο ἀνώμαλα, γελοιοποιημένος, ἐξευτελισμένος ἀκόμα φεύγει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

oo

Τῆς στιγμῆς

Μεταξὺ φίλων:

— Ἐκεῖς τσιγάρα;

— Ὄχι, δὲν ἀγοράζω πιά.

— Γιατί;

— Γιά... νὰ σὲ κάνω νὰ τὸ κόψης!

*

Ἐκεῖνη.— Ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν ἔρωτα, τὸ γάμο καὶ τὸ διαζύγιο.

Ἐκεῖνος.— Νομίζω πὼς εἶναι τρία διαδοχικὰ στάδια... τῆς ἴδιας ἀρρωστείας!

*

Ἀγγελία ἀπὸ παλιὰ ἐπαρχιακὴ ἐφημερίδα:

«Πωλεῖται τὸ ἀμάξι τοῦ κ. Δημάρχου, τοῦ ὁποίου τὰ ὀπίσθια εἶναι φρεσκοβερνικωμένα».

Μὲ συγκίνησι τῆς ἔκανε τὴν πρόταση του γιὰ γάμο...

Μὲ σεβασμό

ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΦΗΝΕΙ καὶ ὁδύρεται. Ἀλλοιώς τὰ περίμενε κι' ἀλλοιῶς τὰ βρῆκε. Γιὰ λιμάνι πήγαινε κι' ἔπεσε σὲ ἀνήσυχο πέλαγος. Ἀγνή σὰν τὸ λουλούδι τὴν εἶχε πλάσει μὲ τὴ φαντασία.

Πρὶν ξεκινήση γιὰ τὴν κατάκτησι, ἔφτιαξε τὸ πρόπλασμα ἐκείνης, ποὺ ἤθελε νὰ κατακτήση καὶ τὴν ἔπλασε ἄσπιλη, ἀμόλυντη, ἄχραντη. Ἡ κόρη, ποὺ εἶναι ἀπόσταγμα τρυφερότητας καὶ γλυκύτητας. Ἕνα εἶδος εἰκονίσματος, ποὺ θὰ τοποθετοῦσε στὸ συζυγικὸ παράδεισο, θὰ τοῦ ἄναβε λαμπάδες καὶ θὰ τὸ προσκυνοῦσε.

Ἁπλοϊκὸ ἄνθρωπο παρουσιάζει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του. Εἶναι ὅμως τάχα λόγος ἡ ἁπλοϊκότητα νὰ τὸν ἀποκλείση ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς; Δὲν ἔχει κι' αὐτὸς τὸ δικαίωμα ν' ἀποκτήση μιὰ σύντροφο, νὰ μοντάρη ἕνα σπίτι, νὰ ρίξη μιὰ ἄγκυρα καὶ νὰ πῆ: «Ἐδῶ καὶ μαζί θὰ ζήσουμε γιὰ πάντα»;

Τὸ παλατάκι του αὐτὸ καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ ἐγκαθιστοῦσε, κάθησε καὶ τὰ δούλεψε μὲ τὸ μυαλό του. Τὰ δούλεψε μὲ ἐπιμέλεια. Ἔκανε τὰ σχέδια κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσι τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Τέτοιο θὰ εἶναι τὸ σπίτι, τέτοια θὰ εἶναι ἡ γυναίκα. Μιὰ ζεστὴ φωλιά, μέσα στὴν ὁποία θὰ κελαδοῦσε ἡ καρδερίνα του. Πῶς θὰ τὴν φώλιαζε αὐτὴν τὴν καρδερίνα! Θὰ ἦταν ἡ χαϊδεμένη του, ἡ βασίλισσα, ἡ θεότητά του. Ἡ λεπτή, ἡ εὐγενική, ἡ πεντακάθαρη. Ἡ πάναγνη, ποὺ θὰ ζοῦσε γι' αὐτόν, κι' αὐτὸς θὰ ζοῦσε γιὰ κείνην.

Ἔτσι εἶναι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι. Βλέπουν τὴ ζωὴ σὰ μιὰ ὁποιαδήποτε οἰκοδομή, ποὺ γίνεται σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ ἰδιοκτήτη. Καὶ δὲν ἀναλογίζονται, ὅτι καὶ σπίτι ἀκόμα ὅταν χτίζης, ὅσο κι' ἂν ὁ μηχανικὸς ἐκτελῆ πιστὰ τὰ σχέδια, ποὺ ἐσὺ τοῦ ἔδωσες, πάλι τὸ σπίτι δὲ θὰ εἶναι ἐντελῶς ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε φαντασθῆ καὶ σχεδιάσει.

«Ἀπὸ πολὺ νέος, ἔκανα κι' ἐγὼ τὰ ὄνειρά μου. Πίστεψα στὴν οἰκογένεια, στὴν τιμή, στὴν ἀλήθεια, στὴ δικαιοσύνη, στὴν ἰδανικὴ γυναίκα, στὴ συζυγικὴ γαλήνη...». Μὲ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ στὸ χέρι, περίμενε τὸ ἀντίγραφο τῶν σχεδίων του στὴ ζωή.

Νόμισε κάποια στιγμή, ὅτι τὸ πέτυχε. Ὅπως τὴ φιλοτέχνησε. Δὲ διέφερε καθόλου ἀπὸ τὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε φτιάξει. «...Λεπτὴ κι' εὐγενική, μὲ τὴ βελούδινη ἔκφρασι τῆς τιμῆς ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, στὶς κινήσεις της, στὸ ἁπλὸ ντύσιμό της...».

Σὲ μακρυνὴ ἐπαρχία τὸ εὗρημα. Πῆρε τὸ ἄνθος καὶ τὸ μετέφερε στὸ σπίτι τῆς ἀθηναϊκῆς συνοικίας. Δονήθηκε στὸ πρῶτο ἀντίκρυσμα. Ἐνοιωσε, ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν καλέση κοντά του.

Τὴν ἀτένισε μὲ ἀγάπη, μὲ εἰλικρίνεια, μὲ συγκίνησι, μὲ ἀγαθὲς προθέσεις καὶ τῆς ἔκανε τὴν πρότασί του γιὰ γάμο.

Στὸ ἄκουσμα τῆς προτάσεως, ἡ μορφὴ της πῆρε τὴν ἔκφρασι νηπίου, ποὺ ἐκπλήσσεται ἐμπρὸς σὲ κάτι, τὸ ὁποῖο δὲν τὸ περιμένει. Ἔτσι θὰ κύτταξε καὶ ἡ Θεοτόκος τὸν ἄγγελο, ποὺ τῆς προσέφερε τὸ κρῖνο. «Ἔτσι θὰ εἶπε τὸ «γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου». Ἂς γίνη ὅπως θέλεις. Μόνο — τὸν πληροφόρησε γιὰ νὰ ξέρη — ὅτι ἦταν μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, χωρὶς προῖκα, χωρὶς τίποτα.

Ἡ προῖκα... Ποιὸς τὴ λογάριαζε; Ὄχι, ποὺ δὲν τοῦ χρειαζόταν μιὰ χρηματικὴ τόνωσι. Τὴν παράβλεψε ὅμως ἐμπρὸς σ' ἕνα τέτοιο λαχεῖο «Θάδινα καὶ τὴ ζωή μου γιὰ τὸ εἴδωλο ποὺ ἀγάπησα ἀληθινά».

Μοναδικός του ὅρος — ἐδῶ ἀρχίζει τὸ πάτημα τῆς πεπονόφλουδας — νὰ τοῦ πῆ ἂν ἦταν, πράγματι, ἔτσι ὅπως τὴν ἔβλεπε, ἡ ἀγνὴ κοπέλλα, ποὺ φαντάσθηκε, ἂν συνέπιπτε μὲ τὸ εἴδωλό του. Ἀπαλὴ καὶ μελωδικὴ βγῆκε ἡ ἀπάντησι ἀπὸ τὸ στόμα της. Τοῦ εἶπε: «Γνώρισα μόνο τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας μου καὶ εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας ποὺ βρέθηκε κοντά μου. Οὔτε πουλάκι δὲν ἄγγιξε ἀπάνω μου».

Στιγμὲς εὐδαιμονίας. Ἡ ζωὴ ποὺ τοῦ ζωντάνευε τὸ ὄνειρό του. Ἔναιωθε σὰν τὸ μικρὸ παιδί, ποὺ βλέπει νὰ παίρνη σάρκα καὶ ὀστὰ καὶ νὰ ζωντανεύη τὸ παραμύθι.

Τὴν εὐτυχία αὐτὴ θὰ ζοῦσε, ἂν δὲ βρίσκονταν κακοὶ ἄνθρωποι, ποὺ θαρρεῖς, ὅτι δὲν ἔχουν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ τοποθετοῦν βόμβες καὶ νὰ τινάζουν στὸν ἀέρα τοὺς παραδείσους. Οἱ καλοθελητές, ποὺ τοῦ ἀφαίρεσαν ἀπὸ τὰ μάτια τὸν πέπλο ποὺ σκέπαζε τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ δῆ, ὅτι ἐκείνη, τὴν ὁποία νόμιζε ἄφογη, εἶχε τὸ παρελθόν της. Παρελθὸν πλούσιο καὶ ὄχι καθαρό.

Πῶς μπόρεσε καὶ τοῦ τὸκρυψε; Πῶς τὸν γέλασε; Πῶς δὲν ἐφυγε ἀπὸ κοντά του ὅταν εἶδε μὲ τί εἴδους ἄνθρωπο εἶχε νὰ κάνη, παρὰ ἔμεινε γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ψέμμα της, νὰ παρουσιάζεται διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι, χωρὶς νὰ ὁμολογήση τὰ περασμένα της, δίχως νὰ ἐκδηλώση συντριβὴ γιὰ ὅσα καταλογίζουν εἰς βάρος της;

Τὸ δὲ κακὸ δὲν εἶναι μόνο, ὅτι σωριάστηκε σὲ ἐρείπια τὸ μέγαρο τῆς εὐτυχίας του. Χειρότερο ἀκόμα εἶναι, ὅτι δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀγωνισθῆ, ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.

Ἀπαρηγόρητος κλαίει τὴν τύχη του καὶ τὰ βάνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ ἔβγαλαν τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὰ μάτια· τὰ βάνει μὲ τὴν κοπέλλα, ποὺ δὲν τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν ἀλήθεια· τὰ βάνει μὲ τὸν ἑαυτό του, ποὺ δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ σπάση τὸ σύνδεσμό του.

Ἔχει, βέβαια, δίκιο, ὅταν κατηγορῆ τοὺς πληροφοριοδότες, ποὺ τοῦ ἀποκάλυψαν τὸ φάκελλο τῆς κοπέλλας, τὴν ὁποία ἀγαπᾶ. Τὸ ἄδικό του ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ στρέφεται ἐναντίον τῆς νέας, ποὺ δὲν εἶδε στὸ πρόσωπό του τὸν ἐξομολόγο, γιὰ νὰ καθήση καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξη ὅλα τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου της.

Ἀπαίτησι, ποὺ τὴν ἔχουν οἱ ἄντρες στὸν τόπο μας! Μὲ ἀνοιχτὸ ἄγραφο τὸ τετράδιο, πρέπει νὰ προσέρχεται ἡ Ἑλληνίδα. Κι' ἂν ὑπάρχη κάποια ἐγγραφή, νὰ πέφτη στὰ πόδια ἐκείνου μὲ τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ συνδεθῆ καὶ νὰ τοῦ λέη τὸ «ἡμάρτον».

Συνήθειες τῆς Ἀνατολῆς μὲ τὴν ἀνδροκρατία τῶν ἀγάδων. Ἐλεύθερος ὁ ἄντρας στὴ δράσι του ν' ἀλωνίζη δεξιὰ κι' ἀριστερά, χωρὶς νὰ δίνη λογαριασμὸ σὲ κανένα.

Δὲ ρωτᾶ ἡ κοπέλλα τὸν ἄντρα, ποὺ τὴν πλησιάζει τί ἔχει κάνει ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν καλεῖ κοντά του. Εἶναι τόσο βέβαιη, ὅτι πολλὰ ἔκανε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἀλλὰ κι' ἂν ρωτήση, κι' ἂν ἐκεῖνος τῆς τὰ πῆ, κι' ἂν τὰ μάθη ἀπ' ἀλλοῦ, τί σημασία ἔχει; Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, καλῶς καμωμένο.

Οὔτε κἂν ὑπάρχει περίπτωσι νὰ συχωρέση τὸ παρελθόν. Τὰ περασμένα δὲ δημιουργοῦν βάρη γιὰ τὸν ἄντρα. Ἀπεναντίας, τὸν ἀνεβάζουν στὴν ἐκτίμησι τῆς γυναίκας. Θεωρεῖται αὐτονόητο γιὰ τὸν ἄντρα, ὡς τὴ μέρα τοῦ γάμου του νὰ ζήση χωρὶς περιορισμοὺς τὴ ζωή του. Ἂν καμμιὰ φορὰ παρουσιασθῆ κάποια ἐξαίρεσι, ὁ ἄντρας, δηλαδή, ποὺ ὡς τὴ μέρα τοῦ γάμου του ἔζησε σὰν ἀσκητής, δίχως νὰ γνωρίση ἐρωτικὴ χαρά, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προκαλεῖ τὴν περιέργεια, γεννᾶ τὶς ὑπόνοιες καὶ ψάχνουν νὰ βροῦνε μήπως καμμία ἀναπηρία τον κρατᾶ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις.

Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο γιὰ τὴ γυναῖκα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδας, ποὺ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ εἶναι ἐπηρεασμένα τὰ ἤθη της. Ἡ ἰδανικὴ γυναίκα εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν ἔχει ἐρωτικὰ πείρα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννιέται θηλυκό, ἕνας ὁ προορισμός του: νὰ περιέλθη στὴν κατοχὴ τοῦ ἑνός, ποὺ θὰ γίνη ὁ ἰσόβιος κυρίαρχος τῆς ψυχῆς καὶ πρὸ πάντων τοῦ σώματός της.

Τὰ εἴπαμε καὶ τὰ ξαναείπαμε αὐτὰ ὅλα. Βρίσκεται ὅμως κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ ξαναγυρίζη στὸ ἴδιο θέμα. Τὸν ὑποχρεώνει ἡ ζωή. Τραυματισμένος ὁ σημερινὸς ἐπιστολογράφος μας γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ παρελθόντος τῆς γυναίκας, στὴν ὁποία εἶχε δῆ τὴν πανάχραντη. Πῶς δὲν τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πλάνη του; — διαμαρτύρεται. Μά, κύριε, ἂν σοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ συνέβαινε: Ἢ θὰ τὴν ἐδιωχνες, ἢ θὰ τὴ συγχωροῦσες μέν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἔβλεπες δέκα σκαλιὰ παρακάτω, καὶ μὲ τὴν πρώτη ἀφορμή, θὰ τῆς τὸ χτυποῦσες στὰ μοῦτρα.

Τὸ ξέρουν αὐτὸ οἱ γυναῖκες καὶ ἀποφεύγουν τὴν ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ δὲ σοῦ ξεκαθάρισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν κατάστασι. Εἶναι δικό σου, ποὺ εἶχες τὴν ἀξίωσι χωρὶς περασμένα νὰ εἶναι τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγάπησες.

Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ὅτι μέρα μὲ τὴ μέρα περιορίζεται ὁ κύκλος τῶν κοριτσιῶν, ποὺ χωρὶς ἐνδιάμεσους σταθμούς, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς, πηγαίνουν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου. Ἕνα φυτό, ποὺ ὁλοένα γίνεται πιὸ σπάνιο.

Οἱ προσγειωμένοι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς, δὲ ρωτοῦνε. Διακριτικοί, σέβονται τὸ παρελθόν, καί, διπλώνοντας τὸν ἐγωϊσμό τους, δὲν ἐλέγχουν τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας μὲ τὴν ὁποία συνδέονται, παρὰ μόνο ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ συνδέσμου των καὶ πέρα. Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ γυναῖκες ἐκρηκτικές, ποὺ ἀναστατώνουν τὸ σύμπαν μὲ τὸ πέρασμά τους.

Ὅλες ὅμως οἱ ἄλλες, μέσες κοπέλλες, μὲ τὰ φλερτάκια, μὲ τὰ αἰσθηματάκια, μὲ τὶς συγκινήσεις καὶ τὶς περιπέτειες τῆς νεότητας, ἔχουν δικαίωμα κι' αὐτὲς ν' ἀξιώσουν ἀπὸ τὸν ἀνδρικὸ πληθυσμὸ νὰ σεβασθῆ τὰ πεπραγμένα τους, ὅπως κι' ἐκεῖνες σέβονται τὰ δικά του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Η ΜΟΝΗ Εικοσιφοινίσσης τοῦ Παγγαίου, εἶναι ἕνα ἀπό τ' ἀρχαιότερα μοναστήρια, ποὺ ὑπάρχουν στὸν τόπο μας. Χτίστηκε γύρω στά 518 καὶ πρόσφερε πολύτιμες θρησκευτικὲς καὶ ἐθνικὲς ὑπηρεσίες, ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Βούλγαροι, ποὺ μόλις εἶχαν φανῆ στὴ Μακεδονία, τὴ λεηλάτησαν πολλὲς φορές. Λίγο ἀργότερα, εἶχαν φανῆ στὴ Μακεδονία, τὴ λεηλάτησαν πολλὲς φορές. Λίγο ἀργότερα, ὁ τσάρος Σαμουήλ, ποὺ πολεμοῦσε μὲ τὸν αὐτοκράτορα Βασίλειο τὸ Β', τὴν ἔκαψε μαζὶ μὲ τοὺς καλογέρους της. Οἱ Ἕλληνες τὴν ξανάχτισαν λαμπρότερη. Κι' ἡ μονή, μ' ὅλο ποὺ οἱ βάρβαροι πατοῦσαν συχνὰ τὸν ἁγιασμένο της χῶρο, συνέχιζε τὶς ὑπέροχες παραδόσεις της. Τὸ 1913 λεηλατήθηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Καὶ πέντε χρόνια ἀργότερα, οἱ ἴδιοι, τὴ λεηλάτησαν πολλὲς φορὲς ἀργότερα, οἱ ἴδιοι, τὴθηκε πάλι ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Καὶ πέντε χρόνια

Ὁ πρώην ποδοσφαιριστὴς ποὺ ἔγινε στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ

Ἄλντο Ραίη

ΟΝΕΟΣ καὶ συμπαθέστατος ἡθοποιὸς Ἄλντο Ραίη ἔχει ἕνα πραγματικὰ ἀσυναγώνιστο προσόν: τὴν καταπληκτικὴ σὲ δύναμι φωνή του, ποὺ ὅπως λένε σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα... μεγάφωνο ἢ νὰ ξαφνιάσῃ καὶ νὰ τρέψῃ σὲ φυγὴ ἕνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα!...

Ἀπὸ ἡλικίας 18 χρόνων, ὁ Ἄλντο Ραίη ἦταν στὴν πατρίδα του Κρόκετ τῆς Καλιφορνίας ἕνας μανιώδης ποδοσφαιριστὴς μὲ πολλοὺς θαυμαστάς. Ἀλλὰ ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φούτ-μπὸλ, γιὰ νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Δὲν ἤξερε τίποτα ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ ἠθοποιοῦ, ἀλλὰ μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη ποὺ τὸν διέκριναν, μόλις πληροφορήθηκε ὅτι κάποιος σκηνοθέτης ζητοῦσε νέους, ἀπὸ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ σὲ μιὰ ταινία ποδοσφαιρικοῦ περιεχομένου, ἄφησε τὴν πόλι του καὶ πῆγε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, γιὰ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Μόλις ὅμως τὸν εἶδε ὁ σκηνοθέτης Ντέϊβιντ Μίλλερ τὸν ἀπέρριψε ἀμέσως. Ἀλλ' ἔπειτα, μόλις ἄκουσε τὴ... φοβερὴ φωνή του, ἀδιαφόρησε γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἄλντο δὲν ἦταν ἠθοποιὸς καὶ τὸν προσέλαβε, δίνοντάς του ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴν ταινία «Ἥρως τοῦ Σαββάτου». Ὁ Ἄλντο, ὡστόσο ἀπεδείχθη ἐξ ἴσου καλὸς στὸ στούντιο, ὅπως καὶ στὸ ποδόσφαιρο καὶ ἡ ἑταιρεία, ποὺ γύριζε τὸ φίλμ, ἔσπευσε νὰ τοῦ προτείνῃ ἕνα συμβόλαιο γιὰ τὸ γύρισμα καὶ ἄλλων ταινιῶν, μὲ τὸν ὅρο ὅτι θὰ φοιτοῦσε προηγουμένως σὲ μιὰ δραματικὴ σχολή, γιὰ νὰ ἔχῃ ἕνα δίπλωμα ἠθοποιοῦ.

Ὁ Ἄλντο, ποὺ εἶχε ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὰ πρῶτα χρήματα ποὺ εἶχε κερδίσει, συμμορφώθηκε μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ στούντιο. Ἀπέκτησε τὸ πολυπόθητο δίπλωμα καὶ ξαναγύρισε στὸν σκηνοθέτη Μίλλερ γιὰ καινούργιους ρόλους. Ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἔστειλε στὸ Χόλλυγουντ.

Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν δοκίμασαν σὲ πολὲς σκηνές, τὸν κατέταξαν στὰ μόνιμα στελέχη τοῦ στούντιο, σημειώνοντας στὸν Ἰδιαίτερο φάκελλό του τὰ ἑξῆς: «Νέος ἠθοποιὸς μὲ μεγάλο μέλλον. Κατάλληλος γιὰ κάθε εἴδους ρόλο. Δύσκολος χαρακτήρας, ἀλλὰ ἀποδοτικός...»

Ἔτσι ὁ Ἄλντο, ἀφήνοντας κατά μέρος τὸ ποδόσφαιρο, ποὺ τοῦ ἔδινε μόνο δόξα, προτίμησε τὸν κινηματογράφο, ποὺ τοῦ ὑπέσχετο περισσότερα... Μετὰ τὸ «Ἥρως τοῦ Σαββάτου», ἤρε μέρος στὶς ταινίες «Παιδὶ γιὰ παντρειά», μιὰ κωμωδία μὲ τὴν Τζούντυ Χολλιντέη, «Πάτ καὶ Μάϊκ» μὲ τὸν Βὰν Τζόνσον, «Ἂς ξαναδοκιμάσουμε» πάλι μὲ τὴν Τζούντυ Χολλιντέη, καὶ «Βροχὴ» τοῦ Σώμερσετ Μώμ, μὲ τὴ Ρίτα Χαίηγουωρθ.

Ὁ Ἄλντο Ραίη σὲ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία του.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του —γεννήθηκε στὶς 25 Σεπτεμβρίου τοῦ 1926— ὑπηρέτησε κατὰ τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια τοῦ πολέμου ὡς ἐθελοντὴς στὸ σῶμα τῶν πεζοναυτῶν καὶ διεκρίθη γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὸ θάρρος του. Ὅπως φαίνεται, λοιπόν, δὲν ἔχει πολεμικὴ πεῖρα, ὅπως ἄλλοι συνάδελφοί του στάρ. Κι' ὅμως, αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε μερικοὺς γνωστοὺς σκηνοθέτες τοῦ Χόλλυγουντ νὰ τὸν κρίνουν κατάλληλο γιὰ πολεμικὲς ταινίες. Πραγματικά, ἀφοῦ κράτησε ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὸ φίλμ «Στὴν κραυγὴ τῆς μάχης» μὲ τὸν Βὰν Χέφλιν, τὸν βλέπουμε κατόπιν στὸ «Δὲν εἴμαστε ἄγγελοι». Ἀμέσως ἔπειτα τὸν ξαναβλέπουμε σκληρὸ στρατιώτη στὸ «Τρία βήματα πρὸς τὸν ἥλιο» καὶ ἀμέσως μετὰ στὰ φίλμ «Ὅταν πέφτη τὸ σκοτάδι» καὶ «Αὐτοὶ ποὺ ξέρουν νὰ πεθαίνουν».

Στὸ τελευταῖο αὐτό, ποὺ ἦταν ἕνα ρεαλιστικὸ πολεμικὸ δρᾶμα ἀπὸ τὴν Κορέα, ὁ Ἄλντο κρατοῦσε τὸ ρόλο ἑνὸς σκληροῦ καὶ ριψοκίνδυνου δεκανέα, ποὺ ἔρχεται σὲ δραματικὴ σύγκρουσι μὲ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ-διοικητὴ τοῦ λόχου του. Μετὰ καὶ ἀπὸ τὸ φίλμ αὐτὸ —πέμπτο πολεμικὸ στὴ σειρά— δίκαια ὁ Ἄλντο ἀπέκτησε τὸν τίτλο τοῦ «στάρ-στρατιώτη»!....

Ἀνάμεσα στὶς νεώτερες ταινίες, στὶς ὁποῖες ἔχει πάρει μέρος, ἡ πιὸ ἀξιοσημείωτη εἶναι ἐκείνη μὲ τὸν τίτλο «Γιὰ ἕνα ἑκτάριο γῆς», ἕνα δυνατὸ ψυχολογικὸ δρᾶμα, ποὺ παίζεται ἀνάμεσα σὲ μιὰ οἰκογένεια, στὸν πατέρα καὶ τοὺς τρεῖς παντρεμένους γιούς του.

Τὸ ρόλο τοῦ πατέρα ἑρμηνεύει ὁ Ρόμπερτ Ράϊαν καὶ τοῦ πρώτου γιοῦ ὁ Ἄλντο, ἐνῶ τὸ ρόλο τῆς γυναίκας του τὸν κρατεῖ μιὰ καινούργια «ἐκρηκτικὴ» στάρλετ, ἡ Τίνα Λουΐζα.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ἄλντο ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ γύρισμα τῆς καινούργιας πολεμικῆς ταινίας του «Ὁ γυμνὸς καὶ ὁ νεκρός» ἡ ὁποία, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ ἰδίου, θὰ εἶναι τὸ καλύτερο πολεμικὸ φίλμ ποὺ γύρισε τὸ Χόλλυγουντ.

Μὲ ὅλες τὶς ταινίες τοῦ συμπαθέστατου Ἄλντο συμβαίνει κι' αὐτὸ τὸ περίεργο: Ἐνῶ τὸν δείχνουν κοντὸ καὶ παχύ, στὴν πραγματικότητα εἶναι ψηλὸς μὲ ἀνάστημα 1.80 καὶ βάρος 95 κιλά. Ἀκολουθῶντας δὲ κι' αὐτὸς τὴ σημερινὴ μοντέρνα ζωὴ τῶν συναδέλφων του, μόλις πρὸ ὀλίγου χώρισε καὶ ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναίκα του, τὴ γοητευτικὴ στάρλετ Τζὲφ Ντάνελ καὶ ψάχνει τώρα νὰ βρῇ τὴν τρίτη! Σχετικὰ μὲ τὸ διαζύγιο αὐτὸ νά τί λέει ἡ ἴδια ἡ Τζέφ:

— Στὸ λίγο σχετικὰ διάστημα ποὺ ζήσαμε μαζί, ὁ Ἄλντο ἦταν καλὸς καὶ ἔδειχνε ὅτι μὲ ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ; Ὅταν τὸν ἔπιαναν τὰ νεῦρα του... ἔτριζαν τὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὶς τρομακτικὲς φωνές του! Ἦταν κάτι τὸ ἀπίθανο, κάτι τὸ πρωτοφανές! Ἔτσι προτίμησα νὰ τὸν χωρίσω, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξαναβρῶ τὴν ἀκοή μου, ποὺ εἶχα χάσει!...

Τὰ ἀνέκδοτα ποὺ κυκλοφοροῦν σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, σχετικὰ μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ φωνὴ τοῦ Ἄλντο εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα.

Θὰ ἀναφέρωμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικά:

Ἡ ποδοσφαιρική του καρριέρα ἦταν θριαμβευτική. Χάρις σ' αὐτὸν ἡ ὁμάδα του εἶχε ἀναδειχθῆ πολλὲς φορὲς πρωταθλήτρια.

Ἀλλὰ τὸ ἀθλητικὸ μητρῶο τοῦ Ἄλντο εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἀποκλεισμοὺς καὶ διάφορες ἄλλες ποινές. Καὶ ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο;

Γιατὶ πάνω σὲ κάθε σχεδὸν ἀγώνα καὶ κάθε κρίσιμη γιὰ τὴν ὁμάδα του φάσι, ὁ Ἄλντο ἔβαζε σ' ἐνέργεια τὴν... τρομερὴ φωνή του, μὲ τὴν ὁποία ξάφνιαζε τοὺς ἀντιπάλους, δημιουργῶντας σύγχιση καὶ πανδαιμόνιο!

Ἡ ὁμάς του κάποτε ὠργάνωσε μὲ πολλοὺς ὀπαδούς της ἕνα «πὶκ-νὶκ», γιὰ νὰ γιορτάσῃ μιὰ μεγάλη νίκη ποὺ εἶχε κερδίσει.

Ἀπάνω στὸ γενικὸ κέφι, ὅμως, χάλασε ξαφνικὰ τὸ μικρόφωνο καὶ ἡ συγκέντρωσι θὰ διελύετο, ἂν τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν ἔσωζε τὴν κατάστασι ἡ ἑτοιμότης τοῦ Ἄλντο. Ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ μικρὴ ἐξέδρα καὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴ φωνή του ἀντικατέστησε ὅλα τὰ μεγάφωνα!

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄλντο Ραίη! Ἕνας συμπαθὴς καλλιτέχνης κή, τὴ βροντώδη φωνή του ἀντικατέστησε μιὰ χαρὰ ὅλα τὰ μεγάφωνα!

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἀθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

θυσία στὴν ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Οἱ ἀδελφὲς Μαριέττα καὶ Καίτη Μαράνη ζοῦνε πολὺ περιωρισμένες στὸ σπίτι τους, μὲ μιὰ αὐστηρὴ μητέρα κι' ἕνα γκρινιάρη κι' αὐταρχικὸ πατέρα ποὺ ἔγιναν τέτοιοι ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὶς δυστυχίες ποὺ πέρασαν στὴ ζωὴ τους. Ὅστόσο ἡ μεγαλύτερη, ἡ Μαριέττα ἀγαπάει ἕνα πολὺ καλὸ παιδί, τὸ φοιτητὴ Λάμπρο Λίντα, ποὺ δὲν ἔχει ὅμως ἀκόμη καμμιὰ στρωμένη δουλειά. Ὅταν λοιπὸν αὐτὸς ζητάει τὸ χέρι της, οἱ γονεῖς της τὸν διώχνουν κι' ὕστερα κάνουν δριμύτατες παρατηρήσεις στὴν κόρη τους καὶ τὴν περιορίζουν ἀκόμα πιὸ πολύ. Τὸ σχεδιό τους εἶναι νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν πλούσιο Στέλιο Βουναρᾶ, γιατὶ ἔχουν ὡς ἀρχὴ τους ὅτι τὰ πλούσια κάνουν τὴν εὐτυχία. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι κατορθώνουν νὰ βλέπωνται ἀκόμα, εἶναι ὅμως ἀπελπισμένοι. Τέλος, ὁ Λάμπρος ἀποφασίζει νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρική, ὅπου τοῦ προσφέρουν μιὰ καλὴ θέσι, κι' ἀφοῦ δημιουργηθῇ νὰ ξαναγυρίσῃ γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ Μαριέττα δέχεται θέλοντας καὶ μή. Ἀλλὰ κι' οἱ γονεῖς της ὑπόσχονται στὸ Λάμπρο ὅτι ἂν πετύχῃ μέσα σὲ δυὸ χρόνια θὰ τοῦ δώσουν τὴν κόρη τους. Ἀλλοιῶς θὰ τὴν παντρέψουν μὲ ἄλλο. Ὁ Λάμπρος φεύγει γιὰ τὴν Ἀφρικὴ καὶ στέλνει τὸ πρῶτο γράμμα του στὴ Μαριέττα. Στὸ μεταξύ, ἡ Καίτη εἶναι ἐρωτευμένη μ' ἕνα φίλο τοῦ Λάμπρου, τὸ Μάνο Δημητριάδη. Ὅσο γιὰ τὸ Στέλιο Βουναρᾶ, ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐπισημη πρότασί του γιὰ τὴ Μαριέττα, οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν αὐτὸν τὸν πλούσιο γαμπρὸ τοῦ κάνουν λόγο μὲ τρόπο γιὰ τὴν Καίτη. Ἐκεῖνος ὅμως τὴ βρίσκει μπρὸς καὶ φεύγει ἀπογοητευμένος, ὅταν τοῦ λένε ὅτι θὰ τοῦ δώσουν μιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι γιὰ τὴ Μαριέττα ὡς τὸ Πάσχα. Τότε ἀκριβῶς ἔρχεται ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Λάμπρο μὲ δυσάρεστα νέα. Εἶχε χάσει τὴ δουλειά του κι' ἦταν ἄνεργος. Κατόπιν ἔγραφε στὴ Μαριέττα πὼς βρίσκονταν ἄρρωστος στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ Μαριέττα, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις τῶν γονέων της, τοὺς δήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι θὰ περίμενε τὸ Λάμπρο νὰ γυρίσῃ. Ἐκεῖνοι τότε πρότειναν στὸ Στέλιο Βουναρᾶ τὴν Καίτη κι' αὐτὸς δέχτηκε γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴ μεγάλη ἀδελφή. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ Καίτη ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ κρυφὰ στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ Μάνο Δημητριάδη.

4ον

Κόντευε νὰ τελειώσῃ τὶς ἐξετάσεις της ἡ μικρή, ὅταν ἦρθε ἕνα γράμμα τοῦ Λάμπρου. Ἕνα ἀπελπισμένο γράμμα...

«Γλυκειά μου ἀγάπη, τῆς ἔγραφε. Δὲν ξέρω ποιὸς Θεὸς μὲ κατάράστηκε, δὲν ξέρω ποιὸ σθονερὸ μάτι ζήλεψε τὴν ἀγάπη μας. Βρίσκομαι ἀκόμα καθηλωμένος στὸ κρεβάτι, οἱ γιατροὶ λένε πὼς εἶναι ἀδυναμία τῶν νεύρων, κουρέλιασμα τῶν νεύρων μου μᾶλλον ἀπὸ τὸν κόπο, ἀπὸ τὸν ἐκνευρισμὸ κι' ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο κλίμα. Ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ. Τὴ μιὰ μέρα νομίζω πὼς εἶμαι καλά, σηκώνομαι, καὶ λέω μέσα μου πὼς τέλειωσαν τὰ βάσανά μου καὶ πὼς θὰ μπορέσω νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο, νὰ πάω νὰ βρῶ ἄλλο δουλειά, τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου κι' ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ πεθάνω ἢ θὰ τρελλαθῶ.

»Αἰσθάνομαι στὸ μέτωπό μου σὰν ἕνα σιδερένιο στεφάνι, καὶ μοὔρχεται νὰ σεφωνίσω... Εἶναι μιὰ κατάστασι φριχτή. Στὸ μεταξύ, νὰ λάθης ὑπ' ὄψι σου ὅτι νοσηλεύομαι σ' ἕνα νοσοκομεῖο ἀπόρων, ἐπειδὴ τώρα εἶμαι πραγματικὰ ἄπορος. Ἡ περιποίησι δὲν εἶναι ἰδεώδης, ἀγάπη μου... Πολλὲς φορὲς λέω μέσα μου πὼς ἂν βαισκόμουν κοντά σου, μονάχα νανοίωθα τὰ ἀγαπημένα σου χεράκια στὸ μέτωπό μου, θὰ γινόμουν καλά. Ἀλλὰ δὲν ἔχω οὔτε μιὰ δεκάρα καὶ τὰ ναῦλα εἶναι τόσο τσουχτερά, ἔστω καὶ τρίτη θέσι... Κι' ἔπειτα λέω πὼς εἶμαι ἐγωϊστής, πὼς ἡ ἀγάπη δὲ μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ σὲ βασανίσω. Λέω, Μαριέττα, πὼς τὸ μόνο τιμιο ἐκ μέρους μου εἶνο νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τοὺς δέκους ποὺ μοῦδωσες. Ναί, γλυκειά μου ἀγάπη. Ὅσα εἴπαμε βασίστηκαν στὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προκόψω. Οἱ ὅροι τῶν γονέων σου ἦταν σαφεῖς. Δὲν εἶναι ἔτσι; Βασίστηκαν ὅλα στὴν βεβαιότητα ὅτι μὲ δυὸ ἐτῶν ἐργασία θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη. Αὐτὰ εἴπαμε ἐμεῖς, ἄλλα πρόσταξε ὅμως ἡ τύχη. Γι' αὐτό, ἀγαπημένη μου, θέλω νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ κάθε δέσμευσι. Εἶσαι ἐλεύθερη ν' ἀρχίσῃς τὴ ζωή σου καὶ πάλι, εἶσαι ἐλεύθερη νὰ ἀραβωνιαστῇς, νὰ παντρευτῇς καὶ νὰ εὐτυχήσῃς. Ἡ εὐχή μου θάναι πάντα κοντά σου, κι' ἡ ψυχή μου θὰ σὲ παρακολουθῇ».

Τῆς ἔγραφε ἀκόμα πολλὰ λόγια γεμάτα λατρεία καὶ σπαραγμό, κι' ἐνῶ φαινότανπὼς τελείωνε τὸ γράμμα, τῆς πετοῦσε ἀξαφνα:

»Μαριέττα... Αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω πάρα πάγω μοῦ τὰ ὑπαγορεύει ἡ τιμιότης κι' ἡ λογική. Ἤθελα νὰ κλείσω τὸ γράμμα μου καὶ νὰ στὸ στείλω. Κι' ὅμως τὰ χέρια μου ἀρνήθηκαν νὰ κλείσουν τὸ φάκελλο. Αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω τώρα εἶναι παρὰ τὴ λογική μου, παρὰ τὴ συνείδησί μου, ἴσως, κι' ὅμως τόσο σύμφωνο μὲ τὴν καρδιά μου...

»Περίμενέ με ἀκόμα! Περίμενέ με λίγους μῆνες... Τὸ πολὺ ἕνα χρόνο. Ἄφισε νὰ περάσουν τὰ δυὸ χρόνια ποὺ εἴχαμε κανονίσει. Μπορεῖ νὰ γίνῃ κανένα θαῦμα, κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς αὐτὲς οἱ ἡμέρες ἐλπίδας καὶ μονάχα μιὰ δοκιμασία καὶ πὼς θὰ περάσουν. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θ' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος καὶ γιὰ μᾶς, κι' ἴσως πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι φαντάζομαστε, Γλυκειά μου ἀγάπη... περίμενέ με ἕνα χρόνο. Δὲν τὸ ἀπαιτῶ, δὲν τὸ ζητῶ. Σὲ παρακαλῶ μονάχα γονατιστός. Θὰ εἶναι ἡ πιὸ φοβερὴ δυστυχία γιὰ μένα, ἂν μετὰ τόσες δοκιμασίες καταφθάσω καὶ ὀρθοποδήσω, νὰ δεχτῶ ἀπὸ σένα τὸ πιὸ σκληρὸ χτύπημα. Περίμενέ με...»

Δὲ μπόρεσε νὰ διαβάσῃ ἄλλο ἡ δύστυχη κοπέλλα. Τὰ μάτια της βόλωσαν, οἱ λυμοὶ τὴν ἔπνιξαν. Κι' ἡ Καίτη ἐκλαίγε σπαρακτικά. "Ἔξω, στὸ χῶλλ ἡ μητέρα της ἔφερνε βόλτες καὶ περίμενε νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς.

Ὁ Λάμπρος εἶχε ὅμως δυὸ λόγια καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς. Δυὸ λόγια τυπικά, ὅπου τοὺς ἔγραφε μὲ εἰλικρίνεια γιὰ τὴν ἀρρώστια του καὶ ὅτι ἡ Μαριέττα μποροῦσε νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτό της ἐλεύθερο.

«Ἂν καὶ —πρόσθετε στὸ τέλος— θὰ ἦταν ἀνθρώπινο καὶ ὡραῖο νὰ τῆς ἐπιτρέπατε νὰ μὲ περιμένῃ ἄλλον ἕνα χρόνο. Σᾶς τὸ ζητῶ γιὰ χάρι».

Ὅταν διάβασε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Φρόσω ἄναψε:

— Τὸν ἄτιμο, ξεφώνισε. Τὸν ἄσυλο δημο ἄνθρωπο. Τί ὡραῖα ποὺ τὰ φέρνει. Εἶσαι μὲν ἐλεύθερη, ἀλλὰ νὰ περιμένῃς. Μὲ ποιὸ δικαίωμα θέλει νὰ σκλαβώσῃ ἕνα κορίτσι ἔτσι στὴν δική του τὴν κακοτυχία; Μὲ ποιὸ δικαίωμα θέλει νὰ σὲ κάνῃ δυστυχισμένη, νὰ σ' ἀφίσῃ γεροντοκόρη;

Κι' ὁ πατέρας φούντωσε:

— Ἄφησε τὶς ἠλιθιότητες, εἶπε στὴν κόρη του, καὶ πές το ναὶ στὸ Βουναρᾶ, πρὶν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ ἀραβωνιαστῇ ἐπίσημως μὲ τὴν Καίτη. Αὐτὸς ἐσένα κατὰ βάθος ἐλέει κι' ὅλες του οἱ περιποιήσεις πρὸς τὴν Καίτη εἶναι μονάχα γιὰ νὰ σὲ πειράξῃ.

— Δὲ θέλω ν' ἀκούσω γιὰ ἄλλο αὐτὸ! στέναξε ἡ Μαριέττα, πνιγμένη στὰ δάκρυα. Θὰ τὸν περιμένω!...

— Ἕνα χρόνο ἀκόμα· φώναξε μὲ ἀνακτησι ἡ Φρόσω.

— Κι' ἕνα, καὶ δυό, καὶ τρία χρόνια! Ἐπειδὴ τοῦτυχε μιὰ ἀναποδιά, μιὰ ἀρρώστεια, δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι κατοδικασμένος γιὰ πάντα.

— Κι' ἂν περάσουν δέκα χρόνια: Θὰ περιμένῃς νὰ φτάσῃς τὰ τριάντα!

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἀδιάφορα.

— Δὲν θὰ εἶμαι γριά. Πολλὲς γυναῖκες ἀργίζουν καὶ στὰ σαράντα τὴ ζωή τους.

Τὴν κύτταξαν οἱ δυὸ γονεῖς κεραυνοχτυπημένοι. Κι' ὁ πατέρας ἔβαλε τὶς φωνές:

— Εἶσαι τρελλή, εἶσαι...

— Πάψ' ἀπὸ τώρα ἡ πρώτη τῆς κόρης του ὅμως, ἡ Φρόσω τοὺκοψε ἕνα ἀνυπαίσθητο νόημα κι' ὁ Χρῆστος κατάλαβε πὼς κάτι εἶχε στὸ μυαλὸ της ἡ γυναίκα του.

Ἕνα μεγαλεπήβολο σχέδιο

Σκέφτηκε, τοὐλέχτε ὅταν κλείστηκαν στὸ δωμάτιο τους. Σκέφτηκε γιὰ τὴν Μαριέττα...

— Μοῦσχεται νὰ τῆ στοτσιάσῃ τὶς ἀπαντήσεις μιὰ μέρα ὁ Χρῆστος. Μοῦσχεται νὰ παιρνόσυν τὴ μικρὴ στὸ σπίτι καὶ σὰ σιὰ αὐτὴ γεροντοκόρη. Νὰ μὴν ἐνδιαφερθῇ πιὰ γιὰ τὴν τύχη της.

Κούνησε ἡ μητέρα ἀποδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι της.

— Εἶσαι κουτός, κεκμοῦ μου, σὰν ὅλους τοὺς ἄντρες. Ἀπαντοῦμαι ἄλλοι δρόμοι, ὅπου δὲ μπορῇ κανεὶς ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἴσιο δρόμο. Ὑπάρχουν καὶ τὰ λάθη μαθητεία.

— Τί μελλεῖς νὰ πῇς;

— Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε κάποιον τρόπο νὰ τὴν πείσουμε πὼς ἀγαπημένος της εἶναι ἀνάξιος. Νὰ τροελθῇ τελεία ἀπ' αὐτὸν ἡ ἀπιστία. Τότε θὰ ἰδοῦμε πὼς ὅμως θὰ βάλῃ νέο στὸ κρασί της. Κι' ἀπὸ ἕνα μεγάλο της λάθος θὰ μεταμορφωθῇ σὲ μισος.

Τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμό.

— Τὸ σχέδιό σου εἶναι μεγαλεπήβολο, εἶπε. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ; Ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος.

— Νὰ σκεφτοῦμε, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε... Περάσαν ὅλη τὴ νύχτα ἀγρυπνοι. Πολλὰ σχέδια συνυφάστηκαν στὸ μυαλό τους. Στὸ τέλος ὅμως, ἀλλὰ δεισάνταν ἐλαττωματικά. Κι' ἐπειδὴ ἡ Φρόσω σκέφτηκε κάτι:

Ἐνταῦθα 85

Τάκτ μὲ... οὐρά!

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριο. Ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου, ποὺ ἔχει τὴ φιλοδοξία νὰ συγκεντρώνεται ἐκεῖ ἡ ἀφρόκρεμα τῆς πρωτευούσης, παρατηρεῖ ἀγανακτισμένος ὅτι κάποιος ἀπ' τοὺς πελάτες ἔχει βγάλει τὴν πετσέτα γύρω στὸ λαιμό του!

— Τί σέρσες! ψιθυρίζει. Αὐτοὶ οἱ... φλεξιπτωτιστὲς θὰ καταστρέψουν τὴ φήμη τοῦ μαγαζιοῦ!

Καὶ καλεῖ ἐπειγόντως τὸν μαῖτρ.

— Κύριε Λαρδιάση, ξέρω ὅτι ἐχετε ὑπηρετήσει πρίγκηπες, πρωθυπουργούς, στρατηγούς...

— Ναί, στὸ κύριε διευθυντά, ἀπαντᾶει αὐτός, κλίνοντας λιγάκι τὸ κεφάλι.

— Πῶς σᾶς διευθύνει, λοιπόν, τὸ γενικὸ ὅτι ἕνας πελάτης μας ἔχει κάνει μιὰ τόσο φριχτὰ ἀπρεπεία; ρωτάει ὁ διευθυντὴς καὶ δείχνει τὸν... ἀλεξιπτωτιστή. Ἀπαντᾶ νὰ τὸν... ἐπαναφέρετε στὴν τάξι, ἀλλὰ μὲ πολὺ τάκτ!

— Νὰ μείνετε ἥσυχος, κύριε διευθυντά, ἀπαντᾶ ὁ Λαρδιάσης.

Καὶ σπεύδει στὸν πελάτη ποὺ εἶχε βάλει τὴν πετσέτα γύρω στὸ λαιμό του.

Ἀφοῦ βλέψῃ τοῦ ρίχνει ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα, τοῦ λέει:

— Παρακαλῶ, τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος. Ζυρίσια ἢ κάψιμο μαλλιῶν;

Ὁ ΑΛΚΟΣ

—"Ενα ἀσφαλὲς μέσαν θὰ ὑπῆρχε: Νὰ λάβαινε κάποιο γράμμα ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ μέσος ὅπου βρίσκεται ὁ Λάμπρος, καὶ νὰ τῆς λέη ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ τῆς γράφει εἶναι ψέμματα κι' ὅτι αὐτὸς ζῆ περίφημα καὶ γλεντάει καὶ τὴν ἔχει ξεχάσει.

— Γυναίκα, εἶσαι μεγαλοφυΐα! φιθύρισε ὁ Χρῆστος μὲ θαυμασμό. Θὰ γράψουμε τὸ γράμμα ἐμεῖς... νὰ τὸ δώσουμε στὴ γραφομηχανή...

— Καὶ πάλι θὰ σὲ πῶ κουτό, εἶπε ἡ Φρόσω κουνώντας τὸ κεφάλι της. Καλά, τὸ γράφουμε ἐμεῖς τὸ γράμμα. Ἀπὸ ποῦ θὰ ταχυδρομηθῆ ὅμως; Χρειάζονται γραματόσημα ἀπὸ κεῖ καὶ σφραγίδα.

Σούτσωσε ὁ Χρῆστος τὰ φρύδια του.

— Ἔχεις δίκιο... Ἀλλὰ στάσου, κι' ἂς μὲ λὲς πάντα κουτό. Νομίζω πὼς σ' αὐτὸ θὰ τὰ καταφέρω μιὰ χαρά. Ἔχουμε τὰ γραματόσημα ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐπιστολές του. Θὰ τὰ ξεκολλήσουμε ὅμορφα, ὅμορφα καὶ θὰ τὰ κολλήσουμε!

— Καὶ σφραγίδα:

—Μὲ κάποιο τρόπο θὰ τὰ καταφέρω νὰ μιμηθῶ καὶ τὴ σφραγίδα, ἔννοια σου. Φτάνει νὰ θέλη κανεὶς κι' ὅλα γίνονται.

— "Αχ, ἀναστέναξε ἡ Φρόσω, τὸ τρελλὸ τὸ κορίτσι, σὲ τί φασαρίες μᾶς βάζει!...

— Στάσου, ἔκαμε ὁ Χρῆστος Μαράνης, ποὺ αἰσθανόταν τὸ μυαλὸ του νὰ δουλεύη ἐντατικά. Δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο εὔκολα τὰ πράγματα. Μένει κάτι πολὺ σπουδαῖο νὰ λύσουμε. Ἂν στὸ μεταξὺ τῆς γράψη αὐτὸς ὅτι εἶναι καλύτερα: Ἂν τῆς γράψη ὅτι ἀσθενοῦσε κι' ὅτι ὅλα πάνε καλά:

— Δὲ θὰ τὸν πιστέψη. Θἄχη δηλητηριαστῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ Μαριέττα.

— Καὶ φαντάζεσαι πὼς θὰ πιστέψη τόσο εὔκολα καὶ θὰ σταματήση τὴν ἀλληλογραφία μαζί του:

— Εἶναι ὑπερήφανη καὶ φανατική. Πιστεύω πὼς θὰ τὸν μισήση, μὲ ὅση δύναμη τὸν ἀγαπάει.

— Ἂν ὅμως ἡ ἀγάπη της εἶναι δυνατώτερη ἀπὸ τὶς ὑποψίες της; Ἂν τοῦ γράψη γιὰ νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις;

— Λοιπὸν τὰ ἄν, εἶπε νευριασμένη ἡ γυναίκα. Ἂς ἀσχίσουμε καὶ θὰ σκεφτοῦμε πάλι. Αὐτὸ εἶναι ἡ βάσι, νὰ κλονίσουμε τὴν ἀγάπη της.

— Θὰ περάση χρόνος γι' αὐτό, ἔκανε δύσθυμα ὁ πατέρας. Στὸ μεταξύ, τί γίνεται μὲ τὸν Στέλιο:

— Ἂς παντρευτῆ τὴ μικρή, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Φρόσω. Χαλάλι της. Ἀλλὰ δταν ἐλευθερωθῆ ἡ Μαριέττα ἀπ' αὐτὴ τὴν τρέλλα. Ἔννοια σου, κάποιος θὰ βρεθῆ καὶ γι' αὐτήν. Ὁ ἴδιος ὁ Στέλιος μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε τὸν πλούσιο γαμπρό, κανένα φίλο του ἴσως. Ἂς μὴ τὰ θέλουμε ὅλα δικά μας. Τὸ πιὸ ἐπείγον εἶναι νὰ χάση ἡ Μαριέττα κάθε ἐλπίδα γιὰ τὸ Λάμπρο...

— Καὶ νὰ μὴ χάσωμε τὸ Στέλιο, εἶπε ζωηρὰ ὁ πατέρας.

— Ἔννοια σου τίποτα δὲ θὰ χάσωμε, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα του μὲ ὕφος σίγουρο. Ἐσὺ μονάχα ἑτοίμασε τὸ φάκελλο. Ἄλλη βοήθεια δὲ θέλω ἀπὸ σένα. Τὸ γράμμα θὰ τὸ γράψω ἐγὼ ὅπως ξέρω.

Τὸ ἀνώνυμο γράμμα

Ἦταν τὸ τρίτο γράμμα ποὺγραφε κουφὰ-κρυφὰ στὸν ἀγαπημένο της ἡ κοπέλλα. Τὄβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της. Τὸ φιλοῦσε κι' ἡ ψυχή της ὅλη πετοῦσε μαζὶ μὲ τὰ πύρινα τὰ λόγια:

«Θὰ σὲ περιμένω πάντα! Δὲν στὸ εἶπα αὐτό: Στὸ ξαναλέω. Μὴ μὲ σκέπτεσαι ἐμένα, νὰ γίνης μονάχα, καλά, αὐτὸ θέλω, τίποτ' ἄλλο ἀγαπημένε μου... Ἂν γινόταν νὰ πετάξω γιὰ νὰ δσεβῶ κοντά σου, θὰ σ' ἔκανα καλά. Ἀλλὰ πῶς: Δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τὸ διανοηθῶ. Πολλὲς φορὲς τρελλὰ σχέδια περνάνε ἀπ' τὸ μυαλό μου. Νὰ γίνω λαθρεπιβάτις, νὰ μπακράσω σ' ἕνα πλοῖο καὶ νάρθω νὰ σὲ δρῶ. Τρέμω ὅμως μονάχα μὲ τὴ σκέψι νὰ ταξιδέψω χωρὶς χρήματα. Δὲ διαθέτω χρήματα, τὸ ξέρεις. Κι' οἱ γονεῖς μου, ἀκόμα καὶ μὰ ἤβελαν νὰ μοῦ δώσουν χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι, δὲ θὰ μποροῦσαν. Εἶναι τόσο πτωχοί! Εἶμαι βεμένη μακουά σου, κι' ἐσὺ ε...αι καθηλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Μὴ μὲ σκέπτεσαι ἐὐτενα. "Η μᾶλλον νὰ μὲ σκέπτεσαι κάθε στιγμή, κάθε δευτερόλεπτο, ἀλλὰ ὄχι μὲ πόνο, νὰ μὲ σκέπτεσαι γιὰ νὰ νοιώθης τὴν ἀγάπη μου, νὰ μὲ φέρνης μποστά σου γιὰ νὰ αἰσθάνεσαι κάποια χαρά. Τὸ ξέρω πὼς θὰ γίνουμε γρήγορα καλά, πὼς θὰ γίναμε εὐτυχισμένοι μιὰ μέρα. Ἀλλὰ μὴ στενοχωρεῖσαι κι' ἂν ἀργήση αὐτὴ ἡ ἡμέρα. Ὅλα θὰ τελειώσουν καλὰ γιὰ μᾶς, ὅλα... Κι' ἐγὼ σὲ περιμένω!».

Ἔγραφε τὸ τρίτο γράμμα μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἡ Μαριέττα, ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἦρθε ὁ ταχυδρόμος. Ἡ Καίτη ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κι' ἡ μητέρα, ποὺ περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα σχεδὸν ἔτρεξε καὶ ἅναιξε. Ὁ ταχυδρόμος ἔβγαλε κάποιο γράμμα γιὰ τὸ πατέρα συστημένο, κι' ἔφυγε. Μὲ τέχνη ἔβαλε καὶ τὸ πλαστογραφημένο γράμμα μαζὶ μὲ τ' ἄλλο ἡ Φρόσω κι' ἡ Μαριέττα ποὺ πετάχτηκε στὸ μεταξὺ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τὸ ἄρπαξε, νομίζοντας πὼς εἶναι τοῦ ἀγαπημένου της. Ὅταν ὅμως εἶδε τὸ δακτυλογραφημένο φάκελλο, κέρωσε.

— Δὲν εἶναι τοῦ Λάμπρου, εἶπε.

— Ἀνοιξέ το, λοιπόν, νὰ ἰδῆς τίνος εἶναι: εἶπε ἡ μητέρα της ὅσο πιὸ φυσικὰ μπορούσε.

Ἔσχισε τὸ φάκελλο μὲ χέρια γεμάτα πυρετὸ ἡ κοπελλίτσα, καὶ τράβηξε τὴ δακτυλογραφημένη κόλλα.

«Δεσποινίς Μαριέττα, ἔγραφε τὸ γράμμα, εἶμαι ἕνας ἄγνωστος φίλος σας καὶ φίλος τοῦ Λάμπρου, τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας. Ξέρω τὰ καθέκαστα γιὰ τὴν ἱστορία σας. Ξέρω ὅτι τὸν περιμένετε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν παντρευτῆτε. Ξέρω καλὰ τί σᾶς γράφει. Ὅτι εἶναι πολὺ ἄρρωστος, ἀνεργος, κλπ. Λοιπόν, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι πλάσμα τῆς φαντασίας του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πολὺ λιγώτερο τραγικὴ γι' αὐτόν, παρὰ γιὰ σᾶς.

»Ἀγαπητή μου δεσποινίς, ὁ Λάμπρος χαίρει ἄκρας ὑγείας! Οἱ δουλειές του πάνε ἀρκετὰ καλά, καὶ θὰ μπορεῦσε περίφημα νὰ κρατήση τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἔδωσε. Ὅλα τὰ λογάριασε χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Κι' ὁ ξενοδόχος σ' αὐτὴ τὴ περίπτωσι εἶναι οἱ καλλονὲς τοῦ τόπου... Καὶ μιὰ τέτοια εἶναι ἡ αἰτία ὅλου τοῦ μυθιστορήματος ποὺ κατασκεύασε ὁ ἀγαπημένος σας. Μιὰ πολὺ χαριτωμένη γυναίκα, πολὺ μοντέρνα καὶ πολὺ πλούσια. Ὁ πατέρας της ἔχει ἀπέραντες φυτεῖες ἐδῶ κι' ὁ Λάμπρος μοῦ δήλωσε ὀρθὰ-κοφτὰ πὼς δὲν εἶναι τρελλὸς ν' ἀφίση αὐτὴ τὴ σίγουρη εὐτυχία γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴν Ἑλλάδα, γ' ἀρχίση τὴ ζωή του ξανὰ μὲ μισθὸ δυὸ χιλιάδες τὸ μῆνα... Τὸν συμβουλεύω νὰ σᾶς γράψη τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἀποφασίζει ὅμως, γ' ἀκολουθήση τὴ γνώμη μου, δὲν ἔχει τὸ θάρρος. Διατηρεῖται ἴσως ἀκόμα μέσα του κάτι ἀπὸ τὴν παληά του ἀγάπη γιὰ σᾶς, ἕνα εἶδος οἰκτου, ποὺ παλεύει μέσα του ἀκόμα μὲ τὴ στερρὰ ἀπόφασι, ποὺ ἔχει πάρει γιὰ παντρευτῆ μὲ τὴν κολλανέζα. Γι' αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς φανῆ παράξενο ἂν συνεχίση γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ σᾶς γράφη τουφερά. Θὰ ἐξακολουθήση νὰ σᾶς παριστάνη τὸν δυστυχισμένο. Ἴσως στὸ τέλος ν' ἀλλάξη τακτική, νὰ σᾶς γράψη ὅτι ἀσθενοῦσε. Ἐγὼ ὅμως, ἀγαπητή μου δεσποινίς, σᾶς προειδοποιῶ, πὼς ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς γράψη, θὰ εἶναι κοινωδία! Ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτὴ ποὺ σᾶς γράφω ἐγώ. Πρὶν περάσουν δύο μῆνες βάχη παντρευτῆ αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ θὰ ζῆ σὰν πλούσιος γαιοκτήμων ἐδῶ. Λίγο ἔξω τί θὰ σᾶς γράψη. Φυλάξετε τὸ γράμμα μου καὶ νὰ τὸ διαβάζετε συχνὰ ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἔξετε πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

»Θὰ σᾶς φανῆ ἴσως παράξενο πὼς ἕνας ἄντρας ποὺ δὲ σᾶς γνωρίζει, αἰσθάνεται τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς, καὶ σκέπτεται νὰ προστατέψη τὴν εὐτυχία σας.

»Ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλή. Πρὶν ἐρωτοχτυπηθῆ μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ὁ Λάμπρος μοῦ μιλοῦσε συχνὰ γιὰ σᾶς. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι χαρακτήρισα σας. Εἴσθε ἕνα πλάσμα εὐπιστο καὶ ἀγνό. Γι' αὐτὸ θεωρῶ ἀνόσιο νὰ σᾶς φέρεται ἔτσι. Τοῦ τὸ ὑπέδειξα, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲ θέλησε νὰ μὲ ἀκούση. Ὁ Λάμπρος εἶναι ἄλλος ἄνθρωπος τώρα τελευταῖα. Μὴν περιμένετε νὰ τὸν ξαναδῆτε ἀγνό, τίμιο, ὅπως τὸν γνωρίζατε. Ἡ σκληρὴ διοπάλη τῆς ἀσχῆς καὶ γάλησε τὸ χαρακτῆρα. Κι' ὁ ἔρωτας του, τὸ τελευταῖο του πάθος γιὰ τὴν καλλονή, ἀποτελείωσε τὴν καταστροφή. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν εἶχε ἐξελιχθῆ αὐτὸς ὁ ἔρως, δὲ θὰ ζούσατε εὐτυχισμένη ὡς γυναῖκα του. Θέλω νὰ μὲ πιστέψητε, ἀγαπητὴ δεσποινίς, καὶ νὰ μὴν εἰσπανθῆτε καμμιὰ ἀπογοήτευσι καὶ καμμιὰ στενοχώρια.

»Ἕνας ἄγνωστος πιστός σας φίλος».

Τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ ἡ Φρόσω τὴν κόρη της. Καθὼς διάβαζε αὐτὸ τὸ γεράμμα χαιρόταν ὅσο ἔβλεπε τὴν ἀλλοίωσι τῆς μορφῆς της.

— Τί σοῦ γράφει: ρώτησε μόλις τὴν εἶδε πὼς τελείωσε τὸ γράμμα.

— Δὲν εἶναι τοῦ Λάμπρου, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλίτσα, μὲ τὰ χείλη ἄσπρα σὰν πανί.

— Τίνος εἶναι: Τί σοῦ γράφουν: Μήπως εἶναι βασειὰ ἄρρωστος κι' ἔβαλε κανέναν ἄλλον νὰ σοῦ γράψη;

Δίνωσε ἡ Μαριέττα. Στὸ τέλος ὅμως δὲ βάσταξε καὶ μὲ φωνὴ ἀχνή, σβυσμένη πρόφερε μονάχα :

— Διάβασε, μαμά...

Κι' ἔδωσε τὸ γράμμα στὴ μητέρα της.

Ἔκανε πὼς τὸ διάβαζε μὲ φρίκη ἡ Φρόσω. Καὶ στὸ τέλος κύτταξε τὴν κόρη της μὲ κατάπληξι.

— Τί εἶναι αὐτό: φιθύρισε παίζοντας θαυμάσια τὸ ρόλο της.

— Τὸ πιστεύεις: ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Κι' ὅλος της ὁ πόθος νὰ τῆς πῆ ἡ μητέρα της ὄχι, ζωγραφίστηκε στὰ μάτια της.

— Τί νὰ σοῦ πῶ. ἀποκρίθηκε ἡ Φρόσω μὲ ὕφος γεμάτο ἀμφιβολία. Εἶναι δύσκολο. νὰ τὸ πιστέψη κανείς, ἀλλὰ δὲ θὰ μοὐκανε ἐντύπωσι...

— Τὸ βάζεις ἕνα τέτοιο πρᾶγμα στὸ νοῦ σου γιὰ τὸ Λάμπρο: φώναξε ἡ κοπέλλα σπαραχτικά.

— Τί νὰ σοῦ πῶ Μαριέττα. ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα της. Φαίνεται βέβαια ἀπίθανο κι' ἀπόνθρωπο. Ὅσο τὸ σκέπτομαι ὅμως...

Ἔκανε πὼς σκέπτεται πάλι...

— Αὐτὸ ἐξηγεῖ πολλὰ πράγματα, εἶπε. Πολλὰ πράγματα...

— Μητέρα, ἱκέτευσε ἡ κοπέλλα. Μίλησέ μου μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά σου. Πές μου, τί σκέπτεσαι. Μὴν κυττάξης νὰ μοῦ μιλήσης διπλωματικά. Δὲν καταλαβαίνεις πόσο δυστυχισμένη εἶμαι:

Σπάραξε ἡ καρδιὰ τῆς μάννας μιὰ στιγμὴ μ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' οἱ τύψεις τῆς δάγκωσαν τὴ καρδιά. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ συνηθισμένη αὐστηρὴ της λογικὴ της ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ συνεχίση τὸ ρόλο της.

«Ἡ ἐγχείρησι εἶναι ὀδυνηρή, σκέφτηκε, ἀλλὰ μιὰ κι' ἄρχισα, δὲ πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω στὴ μέση. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴ σώσω νὰ τὴ κάνω εὐτυχισμένη μιὰ μέρα».

Πίστευε ἀπέλυτα πὼς ἡ μόνη εὐτυχία — καὶ τόσο εὔκολη — γιὰ τὴ κόρη της, θὰ ἦταν νὰ παντρευτῆ μὲ τὸ Στέλιο Βουναρᾶ. Γι' αὐτὸ ἀποκρίθηκε σταθερά :

— Πιστεύω πὼς δὲ γράφει ψέμματα, αὐτὸς ὁ ἀνωνυμογράφος. Πρῶτα, πρῶτα, γιατί θὰ ἔγραφε; Δὲ σὲ γνωρίζει, δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι σ' ἀγαπάει καὶ θέλει νὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου. Φυσικά, ὄχι!...

— Ἐ, δέβαια, ἀποκρίθηκε μηχανικὰ ἡ κοπέλλα.

— Νὰ μισῆ τὸ Λάμπρο καὶ νὰ θέλη νὰ τοῦ κάνη κακό: Εἶναι λιγάκι ἀπίθανο. Γιὰ νὰ ξέρη τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀγάπης σας, τόσο καλὰ καὶ τὴν διεύθυνσί σου, πάει νὰ πῆ ὅτι εἶναι φίλος τοῦ Λάμπρου.

— Δὲν ἔχει ὑπομασία, εἶπε ἡ κοπέλλα. Καμμιὰ φορὰ οἱ φίλοι εἶναι οἱ πιὸ θανάσιμοι ἐχθροί.

— Ἂν εἶναι ἐχθρός του, θὰ κύτταζε νὰ τὸν βλάψη ἐπαγγελματικά... Κι' ἔπειτα, ἂς σκεφτοῦμε διαφορετικά. Εἶναι ἐχθρός του καὶ τὸ γράμμα εἶναι γεμάτο ψευδολογίες. Γιατί νὰ τὸ στείλη τώρα, ποὺ εἶναι τόσο ἄρρωστος ὁ φίλος του στὸ νοσοκομεῖο; Συνήθως θέλει κανεὶς νὰ βλάψη ἢ νὰ ἐκδικηθῆ ἕνα δυνατὸ ἐχθρό, ὄχι ἕνα μισοπεθαμένο...

Ἔσκυψε ἡ Μαριέττα τὸ κεφάλι, νικημένη ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὴ μητέρα της μὲ μάτια ἀστραφτερά :

— Κι' ὅμως δὲ τὸ πιστεύω! εἶπε. Ἡ ψυχή μου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραδεχτῆ!

— Τὸν ἀγαπᾶς, γι' αὐτό, εἶπε ἡ μητέρα.

— Δὲ τὸ χωράει ἡ ψυχή μου αὐτό!...

— Δὲν εἶναι δυνατὸν ὅμως νὰ τὸ ἐξακριβώσης...

— Θὰ τοῦ γράψω...

Κούνησε ἡ Φρόσω τὸ κεφάλι της.

— Καὶ τί θὰ καταλάβης: Τί ἄλλο ἀπὸ ψευτιὲς εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ ἀπαντήση; Εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ γράψη ἔτσι φρόνιμα-φρόνιμα, πὼς τὸ ἀνώνυμο γράμμα ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ πὼς πραγματικὰ σὲ κοροϊδεύει μὲ τὰ ἐρωτικά του γράμματα; Τί σοῦ λέει ἡ λογική σου: Εἶναι δυνατὸν νὰ στὸ γράψη αὐτό;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε μὲ χείλη σφιχτὰ ἡ κοπέλλα. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι δὲ μπορῶ νὰ τὸ παραδεχτῶ τὸ γράμμα. Καὶ μόνο ποὺ σταματῶ τὴ σκέψι μου σ' αὐτό, καὶ μόνο ποὺ κάθομαι καὶ συζητῶ, εἶναι ἔγκλημα.

— Ἔχει γοῦστο νἄχης τύψεις...

— Ναί, μαμά, ἔχω τύψεις. Ἐπειδὴ εἶμαι σίγουρη πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνος ὑποφέρει, ἀγωνιᾶ, ἀπελπίζεται. Κι' ἐγὼ κάθομαι καὶ δίνω σημασία σ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα.

— Γράψε του λοιπόν, εἶπε ἡ μητέρα ἀδιάφορα. Γράψε του γιὰ νὰ περάση κι' ἄλλος καιρός! Βλέπεις, λίγο καιρὸ βασανίσαμε τὸ Στέλιο. Ἡ ὑπομονή του ἐξαντλήθηκε πιά... Ἀλλὰ δὲ πειράζει, πάει, σφραγίζεις τὴ μοῖρα σου μόνη σου! Γράψε ἐσύ, κι' ὥσπου νἀρθῆ τὸ γράμμα, θἄχη παντρευτῆ ἡ Καίτη, θὰ εἶναι εὐτυχισμένη κι' ἐσὺ θὰ κάθεσαι καὶ θὰ κλαῖς, περιμένοντάς τον!

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἡ Μαριέττα γιὰ νὰ μὴ τὴ ἰδῆ ἡ μητέρα της, ποὺ κοκκίνιζε, ὅταν τῆς μίλησε γιὰ τὴν Καίτη.

— Καὶ τί θὰ τοῦ γράψης; ξαναεῖπε ἡ Φρόσω. Θὰ τοῦ ὁμολογήσης ἔτσι ὡμὰ ὅτι ἔλαβες κάποιο γράμμα:

— Δὲν ξέρω, στέναξε ἡ Μαριέττα. Δὲν ξέρω, δὲν πῆρα ἀκόμα τὴν ἀπόφασι. Πάντως, θὰ τοῦ γράψω.

Ἕνα ἀπαραχτικὸ γράμμα

Τὸ ἴδιο βράδυ κάθησε κι' ὅλας ἡ Μαριέττα κι' ἔγραψε στὸν ἀγαπημένο της. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τοῦ γράψη ἀόριστα. Ἄρχισε ἕνα, δυὸ γράμματα καὶ τὰ ἔξησε. Στὸ τέλος ἐπαναστάτησε μὲ τὴν ἰδέα νὰ φερθῆ διπλωματικὰ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τί στὸ κόσμο. Γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ τοῦ γράφη τὴν ἀλήθεια:

«Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σοῦ γράφω ἀγαπημένε μου, κρατῶ στὰ χέρια μου ἕνα ἀνώνυμο γράμμα. Θἄλεγα καλύτερα ἕνα δηλητήριο κλεισμένο μέσα σ' ἕνα φάκελλο». Καὶ τοῦ ἐπανελάμβανε τὸ γράμμα. Ἔπειτα συνέχισε :

»Δὲν πιστεύω λέξι ἀπ' ὅλα αὐτά. Κι' ὅμως τὰ λόγια τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ γράμματος μοῦ καῖνε τὴν καρδιά. Θέλω νὰ τὰ ἐξαγάσω μὰ δὲ μπορῶ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ διάβασα, νομίζω πὼς ἔχω ἕνα ἀναμμένο σίδερο στὴ καρδιά μου. Μόλις λάβης τὸ γράμμα μου, γράψε μου! Δὲ θέλω πολλὰ λόγια, σοῦτε δοκους Λίγα λόγια σου μονάχα. Νὰ μοῦ λὲς ἁπλὰ-ἁπλά, πὼς δὲν ἄλλαξε τίποτα μεταξὺ μας Πὼς μ' ἀγαπᾶς, ὅσο μ' ἀγαποῦσες, καὶ δὲν μοῦγραψες οὔτε μιὰ λέξι ψέμμα. Πὼς ἤσουν στ' ἀλήθεια ἄρρωστος... Πολυαγαπημένε μου... Θὰ ἤθελα νὰ εἶναι ψέμμα ὅτι ἤσουν ἄρρωστος... Θὰ ἤθελα νὰ γινόταν νὰ μάθαινα πὼς δὲν ἤσουν ἄρρωστος, πὼς δὲν εἶχες μείνει ἄνεργος... Ἀλλὰ πάλι αὐτὸ θὰ ἦταν θάνατος γιὰ τὴν ἀγάπη μας! Γι' αὐτὸ εὔχομαι τὸ γράμμα σου νὰ μοῦ ἐπιβεβαίωση τὴ δυστυχία μας, γιατί ὅλα αὐτὰ εἶναι μικρότερον δυστύχια ἀπὸ τὴν προδοσία!...

»Γράψε μου, γράψε μου, τὴν ἴδια μέρα, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ θὰ λάβης τὸ γράμμα μου. Θὰ μετρῶ τὰ δευτερόλεπτα ὥσπου νὰ λάβω τὴν ἀπάντησί σου. Ἄλλο τίποτα δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. Γράψε μου!».

Τὰ δάκρυά της ἔβρεχαν τὸ χαρτί, καθὼς τὸ ξαναδιάβαζε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δίστασε πάλι.

— Μήπως εἶναι ἐλλειψι ἀγάπης νὰ τοῦ στείλω ἕνα τέτοιο γράμμα; Μήπως θυμώση;

Ζύγισε μέσα της τὰ αἰσθήματά της.

— Ἂν λάβαινα ἐγὼ ἕνα τέτοιο γράμμα πῶς θὰ μοῦ φαίνοταν;

Ἡ σκέψι αὐτὴ τῆς ἔδωσε θάρρος.

— Δὲ θὰ θυμώνω, θὰ σκεπτόμουνα ἴσως πὼς τοῦ πέρασε ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ ἡ ὑποψία στὴ καρδιά του, ἀλλὰ δὲ θὰ θύμωνα.

Ἔκλεισε τὸ γράμμα καὶ τὸν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωῒ τὸ ταχυδρόμησε. Ὅταν νύρισε σπίτι της, ἦταν πιὸ ἥσυχη.

Οἱ γονεῖς της τὴν κύτταζαν κλεφτά, περίμεναν πὼς θὰ τὴν ἔβλεπαν τσαχισμένη. Ἀντίθετα ὅμως ἡ Μαριέττα φαινόταν πάλι γεμάτη αἰσιοδοξία.

— Δὲν γίνεται τίποτα, εἶπε τότε ἡ Φρόσω στὸν ἄντρα της. Πρέπει ἀπωαδήποτε νὰ τὰ τελειώσουμε μὲ τὴ Καίτη. Μίλησέ της, νὰ κανονίσουμε πότε θ' ἀλλάξουν δακτυλίδια. Κι' ἄφησε τὴ μεγάλη μὲ τὴ τρέλλα της.

— Τί θὰ γίνη τώρα: εἶπε ὁ Χρῆστος. Θὰ λάβη τὸ γράμμα του ὅπου θὰ τῆς ἀσκίζεται σὲ θεοὺς καὶ σὲ δαίμονες ὅτι τὸν κακολογοῦμε ἄδικα.

—Ἐδῶ εἴμαστε πάλι. Θὰ τὴν κλονίσω ὀπωσδήποτε ἐγώ, ἀποκρίθηκε σίγουρη ἡ Φρόσω. Καὶ δέβαια χρειάζεται καιρός. Γι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὸ Στέλιο, κάνε ὅτι μπορεῖς νὰ τελειώση ὁ ἀρραβώνας μὲ τὴν Καίτη.

Ἡ παραμονὴ τῆς ἀπανωνῆς

Κάθονταν οἱ τρεῖς τους σ' ἕνα ἀπόμερο κεντράκι, ἡ Μαριέττα, ἡ Καίτη κι' ὁ Μάνος Δημητριάδης. Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ μυστήριο, μόλις εἶχαν γίνει ἀντρόγυνο τὰ δυὸ ἐρωτευμένα παιδιά, καυσά-καυσά, σ' ἕνα ξενοκλήσι, μὲ δυὸ φίλους γιὰ μάστυρες καὶ ἕνα συγγενὴ τοῦ Μάνου γιὰ κουμπάρο.

Τὰ μάτια τῶν δυὸ καριτσιῶν ἦταν δουρ-

— Εἶναι ὑπερήφανη καὶ πιστεύω πὼς θὰ τὸν μισήση, μ' ὅση δύναμη τὸν ἀγαπάει! εἶπε ἡ Φρόσω στὸν ἄντρα της.

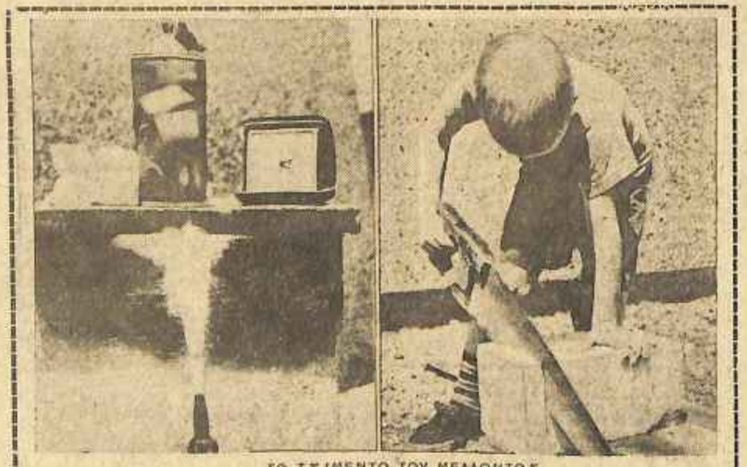

ΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Μιὰ ἀμερικανικὴ βιομηχανία τοῦ Μιτσιγκὰν ἐξασφάλισε τὴν ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσι τῆς ἐφευρέσως ἑνὸς Βέλγου μηχανικοῦ. Πρόκειται γιὰ τὸ ἐμπιστοσύνη, ἕνα νέου τύπου τσιμέντο, ποὺ παρουσιάζει ἐκπληκτικὲς ἰδιότητες: Ἀριστερά: Ἡ δυνατὴ φλόγα ἀφίνει ἀπείραχτο τὸ νέο ὑλικὸ τὸ ὁποῖο παρουσιάζει καὶ ἐξαιρετικὲς μονωτικὲς ἰδιότητες. Ἀπὸδεξιὰ οἱ μικροὶ κύβοι τοῦ πάγου δὲ λυώνουν, παρὰ τὴν ὑψηλὴ θερμοκρασία, ποὺ ἀναπτύσσεται κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα. Δεξιά: Ἕνας μικρὸς ὁ χρόνων κόβει μὲ εὐκολία, μὲ ἕνα κοινὸ πριόνι, ἕνα κομμάτι ἐμπιστοσύνη. Τὸ νέο ὑλικό, ἂν καὶ εἶναι μεγάλης ἀνοχῆς, κόβεται εὔκολα καὶ ἐπιπλέει στὸ νερό, ὅπως ἡ ἐλαφρόπετρα, δεδομένου, ὅτι εἶναι 7 φορὲς ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸ κοινὸ τσιμέντο.

μπεία καθώς στρέφονταν πρὸς τὴ θά-
α, ποὺ λὲς πὼς καλοῦσε κιάλας τοὺς
ωτευμένους.

— Ἡ τελευταία βραδιὰ ποὺ περνᾶμε στὴν Ἀθήνα, ψιθύρισε ἡ Καίτη.

Ἀνατρίχιασε ἡ μεγάλη σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Πάλπάθησε ὅμως νὰ χαμογελάσῃ, γιὰ νὰ μὴ κλονίσῃ τὸ ἠθικὸ τῆς ἀδελφῆς της. Ἔπειτα γύρισε στὸ γαμπρό της.

— Μάνο, τοῦ εἶπε παρακλητικά, μὲ συγχωρεῖς ποὺ θὰ σοῦ πῶ αὐτὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ εἶναι τόσο τολμηρὸ αὐτὸ ποὺ κάνει ἡ Καίτη! Φεύγει γιὰ τόσο μακρυά, χωρὶς τὴν εὐλογία τῶν γονέων μας, μόνη, ἔρημη. Ὁ κόσμος τώρα ὅλος εἶσαι ἐσὺ γι' αὐτήν!...

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι ὁ νέος. Τὰ φλογερά του μαῦρα μάτια ἄστραψαν καὶ τῆς χαμογέλασαν.

— Καταλαβαίνω τὴν ἀγωνία σου, Μαριέττα. Ἀλλὰ θέλω νὰ πιστέψῃς ὅτι ἡ Καίτη θὰ εἶναι εὐτυχισμένη κοντά μου. Θέλω νὰ τὸ πιστέψῃς αὐτό. Τοὐλάχιστον ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα...

— Κι' ἂν τὰ βοῆτε ἀνάποδα καὶ σεῖς τὰ πράγματα;

— Ἀποκλείεται. Ἡ ὑποτροφία εἶναι πλούσια, θὰ περάσουμε περίφημα. Ἀλλὰ κι' ἂν ἔλθουν ἀνάποδα ὅλα, ὑπάρχει ἡ λύσι τῆς ἐπιστροφῆς. Θὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ γίνῃ τὸ ἀρχικό μας σχέδιο. Θὰ διοριστῇ ἡ Καίτη σὲ μιὰ Τράπεζα. Θὰ ξαναπάρω τὴ θέσι μου κι' ἐγώ. Ἔτσι, θὰ περιμένουμε νὰ ξαναγίνουν ἐκλογὲς γιὰ νὰ πάρῃ κανένα ὑπουργεῖο ὁ θεῖος μου. Βλέπεις, ὅπως καὶ νἀρθοῦνε τὰ πράγματα, δὲ πρόκειται νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας. Τὰ ναῦλα μας τῆς ἐπιστροφῆς θὰ μᾶς τὰ πληρώσῃ ἡ ὑποτροφία.

Ἕνα σύμφωνο βαρὺ σκέπασε τὴ φυσιογνωμία τῆς κοπέλλας. Διάβασε τὸ πόνο της ὁ Μάνος καὶ τῆς εἶπε θλιμμένος :

— Ἐσύ, τί θὰ κάνῃς Μαριέττα;

(Δὲν τοῦ εἶχε ἀναφέρει λέξι γιὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ὁ Μάνος ἦταν ὅτι ὁ Λάμπρος βρισκόταν ἄρρωστος σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εἶχε ἰδέα. Οὔτε εἶχε λάβει αὐτὸς ἄλλο γράμμα).

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γίνῃ καλὰ γρήγορα ὁ Λάμπρος γιὰ νὰ βρῆς κι' ἐσὺ τὴν εὐτυχία, πρόφερε ἡ Καίτη μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Ἔπειτα πρόσθεσε μ' ἕνα τσαχπίνικο χαμόγελο στὸν ἄντρα της:

— Ὅπως εἶμαι εὐτυχισμένη ἐγώ, ἔτσι θὰ γίνῃ μιὰ μέρα κι' ἡ Μαριέττα!

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, πρόφερε αὐτὸς μ' ὅλη του τὴ καρδιά.

— Σταθῆτε τώρα, εἶπε ζωηρὰ ἡ Καίτη. Ἀπόψε θἄχω πόλεμο μὲ τοὺς γονεῖς μου. Τοὺς ζήτησα γιὰ τελευταία διορία νὰ περιμένουν ἕως ἀπόψε γιὰ νὰ πῶ τὸ ναὶ ἁριστερὰ γιὰ τὸ Στέλιο.

— Πές το λοιπόν, τὴν πείραξε ὁ ἄντρας της.

— Ἄ, ἔτσι. Θέλεις νὰ γίνω δίγαμη καὶ νὰ πάω στή, φυλακή;

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Μαριέττα, τί θὰ γίνῃ ἀπόψε; Ἴσως νὰ τὸν ἔχουν κουβαλήσει κιόλας σπίτι!

— Ἄχ, ἀναστέναξε ὁ Μάνος. Αὐτὸ εἶναι πρωτάκουστο. Νἄμαστε νιόπαντροι καὶ νὰ γωρίσουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας βράδυ.

Τὸν κύτταξε ἡ γυναίκα του τρυφερά.

— Θέλεις νἀρθῶ μαζί σου, καὶ νὰ μὴν πάω σπίτι μου ἀπόψε;

— Καὶ τί θὰ πούμε; ἀποκρίθηκε φοβισμένη ἡ Μαριέττα. Τὰ ξέρουν ὅτι θὰ βγαίναμε ἔξω μαζί.

— Ὄχι, τῆς ἀπάντησε ὁ Μάνος. Ἂν ἐξαφανιστῆς ἀπόψε θὰ δοῦν τὰ μπελά της ἡ Μαριέττα. Ἐνῶ ὅπως τὰ κανονίσαμε, αὔριο θὰ φύγῃς πρωῒ-πρωΐ, καὶ θἀρθῇς κατ' εὐθεῖαν στὸν Πειραιᾶ. Τὸ πλοῖο φεύγει νωρίς, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ ἀτα-ματήσῃ κανείς. Ἂν ἐξαφανιστῆς ἀπόψε, θὰ κινητοποιήσουν τὴν ἀστυνομία καὶ θὰ μᾶς δοῦνε!

— Τὸ ἔξερα, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή, ντροπιασμένη κάπως γιὰ τὴν ἀνυπομονησία της.

— Μάλιστα, εἶπε ἡ Μαριέττα, πρέπει νὰ γυρίσουμε νωρὶς ἀπόψε σπίτι, νὰ μὴν ἔχουμε σκηνὲς καὶ φασαρίες.

— Καὶ νὰ παραδεχτῶ ὅ,τι μοῦ ποῦνε

Μὲ τὸ νυστέρι στὸ χέρι, ὁ "γιατρὸς τῶν φυτῶν" ἑτοιμάζεται νὰ ἐγχειρήσῃ ἕναν "ἀσθενῆ".

Ο „ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ"

Ἐξετάζει τοὺς «ἀρρώστους» του δωρεάν

Οἱ Γερμανοὶ ἀγαποῦν τὰ λουλούδια καὶ γενικὰ τὰ φυτά, καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς Γερμανίας, παρὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ ὑπέστη στὸν πόλεμο, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πόλεις μὲ τὸ περισσότερο πράσινο σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Εἶναι φυσικό, λοιπόν, στὴν Γερμανία καὶ μάλιστα στὸ Βερολίνο νὰ ὑπάρχῃ γιατρὸς γιὰ τὰ φυτά. Πρόκειται γιὰ τὸν δόκτορα Χαλαντούντα, ποὺ εἶναι διευθυντὴς τοῦ Δενδροκομικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Βερολίνου.

Ὁ δόκτωρ Χαλαντούντα ἀσκολεῖται μὲ τὰ φυτὰ καὶ τὶς ἀρρώστιες τους περισσότερο ἀπὸ σαράντα χρόνια καὶ ἄρχισε τὴν καριέρα του ὡς βοηθὸς κηπουροῦ, γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ αὐθεντία τῆς Δενδροκομίας.

Μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, ὁ «γιατρὸς τῶν φυτῶν» δέχεται στὸ ἰατρεῖο του, ποὺ εἶναι, φυσικά, ἕνα θερμοκήπιο, τοὺς ἐπαγγελματίες καὶ ἐραστέχνες κηπουροὺς τοῦ Βερολίνου, ποὺ θέλουν τὶς συμβουλὲς του γιὰ τὴν ὑγεία τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν δενδρων τους.

Ὁ δόκτωρ Χαλαντούντα ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τοὺς «ἀρρώστους» καὶ ἀποφασίζει ἂν χρειάζεται ἐγχείρησι ἢ ὄχι. Ἂν δὲ χρειάζεται, τότε γράφει τὴ συνταγὴ γιὰ τὰ φάρμακα: «Πολὺ ἢ λίγο νερό», ἀνάλογα μὲ τὴν ἀρρώστια. Καὶ γιὰ τὶς συμβουλὲς του αὐτές, ὁ "γιατρὸς τῶν φυτῶν" δὲν δέχεται ὡς πληρωμὴ παρὰ ἕνα λουλούδι ἀπὸ τὸν «ἄρρωστο», ὅταν γίνῃ καλά!

γιὰ τὸ Στέλιο;

— Κατ' ἀνάγκην, συμφώνησε ὁ Μάνος. Πρέπει νὰ τὰ παραδεχτῆς ὅλα!...

— Κι' ἂν εἶναι ἐκεῖ καὶ θελήσῃ νὰ μὲ φιλήσῃ; ρώτησε τσαχπίνικα ἡ κοπέλλα.

— Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ δεχτῆς! εἶπε ἐκεῖνος κοφτά. Τώρα εἶσαι παντρεμένη γυναῖκα, καὶ δὲν μπορεῖς νὰ ἐπιτρέπῃς στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο νὰ σὲ φιλάν!

— Μάλιστα, κύριε σύζυγε, θὰ τὰ ἐπιτρέψω ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ φιλιά, παραδέχτηκε ἡ κοπέλλα.

Ὁ Μάνος σηκώθηκε κι' ἡ Καίτη κρεμάστηκε στὸ μπράτσο του. Πῆραν τὸ δρόμο πρὸς τὸ λεωφορεῖο, Καθὼς ἔβλεπε ἡ Μαριέττα τὴν ἀδελφή της ἔτσι χαρούμενη νὰ χορεύῃ στὸ μπράτσο τοῦ ἀντρός της, σὰν μικρὸ κοριτσάκι, ἔνοιωθε μαζὶ βαθειὰ συγκίνησι καὶ θαυμασμό.

— Δὲν εἴμαστε πλασμένες ἀπὸ τὴν ἴδια πάστα! συλλογίστηκε. Ἂν βρισκόμουν ἐγὼ στὴ θέσι της, μ' ὅλη μου τὴν εὐτυχία, θὰ αἰσθανόμουν μιὰ ἀνησυχία, ἀγωνία. Δὲν εἶναι καὶ μικρὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ κάνει ἡ Καίτη. Ἔχει μπροστά της τὸ χάος... Δὲν ξέρει τίποτ' ἄλλο παρὰ ὅτι παντρεύτηκε μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσε. Κι' δμως ἀντιμετωπίζει τὸ μέλλον μὲ ψυχραιμία καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα.

Ὅταν ἔφτασαν σ' ἕνα στενό, κοντὰ στὸ σπίτι τους, ὁ Μάνος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι μὲ συγκίνησι:

— Μαριέττα, ἐδῶ πρέπει νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω ἐγώ.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας βούρκωσαν Τοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ πόφερε ἱκετευτικά:

— Μάνο, κάνε την εὐτυχισμένη!...

— Στὸ ὑπόσχομαι, τῆς ἀποκρίθηκε ἐ νέος καὶ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

Ἡ τίμια φυσιογνωμία του, ἡ καθαρὶ καὶ φλογερὴ ματιά του τὴν ἡσύχασαν.

Κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ φανῇ κάπως ψύχραιμη, ὅταν γύρισε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της στὸ σπίτι.

Ὁ ναμπρὲς

Δὲν πρόφτασε γ' ἀνοίξῃ μὲ τὸ κλειδὶ τὴ πόρτα, ἡ Μαριέττα, ὅταν ἄκουσε μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ μέσα στὸ σπίτι.

— Αὐτὸ ποὺ φοβόμαστε, ψιθύρισε στὴν ἀδελφή της. Τὸν κουβάλησαν...

Ἡ Καίτη κέρωσε.

— Φοβᾶμαι, ψιθύρισε...

Ἡ Μαριέττα τῆς ἔδωσε θάρρος:

— Τί φοβᾶσαι; Ἐσὺ δὲ φοβήθηκες νὰ παντρευτῇς κρυφά...

— Ἐσεῖς εἴσαστε, κορίτσια;

Ἡ φωνὴ τῆς Φρόσως ἀκούστηκε χαρούμενη, θριαμβευτική.

— Ἐμεῖς, ἀποκρίθηκε ἡ Μαριέττα.

— Ἐλᾶτε ἐδῶ.

Μπῆκαν στὸ σαλόνι οἱ δυὸ κοπέλλες κι' ὁ Στέλιος σηκώθηκε καὶ τὶς ὑποδέχτηκε μὲ πρόσωπο ἀστραφτερὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

— Λοιπόν, εἶπε ἐπίσημα ὁ Χρῆστος Μαράκης, Καίτη κόρη μου, σοῦ παρουσιάζω ἐπισήμως πιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό σου. Θεώρησα καλὸ νὰ τὸν καλέσω ἀπόψε νὰ τὰ τελειώσουμε, μιὰ καὶ εἶχα τὴν ὁριστικὴ σου συγκατάθεσι. Ἐλᾶτε, φιλῆθῆτε τώρα καὶ νὰ καθήσουμε νὰ φᾶμε καὶ νὰ τὸ γλεντήσουμε!...

Δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ποῦνε δυὸ φορές. Ὁ Στέλιος, γρήγορα ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν κοπελλίτσα, καὶ παρὸ τὴν αὐθόρμητη ἀντίστασί της τῆς ἔσκασε δυὸ φιλιά.

— Νὰ ζήσετε, νὰ ζήσετε! φώναξε ἡ μητέρα μὲ μάτια βουρκωμένα.

Ἔπειτα γύρισε καὶ ψιθύρισε στὴ μεγάλη της κόρη μὲ φωνὴ γεμάτη θλῖψι :

— Ἐσὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκεσαι στὴ θέσι τῆς μικρῆς, τρελλὸ κορίτσι!...

Τώρα ποὺ βρισκόταν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, τῆς ἐρχόταν ἄσχημα νὰ παντρευτῇ ἡ μικρὴ καὶ νὰ μείνῃ ἡ μεγάλη...

Ἡ Μαριέττα ἔνοιωθε τὴ καρδιά της νὰ χτυπάῃ σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ. Τώρα ποὺ ἔβλεπε τὸ Στέλιο νὰ παίρνῃ θάρρος μὲ τὴν ἀδελφή της, μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ γαμπροῦ, ἀναλογιζόταν τί τραγωδία θὰ γινόταν τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα, μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρῆς.

Ὁ Στέλιος ὅμως εἶχε ὕφος θριαμβευτικό, καθὼς ἐσφιγγε καὶ ξαναέσφιγγε ἐπάνω του τὴ νεαρὴ ἐράρτδωνιαστικιά» του. Κάποια στιγμὴ δὲ βαστάχτηκε κι' αὐτός, σήκωσε τὸ ποτῆρι του στὸ τραπέζι, καὶ πρόφερε εὔθυμα :

— Στὴν ὑγειά σου κουνιάδα!... Τί νὰ σοῦ κάμω, ἀφοῦ στόθηκες κουτὴ καὶ προτίμησες νὰ γίνῃς κουνιάδα μου, παρὰ γυναῖκα μου!...

— Μὴ μὲ κάνῃς νὰ ζηλεύω, πρόφερε τσαχπίνικα ἡ Καίτη.

Ἡ καρδιὰ τῆς Μαριέττας ράγιζε. Ὅλη αὐτὴ ἡ κωμωδία ἦταν ἀβάσταχτη γιὰ τὸν τίμιο καὶ σοβαρό της χαρακτῆρα. Αἰσθανόταν πὼς ἂν τραβοῦσε πολὺ αὐτὴ ἡ σκηνή, δὲ θὰ ἄντεχε ἄλλο. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Στέλιος σηκώθηκε νὰ φύγῃ νωρίς.

— Πάω, εἶπε. Ἔχουμε δουλειές... Ἴσαμε τὴν Κυριακὴ πρέπει νὰ γίνουν οἱ ἐπίσημοι ἀραβῶνες. Καὶ πότε θὰ παντρευτοῦμε Καιτούλα μου;

Σήκωσε αὐτὴ τοὺς ὤμους της ἀδιάφορα κι' ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ τὸν κυττάζῃ :

— Ἔ, θὰ τὰ κανονίσουμε.

— Ὄχι δὰ ἔτσι κρῦα κι' ἀνάλατα! Θὰ παντρευτοῦμε σύντομα. Ἀρκετὰ μὲ παιδέψατε μὲ τὶς ἀναβολές σας!

— Νὰ παντρευτῆτε ὅσο εἶναι καλοκαίρι ἀκόμα, γιὰ νὰ κάνετε ἕνα ὡραῖο ταξίδι! εἶπε ἡ Φρόσω. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀναβάλλετε τὸ γάμο σας.

— Ἔχει δίκιο ἡ μπέσα, εἶπε ὁ γαμπρός. Νὰ παντρευτοῦμε τὸν ἄλλο μῆνα, τὸν Αὔγουστο. Καὶ θὰ κάνουμε ἕνα ὡραῖο ταξίδι στὴν Εὐρώπη. Σύμφωνοι: Καιτούλα;

— Γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε αὐτὴ γελῶντας.

Κι' ὁ Στέλιος ἔφυγε εὐτυχισμένος.

— Πάει κι' αὐτό, εἶπε ὁ πατέρας, ἀνασαίνοντας μὲ ἀνακούφισι. Ξενοιάσαμε ἀπὸ τὴ μιά.

— Καιρὸς ἦταν, εἶπε μὲ κουρασμένο ὕφος ἡ μητέρα. Μακάρι νὰ εἴχαμε ξενοιάσει κι' ἀπὸ τὶς δυό. Ἂν εἶχαν κουκούτσι μυαλό...

— Γιατί μιλᾶς στὸ πληθυντικό; τὴ μάλλωσε ὁ Χρῆστος. Ἡ μικρὴ ἔδειξε πὼς εἶναι ἔξυπνη!

Γύρισε ἡ Φρόσω ἔξω φρενῶν στὴ μεγάλη της κόρη :

— Σ' ἀρέσει τώρα; φώναξε. Ἐμένα μοῦ καίγεται ἡ καρδιά. Ἦταν νὰ παντρευτῇ πρώτη ἡ Καίτη;

— Γιατὶ συχίζεσαι, μαμά; πέταξε μὲ τὸ ξέγοιαστο ὕφος της ἡ μικρή. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συχίζεσαι ἐσύ, ἀφοῦ δὲν τὴ νοιάζει τὴν ἴδια τὴν Μαριέττα! Ἄφησέ μας τώρα νὰ κοιμηθοῦμε, γιατὶ αἰσθάνομαι μιὰ κούρασι ἀβάσταχτη!

— Περίεργη ἀρραβωνιασμένη εἶσαι, εἶπε ἡ μητέρα κυττάζοντας τὴ μικρὴ της κόρη στὰ μάτια. Δὲν ἔδειξες τὴν παραμικρὴ συγκίνησι! Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἐπαίζες τὶς κουμπάρες καὶ τίποτ' ἄλλο!

— Εἶναι μικρὴ ἀκόμα αὐτή, τὴ δικαιολόγησε ὁ πατέρας. Ἂς εἶναι, τυχερὸ της. Ἦταν, χαλάλι της! Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε. Κι' ἐσὺ Μαριέττα, τὸ νοῦ σου, μὴ σοῦ κολλήσῃ κανένα μαράζι...

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα; ρώτησε ἡ μεγάλη.

— Θέλω νὰ πῶ, μὴ μετανοιώσῃς γιὰ τὴν ἀρνησί σου. Νἄμαστε ἐξηγημένοι. Σὲ κάναμε χρυσὴ νὰ δεχτῇς τὸ Στέλιο γιὰ γαμπρὸ τόσο καιρό, κι' ἐσὺ ὅλο ὄχι ἔλεγες! Ἂν δμως ἀλλάξῃς γνώμη τώρα, στὸ λέω, προτιμῶ νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ καημό σου, παρὰ νἀχουμε τίποτα ρεζιλίκια.

— Τί εἶναι φρὸ ποὺ λὲς μπαμπᾶ; φώναξε ἡ Καίτη ξεκαρδισμένη στὰ γέλια. Ἡ Μαριέττα δὲ μπορεῖ νὰ τὸν ἴδῃ στὰ μάτια της τὸ Στέλιο... Ἔννοια σου, δὲν πρόκειται νἀχουμε ρεζιλίκια, τέτοιου εἴδους.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, πῆρε τὴν ἀδελφή της ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ κλείστηκαν στὸ δωμάτιό τους.

Ἡ Καίτη φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι

Ξενύχτησαν οἱ δυὸ ἀδελφοῦλες καὶ πολλὲς φορὲς τὴν ἔπιασαν τὰ κλάμματα τὴν Καίτη. Χωνόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδελφῆς της, κι' ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, ὅταν περνοῦσε ἡ κρίσι τῶν δακρύων, κύτταζε τὴ Μαριέττα σοβαρὰ καὶ τῆς ἔλεγε :

— Τί νὰ σοῦ πῶ ἀδελφοῦλα μου, εἶμαι εὐτυχισμένη. Ὅσο καὶ νὰ λυπᾶμαι ποὺ σ' ἀφίνω, ὅσο καὶ νὰ ραγίζῃ ἡ καρδιά μου στὸ σκέψι ὅτι θὰ τραβήξῃς ἴσως δάσανα ἐσύ, δὲ μπορῶ νὰ ἐμποδίσω τὴ χαρὰ ποὺ ξεχειλίζει μέσα μου. Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἶμαι γυναῖκα του, ὅτι εἶμαι πιὰ δική του γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή, μοῦρχεται νὰ ξεφωνίσω ἀπὸ εὐτυχία.

Ἡ χαρὰ τῆς Καίτης ἔκανε καὶ τὴ Μαριέττα εὐτυχισμένη κατὰ κάποιο τρόπο.

Ὅταν ξημέρωσε ὅμως κι' ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, ἀναγκάστηκε νὰ βάλῃ ὅλη της τὴ ψυχικὴ δύναμι ἡ μεγάλη, γιὰ νὰ μὴ ξεσπάσῃ σὲ ἀναφυλλητά. Κι' ἡ Καίτη φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένη.

— Ποιὸς ξέρει πῶς θὰ εἴμαστε, ὅταν ξανασυναντηθοῦμε, ψιθύρισε. Ποιὸς ξέρει, ἀδελφοῦλα μου.

Φιλήθηκαν τρυφερά, κι' ἔπειτα ἡ Καίτη πῆρε τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου κι' εἶπε τῆς μητέρας της :

— Πάω μιὰ δόλτα στὰ μαγαζιά, μαμά.

Ἡ κυρία Μαράνη παραξενεύτηκε.

— Μπᾶ σὲ καλό σου: Στὸν ὕπνο σου τὸ εἶδες: Ἀκόμα δὲν ἄνοιξαν καλά, καλά, τὰ μαγαζιά.

— Μὰ ἔχω μανία νὰ δῶ γιὰ μερικὰ πράγματα, εἶπε ἡ μικρὴ καὶ τράβηξε ἴσια στὴν πόρτα χωρὶς νὰ ρίξῃ ἄλλη ματιὰ στὴ μητέρα της.

Φοβόταν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Ἔτρεμε μήπως ἀντικρύζοντας τὴ μητέρα της καταλάβαινε ὅτι αὐτὸ ποὺκανε ἦταν φοβερό. Μήπως τὴν ἔπιαναν τὰ ἀναφυλλητά, μήπως πρόδιδε τὸ μυστικό της. Ἔτσι προτίμησε νὰ μὴ ἰδῇ τὸ πατέρα της καὶ νὰ φύγῃ σὰν νὰ μὴν συνέβαινε τίποτα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀπὸ τὸ βράδυ εἶχε κρύψει τὴ βαλίτσα της στὸ κῆπο. Μιὰ βαλιτσούλα μὲ μερικὰ ἀπαραίτητα πράγματα. Ἔτσε-με μὴ τὴν δῇ καμμιὰ γειτόνισσα νὰ φεύγῃ ἔτσι μὲ τὴ βαλίτσα. Εἶχε προετοιμάσει ὅμως τὴν ἀπάντησι.

— Πάω νὰ ψωνίσω μερικὰ πράγματα... Γι' αὐτὸ παίρνω τὴ βαλίτσα ἄδεια.

Τὸ ἴδιο θἄλεγε καὶ στὴ μητέρα της, ἂν τυχὸν καὶ τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι.

Ἡ μητέρα της ὅμως, δὲ σκέφτηκε νὰ τὴ παρακολουθήσῃ, καὶ εὐτυχῶς καμμιὰ γειτόνισσα δὲ βρέθηκε στὴν πόρτα της. Ἔτσι ἔφυγε χωρὶς κανένα ἐμπόδιο ἀπὸ τὸ στενὸ δρομάκι τῆς Πλάκας. Μονάχα ὁ-ταν ἔφτασε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ ἐπρόκειτο νὰ στρίψῃ γιὰ μιὰ στιγμή, σταμάτησε κι' ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ σπίτι της. Ἔκλεισε μέσα στὴ ψυχή της τὴ γέρικη σιλουέτα του, τοὺς τοίχους ποὺ εἶχαν πάρει ἕνα χρῶμα χρυσαφὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, τὸ μικρὸ φουντωτὸ κηπάκι μὲ τὶς γιασεμιὲς του, τὴ λεμονιὰ καὶ τὴν κληματαριά του, καὶ τὰ γειτονικὰ σπίτια μὲ τὶς μεγάλες παληὲς γρίλλιες, καὶ τὶς ξύλινες σαραβαλιασμένες πόρτες, μὲ τὶς τζαμαρίες, μὲ τὶς ἐξωτερικὲς μαρμάρινες σκάλες. Ἔκλεισε μέσα στὴν ψυχή της τὶς ἡλιαχτίδες ποὺπεφταν πάνω στὶς γέρικες σκεπές. Καὶ τὴν τελευταία στιγμή, καθὼς ἔκανε πιὰ τὸ βῆμα γιὰ νὰ στρίψῃ, τὸ βῆμα ποὺ θὰ τὴ χώριζε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι της, τῆς φάνηκε πὼς εἶδε τὴ κουρτίνα τοῦ δωματίου της νὰ σαλεύῃ. Τότε λύγισε ἡ καρδιά της καὶ τὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά της. Πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα μάντεψε τὸ χέρι τῆς Μαριέττας. Κι' ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς ἡ μεγάλη της ἀδελφὴ τὴν παρακολουθοῦσε. Πῶς ἡ Μαριέττα ἔμενε πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα κι' ἔβλεπε μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, τὴν τελευταία της χαρὰ νὰ φεύγῃ γιὰ τὰ ἔξω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τὸ γέλιο μαυραίνει τὶς ζωὲς

—Μπαμπᾶ, ὅταν θὰ γίνω τριάντα χρονῶν, τί ηλικία θἄχη τότε ἡ μαμά;

—Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... Πιστεύω πὼς θἄσαστε... συνομήλικες!

*

Ἡ πεθερὰ εἶναι ἄρρωστη βαρειὰ κι' οἱ δυὸ γαμπροί της κουβεντιάζουν ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν κατάστασί της:

—Τί λές: Νὰ φέρουμε κι' ἄλλο γιατρό;

—Μπά! Δὲ χρειάζεται... θὰ πεθάνῃ καὶ μὲ τὸν ἕνα!...

Χωρὶς λόγια.

—Ἔλα νὰ οἰ κεράσουμε ἕνα οὐζάκι, παπᾶ μου!

—Δὲ μπορῶ νὰ πιῶ...

—Μὰ γιατί:

—Γιὰ τρεῖς λόγους: Πρῶτον γιατὶ ἀνήκω στὸν «Ἀντιαλκοολικὸ Σύλλογο», δεύτερον γιατὶ εἶμαι παπᾶς καὶ τρίτον... γιατὶ ἔχω πιῆ προηγουμένως καμμιὰ δεκαριά!...

*

Συζυγικὲς φιλοφρονήσεις:

—Τί θἄκανες, ἀντρούλη μου, ἂν μ' ἔχανες;

—Ἄχ, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαινόμουνα!

—Θὰ παντρευόσουν ἄλλη γυναῖκα;

—Ὄχι δά! Δὲ θὰ τρελλαινόμουνα μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου!

*

—Ἐλεῆστε, χριστιανοί! Δῶστε κανένα φραγκάκι στὸν τυφλό!

—Μὰ ἐσὺ βλέπεις καλὰ ἀπ' τὸ ἕνα μάτι!

—Ἔ, τότε δῶστε μου ἕνα πενηντάρακι μόνο!

*

Ἡ σύζυγος—Κακοῦργε! Μ' ἐφαγες μὲ τὴ γκρίνια σου!...

Ὁ σύζυγος—Ἄ, προφέτε πῶς μιλᾶς! Ξέρεις καλὰ ὅτι εἶμαι χαρτοφάγος κι' ὅτι παραπάνω δὲ βάζω ποτὲ στὸ στόμα μου χρέας... κατσίκας!

*

Ἀναγνώστρια ξένου περιοδικοῦ βλέπει ὅτι ἀρχίζει νὰ παχαίνῃ καὶ γράφει ἀμέσως στὴν εἰδικὴ συνεργάτιδα του γιὰ νὰ πληροφορηθῇ πῶς μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸ προγούλι. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὅμως ἀντιληπτὴ ἡ ταυτότητά της ὑπογράφει μὲ ἀνδρικὸ ὄνομα. Ἔτσι δὲ λίγες μέρες παίρνει τὴν παρακάτω λακωνικὴ ἀπάντησι: «Ἀφῆστε γενειάδα!»

*

Δύο κυρίες συζητοῦν:

—Τί κάνει ἡ νύφη σου;

—Ἄστα! Εἶναι σωστὴ κατάσταση! Σηκώνεται τὸ μεσημέρι, δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ νοικοκυριὸ καὶ εἶναι τρομερὰ σπάταλη! Χτὲς ἀκόμη ἀξίωσε ἀπὸ τὸ γυιό μου νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα αὐτοκίνητο!

—Δυστυχισμένη μου φίλη! Καὶ ἡ κόρη σου; Εἶχε τουλάχιστον αὐτὴ καλὴ τύχη:

—Αἰ, ἡ κόρη μου εὐτυχῶς ἔχει ἕναν ἰδανικὸ σύζυγο. Τὴν ἀφίνει καὶ κοιμᾶται ὡς τὸ μεσημέρι καὶ τῆς φέρνει τὸν καφὲ στὸ κρεββάτι. Δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ βρέξῃ τὰ χέρια της στὴν κουζίνα. Περνάει ζωὴ βασιλικὴ κοντά του! Χτὲς κιόλας τῆς ἔκανε δῶρο μιὰ ὑπέροχη κούρσα!

Στὸ δικαστήριο.

Ὁ κατηγορούμενος.— Ἄδικα μὲ καταδικάσατε, κύριε πρόεδρε, ἐπειδὴ τύπωσα ψεύτικα χαρτονομίσματα. Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ ἐλευθερία τοῦ... τύπου;

—Ἀπὸ πότε ἀπαγορεύεται, κύριε πελάτη, νὰ φέρνῃ κανεὶς μαζί του καὶ κανένα ἐνθύμιο ἀπ' τὴν Ἑλβετία;

Ο ΑΔΕΞΙΟΣ ΣΩΦΕΡ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ, ὑπὸ τὴν νόμιμον καί, δυστυχῶς,... μόνιμον ἔννοιαν τοῦ εὐαρμόστου ζεύγους.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ γραφεῖο 'Εκείνου, ποὺ ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεώς του, προκειμένου νὰ δεχθῇ σὲ λίγες μέρες τὴν... εὐχάριστη ἐπίσκεψι τῶν ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων. 'Ακούγεται χτύπημα στὴν πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του): 'Εμπρός.

('Ανοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει 'Εκείνη, ποὺ προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ καὶ χαριτωμένα—κατὰ τὴ γνώμη της—στέκεται μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ξεροβήχει πικάντικα — πάντοτε κατὰ τὴ γνώμη της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνοντας, ἐπὶ τέλους, τὸ κεφάλι του): Μπά, ἐσύ εἶσαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μὲ περίμενες ἐδῶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ομολογῶ, ὅτι ὄχι. Μὰ πῶς τόσο πρωΐ;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πονηρὸ καὶ γοητευτικὸ — κατὰ τὴν ἀντίληψί της — χαμόγελο): "Α!... Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ μυστικό σου; "Ωστε ἄρχισες νάχῃς καὶ μυστικὰ ἀπὸ μένα; 'Υστερα ἀπὸ πέντε χρόνων ἁρμονικὴ κι' ἀδιατάρακτη συζυγικὴ ζωή;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ τὸ μυστικὸ αὐτό, γλυκειέ μου, εἶναι μιὰ θαυμάσια ἔκπληξι γιὰ σένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐλαφρὰ ἀνήσυχος): "Εκπληξι, εἶπες;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ακριβῶς! 'Αλλὰ γιατί πῆρες αὐτὸ τὸ ἀνήσυχο καὶ φοβισμένο ὕφος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λόγω πικρᾶς πείρας! Γιατὶ οἱ δικές σου οἱ ἐκπλήξεις, παιδί μου, εἶναι πάντα συνοδασμένες μ' ἕνα βάσανο, μ' ἕνα μπελά.

ΕΚΕΙΝΗ (κατσουφιάζοντας): Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι σοῦ ἔχω γίνει ἐνοχλητική;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι δά! 'Απλῶς, θέλω νὰ πῶ πὼς μὲ τρομάζουν οἱ ἐκπλήξεις, ποὺ μοῦ ἑτοιμάζεις. Τέλος πάντων... Πές μου: περὶ τίνος πρόκειται;

ΕΚΕΙΝΗ (κακκινίζοντας σὰν πρωτόβγαλτη θεατρίνα): Μισθαίνω αὐτοκίνητο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀναπηδώντας): Πῶς;... Τί θὰ πῇ αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ῥρεμα): Θὰ πῇ, ὅτι ἄρχισα μαθήματα αὐτοκινήτου, γιὰ νὰ πάρω δίπλωμα σωφέρ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ πότε τ' ἄρχισες τὰ μαθήματα;

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔουου! Σχεδὸν ἕξι κι' ἕνα μήνα. Κι' ὑπολογίζω, ὅτι τὸ ἀργότερο σὲ μιὰ βδομάδα τὸ δίπλωμα θὰ τόχω στὴν ταέπη μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολὺ εὐαίσθητη πρωτοπορία! Καὶ τί φαντάζεσαι, ὅτι θὰ συμβῇ, ἄμα πάρῃς τὸ δίπλωμα;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου): Θὰ μοῦ πάρῃς κι' ἐσὺ ἕνα... αὐτοκινητάκι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνατριχιάζοντας): Τί ἔκανε, λέει;

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιστρατεύοντας ὅλες τὶς ἐφεδρεῖες τῆς σαγήνης της): Μὰ ναί, χρυσέ μου! Σὰν ἕνας καλός, στοργικὸς κι' ἀξιολάτρευτος ἀντρούλης, θὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἕνα μικρούλι, κομψούλι αὐτοκινητάκι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ ποῦ θὰ βρῶ τὰ λεφτουδάκια;

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ δὲ μ' ἀπασχολεῖ, γιατὶ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν καλή σου διάθεσι καὶ τὴ δραστηριότητά σου! "Αλλωστε, ἔχουμε λίγο καιρὸ ἀκόμη γι' αὐτό. Πρὸς τὸ παρόν, τὸ πᾶν εἶναι νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ γιατί τόση λαχτάρα κι' ἀνυπομονησία νὰ γίνῃς σωφερίνα;

ΕΚΕΙΝΗ: Πέστα καπρίτσιο, πέστα λόξα, πέστο ἐρωτικό», πέστο ὅπως θέλεις. Πάντως, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, μοῦ σφηνώθηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα στὸ μυαλὸ καὶ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ! Κι' ὅσο γιὰ τὴ μαμά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωστε εἶναι κι' ἡ μαμά σου μπερδεμένη σ' αὐτὴ τὴν «ἐκπληκτικὴ» ἱστορία;

ΕΚΕΙΝΗ: Βεβαίως! Μόλις τῆς ἀνακοίνωσα τὸ σχέδιό μου, βούρκωσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὴ συγκίνησί της. Καὶ μοῦ εἶπε: «Νὰ σὲ δῶ, κορούλα μου, στὸ βολάν καὶ νὰ πεθάνω»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε ἂς σὲ δῇ καὶ στὸ βολάν! (Σιγά). Ὑπὸ τὸν ὅρον νά... πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσί της!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἶπες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶπα, ὅτι τόχεις σίγουρο τὸ δίπλωμα;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασφαλῶς — πρώτα ὁ Θεός! (Φιλώντας τον). Μὲ τὴν εὐχή σου, ἐννοεῖται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μὲ τὶς εὐλογίες τῆς μαμᾶς σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔτε λόγος νὰ γίνεται! Γιατὶ αὐτὲς τὶς ἔχω ἐξασφαλίσει προκαταβολικά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Τρομάρα νὰ τῆς ἔρθῃ κι' αὐτῆνῆς τῆς μουρλαγγιᾶς!

ΣΚΗΝΗ 2η

("Υστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα στὸ σπίτι τους).

ΕΚΕΙΝΗ (ἕτοιμη νὰ κλάψῃ): Καὶ ποὺ τὸ πῆρα, δηλαδή, τί τόκανα; Τόχω καὶ τὸ καμαρώνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὴ καταλαβαίνοντας ὅλα): Ποιό;

ΕΚΕΙΝΗ (ἐχετιλίζοντας): Τὸ δίπλωμα, χρυσέ μου! Τὸ δίπλωμα τοῦ αὐτοκινήτου! (Ξεπνώντας σὲ νευρικὴ κρίσι): Λυπήσου με! Σῶσε με! Πάρε μου ἕνα αὐτοκίνητο! "Ενα τοσοδούλι αὐτοκινητάκι! Συναισθάνεσαι καὶ συμπόνεσε! 'Εκτὸς πιά, ἂν σοῦ εἶναι ἀδιάφορο νὰ χαθοῦν δυὸ ψυχές!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαφνιασμένος): Καλά, ἡ μία ψυχὴ βάσαι, βέβαια, ἐσύ. 'Αλλὰ ἡ ἄλλη ποιὰ θἄναι;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η μαμά μου. Μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ πεθάνῃ, ἂν δὲ μὲ δῇ στὸ βολάν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ πότε θὰ πρωτοπεθάνῃ αὐτὴ ἡ γριστιανή; "Οταν θὰ σὲ δῇ στὸ βολάν, ἢ ὅταν δὲ θὰ σὲ δῇ; Πολὺ συγχεχυμένη κατάστασις!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η δική μου κατάστασις, ὅμως, εἶναι τραγική! (Μὲ νέα νευρικὴ ἔξαρσι): Λυπήσου με! Σῶσε με! Χάνομαι! Πεθαίνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἐνκαστέρησι, ὑψώνοντας τὰ μάτια του στὸν οὐρανό): Γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου!...

ΣΚΗΝΗ 3η

("Υστερα ἀπὸ εἴκοσι μέρες στὸ ἴδιο ἐντεκόρ).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζοντας συζήτησι): Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἂν φταῖς ἐσὺ ἢ ὁ δάσκαλός σου, ποῦ, ὅπως λές, σοῦ τἄμαθε στραβά. 'Εκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι, ὅτι δὲν τὰ καταφέρνεις ἀκόμα νὰ ὁδηγῇ χωρὶς κίνδυνο νά... ἀραιώσῃ ὁ πληθυσμὸς τῶν 'Αθηνῶν. Γι' αὐτό, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, θὰ παρατήσῃς τὸ βολάν! Καὶ μιὰ καὶ πήραμε τ' αὐτοκίνητο, θὰ πάρουμε κι' ἕνα σωφέρ, γιὰ νὰ χαροῦμε τὸ αὐτοκίνητο!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἡ μαμά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἡ μαμά σου;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ισως νὰ πεθάνῃ, ἂν ἐγκαταλείψω τὸ βολάν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από τὴν πιθανότητα, ἐχει τὴ βεβαιότητα; Ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Κι' οὔτε ὑπάρχει ἄλλη λύσις, οὔτε δέχομαι δεύτερη κουβέντα: Θὰ προσλάβουμε σωφέρ.

ΕΚΕΙΝΗ: "Εστω! 'Αρκεῖ νὰ μὴ τὸ πάρῃ κατάκαρδα ἡ μαμά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): 'Αναθεμάτηνε!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ γραφεῖο 'Εκείνου)

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας ἐξαλλη): Εὖγε σου, κύριε! Πῆγες καὶ διάλεξες τὸν πιὸ ἀδέξιο σωφέρ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αδέξιος ὁ σωφέρ μας;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αδεξιώτατος! Φαντάσου, ὅτι τὸν ἔστειλα σήμερα τὸ πρωΐ νὰ πάῃ τὴ μαμά στὰ μαγαζιὰ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν γκρεμοτσακίσῃ μὲς στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Υπερβολές!

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε ἄλλο! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι, παρὰ λίγο, θὰ τὴν γκρεμοτσάκιζε τὴ μαμά. Πρέπει νὰ τὸν ἀπολύσουμε ἀμέσως!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ μὴν εἶσαι τόσο σκληρή, ἀγάπη μου! 'Ο σωφέρ μας εἶναι ἕνας φτωχὸς οἰκογενειάρχης. Ἂς τοῦ δώσουμε, λοιπόν, ἀκόμα μιὰ... εὐκαιρία, καὶ ἴσως τὰ καταφέρῃ νὰ τὴν γκρεμοτσακίσῃ!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ γλύκα... τιγρεως): "Ωστε αὐτὸ εἶχες νὰ μοῦ πῇς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ κάτι ἀκόμη.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί, δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάνοντας τὸ σταυρό του): 'Από τὸ στόμα μου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!...

(Αὐλαία)

Γ. Γ.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Στὸ "Αμστερνταμ τῆς 'Ολλανδίας ἄνοιξε πρὸ ἡμερῶν τὸ πρῶτο μετεωρολογικὸ μπὰρ τοῦ κόσμου. Τὸ μπὰρ αὐτό, ποὺ κατακλύζεται καθημερινὸς ἀπὸ περιηγητάς, ἔχει τηλέφωνα, τὰ ὁποῖα μὲ ἕνα κέρμα, δίνουν ἀμέσως τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο καὶ τὴν κατάστασι τοῦ καιροῦ, ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν περιοχή. "Οταν ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος, μετὰ τὸ ἠχογραφημένο μετεωρολογικὸ δελτίο, ὁ πελάτης ἀκούει καὶ τὴν ἑξῆς συμβουλή: «'Ημέρα κατάλληλη γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὶς φυσικὲς καλλονὲς τοῦ "Αμστερνταμ». "Αν πάλι ὁ καιρὸς εἶναι βροχερός, συνιστᾶ πάλι ὁ καιρὸς εἶναι βροχερὸς τὸ τηλέφωνο συνιστᾶ τὴν ἐπίσκεψι τῶν διαφόρων μουσείων.

Ο ΠΙΟ ΧΟΝΔΡΟΣ ΚΑΝΑΔΟΣ

'Ο Καναδὸς "Αλεξ Ντὲ Κόκ, ὁδηγὸς ταξὶ στὴν πόλι Δελχὶ τοῦ 'Οντάριο, πῆγε, πρὸ ἡμερῶν, στὸ ραφτὴ του νὰ φτιάξῃ ἕνα κοστούμι, γιατὶ δὲ βοισκει τοὺς τέτοιο στὰ μέτρα του. 'Ο "Αλεξ, ποὺ ζυγίζει διακόσια ἑβδομήντα κιλά, ἔχει ἀνάστημα 1μ.90 καὶ περίμετρο κοιλιάς 1μ. 90 ὅσο δηλαδὴ καὶ τὸ ἀνάστημά του. Θεωρεῖται ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ χονδροὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, παραπονιέται ὅμως πὼς ἡ γυναίκα του τρώει διπλὲς μερίδες φαγητὸ ἀπ' τὶς δικές του κι' ὅμως δὲν ζυγίζει παρὰ μονάχα ἑξήντα κιλά!

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΠΠΟΥΣ κι' ἡ μικρὴ Λολίτα

Πνίγηκε, πρὶν κατερθώσῃ νὰ παρασύρῃ στὸ βυθὸ τὴν ἄρρωστη ἐγγονούλα του

Στὸ Μπιλμπάο, μιὰ μικρὴ ἱσπανικὴ πόλι, ποὺ βρίσκεται στὶς ἀκτὲς τοῦ 'Ατλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ξετυλίχτηκε τὶς προάλλες ἕνα σπαραχτικὸ δράμα. Πρωταγωνιστὴς του ἦταν ἕνας παππούς, ποὺ θέλησε νὰ σκοτώσῃ, ἀπὸ ὑπερβολικὴ καὶ τυφλὴ ἀγάπη, τὴν ἄρρωστη ἐγγονούλα του, ἀλλὰ εὐτυχῶς γι' αὐτὴ δὲν τὸ κατώρθωσε, θέτοντας τέρμα μονάχα στὴ δική του ζωή.

'Αλλὰ ἂς πάρουμε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή της.

'Ο Μιγκουὲλ Λουζουριάγκα, ἡλικίας σαρανταεφτὰ χρόνων, ἦταν ἕνας φωτογράφος πολὺ γνωστὸς στὸ Μπιλμπάο. Εἶχε ἔρθει σ' αὐτὴ τὴν πόλι πρὶν ἀπὸ δεκαεννιὰ χρόνια ἀπὸ τὴν 'Ανδαλουσία ζωντοχῆρος. Ἔχοντας μαζί του τὴν κορούλα του Κάρμεν. Τὰ χρόνια πέρασαν, ὁ Μιγκουὲλ δούλευε πολὺ καλὰ στὸ φωτογραφεῖο, ποὺ εἶχε ἀνοίξει, κι' ἡ Κάρμεν ἔγινε μιὰ ὁμορφη κοπέλλα.

'Εδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, λοιπόν, ὁ πατέρας της τὴν πάντρεψε μ' ἕνα καλὸ νέο, τὸ Λουῖς 'Αστιέ, ποὺ ἐργαζόταν ταμίας σ' ἕνα ὑποκατάστημα Τραπέζης. Τὸ ζεῦγος ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ Μιγκουὲλ κι' ἡ εὐτυχία τοῦ φωτογράφου φαινόταν πὼς δὲν εἶχε πιὰ ὅρια, ὅταν, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο, ἀπόχτησε μιὰ ὁμορφη ἐγγονούλα, τὴ Λολίτα. 'Από τότε, γιὰ ἀρκετὲς ὧρες κάθε μέρα, τὸ ἀτελιὲ του τὸ κρατοῦσαν οἱ δυὸ βοηθοί του, γιατὶ ὁ Μιγκουὲλ ἔτρεχε κάθε τόσο στὸ σπίτι, γιὰ νὰ χαρῇ τὴν ἐγγονούλα του.

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, συνέβηκε κάτι ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴν εὐτυχία νὰ χαθῇ. Πέρυσι, ἕνα καλοκαιριάτικο πρωϊνό, ἐπιασαν ξαφνικὰ τὴ μικρούλα κάτι τρομεροὶ σπασμοί. 'Ο οἰκογενειακὸς γιατρός, ποὺ φώναξαν ἀμέσως, ἔκανε μιὰ διάγνωσι ποὺ ἔριξε γονεῖς καὶ παπποῦ στὴν ἀπόγνωσι καὶ τὸν τρόμο. 'Επρόκειτο —τοὺς εἶπε— γιὰ μιὰ σοβαρὴ μορφὴ ἐπιληψίας.

Οἱ δύστυχοι ἄνθρωποι πῆγαν τὴ Λολίτα σὲ διάσημους εἰδικοὺς κι' ἐκεῖνοι τοὺς δήλωσαν πὼς μονάχα μιὰ ἐλπίδα ὑπῆρχε, γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ τὸ μωρό. "Αν τοῦ γινόταν μιὰ πολὺ δύσκολη ἐγχείρησι στὸ κρανίο, ποὺ μποροῦσε ὡστόσο νὰ σημάνῃ καὶ τὸ θάνατό του.

"Αφοῦ σκέφτηκαν πολὺ καὶ πέρασαν ὧρες τροµερῆς ἀγωνίας μπροστὰ στὸ δίλημμα, ποὺ τοὺς εἶχε θέσει ἡ ἐπιστήμη, ὁ παπποῦς κι' οἱ γονεῖς τῆς Λολίτας ἀποφάσισαν στὸ τέλος νὰ δεχτοῦν.

'Η ἐπέμβασι ἔγινε τὸν περασμένο 'Ιούνιο στὴ Μαδρίτη καὶ πρὶν ἀπὸ δυὸ βδομάδες ἡ Λολίτα γύρισε στὸ σπίτι μὲ τὸ κεφαλάκι της ἀκόμα τυλιγμένο στοὺς ἐπιδέσμους. Φαινόταν πὼς εἶχε γίνει πιὰ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα: οἱ μέρες κυλοῦσαν, γωνὶς νὰ ἐπιφανοῦν οἱ κρίσεις. 'Η Λολίτα, λοιπόν, εἶχε γίνει καλά;

'Αλλοίμονο, ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια δὲν εἶχε κατανικηθῆ, ἀλλὰ μόνο ὑπογωρήση γιὰ λίγο. "Ετσι, μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες, ὁ Μιγκουὲλ πῆρε ἕνα τηλεφώνημα στὸ ἀτελιὲ του νὰ τρέξῃ γρήγορα στὸ σπίτι. Βοῆκε, λοιπόν, ἐκεῖ τὴ Λολίτα νὰ ὑποφέρῃ σὲ μιὰ κρίσι πιὸ σφοδρὴ ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες. Σὲ μιὰ γωνιά, ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα της ἔκλαιγαν μὲ λυγμούς, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα.

Τότε ὁ μεσόκοπος φωτογράφος πῆρε τὴ φριχτὴ ἀπόφασί του. Φώναξε ἕνα ταξὶ κι' εἶπε μὲ γαλήνια φωνὴ στὴν κόρη του πὼς θὰ μετέφερε τὸ μωρὸ σ' ἕνα γιατρό. 'Η κρίσι τῆς Λολίτας εἶχε περάσει πιὰ καὶ τὸ κοριτσάκι κοιμόταν. 'Η Κάρμεν θέλησε νὰ πάῃ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της, μὰ ἐκεῖνος τὴν ἔπεισε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι. Παρακάλεσε δὲ τὸ γαμπρό του νὰ καθίσῃ καὶ νὰ τῆς κρατᾶ συντροφιά. "Υστερα πῆρε τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά του καὶ μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο, δίνοντας στὸ σωφὲρ μιὰ διεύθυνσι.

Αὐτὴ ἡ διεύθυνσι — ὁ γιατρὸς ἦμενε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως— καὶ κάτι τὸ παράξενο στὴ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα της, ἔκαναν τὴν Κάρμεν νὰ ὑποπτευθῇ τὶς διαθέσεις του. Φωνάζοντας, προσπάθησε, τότε νὰ σταματήσῃ τὸ ταξί, ἀλλὰ ἐκεῖνο εἶχε πιὰ ἀπομακρυνθῆ.

'Η δύστυχη γυναῖκα ὥρμησε μέσα στὸ σπίτι καὶ τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία. Στὸ μεταξύ, τὸ ταξὶ μὲ τὸ Μιγκουὲλ καὶ τὴ Λολίτα, εἶχε φτάσει πιὰ στὸν προορισμό του, ποὺ ἦταν μιὰ μικρὴ πλατεία κοντὰ στὴ θάλασσα. 'Ο παππούς κατέβηκε· τότε μὲ τὴν ἐγγονούλα του στὴν ἀγκαλιά, μπῆκε σὲ μιὰ ἐκκλησία καὶ περίμενε νὰ φύγῃ τὸ ταξί. "Υστερα βγῆκε, ἔφτασε στὴν ἀκρογιαλιά, νοίκιασε μιὰ βάρκα — λέγοντας πὼς ἤθελε νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα, γιὰ νὰ πάρῃ δέρα ἡ μικρούλα, — καὶ ξανοίχτηκε στὸ πέλαγος.

'Η βάρκα βρισκόταν κάπου τριάντα μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτή, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἕνα τζὶπ τῆς ἀστυνομίας, ἀκολουθούμενο ἀπὸ ἕνα ταξὶ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς Λολίτας. "Ετρεξαν ὅλοι στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν στὸ Μιγκουὲλ νὰ γυρίσῃ πίσω. 'Εκεῖνος, ὅμως, χωρὶς νὰ τοὺς ἀποκριθῆ, συνέγισε νὰ τραβᾶ τὰ κουπιά.

Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ κι' οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ μπῆκαν σὲ μιὰ ἄλλη βάρκα καὶ βάλθηκαν νὰ κυνηγήσουν τὸν τραγικὸ παππού, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προλάβουν τὴν ἀπονενοημένη πρᾶξι του, ποὺ τὴν εἶχαν κιόλας μαντέψει. "Ηταν μιὰ σκηνή, ποὺ θὰ ταίριαζε σ' ἕνα φίλμ ἀγωνίας.

'Ο Μιγκουὲλ, τραβῶντας πάντα κουπὶ μὲ μανία, τοὺς φώναζε πὼς θ' ἀνέτρεπε σὲ λίγο τὴ βάρκα, γιὰ νὰ πνιγῇ μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονούλα του.

— Δὲ θὰ τὴν ἀφήσω, ἔλεγε, νὰ ζήσῃ δυστυχισμένη.

'Η βάρκα μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς εἶχε πλησιάσει κάπου δέκα μέτρα τὴν πρώτη, ὅταν ὁ Μιγκουὲλ πραγματοποίησε τὸ σκοπό του. Πάτησε στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ σκάφους καὶ τὸ ἀναποδογύρισε. Παππούς κι' ἐγγονούλα βρέθηκαν ἔτσι στὸ νερό. Τρέχοντας σὰν ἀστραπὴ ἡ ἄλλη βάρκα, ἔφτασε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα στὸ σημεῖο τοῦ δράματος. Δυὸ ἀστυνομικοὶ κι' ὁ πατέρας τῆς Λολίτας ἔπεσαν ἀμέσως στὸ νερὸ καὶ προλάβαν νὰ πιάσουν τὸ νησί.

Τὸ κορμὶ τοῦ Μιγκουὲλ βρέθηκε ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. 'Ο τραγικὸς παππούς ἀνάπνεε ἀκόμα, ἀλλὰ ξεψύχησε πρὶν ἡ Βάρκα φτάσῃ στὴν ἀκρογιαλιά.

'Η μεγαλύτερη ἐφημερίδα τῆς ἐπαρχίας ἄνοιξε τὴν ἄλλη μέρα ἔρανο ἀνάμεσα στοὺς ἀναγνῶστες της, γιὰ νὰ μαζευτῇ τὸ ποσό, ποὺ χρειάζεται, ὥστε νὰ σταλῇ τὸ δύστυγο μωρὸ στὴν 'Ελβετία, ὅπου θὰ φροντίση γιὰ τὴ θεραπεία του ὁ μεγαλύτερος εἰδικός, ὁ καθηγητὴς 'Ολιβεκρόνα.

Ἐπίκαιρη σύλληψη

ΕΠΟΧΗ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ

Στὸν ἀγύριστον, ἐν τέλει, πῆγε ὁ Αὔγουστος ὁ μήν, (ἀμήν,
ποὺ οἱ καύσωνές του πῆγαν νὰ μᾶς φέρουν στὸ
ποὺ μετέβαλε τὴν πάλιν τῆς Παλλάδος σὲ Σαχάρα
καὶ μᾶς ἔψησε, περίπου, σὰν λιανόψαρα στή...σχάρα.

*

'Αλησμόνητα, ὡστόσο, θὰ μᾶς μείνουνε γιὰ χρόνια, (μιας,
τ' ἀφρικάνικά του κάλπα καὶ τὰ τόσα του...καψώνια
καὶ θὰ ὀφωνται γιὰ πάντα καὶ στοὺς ἁπαντες αἰώνας,
δσοι λένε πὼς ἀρχίζει ἀπ' τὸν Αὔγουστο... χειμώνας!

ΧΑΙΡΕ ΒΑΘΟΣ!

Λόγω μέτρων τῆς Τροχαίας καὶ σημάτων αὐτοιμάτων, ξαναφούντωσε, στὸ 'Αστυ, ὁ χορὸς τῶν σκεψιμάτων κι' ὁποιαδήποτε ὁδὸ του προσπαθήσῃς νὰ διαβῇς κινδυνεύεις νὰ τουμπάρῃς κι' ἐντελῶς νὰ... συν- (τριβῆς!

*

Ρεματιές, τοὐτέστιν, χάσκουν στὰ ὁδούς μας ἀφει- (δῶς,
ποὺ γιὰ χάρι τους κοντεύεις νὰ σὲ φάῃ τὸ σκοτάδι
καὶ νὰ πῆς, ἐν κατακλείδι: «Μάκαρία ἡ ὁδός,
ἡ ὁποία σὲ πηγαίνει κατ' εὐθείαν γιὰ τὸν... "Αδη»!

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Μολονότι, κύριοι μου, ἡ ταλαίπωρή μας γῆ
ἔχει μιὰ πλουσιωτάτη ὀρυζοπαραγωγή,
οἱ σοφοὶ ποὺ κουμαντάρουν τοῦ Ρωμανοῦ τὸ ριζικὸ
κουθαλᾶν ἀθέρτα ρύζι ἀπ' τὸ ἐξωτερικό!

*

'Από ρύζι ἡ ἀγορὰ μας νύχτα-μέρα πλημμυρίζει
μ' ὅλα αὐτὰ δὲν κάνουν κράτει, οἱ φωστῆρες μας (κι' ἀγάντα
καὶ διττῶς ἀποδεικνύουν μὲ τὸ ἄφθονό τους ρύζι
ὅτι γίνονται, ἐν 'Ελλάδι, «ὀρύζαι... ὀρυζαὶ» τὰ πάντα!

ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ... ΥΨΟΜΕΤΡΑ

Στὴν ἔντονη τὴν κίνησι τὴν ἀγωνιστικὴ
προστίθεται κι' ἐκδήλωσις... ἀναρριχητική
καὶ διαρκῶς διαβάζουμε ἢ βλέπουμε συχνὰ
ἀγῶνες σκαρφαλώματος σ' ἀπόκρημνα βουνά!

*

'Αλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα ποὺ τολμηροὺς ἐμπνέει,
θ' ἀρχίσουν νὰ ἐπιδίδωνται κι' οἱ πλείστοι 'Αθηναῖοι
γιὰ νάναι στὸ σκαρφάλωμα πραγματικοὶ φωστῆρες
μιὰ καὶ θὰ μείνουν, σύντομα, χωρίς... ἀλεκτοῦρες!

«Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΠΟΘΩΝ»

"Αν κι' οἱ φόροι σὲ στραγγίζουν φίλτατέ μου, ἀπὸ (καιρὸ
γιὰ νὰ φέρουν στὴν 'Αθήνα τῆς 'Υλίκης τὸ νερό,
κινδυνεύει, λέει, ἡ λίμνη νὰ... πατῇσῃ ἐξ ἀπίνης
καὶ τὴ λάσπη τῆς θ' ἀρχίσῃς, συντομώτατα, νὰ πί- (νῃς!

*

Μ' ὅλη τὴ φορολογία δηλονότι, τὴν βαρειὰ
καὶ παρ' ὅλα τὰ χαράτσια τὰ καινούργια καὶ παλιὰ (μας,
ἀπειλούμεθα νὰ πιοῦμε σὲ λιγάκι λασπουριὰ
καὶ νὰ πιοῦμε μ' ἕνα στόμα: «Κλάση βγῆκε ἡ δου- (λειά μας»!

ΕΡΓΑΤΩΝ... ΑΜΗΧΑΝΙΕΣ

'Απολύονται καὶ πάλι
πλεῖστοι κλωστοϋφαντουργοί
κι' ἐκδηλώνουν τὴν μεγάλη
καὶ δικαία τους ὀργή.

γιατί, φεῦ! στὴν ἐποχή μας τὴ σαθρὴ καὶ ποταπὴ
ἀπειλεῖται καὶ τὸ... νῆμα τῆς ζωῆς τους νὰ κοπῇ!

*

"Ομως κι' οἱ συνάδελφοί τους ζοῦν πικρὲς ἀγωνίες,
ἐξ αἰτίας τῆς συγχρόνου κλωστοϋφουμηχανίας,
γιατὶ ἡ βιομηχανία λύνει σήμερα καὶ δένει
κι' ὅλο «μάκενες» δουλεύει κι' ἀπολύσεις... «ξέ- (φαντειν!

ΤΡΙΧΟΒΑΤΡΕΙΕΣ

Στὴν 'Ιταλία τὴν μπέλλα καὶ εἰδικῶς στὴν μπέλλα (ῥεμα
συγκινοῦνται, λέει, οἱ ἄντρες μὲ τ' ὁλόχαιρο τὸ (σκῆμα
κι' ὅταν βλέπουνε γυναῖκες μὲ χρυσόξανθα μαλλά- (κια
ὁμοιοῦνται ἀπὸ κοντὰ τους σὰν ἀθεράπευτα σκυλά- (κια!

*

Βρίσκουν ὅλες λατρευτὰ
τὰ ζανθὰ κεφάλια τοὺν
καὶ κοντεύουνε νὰ αὐτὰ
τὰ κορφάσια τοὺς νὰ φύγουν!

'Στοὶ οἱ «σκουῦπες» ἀνιδιότες ὅλο κάνουνε σγουρὰ
καὶ, στὴν κυριολεξία, διπλῶς τὰ βρίσκουν... σκοῦρα!

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ... ΠΑΓΙΑ

Εἰς περίοδον ποικίλων αἰτιμάτων ἐπενόντων
καὶ πληθώρας ξηπιμάτων ζωτικῶν τε καὶ φλεγόντων,
τόκαμε ρίζει οἱ ἀρμοδιοί μας στὴν ἀπόσταγολογία
κι' ἀμιλοῦν γιὰ τὸν ψυγεῖον τὴν ὀρθή... δαιμολο- (γία!

*

'Επ' αὐτοῦ τοῦ θέματος τῶν ἀτερμόνως συζητοῦν,
μελετοῦν κάθε πτυχὴ του καὶ τὴν ἐπανεξετοῦν
καὶ σὲ κάθε ὑπηρεσία καὶ σὲ κάθε ὑπουργεῖο,
τὸ πιό... φλέγον ζήτημα μας ἔχει γίνει τὸ ..ψυγεῖο!

Γ. ΘΕΣΒΙΟΣ

Ο ταῦρος ξέσχισε ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

Μιὰ κωμικὴ ταυρομαχία στὴν Κυανῆ Ἀκτή

ΚΩΜΙΚΗ καὶ ὁλότελα ἀπροσδόκητη ἦταν ἡ κατάληξη, ποὺ εἶχε ἐσχάτως μιὰ ταυρομαχία, ποὺ ἔγινε, ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς πανηγυριοῦ στὴν Κυανῆ Ἀκτή.

Ὁ «ματαντόρ» — ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους καὶ διασημότερους ταυρομάχους τῆς νοτίου Γαλλίας, βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀρένα γυμνὸς ἀπὸ τὴ μέση ὡς τὰ γόνατα, γιατὶ ὁ ταῦρος, μὲ τρεῖς ἀλλεπάλληλες καί... εἰδικὰ ἐντοπισμένες ἐφορμήσεις τοῦ ξέσκισε τελείως τὸ παντελόνι καὶ τὸ ἔκαμε τὴν τρίτη φορὰ νὰ πέσῃ γάμου σὲ ἀξιοθρήνητες λουρίδες.

Ὁ ἄτυχος ταυρομάχος, ὀνόματι Ζυλιὲν Μισέλ, ἀφοῦ τυλίχτηκε κατόπιν αὐτοῦ μὲ τὸ κόκκινο πανί, ποὺ χρησιμοποιοῦσε, γιὰ νὰ ἐξερεθίζῃ τὸν ταῦρο, πῆγε κοντὰ στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνεκηρύχθη ἐκεῖ νικητὴς «γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ θάρρος ποὺ ἐπέδειξε στὴν ἀρένα».

Καὶ πράγματι, ὁ Ζυλιὲν Μισὲλ εἶχε φανῆ πολὺ γενναῖος, γιατὶ παρ' ὅλο ὅτι μὲ τὶς πρῶτες δύο ἐφορμήσεις τοῦ ταύρου τὸ παντελόνι του μόλις συνεκρατεῖτο πιά, ἔμεινε στὴ θέσι του περιμένοντας καὶ τὴν τρίτη ἐξόρμησι, ἡ ὁποία ἀπέβη μοιραία... ὄχι γι' αὐτὸν ἀλλὰ γιὰ τὸ παντελόνι!

Τὴν πρώτη φορά, ὁ Μισὲλ περίμενε τὸν ταῦρο μὲ τὸ ἕνα πόδι γονατισμένο καὶ τὸ ἕνα χέρι τεντωμένο ὁριζόντια, στὴν κλασσικὴ φιγούρα «φαρόλα». Ὁ ταῦρος γύμνεξε πέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης, πέτυχε τὸν ταυρομάχο στὴ μέση καὶ τὸν ἀναποδογύρισε ἀτὸ ἕδαφος. Οἱ θεαταί, μόλις τὸ σύννεφο τῆς σκόνης διαλύθηκε, εἶδαν τὸ παντελόνι τοῦ ταυρομάχου σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, ὡστόσο ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο πάθημά του, ὁ Μισὲλ τὸ τακτοποίησε πρόχειρα καὶ ξαναγύρισε στὸν... ἀγῶνα!

Ἀκολούθησε δεύτερη ἐφόρμησι τοῦ ταύρου καὶ δεύτερο χτύπημα μὲ τὰ κέρατα στὸν ἴδιο στόχο.

Καὶ πάλι ὁ ταυρομάχος ἀναποδογυρίστηκε, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα πιὸ γενναῖο σκίσιμο τοῦ παντελονιοῦ του. Τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ ἦταν αὐτὴ τὴ φορὰ πιὸ παρατεταμένα, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι οἱ θεαταὶ δὲν ἔβλεπαν σημασία στὴν... ἐπικίνδυνη κατάστασι τοῦ παντελονιοῦ τοῦ ταυρομάχου, ἀλλὰ στὸ ὅτι εἶχε γλυτώσει πάλι ἀπὸ τὸν τραυματισμό.

Ἡ τρίτη, ὅμως, ἐφόρμησι τοῦ ταύρου ἦταν μοιραία. Τὸ παντελόνι τοῦ Ζυλιὲν Μισέλ, μὲ τὸ τρίτο χτύπημα τῶν κεράτων τοῦ ταύρου κουρελιάστηκε καί, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ συγκρατηθῇ στὴ θέσι του, ἔπεσε χάμω.

Οἱ θεαταὶ ἔμειναν ἄναυδοι, κι' ὁ ταυρομάχος σηκώθηκε γρήγορα κι' ἔτρεξε σὲ μιὰ ἔξοδο τῆς ἀρένας. Ἕνας βοηθὸς του τότε τοῦ ἔφερε τὸ κόκκινο πανὶ καὶ τυλιγμένος μ' αὐτὸ ὁ ἡρωϊκὸς ταυρομάχος πῆγε μπροστὰ στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων, ἐνῶ ὁ ταῦρος ἐπέστρεφε στὸ σταῦλο του.

Ἀκολούθησε, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ἡ βράβευσι τοῦ Ζυλιὲν Μισέλ, ἐνῶ τὰ γέλια καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν ἔδιναν κι' ἐπαιρναν!...

— Εἶχες δίκηο τὸ λοιπόν, Ἐλπίδα μου! Πολὺ πρακτικὸς αὐτὸς ὁ σάκκος!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΕΧΑΣΕΣ

Ἐξέχασες, ἐξέχασες
ὅρκους, φιλιὰ καὶ χάδια
καὶ τὸ μυαλό σου ἔχασες
ποιός ξέρει ποῦ καὶ πῶς,
ξέχασες μὲ τί πόνο σου
μοῦλεγες τόσα βράδυα
πῶς θἄμαι πάντα ὁ μόνος σου
μέσ' τὴ ζωὴ σκοπός.

*

Ἐξέχασες τὸν ἔρωτα
ποὺ σ' εἶχε αἰχμαλωτίσει,
ἄνειρα χρυσοφτέρωτα
τὰ ξέχασες κι' αὐτά,
μ' ἐλπίδες ποὺ τὶς ξέχασες
μ' εἶχες γλυκοποτίσει
καὶ μιὰ στιγμὴ τὶς ἔχασες
στῆς Μοίρας τὰ γραφτά.

*

Τὰ χρόνια ποὺ περάσανε
ἴσως νὰ φταῖνε λίγο,
μπορεῖ νὰ σὲ κουράσανε
τόσες παλιὲς χαρές
καὶ τώρα ἐδῶ, στὴν ἄκρη μου
τὸν πόνο μου τὸν πνίγω
μέσ' στὸ θολό τὸ δάκρυ μου
σὲ ὧρες θλιβερές.

*

Πῶς ἄραγε λησμόνησες
τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπες
κι' ἔτσι ἐδολοφόνησες
ἕναν παλιὸ καῦμό
καὶ πῶς δὲ σοῦ μιλήσανε
οἱ πίκρες καὶ οἱ λύπες,
ποὺ κατακάθι ἀφήσανε
σὲ μιᾶς στιγμῆς θυμό;

*

Τὰ ξέχασες... τὰ ξέχασες,
τὰ λόγια τὰ παλιά σου
καὶ τὴ συνήθεια ἔχασες
καὶ πιὰ δὲν μοῦ μιλᾶς.
Μὰ τώρα ποὺ γιατρεύτηκα
κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά σου
κι' ἀπ' τὰ φιλιά σου τὰ ψεύτικα,
θὰ μὲ παρακαλᾶς...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΠΙΟ ΤΙΜΙΟΣ κλεφτοκοττᾶς!...

Ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ 500 πουλάκια γιὰ 50 κάτεργα ποὺ εἶχε κλέψει πρὶν ἀπὸ 7 χρόνια

Ὁ Μαρῖνο Μικελάντζελι, ἕνας μικροκτηματίας ποὺ μένει στὸ χωριὸ Κουάρτο, λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴ Βενετία, ἔλαβε τὶς προάλλες ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πέντε ξύλινα μεγάλα κλουβιά, ποὺ περιεῖχαν συνολικὰ πεντακόσια κοττοπουλάκια, ἡλικίας ὄχι πάνω ἀπὸ ἑνάμισυ μηνός. Ὅταν πῆγε νὰ τοῦ παραδώσουν στὸ Τελωνεῖο, ὕστερ' ἀπὸ σχετικὴ εἰδοποίησι ποὺ τοῦ ἐστάλη, τὰ πέντε αὐτὰ κιβώτια, ὁ χωρικὸς δὲ θέλησε νὰ τὰ παραλάβῃ, λέγοντας ὅτι ἀσφαλῶς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο λάθος, γιατὶ δὲν περίμενε ἀπὸ πουθενὰ τέτοιου εἴδους «ἐμπόρευμα!»

Τὸ ὀνοματεπώνυμο του κι' ἡ διεύθυνσί του, ὅμως, ἦταν γραμμένα σωστὰ τόσο στὰ σχετικὰ χαρτιά, ὅσο καὶ πάνω στὰ κιβώτια μὲ τὰ κοττοπουλάκια.

Πλάϊ, μάλιστα, στὸ μικρό του ὄνομα, ὑπῆρχε σὲ παρένθεσι καὶ τὸ χαϊδευτικό του ὄνομα «Νῖνο», πρᾶγμα ποὺ σήμαινε ὅτι ὁ ἄγνωστος ἀποστολεὺς φοβόταν μήπως ἐγερθοῦν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀποδέκτου κι' ἤθελε νὰ τὸν καθορίσῃ μ' ἀναμφισβήτητο τρόπο.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Μαρῖνο Μικελάντζελι δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραλάβῃ τὰ κοττοπουλάκια, ἐπαναλαμβάνοντας ὅτι δὲν τὰ περίμενε ἀπὸ πουθενὰ κι' ὅτι ἀσφαλῶς κατόπιν θὰ ἀποδεικνύοταν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποια σατανικὴ σύμπτωσι.

Περισσότερο, ὅμως, ἐπίμονοι ἀπ' αὐτὸν δείχτηκαν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τελωνείου, οἱ ὁποῖοι στὸ τέλος κατώρθωσαν νὰ κάμουν τὸν χωρικὸ νὰ ὑπογράψῃ τὴ σχετικὴ ἀπόδειξι παραλαβῆς κι' ἔτσι νὰ φορτώσῃ σ' ἕνα αὐτοκίνητο τὰ πέντε κασόνια καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ χωριό του.

Ὁ Μικελάντζελι, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ, ἀπευθύνθηκε σὲ μερικούς φίλους του, ζητῶντας τὴ συμβουλή τους. Ἐκεῖνοι, λοιπόν, τοῦ ὑπέδειξαν νὰ τὰ κρατήσῃ χωρὶς νὰ τὰ πειράξῃ, ὡσότου μὲ τὴν πάροδο τῶν ἡμερῶν ἀποδειχθῇ, ἂν ἐπρόκειτο γιὰ λάθος ἢ ὄχι. Προχτές, λοιπόν, ὁ Μαρῖνο Μικελάντζελι ἔλυσε ἐπὶ τέλους τὸ αἴνιγμα αὐτό. Ἕνα γράμμα ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὠκεανοῦ, τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια.

«Ἀγαπητέ Νῖνο, — ἔλεγε τὸ γράμμα — ἐδῶ κι' ἑφτὰ χρόνια, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μεταναστέψω στὴν Ἀμερική, ἔκλεψα ἀπὸ τὸ κτῆμα σου πενῆντα κότες. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ τὸ θυμᾶσαι ἀσφαλῶς, γιατὶ στενοχωρήθηκες πολύ, μὴ μπορῶντας νὰ ἀνακαλύψῃς τὸν κλέφτη. Πάντοτε ὑπέφερα ἀπὸ τύψεις γι' αὐτὴ τὴν κακή μου πρᾶξι κι' ἔτσι ἀποφάσισα νὰ σοῦ στείλω 500 κοττοπουλάκια γιὰ τὶς 50 κότες, ποὺ σοῦ εἶχα κλέψει τότε. Ἐπειδὴ δὲ μποροῦσα νὰ ἐξοικονομήσω ἀλλοιῶς τὸ εἰσιτήριό μου γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἐλπίζω τώρα νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Ὁ συγγραφεύς σου Ἀρνάλντο Μπ...

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

100 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΙΝΕΖΟΙ

ΜΕ τὸ σεβαστό μου καὶ ἀξιότιμο κύριο Θρασύβουλο, ἄνθρωπο μὲ ἄσπρα μαλλιὰ ἀσπίλου ἐντιμότητας, μὲ πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας καὶ μόρφωσι μεγάλου βαθοῦς, κουβεντιάζαμε συχνὰ γιὰ διάφορα κοινωνικά, φιλοσοφικά, ψυχολογικὰ καὶ ἄλλα τέτοια θέματα, ὑψηλῆς σημασίας. Πάντα κάτι εἶχα νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὰ σοφὰ λόγια τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ἐμπιστεύεται τὶς σκέψεις του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ἤρθε ἡ κουβέντα μας γύρω ἀπὸ ἕνα πανάρχαιο ζήτημα — τὸ πῶς μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκτήσῃ πολὺ χρῆμα, νὰ γίνῃ πλούσιος. Ἀναγνωρίσαμε κι' οἱ δυὸ πὼς ναί, καλὸ καὶ χρήσιμο πρᾶγμα εἶναι τὸ χρῆμα καὶ τὰ πλούτη, μὰ νὰ τὰ κερδίζῃς μὲ ἠθικὰ μέσα, χωρὶς ν' ἀδικῇς τὸν πλησίον σου. Κι' ἐδῶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ φτάνουν ὄχι μονάχα μέχρι ἀδικία, αἰσχροκέρδεια καὶ ἀπάτη, μὰ καὶ μέχρι φόνο ἀκόμα, γιὰ νὰ γεμίσουν τὶς τσέπες τους λεφτά.

— Ἐσὺ θὰ ἔφτανες ποτὲ σὲ φόνο, Δημητράκη, γιὰ νὰ γίνῃς πλούσιος;

— Σεβαστέ μου, κύριε Θρασύβουλε, μὲ προσβάλλετε θανασίμως. Νὰ πάσω ἐγὼ μαχαίρι ἢ πιστόλι καὶ νά... Πρὸς Θεοῦ, σεβαστέ μου κυρὲ Θρασύβουλε! Καὶ νὰ μὲ συλλάβουν ἔπειτα καὶ νὰ μὲ δικάσουν... Καὶ νὰ ποζάρῃ ἡ φάτσα μου στὶς ἐφημερίδες: «ὁ στυγερὸς ἐγκληματίας!».

— Ἂν ἦσαν ἀπόλυτα βέβαιος, ὅτι δὲ θὰ σ' ἔπιανανε;

— Σεβαστέ μου κύριε Θρασύβουλε, οὔτε!... Νὰ βλέπω τὸ φάσμα τοῦ θύματός μου...

Ὁ κύριος Θρασύβουλος χάϊδεψε τὸ λευκό του μοῦσι — γιατὶ εἶχε καὶ τέτοιο — μοῦ κατηύθυνε ἕνα πρωτοφανὲς ἐρευνητικὸ βλέμμα καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ κάτι ἄλλο, Δημητράκη. Κάτι ποὺ εἶπε ὁ Βολταῖρος...

— Ὁ στρατηγός;

— Ὄχι, φιλόσοφος ἦταν. Ὁ Βολταῖρος, λοιπόν, ὑπέβαλε τὸ ἑξῆς δίλημμα στοὺς ἀνθρώπους: «Ἂν σᾶς λέγανε, ὅτι, πατώντας ἕνα κουμπὶ ἐδῶ, θὰ πεθαίνανε ἑκατὸ χιλιάδες Κινέζοι στὸν τόπο τους καὶ θὰ γινόσαστε πάμπλουτοι, θὰ τὸ κάνατε;». Ἑκατὸ χιλιάδες Κινέζοι ἄγνωστοι βέβαια... μὲ προσέχεις, Δημητράκη;... ἐντελῶς ἄγνωστοι, ποὺ δὲν τοὺς ἔχεις δῆ ποτέ, οὔτε θὰ μάθῃς ποιοί εἶναι... οὔτε θὰ σοῦ ζητήσῃ ποτὲ κανεὶς τὸ λόγο...

— Πάμπλουτος;

— Ἂς ποῦμε πέντε κάρρα φορτωμένα λίρες!...

— Πέντε κάρρα λίρες!...

— Ναί. Δημητράκη. Καὶ θὰ πάταγες ἕνα κουμπάκι... Ἂς ποῦμε αὐτὸ ἐδῶ...

— Κινέζοι στὴν Κίνα;

— Ἄμ' ποῦ ἀλλοῦ θὰ βρισκόντουσαν ἑκατὸ χιλιάδες Κινέζοι; Στὴν Ἑλβετία;

— Ὑπολογίζω τὴν ἀπόστασι, σεβαστέ μου κύριε Θεμιστοκλῆ... παρντόν, Θρασύβουλε θέλω νὰ πῶ... Ζαλίστηκα ἐλαφρῶς... Ἤρθε τόσο ἀπρόοπτα τὸ ἐρώτημά σας... Λοιπόν, ἑκατὸ χιλιάδες Κινέζοι...

— Ναί, θὰ τοὺς σκότωνες, Δημητράκη;

— Μὲ συγχωρεῖτε, θὰ ὑπέφεραν καθόλου;

— Ὄχι. Αὐτὸ σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι. Οὔτε τοὺς δὲ θἄλεγαν. Σημείωσε ὅτι, ὅταν πλημμυρίζῃ ὁ Γιάγκ Τσέγκ, πνίγονται κάθε φορὰ ὡς ἕνα ἑκατομμύριο Κινέζοι.

— Κι' αὐτοὶ ὑποφέρουν, σεβαστέ μου κύριε Κλεόβουλε...

— ...Θρασύβουλε!

— Μὲ συγχωρεῖτε!

— Ναί, ὑποφέρουν, Δημητράκη μου. Ἐνῶ οἱ δικοί σου...

— Οὔτε κίχ!...

— Οὔτε! Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται καὶ τρῶνε τὸ ρύζι τους, θὰ τὰ τελάρουν. Κι' ἐσὺ νὰ οἱ λίρες. Πάκτωλός, Λοιπόν, Δημητράκη, θὰ τδκανες; Βλέπεις, δὲ σοῦ λέω νὰ σκοτώσῃς γνωστὸ ἀνθρωπο...

— Αὐτὸ δὲ θὰ τδκαινα ποτέ! Μὲ ξέρετε ἐμένα.

— Σὲ ξέρω. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο;

— Ἐσεῖς θὰ τὸ κάνατε, κύριε Θρασύβουλε;

Ἐγώ, στὴν ἡλικία ποὺ βρίσκομαι, τί νὰ τὰ κάνω πιὰ τὰ πλούτη; Ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι νέος, σοῦ χρειάζονται...

— Σωστά. Ἐπὶ πλέον θὰ μποροῦσα ἕνα ποσὸν νὰ τὸ διαθέσω σὲ ἀγαθοεργίες.

— Βέβαια!... Δὲν ἀμφέβαλλα ποτὲ ὅτι ἔχεις εὐγενῆ αἰσθήματα. Λοιπόν;

— Δὲν ξέρω, σεβαστέ μου κύριε Θρασύβουλε. Δὲ μπορῶ νὰ πῶ οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Δῶστε μου λίγο καιρὸ νὰ τὸ σκεφτῶ τὸ ζήτημα...

*

Ὅμως, πρὶν δώσω τὴ δική μου ἀπάντησι, ἔκρινα φρόνιμο νὰ ρωτήσω καὶ κάναν ἄλλο, νὰ δοῦμε τί λέει. Ὅσο νάναι, ἅμα ἔχῃ κανεὶς κάποιο συνέναιο, ἐλαφρώνει τὴ συνείδησί του.

Ρωτάω πρῶτα τὸ φίλο μου τὸ Χρηστάκη, ποὺ εἶναι καὶ παπαδοπαίστος.

— Χρηστάκη μου, ἄκου νὰ σὲ κάτι. Ἂν σοὺλεγαν...

Ἡ ἀπάντησί του κοφτή:

— Ὄχι!

— Μὰ ἐσὺ κάνεις κρὰ γιὰ ἕνα ἑκατοστάρικο...

— Μπορεῖ. Ἀλλὰ ὄχι νὰ σκοτώσω κι' ἑκατὸ χιλιάδες ἀνθρώπους! Καὶ μάλιστα μονοπανιά! Τί διάβολο; Ὑδραγωγικὴ Βόμβα εἶμαι;

— Χρηστάκη μου, γιὰ μελέτησέ το καλύτερα τὸ πρᾶγμα. Ἑκατὸ χιλιάδες κίτρινοι, μὲ λοξὰ ματιά, ποὺ οὔτε τοὺς ξέρεις, οὔτε σὲ ξέρουν... Κι' οὔτε θὰ καταλάβουν τίποτα. Ὁ Βολταῖρος...

— Μωρὲ ὅσε με μὲ τὸ Βολταῖρο σου. Δὲν κάνω τέτοιο ἐγκλημα, τελείωσε!

Σκέφτηκα λίγο:

— Ἂν σοῦ πρότεινα νὰ μοιράσουμε τὴ δουλειά; Νὰ σκοτώσουμε ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες καὶ νὰ πάρουμε ἀπὸ δυόμισυ κάρρα λίρες;

— Βρὲς ἄλλο συνεταῖρο, Δημητράκη. Ἐμένα ἔχε με παρατημένο ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησι! Τοῦφερα ἕνα σωρὸ ἐπιχειρήματα, ἀδύνατο νὰ τὸν πείσω. Τέτοιο κορόϊδο εἶναι.

Ἂς ρωτήσω, ὅμως, καὶ τὸν Ἀντρέα:

— Ἀντρέα μου, ὑπάρχει μιὰ πολὺ συμφέρουσα πρότασι. Ἂν, πατώντας ἕνα κουμπί... Οὔτε αὐτὰς δέχεται.

— Τί μούκαναν οἱ ἄνθρωποι;

— Μά, μιὰ μέρα θὰ πεθάνουν, Ἀντρέα μου. Τί σύρτο, τί σήμερα;...

— Αὐτὸ εἶναι δικαίωμα τοῦ Θεοῦ!

— Ἔχεις ὑπ' ὄψι σου, ὅτι ὁ Γιάγκ-Τσὲ πνίγει σὲ κάθε πλημμύρα του ἕνα ἑκατομμύριο Κινέζους;

— Καὶ πρέπει ἐγὼ νὰ τοὺς κάνω ἕνα ἑκατό;

— Ξέρεις πόσα ἑκατομμύρια εἶναι οἱ Κινέζοι;

— Πεντακόσια.

— Λοιπόν, τί ρόλο παίζουν στὴ ζυγαριὰ ἑκατὸ χιλιάδες λιγώτεροι;

— Ὄχι, Δημητράκη μου. Μὲ κάνεις ν' ἀνατριχιάζω!

— Ἐντιμὰ τὴν ἐντιμότητα τῆς συνειδήσεώς σου. Ἀλλὰ ὃς ὑποθέσουμε, ὅτι οὐτοὶ οἱ 100 χιλιάδες Κινέζοι εἶναι γέροι. Ἄνω τῶν ἑβδομήντα. Τὸ φάγανε πιὰ τὸ αὐτί τους. Τί λὲς τώρα;

— Ὅ,τι εἶπα καὶ πρίν. Κι' ἐνενήντα χρονῶν νάναι, ἐγὼ δὲν πατάω τὸ κουμπί!

— Εἶναι ἡ τελευταία σου ἀπάντησι;

— Ναί.

— Λυποῦμαι πολύ!

*****

Τὰ ἴδια ἀβιάλαστα εἶναι καὶ ὁ Ξενοφῶν. Ἐπειδὴ ὅμως, τὸν Ξενοφῶντα τὸν ξέρω γιὰ σύφωνο ποὺ χρέπει στὰ πράγματα, διαπραγματευόμαι ἀλλιῶς τὴν ἐπιχείρησι:

— Λοιπόν, 100 χιλιάδες κίτρινοι δὲν τοὺς καθαρίζεις γιὰ ἕνα κουμπί. Γιὰ νὰ πιάσῃς πέντε κάρρα λίρες;

— Ὄχι.

— Ἂν κάνουμε τοὺς Κινέζους πενῆντα χιλιάδες καὶ τὰ κάρρα μὲ τὶς λίρες δέκα;

— Οὔτε!

— Ἂν τοὺς κάνουμε εἴκοσι χιλιάδες μὲ εἴκοσι κάρρα λίρες;

— Ἀποκλείεται.

— Ἂν τοὺς κάνουμε εἴκοσι καὶ τὰ κάρρα σαράντα;

— Ὄχι.

Στὸ τέλος, κατέβασα τοὺς Κινέζους σὲ ἕνα κατ' ἀνέβασμα τῶν λίρες σὲ ἑκατὸ κάρρα. Ὁ Ξενοφῶν ἐπιμένει ἐξαιρετικὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τους.

— Φώτο μου, τοῦ λέω στὸ τέλος, θέλω νὰ ἐκτιμήσῃς ἕνα πρᾶγμα. Εἶσαι ὁ μόνος ποὺ τοῦ ἔκανα παζάρια καὶ ἔχασα ὀπτικὰ μολύβατα, γιατὶ ξέρω πὼς σ' ἀρέσουν.

— Ναί, Δημητράκη μου. Μ' ἀρέσουν τὰ παζάρια ὅμα εἶναι ἔντιμα. Ἐγὼ ροῦχα ἢ νὰ νοικιάσω σπίτι. Ὄχι γιὰ νὰ σκοτώσω ἀνθρώπους.

— Λίγος;

*****

Ὁ Ζαχαρίας ἔχει ἄλλου εἴδους ἀντιρρήσεις:

— Ἐγώ, Δημητράκη μου, τοὺς Κινέζους τοὺς θαυμάζω. Εἶναι λαὸς μὲ παιητικὴ ψυχὴ καὶ μὴν ξεχνᾶς, ὅτι ἔχουν πολιτισμὸ σαραντὰ καὶ πενῆντα αἰώνων. Ἡ δὲ κινεζικὴ τέχνη εἶναι ὑπέροχη. Ἂν ἔρθῃς στὸ σπίτι μου, θὰ δῇς, ὅτι ἔχω κινέζικα σερβίτσια, κινέζικα βάζα,

κινέζικα πιάτα, άκόμα καὶ κινέζικα βιβλία. Ἄσε τὴν κινέζικη φιλοσοφία. Ὁ Κινέζος φιλόσοφος Λοὺ-Τσῆ-Τσῆ, στὸ βιβλίο του «Πὶ-Ποὺ-Κὶ», λέει: «Τσὶ-Τσοὺ-Τσέν, Φοὺ-Το-Ψοὺ, Κοὺ-Ντοὺ-Ντού!». Ποὺ πάει νὰ πῆ: «Ἡ ζωὴ εἶναι γλυκειά, ἀγαπημένο μου ἄνθος τοῦ λωτοῦ, καὶ κάθε στιγμὴ ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Βούδδας, πρέπει νὰ τὴ χαιρόμαστε, ὅπως ἡ διασημένη γῆ τὸ δάκρυ τῆς βροχῆς, ὅπως ἡ πεταλούδα τὸ φῶς, ὅπως ἡ ἐρωτευμένη κόρη τὸ βλέμμα τοῦ ἀγαπημένου της...». Αὐτὸ σημαίνει τὸ «Τσὶ-Τσοὺ-Τσέν». Καὶ τώρα πᾶμε στὸ «Φοὺ-Τσοὺ-Ψοῦ». Αὐτὸ μεταφράζεται ὡς ἑξῆς...

— Ἄσε γιατί θὰ ξημερώσουμε. Κι' ἔλα σ' αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Στὸ Κοὺ-μπί!

Ὁ Ζαχαρίας ἀγρίεψε:

— Ἄμα μοῦ ξαναπῆς τέτοια κουβέντα, σὲ σκοτώνω! Καὶ χωρὶς κουμπί, Δημητράκη.

— Σέβομαι τὰ αἰσθήματά σου. Παραιτοῦμαι ἀπὸ τοὺς Κινέζους καὶ τοὺς κάνω Γιαπωνέζους.

— Τὸ ἴδιο θαυμάζω κι' αὐτούς. Κι' οἱ Γιαπωνέζοι ἔχουν ποιητικὴ ψυχὴ καὶ παλαιὸ πολιτισμό. Ὁ δὲ μεγάλος ποιητὴς τοῦ θοῦ αἰῶνος, Γιακουμάσι Γιαχαμοῦκο, λέει... Ἄκου νὰ δῆς τί λέει...

Ἀλλὰ δὲν ἄκουσα. Μὲ τέτοιον ἄνθρωπο μποροῦσα νὰ συνεννοηθῶ; Τὸ μόνο ποὺ κατάφερα νὰ ξεδιαλύνω μὲ κεῖνη τὴν κουβέντα, ἦταν πὼς τώρα εἶχα καταλάβει γιατὶ δυὸ φιλενάδες ποὺ εἶχε κατὰ καιροὺς ὁ Ζαχαρίας, μοιάζανε μὲ Κινέζες. Καὶ γιατὶ καὶ ὁ ἴδιος ἔτρωγε διαρκῶς ρύζι καὶ μάλιστα λαπά.

★

Ἴσως ἡ Σωσώ, ἡ δική μου φιλενάδα, νὰ εἶχε πιὸ προαγειωμένες ἀντιλήψεις.

— Πῶς μοῦ λὲς τέτοιο πρᾶγμα, Μίμη μου; Ἀφοῦ ξέρεις πὼς ἐγὼ εἶμαι ἀνίκανη νὰ σκοτώσω καὶ μυρμήγκι ἀκόμα...

— Εἶσαι λεπτὴ ψυχή, Σωσώκα μου, τὸ ἀναγνωρίζω. Γι' αὐτὸ καὶ σ' ἀγαπῶ...

— Ναί, εἶμαι, παραδέχτηκε ἐκεῖνη. Ἔ, βέβαια, ἂν πάταγες τὸ κουμπὶ καὶ σκότωνες ἐσὺ τοὺς Κινέζους, τότε εὐχαρίστως θὰ μοιραζόμουνα μαζί σου τὰ πέντε κάρρα λίρες. Αὐτὸ ἀλλάζει...

Ρώτησα ἀκόμα πεντὲξη γνωστούς μου, ἔκανα ἕνα εἶδος δημοψηφίσματος, νὰ ποῦμε. Καὶ εἶναι περίεργο, ὅτι ὅλοι, σὰ νὰ ἦταν συνεννοημένοι, ψήφισαν «ὄχι!», Ἀκόμα καὶ ὁ Χαρίλαος, ἕνας τύπος ποὺ εἶχα πολλὲς ἐλπίδες ὅτι θὰ δεχότανε.

— Τί μοῦ λές τώρα γιὰ κουμπιὰ καὶ Κινέζους, βρὲ Δημητράκη; Αὐτὰ εἶναι φαντασίες. Ἐδῶ κοντὰ ξέρεις κανένα, ποὺ νὰ τᾶχη, νὰ τὸν ἀναλάβουμε, νὰ λύσουμε τὸ πρόβλημα;

— Κινέζα;

— Μωρέ, δ,τι νάναι!

— Χαρίλαε, μοῦ προξενεῖς φρίκη καὶ ἀποστροφισμό. Δὲ σὲ φαντάζομαι γιὰ δολοφόνο!

★

Εἶναι ἀληθινὰ περίεργο καὶ μοῦκανε ἐντύπωση, ὅτι τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι, ποὺ ρώτησα, δὲ δεχόντουσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ πατήσουν τὸ κουμπί, ὄχι γιὰ πέντε, ἀλλὰ οὔτε γιὰ πενήντα κάρρα λίρες. Δὲν ἀπόμενε, λοιπόν, παρὰ νὰ ἐξετάσω καὶ τὴ δική μου συνείδησι.

Λοιπόν,γιατί ὄχι; Πρῶτα-πρῶτα ἔχουμε τὸ ἐπιχείρημα ποὺ εἶπα, ὅτι, μέσα σὲ πεντακόσια ἑκατομμύρια Κινέζους, ἑκατὸ χιλιάδες εἶναι ἕνα μηδαμινὸ ποσόν. Ἂς ποῦμε πὼς δὲν εἶχαν γενηθῆ. Ἔπειτα, ἔχουμε τοὺς ἀγαθοεργοὺς σκοπούς. Μ' ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ πέντε κάρρα λίρες, θἄφτιανα ἕνα ὀρφανοτροφεῖο γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἑκατὸ χιλιάδων Κινέζων — νὰ εἰλογοῦν τ' ὄνομά μου. Δὲ θὰ τ' ἄφηνα ἔτσι τὰ παιδιά, ὄχι. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἡ ἀδυναμία μου. Ἔπειτα, μιὰ ἄλλη ποσότητα χρημάτων — ἄς ποῦμε δυὸ κάρρα λίρες — θὰ τὸ διέθετα γιὰ νὰ γίνουν ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα στὸν Γιάγκ-Τσέ, ποὺ ὅταν πλημμυρίζη, καταπίνει ἕνα ἑκατομμύριο Κινέζους. Αὐτοὶ θὰ γλύτωναν — ἄρα οἱ Κινέζοι θὰ εἶχαν καὶ περίσσευμα ἐννιακόσιες χιλιάδες σὲ κάθε πλημμύρα. Μάλιστα, οἱ λίγοι πρέπει νὰ θυσιάζωνται γιὰ τοὺς πολλούς. Ὁρίστε ἐγὼ ποὺ θυσίαζα ἀμέσως τρία κάρρα λίρες καὶ θὰ περιορίζόμουν στὰ δύο. Λοιπόν, εἶμαι φιλάνθρωπος πρῶτον, γενναιόδωρος δεύτερον, καὶ μέγας ἐνεργέτης τρίτον! Κι' ὅλ' αὐτὰ μὲ τὸ νὰ πατήσω τὸ κουμπί, ποὺ εἶπαν οἱ δύο μεγάλοι φιλόσοφοι, ὁ Βολταίρος καὶ ὁ σεβαστός μου κύριος Θρασύβουλος!

Ναί, τὸ πατάω, κύριοι! Τὸ πατάω κι' ἔχω τὴ συνείδησί μου ἥσυχη κι' ἀναπαυμένη, ὅπως κάθε ἄνθρωπος ποὺ κάνει μιὰ καλὴ πρᾶξι. Τὸ πατάω!...

★

Τὴν ἥρα τὴν ἀπόφασι. Μὰ τὸ ἴδιο βράδυ, ποὺ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, τί φριχτὸς ἐφιάλτης ἦταν ἐκεῖνος!... Ἔτρεχα, λέει, σὲ μιὰ θεόγυμνη στέππα, παγωμένος βορριὰς οὐρλιαζε κι' ἀπὸ πίσω μου ἀκολουθοῦσε μιὰ στρατιὰ ἀπὸ 100 χιλιάδες Κινέζους, ποὺ φώναζαν παραπονεμένα:

— Τσοὺ-Τσά-Φοὺ! Τσοὺ-Τσά-Φοὺ!... (Τί σοῦ κάναμε, Δημητράκη;).

Κάτι Κινέζοι μὲ λοξὰ μάτια, μὲ κοτσίδες καὶ μὲ κατεβασμένα μουστάκια, ποὺ θρηνοῦσαν.

— Τσέ-λὲ-τσί! Τσέ-λὲ-τσί! (Χάρισέ μας τὴ ζωή!).

Ἐγὼ ἀνέβηκα σ' ἕνα ὄψωμα, λέει, καὶ τοὺς φώναξα:

— Δῶστε ἀπὸ μιὰ λίρα ὁ καθένας, νὰ ζήσετε!

— Τσὶ-τσὶ-νό! (Δὲν ἔχουμε).

— Τότε, λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ τὴ χάσατε τὴν ὑπόθεσι!

Καὶ τότε ὥρμησαν γιὰ νὰ μὲ πνίξουν καὶ μ' ἔσπρωχναν πρὸς τὸν Γιάγκ-Τσὲ κι' ἐγὼ ἄπλωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πιαστῶ καί... ρίχνω τὴν καράφα μὲ τὸ νερό, ποὺ εἶχα δίπλα μου, στὸ κομοδίνο. Συνέρχομαι. Προσπαθῶ νὰ ξαναβρῶ τὸν ὕπνο μου. Ὁ ἴδιος ἐφιάλτης. Καὶ τὴν ἄλλη νύχτα, ἐπίσης. Τὸ τρίτο πρωινὸ, ὠχρὸς καὶ τυρανισμένος ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, περνοῦσα ἔξω ἀπὸ ἕνα τουριστικὸ γραφεῖο. Ξαφνικά, στέκομαι. Μπροστὰ στὸ γκισὲ εἶναι ἕνας Κινέζος — καὶ μετράει λίρες, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν δραχμές. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, μοὺρχεται νὰ ὁρμήσω νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τοῦ φωνάξω:

— Αὐτὲς οἱ λίρες εἶναι δικές μου!

Ἀλλὰ οὔτε τὰ πόδια μου, οὔτε τὰ χέρια μου κουνήθηκαν. Ὁ Κινέζος χαμογελᾶ, βγαίνει, μπαίνει σ' ἕνα ταξί, χάνεται. Λοιπόν, φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ πατήσω τὸ κουμπί. Θὰ μείνουν οἱ Κινέζοι χωρὶς ὀρφανοτροφεῖα καὶ χωρὶς ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα. Κι' ὅσο γιὰ μένα, τὸ μόνο ποὺ κέρδισα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶναι ποὺ μοῦ κόλλησαν τὸ παρατσοῦκλι «ὁ Κινέζος».

— Γειά σου, Κινέζο! Καλῶς τὸν Κινέζο!...

Τί μοὺκανες, σεβαστέ μου κύριε Θρασύβουλε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΟΟ

Ρολόγια στὰ παπούτσια του

Οἱ τελωνοφύλακες τοῦ Κιελοὺγκ τῆς Φορμόζας παραξενεύτηκαν ὅταν εἶδαν τὸν Κινέζο ναυτικὸ Πιὲν Τσὶνγκ νὰ περνάη ἀπὸ μπροστά τους μὲ περπάτημα ἐντελῶς ἀσυνήθιστο γιὰ ἕνα θαλασσινό... Τοῦ ἔκαναν τότε μιὰ συστηματικὴ ἔρευνα καὶ βρῆκαν κρυμμένα μέσα στὰ παπούτσια του, 30 λαθραῖα ρολόγια, ἀξίας 20 χιλιάδων δραχμῶν ἐν ὅλῳ!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 709

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Τὸ σύνολο τῶν μωαμεθανικῶν λαῶν. — Σύγκλισι τῶν βλεφάρων ἢ τῶν χειλέων.

2 Ποιητὴς ποὺ ὑπῆρξε ὁ ἱδρυτὴς τῆς καὶ πρῶτος πρόεδρος τῆς «Ἑταιρίας Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων». — Τρομερὴ ἀρρώστια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἀνατολίτικος τίτλος.—Σκοπός, μελῳδία (τουρκ.).

2 Διηλητηριώδης.— Ἔχουν νόστιμο κρέας.

3 230. — Κατασκρέφει τὴν παραγωγή.— ... Καλθέ: στὸρ τοὺ κινηματογράφου.—Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.

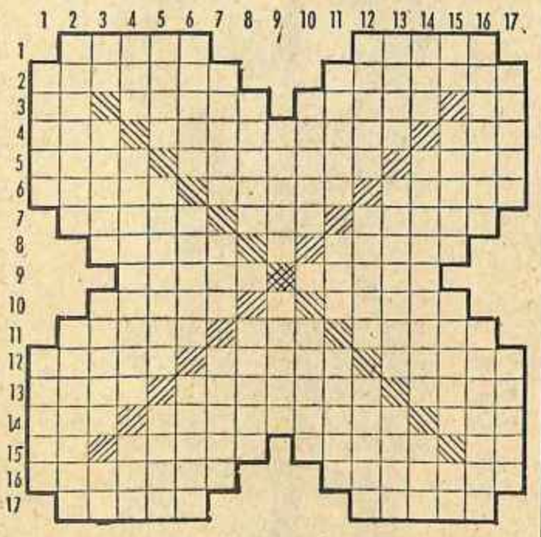

3 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Ἔκανε τὸ πιὸ παράξενο ταξίδι. — Ἀρχηγὸς μεγάλης ἐπαναστάσεως.— Ξενικὴ κατάφαση.

4 Νότα. — Ἀποκρουστικός. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.

5 Ἡρωΐς τοῦ Ντίανεὺ (ἀγγλ.) — Ὡρισμένος τόπος, θεσις. —Τάπα.

6 Ἐπίχρισμα τοιχοδομῆς. — Νεκρός (γεν.). — Ἀγαθός.

7 Σῦλο μὲ κανονικὸ σχῆμα.— Κτητικὴ ἀντωνυμία — Κρατάει δρεπάνι καὶ θερίζει (αἰτ.).

8 Νησάκι κοντὰ στὰ ἀλβανικὰ παράλια. — Ἐρτάζει στὶς 11 Νοεμβρίου.

9 Κομμάτι ξύλου, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν πλήρωσι κενοῦ — Μέρος τοῦ ναοῦ.

10 Θάριο παρασίτων ἐντόμων. —Δὲν λείπει ἀπὸ μιὰ βαφτισι.

11 Καρποφόρο δέντρο. — Νομισματικὴ μονὰς τῆς Βουλγαρίας. — Ἡ κάτοικος ἑλληνικοῦ νησιοῦ.

12 Κάνει μιὰ γυναῖκα πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα — Ἐρτάζει τὴν Πρωτοχρονιά. — Χρησιμεύει ὡς ἔρμα στὸ κάτος τοῦ πλοίου καὶ λέγεται κοινῶς χελώνα.

13 Τὴν γεννᾶ ἡ μονοτονία. — Οἰκογένεια. — Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ.

14 Ὄνομα δυὸ λαμπρῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ.—Περιοχὴ τῆς Β.Α. Ἰσπανίας πρωτεύουσα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Βαρκελώνη. — Χρονικὸς σύνθεσμος.

15 100 τετραγωνικὰ μέτρα. — Τὸ μικρὸ ὄνομα Ἕλληνος θισσαέρχου. — Περιβάλλεται ἀπὸ θάλασσα.— Ἄρθρο.

16 Κάτοικος Ἰταλικοῦ νησιοῦ.— Σταρένιος.

17 Σαλάμι. — Ἀποκρουστικός.

4 Νόμισμα τῆς Ρουμανίας. — Φιλοξενεῦον ἀρρώστους.—Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς Ψντρεῦ Χέπμπορν.

5 Ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς προφῆτες. — Ἐμπροσθογενεῖς τουφέκι τοῦ 18ου αἰῶνος. — Ἀπ' ὅλους εὐπροσδεκτο.

6 Μεγάλη ὀργή. — Πόλις τῆς Τουρκίας στὸ νομὸ Σμύρνης. — Φωτίζει.

7 Ἡγεμὼν ἀσιατικῆς χώρας. —Ἀνεστραμμένο γίνεται δικό σου. — Θαμνώδες φυτό.

8 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Ἱερεὺς ἀσιατικῆς θρησκείας.

9 Τμῆμα συνόλου. — ... Ὧμπρὺ: Γαλλίδα ἠθοποιός

10 Δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἀνωμαλία. — Τιμόνι αὐτοκινήτου.

11 Χώρα τῆς Ν. Ἀμερικῆς. — Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Κάτοικος ἀσιατικῆς χώρας.

12 Περίφημη ὅπερα. — Ἔχασε ἀγαπημένα πρόσωπα — Εὐοίωνα.

13 Πεταλοειδὲς ὀστοῦν τοῦ ρινικοῦ διαφράγματος. — Ἐκκλησιαστικὴ ποινή. — Ἡ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὶς Ἀντίλες.

14 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, παραπόταμος τοῦ Ροδανοῦ.— Δὲν ἔχει τὴ συνείδησι του ἥσυχη. — Ἥρως τοῦ Κορνεΐλ.

15 Γαλλικὸ νησί. — Νεαρὸς Ἰησπρ. — Ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο στὶς περιοδειές του. — Ἀρχὴ ὅρκου.

16 Νοστιμίζει τὰ κουλούρια. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὀφείλεται στὴ φαντασία τοῦ Οὐέλς.

17 Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Ζωοτροφή.

Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 708 στὴ σελ. 100

Χιουμοριστικὰ στιγμιότυπα καὶ πικάντικο ρεπορτάζ

ΠΡΟΤΟΥ ἀκόμη συμπληρώση ἕνὸς μηνὸς παραστάσεις, ἔσπευσε ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ νὰ κλείση τὸ θερινό της θέατρο καὶ νὰ σημάνη τὴν λήξι τῆς θερινῆς της περιόδου.

Συνοδεύει δέ, τὴν ἐσπευσμένη αὐτὴν διακοπὴ τῶν παραστάσεων μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι πρόκειται νὰ ἀσχοληθῆ μὲ χειμωνιάτικες προετοιμασίες καὶ πρὸ παντὸς μὲ ζωηρὲς καλλιτεχνικὲς ζυμώσεις...

Ἄντε λοιπόν, νὰ δοῦμε τί θὰ κάνη: Θὰ προκόψη μὲ τὶς νέες... ζυμώσεις της, ἢ

παρ' ὅλες αὐτές, θὰ εἶναι λίγα τά... ψωμιά της!

✪ Ὁ καθ' ὅλα ἐκλεκτὸς καὶ ἀγαπητὸς κωμικὸς Ἀπόστολος Αὐδῆς δημοσίευσε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐπιστολή του, μὲ τὴν ὁποίαν κατεκεραύνωνε ὡρισμένους συγγραφεῖς, κριτικοὺς καὶ κακοδούλους κυρίως, συναδέλφους του, ποὺ ἰσχυρίζονται ἐπιμόνως ὅτι δὲ μελετᾶ τοὺς ρόλους του καὶ ὅτι, κατὰ τὴν θεατρικὴ διάλεκτο, εἶναι μεγάλος «κόφτρας»!

—Ἐν ὀλίγοις, εἶπε κάποιος, ἔσπευσε ὁ ἄνθρωπος νὰ διακηρύξη ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ λέγονται περί... Αὐδῆ τὸν ἔκαναν στὸ τέλος... ν' ἀπ-αυδήση!

— Εἶναι παρατηρημένο ὅτι κάθε φορά, ποὺ οἱ συνοικιακοὶ κινηματογράφοι προβάλλουν ἑλληνικὲς ταινίες κάνουν χρυσὲς δουλειές, ἔστω κι' ἂν οἱ ταινίες αὐτὲς εἶναι πολὺ κατώτερες κι' ἀπὸ τὶς μετριώτερες εὐρωπαϊκές.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωσι δύο κινηματογράφων λαϊκῆς συνοικίας, ποὺ ἔπαιζαν τὴν ἴδια βραδυά, ὁ ἕνας τὸ «Παιδὶ καὶ τὸ Δελφίνι» καὶ ὁ ἄλλος τὰ «Μαναβάκια» μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Κοκοδιό.

Εἶχε, λοιπὸν τέτοια κίνησι τὸ ταμεῖο τοῦ δευτέρου, ὥστε κάποιος περαστικὸς εἶπε, μονολογώντας:

— Κύττα, φίλε μου, ποὺ ὁ... Κοκοδιὸς κοντεύει νὰ φάη τὸ... Δελφίνι!...

✪ Σπου πάει καί... φουντώνει περισσότερο ἡ «Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ» τοῦ Γιαννουκάκη, ποὺ παίζεται ἀπὸ μηνῶν στὸ θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου.

Τοῦτο—κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν—ὀφείλεται στὴν πραγματικὰ ὡραία παράστασι, ἀλλὰ κυρίως στὸ πρωτοφανὲς ὀργανωτικὸ δαιμόνιον τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Νέας Σκηνῆς.

Κατόπιν αὐτοῦ μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὅτι ὁ δραστήριος αὐτὸς θιασάρχης ἀπεδείχθη ὁ καταλληλότερος γιὰ τόν... Κῆπο, μολονότι ὀνομάζεται... Λειβαδέας!

✪ Τὴν μεγαλύτερη ἐκπληξι τοῦ φετεινοῦ καλοκαιριοῦ ἀπετέλεσε, ὁμολογουμένως, τὸ θέατρο «Ριάλτο», ποὺ, μολονότι ἐθεωρεῖτο συνοικιακὸ καὶ παράμερο, ἔβγαλε ὅλη τὴ σαιζὸν του μόνο μ' ἕνα ἔργο κι' ἀπὸ ταμειακῆς πλευρᾶς ἐπεσκίασε ὅλα τὰ μουσικὰ θέατρα τῆς πρωτεύουσας.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἐμεινε κυριολεκτικῶς ἐμβρόντητος καὶ θὰ βροντᾶ γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ κεφάλι του εἶναι γνωστὸς συνθέτης ποὺ ἀπέφυγε νὰ συνεργασθῆ μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ «Ριάλτο» καὶ προτίμησε τὴ «φίρμα» τοῦ «Περοκέ»...

—Ἀλλὰ τὸ πάθημά του θὰ τοῦ γίνη μάθημα, εἶπε κάποιος, καὶ θὰ παραδεχτῆ ἐπὶ τέλους ὅτι ἕνα θέατρο δὲ μπορεῖ νὰ βασιστῆ μόνο σὲ μιὰ βεντέττα. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον κι' ἐπιθεώρησι καλὴ καὶ συγκρότημα καλό!

✪ Ποιὸς θίασος ἦταν ὁ ἰδεωδέστερος τὶς ἡμέρες τοῦ φοβεροῦ καύσωνα;

—Ὁ παιδικὸς τού... Δρόση!

✪ Τὸ νέο θερινὸ θέατρο τοῦ Νίκου Χατζίσκου, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ προχτὲς τὶς παραστάσεις του, βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γραφικὲς γωνιὲς τοῦ πάρκου τοῦ Πεδίου Ἄρεως.

✪ Συγκινητικὸς ἦταν ὁ ἑορτασμὸς τῆς 30ετηρίδος τοῦ Μάνου Κατράκη, ἱδρυτοῦ τοῦ Λαϊκοῦ θεάτρου, ποὺ δόθηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ θέατρο τοῦ Πάρκου.

—Ὁ διαλεχτὸς καλλιτέχνης, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ τόσα ὡραῖα λόγια ποὺ εἶπαν γι' αὐτὸν οἱ ὁμιληταί, δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη συγκίνησι τῆς ζωῆς του καὶ μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ πῆ τὶς λίγες αὐτὲς λέξεις:

«Ἕνα χρυσὸ γαϊτάνι ἔχει δέσει τὴ γλῶσσα μου καὶ δὲ μ' ἀφίνει νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴ χαρά μου. Καὶ ἡ χαρά μου εἶναι διπλή, γιατί μαζὶ μὲ ὅλους σας, βλέπω στὴν πρώτη σειρὰ καὶ τὴν ἀγαπημένη μου μαννούλα».

—Ὅταν λίγο ἀργότερα ὁ δήμαρχος κ. Κατσώτας ἀνέβηκε στὸ προσκήνιο γιὰ νὰ τοῦ ἀπονείμη τὸ μετάλλιο τῆς πόλεως ὁ Κατράκης μὲ βουρκωμένα μάτια, ψιθύρισε:

—Αὐτὸ ἦταν ἀναπάντεχο!...

✪ Τὸ ἐξαιρετικὸ χορευτικὸ ζευγάρι, ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ποὺ ἐμείνε ἐδῶ, ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ Παρίσι, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῆ τὸν Ὀκτώβριο στὴν καινούργια ρεβὺ τοῦ «Καζινὸ Ντὲ Παρί», ἔλαβε τελευταῖα μέρος καὶ σὲ μιὰ μουσικὴ γαλλικὴ ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Εὐρώπη τὴ νύχτα», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ὁ Μωρὶς Σεβαλλιέ, ὁ Ὑβ Μοντὰν καὶ ἡ Ἐντὶτ Πιάφ.

Στὴ νέα ἐπιθεώρησι τοῦ «Καζινὸ Ντὲ Παρὶ» ὁ Μπάλτας κι' ἡ Βέρα Ἔλλεν θὰ ἐμφανισθοῦν ὡς ἀγάλματα μὲ φόντο τὸν Παρθενῶνα, ἐνῶ σὲ μιὰ ἄλλη σκηνὴ ἡ Βέρα Ἔλλεν θὰ ἐμφανισθῆ ὡς Ζοζεφίνα Μπαϊκὲρ.

Ὁ Ρίτα Δημητρίου γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία στὴ Ρόδο, ὅπου τραγούδησε ἐπὶ ἕνα δεκαπενθήμερο.

— Τὰ ξένα τραγούδια τοῦ ρεπερτορίου της ἐνθουσίασαν κυριολεκτικὰ τοὺς ξένους παραθεριστὰς καὶ κάθε βράδυ, μετὰ τὸ πρόγραμμά της, τὴν περίμεναν ὡς ἐκδήλωσι θαυμασμοῦ, ἄφθονα χειροφιλήματα.

✪ Ἡ Κάκια Ἀναλυτή, ἡ συμπαθὴς ἠθοποιὸς τῆς πρόζας, παρουσιάζεται ἐντελῶς

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Κάιτη Ντιριτάσου, ποὺ θὰ συνεργασθῆ τὴ χειμερινὴ σαιζὸν μὲ τὶς θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις Μπουρνέλλη.

ἀγνώριστη, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχημένη ἐγχείρησι, ποὺ ἔκανε στὴ μύτη, στὴν καινούργια ἑλληνικὴ ταινία «Ματωμένος ἥλιος», ὅπου ἔχει ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀξιόλογους ρόλους.

— Στὴν ἴδια ταινία ποὺ γυρίσθηκε στὶς γραφικὲς πλαγιὲς τοῦ Παναγοῦλι, πρωταγωνιστεῖ, μιὰ νέα ἠθοποιὸς μὲ πολὺ ταλέντο, ἡ Ἔφη Οἰκονόμου, ἀποκάλυψι τοῦ σκηνοθέτου Ἀνδρέα Λαμπρινοῦ.

✪ Τὸ ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο, ποὺ ὑπέγραψε πρὶν λίγες μέρες ἡ Ζωΐτσα Κουρούκλη, τὸ ὀφείλει σὲ μιὰ περίεργη σύμπτωσι. Ὁ κ. Τζὼν Βογιατζὴς ἰδιοκτήτης τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου «Ἀμπασαντὲρ» τῆς Βομβάης, τὴν ἄκουσε ἐντελῶς τυχαία ἕνα βράδυ πρὶν δυὸ χρόνια, στὸ Αὐστριακὸ Τυρόλο.

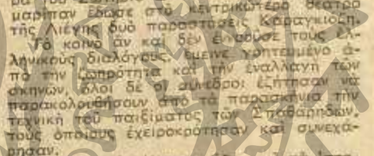

— Τὴ ζήτησε τὴν ἄλλη μέρα, ἀλλὰ ἡ Ζωΐτσα εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἰσπανία, πολὺ πρωΐ. Πέρυσι περαστικὸς γιὰ ἕνα βράδυ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο στὰ «Ἀστέρια», γιὰ νὰ τὴ συναντήση. Κατὰ σύμπτωσι, ὅμως, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Κουρούκλη δὲν τραγούδησε, γιατὶ ἦταν ἄρρωστη. Ἔτσι, ἐφέτος, ἐπειτα δηλαδὴ ἀπὸ δυὸ χρόνια, ποὺ ξαναπῆρε στὴν Ἀθήνα, κατώρθωσε νὰ τὴ συναντήση καὶ νὰ κλείση μαζί της συμβόλαιο, γιὰ ἕνα χρόνο.

✪ Στὴν Ἀθήνα ἔκανε τὶς τελευταῖες μέρες τὴν ἐμφάνισί της, μιὰ νέα σολίστ τοῦ χοροῦ, ἡ Βίδιαν Κανόνι, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν κόρη τῆς γνωστῆς τραγουδίστριας Ἐλένας Κανόνι.

✪ Ἡ Ἰωάννα Ἄλβα καὶ ὁ Κώστας Μανιατάκης ἑτοιμάζουν γιὰ τὴ χειμερινὴ σαιζὸν καὶ σὲ γνωστὸ κοσμικὸ κέντρο μιὰ σειρὰ ἀπὸ παλιὲς ὀπερέττες.

— Στὰ πλαίσια τοῦ Διεθνοῦς Φεστιβὰλ τῆς Μαριονέττας, ὀργανώθηκε στὴ Λιέγη τοῦ Βελγίου τὴν περασμένη ἑβδομάδα, συνέδριο, στὸ ὁποῖο εἰδικοὶ ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχνες ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες μίλησαν γιὰ τὸ παραδοσιακὸ θέατρο καὶ παρουσίασαν στὸ βελγικὸ καὶ τὸ ξένο κοινὸ τὴν τεχνική καὶ τὸ ρεπερτόριο τοῦ τόπου τους.

— Γιὰ τὸν ἑλληνικὸ Καραγκιόζη, τὸν ἱστορία καὶ τὴν παράδοσί του, μίλησε στὸ Συνέδριο ὁ γνωστὸς λαογράφος κ. Δημήτριος Λουκᾶτος, τὸ δὲ ἐπόγευμα καὶ τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, 13 Αὐγούστου, ὁ βράδυ τῆς Κυριακῆς, 13 Αὐγούστου, ὁ καλλιτέχνης Καραγκιοζοπαίκτης Εὐγένιος Σπαθάρης συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του Σωτήριο Σπαθάρη καὶ τὸν Φ. Σομαρίπαν ἔδειξε στὸ κεντρικώτερο θέατρο τῆς Λιέγης δυὸ παραστάσεις Καραγκιοζιῆ. Τὸ κοινὸ ἦν καὶ δὲν ἐλησμόνησε τοὺς ἑλληνικοὺς διαλόγους, ἐμεινε χαμένο ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὴν ἐναλλαγὴ τῶν σκηνῶν, ὅλοι δὲ οἱ συνέδροι ἐξεπλάγησαν μὲ τὴν παρακολούθησαν ἀπὸ τὰ παρασκήνια τὴν τεχνικὴ τοῦ παιξίματος τῶν Σπαθαρηδῶν, τοὺς ὁποίους ἐχειροκρότησαν καὶ συνεχάρησαν.

Ὁ ἑλληνικὸς Καραγκιόζης, μὲ τὰ ἱστορικὰ καὶ λαϊκὰ θέματα του, μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς εἰκόνες καὶ τὶς μουσικὲς κινήσεις του, ἐθεωρήθη τὸ πιὸ ζωντανὸ καὶ παραδοσιακὸ λαϊκὸ θέατρο τοῦ εἴδους.

— Στὶς 21 Σεπτεμβρίου ἔρχεται στὴν Ἀθήνα ὁ διάσημος νεγρὸς τραγουδιστὴς Χάρυ Μπέλλαφόντε, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία. Ὁ Μπέλλαφόντε, ποὺ θὰ ἐπισκεφθῆ ἐπίσης καὶ τὸ Ἰσραήλ, θὰ πραγματοποιήση μιὰ ἢ δύο καλλιτεχνικὲς ἐμφανίσεις καὶ στὴν Ἀθήνα.

Ὁ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οἱ Ἀθηναῖοι νεμρώδ!

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τοὺς κυνηγούς μας

Οἱ Ἀθηναῖοι Νεμρὼδ βρίσκονται σὲ συναγερμό.

Ὕστερα ἀπὸ πολύμηνες ἀπαγορεύσεις καὶ ταλαιπωρίες, οἱ 110.000 Ἕλληνες κυνηγοί, ἀπὸ τὶς 24 Αὐγούστου, κρέμασαν τ' ὅπλο στὸν ὦμο τους καὶ ξεχύθηκαν σὲ κάμπους καὶ βουνά, ἀποφασισμένοι νὰ βγάλουν τὸ ἄχτι τους εἰς βάρος τῶν τρυγονιῶν!

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Ἐπὶ 8 μῆνες καὶ πλέον, οἱ κυβερνητικὲς ἀπαγορευτικὲς διαταγές, τοὺς εἶχαν καθηλώσει στὰ σπίτια τους...

Οἱ κυνηγοί, καθάριζαν τὰ ὅπλα τους, τὰ συντηροῦσαν, γύμναζαν τὰ σκυλιά τους —γιὰ νὰ μὴν «ξεφορμάρουν»— ἑτοίμαζαν τὰ φυσίγγια καὶ ἐξιστοροῦσαν τὶς γνωστὲς «κοτσάνες» γιὰ τὰ κατορθώματά τους...

Εἶχε κυριολεκτικὰ μαυρίσει τὸ μάτι τῶν κυνηγῶν μας καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀπραξία τοὺς εἶχε τόσο πολὺ ἐκνευρίσει, ὥστε μερικοί —λέγεται— εἶχαν ἀγοράσει βαλσαμωμένα πουλιά, τὰ εἶχαν στήσει στοὺς κήπους τους καὶ τὰ «χτυποῦσαν», γιὰ νὰ τοὺς φύγῃ τὸ μεράκι.

Φυσικά, στὸ διάστημα τῆς ἀπαγορεύσεως, ὑπῆρχαν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲ μπόρεσαν νὰ ἀνθέξουν στὸν πειρασμὸ κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ κυνηγοῦν λαθραῖα μὲ κίνδυνο νὰ πληρώσουν... τὸν κοῦκο ἀηδόνι.

★

Τὸ κυνῆγι εἶναι σπόρ, ἀλλὰ καὶ πάθος. Ὄχι μόνο στὸν τόπο μας, ἀλλὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἕνα πάθος ποὺ φουντώνει κι' ἀνάβει στὶς περιόδους τῆς ἀπαγορεύσεως. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ

συγκίνησι, ποὺ προκάλεσαν στοὺς κυνηγούς μας οἱ πρῶτες ντουφεκιὲς καὶ τὸ θεαματικὸ κατρακύλισμα τῶν θηραμάτων ἀπ' τὰ ὕψη, τὸ φερμάρισμα τῶν σκυλιῶν καὶ ἡ προσκόμισι τῶν πουλιῶν στὰ χέρια τους.

Μαζὶ μὲ τὶς πρῶτες ντουφεκιές, ἄρχισαν καὶ οἱ παροιμιῶδεις ψευτιὲς τῶν νεμρώδ.

Μέχρι τώρα ἡ ἀπαγόρευσι τοῦ κυνηγιοῦ, τοὺς εἶχε προκαλέσει... ζωηρὴ κρίσι στὴν ἔκδοσι νέων κυνηγετικῶν «παραμυθιῶν», τῶν ὁποίων ὅμως ἡ... καινούργια ἔκδοσι ἄρχισε ταὐτοχρόνως μὲ τὴν πρώτη κυνηγετικὴ ἐκστρατεία τους...

Ὑπάρχουν ἄπειρες κυνηγετικὲς Ἱστορίες, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς συλλάβῃ ἀκόμη καὶ ὁ νοῦς τοῦ... Μυγχάουζεν!

— Περνοῦσε ἕνα κοπάδι τρυγόνια, βλέγε πρό καιροῦ κάποιος, καὶ ρίχνω δυὸ σμπάρους. Ξέρετε τί ἔγινε;

— Πῶς νὰ ξέρουμε...

— Τὰ ἔρριξα καὶ τὰ σαράντα «λιάδα»...

— Γιὰ τὴν «Ἰλιάδα» μᾶς μιλᾶς;

— Δὲ μὲ πιστεύετε;

— Μὰ πῶς ἔπεσαν σαράντα τρυγόνια μὲ δυὸ ντουφεκιές;

— Φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη ντουφεκιὰ σκότωσε τ' ἀρσενικά... Τότε τὰ θηλυκά, βλέποντας νὰ πέφτουν τὰ ταίρια τους, ἀψήφησαν τὸν κίνδυνο, κατέβηκαν κοντὰ στὰ σκοτωμένα καὶ...

— Αὐτοκτόνησαν;

— Ὄχι, ἀλλὰ... βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ σκοτώσω...

— Εὐτυχῶς, ποὺ ὑπάρχουν καὶ οἱ χωρικοί, ποὺ πουλᾶνε τρυγόνια, πέρδικες καὶ λαγούς...

Ὁ σπουδαῖος κυνηγὸς κατάλαβε ὅτι ἦταν δύσκολο νὰ τὰ βγάλῃ πέρα κι' ἔφυγε... καταγανακτισμένος!....

★

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι —μεταξὺ τῶν ἀτζαμήδων κυρίως— ὑπάρχουν καὶ κυνηγοὶ ποὺ οἱ βολὲς τους —κατὰ τὴν κυνηγετικὴ ἔκφρασι— εἶναι πραγματικὰ «φαρμάκια».

Ἐπίσης, μεταξὺ τῶν χιλιάδων κυνηγῶν, τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπάρχουν καὶ 600 σύγχρονες Ἀρτέμιδες, ποὺ τὸ κυνῆγι ἀποτελεῖ γι' αὐτὲς πραγματικὸ πάθος.

Ὅταν πρωτοέκαναν τὴν ἐμφάνισι στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος, σοκάρισαν τοὺς ἄρρενες συναδέλφους τους.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως τὶς συνήθισαν. Τόσο, ποὺ σὲ κάθε κυνηγετικὴ συντροφιά, βλέπει κανεὶς σήμερα ὡραῖες κυρίες, ἀκόμη καὶ κοριτσόπουλα, ζωσμένες μὲ φυσεκλίκια, καὶ κρατῶντας τὸ δίκανο στὸ χέρι νὰ ἀλωνίζουν τὰ «κυνηγοτόπια» ἢ νὰ φυλᾶν καραούλι στὰ «περάσματα».

★

Ἀλλὰ τί χρειάζεται, γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς σήμερα καὶ νὰ λέγεται κυνηγός;

Ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ (τρόπος τοῦ λέγειν) σημάδι καὶ νὰ διαθέτῃ ἕνα δίκανο;

Ὄχι. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς νομοταγὴς νεμρώδ, πρέπει νὰ ἔχῃ ἄδεια κυνηγίου. Ἡ ἄδεια αὐτὴ τοῦ χορηγεῖται ὕστερ' ἀπὸ προηγουμένη δήλωσι πρὸς τὴν Ὑπηρεσία Θήρας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας. Εἶναι δὲ ἡ δήλωσι αὐτὴ ἕνα ἔντυπο, στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ γράψῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν θηραμάτων, ποὺ σκότωσε κατὰ τὴν περασμένη κυνηγετικὴ περίοδο.

Ἂν ἀναδιφήσετε τὰ σχετικὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, θὰ φρίξετε.

Κάθε κυνηγός, ποὺ κάθεται στὸ τραπέζι γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἔντυπη δήλωσι, παθαίνει ἕνα εἶδος μανίας.

Ἡ πέννα του μεταβάλλεται σὲ ἐπαναληπτικὴ καραμπίνα καὶ... μπάμ! μπάμ! σκοτώνει ἀναρίθμητα θηράματα!

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐξ ἄλλου, ὅτι μόνο ἡ περιφέρεια Ἀττικῆς ἀριθμεῖ 18 κυνηγετικοὺς συλλόγους μὲ 14.000 ὀργανωμένα μέλη, ἐνῶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν 330 κυνηγετικοὶ σύλλογοι μὲ 97.000 μέλη.

★

Μιὰ καὶ μιλᾶμε γιὰ τὸ κυνῆγι, ἀξίζει νὰ ἀναφέρωμε καὶ μερικοὺς χαρακτηριστικοὺς ἀριθμούς, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Ἀνίκνευσι γιὰ τὸ θήραμα

Ὡς γνωστόν, κατὰ τὴν Κατοχὴ οἱ κυνηγοί μας ὑπέστησαν δεινὸ πλῆγμα, λόγω τῆς κατασχέσεως τῶν ὅπλων τους. Τὰ ὅπλα αὐτὰ μεταφέρθηκαν στὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἰταλία ὡς λεία πολέμου.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἄρχισε ὁ ἐπανεξοπλισμὸς τῶν κυνηγῶν μας, ποὺ συνεχίζεται μὲ γοργὸ ρυθμό. Ἔτσι κάθε χρόνο προστίθενται 3—4 χιλιάδες νέα ντουφέκια.

Τὸ 1951 π.χ. δόθηκαν 60.000 ἄδειες σὲ ἰσαρίθμους κυνηγούς, τὸ 1952 63.000, τὸ 1953 68.689, τὸ 1954 70.000, τὸ 1957 100.000 καὶ τὸ 1958 οἱ ἄδειες θὰ ὑπερβοῦν τὶς 120.000!

Κατὰ τὸ 1953 οἱ κυνηγοὶ σκότωσαν 1.460 ἀγριόγοιρους, 239.000 πέρδικες, 468.500 τρυγόνια, 130.009 ἄλλα περιστεροειδῆ, 355.000 ὀρτύκια, 82.000 μπεκάτσες, 164.000 ἔνυδρα, 293.000 τσίχλες καὶ 265.000 κοτσύφια, συκοφάγους κ.ἄ.

Ὅπως βλέπει κανεὶς οἱ Ἕλληνες κυνηγοὶ κάνουν κυριολεκτικὰ θραῦσι!

★

Μιὰ ἄλλη πλευρὰ τοῦ νεμρωδισμοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς: Τὸ κυνῆγι παρουσιάζει γενικὰ πολλὰ πλεονεκτήματα ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας καὶ εἶναι βέβαια, ἀξιοσύστατο.

Ἐπιβάλλει πρῶτα-πρῶτα τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα. Ἔπειτα ὑποχρεώνει τὸν κυνηγὸ νὰ κάνῃ μεγάλες πορεῖες, ποὺ ἐξουδετερώνουν τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς καθιστικῆς ζωῆς τῶν πόλεων.

Βαδίζοντας στὰ δάση, στὴν ἐξοχή, γεμίζουμε τοὺς πνεύμονές μας μὲ καθαρό, πλούσιο σὲ ὀξυγόνο ἀέρα καὶ ἡ ἀφομοίωσι τῆς τροφῆς γίνεται καλύτερα.

Τὸ σούρουπο οἱ κυνηγοὶ νοιώθουν κούραση στὰ πόδια καὶ στὴ φορτωμένη μὲ τὸ σακκίδιο ράχη τους.

Ἡ κούρασι ὅμως αὐτὴ εἶναι «κούρασι ὑγείας» καὶ συντελεῖ στὸν καλύτερο καὶ ὠφελιμώτερο ὕπνο.

Ἀντιθέτως, πρέπει ἐπίσης νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ κυνῆγι εἶναι ἐπικίνδυνο σπόρ, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν κακὴ χρῆσι τῶν ὅπλων ἢ ἐξ αἰτίας μερικῶν θηραμάτων, ποὺ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις κατασπαράζουν τοὺς ἐπιδόξους θῦτες τους, ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμη νὰ δημιουργήσῃ ἢ νὰ ἐπιδεινώσῃ νοσηρὲς καταστάσεις, φυσικὰ σὲ ἄτομα ἀδύνατα ἢ ἐξασθενημένα.

Μπορεῖτε, βέβαια, νὰ κυνηγᾶτε σὲ ὁποια ἡλικία κι' ἂν βρίσκεστε, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαλέγετε τὸ εἶδος τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ ἐπιτρέπουν τὰ χρόνια σας.

Ἀποτελεῖ σοβαρὴ διακινδύνευσι τῆς ὑγείας σας, τὸ νὰ θέλετε νὰ κυνηγήσετε σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν τὸ ἴδιο θήραμα καὶ μὲ τὶς ἴδιες συνθῆκες, ποὺ κυνηγούσατε στὰ εἴκοσι χρόνια σας.

Στοὺς νέους, ἡ θέρμη καὶ τὸ πάθος, ποὺ μ' αὐτὰ ἐπιδίδονται σὲ ὅλα τὰ σπόρ, ἀποτελοῦν τὸν πρῶτο κίνδυνο. Ὁ νέος, ξεπερνῶντας τὶς σωματικές του δυνατότητες, κουράζει τὴν καρδιά του ἰδιαίτερα καὶ τῆς προκαλεῖ συχνὰ ὑπερτροφία ἢ ταχυπαλμία.

Ἄλλοτε πάλι μπορεῖ νὰ πάθῃ ὀξεία ρευματικὴ ἀρθρίτιδα, ποὺ εἶναι ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνη.

Τὰ ἀκούσια «λουτρά» στὰ ἕλη, ὅπου ἀφθονοῦν ἑλκυστικὰ θηράματα, οἱ ἀπρόβλεπτες μπόρες, ποὺ ξεσποῦν, ἡ ἐπίμονη ὑγρασία, προκαλοῦν τὶς «φύξεις», ποὺ γιὰ τοὺς εἰδικοὺς, εἶναι ἡ ἀρχικὴ αἰτία σοβαρωτέρων παθήσεων.

Ὁ ἐνήλικος, ποὺ ἔχει τὴν καταλληλότερη ἡλικία νὰ ἐπιδοθῇ στὸ κυνῆγι ἐνεργεῖ μὲ περισσότερη περίσκεψι ἀπὸ τὸν νεαρό.

Ἔχει μάθει πιὰ ὅτι ἡ ἤρεμη ἀναζήτησι, εἶναι συχνὰ ὁ καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ ξετρυπώσῃ τὸ θήραμα.

Ἐκεῖ ποὺ δείχνεται ἀσύνετα ὑπερβολικὸς εἶναι στὰ ἐπινίκεια!

Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα νὰ προγευματίσῃ, κουρασμένος καθὼς εἶναι, τρώγει ὑπερβολικά, πίνει κατὰ κόρον καὶ κεντριομένος ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ κυνηγιοῦ, ξεκινάει πάλι, ἀμέσως, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα.

Ὅταν πλησιάζῃ κανεὶς στὰ πενῆντα, πρέπει νὰ προσέχῃ ἰδιαίτερα στὴν ὑπερκόπωσι τοῦ κυνηγιοῦ.

Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, πολλοὶ βλέπουν ν' ἀξάνῃ ἡ πεῖσί τους, νὰ κουράζεται εὔκολα ἡ καρδιά ἢ ἀρχίζουν νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ νεφρῖτιδα ἢ κυστῖτιδα.

★

Καὶ τώρα, μερικὲς συμβουλὲς γιὰ τὸ εἶδος τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ πρέπει νὰ προτιμᾶτε, ἀνάλογα μὲ τὴ σωματικὴ διάπλασι καὶ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας σας.

Γιατὶ μὲ τὸ νὰ ἔχετε κάτι, δὲ σημαίνει ὅτι σᾶς ἀπαγορεύεται τὸ κυνῆγι!

Γιὰ νέους μὲ πόδια, καὶ γερὴ καρδιὰ συνιστᾶται τὸ κυνῆγι τῆς πέρδικας, μὲ γρήγορα σκυλιὰ «πόϊντερ».

Ὅσοι ἔχουν τὰ προσόντα αὐτά, μποροῦν ἐπίσης νὰ κυνηγοῦν μεγάλα ζῶα, ἀγριοπούλια στοὺς βάλτους, γ' ἀνεβαίνουν στὰ βουνὰ γιὰ ἀγριοκάτσικα κλπ.

Γιὰ ἀνθρώπους ποὺ εἶναι κάπως κουρασμένοι καὶ ὥριμοι στὴν ἡλικία, ἰδεῶδες εἶναι

Μιὰ σύγχρονη Ἄρτεμις κυνηγέτις...

οἱ παγάνες καὶ τὸ κυνῆγι σὲ καρτέρι.

Στοὺς ρευματικοὺς ἀπαγορεύεται τὸ κυνῆγι σὲ ἑλώδεις περιοχές. Κι' οὔτε ξενύχτια σὲ ὑγρὲς καλύβες.

Πάντως εἶναι ἀπαραίτητη στοὺς κυνηγοὺς ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασι, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι κάθε κυνηγετικῆς περιόδου.

Πρωτοῦ ἀρχίσουν τὸ κυνῆγι, πρέπει νὰ προετοιμάσουν τὸν ὀργανισμό τους μὲ μικρὲς πρωϊνὲς πορεῖες στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα πιὸ μεγάλες.

Ἔτσι θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὸ βαθμὸ τῆς ἀντοχῆς καὶ τῆς «φόρμας» τους.

Γιὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ κανεὶς τὰ θέλγητρα τοῦ κυνηγιοῦ, ὡς τέτοια βαθεῖα ὑπαρξιακὰ του, χρειάζεται σύνεσι, προσοχὴ καὶ ἀπουσία ἀπὸ ὑπερκόπωσι.

Ἐμπρὸς λοιπὸν «Ἕλληνες κυνηγοί. Τὸ μέλλον ἀνοίγεται μπροστά σας, γεμάτο λαμπρὲς δυνατότητες!

Καὶ μιὰ τελευταία συμβουλὴ γιὰ τοὺς πρωτοπείρους.

Ἂν συμβῇ καὶ ἀποτύχετε στὰ πρῶτα σας κυνηγετικὰ βήματα, δὲ γκρεμίστηκε ὁ κόσμος!... Τὰ ἰδικά μας καταστήματα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ καλὲς λογῆς κονῆγι.

Δὲν ἔχετε, λοιπόν, παρὰ νὰ «γεμίσετε» ἕνα φυσίγγι μὲ... χαμπάτα καὶ νὰ σκοτώσετε ὅσα θηράματα θέλετε!....

Π. Α.

Μιὰ διαθήκη μὲ χιοῦμορ

Ὅταν ξεψύχησε ἕνας φοβερὸς κυκλώνας στὴν πόλι ποὺ ἔμενε, ὁ Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Κόμπ φρόντισε νὰ πάρῃ ὅλα του τὰ μέτρα, σὰν φρόνιμος καὶ προβλεπτικὸς ἄνθρωπος. Συνέταξε δηλαδὴ μιὰ σύντομη διαθήκη του καὶ τὴ στερέωσε γερὰ πάνω στὸ στῆθος του μὲ λουρίδες λευκοπλάστ!

Νά τι ἔγραφε σ' αὐτήν: «Ἀφίνω ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα στὸ φίλο μου Τζώρτζ Ντράπερ... ἐὰν δὲν τὸν πάρῃ ὁ ἥνιος πρὶν ἀπὸ μένα!»

Μπροστὰ στὸ φακό, μετὰ τὸν θρίαμβο!

Ο μεγάλος Γερμανός μουσουργός Ριχάρδος Βάγκνερ

Οι ἐκκεντρικότητες ΤΟΥ ΒΑΓΚΝΕΡ

Πῶς τὸν εἶδαν οἱ σύγχρονοί του

Πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες ποὺ διακρίθηκαν εἴτε στὶς τέχνες, εἴτε στὶς ἐπιστήμες, ἦταν ἀξιοθρήνητοι μαθητὲς ἢ φαίνονταν ὁλότελα ἀκατάλληλοι γιὰ τὴ σταδιοδρομία ποὺ διάλεξαν. Παράδειγμα ὁ Ἔντισον, ποὺ δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ φυσικὴ ἢ ὁ Βέοντι, ποὺ δὲν εἶχε Ἰδέα ἀπὸ σύνθεση. Ἀλλ' ὁ Βάγκνερ τοὺς ξεπερνάει ὅλους.

Τὴν ἀπόφασί του νὰ γίνῃ μουσικὸς τὴν πῆρε σὲ ἡλικία 9 χρόνων ὅταν ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν «Ἐλεύθερο Σκοπευτὴ» τοῦ Βέμπερ. Ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τὸν ἔβαλε τότε νὰ πάῃ μαθήματα πιάνου ἀπὸ τὸ μαέστρο Χούμμαν. Ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὁ Χούμμαν, βλέποντάς τον νὰ ἰδρώκοπᾶῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βοῇ μιὰ ἁπλούστατη νότα, τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου μικρούλη, σπάνια μοῦτυχε νὰ δῶ παιδιὰ ποὺ νὰ μὴν καταλαβαίνουν ἐγοῦ ἀπὸ μουσική, ὅπως ἐσύ. Δὲν ἔχουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃς, ἀλλὰ μουσικὸς δὲν θὰ γίνῃς ποτέ!

Ὁ Βάγκνερ, ὅμως, ἦταν ἀμετάπειστος. Ἡ μητέρα του ἀποφάσισε τότε νὰ κάμῃ μιὰ καινούργια δοκιμὴ καὶ τὸν ἔστειλε ἀντὶ γιὰ πιάνο, νὰ μάθῃ βιολὶ ἀπὸ τὸν Σὶπ.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, πῆνε νὰ δῇ τὸν Σὶπ καὶ τότε αὐτὸς τῆς εἶπε:

— Κυρία, πρέπει νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Ὁ γυιός σας Ριχάρδος εἶναι ὁ χειρότερος ἀπὸ τοὺς μαθητές μου.

Ὁ Βάγκνερ, ὡστόσο, δὲν ἀπογοητεύθηκε καὶ συνέγισε τὶς σπουδές του. Ὁ μαθητὴς ποὺ οἱ δάσκαλοί του χαρακτήριζαν, σὰν ἀνεπίδεκτο μαθήσεως ἀγειρευόταν τώρα μιὰ ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴν τέχνη τῆς μουσικῆς. Οἱ ἰδέες του ἦταν ἀληθινὰ ἐκρηκτικές. Κι' ἐπειδὴ φοβόταν πὼς δὲ θὰ τὸν καταλάβαιναν στὴ Γερμανία, πῆγε στὰ Παρίσι, ὅπου παρουσιάστηκε στὸ μεγάλο συμπατριώτη του Μάγερμπερ, στὸν ὁποῖον ἔδωκε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιο φίλο του.

Ὁ Μάγερμπερ βοῆκε παράξενες τὶς ἰδέες του, ἀλλ' ἀκόμη πιὸ παράξενες τὶς συνθέσεις ποὺ τοῦ ἔδειξε. Προθυμοποιήθηκε, ὡστόσο, νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸν Λεὸν Φιλέ, τὸ διευθυντὴ τῆς Ὄπερας. Στὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ ἔγραφε:

«Ἀγαπητὲ φίλε, γλύτωσέ με ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζῶον!»

Ὁ Φιλέ, ὡστόσο, βοῆκε ἐνδιαφέρον στὴ μουσικὴ του. Παρὰ τὶς προσπάθειές του, ὅμως, δὲν κατάφερε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ νεαρὸ συνθέτη. Στὸ Παρίσι ἐπικρατοῦσε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ πνεῦμα πολὺ συντηρητικὸ καὶ κάθε ἐπαναστατικὴ Ἰδέα στὴ μουσικὴ ἦταν προκαταβολικὰ ἀπαράδεκτη.

Ἔτσι, ὁ Βάγκνερ φυτοζώησε κάμποσο καιρὸ μεταγράφοντας γιὰ πιάνο ἔργα ἄλλων συνθετῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀπογοητευθῇ. Καί, τρία γρόνια ἀργότερα, κατάφερε νὰ παρουσιάσῃ στὴ Δρέσδη τὰ δύο πρῶτα ἔργα του, τοὺς «Ριέντσι» καὶ τὸ «Στοιχειωμένο καράβι».

Ἡ μουσικὴ του ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ κατακτᾷ τὸν κόσμο ἀνάμεσα στὶς ἐκρήξεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν θαυμαστῶν του καὶ τὶς βίαιες πολεμικὲς τῶν ἀντιπάλων του. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦταν κι' ὁ Ροσσίνι, ποὺ ἔγραψε στὸ γυιὸ τοῦ Βέμπερ: «Δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὸν καταλάβω, ἔστω κι' ἂν ζήσω ὅσο ὁ Νῶε. Ὑπάρχουν, βέβαια, στὴ μουσικὴ του ὡραῖες στιγμές. Ἀλλὰ τὶς πληρώνει κανεὶς μὲ ὁλόκληρα τέταστα δέους καὶ τρόμου».

Κάποτε ἄλλοτε, ὁ Ροσσίνι ἄρχισε νὰ παίζῃ στὸ πιάνο κάποιο κομμάτι ἀπὸ τὸν «Ταγχάϋζερ» μπροστὰ σ' ἕνα φίλο του, ποὺ τοῦ παρατήρησε ἐκπληκτος ὅτι εἶχε βάλει τὴν παρτιτούρα ἀνάποδα πάνω στὸ πιάνο.

«Νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ Ροσσίνι, προσπάθησα ἄλλοτε νὰ τὸ παίξω βάζοντας σωστὰ τὴν παρτιτούρα, ἀλλ' ἦταν πολὺ χειρότερο».

Ἀξιομνημόνευτη ἔχει μείνει ἡ συνάντησι τοῦ Μπωντλαὶρ μὲ τὸ Βάγκνερ. Ὁ συνθέτης φορούσε μιὰ πολυτελέστατη κίτρινη βέστα καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ παίξῃ μερικὲς συνθέσεις του μπροστὰ στὸν ποιητή. Κάθισε πραγματικὰ στὸ πιάνο, ἔπαιξε ἕνα κομμάτι, ἔπειτα σηκώθηκε, ζήτησε συγγνώμη καὶ βγῆκε. Ὅταν ἐπανῆλθε, κρατοῦσε στὸ γέρι του μιὰ πράσινη βεντάλια. Ξανάπαιξε δεύτερο κομμάτι, σηκώθηκε καὶ πάλι, βγῆκε καὶ γύρισε μὲ μιὰ κόκκινη βεντάλια. Ξανάπαιξε κατόπιν τρίτο κομμάτι, ἐξαναβγῆκε καὶ ἐξαναγύρισε μὲ γαλάζια βεντάλια.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Μπωντλαὶρ φώναξε στὸ τέλος:

— Τί θεία ἀπόλαυσι, μαέστρο! Νομίζω πὼς διέκρινα σὲ κάθε κομμάτι ἕνα ξεχωριστὸ χρῶμα... Αὐτὸ τὸ συμβολισμὸ εἶχαν σίγουρα οἱ βεντάλιες. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Βάγκνερ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Ἀλλαζα βεντάλιες γιατί, ὅταν παίζω γιὰ τὸ κέφι μου, ἱδρώνω πολύ, ἀπάντησε.

Ὁ Μπωντλαὶρ στενοχωρήθηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Παρέμεινε, ὡστόσο, εἰλικρινὴς θαυμαστὴς τοῦ Βάγκνερ καὶ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ βλέπῃ μιὰ χρωματικὴ ἀντιστοιχία στὶς μεγαλοφυεῖς συνθέσεις του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐκκεντρικότητες τοῦ Βαγκνερ ἦταν ἡ συμφωνικὴ συναυλία ποὺ ἔδωκε πρὸς τιμὴν τῆς δεύτερης συζύγου του, τῆς Κοζίμας, κόρης τοῦ Λίστ, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν ἄντρα της, τὸν διευθυντὴ ὀρχήστρας Χάνς φὸν Μπύλωφ, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Βρίσκονταν τότε στὴ Βενετία κι' ὁ Βάγκνερ νοίκιασε γιὰ μιὰ βραδυὰ τὴ περίφημη αἴθουσα τοῦ Λυκείου Μαρκέλλου, ὅπου δίνονταν τὰ μεγαλύτερα κοντσέρτα. Συγκρότησε ταυτόγρονα μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ τὰ καλύτερα ὄργανα τῆς Βενετίας κι' ἀφιέρωσε πολλὲς ἡμέρες γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πειθαρχήσῃ στὶς θελήσεις του.

Τὸ βράδυ τῆς παραστάσεως, πρόσταξε νὰ κλείσουν τὶς πόρτες ἀπὸ κοινοῦ, ἐγκατέστησε ἠν Κοζίμα σ' ἕνα θεωρεῖο κι' ἔτρεξε νὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστρα, ποὺ ἔπαιξε ἀπαικλειστικὰ γιὰ τὴ σύζυγο τοῦ συνθέτου...

Κι' ὡστόσο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κοζίμα ὑπῆρχε κι' ἕνας ἄλλος ἀκροατής: Ὁ διευθυντὴς τοῦ λυκείου, ποὺ κατάφερε νὰ τρυπώσῃ κρυφὰ μέσα στὴν αἴθουσα, πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε τὸ Βάγκνερ ἔξω φρενῶν, ὅταν τὸ ἔμαθε!

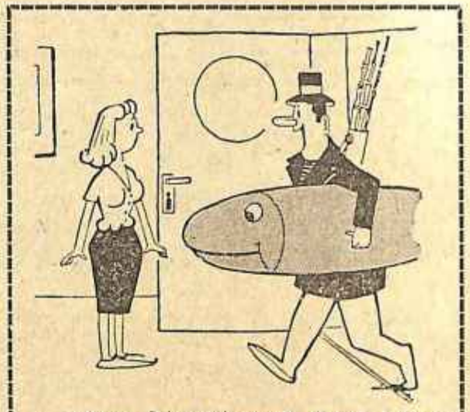

— Θὰ τὸ βάλῃς στὸ ψυγεῖο, Φωφώ, ἢ θὰ τὸ τηγανίσουμε ἀμέσως;

— Βοήθεια! Διαρρῆχτες!

— Τέσσερις ὧρες καθυστέρησι τὸ τραῖνο, κύριε σταθμάρχα!
— Καὶ τί ἀνησυχεῖτε; Τὸ εἰσιτήριό σας ἰσχύει γιὰ τρεῖς ἡμέρες!

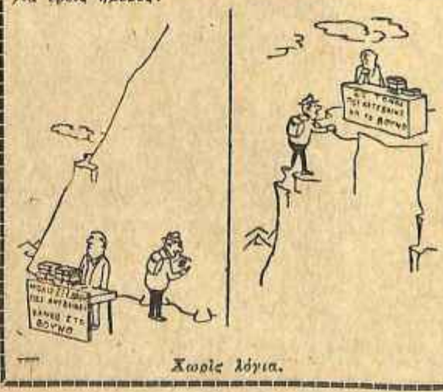

Χωρὶς λόγια.

— ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟ ΤΟ 1833 —

"Οταν ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος

ΓΙΑ τὴν πρώτη πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος δίνει ἀρκετὲς πληροφορίες ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων Μαρσεμπός, ποὺ τὴν ἐπισκέφθηκε τὸ 1833. Εἶχε ταξιδέψει μὲ τὴν κρουαζιέρα ποὺ ἔγινε στὴν Ἑλλάδα τὸ καλοκαίρι ἐκείνο καὶ στὴν ὁποία εἶχαν λάβει μέρος 65 προσωπικότητες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Γιὰ τὴν κρουαζιέρα αὐτὴ γράψαμε καὶ σὲ προηγούμενα σημειώματα.

Τὸ ἀτμόπλοιο «Φραγκίσκος Α'», ποὺ μετέφερε τοὺς περιηγητὰς στὰ διάφορα λιμάνια καὶ τὰ νησιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔφθασε στὸ Ναύπλιο τὸ πρωῒ τῆς 11ης Μαΐου. Μερικὲς κορβέττες, γαλλικές, ἀγγλικὲς καὶ ρωσικές, ἦσαν ἀγκυροβολημένες στὸ λιμάνι τοῦ Ναυπλίου, καθὼς καὶ ἄλλα πολεμικὰ ξένων δυνάμεων καὶ περὶ τὰ ἑκατὸ ἐμπορικὰ ἱστιοφόρα.

«Τὸ Ναύπλιο, γράφει ὁ Μαρσεμπός, εἶναι ἡ καλύτερα ὀχυρωμένη καὶ ἡ μεγαλύτερη σὲ πληθυσμὸ ἑλληνικὴ πόλι κι' ἐκείνη ὁπου βλέπει κανεὶς τὴ λιγώτερη δυστυχία καὶ τὴ μεγαλύτερη κίνησι. Ἡ παρουσία τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς, τῶν ὑπουργῶν τοῦ νεαροῦ βασιλείου καὶ τῶν ξένων πρεσβευτῶν, δίνουν κάποια σπουδαιότητα στὸ Ναύπλιο καὶ τὸν ἀέρα τῆς πρωτευούσας... Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν πόλι εἶναι ἀνηφορική, κακοχτισμένη καὶ βρώμικη. Οἱ δρόμοι εἶναι στενοὶ καὶ χαλασμένοι. Οἱ προσπάθειες τῆς κυβερνήσεως νὰ τοὺς φαρδύνῃ θ' ἀποτυγχάνουν, ἐφ' ὅσον ἡ πόλι θὰ περιορίζεται στὸ στενὸ χῶρο μεταξὺ τῆς θάλασσας καὶ τῶν βουνῶν. Πρέπει νὰ τὴ μεταφέρουν πρὸς τὸ ἐσωτερικό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ν' ἁπλωθῇ. Μολονότι, καὶ ἂν αὐτὸ συμβῇ, δὲν θὰ μπορέσῃ τὸ Ναύπλιο ν' ἀποκτήσῃ τὴ σημασία μιᾶς πρωτεύουσας, τοσοῦτο μᾶλλον ποὺ ἡ τιμὴ αὐτὴ φαίνεται πὼς ἀνήκει δικαιωματικὰ σὲ μιὰ ἄλλη πόλι, τὴν Ἀθήνα, τὴν ἀρχαία πρωτεύουσα ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου».

Καὶ συνεχίζοντας τὴν περιγραφή του ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων ὅτι τὰ σπουδαιότερα κτίρια τοῦ Ναυπλίου, μετὰ τὰ κάστρα ποὺ τὸ τριγυρίζουν, εἶναι τὸ νοσοκομεῖο καὶ ὁ στρατώνας, ποὺ κτίστηκαν ἀπὸ τὸν Καποδίστρια. Γιὰ τὸ βασιλικὸ παλάτι γράφει ὅτι εἶναι ἕνα μέτριο σπίτι, μικρότερο ἀπὸ μιὰ ἰδιωτικὴ κατοικία τοῦ Παρισιοῦ. Στὰ ἀξιοθέατα προσθέτει καὶ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, μπροστὰ στὴν ὁποία δολοφονήθηκε ὁ πρῶτος Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ μόνη διασκέδασι γιὰ τοὺς ξένους περιηγητὲς ποὺ ἔρταναν στὸ Ναύπλιο ἦταν οἱ ἐκδρομὲς σταὺς γύρω ἀρχαιολογικοὺς τόπους καὶ τὸ κυνήγι, ποὺ ὑπῆρχε ἄφθονο στὴν περιοχή. Ἰδιαιτέρως ἀναφέρει ὁ Μαρσεμπὸς τὸ πράτυπο ἀγροκτῆμα ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ κυβέρνησι στὴν Τίρυνθα. Ὁ δρόμος μεταξὺ Ναυπλίου καὶ Ἄργους ἦταν πολὺ καλός. Τὸν εἶχε φτιάξει, μαζὶ μὲ ἄλλα ἔργα στὴν Πελοπόννησο, ὁ γαλλικὸς στρατὸς τοῦ Μαιζῶν. Τὸ Ἄργος ἦταν ἕνα μικρὸ χωριό, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ μία ἐκκλησία καὶ καμμιὰ ἑκατοστὴ σπίτια μονώροφα, χτισμένα μὲ σανίδες καὶ κορμοὺς δέντρων. Τὰ γύρω ὅμως χωράφια ἦσαν εὔφορα καὶ καλὰ καλλιεργημένα.

Οἱ περιηγητὲς τῆς κρουαζιέρας τοῦ «Φραγκίσκου Α'» ἐπισκέφθηκαν τὶς ἀρχαιότητες τῆς Τίρυνθος, τὴν Ἀκρόπολι τοῦ Ἄργους, τὶς Μυκῆνες καὶ τὴν Ἐπίδαυρο. Ἀπὸ τὶς Μυκῆνες ἐλάχιστα πράγματα φαίνονταν τότε. Ὑπῆρχαν ἡ πύλη τῶν λεόντων, μερικοὶ τάφοι, ποὺ οἱ κωρικοὶ ἔλεγαν πὼς ἦταν τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ὁ μεγάλος θησαυρὸς τάφος ἔξω ἀπὸ τὴν ἀκρόπολι τῶν Μυκηνῶν, ποὺ καταφεύγαν τὰ κοπάδια τοῦ κοντινοῦ κωριοῦ ὅταν ἦταν κακοκαιρία.

Πολὺ ἀργότερα ὁ Σλήμαν ἔκανε τὶς ἀνασκαφὲς τῶν Μυκηνῶν καὶ μᾶς ἔδωσε τὴν ἀρχαία πόλι τῶν Ἀτρειδῶν, ὅπως τὴ βλέπουμε σήμερα.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Τίρυνθα καὶ τὴν Ἐπίδαυρο οἱ ταξιδιῶτες τοῦ «Φραγκίσκου Α'» εἶδαν πολὺ λιγώτερα ἀπὸ ὅσα οἱ σημερινοὶ ἐπισκέπτες.

Φαίνονταν ὅμως καὶ τὸ 1833 τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ στὴν Ἐπίδαυρο καὶ τὸ θέατρό της, ποὺ μὲ θαυμασμὸ ἀναφέρει ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων. Ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν σὲ νεώτερα χρόνια ἀποκάλυψαν τοὺς ἀρχαιολογικοὺς αὐτοὺς χώρους στὴ σημερινή τους μορφή.

Ἡ ζωὴ στὸ Ναύπλιο ἦταν ἀκριβὴ γιὰ τοὺς ξένους. Γιὰ νὰ γευματίσῃ κανεὶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτόγονα ξενοδοχεῖα τοῦ Ναυπλίου μάτιση κανεὶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτόγονα ξενοδοχεῖα τοῦ Ναυπλίου ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τουλάχιστο 6 φράγκα. Περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ πλήρωνε στὰ μεγάλα ἐστιατόρια τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου τὸ γεῦμα, μαζὶ μὲ τὸ κρασί, κόστιζε λιγώτερο ἀπὸ 5 φράγκα. Ὑπῆρχε ἐπίσης μεγάλη ἔλλειψι ξενοδοχείων ὅπως. Τὰ δύο ἢ τρία σπίτια ποὺ χρησιμοποιοῦνταν γιὰ ξενοδοχεῖα, ἦταν πασμένα ἀπὸ τοὺς ξένους ποὺ ἐμεναν μονιμώτερα στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐπίδαξες τοῦ «Φραγκίσκου» ἀναγκάστηκαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ κοιμοῦνται στὸ πλοῖο.

Ἡ κυριώτερη διασκέδασι στὸ Ναύπλιο τοῦ 1833 ἦταν τὰ καφενεῖα. Ἐκεῖ καταφεύγαν ντόπιοι καὶ ξένοι, καθὼς καὶ τὰ ἐπαλλήλια τοῦ ἀγῶνος), ποὺ ἀναφέρει μὲ θαυμασμὸ ὁ Γάλλος ἀρχιτέκτων.

«Οἱ ἄντρες αὐτοί, γράφει γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ 21, εἶναι γενναῖοι καὶ εὐρωστοί. Τὸ μουστάκι καὶ τὸ φέσι ἀφίνουν νὰ φαίνεται καλύτερα τὸ ὑπερήφανο καὶ εὐγενικὸ πρόσωπό τους. Ἀλλὰ ἡ ἀντιπάθειά τους στὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ ποτὲ νὰ συγκροτηθοῦν σὲ ὀργανωμένες μονάδες. Κυρίως ὡς ἐλεύθεροι σκοπευτὲς καὶ ἀκαθρατοι ἀντάρτες θὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν τόπο τους».

Γιὰ τὸ βασιλιᾶ Ὄθωνα, ἀναφέρει ὁ χρονικογράφος μας, ὅτι εἶναι ὀβέλτος καὶ κουμπὸς. («Ἔχει ὡραῖο παράστημα καὶ ἱππεύει μὲ χάρι. Ἂν καὶ τὸ στόμα του ἔχει κάποια παραμόρφωσι, ἐν τούτοις τὸ σύνολο τῆς φυσιογνωμίας του εἶναι εὐχάριστο. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ πολυτέλεια στὴ μικρὴ αὐλή του. Ἕνα ἀπόσπασμα βαυαρικοῦ ἱππικοῦ, ποὺ τὰ διοικεῖ ἕνας ὑπαξιωματικός, εἶναι τὸ ἅπαντο τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς. Ὑπάρχουν δύο ἢ τρία βασιλικὰ ἁμάξια καὶ μιὰ ντουζίνα ἀπὸ ἄλογα. Ἡ ζωὴ μέσα στὸ παλάτι δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς μικροαστικοῦ σπιτιοῦ. Κάθε πολυτέλεια ἀλλωστε θὰ ἦταν ἀτοπη σ' ἕναν τόπο ὅπου οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιᾶ στερεύονται ἀπὸ τὰ στοιχειωδέστερα πράγματα. Ὁ Ὄθων δὲν ἀναμίγνυται σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς δημόσιες ὑποθέσεις ἂν καὶ τ' ὄνομά του φιγουράρει ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν διαταγμάτων. Τὸ κράτος διοικεῖται μὲ ἀπολυταρχικὸ τρόπο ἀπὸ τὴν Ἀντιβασιλεία, τῆς ὁποίας πρόεδρος εἶναι ὁ κόμης Ἄρμανσπεργ...»

Μεταξὺ τῶν 65 προσωπικοτήτων ποὺ εἶχαν ἀποτελέσει τὴν κρουαζιέρα τοῦ «Φραγκίσκου Α'» ἦταν καὶ ὁ διάδοχος τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανός, ἀδερφὸς τοῦ βασιλιᾶ Ὄθωνα. Ἡ ἀφίξι τοῦ Βαυαροῦ διαδόχου στὸ Ναύπλιο ἔδωσε τὴν εὐκαιρία σὲ γιορτές. Ἡ πόλι φωταγωγήθηκε καὶ ὁ λαὸς ὑποδέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ Μαξιμιλιανὸ καὶ σὰν ἀδερφὸ τοῦ βασιλιᾶ καὶ σὰ γυιὸ τοῦ Λουδοβίκου Α', τοῦ μεγαλύτερου φιλέλληνα τῆς Εὐρώπης, ποὺ εἶχε προσφέρει τόσες ὑπηρεσίες καὶ χρήματα στὸ διάστημα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Πρὸς τιμὴν τοῦ διαδόχου τῆς Βαυαρίας δόθηκαν δύο χοροί. Ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Ἀντιβασιλεία καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ Δῆμο τοῦ Ναυπλίου. Στὸ δεύτερο χορὸ εἶχαν προσκληθῇ καὶ ὅλοι οἱ ξένοι ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν κρουαζιέρα τοῦ «Φραγκίσκου». Λεπτομέρειες ἀπὸ τὸ χορὸ δίνει ὁ Μαρσεμπὸς στὸ βιβλίο του:

«Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλιᾶ, γράφει, οἱ κυρίες θὰ γίνονταν δεκτὲς στὸ χορὸ μόνο μὲ τὸ ἑλληνικὸ ἐνδυμα. Γιατί στὸ Ναύπλιο τότε ἄλαφρα γυναικεῖα φερμανὰ καὶ τὰ φραγκικὰ κτίνισμα εἶχαν ἀρχίσει νὰ κυριαρχοῦν. Καὶ μόνον οἱ ἀντρες φορούσαν ὑπερήφανα τὴ φουστανέλλα καὶ τὰ ἁρματα τῶν γονέων τους. Ἐλαφρίστοι εἶχαν ἀντικατασταθῇ τὰ πλούσια ἐνδύματα τῶν ἀτρομήτων πολεμαρχῶν μὲ τὴν ἀκαλαίσθητη ρεντινγκότα... Τὴ βραδυὰ τοῦ χοροῦ ἕνας γραμματεὺς τῆς γαλλικῆς πρεσβείας μᾶς βοήθησε στὴ σάλα καὶ μᾶς παρουσίασε ὅλους τοὺς ἐνδόξους ἄντρες τῆς Ἑλλάδος:

»— Αὐτὴ ἡ ὡραία φυσιογνωμία ποὺ βλέπετε ὀμπρὸς στὸ βασιλιᾶ, μᾶς εἶπε, εἶναι ὁ ναύαρχος Μιαούλης. Ἐνδόξος ναυτίκος ἀπὸ τὴν Ὕδρα. Δίπλα του εἶναι ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Μετόξας, τὸ πολιτικὸ ζευγάρι. Αὐτὸς ὁ ἄλλος, μὲ τὸ κοντὸ ἀνάστημα, εἶναι ὁ ἀτρόμητος Κανάρης ὁ λεγόμενος Μπουρλοτιέρης. Νά ὁ Μακρυγιάννης καὶ ὁ ἀυστηρὸς καὶ ἀνηφυσικὸς Κολοκοτρώνης. Αὐτὸς ὁ ὑψηλός, ὡδύνατος καὶ βασανισμένος εἶναι ὁ Νικηταρὰς ὁ λεγόμενος Τουρκοφάγος. Εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔλεγε: «Ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία εἶναι τὸ σπαθί μου καὶ τὸ ἔχω δώσει στὴν πατρίδα μου». Κοντὰ του στέκεται ὁ γενναῖος στρατηγὸς Κωλέτης. Δὲν εἶδα πιὸ εὐγενικὴ φυσιογνωμία. Ἀπέναντί του εἶναι ὁ Πετρόμπεης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους ὅλοτε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους στὴν πατρίδα. Αὐτὴ ἡ ὡραία Ἑλληνίδα ποὺ ἔναγκαλίζεται, εἶναι ἡ γενναία τοῦ Καλλέργη. Κοντὰ της ἀκούετε τὸ γυιό του καὶ τὴ χήρα τοῦ ἡρωικοῦ Μπότσαρη...»

Καὶ συμπληρώνει ὁ Μαρσεμπός:

«Ὁ χορὸς ἔγινε μὲ μεγάλη εὐθυμία καὶ κράτησε ὡς τὶς τέσσερες τὸ πρωῒ. Ὁ βασιλιᾶς Ὄθων ἐνδιαφέρθηκε πολὺ γιὰ μᾶς καὶ φαίνονταν εὐτυχὴς νὰ μᾶς περιποιῆται στὰ καινούργιο του βασίλειο... Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ κίνησε διαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐκπροσώπων (ὅπως τὰ ἐθνικὰ χορὸ ποὺ τὸν λένε τσαμπίκος ἐπαρχιῶν, πρόκειται γιὰ τὸ αὐρτό) ποὺ χόρεψαν οἱ ὁπλαρχηγοὶ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο χορὸ ποὺ βλέπουμε στὰ βάζα καὶ στὰ ἀνάγλυφα. Στὸ βάλς καὶ στοὺς ἀντίχορους ἔκαναν μέρος ἕνα πλῆθος ἀπὸ ὡραίες κυρίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονταν, ἰδίως, οἱ δεσποινίδες Ἀδμυρόπουλου...»

Στὶς τέσσερις τὸ πρωῒ οἱ περιηγητὲς τοῦ «Φραγκίσκου Α'» γύρισαν ἀπὸ τὸ χορὸ στὸ πλοῖο. Καὶ μετὰ πέντε ὧρες ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὀλιγοήμερη διαμονή τους στὴν πρώτη πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος. Θὰ τοὺς παρακολουθήσωμε, στὸ ἑπόμενο σημείωμα, στὴν περιήγησι τους στὴν Ἀθήνα.

ΣΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η σιωπή μ' η ζωντειά

(Μια γραφική βεράντα στὸ Πλλιο μὲ θέα πρὸς τὸ ἀρχόμενο φθινόπωρο. Ἡ νύκτα εἶναι ἀρκετὰ ψυχρή. Ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ τὴ ζεστάνη μὲ κάποια ἀρίστα ερωτικὰ ὑπονοούμενα ποὺ ἀγκαλιάζουν Ἐκείνη μὲ λίγη διακριτική τρυφερότητα).

ΕΚΕΙΝΗ (σιγὰ ἐλαφρὰ κάτω ἀπὸ τὴ ζαπέττα της): Δὲ βαίσκετε ὅτι ἄρχισε νὰ μὴν εἶναι πιὰ καλοκαίρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί. Νοιώθουμε τὸ φθινόπωρο «ἐπὶ θύραις». Ἡ ἐξοικείωση εὐτυχία τοῦ ἀπαντοῦ χώρου μένει πίσω, γιὰ νὰ δώση τὴ θέση της στὴν κάπως σκυθρωπὴ πρὸ συλλογὴ τοῦ κλειστοῦ.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα δεύτερο σῖγος): Δὲ βαίσκετε λοιπὸν ὅτι εἶναι προτιμώτερο νὰ αὐτοσύσουμε τὴν κουβεντοῦλα μας μέσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀνάμεσα σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀ-ὄντους ποὺ παίζουνε κούν-κάν;... Ὄχι σᾶς παρακαλῶ! Ἂς μὴν ἐξευτελίσουμε ἕνα τέτ-ἀ-τέτ ποὺ δὲν ἀντέχει καὶ σὲ πολὺ μεγάλες δοκιμασίες...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατὶ δὲν εἶναι κὰν τέτ-ἀ-τέτ...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ χαμόγελό της γίνεται πρόκλησι): Εἶναι κάτι πιὸ πολύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος, τὰ μασσάει): Ἔχει κάθε διάθεσι, χωρὶς ὅμως νὰ τὰ καταφέρνη...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴ δειλία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μᾶλον ἀπὸ τὴν ἐνστικτώδη αὐτοάμυνα...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ χαμόγελό της γίνεται ἐκπληξι): Τί εἶν' αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ σᾶς ἐξηγήσω· ἕνα τέτ-ἀ-τέτ μοναχὰ δυὸ ἀνθρώπων ποὺ ἴσως δὲν εἶναι ἀποκρουστικοὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μποροῦμε νὰ τὸ παρομοιάσουμε μὲ ἕναν γλυστερὸ κατήφορο ποὺ ὁδηγεῖ κατακέφαλα στὸ κενό!

ΕΚΕΙΝΗ (ἡ ἐκπληξή της ἐαναγίνεται χαμόγελο): Τί παράξενη ἐκφρασι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παράξενη, ἀλλὰ ἀκριβής... Κενὸ εἶναι ἡ ὁλοκλήρωσι μιᾶς συμπάθειας μὲ τὴν ἐξωτερίκευσι, τὴν ἐξομολόγησι... Κενό, ποὺ μέσα του πέφτει καὶ γάνεται ἀκόμα κι' ἡ πιὸ δυνατὴ συμπάθεια...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ὅλο καὶ πιὸ ἔντονη πρόκλησι): Λοιπόν; Τί λέτε νὰ γίνη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ πιὸ καλὴ ἐξασφάλισι ἑνὸς αἰσθήματος ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ μείνη ὡραῖο, δυνατὸ καὶ ζωντανό.

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ἡ σιγὴ κόσμον φέρει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκριβῶς. Καὶ ἀπομακρύνει τὸν... κόσμον ἀπὸ ἕνα τουφερό, γλυκὸ μυστικό, ποὺ ἔνοχοί νὰ μείνη μυστικό...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ ὡραῖα ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ αἴσθημα, ποὺ ἂς ποῦμε ὅτι μέσα στὸ καθεστὼς τῆς μυστικοπαθείας εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ ζήση καὶ πιὸ πιθανὸ νὰ μὴν ἐξευτελιστῆ. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅμως;... Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ δώσουνε λίγη εὐτυχία στὸν ἑαυτό τους; Μὲ ὑπονοούμενα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκριβῶς, μὲ ὑπονοούμενα! Πιστέψτε με, δὲν εἶναι μόνον ὁ ἔρως ποὺ δίνει εὐτυχία. Εἶναι καὶ ἡ γοητεία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ γοητεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα.. Θέλετε, ἀντὶ γιὰ μένα, νὰ σᾶς μιλήσουνε, πιὸ εὔγλωττα, πιὸ ὡραῖα καὶ πιὸ πειστικά, λίγοι στίχοι;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ θέμα τὴ γοητεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι ὁ τίτλος τους...

ΕΚΕΙΝΗ: Πῆτε τους λοιπόν...

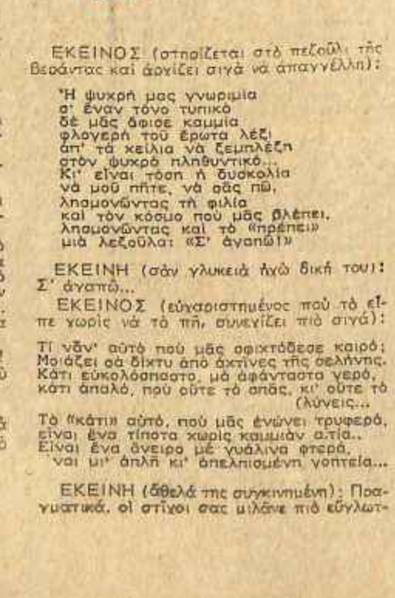

ΕΚΕΙΝΟΣ (στηρίζεται στὸ πεζοῦλι τῆς Βεράντας καὶ ἀρχίζει σιγὰ νὰ ἀπαγγέλλη):

Ἡ ψυχρή μας γνωριμία
σ' ἕναν τόνο τυπικό
δὲ μᾶς ἄφισε καμμία
φλογερὴ τοῦ ἔρωτα λέξι
ἀπ' τὰ χείλια νὰ ξεπλέξη
στὸν ψυχρὸ πληθυντικό...
Κι' εἶναι τόση ἡ δυσκολία
νὰ μοῦ πῆτε, νὰ σᾶς πῶ,
λησμονώντας τὴ φιλία
καὶ τὸν κόσμο ποὺ μᾶς βλέπει,
λησμονώντας καὶ τὸ «πρέπει»
μιὰ λεξοῦλα: «Σ' ἀγαπῶ!»

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν γλυκειὰ ἠχὼ δική του): Σ' ἀγαπῶ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐχαριστημένος ποὺ τὸ εἶπε χωρὶς νὰ τὸ πῆ, συνεγίζει πιὸ σιγά):

Τί νἄν' αὐτὸ ποὺ μᾶς σφιχτάδεσε καιρό;
Μοιάζει σὰ δίκτυ ἀπὸ ἀκτῖνες τῆς σελήνης.
Κάτι εὐκολόσπαστο, μὰ ἀφάνταστα γερό,
κάτι ἁπαλό, ποὺ οὔτε τὸ σπᾶς, κι' οὔτε τὸ (λύνεις...
Τὸ «κάτι» αὐτό, ποὺ μᾶς ἑνώνει τρυφερά,
εἶναι ἕνα τίποτα χωρὶς καμμιὰν αἰτία..
Εἶναι ἕνα ἄνειρο μὲ γυάλινα φτερά,
ναι μι' ἁπλὴ κι' ἀπλησμόνητη γοητεία...

ΕΚΕΙΝΗ (ὄθελά της συγκινημένη): Πραγματικά, οἱ στίχοι σας μιλάνε πιὸ εὔγλωττα ἀπὸ σᾶς τὸν ἴδιο..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ ποιητὴς πάντα εἶναι πιὸ ἀσύδοτος ἀπὸ τὸν κοινὸ ἄνθρωπο... Καὶ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κάνη πολὺ περισσότερα πράγματα, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῆ, νὰ τιμωρηθῆ ἢ νὰ ἐνοχλήση...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχετε δίκιο· στὸν ποιητὴ δίνουμε πολὺ περισσότερα δικαιώματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον τὰ παίρνει μόνος του. Ὁ Φρανσουὰ Βιγιὸν ἔπαιρνε καὶ ποτοσφόλια! Καί, μ' ὅλο ποὺ τὴν κλοπὴ τὴν τιμωροῦσανε τότε πολὺ πιὸ αὐστηρὰ ἀπὸ σήμερα — ἴσως γιατὶ ἤταν πιὰ σπάνια— ὁ «κλωποδύτης ποιητὴς» σώθηκε ἀπὸ τὴν κρεμάλα καὶ τὸν ἀκρωτηριασμὸ ἀπαγγέλλοντας ὡραίους στίχους στὸν Φραγκίσκο τὸν Α' —ὑψηλὸ προστάτη του καὶ θαυμαστή του...

ΕΚΕΙΝΗ: Μεγάλη ὑπόθεσι οἱ στίχοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε ἴσως νὰ ἀκούσετε καὶ τὴ συνέχεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν ὑπάρχη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ μικρὴ συνέχεια καὶ τέλος:

Κι' ἡ ψυχρή μας γνωριμία
δὲ μᾶς ἄφισε καμμία
φλογερὴ τοῦ ἔρωτα λέξι
ἀπ' τὰ χείλια νὰ ξεπλέξη
στὸν ψυχρὸ πληθυντικό...
Κι' εἶναι τόση ἡ δυσκολία
νὰ μοῦ πῆτε, νὰ σᾶς πῶ,
λησμονώντας τὴ φιλία
καὶ τὸν κόσμο ποὺ μᾶς βλέπει,
λησμονώντας καὶ τὸ «πρέπει»
μιὰ λεξοῦλα: «Σ' ἀγαπῶ!»

ΕΚΕΙΝΗ (ἔχει κλείσει τὰ μάτια της γοητευμένη κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ἀκούῃ τοὺς στίχους κι' ὅταυ ἀκόμα ἔχουνε τελειώσει... Ὕστερα, ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ τὸν κυττάζει μὲ τρυφερὴ συγκίνησι): Ἔχετε δίκιο... Πολὺ πιὸ δυνατὰ μιλάει ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὸν κοινὸ ἄνθρωπο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχει δίκηο, πρᾶγμα ποὺ δὲ τοῦ συμβαίνει συχνά. Γιατί, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ὁ ποιητὴς εἶναι ἐκτὸς τόπου, χρόνου καὶ πραγματικότητος... Ὅμως, στὴν περίπτωσι αὐτή, βαίσκεται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἀσθολογισμοῦ: Ἕνα αἴσθημα, γιὰ νὰ κρατηθῆ δυνατό, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μείνη ἀνεκδήλωτο καὶ μυστικό. Ἡ ἐκδήλωσι, ἡ ἐξωτερίκευσι, ἡ ὁμολογία φέρνουν τὸ τέλος... Ἐνῶ ἡ σιωπὴ συνεγίζει τὴ γοητεία...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Ἴσως ἔχετε δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ μελαγγολικὴ βεβαιότητα): Ὄχι ἴσως ἀσφαλῶς ἔνω δίκιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅμως δὲ λογαριάζετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταδικάζει ἡ θεωρία σας νὰ μείνουν σιωπηλοί; Εἶναι ποτὲ δυνατὸ ἡ σιωπηλὴ γοητεία νὰ τοὺς ναρίση εὐτυχία;

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμὰ ἀλλὰ συγκοατημένα): Ναί· τὴν εὐτυχίᾳ τῶν ὑπονοουμένων. Τὴν εὐδαιμονία τῆς ἐρωτικῆς διαισθήσεως. Τὸ πιὸ ὡραῖο εἶναι νὰ μαντεύῃ κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει ἕναν στεναγμό της): Ἂς προσταθήσουμε νὰ μαντέψουμε, λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαντέψτε, ὅπως μαντεύω κι' ἐνώ... Καὶ σωπᾶτε ὅπως σωπαίνω... (Ἡ ψυχρούλα ἔχει γίνει πιὸ ἔντονη στὴ Βεράντα. Ἐκείνη κι' Ἐκεῖνος ὑποχωροῦν, μποστὰ στὰ φθινόπωρο καὶ ἀφίνουν τὴ Βεράντα ἀπὸ φόβο μήπως ἡ γοητεία τους γίνη κατορροή...).

ΧΡ. Κ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

οο

Οἱ ὧρες τῶν ἐγκλημάτων

Μιὰ μακροχρόνια ἔρευνα ποὺ ἔκαμε ὁ δόκτωρ Χάνς φὸν Χέντιγκ, ἕνας ἐγκληματολόγος τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Γέϊλ, ἀπέδειξε ὅτι τὰ ἐγκλήματα παρουσιάζουν μιὰ ὡρισμένη καὶ σταθερὴ κατανομὴ στὶς διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας. Ἔτσι, τὰ 45% τῶν δολοφονιῶν γίνονται ἀπὸ τὶς 6 τ' ἀπόγευα ὡς τὰ μεσάνυχτα, πολὺ περισσότερα δὲ τὸ Σαββατοκύριακο παρὰ τὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς βδομάδας.

Ὁ λωποδύτες πιάνονται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὶς 2 ὡς τὶς 4 τὴ νύχτα.

Ἐκθέματα καὶ ἐκθέσεις

Ἐκθέσεις ὅλο ἀνοίγουνε αὐτὲς τὶς ἑβδομάδες,
ποὺ τὶς προσφέρουν ἄτομα ἢ σύλλογοι κι' ὁμάδες
κι' οἱ φίλοι τῶν ἐκθέσεων κοντεύουν νὰ τὰ μπλέξουν
γιατὶ δὲν ξέρουν, σήμερα, ποιὰ νὰ πρωτοδιαλέξουν...
Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ποὺ μόνιμα στὸ "Δστυ περιφέρονται,
εἰδῶν - εἰδῶν ἐκθέματα παντοῦ καὶ πάντα χαίρονται!

★

Μὲ μιὰ βολτίτσα, δηλαδή, ποὺ κάνουν μέσ' στοὺς δρόμους,
ἀπολαμβάνουν νεαρὲς μὲ ὁλόγυμνους τοὺς ὤμους,
βλέπουν καρπὲ ὁλάνοιχτα, καρποὺς λογῆς - λογῆς
καὶ γενικῶς μιὰν ἔκθεσι φρουτοπαραγωγῆς!
Μποροῦν ἐπίσης ἄνετα, ἐτοῦτο τὸν καιρό,
ποὺ τὸ ἀεράκι ἀρχισε νὰ δέσῃ τὸ «φουρό»,
νὰ κάτσουν σ' ὁποιαδήποτε πλατεῖα κεντρικὴ
καὶ νὰ χαροῦν τὴν ἔκθεσι τὴ φωτογραφική!

★

Ἂν στρέψουν τὴ βολτίτσα τους κατὰ τὴ Βουλιαγμένη,
σωστὴ ἀνθρωποθάλασσα θὰ δοῦν ἐκτεθειμένη
καὶ πλῆθος λίαν τορνευτῶν καὶ σμιλευτῶν σωμάτων,
ποὺ σοῦ θυμίζουν ἔκθεσιν συγχρόνων... ἀγαλμάτων!
Κι' ἂν κάτι περισσότερο ζητήσουν καὶ θελήσουν,
μποροῦν στὶς καμπινόγρυπιες τὸ μάτι νὰ κολλήσουν,
ὁπότε μ' ὕφος ἔκθαμβον καὶ γουρλωματικόν,
θὰ δοῦν πλουσίαν ἔκθεσιν «τοπίων φυσικῶν»!

★

Στὸ κῦμα τῶν ἐκθέσεων, ποὺ διαρκῶς φουντώνει
καὶ ὁ κρυφὸς ὁ ἔρωτας στὰ πάρκα ξεφαντώνει
καὶ στὶς δεντροστοιχίες τους τὶς πιὸ ξεημικές,
ἐκθέσεις ἀντικρύζουμε ζαχαροπλαστικές!
Μὰ συναντᾶμε κι' ἄπειρες κρυφο-ερωτευμένες,
ποὺ ρέστες ἀπομένουνε καὶ δή... ἐκτεθειμένες
καὶ κατ' ἀνάγκην φτάνουνε μιὰ μέρα στὸ σημεῖον
νὰ πακετάρουν... ἔκθετα γιὰ τὸ Βρεφοκομεῖον!

★

Μπορεῖς ἀκόμη, φίλε μου, στὰ χρόνια μας αὐτά,
νὰ δῇς καὶ κάτι «γούφταλα» μὲ κούρσες καὶ λεφτά
ποὺ κατακτοῦν, μετὰ πολλῶν, μιὰ νέα θεσπεσία,
καὶ τὸ θαμαλμένο τους ἐκθέτουν δημοσία...
Ἀπὸ κοντά της τρέχουνε, παντοῦ τὴν συνοδεύουν,
ἰκμάδες γιὰ χατῆρι της καὶ χρήματα ξοδεύουν
κι' ἡ «κάρα» τους ἡ γόησσα κι' ὁ κόμπος κομμάτων,
παρουσιάζει ἔκθεσιν... «ἀρχαίων εὑρημάτων»!

★

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουνε κι' οἱ μισο-ηλικιωμένοι,
ποὺ κάνουν κρὰ γιὰ πλάσματα μικρὰ καὶ τροφαντά
καὶ λησμονώντας κάποτε πῶς εἶναι παντρεμένοι,
ἐκθέτουν τὸν ἀπόρρητο καὶ κρύφιο τους σεβντᾶ.
Τὸ μυστικὸ μεράκι τους τοιοῦτον, φανερώνεται,
ἀπότε ἡ γυναίκα τους ὀρθῶς ἐξαγριώνεται
καὶ μὲ τὴν ἀδυσώπητη τὴ μάγκα της ἀντάμα
χειρωτεχνίας ἔκθεσιν τοὺς κάνει ἐν τῷ ἅμα!

★

Πληθωρισμὸς ἐκθέσεων μᾶς δέρνει αὐτοὺς τοὺς μῆνες
κι' ἐκθέσεις βλέπεις ἀπείρους σ' ἀμέτρητες βιτρίνες
ἀλλὰ μποστὰ τους τὸ κοινὸν παγάνει ὀλοταχῶς,
γιατὶ ὁραματίζεται τοὺς φόρους συνεχῶς...
Τῶν τεκμηρίων, δηλαδή, λογίζεται τὴ δράσι
καὶ δὲν τολμᾶ αὔριο καινὰ κοστοῦμι γ' ἀγοράσῃ
γιατὶ κι' αὐτὸ «πολυτελές», αἰσίως, θεωρεῖται
καὶ στῶν ἔφορων τὸ «γκισέ» ταχέως ἀφαιρεῖται!
Κι' φυσικά, παμφίλτατοι, μὲ τέτοιες ἀφαιρέσεις
θὰ πληθυνθοῦν στὸν τόπο μας κι' οἱ ἄκομες ἐκθέσεις!

Ἐπιμελητὴς
Μπ. Τέλλος

Ἡ Συντάξις

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΡΕΣΕΙ

ΟΠΩΣ ὑπάρχουν ὡρισμένα πράγματα, πού ἀρέσουν σ' ὅλους τούς συζύγους, ἔτσι εἶναι καί μερικά ἄλλα πού, κατά κανόνα, δέν τ' ἀντιπαθοῦν. Πρέπει, λοιπόν, νάχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι δέν τοῦ ἀρέσει νά σᾶς βρίσκη καμμιά παράλειψι, ἀκόμα καί τήν πιό μικρή, στό νοικοκυριό. Φυσικά δέν ἔχει ἄδικο. Ἀλλά, πρός Θεοῦ, μήν τοῦ ἐπιτρέψετε ποτέ νά σᾶς κάνη σκηνή γιά μιά σούπα περισσότερο ἁλατισμένη ἤ γιά μερικές πατάτες, πού ξεράθηκαν στό τηγάνισμα.

Δέν τοῦ ἀρέσει νά τόν ἐνοχλῆτε μέ τά οἰκιακά σας μικροατυχήματα, παρουσιάζοντάς τα σάν τρομερές καταστροφές, καί μέ τά διάφορα κουτσομπολιά τῆς γειτονιᾶς.

Δέν τοῦ ἀρέσει νά γίνεται σκλάβος τῆς τάξεως. Οἱ καυγάδες γιά τό παρκέ πού λέρωσε ἤ γιά τό τασάκι πού ἀναποδογύρισε στό χαλί ἤ στό μόλις σκουπισμένο πάτωμα, εἶναι κάτι πού κυριολεκτικά τόν ἐκνευρίζει.

Δέν τοῦ ἀρέσει νά τοῦ «κάνετε μοῦτρα», ὅταν φέρνη κάποιο φίλο στό σπίτι, γιά νά φάνε ἤ γιά νά συζητήσουν. Ἡ φιλοξενία εἶναι μιά εὐγενική ὅσο καί γοητευτική ἀρετή, καί ἄλλωστε, κάθε τι πού σπάζει τή ρουτίνα τῆς καθημερινότητος, πρέπει νά εἶναι καλοδεχούμενο. Ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἄν σᾶς δίνη κόπο. Ἡ εὐχαρίστησι πού θά νοιώση ὁ ἄνδρας σας, ὅταν καλοδεχθῆτε ἕνα φίλο του, εἶναι ἡ καλύτερη ἀμοιβή γιά κάθε κόπο σας.

Δέν ἀρέσει, οὔτε σ' αὐτόν, οὔτε σέ κανένα νά αἰσθάνεται σάν αἰχμάλωτος.

ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΞΥΠΝΗ

Σεβασθῆτε τήν ἀνεξαρτησία του, τήν ἐλεύθερη διάθεσι τοῦ χρόνου του, καί... τό περιεχόμενο τῆς τσέπης του. "Ἄν φερθῆτε ἀντίθετα, θά τόν κάνετε νά νοιώθη πώς βρίσκεται σέ φυλακή. Κι' αὐτό ποτέ δέ βγαίνει σέ καλό.

Φυσικά, μήν περιμένετε νά σᾶς ἀνταποδώση αὐτές τίς λεπτότητες, τούλάχιστο μ' εὐχαρίστησι. Πρέπει νά δημιουργήσετε μόνη σας ἕνα κλίμα ἐμπιστοσύνης καί ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως. Κι' αὐτό κυρίως ἐξαρτᾶται ἀπό σᾶς.

Ἀκόμη, δέν τοῦ ἀρέσει νά τοῦ κάνετε «τήν ἐξυπνη». "Οταν κάνη ἕνα λάθος, γιά τό ὁποῖο τόν εἴχατε προειδοποιήσει, μήν τοῦ κοπανάτε κάθε τόσο, ὅτι ἔπρεπε νά σᾶς εἶχε ἀκούσει. Τά: «"Αν ἤμουνα στή θέσι σου», «Σοῦ τό'χα πῆ ἐγώ», «Ἄλλη φορά νά μ' ἀκοῦς», καί τά παρόμοια, εἶναι φυσικό νά τόν ἐκνευρίσουν καί νά τόν ἐρεθίσουν, γιατί τόν ταπεινώνουν.

Δέ χρειάζεται, βέβαια, νά σᾶς πῶ, ὅτι δέν τοῦ ἀρέσει νά τόν προσβάλλετε. Τά φλέρτ, τά χαμόγελα πού μπορεῖ νά παρεξηγηθοῦν, τά ἐπανειλημμένα κομπλιμέντα στούς ἄλλους, τόν κάνουν ἔξω φρενῶν, ὅπως θά ἔκαναν καί σᾶς στήν ἀνάλογη περίπτωσι. Καί τόν προσβάλλουν καί στά μάτια τά δικά του καί στά μάτια τῶν ἄλλων.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ὁ Θεός ἔδωσε στόν ἄνθρωπο ἕνα χάρισμα: τήν ὁμιλία. Μά τά λόγια πού βγαίνουν ἀπό τό στόμα μας, μπορεῖ νά εἶναι γλυκά, μπορεῖ καί δηλητήριο. Καί, συχνά, χωρίς νά ἔχουμε τέτοια πρόθεσι, βγαίνουν ἀπό τά χείλη μας λόγια γιά τά ὁποῖα μετανοιώνουμε κατόπιν. Γιατί δέν τά ζυγίσαμε, πρίν τά ποῦμε.

Καμμιά γυναίκα καί κανένας ἄντρας δέν πρέπει νά παραγνωρίζη τή δύναμι τῶν λέξεων, καί προπαντός τοῦ «τόνου», μέ τόν ὁποῖο λέγονται. Τά λόγια πληγώνουν πιό σκληρά καί ἀπό τά χτυπήματα, κι ἀφίνουν σημάδια, πού δέ φεύγουν ποτέ. Ἀκόμα καί μετά τή συμφιλίωσι, πού εἶναι πάντα τόσο γλυκειά, ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν ἀξέχαστα, ἔστω καί ἄν κανείς ἀπό τούς δυό δέ δείχνη πώς τά θυμᾶται.

Καί, γιά νά τ' ἀποφύγετε, χαλιναγωγῆστε πρῶτα-πρῶτα τή διάθεσί σας γιά καυγᾶ, ἀκόμα καί ἄν τόν γυρεύουν τά νεῦρα σας, ἤ ἡ κλίσι σας στήν ἡθοποιΐα. Καλύτερα θά εἶναι νά κάνετε ἕνα κρύο ντούς.

Μάθετε νά μιλᾶτε σέ ἤρεμο τόνο, χωρίς ἀναστεναγμούς καί παράπονα, σά νά ὑποφέρετε φοβερά μαρτύρια.

Μήν ντρεπόσαστε νά παραδεχτῆτε τό λάθος σας, ὅταν ὑπάρχη. "Αν ἡ σκηνή δημιουργήθηκε ἀπό ἐκεῖνον καί ὄχι ἀπό σᾶς, προσπαθῆστε νά τήν κάνετε ὅσο τό δυνατόν πιό ἀπίνδυνη.

Μήν παραστήσετε ὅμως οὔτε τόν ἄγγελο, οὔτε τό θῦμα.

Κάντε ὅ,τι μπορεῖτε γιά νά ἀποφύγετε μιά συζήτησι πού μπορεῖ νά ὁδηγήση σέ σκηνή. Εἶναι τόσο εὔκολο γιά μιά γυναίκα ν' ἀλλάξη θέμα!

"Αν ἡ σκηνή προχωρήση πολύ καί καταλάβετε, ὅτι τά νεῦρα σας δέν ἀντέχουν ἄλλο καί θά παρεκτραπῆτε, χρησιμοποιῆστε ὅση ψυχραιμία σᾶς ἀπόμεινε καί, βρίσκοντας μιά ὁποιαδήποτε πρόφασι, πηγαίνετε σέ μιά ἄλλη κάμαρα. Προσοχή, ὅμως, δέν πρέπει νά χτυπήσετε πίσω σας τήν πόρτα.

"Υστερ' ἀπό μερικά λεπτά, κι' ἐσεῖς θά ἔχετε συνέλθει κι' ἐκεῖνος θά καταλάβη τό λάθος του — ἄν ἔχη λάθος. Καί θά'χετε ἀποφύγει μιά ρῆξι, πού θά σᾶς εἶχε κάνει δυστυχισμένους καί τούς δυό.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Στή διάρκεια τοῦ συζυγικοῦ βίου, θά ὑπάρξουν καί ἄρες πικρές καί δυσάρεστες. Θά προβάλουν κάποτε συννεφάκια. Προσπαθῆστε νά μή τ' ἀφίσετε νά μαυρίσουν καί νά ξεσπάσουν σέ καταιγίδα. Καί, πρό παντός, ἀποφεύγετε νά δημιουργῆτε σεῖς αὐτά τά συννεφάκια. Γιατί μιά τρίχα χωρίζει τά μικρά δράματα ἀπό τίς μεγάλες τραγωδίες. Εἶναι ὁλέθριο νά προβάλλετε μικρά παράπονα καί νά πηγαίνετε γυρεύοντας νά τά κάνετε αἰτίες σοβαρῶν τσακωμῶν.

'Η πιό συχνή ἀφορμή τῶν συζυγικῶν καυγάδων εἶναι τό «τέρας μέ τά πράσινα μάτια», ἡ ζήλεια. 'Η ζήλεια εἶναι τό δηλητήριο τῆς ἀγάπης. Καί, ὅπως ὅλα τά δηλητήρια, ἐνῶ σέ μικρές ἐλαφρές δόσεις ὠφελεῖ, σέ μεγάλες σκοτώνει.

Μήν κάνετε, ὅτι δέν εἴσαστε ζηλιάρα, γιά νά ἀκολουθῆτε ὕθλην τήν αἰσθηματική μόδα. Ἀκόμα καί ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι δέ ζηλεύετε, προσπαθῆστε νά τό κρύψετε, γιατί δέν εἶναι εὐγενικό νά δείχνετε τόση σιγουριά στόν ἑαυτό σας.

Αὐτό δέ σημαίνει, ὅτι πρέπει νά φτάσετε στήν παθολογική ζήλεια.

"Αν ἔχετε σοβαρούς λόγους νά ζηλεύετε, μήν ὀχυρώνεσθε πίσω ἀπό τήν ἀξιοπρέπειά σας καί μή δεχόσαστε στωϊκά κανένα παραστράτημα. Μή φανῆτε δειλή καί ἀδύνατη. Ὑπεραστισθῆτε ἀποφασιστικά τήν εὐτυχία σας καί τά δικαιώματά σας, μέ τήν παραφορά τῆς καρδιᾶς πού ἀγαπᾶ καί προδίνεται. Τό νά τοῦ φερθῆτε ψυχρά ἤ μέ περιφρόνησι, δέν ἔχει καμμιά ἀξία. Δημιουργεῖτε ἔτσι ἕνα παγόβουνο ἀνάμεσά σας, πού θά σᾶς χωρίση ἀκόμα πιό πολύ.

'Απλῶστε μπροστά στά μάτια του τόν ἔρωτα καί τόν πόνο σας. Τό σύστημα αὐτό μπορεῖ νά συγκινήση, ὄχι μόνο ἕναν ἄντρα ἀλλά καί βράχο ἀκόμα...

"Αν ὅμως ἡ κατάστασι αὐτή συνεχισθῆ, ἄν βλέπετε, ὅτι ὁ ἄντρας σας ἔπαψε νά εἶναι δικός σας καί ὅτι δέν ἐνδιαφέρεται γιά τό ἄν ἡ συμπεριφορά του σᾶς κάνη δυστυχισμένη, μιά εἶναι ἡ λύσι. Σκληρή βέβαια, ἀλλά ἀναγκαία: Χωρίστε, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός.

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Μά, ἄν δέν εἴσαστε σίγουρη γιά τήν ἀπιστία, μήν ἀπελπίζεστε, μήν πέφτετε σέ θλιβερές σκέψεις καί, προπαντός, μήν τοῦ λέτε τίς ὑποψίες σας. "Αν εἶναι βάσιμες, θά τόν κάνετε πιό προσεκτικό. "Αν εἶναι φαντασία σας, τόν ἀδικεῖτε καί τόν κάνετε δυστυχῆ.

'Υπάρχει ἐπίσης καί ἡ ἀντεπίθεσι. 'Ο ἄντρας σας δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τίς ἄλλες γυναῖκες; Προσποιηθῆτε κι' ἐσεῖς πώς βρίσκετε γοητευτικούς τούς θαυμαστάς σας, ἤ ἔστω τούς γνωστούς σας. Ἀλλάξετε χτένισμα, ἀγοράστε ἕνα καινούργιο φόρεμα, ἀρχίστε νά ἐπισκέπτεσθε συχνότερα τίς φίλες σας καί νά βγαίνετε ἔξω μαζί τους, προσπαθῆστε νά ἀνανεωθῆτε, νά γίνετε ἄλλη. Κάντε τον νά σκεφτῆ, ὅτι δέ σᾶς ξέρει ἀκόμα καλά, ὅτι κάπου μέσα σας, ὑπάρχει κρυμμένη μιά γυναίκα πού ποτέ του δέν κατάφερε νά τήν ἀνακαλύψη. "Οταν δῆ, ὅτι κινδυνεύει νά χάση κάτι, πού δέν τό ἐκτίμησε ἀρκετά ὅσο ἦταν δικό του, θά ξαναγυρίση κοντά σας, πιό θερμός καί πιό πιστός ἀπό κάθε ἄλλη φορά.

Μήν ξεχνᾶτε ἀκόμα, ὅτι ἡ σιωπή εἶναι θαυμάσιο ὅπλο. 'Υπάρχει ὅμως ἡ διάφανη σιωπή, πού ἀνάμεσά της οἱ δυό καρδιές συναντῶνται, καί ἡ ἀδιαπέραστη σιωπή, πού χωρίζει χειρότερα καί ἀπό τά πιό σκληρά λόγια. Αὐτή τή δεύτερη φροντίστε νά τήν ἀποφύγετε. "Οταν ἐγκατασταθῆ δίπλα στό τζάκι τοῦ σπιτιοῦ σας, ἐκεῖ πού θά ἔπρεπε νά κάθεται ἡ ἀγάπη, ἡ εὐτυχία σας ἔχει καταστραφῆ.

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

Συχνά, παρ'ὅλες μας τίς προσπάθειες, δέν ἀποφεύγουμε μιά μεγάλη σκηνή, ἕνα σοβαρό καυγᾶ, πού ἔγινε γιά κάποια ἀφορμή. 'Η κατάστασι τῆς ψυχρότητος, δέ μπορεῖ, βέβαια, νά συνεχισθῆ.

Σάν τό οὐράνιο τόξο μετά τή θύελλα, ἔρχεται ἡ συμφιλίωσι τῶν δύο συζύγων, ἔπειτα ἀπό ἕνα τσακωμό. Προσπαθῆστε νά «ξαναγυρίσετε» πρώτη. 'Ο ἄντρας σας, καί γενικά ὁ ἄντρας, εἶναι πολύ δύσκολο νά παραδεχθῆ, ὅτι δέ μπορεῖ νά κάνη χωρίς ἐσᾶς. Κι' ἄν γυρίση αὐτός πρῶτος, θά τοῦ μείνη γιά πάντα μιά πικρία γιά τήν ἀδυναμία που ἔδειξε. Μιά πικρία πού θά εἶναι εἰς βάρος τῆς ἀγάπης σας. "Ενα χαμόγελό σας εἶναι ἀρκετό γιά νά ὑπογραφῆ εἰρήνη. Ἀλλά προσέξετε! Πρέπει νά ξεχάσετε τελείως τόν καυγᾶ σας. Δέν ὑπάρχει κανένας λόγος νά τοῦ μουρμουρίσετε στ' αὐτί, τήν ὥρα πού σᾶς φιλάει «Κι' ὅμως, ἀγάπη μου, ξέρεις ὅτι ἔφταιγε ἐσύ». Εἶναι σά νά ξαναρχίζετε τίς ἐνθουσιαστικές ἐξῆς. Κι' αὐτή τή φορά δέ θά φταίη ἐκεῖνος

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Ενα μικρό ταξειδι στη Κύθηρα.

Ἰδιά τόν Ἔρωτα

★ Ἀγάπη καί χορούμενη καρδιά εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα.

Δάντης

★ Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πυξίδα τῆς γυναίκας.

Φόν Ντίνκελ

★ Πρέπει νά δώσης τήν καρδιά σου, γιά νά κατακτήσης μιά ἄλλη καρδιά.

Μπόρν

★ Τό πρῶτο φιλί δέν δίνεται μέ τό στόμα, ἀλλά μέ τά μάτια.

Μπερνάρ

★ Μόνο ἡ τελευταία ἀγάπη μιᾶς γυναίκας μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τήν πρώτη ἀγάπη ἑνός ἄντρα.

Μπαλζάκ

★ Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ποίησι τῶν αἰσθήσεων.

Μπαλζάκ

★ "Ενας ἄντρας καί μιά γυναῖκα συγχωροῦν πρόθυμα ὁ ἕνας τόν ἄλλον ὅσο κρατάει ἡ ἀγάπη τους.

Λαροσφουκώ

★ "Οποιος ἀρχίζει ν' ἀγαπάη πρέπει νά εἶναι ἕτοιμος νά ὑποφέρη.

Ἱππόλυτος ντέ Μέρ

★ Ἡ ἀγάπη δέν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπό τόν πόθο γιά τό ἄγνωστο.

Πετιέ

★ Οἱ ἐρωτευμένοι πιστεύουν πώς ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε γι' αὐτούς.

Φόν Πλάττεκ

★ Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πιό γρήγορη ἀπό ὅλες τίς δασκάλες τῆς γῆς. Της ἀρκοῦν μερικά λεπτά γιά νά μᾶς τά μάθη ὅλα.

Σαΐφφελ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΨΗΛΩΣΕΤΕ κατά 2-4 ἑκατοστά

Ἡ ἐπαναστατικὴ μέθοδος τοῦ καθηγητοῦ Β. Κνιάσσεφ

Τὸ κρυφὸ παράπονο πολλῶν κοριτσιῶν εἶναι ὅτι ἔχουν μικρὸ ἀνάστημα. Καὶ τί δὲν θἄδιναν, γιὰ νὰ κερδίσουν μερικὰ ἑκατοστά!

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι, ὡστόσο, ἀκατόρθωτο. Μιὰ νέα μπορεῖ ὡς τὴν ἡλικία τῶν 25 χρόνων νὰ κερδίσῃ, χωρὶς μεγάλη δυσκολία 2—4 ἑκατοστά, ἐκτελῶντας συστηματικὰ ὡρισμένες ἀσκήσεις. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, οἱ δυσκολίες εἶναι πολὺ μεγαλύτερες. Ἀλλὰ καὶ πάλι, μπορεῖ νὰ κερδίσῃ ἐνάμισυ ὡς δύο ἑκατοστά, ξεσφίγγοντας τὸ κορμί της καὶ τεντώνοντας τοὺς μῦς της.

Ὅλο τὸ σῶμα —μῦς καὶ ὀστᾶ— ἔχουν μιὰ φυσικὴ τάσι πρὸς τὰ κάτω, λόγω τοῦ βάρους των. Γιὰ νὰ μεγαλώσωμε τὸ ἀνάστημά μας, πρέπει νὰ τὰ τεντώσωμε πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ κρατάει ὁλόισιο τὸ κορμί του, φαίνεται ψηλότερος ἀπὸ ἕναν ἄλλον, πού, μ' ὅλο ποὺ τὸν περνάει στὸ ἀνάστημα, ἀφήνει τοὺς μῦς του χαλαροὺς καὶ δὲν ἀντιδρᾶ στὴ φυσικὴ τάσι ποὺ ἔχουν νὰ γέρνουν πρὸς τὰ κάτω.

Γιὰ τὴν ἐπιμήκυνσι τοῦ σώματος ἔχουν ἐπινοηθῆ διάφορες μέθοδοι. Ἡ πιὸ κλασσικὴ ἀπὸ ὅλες εἶναι τῆς σκάλας. Σ' ὅλες τὶς αἴθουσες ρυθμικῆς γυμναστικῆς καὶ χοροῦ ὑπάρχουν μεγάλα ξύλινα ταμπλὼ μὲ ὁριζόντιες ράβδους, σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατοστῶν τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ μαθήτριες τεντώνουν τὰ χέρια τους, προσπαθῶντας νὰ φτάσουν ὁλοένα καὶ πιὸ ψηλά.

Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔχει πολλὰ μειονεκτήματα. Κουράζει τοὺς μῦς καὶ τὴν καρδιά. Ἀπαιτεῖ, ἐξ ἄλλου, μιὰ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπη προσοχή, ποὺ ἐξαντλεῖ τὸ μυαλὸ καὶ τσακίζει τὰ νεῦρα.

Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα, ὁ Βόρις Κνιάσσεφ, ὁ περίφημος καθηγητὴς χοροῦ τῆς Λουντμίλλας Τσερίνα, τῆς Λέσλι Καρὸν καὶ τῆς Ζιζὶ Ζανμαίρ, ἐπενόησε μιὰ καινούργια μέθοδο, ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἐπαναστατικὴ καὶ ποὺ κάθε γυναίκα μπορεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ χρειάζεται εἰδικὰ ὄργανα.

Ἡ πρωτοτυπία αὐτῆς τῆς μεθόδου συνίσταται στὸ ὅτι γίνεται... στὸ πάτωμα.

Ὁ Βόρις Κνιάσσεφ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι ἕνα σῶμα ξαπλωμένο ὁριζόντια κουράζεται πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ποὺ βρίσκεται σὲ κατακόρυφη στάσι καὶ ποὺ πρέπει νὰ ἐλέγχῃ ἀδιάκοπα τὴν ἰσορροπία του. Ἔτσι, ἡ νέα ποὺ ἐφαρμόζει αὐτὴ τὴ μέθοδο μπορεῖ νὰ ἀφιερώσῃ ὅλη της τὴν προσοχὴ στὴν ἐκτέλεσι τῶν διαφόρων ἀσκήσεων. Κερδίζει, συνεπῶς, χρόνο καὶ ταὐτόχρονα κουράζεται λιγώτερο.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς νέας μεθόδου εἶναι πολλά:

1) Ἀναπνοή. Ἡ ὑπτία θέσι διευκολύνει σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς ἀναπνευστικὲς κινήσεις καὶ τὶς κάνει πιὸ ξεκούραστες καὶ πιὸ ἄνετες. Ἡ καλὴ καὶ πλήρης ἀναπνοὴ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι κάθε ἀσκήσεως, εἴτε ἀποβλέπει σ' ὡρισμένο σκοπό, ὅπως στὴν προκειμένη περίπτωσι, εἴτε στὴ γενικὴ τόνωσι καὶ εὐλυγισία τοῦ σώματος.

2) Στάσι τοῦ σώματος. Ἕνας ἄνθρωπος σὲ ὑπτία θέσι κρατάει πιὸ ἄνετα τὸ λαιμό του τεντωμένο καὶ τὴ σπονδυλική του στήλη ἴσια.

3) Ἐπιμήκυνσι τῶν μυῶν. Τὸ τράβηγμα τῶν μυῶν γίνεται εὐκολώτερα στὴν ὑπτία στάσι, γιατὶ τὸ λόγο ὅτι στὴν προσπάθειά τους δὲν συναντοῦν ἀντίδρασι ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος. Τὸ τράβηγμα αὐτό, ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ γίνῃ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐνῶ ἡ ὀρθία στάσι τὸ περιορίζει σὲ μιὰ μοναδική: εἴτε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω (προκειμένου γιὰ τὰ κάτω ἄκρα), εἴτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, προκειμένου γιὰ τὸν κορμὸ καὶ τὸ κεφάλι.

4) Εὐθυγράμμισι τῶν μελῶν. Τὰ στραβὰ πόδια, ὅπως κι' ἐκεῖνα ποὺ γέρνουν πρὸς τὰ ἔξω σὲ σχῆμα Χ, οἱ διαφορὲς τοῦ μήκους τους κι' οἱ σκολιώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, διορθώνονται εὐκολώτερα μὲ τὴ νέα μέθοδο, χάρις στὴν ἐλευθερία τῶν κινήσεων, ποὺ παρέχει ἡ ὑπτία θέσι τοῦ σώματος.

Οἱ ἀσκήσεις ποὺ ὑποδεικνύει ὁ Βόρις Κνιάσσεφ πρέπει νὰ γίνωνται «στὰ ζεστά».

— Οἱ μῦς, λέει ὁ Κνιάσσεφ, δὲ μποροῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ διαπλασθοῦν κανονικὰ παρὰ μόνον ὅταν εἶναι ζεστοὶ ἐσωτερικὰ κι' ἐξωτερικά. Οἱ ἀσκήσεις «ἐν ψυχρῷ» ὄχι μόνο δὲν ὠφελοῦν, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν κρυολογήματα, κράμπες καὶ ἐπικίνδυνες ψύξεις. Ὅπως τὸ σίδερο δουλεύεται ζεστό, ἔτσι καὶ τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ζέστη, γιὰ νὰ διαμορφωθῆ ἁρμονικά.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ συνιστᾶ στὶς μαθήτριές του νὰ φοροῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἀσκήσεων μιὰ μάλλινη φόρμα, ποὺ ἐξασφαλίζει στὸ σῶμα τὴν ἀπαιτούμενη θερμότητα καὶ τὸ προφυλάσσει ἀπὸ τὰ κρυολογήματα.

Ἡ ἐφίδρωσι ποὺ θὰ προκαλέσῃ πιθανὸν αὐτὴ ἡ μάλλινη φόρμα, ἐξυπηρετεῖ περισσότερο τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπό.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις μὲ μαγιό.

Ἡ φόρμα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε πρέπει νὰ φτάνῃ ὡς τοὺς ἀστραγάλους καὶ νὰ σκεπάζῃ τὸ λαιμὸ καὶ τοὺς ὦμους. Θὰ τὴν συμπληρώσετε μ' ἕνα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες.

Καὶ τώρα νὰ ποιὲς εἶναι οἱ ἀσκήσεις ποὺ ὑποδεικνύει ὁ Βόρις Κνιάσσεφ:

ΑΡΧΙΚΗ ΘΕΣΙ

Ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα στὸ πάτωμα. Τραβῆξτε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω, σὰν κάποιος νὰ σᾶς ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ κι' ἀπὸ τ' αὐτιά, χωρὶς ν' ἀνασηκώσετε τὸ σαγόνι. Κολλῆστε τὶς ὠμοπλάτες καὶ τὴ ράχη στὸ πάτωμα, σπρώχνοντας τοὺς ὦμους πρὸς τὰ κάτω. Τὸ στῆθος καὶ τὸ στομάχι σας δὲν πρέπει νὰ φουσκώνουν. Θὰ σφίξετε τοὺς μῦς τῶν γλουτῶν τόν

ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ θὰ ἰσοπεδώσετε τὴν κοιλιά σας. Θὰ τεντώσετε τὶς κνῆμες σας ὅσο περισσότερο μπορεῖτε. Τὰ γόνατά σας πρέπει νὰ εἶναι σφιγμένα, μὲ τὴν ἐπιγονατίδα γυρισμένη πρὸς τὰ ἔξω (ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἀνάμεσα στὰ γόνατά σας πρέπει νὰ στέκεται ὁλόισιο). Τὰ χέρια πρὸς τὰ πίσω (εἰκ. Α).

1Η ΑΣΚΗΣΙ

Θὰ τὴν κάμετε 4 φορὲς στὴν ἀρχὴ κι' ἀφοῦ τὴν συνηθίσετε 8 φορές.

Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ ἐπιμηκύνῃ ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας καὶ εἰδικώτερα τὴ μέση, τὰ ἰσχία, τοὺς μηροὺς, τὴν κνήμη καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδιοῦ (κου ντὲ πιέ).

Προπαρασκευαστικὴ κίνησι: Θ' ἀνοίξετε τὶς κνῆμες, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσετε γωνία 45 μοιρῶν.

Πρῶτος χρόνος.— Γυρίστε τὶς κνῆμες πρὸς τὰ μέσα, βάζοντας σὲ κίνησι τὶς ἁρθρώσεις τῶν ἰσχίων. Μὴν ξεσφίγγετε τὴν ἄρθρωσι τοῦ γόνατος, ἢ τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ.

Δεύτερος χρόνος.— Γυρίστε τὰ πόδια πρὸς τὰ ἔξω. Αὐτὴ τὴν κίνησι θὰ τὴν κάμετε σφίγγοντας τοὺς μῦς τῶν γλουτῶν καὶ βάζοντας σὲ κίνησι τὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ ποδιοῦ, σὰ νὰ θέλατε νὰ τὸ ξεκολλήσετε ἀπὸ τὴ βάσι του.

Τρίτος χρόνος.— Κάμψετε τὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσετε τοὐλάχιστον μιὰ ὀρθὴ γωνία (ἂν δὲν μπορῆτε περισσότερο) μὲ τὴν κνήμη, χωρὶς νὰ τὰ ξεκολλήσετε ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Θὰ τεντώσετε ταὐτόχρονα τὴ φτέρνα καὶ τοὺς μῦς τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς κνήμης πρὸς τὰ κάτω (εἰκ. Β). Τὰ χέρια στὰ πλάγια.

Τέταρτος χρόνος.— Κατεβάστε τὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὅσο μπορεῖτε περισσότερο, προσπαθῶντας νὰ πλησιάσετε τὸ πάτωμα.

Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ σᾶς κουράσῃ στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ πρέπει νὰ συνηθίσετε νὰ τὴν ἐκτελῆτε κανονικά. Θὰ ξεσφίξῃ τὶς ἁρθρώσεις σας, θὰ τεντώσῃ τοὺς μῦς σας καὶ θὰ σᾶς προπαρασκευάσῃ στὶς ἑπόμενες.

Μὴν βιάζετε τὸ σῶμα σας. Οἱ κινήσεις σας πρέπει νὰ εἶναι ἤρεμες καὶ τελείως ἀβίαστες. Ἔτσι μόνον θὰ ἐπιτύχετε τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκετε καὶ ταὐτόχρονα δὲ θὰ κουρασθῆτε.

Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ κανονικὴ ἀρχικὴ θέσις. Ἡ μάλλινη φόρμα θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπαιτούμενη θερμότητα καὶ θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ κρυολογήματα, τὶς κράμπες κτλ.

2Η ΑΣΚΗΣΙ

Θὰ τὴν κάμετε 8 φορὲς στὴν ἀρχὴ καὶ 16 φορὲς κατόπιν. Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ συντελέσῃ στὴν ἐπιμήκυνσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τῶν μυῶν τῆς ὀσφύος καὶ τῶν γλουτῶν καὶ τῶν τενόντων τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς κνήμης.

Προπαρασκευαστικὴ κίνησι: Θὰ φέρετε τὰ χέρια σας πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Οἱ ἀγκῶνες κι' οἱ βραχίονες πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ ἀπόστασι 5 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Πρῶτος χρόνος.— Ἀνασηκωθῆτε καὶ φέρτε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ στὴν κατακόρυφο. Τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἐμπρός. Θὰ τινάξετε τὸ θώρακά σας πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀνεβάσετε τοὺς ὦμους σας πρὸς τὸ μέρος τῶν αὐτιῶν (εἰκ. Γ). Τὰ πόδια ἑνωμένα, μὲ σφιγμένους τοὺς μῦς τῶν γλουτῶν.

Δεύτερος χρόνος.— Θὰ γείρετε τὸ κορμὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδιῶν, φέρνοντας τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς νὰ καμπουριάσετε τὴ ράχη ἢ νὰ λυγίσετε τὰ γόνατα.

Θὰ λυγίσετε τὸ κορμὶ στὸ ὕψος τῶν βουβώνων κι' ὄχι τῆς μέσης. Θὰ τεντώσετε ταὐτόχρονα τὸ σαγόνι σας πρὸς τὰ ἐμπρὸς (εἰκ. Δ).

Τρίτος χρόνος.— Θὰ ξαναφέρετε τὸ σῶμα σας στὴν κατακόρυφο, χωρὶς νὰ χαλαρώσετε τοὺς μῦς σας.

Τέταρτος χρόνος.— Θὰ ξαπλωθῆτε ἀργὰ στὸ πάτωμα. Τὸ κεφάλι σας θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο ποὺ θ' ἀκουμπήσῃ χάμω.

3Η ΑΣΚΗΣΙ

Θὰ τὴν κάμετε 4 φορὲς στὴν ἀρχὴ καὶ 8 φορὲς κατόπιν.

Ἡ ἄσκησι αὐτὴ ἐπιμηκύνει τὸ σῶμα, λόγω τοῦ ὅτι ἀνορθώνει τὴ λεκάνη καὶ τεντώνει τοὺς μῦς, ἀπὸ τὸ θώρακα ὡς τὰ πόδια καὶ ἰδιαίτερα ἐκείνους τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν μηρῶν.

Ἀρχικὴ θέσι.— Ὅ-μοια μ' ἐκείνη τῆς 1ης ἀσκήσεως (εἰκ. Α).

Πρῶτος χρόνος.— Θὰ φέρετε τὰ πόδια πρὸς τὴ λεκάνη, λυγίζοντας τὰ γόνατα καὶ ἀνασηκώνοντας τὰ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Οἱ φτέρνες σὲ ὕψος 4—5 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος (εἰκ. Ε). Τὰ χέρια στὰ πλάγια.

2ος χρόνος.— Θ' ἀνοίξετε τὰ πόδια, γλυστρῶντας τὶς φτέρνες πάνω στὸ πάτωμα καὶ μὲ τὰ γόνατα τελείως τεντωμένα (εἰκ. ΣΤ). Ἡ ράχη πρέπει ν' ἀκουμπάη τελείως πάνω στὸ πάτωμα.

3ος χρόνος.— Ξαναγυρίσετε στὴν ἀρχικὴ θέσι, χωρὶς νὰ χαλαρώσετε τοὺς μῦς σας.

4ος χρόνος.— Τεντώστε τὰ πόδια πρὸς τὰ κάτω, ὅσο μπορεῖτε περισσότερο, σφίγγοντας τοὺς μῦς τῶν γλουτῶν καὶ γέρνοντας τὰ γόνατα πρὸς τὸ ἔδαφος.

Κατὰ τὴν πρώτη περίοδο μπορεῖτε νὰ βάλετε ἕνα ἄλλο πρόσωπο νὰ σᾶς κρατάη τὰ γόνατα «πρὸς τὰ ἔξω». Αὐτὸ ἔχει πρωταρχικὴ σημασία.

Στὴν ἀρχὴ θὰ κάμετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι μὲ τὸ ἕνα πόδι πρῶτα κι' ὕστερα μὲ τὸ ἄλλο. Ἀφοῦ συνηθίσετε, θὰ τὴν κάνετε καὶ μὲ τὰ δύο πόδια ταὐτόχρονα.

Συνολικὴ διάρκεια τῶν τριῶν ἀσκήσεων: Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι, κατὰ τὸ πρῶτο στάδιο, ποὺ μποροῦμε νὰ τὸ ἀποκαλέσωμε προπαρασκευαστικό, θὰ χρειασθῆτε περισσότερο χρόνο.

Νὰ ἀκόμη δυὸ ἀσκήσεις, ποὺ εἶναι λιγώτερο δύσκολες, ἀλλὰ ποὺ ἀπαιτοῦν ὄχι μικρότερη προσοχή:

4Η ΑΣΚΗΣΙ

Ὄρθια στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Τὰ χέρια ψηλά. Ὁ λαιμὸς καὶ τὸ κορμὶ τεντωμένα, σὰν νὰ θέλατε νὰ φτάσετε πιὸ ψηλά. Θὰ κάμετε τὸ γῦρο τοῦ δωματίου σας ἐπὶ 5 λεπτά.

Εἶναι καλὸ αὐτὴ ἡ ἄσκησι νὰ προηγῆται ἀπὸ τὶς ἄλλες ποὺ σημειώσαμε παραπάνω. Μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπαναλάβετε καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτές, ἂν δὲν εἴσαστε πολὺ κουρασμένη.

5Η ΑΣΚΗΣΙ

Ξαπλωθῆτε μπρούμυτα καὶ πάρτε ἀπὸ μιὰ καρφίτσα στὸ κάθε χέρι. Τὸ σῶμα καὶ τὰ πόδια τεντωμένα. Τὰ γόνατα καὶ οἱ φτέρνες πρέπει νὰ ἐφάπτωνται. Οἱ μῦς τῶν γλουτῶν σφιγμένοι πρὸς τὰ μέσα. Ὁ λαιμὸς τεντωμένος. Τὸ σαγόνι πρὸς τὰ ἐμπρός. Θὰ τεντώσετε τὸ ἀριστερό σας χέρι, συμπαρασύροντας σ' αὐτὴ τὴν κίνησι κι' ὁλόκληρο τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κορμοῦ καὶ θὰ προσπαθήσετε νὰ καρφώσετε τὴν καρφίτσα σας ὅσο μακρύτερα μπορεῖτε.

Θὰ κάμετε τὸ ἴδιο κατόπιν μὲ τὸ δεξὶ χέρι. Ἂν κατορθώνετε νὰ κερδίζετε ἔστω κι' ἕνα μικρὸ κλάσμα τοῦ χιλιοστομέτρου τὴν ἡμέρα, θὰ πρέπει νὰ εἴσαστε πολὺ εὐχαριστημένη.

Προσοχή! Τὸ κορμί σας θὰ παρακολουθῆ τὴν κίνησι τοῦ χεριοῦ σας, χωρίς, ὅμως, νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τὴν ἴδια ἄσκησι μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε καὶ στὸν τοῖχο, τεντώνοντας διαδοχικὰ τὰ χέρια σας πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἀλλ' εἶναι πιὸ καλὸ νὰ τὴν κάνετε μπρούμυτα.

Οἱ δύο τελευταῖες ἀσκήσεις εἶναι ὑποβοηθητικὲς καὶ προαιρετικές. Σεῖς θὰ κρίνετε ἂν πρέπει κι' ἂν μπορῆτε νὰ τὶς κάμετε. Γιατί, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, δὲν πρέπει νὰ κουράζεστε. Ἡ κούρασι, ἀντὶ νὰ σᾶς ὠφελήσῃ, θὰ σᾶς βλάψῃ.

Πόσον καιρὸ πρέπει νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι δὲν ἔχει κανονικὰ τὴ θέσι της. Τὸ νὰ κερδίσετε μερικὰ ἑκατοστὰ παραπάνω ἀπὸ κεῖνα ποὺ σᾶς ἔδωσε ἡ φύσι, εἶναι ἕνας μεγάλος ἆθλος, ἂν ὄχι ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα. Καί, γιὰ νὰ πετύχετε αὐτὸ τὸ θαῦμα, δὲν πρέπει νὰ λογαριάζετε οὔτε τὸ χρόνο, οὔτε τὸν κόπο.

Ὁ καθηγητὴς Βόρις Κνιάσσεφ ὑπόσχεται, ὡστόσο, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ 2—3 μῆνες, θὰ ἔχετε βέβαια καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα. Τὴν ἐνεργητικὴ ἐπίδρασι αὐτῶν τῶν ἀσκήσεων, ἄλλωστε, θ' ἀρχίσετε νὰ τὴ βλέπετε ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα. Μὲ μιά, ὅμως, προϋπόθεσι: Ὅτι πρέπει νὰ τὶς κάνετε τακτικὰ καὶ συστηματικὰ κι' ὄχι σὰν κάτι τὸ πάρεργο. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Πρέπει νὰ τὶς κάνετε μὲ ἀκρίβεια. Ἀφοῦ σεῖς προκειται νὰ ὠφεληθῆτε, δὲν πρέπει νὰ κοροϊδεύετε τὸν ἑαυτό σας.

Τὸ καλύτερο εἶναι ν' ἀρχίσετε μὲ μιὰ μικρὴ προπαρασκευή. Θὰ προσπαθήσετε, δηλαδή, νὰ «μάθετε» πρῶτα αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις, ἐπιμένοντας ἰδιαιτέρως σὲ κάθε λεπτομέρεια. Γιὰ νὰ τὶς ἐκτελῆτε κανονικά, πρέπει νὰ φθάσετε σ' ἕνα εἶδος αὐτοματισμοῦ.

Τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι τότε καλύτερα καὶ γρηγορώτερα.

Ο άδημένιος κύκνος

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Τζίλ ξάπλωσε στὴ ζεστή, χρυσαφένια ἄμμο. Ἔνοιωθε πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ βρισκόταν ξανὰ σ' αὐτὸ τὸ ὅμορφο ἀκρογιάλι τῆς Κορνουάλης, ὅπου περνοῦσε πάντα τὶς διακοπές της.

Γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ πράσινου λόφου κι' εἶδε ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Νίκολς. Εἶχε φτάσει μόλις χτὲς τὸ βράδυ καὶ δὲν εἶχε προφτάσει ἀκόμη νὰ δῆ τὸ Τζόννυ, τὸν παληὸ σύντροφο τῶν παιχνιδιῶν της.

Πῶς νὰ ἦταν ἄραγε; Θἄχε ἀλλάξει καθόλου;... Τὸ περασμένο καλοκαίρι ἀκόμη, ἦταν ἕνα δεκαοχτάχρονο ἀγόρι, μὲ γελαστὰ μάτια, ἕτοιμο γιὰ κάθε σκανταλιά.

— Τζίλ! Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πίσω της.

Γύρισε κι' ἀντίκρυσε τὸ Τζόννυ. Εἶχε πάντα τὰ ἴδια σκούρα μαλλιὰ καὶ τὰ ἴδια ἀνοιχτογάλανα μάτια. Ἀντὶ δμως γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ ἤξερε ἡ Τζίλ, ἔβλεπε τώρα μπροστά της ἕνα σωστὸ ἄντρα!

— Ἐμαθα πὼς ἦρθες κι' ἀναρωτιόμουν ἂν θὰ σὲ γνώριζα, τῆς εἶπε ὁ νέος.

— Καί... μὲ γνώρισες; τὸν ρώτησε κοκέτικα.

— Ναί... δηλαδή... πῶς νὰ στὸ πῶ;... Εἶσαι ἡ ἴδια, ἀλλά... διαφορετική! Μεγάλωσες, Τζίλ. Δὲν ξέρω ἂν θὰ σ' ἀρέσουνε πιὰ οἱ ἐκδρομὲς ποὺ κάναμε ἄλλοτε...

— Καὶ βέβαια θὰ μ' ἀρέσουνε! Μήπως νομίζεις πὼς γέρασα; Ἔχουμε ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἡλικία... Ἀλήθεια, πότε θὰ πᾶμε στὸ μαγαζὶ τοῦ Τόμ, νὰ δοῦμε τὸν «Ἀσημένιο Κύκνο»;

Ὁ «Ἀσημένιος Κύκνος» ἦταν ἕνα καράβι μ' ὁλάνοιχτα πανιά, ποὺ ταξείδευε μέσα σὲ μιὰ μποτίλια. Ὁ Τόμ, ὁ γέρος ποὺ τὸ εἶχε στὸ μαγαζί του, ἔλεγε πὼς δὲ θὰ τὸ πουλοῦσε ποτέ.

— Πᾶμε τώρα κι' ὅλας, ἂν θέλης, πρότεινε ὁ Τζόννυ. Ἄ, νά! Ἔρχεται κι' ἡ Σίμπυλ.

Ἡ Σίμπυλ ἦταν ἕνα λεπτὸ μελαχροινὸ κορίτσι, μὲ μακρυὰ καὶ καλοφτιαγμένα πόδια. Ὁ Τζόννυ ἔκανε τὶς συστάσεις κι' ἐξήγησε στὴ Τζίλ πὼς ἦταν μιὰ καινούργια γειτόνισσά τους.

Ἡ καρδιὰ τῆς κοπελλίτσας σφίχτηκε παράξενα. Προπαντὸς ὅταν ἡ Σίμπυλ πῆγε μαζί τους στὸ μαγαζὶ τοῦ Τόμ, ἡ Τζίλ καταλάβε πὼς δὲ θὰ τὴ συμπαθοῦσε ποτέ. Ὁ τρόπος ποὺ κρεμόταν στὸ μπράτσο τοῦ Τζόννυ κι' οἱ ματιὲς ποὺ τοὔριχνε, δὲν τῆς ἄρεσαν καθόλου...

Τὴν περίμενε ὕστερα ἄλλη μιὰ ἀπογοήτευση: Ὁ Τὰμ εἶχε πουλήσει τὸν «Ἀσημένιο Κύκνο».

Στὸ γυρισμὸ ἦταν κακόκεφη. Ὁ Τζόννυ κι' ἡ Σίμπυλ τὴν ἄφησαν μπροστὰ στὸ σπίτι της κι' ἔφυγαν γιὰ περίπατο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Τζίλ ἄργησε πολὺ νὰ κοιμηθῆ. Στριφογύριζε στὸ κρεβάτι της κι' ἔνοιωθε πολὺ δυστυχισμένη.

Τί δικαιώματα εἶχε ἡ ἄλλη, ἡ ξένη, πάνω στὸ Τζόννυ; Ἡ Τζίλ ἦταν ἐρωτευμένη, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, κι' ἔβλεπε πὼς κινδύνευε νὰ χάσῃ τὸν ἀγαπημένο της!

Τ' ἄλλο πρωΐ, στὸ μπάνιο, τὸν ρώτησε:

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Θὰ σέρνουμε πάντα μαζί μας τὴ Σίμπυλ;

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μ' ἐκπληξι.

— Γιατί γίνεσαι κακιά; τῆς εἶπε. Ἡ Σίμπυλ δὲν ξέρει κανέναν ἄλλον ἀπὸ μᾶς ἐδῶ. Θἄθελες νὰ τὴν ἀφήσουμε μόνη της;

Ἡ Τζίλ δὲν ἀπάντησε. Πῶς νὰ τοῦλεγε ὅτι τὸν ἤθελε μόνο δικό της, ὅτι τὴ βασάνιζε ἡ ζήλεια ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὴν ἄλλη;

Τὸ ἴδιο βράδυ, καθὼς ὁ Τζόννυ τὴν ἄφινε μπροστὰ στὴν πόρτα της, τὴν ἔσφιξε ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλια του ἀκούμπησαν ἀδέξια στὸ μέτωπό της. Ὕστερα ἔφυγε, τρέχοντας σχεδὸν χωρὶς νὰ τῆς πῇ οὔτε μιὰ λέξι...

Ἡ κοπελλίτσα πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά της.

Μά, ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, πρόσεξε πὼς ὁ Τζόννυ δὲν ἔμενε πιὰ πολλὴ ὥρα μαζί της.

— Ἔχω κάποια δουλειά... τῆς ἔλεγε μὲ μυστηριώδες ὕφος. Καὶ χανότανε.

Πῆγε στὸ σπίτι του νὰ τὸν βρῆ. Τὸν ἄκουσε νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὴ Σίμπυλ στὴ μικρὴ ἀποθηκούλα τῆς αὐλῆς. Ἔκανε νὰ μπῆ κι' αὐτὴ μέσα, ἀλλ' ὁ Τζόννυ βγῆκε ξαφνικὰ καὶ τὴν ἐμπόδισε.

— Φτιάχνω κάτι ποὺ δὲ θέλω νὰ τὸ δῆς, τῆς δήλωσε.

Ἡ νέα ἔφυγε, κρύβοντας μὲ κόπο τὰ δάκρυά της. Ὥστε τώρα εἶχε καὶ μυστικὰ μὲ τὴ Σίμπυλ! Μυστικὰ ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ μάθῃ αὐτή!...

Πέρασε μιὰ μαρτυρικὴ βδομάδα. Στὸ τέλος, δὲν ἄνθεξε πιά.

Ἕνα πρωΐ, σὲ ὥρα ποὺ ἤξερε πὼς ὁ Τζόννυ ἦταν στὴ θάλασσα, πῆγε στὴ μικρὴ ἀποθηκούλα. Πάνω σ' ἕνα ξύλινο τραπέζι βρισκόταν μιὰ μποτίλια, καὶ μέσα σ' αὐτὴν ἕνα θαυμάσιο πλοῖο μ' ἀνοιγμένα πανιά, ἴδιο μὲ τὸν «Ἀσημένιο Κύκνο»!

Τὴν ἔπιασε ὁ θυμός. Ὥστε ὁ Τζόννυ ἔφτιαχνε καράβια γιὰ τὴν ἄλλη;...

Ἄρπαξε τὴ μποτίλια καὶ τὴν πέταξε μὲ δύναμι στὸ πάτωμα. Μόνο ὅταν εἶδε τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ συντρίμια τοῦ πλοίου στὰ πόδια του, κατάλαβε τί εἶχε κάνει...

Τὰ μάζεψε βιαστικὰ σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἔτρεξε στὴν ἀκρογιαλιά. Βρῆκε τὸ Τζόννυ νὰ κάνῃ ἡλιοθεραπεία.

— Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη, γιατὶ σοῦ ἔσπασα τὸν «Ἀσημένιο Κύκνο», τοῦ εἶπε ἀπότομα.

Ὁ νέος πετάχτηκε πάνω.

— Γιατί τόκανες αὐτό; φώναξε. Κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα νὰ στὸ χαρίσω!... Μέρες τώρα σοῦ τἄφτιαχνα!

Ἡ Τζίλ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σταματάῃ.

— Μὰ τότε... γιατὶ ἤσουνα μαζὶ μὲ τὴ Σίμπυλ; τὸν ρώτησε κλαψιάρικα.

— Γιατὶ χρειαζόμουνα κάποιον νὰ μὲ βοηθάῃ. Ἂν ἐρχόσουν ἐσύ, δὲ θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ σοῦ κάνω ἔκπληξι...

— Ὦ, Τζόννυ!... ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα. Νἄξερες πόσο ὑπόφερα! Νόμιζα πὼς τόξερε φτιάξει, γιὰ τὴν ἄλλη, καὶ ζήλευα τόσο!...

— Πές το λοιπὸν πὼς μ' ἀγαπᾶς! ἔξέπνασε ὁ νέος, ἁρπάζοντάς την στὴν ἀγκαλιά του.

— Καί... κι' ὁ «Ἀσημένιος Κύκνος»; τὸν ρώτησε δειλὰ ἡ Τζίλ.

— Θὰ σοῦ φτιάξω ἄλλη, γλυκειά μου, τὴ βεβαίωσε ὁ Τζόννυ.

Κι' αὐτὴ τὴ φορά, τὰ χείλια του δὲν ἦταν καθόλου, μὰ καθόλου ἀδέξια, ὅταν τὴ φίλησε...

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΠΑΡΝΑΡ

Τὸ ἴδιο βράδυ, καθὼς ὁ Τζόννυ τὴν ἄφινε μπροστὰ στὴν πόρτα της, τὴν ἔσφιξε ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά του...

oo

Γιορτὴ πρὸς τιμὴν μιᾶς ἐλεφαντίνας

Ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος τῆς Ρώμης ἑώρτασε πρὶν μερικὲς ἡμέρες τὰ γενέθλια τῆς «Ρώμας», μιᾶς ἐλεφαντίνας δέκα ἐτῶν. Ἡ «Ρώμα» εἶναι ὁ μόνος ἐλέφας ποὺ γεννήθηκε στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο ἀπὸ ἐξημερωμένους γονεῖς καὶ ἔζησε γιὰ νὰ φθάσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ὠργάνωσε γιορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς «Ρώμας» στὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος τὸ προσωπικὸ καὶ οἱ ἐπισκέπται τοῦ Κήπου. Στὴν «Ρώμα» προσεφέρθη μιὰ τεραστία τούρτα μὲ δέκα κεριά, ποὺ τὸ παχύδερμο τὴν κατεβρόχθισε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ο Ἄγγλος

"ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΝ„

Ἑκατοντάδες ἀστυνομικοὶ τῆς Σκώτλαντ Γιὰρντ καὶ τῆς Ἰντερπὸλ κυνηγοῦν τὸν ἐκπληκτικὸ "Ἄλφρεντ Χίντς

ΚΑΠΟΥ στὴ Γαλλία, ἕνας ἄνθρωπος μὲ μπερέ, ἀλλὰ ποὺ δὲν καταφέρνει ὡστόσο νὰ κρύψῃ τὴν ἀντιπροσωπευτικώτατα βρεταννικὴ ἐμφάνισί του, κρύβεται ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν καταδικωμένων. Πρόκειται γιὰ τὸν "Ἄλφρεντ Χίντς, τὸν "Ἄγγλο «βασιλέα τῶν ἀποδράσεων», πού, τὸν περασμένο Ἰούνιο, δραπέτευσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Τσέλμσφορντ στὸ "Ἐσσεξ καὶ ἐθεάθη ἀργότερα, στὴν Ντωβίλ, χωρὶς, δμως, νὰ καταστῇ δυνατὸν καὶ νὰ συλληφθῇ.

Ἡ Σκώτλαντ Γιὰρντ θὰ εἶδινε πολλὰ γιὰ νὰ πληροφορηθῇ τὸ καταφύγιο τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ποὺ—κατὰ τὴν ἔκφρασι μιᾶς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος—ἀκομμιὰ φυλακὴ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος δὲ μπορεῖ νὰ τὸν χωρέσῃ» καὶ ἡ Ἰντερπὸλ ἔχει ἐξαπολύσει τὰ καλύτερα λαγωνικά της γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σύλληψί του. Κατὰ τὶς τελευταῖες πληροφορίες, ἀπὸ τὴ Ντωβίλ ὁ Χίντς πῆγε στὴ Χάβρη, ὅπου σχεδίαζε νὰ ἐπιβιβασθῇ σ' ἕνα γαλλικὸ πλοῖο γιὰ νὰ μεταβῇ στὸ Μεξικό. Ἔγινε ἀντιληπτός, ἀλλὰ καὶ πάλι κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ.

Τὸ 1953, ὁ Χίντς καταδικάσθηκε σὲ φυλάκισι 12 ἐτῶν, ἐπειδὴ ἔλαβε μέρος στὴ διάρρηξι ἑνὸς κοσμηματοπωλείου τοῦ Οὐέστ-Ἔντ, κατὰ τὴν ὁποία ἐκλάπησαν κοσμήματα ἀξίας 3 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ὁ Χίντς δὲν παραδέχτηκε ποτὲ τὴν ἐνοχή του. Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ δὲ πὼς ἦταν ἄθῶος, ἀπέδρασε τρεῖς φορὲς ὡς τώρα ἀπὸ τὶς καλύτερα φρουρούμενες φυλακὲς τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χίντς ἦταν ἐξαιρετικὰ περιπετειώδης. Ὁ πατέρας του, ποὺ εἶχε κατηγορηθῇ ὡς ἔνοχος μιᾶς μεγάλης κλοπῆς στὸ Πορτσμάουθ, πέθανε στὴ φυλακή, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνήλεο μαστίγωμα, ποὺ ἐφαρμοζόταν τότε, τῆς περίφημης ἐγάτας μὲ τὶς ἐννιὰ οὐρές».

Μεταπολεμικῶς ὁ "Ἀλφρεντ Χίντς κέρδιζε ἀκετά, μ' ἕνα μικρὸ γκαράζ, ποὺ εἶχε ἀνοίξει στὸ Λονδῖνο, Ἀλλὰ ὁ δῆμος, ποὺ διεκδικοῦσε τὸ οἰκόπεδο, τὸν ἔδιωξε καὶ ἐκεῖνος ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἡ διάρρηξι τοῦ κοσμηματοπωλείου ἦταν ἡ τελευταία πρᾶξι σὲ μιὰ σειρὰ κλοπῶν, στὶς ὁποίες, δμως, δὲν ἀποδείχτηκε μὲ θετικὰ καὶ ἀδιαφιλονίκητα στοιχεῖα ἡ ἐνοχή του.

Μετὰ τὴν καταδίκη του, ὁ Χίντς κλείσθηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Νότιγχαμ, ἀπὸ ὅπου ἀπέδρασε, γιὰ πρώτη φορά, στὶς 5 Νοεμβρίου 1955. Μεταμφιεσμένος σὲ παπᾶ, ἔζησε ἐλεύθερος πάνω ἀπὸ τέσσερις μῆνες σ' ἕνα μικρὸ χωριό, ἔξω ἀπὸ τὸ Δουβλίνο. Ἐκεῖ ἀφιέρωσε τὸν καιρό του στὴν ἐκμάθησι τῆς γαλλικῆς γλώσσας.

Στὶς 17 Ἰουνίου 1957, ἐνῶ τὸν ὡδηγοῦσαν στὸ "Ὀλντ Μπέλεϋ, τὸ ἐφετεῖον τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ ξαναπεράσῃ ἀπὸ δίκη, πραγματοποίησε τὴ δευτέρα ἀπόδρασί του — ἀληθινὸ ἀριστούργημα ἐμπνεύσεως καὶ ἐκτελέσεως. Κατώρθωσε νὰ κλείσῃ τοὺς δύο...φύλακες ἀγγέλους του στὴν τουαλέττα τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Τέλος, τὴν 1η Ἰουνίου 1958, πέτυχε νὰ ἀποδράσῃ γιὰ τρίτη φορά, ξεφεύγοντας κυριολεκτικῶς μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν φυλάκων.

Ἐκπληκτικὸς καὶ αὐτοδίδακτος ἐκμεταλλεύθηκε τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὴ νομικὴ ἐπιστήμη. Ἔτσι, ὅταν μετὰ τὴν ἱστορικὴ ὑπ' ἀριθμὸν 2 ἀπόδρασι καὶ τὴ σύλληψί του, ὡδηγήθηκε πάλι στὸ "Ὀλντ Μπέλεϋ, ὑπεράσπισε τὸν ἑαυτό του μὲ τόσο ταλέντο καὶ τόσο δεξιοτεχνὰ δικανικὰ ἐπιχειρήματα, ὥστε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐξέφρασε τὰ συγχαρητήριά του!...

Ἐκεῖνο, ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἰδιαίτερα στὴ μελέτη τῶν νομικῶν, ἦταν ὁ κατάλογος τῶν χωρῶν μὲ τὶς ὁποῖες δὲν ὑπῆρχε σύμβασι ἐκδόσεως τῶν ἐγκληματιῶν.

«Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐπεχείρησα νὰ φτάσω στὸ Μεξικό», δήλωσε ὁ Χίντς σ' ἕνα ἀπεσταλμένο τοῦ «Νταίηλυ Μαίηλ», ποὺ πέτυχε νὰ τὸν συναντήσῃ στὴν Βουλώνη.

Μετὰ τὴν καταδίκη του, ὁ Χίντς δὲν ἔπαψε νὰ διακηρύσσῃ πὼς ἦταν ἀπολύτως ἀθῶος. Κατώρθωσε δὲ νὰ συγκινήσῃ τὴν κοινὴ γνώμη, γράφοντας πάνω ἀπὸ χίλια γράμματα στὶς ἐφημερίδες καὶ στοὺς βουλευτάς. Ὅταν ἀπέδρασε γιὰ πρώτη φορά, κατέγραψε τὴν ἀπολογία του σὲ μιὰ ταινία μαγνητοφώνου καὶ τὴν ἔστειλε στὴν τηλεόρασι. Ἔτσι, πρᾶγμα ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε συμβῆ στὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά, οἱ θεαταὶ τῆς τηλεοράσεως ἄκουσαν ἕναν κατάδικο νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν τηλεοπτικὴ ὀθόνη!..

Η ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Μέχρι σήμερα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν ἤθελαν νὰ μιλήσουν γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή, τὴν συνέκριναν μὲ τὸ περίφημο ἀγκάλιασμα τοῦ Μπάρτ Λάνκαστερ καὶ τῆς Ντέμπορα Κὲρ πάνω στὴν ἄμμο, ποὺ τὴν ἔβρεχε ἡ θάλασσα, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι». Τώρα, δμως, λέγεται πὼς μιὰ νέα σκηνή, ποὺ ὑπάρχει στὸ νέο φίλμ «Ἔρως καὶ πόλεμος», θὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέτρο συγκρίσεως. Στὴ σκηνὴ αὐτὴ πρωταγωνιστοῦν ἡ Νταϊάνα Γουίντερ καὶ ὁ νέος ἠθοποιὸς Μπράντφορντ Ντίλμαν, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ Μπρόντγουαιη. Τὸ νερὸ οὐτε κἂν μετριάζει τὴ φλόγα τῶν δύο ἐρωτευμένων πρωταγωνιστῶν, ποὺ ἔπαιζαν πολὺ φυσικὰ τὸ ρόλο τους.

ΕΔΑΦΗ ΕΤΟΙΜΑ ΓΙΑ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Χάρις στὴ νέα αὐτὴ μηχανὴ δὲ θὰ κόβωνται μόνο μὲ εὐκολία τὰ δέντρα ἑνὸς δάσους, ἀλλὰ καὶ θὰ ἰσοπεδώνεται κατόπιν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, χωρὶς κἂν νὰ φαίνεται πὼς στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὑπῆρχαν ἄλλοτε δέντρα. Μετὰ ἀπὸ τὸ κόψιμο, τίθεται σὲ ἐνέργεια ἕνα ἄλλο μηχάνημα, ποὺ εἰσδύει μέσα στὸ ἔδαφος μέχρι βάθους 30 ἑκατοστῶν καὶ κονιορτοποιεῖ ὅλες τὶς ρίζες ποὺ συναντᾶ. Ἔτσι τὸ ἔδαφος, ποὺ ἰσοπεδώνεται κατόπιν, εἶναι ἕτοιμο γιὰ καλλιέργεια, δὲν περιέχει δὲ παρὰ μικρὰ κομμάτια ξύλου, τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνο δὲ βλάπτουν καθόλου στὴν καλλιέργεια, ἀλλὰ καὶ σαπίζοντας μὲ τὸν καιρό, θὰ γίνουν λιπάσματα καὶ θὰ κάνουν τὸ ἔδαφος ἀκόμα πιὸ γόνιμο.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

Σ'ὅλο τὸν κόσμο ταξιδεύουν μὲ τὰ τραῦνα γονεῖς ποὺ ἔχουν μαζί τους καὶ τὰ μωρά τους. Μόνο οἱ Σουηδοὶ δμως σκέφτηκαν τὰ προβλήματα, ποὺ δημιουργοῦν γιὰ τοὺς γονεῖς τὰ ταξίδια αὐτὰ καὶ βρῆκαν ἀμέσως ἕνα τρόπο νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσουν. Ἐγκατέστησαν σὲ πολλὰ βαγόνια εἰδικὰ τμήματα προοριζόμενα γιὰ μητέρες μὲ μωρὰ καὶ τὰ ἐφοδίασαν ὄχι μόνο μὲ κρεμαστὲς κούνιες, σὰν αὐτὴ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στοὺς μπεμπῆδες ἕνα ἄνετο ταξεῖδι. Χάρις στὸ νέο αὐτὸ σύστημα καὶ οἱ μητέρες εἶναι κατενθουσιασμένες, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι ταξιδιῶτες βρῆκαν ἐπιτέλους τὴν ἡσυχία τους ἀπὸ τὰ μωρά!

Η ΝΤΟΥΝ ΑΝΤΑΜΣ ΣΤΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ ΤΗΣ

Η Ντοὺν Ἄνταμς μιμήθηκε τὸ παράδειγμα πολλῶν Ἀμερικανῶν συναδέλφων της, καθὼς καὶ πολλῶν Εὐρωπαίων, ὅπως π.χ. τοῦ Ζὰν Γκαμπέν καὶ τοῦ Ἔντυ Κόνσταντιν καὶ ἀγόρασε ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα, ὅπου σκοπεύει νὰ περνᾶ ὅλες τὶς ἐλεύθερες ὧρες της. Τὸ ἀγρόκτημα τῆς ὡραίας Ἰρλανδῆς στάρ, ποὺ ἔγινε μὲ τὸ γάμο της, Ἰταλίδα πριγκήπισσα, βρίσκεται 30 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη. Παραλλήλα μὲ τὶς κινηματογραφικὲς ὑποχρεώσεις της, ἡ Ντοὺν Ἄνταμς ἀσχολεῖται ἐπίσης καὶ μὲ τὴν ἐπιβλεψι τοῦ ἀγροκτήματός της. Στὴ φωτογραφία μας ἡ στάρ κοντὰ σὲ ἕνα τρόφιμο τοῦ ἀγροκτήματος, γιὰ τὸ βάρος τοῦ ὁποίου ὑπερηφανεύεται ἰδιαιτέρως!...

Ο Έρως και γάμος στις εξωτικές χώρες

Ο Κινέζος με τις τέσσερις γυναίκες

Ο θού Γιη θόνγκ είναι ένας χοντρός και καλοκάγαθος Κινέζος έμπορος της Σιγκαπούρης, ηλικίας 64 ετών. Έχει 4 νόμιμες συζύγους, 17 παιδιά και 6 εγγόνια.

Πώς και γιατί απέκτησε μιά τόσο πολυμελή οικογένεια;

Όταν ήταν νέος, παντρεύτηκε την πρώτη του γυναίκα. Ο γάμος του αυτός ήταν μιά καθαρή επιχείρησι: Ο πατέρας της νύφης, ένας πλούσιος έμπορος, τού πρόσφερε τα απαιτούμενα κεφάλαια για ν' ανοίξη μιά δική του επιχείρησι. Ο θού Γιη θόνγκ είχε τη δυνατότητα να διαλέξη μιά από τις τρεις κόρες τού πεθερού του. Προτίμησε λοιπόν έκείνη πού τού φάνηκε πώς θά τον βοηθούσε περισσότερο στη δουλειά του.

Κι' η εκλογή του απεδείχτηκε επιτυχημένη. Η κ. θού Νο 1 ήταν, όταν την γνώρισε, πάνω από 50 ετών, διατηρούσε όμως ακόμη όλη την ενεργητικότητα, την έξυπνάδα και το επιχειρηματικό της πνεύμα. Ο άντρας της δέν έκλεισε ποτέ μιά δουλειά, χωρίς να τη συμβουλευθή.

Αυτή έγινε επίσης η αδιαφιλονείκητη αρχηγός της οικογενείας. Καμμιά από τις άλλες γυναίκες και κανένα από τα παιδιά δέν τόλμησε ποτέ να της φέρη αντίρρησι — ούτε κι' ο άντρας της άλλωστε. Ήταν η πραγματική κεφαλή τού σπιτιού.

Η ίδια συνέστησε στον άντρα της να πάρη δεύτερη σύζυγο, γιατί το σπίτι χρειαζότανε μιά καλή νοικοκυρά. Και πραγματικά, τού διάλεξε μιά όμορφη και παχουλή κωριατοπούλα, πού άνέλαβε το νοικοκυριό και τούς υπηρέτες, τάβγαλε πέρα περίφημα κι' έπιπλέον βρήκε τον καιρό να χαρίση στον άντρα της 9 παιδιά — έκτος από τα 3 πού είχε ήδη αποκτήσει με την πρώτη του γυναίκα.

Ο κ. θού Νο 3 μπήκε στο σπίτι τού συζύγου της για λόγους γοήτρου: Κάποιος επαγγελματικός αντίζηλός του είχε παντρευτή για τρίτη φορά, κι' η κ. θού Νο 1 περιφρόντησε στό φιλότιμο και επέμεινε να κάμη το ίδιο κι' ο άντρας της! Τού βρήκε μάλιστα την κατάλληλη γυναίκα: Μιά κομψή και καλοαναθρεμμένη κοπέλλα, από παλιά, αριστοκρατική οικογένεια που είχε φτωχύνει.

Η καινούργια κ. θού ήταν καλή πιανίστρια και τραγουδίστρια, ήξερε να κουβεντιάζη ευχάριστα σε έξη διάφορες γλώσσες και συνώδευε τον άντρα της σ' όλες τις κοινωνικές εμφανίσεις του. Τού έδωσε ένα γυιό, άλλ' άρνήθηκε κατηγορηματικά να συνεχίση την τεκνοποίία.

Τέλος, η κ. θού Νο 1 έκαμε την εκπληκτικότερη πρόταση στον άντρα της. Στην 60ή επέτειο των γενεθλίων του, τού είπε:

— Άσουν πάντα καλός σύζυγος και άφοσιωμένος πατέρας. Μά τα χρόνια περνάνε. Δέ σού μένει πιά πολύς καιρός γιά νά χαρής τή ζωή σου. Θέλω λοιπόν νά βρής μιά νέα, όμορφη και θερμή κοπέλλα και νά την κάνης τετάρτη σύζυγό σου.

Ο θού ξαφνιάστηκε και σκανδαλίσθηκε. Γιατί οι Κινέζοι, πού άκολουθούν τη βουδδική θρησκεία όπως αύτός, παντρεύονται από υποχρέωσι, ή γιά νά διαιωνίσουν το όνομά τους με πολλά παιδιά, ή γιά ν' αποκτήσουν γόητρο και νά επιδείξουν τα πλούτη τους, κάποτε δέ — σπάνια — και από ρωμαντική αγάπη, ποτέ όμως γιά νά εξασφαλίσουν έτσι σαρκικές απολαύσεις.

Όταν ο θού το είπε αύτό στην πρώτη γυναίκα του, έκείνη απάντησε άμέσως:

— Τότε λοιπόν έχεις την άδειά μου νά φέρης στό σπίτι μιά παλλακίδα— ή και περισσότερες από μιά, άν θέλης.

— Ούτε κι' αύτό μπορώ νά τό κάνω, δηλώσε ο θού κουνώντας το κεφάλι του. Ξέρω ότι πολλοί πλούσιοι Κινέζοι διατηρούν στό σπίτι τους ολόκληρο χαρέμι από παλλακίδες. Έγώ όμως τό θεωρώ άνήθικο.

Ωστόσο, δέν άργησε νά συμμορφωθή με τήν επιθυμία της κ. θού Νο 1. Ένα βράδυ, σε κάποια δεξίωσι όπου παρευρέθηκε κι' αύτός, ένας θίασος από τραγουδίστριες τού Χόνγκ-Κόνγκ είχε άναλάβει νά διασκεδάση τούς καλεσμένους. Μιά άπ' αύτές λοιπόν, ιδιαίτερα έλκυστική και χαριτωμένη, γοήτεψε τον ηλικιωμένο έμπορο. Ο θού σκέφθηκε νά την παντρευτή, και γιά έναν άλλο λόγο: γιά νά τή γλυτώση άπ' το «κακό δρόμο»

Την πήγε σπίτι του. Η πρώτη του γυναίκα συμφώνησε με την έκλογή του, και σε λίγο η όμορφη τραγουδίστρια είχε γίνει η κ. θού Νο 4.

Αύτήν την άγάπησαν περισσότερο από όλες ο θού και η κ. θού Νο 1.

Σε κάποιον ξένο, πού παραξενεύτηκε για την οικογενειακή αύτή κατάστασί του, ο θού είπε τα έξής:

— Σάς φαίνεται περίεργο, έπειδή έσείς οι άνθρωποι της Δύσεως είσαστε πιό υποκριτές σ' αύτό τό ζήτημα. Έμείς στην Ανατολή δεχόμαστε το βιολογικό δεδομένο ότι ο άντρας δέν είναι φτιαγμένος από τη φύσι γιά νά μείνη πιστός σε μιά γυναίκα σ' όλη του τη ζωή.

»Παντρευόμαστε λοιπόν δυό ή περισσότερες γυναίκες φροντίζομε γιά όλες και γιά τα παιδιά τους και τούς παρέχομε κοινωνική υπόστασι, άσφάλεια και προστασία.

»Έσείς, στη Δύσι, χωρίζετε από μιά γυναίκα, πρίν νά πάρετε μιά άλλη. Η κρατάτε την άρχική — μάλλον άπό ντροπή, παρά άπό συναίσθημα εύθύνης — και πιάνετε ένα σωρό φιλενάδες... θεωρώ το δικό μας σύστημα τιμιώτερο στη βάσι του.

Όσον αφορά το ζήτημα των συζυγικών σχέσεων, ο θού είπε στον ξένο:

— Θεωρητικά, ένας πολύγαμος Κινέζος σύζυγος υποτίθεται ότι μοιράζει ίσα και δίκαια την εύνοια του και τα χάδια του σ' όλες τις γυναίκες του. Στην πραγματικότητα όμως, σπάνια συμβαίνει αύτό.

»Κάποτε, ο άντρας κάνει κακό υπολογισμό στην έκλογή του και βρίσκεται παντρεμένος με γυναίκες πολύ... άπαιτητικές. Αύτή είναι μιά κατάστασι σοβαρή. Αν επιχειρήση ν' άνταποκριθή στην υπερβολική... ζήτησι, ο άντρας μπορεί νά εξαντληθή σωματικά. Αν άρνηθή, κινδυνεύει νά χάση το σεβασμό της ίδιας της οικογενείας του. Η, άκόμη χειρότερο, οι άνικανοποίητες γυναίκες του μπορεί νά στραφούν άλλού γιά συντροφιά...

Νά τώρα και η γνώμη πού έξέφρασε στον ξένο η κ. θού Νο 1, σχετικά με την πολυγαμία:

— Οι περισσότερες σύζυγοι ένός πλούσιου και πολύγαμου άντρα ζούν πολύ καλύτερα, παρά άν παντρεύονταν μ' έναν άλλο, μονόγαμο άλλά φτωχό. Άλλωστε, στην Άνατολή, οι γυναίκες ήσαν πάντα περισσότερες από τούς άντρες. Είναι προτιμότερο λοιπόν νά μοιράζωνται έναν άντρα, παρά νά μήν έχουν κανένα!

Έννοείται ότι ο άντρας παντρεύεται πολλές γυναίκες, στις χώρες της Άσίας, μόνο εφόσον είναι ικανός νά τις συντηρήση. Αύτό αποτελεί βασική προϋπόθεσι της πολυγαμίας του.

Στην Κίνα, το κομμουνιστικό καθεστώς έχει καταργήσει την πολυγαμία—όπως έγινε και στην Ιαπωνία. Ωστόσο, σε πολλές περιοχές, γίνεται άνεκτό το σύστημα των παλλακιδών.

Πρίν από μερικά χρόνια, στη Σιγκαπούρη, δυό Κινέζοι έκατομμυριούχοι άρχισαν ένα άνταγωνισμό επιδείξεως πλούτου. Βάλθηκαν γυναίκες μπορούσαν.

Είχαν φτάσει στις 10, όταν ο ένας άπ' αύτούς πέθανε από πίεσι, κι' έτσι έλήξε η παράξενη «μονομαχία».

Ακόμη μεγαλύτερο ρεκόρ—το πιό μεγάλο ίσως στη νοτιοανατολική Άσία — σημείωσε ένας Κινέζος καλλιεργητής καουτσουκόδεντρων στη Μαλαισία: Παντρεύτηκε 14 γυναίκες κι' απέκτησε 43 παιδιά.

Όταν τον ρώτησε ένας έπισκέπτης γιατί είχε πάρει τόσες γυναίκες, έκείνος τού έξήγησε:

— Μού ήταν άπαραίτητες, γιατί ύπάρχει πολλή δουλειά, στο σπίτι και στο κτήμα. Κι' ύστερα, άγαπάω πολύ τα παιδιά!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γύρω από τη νύφη.

Ο Κινέζος έμπορος έχει 4 νόμιμες συζύγους, 17 παιδιά και 6 εγγόνια.

Συναρπαστικό ελληνικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΗ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΜΙΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σούμπια πηγαίνει στό στρατόπεδο τού Νάζντα και, χρησιμοποιώντας την όμορφιά και τη γοητεία της, τον πείθει νά έπαναστατήση έναντίον τού Άμπούλ Χασσάν και ν' άφήση έλεύθερο το δρόμο στούς Βυζαντινούς. Τού προσφέρει ταυτόχρονα τα χρήματα και τα κοσμήματά της, γιά νά ίδρύση δικό του έμιράτο. Ο Άμπούλ Χασσάν χάνει, στο μεταξύ, πολύτιμο χρόνο γιά νά τιμωρήση ένα γειτονικό έμιρη πού είχε άρνηθή νά τού στείλη τις τριανταφυλλιές πού τού ζήτησε γιά την αγαπημένη του Ζωή Γυρίζαντας άπ' αύτη την έκστρατεία, μαθαίνει την άποστασία τού Νάζντα και την προέλασι των Βυζαντινών. Ο Λέων Φωκάς έχει φτάσει στά στενά της Άνδράσσου, όπου περιμένει τούς Άσσασες. Παρά τις συμβουλές τών υποφηνών του, ο Άμπούλ Χασσάν τρέχει έκεί και πέφτει στην ένέδρα πού τού έχουν στήσει οι Βυζαντινοί. Ο στρατός του παθαίνει πανωλεθρία. Τα στενά της Άνδράσσου γεμίζουν από πτώματα. Πλάκιστοι μόνον άπό τούς Άραβες κατορθώνουν νά σωθούν. Ο Άμπούλ Χασσάν, μόνος και χωρίς άλογο, φεύγει προς την έρημο. Στή θλιβερή περιοχή του, όμως, συναντάει τον Όμπεϊντ, πού περιστοιχίζεται από τα λείψανα τού στρατού τού έμίρη. Ο Άμπούλ Χασσάν περισυλλέγει τούς συγγάδες, άναδιοργανώνεται τις δυνάμεις του και άποφασίζει νά τρέξη στο Χαλέπι γιά νά προλάβη τούς Βυζαντινούς. Κατά το πέρασμα από την έρημο, όμως, βρίσκονται άντιμέτωποι μέ τον τροχιό «χαμσίν», πού σηκώνει γύρω τους σύννεφα πυρωμένης άμμου

4ον Οι γκαμήλες τέντωναν τούς μακρυούς λαιμούς τους κι' έγλειφαν τα κεφάλια τους μέσα στην άμμο, τα άλογα έτρεχαν άφηνιασμένα έδώ κι' έκεί, σά νά μπορούσαν νά ξεφύγουν άπ' αύτό τον πύρινο κλοιό, κι' οι άνθρωποι, άνίσχναν ν' άντισταθούν στην όρμή τού άνέμου, σωριάζονταν μπρούμυτα κάτω και πολλοί άπ' αύτούς δέν ξαναστηκώνονταν ποτέ πιά. Η άμμος έφτιανε σιγά-σιγά ένα καφτερό σάβανο γύρω τους και τούς έθαβε γιά πάντα.

Ήταν μιά στιγμή άλλοφροσύνης και πανικού.

Ο έμίρης, άστόσο, δέν έχασε την ψυχραιμία του. Μαζί μέ τον Όμπεϊντ και τον Φαροΐζ, κατάφερε νά συγκεντρώση τούς άνθρώπους του κι' έφτιαξε μιά πυκνή φάλαγγα, πού άρχισε νά προχωρή προς το μέρος των άδέσποτων. Οι άνθρωποι αύτοί, σφιγμένοι ο ένας κοντά στον άλλο, ένοιωθαν μικρότερο τον κίνδυνο και μπορούσαν ν' άντισταθούν καλύτερα. Δέν έβλεπαν μπροστά τους. Δέν ήξεραν πού ήταν ή άνατολή ή η δύσι, ο βορράς ή ο νότος. Γι' αύτο δόηγό είχαν μόνο το ένστικτό τους.

Πόση ώρα περπάτησαν έτσι; Είχαν την έντύπωσι πώς προχωρούσαν μέσα σέ μιά θάλασσα άπό ζεματισμένο νερό. Τα πόδια τους ήταν βαρυά σά μολυβένια, ο άέρας τούς έκαιγε τα μάτια και τα χείλια και τα ρουθούνια τους έσταζαν αίμα.

Έφτασαν, τέλος, σε μιά δασι. Δέ μπορούσαν νά τη δούν. Η άμμος είχε σκεπάσει την ισχνή βλάστησί της. Άλλ' ήταν μιά παρηγοριά το ότι μπορούσαν ν' άγγίξουν μέ τα χέρια τους τούς κορμούς τών φοινικόδενδρων πού ύψώνονταν έδώ κι' έκεί.

— Άδελφοί μου, τούς φώναξε ο έμίρης, δ,τι μάς άπόμεινε είναι μόνο το θάρρος μας. Άν το χάσουμε, θά χάσουμε μαζί μ' αύτό και τη ζωή μας. Δέν είναι η πρώτη φορά, πού άντιμετωπίζουμε τον χαμσίν... Μή φεύγετε ο ένας μακριά άπό τον άλλον. Όλοι μαζί θά είμαστε πιό ισχυροί... Άς προσπαθήσουμε τώρα νά στήσουμε τις σκηνές μας κοντά στά μεγάλα δέντρα... Άλλά, πρίν άπ' όλα, πρέπει ν' άσφαλίσουμε τα άλογα και τις γκαμήλες μας. Τα πράτα, όταν κοπάση ο άέρας, θά μάς σηκώσουν σά σέ φτερά, γιά νά μάς βγάλουν άπό δώ. Οι δεύτερες έχουν στή ραχι τους τα άσκιά μέ το νερό, τα τρόφιμα μας και τα πράγματά μας.

Το μικρό στρατόπεδο οργανώθηκε σιγά-σιγά. Κάθε τόσο έφταναν μικρές όμάδες άπό παραστρατημένους, όλογα, γκαμήλες...

Κλεισμένοι μέσα στίς σκηνές, ήταν τώρα περισσότερο άσφαλισμένοι άπό πρίν. Κι' ο χρόνος άρχισε νά κυλάη γι' αύτούς άπελπιστικά μονότονος κι' ομοιόμορφος... Το μόνο πού καταλάβαιναν, ήταν η έναλλαγή τής ήμέρας και τής νύχτας. Την ήμέρα, όλα γύρω τους είχαν το χρώμα τής φωτιάς. Τή νύχτα τούς τύλιγαν τα σκοτάδια. Ήταν τόσο πυκνά, πού δέ μπορούσαν νά ξεχωρίσουν ο ένας τον άλλο. Κι' ο κάθετρος γαμσίν συνεχιζόταν πάντα μέ την ίδια όρμή. Τά γείλια τους ήταν τώρα κατάξερα σάν πετσιά. Κι' όμως έκαναν μ' άνοίγματα τα στόμια τους, νιά νά πούν κάτι ή νά μασήσουν τούς γουνάδες, πού άποτελούσαν τη μοναδική τροφή τους, σχίζονταν και μάτωναν.

Την πέμπτη μέρα σώθηκε το νερό. Ως τα άλλα πιού δέν έβαλαν ούτε γουλιά στό στόμα τους. Και τότε ο έμίρης πήρε τή μεγάλη άπόφασι.

— Σκοτώστε τις γκαμήλες, πρόσταξε.

Σκότωσαν τριάντα την πρώτη ήμέρα, γιά νά μοιρασθούν το νερό, πού βρισκόταν μέσα στούς δίσκους τους.

Αύτό το νερό ήταν πρασινωπό, άνάδινε μιά άσφυξιογόνο μυρουδιά κι' έτσε γεύση άλμυρή και πικρή. Δόσε ζε δόστασι, γιά λίγο τα τσουρουφλισμένα λαρύγγια τους.

Την άλλη μέρα σκότωσαν άλλες τόσες γκαμήλες κοί τα ίδιο έναν κοί την πρόβλη.

Οι γκαμήλες λιγόστευαν. Σέ λίγο, δέ θά είχαν ούτε τό μισό αύτό νερό, πού τούς έκοβε προσωρινά τη δίψα.

Άλλ' ο μεγάλος Άλλάχ, πού τον παρακαλήσαν πολύ και βράδυ, τούς λυπήθηκε στό τέλος. Ο τρομός χαμσίν έκανε ολόενα την

ΚΟΥΡΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ζωή ἀμέριμνη

Τής Νέας Σμύρνης ή γνωστή
και στυγερή δολοφονία
έχει εφιάλτης κατοστή
σ' όλη σχεδόν, την Κοινωνία.
Κι' όσοι φυσάνε τον παρά
κι' έχουν την κάσα τους γεμάτη,
βράδυα περνάνε ζοφερά
και δέν μπορούν νά κλείσουν μάτι!

Μ' έννοιες μεγάλες, δηλαδή
πάντα τη σκέψι τους θολώνουν
κι' όλοι τους μέ διπλό κλειδί
πόρτες κι' εξώστες κλειδώνουν.
Άπό το σπίτι βγλοι, μιά
δέν έννοούν νά ξεμυτίσουν
και πιθανόν... σπλοσκοπιά
έξω άπ' την πόρτα τους νά στήσουν!

Έκσσαν άλλοι τα συχνά
και τα τερπνά τους τα χουζούρια,
γιατί ο νούς τους τρίγυρνά
στά μυστικά τους τα μασούρια...
Και δυστυχώς σ' αύτή τη γή
την ποτατή κολυ!
(μου φίλοι,
τέτοιο μασούρι δέν
(άρχει
σάν τόν... Μασούρα
(νά σέ στείλη!

Κι' όμως ένώ με ξε-
(γνοιασιά
όλα τραγούδω μου τα
(θλεπτά,
διότι σέ... κρυφά
(κρασιά
τα κρυμματά μου με-
(τατρέπω
σ' ράνγκο δέν άνω
(και μίσο)
κι' όταν ζυπνώ κι'
(όταν κοιμάμαι
και με παράμοιο
(χουρό,
κλέφτη ποτέ μου δέ
(φοβάμαι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

όρμή του... Τό κάκκινο σύννεφο, πού σκέπαζε την Έρημο, έγινε διαδοχικά ρόζ, κιτρινωπό, γαλακτερό. Έπειτα διαλύθηκε σιγά-σιγά.

Οι άνθρωποι, πού είχαν καταφύγει στην δασι μετρήθηκαν. Είχαν χάσει τριακόσιους ή τετρακόσιους άπό τούς συντρόφους τους, πολλά άλογα κι' οι γκαμήλες πού τούς είχαν άπομείνει δέν ήταν ούτε πενήντα. Παλλοί απ' αύτούς δέν είχαν όπλα.

Ο έμίρης έβασε το σύνθημα γιά το ξεκίνημα.

Όλο αύτό τον καιρό, άπορροφημένος άπό τίς φροντίδες γιά τούς συντρόφους του, δέν είχε κάμει κανένα παράπονο, ούτε είχε φανερώσει τίς άνησυχίες του στον Όμπεϊντ. Άλλά τώρα, καθώς προχωρούσαν ο ένας πλάι στόν άλλο, τον ρώτησε:

— Φαντάζεσαι, όπι ο Φωκάς μάς πρόλαβε;

Η φωνή του έτρεμε, καθώς έκανε αύτή την ερώτησι.

— Ο Άλλάχ ξέρει, άπάντησε ο Όμπεϊντ.

— Αύτός δέν έμποδίστηκε άπό τον χαμσίν, ξαναείπε ο έμίρης.

Τό τέχνασμα

Στό Χαλέπι, οι πληροφορίες έφταναν μπερδεμένες κι' άντιφατικές. Άλλοι περίμενάν μέ τρόμο τούς Βυζαντινούς κι' άλλοι μιλούσαν γιά τον έμίρη, πού τόν έβλεπαν νά καλπάζη κιόλας προς την πόλι, σέρνοντας πίσω του τίς φυλές τής έρήμου. Γιά τούς πρώτους, κάθε έλπίδα είχε χαθή. Γιά τούς δεύτερους, ο κίνδυνος είχε περάσει.

Άλλ' άντί γιά τούς Βυζαντινούς ή τον έμίρη, είδαν ένα πρωί τον Νάζντα μπροστά στην πόλι.

Ο άποστάτης στρατηγός είχε τρέξει πρώτα στο Χαρράν, πέρα άπό τον Εύφράτη, κι' είχε υποχρεώσει τούς κατοίκους του νά τού πληρώσουν ένα βαρύτατο φόρο. Έκαμε κατόπιν το Ίδιο στό Ντιάρ-Μπεκίρ κι' είχε το θάρρος νά φτάση ώς το Μαγιαφαρίκιν, όπου ξηλάτησε τίς άκραίες πόλεις, χωρίς νά βρή πουθενά άντίστασι. Κυρίευσε ύστερα το Μαρτσέντ, έσφαξε τίς φρουρές, πού τού άντιτάθηκαν κι' άγκαστάθηκε στο άχυρο φρούριο Χιλιάτ, άπού οι στρατιώτες του τον άνακήρυξαν έμίρη και τουρτίξαν ένα όλόλευκο μπουρνούζι, στολισμένο μέ χρυσό σειρήτια και πολύτιμα πετροκόσια στη ράχι.

Οι άνθρωποι, πού τόν άκολούθούσαν, ξεπερνούσαν τώρα τίς πέντε χιλιάδες. Κι' όπως ο Νάζντα ήξερε ν' άντιμετώπη γενναιόδωρα τούς φίλους του, οι όποίοι τον πλήθυναν όλοένα.

Άλλ' οι φιλοδοξίες του δέν πήγαιναν πιό μακρυά. Είχε τώρα κάμπόσες πόλεις στην έξουσία του, άλλα ή δεκα χιλιάδες φρουρία και άμέτρητους θησαυρούς. Είχε μπόση τη γοητευτική Σαμπτσα στο πλευρό του. Τί άλλο θά μπορούσε νά έπιθυμήση; Θά φρόντιζε νά ξεφορτωθή τον Χαλιφάτο τής Βαγδάτης και θά έκανε τούς Βυζαντινούς νά καταλάβουν πως δέν ήταν άνθρωπος τους.

Έγδυσε τον θυμένο άπ' αύτά τα σκίδιά του, είπε ένα βραδυ στη Σαμπτσα, με περηφάνεια και χαρά:

— Ο μεγάλος Άλλάχ με φώτισε ν' άκολουθήσω τις σοφές συμβουλές σου. Η μισή Συρία είναι πιά δική μου.

— Κι' η άλλη μισή; τον ρώτησε η Σαμπτσα.

Ο Νάζντα δέν είχε ξεχάσει ακόμη πώς ήταν ο πλέον άποστατικός τού Άμπούλ Χασσάν.

— Η άλλη μισή θά παραμείνη στά Χαμδανίδη, άπάντησε ο Νάζντα.

(Ο Άμπούλ Χασσάν κατάγεται άπό τη μεγάλη οικογένεια τών Χαμδανιδών, πού έλαμψε κάμπόσο καιρό στη Συρία).

Η νέα η γυναίκα γέλασε.

— Φαντάζομαι είσαι πώς άν ο Άμπούλ Χασσάν σου ζητούσε νά μοιραστή μαζί σου, δέ θά είχε άντίρρησι.

Ο Νάζντα χλμίασε.

— Όπιος μοιράζει την έξουσία του, δέ θά δυσκολευτή νά μοιραστή και τη γυναίκα του.

συνέχισε ή Σούμπια. Φοβάσαι, λοιπόν, άκόμη τόν 'Αμπούλ Χασσάν; Δέν έμαθες τήν καταστροφή του στήν "Ανδρασσο; Καί δέν κατάλαβες, ότι τό άστρο του έδυσε;... "Ενα καινούργιο άστρο λάμπει τώρα στόν ούρανό: τό δικό σου. Οί άνθρωποι χαίρονται τή λάμψι του κι' όμως σύ διστάζεις νά κάμης έκεΐνο πού όλοι περιμένουν άπό σένα.

— Καί τί περιμένουν άπό μένα;

— Νά στήσης τή σημαία σου στό Χαλέπι. Είπες πρωτύτερα πώς έξουσιάζεις τή μισή Συρία... Μάθε, λοιπόν, ότι δυό άφεντάδες δέ χωράνε στή Συρία. Σήμερα, είσαι άκόμη ό άποστάτης κι' ό 'Αμπούλ Χασσάν μπορεί νά σ' άποκαλή προδότη. 'Από τή στιγμή, όμως, πού θά μπής στό Χαλέπι, τή θέσι πού έχεις έσύ σήμερα, θά τήν πάρη ό 'Αμπούλ Χασσάν καί θά μπορής τότε νά τόν έπικηρύξης, όπως έκανε αύτός γιά σένα. Νά τί περιμένουν οί άνθρωποι άπό σένα. Αν τούς ξεγελάσης στίς προσδοκίες τους, θά έπευφημήσουν αύριο τόν 'Αμπούλ Χασσάν, μόλις έμφανιστή μπροστά στό Χαλέπι καί τό δικό σου άστρο θά σβύση στή στιγμή.

"Εκαμε πώς κλαίει καί πρόσθεσε άνάμεσα στούς λυγμούς της:

— "Ω, γιατί ή κακή μου μοίρα μ' έκαμε ν' άγαπήσω έναν άνθρωπο, πού σκάβει μέ τά τζιά του τά χέρια τό λάκκο του; Νομίζεις, λοιπόν, ότι ό 'Αμπούλ Χασσάν θά σέ φοβηθή ή θά σέ λυπηθή; Αν τόν άφήσης νά μπή στό Χαλέπι, είσαι χαμένος. Αν κυριεύσης, όμως, τό Χαλέπι, όλοι τον οί άπαβοί θά τόν άφίσουν, γιά νά τρέξουν σέ σένα... Έκτός άπό τό στρατό σου, όμως, ή τύχη σοΰδωκε κι' ένα άλλο όπλο, πού κάνει σίγουρη τήν έπιτυχία σου. Τό ξεχνάς, λοιπόν, άχάριστε;

— Ποιό είναι αύτό τό όπλο; τή ρώτησε άνυπόμονα.

— 'Η Ζωή! Κυριεύοντας τό Χαλέπι, θά πάρης καί τή Ζωή στήν έξουσία σου. "Ετσι, θ' άναγκάσης τόν 'Αμπούλ Χασσάν νά παραιτηθή άπό κάθε προπάθειά του, γιά νά ξαναπάρη τό Χαλέπι. Γιατί θά τόν κάμης νά καταλάβη πώς, στήν παραμικρή του κίνησι, θά τού πετάξης τό κεφάλι τής Ζωής άπό τά τείχη... Κι' ό 'Αμπούλ-Χασσάν πού τή λατρεύει, θά προτιμήση νά χάση τό θρόνο του παρά τήν πριγκηπισσά του.

— Θέλεις νά σής ότι, δίνοντάς του τή Ζωή, θά γλυτώσουμε άριστικά άπ' αύτόν;

'Η Σούμπια τόν κύτταξε μ' έκφρασι συμπόνοιας.

— Πόσο δύσκολα καταλαβαίνετε οί άνδρες! είπε. Χωρίς έμένα, θά ήσουνα άκόμη ύποτακτικός τού 'Αμπούλ Χασσάν. Καί τώρα πού, μέ τίς συμβουλές μου, άνέβηκες τόσο φηλά, είσαι άνίκανος νά καταλάβης τή σκέψι μου... 'Αναρωτιέσαι τί θά γινόσουν άν πέθαινα, ξαφνικά, ή άν έφευγα άπό κοντά σου... Δέν είπα ποτέ, ότι θά τού δώσουμε τή Ζωή. Τό μόνο πού είπα ήταν, ότι θά τήν χρησιμοποιήσουμε σάν όπλο. Κι' ή Ζωή άξίζει σήμερα έναν όλόκληρο στρατό... Αλλά πρέπει πρώτα νά τήν πάρουμε στήν έξουσία μας.

— Τά τείχη τού Χαλεπίου είναι άπόρθητα, τραύλισε ό Νάζντα, πού ή τολμηρή αύτή έπιχείρησι τόν τρόμαζε.

— Δέν ήταν, όμως, άλλοτε άπόρθητα γιά τόν 'Αμπούλ Χασσάν, άπάντησε ή Σούμπια. Σύ ό ίδιος μού άφηγήθηκες μέ ποιό τρόπο κατάφερες νά μπής στήν πόλι, ξεγελώντας έκείνους, πού τήν ύπερασπίζονταν. 'Ο,τι έκαμες σάν ύποτακτικός τού 'Αμπούλ Χασσάν, δέ μπορείς τάχα νά τό ξανακάμης γιά δικό σου λογαριασμό;

Τά μάτια τού Νάζντα έλαμψαν άπό άγρια χαρά σ' αύτή τήν άνάμνησι.

Τήν έποχή έκείνη, τό Χαλέπι βρισκόταν κάτω άπό τήν έξουσία ένός άπό τούς 'Ικσιδίτες πρίγκηπες τής Αίγύπτου, πού είχε συγκεντρώσει ίσχυρές δυνάμεις πίσω άπό τά τείχη του. 'Ο 'Αμπούλ Χασσάν, πού είχε ξεκινήσει μέ τούς πολεμιστές του άπό τήν 'Ερημο, έκανε άλλεπάλληλες έπιθέσεις, άλλά πάντα χωρίς άποτέλεσμα. Στό τέλος, είχε πάρει τήν άπόφασι νά λύση τήν πολιορκία, όταν, μιά μέρα, ό Νάζντα, πού ήταν άκόμη όλότελα άσημος, έτριξε στή σκηνή του καί τού είπε:

— Αν μού δώσης πεντακόσιους καβαλλάρηδες κι' άλλους τόσους πεζούς, πού θά τούς διαλέξω έγώ, μπορώ νά καταλάβω τό Χαλέπι, μέσα σέ λίγες ώρες.

'Ο 'Αμπούλ Χασσάν σήκωσε τό μαστίγιο, πού κρατούσε στά χέρια του, γιά νά τόν χτυπήση.

— Σκύλε! βρυχήθηκε. Τολμάς νά λές, ότι θά καταλάβης τό Χαλέπι, μέ χίλιους μόνο στρατιώτες, ένώ έγώ δέ μπόρεσα άκόμη νά τό κυριεύσω μ' όλόκληρο στρατό;

— Αν δέν πετύχω, θά μού πάρης τό κεφάλι, άφέντη, άπάντησε ό Νάζντα, χωρίς νά ταραχτή.

Καί τού έξήγησε ποιό ήταν τό σχέδιό του.

'Ο έμίρης θάπαιρνε τό στρατό του άπό τή δυτική πλευρά καί θά συγκέντρωνε όλες τίς δυνάμεις του, μαζί μέ τίς πολιορκητικές μηχανές, μπροστά στήν άνατολική, πού ήταν κι' ή λιγώτερο ίσχυρή. Σ' αύτές τίς προετοιμασίες θ' άφιέρνανε δυό όλόκληρες ήμέρες, γιά νά προκαλέση τήν προσοχή τών έχθρών του. Τό πρωΐ τής τρίτης ήμέρας, τέλος, θ' άρχιζε τήν έπίθεσι... Τήν ώρα έκείνη, ό Νάζντα μέ τούς πεντακόσιους πεζούς, θά πλησίαζαν στήν πύλη τής δυτικής πλευράς. Θά είχαν μαζί τους τρεις χοντρούς κορμούς δέντρων, πού θά τούς χρησιμοποιούσαν ταύτόχρονα γιά νά σπάσουν τή βαρειά πόρτα... 'Ο Νάζντα θά πηδούσε κατόπιν στό άλογό του καί θά μπαινε στήν πόλι μαζί μέ τούς πεντακόσιους καβαλλάρηδες. 'Ο έμίρης, μέ τόν ύπόλοιπο στρατό, θάφευγαν τότε άπό τήν άνατολική πλευρά καί θά όρμούσαν μέσα στήν πόλι άπό τήν άνοιχτή πύλη.

'Ο 'Αμπούλ Χασσάν άκολούθησε τή συμβουλή τού Νάζντα καί, προτού άκόμη νυχτώση, τό Χαλέπι έγινε δικό του.

— Δέ μπορείς, λοιπόν, νά ξανακάμης καί τώρα τό ίδιο; ρώτησε ή Σούμπια τό Νάζντα.

— Καί βέβαια μπορώ, τής άπάντησε.

Τό άλλο πρωΐ ξεκίνησε μέ τό στρατό του. Προτού περάση μιά έβδομάδα, τό Χαλέπι ήταν δικό του.

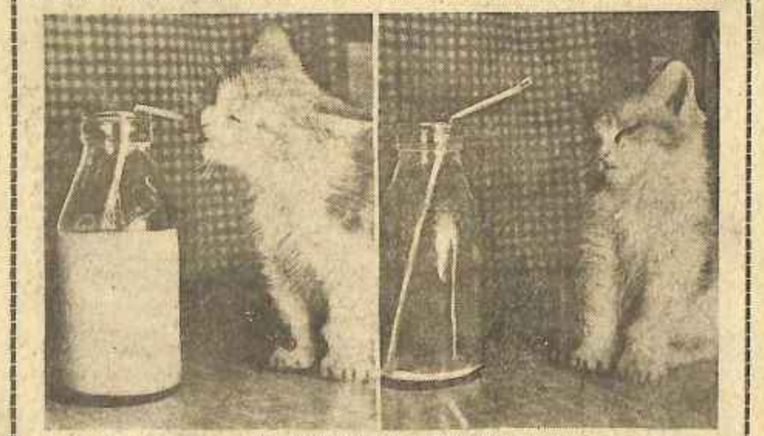

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ... ΚΑΛΑΜΑΚΙ

Ο Πέτερχεν είναι ένα γατάκι 9 μηνών, που άνήκει στην κυρία "Αννυ Μπράουμπαχ άπό τη Στουτγάρδη της Γερμανίας. "Εχασε τη μητέρα του μόλις γεννήθηκε καί ή κυρία του το μεγάλωσε μέ το μπιμπερόν. Ο γαλατάς φέρνει τώρα κάθε πρωΐ ένα μπουκάλι γάλα γιά τον Πέτερχεν, ή δε κυρία Μπράουμπαχ, άφού άποσφραγίση το μπουκάλι, βάζει μέσα σ' αύτό ένα καλαμάκι καί το άφίνει στη διάθεσι τού προστατευομένου της. Το γατάκι τρελλαίνεται γιά το γάλα καί έμαθε νά άδειάζη το μπουκάλι του, ρουφώντας το περιεχόμενο μέ το καλαμάκι.

'Η αίγμάλωτη

'Ο Νάζντα μπήκε στήν πόλι σά φίλος κι' όχι σαν έχθρός. Συχώρεσε έκείνους, πού τού είχαν άντισταθή, περιποιήθηκε τούς ίσχυρούς καί μοίρασε άφθονα χρήματα στούς φτωχούς. Δέν ήταν ό κατακτητής, άλλ' ό έλευθερωτής. Τύνισε σ' όλους. Είχε σηκώσει τή σημαία της άνταρσίας, γιά νά λυτρώση τή Συρία άπό τήν τυραννία τών Χαμοαντιών, πού σε σκιφτονταν παρά μόνο τό συμφέρον καί τίς άπολαύσεις τους.

"Ετσι, κέρδισε τή συμπάθεια τών κατοίκων.

'Η άλήθεια είναι, ότι ό 'Αμπούλ Χασσάν τούς είχε κουράσει μέ τούς πολέμους του καί τούς είχε εξαντλήσει με τίς σπατάλες καί τήν πολυτέλειά του. 'Ο καινούργιος άφέντης τους τούς υποσχόταν την είρήνη καί την εύημερία. Αύτά τα δύο πραγματα, όλοι τα έπιθυμούσαν.

Οί κατακτητές στερεώνουν τήν κυριαρχία τους μέ τον τρόμο. 'Ο Νάζντα είχε άκολουθήσει τον άντίθετο δρόμο. Αύτό τον είχε συμβουλεύσει ή Σούμπια. "Αν αύριο ό 'Αμπούλ Χασσάν έμφανιζόταν μπροστά στα τείχη της πόλεως, οί κάτοικοι θάκαναν τή σύγκρισι άνάμεσα στόν παλιό κυρίαρχο καί στον καινούργιο. Κι' οί προτιμήσεις τους νά πήγαιναν, φυσικά, μέ το δεύτερο...

Άκόμη καί στή γυναίκα τού 'Αμπούλ Χασσάν, ό Νάζντα φερόντας μέ καλωσύνη καί συμπόνοια. Δέν τήν έκαμε δική του, οπως ήταν δικαίωμά του, ούτε την έσωσε άπό τά διαμερίσματα της. Έξαλε μόνο γύρω της δίκους τον άνδρώπους κί άπομακρυνε τούς παλιούς.

'Από ήμέρες τώρα ή Ζωή ζούσε μέ τήν άγωνία καί τή λύπη στήν ψυχή. Είχε μάθει τήν "Ανδρασσο, άλλά πίστευε πώς θά τόν ξαναβλεπε άπό τή μιά στιγμή στήν άλλη. Κι' άντί γι' αύτόν, είχε ίδή τόν Νάζντα.

'Εκείνο τό βράδυ, ήταν κουβαριασμένη πάνω σ' ένα σοφά. "Ενα σωρό πένσιμες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στό μυαλό της. "Ακουσε, ξαφνικά, βήματα στό διάδρομο κι' ύστερα άπό λίγο, είδε τό βαρύ παραπέτασμα της πόρτας ν' άνασηκώνεται. Μια γυναίκα έμφανίστηκε στό άνοιγμα...

'Η γυναίκα αύτή άρχισε νά προχωρή μέ άργά βήματα.

'Η Ζωή άναγνώρισε τότε τή Σούμπια καί τό ένστικτό της τήν έκαμε νά συμμαζευτή πιό πολύ πάνω στό σοφά. 'Η γυναίκα πού προχωρούσε πρός τα μέρος της δέν είχε έπιχειρήσει άλλοτε νά τή δηλητηριάση;

'Αλλ' ή Σούμπια της χαμογελούσε.

— Πριγκήπισσα, της είπε, άς ξεχάσουμε τα περασμένα. "Ερχομαι σά φίλη κι' όχι σαν έχθρά. Καί νά ή άπόδειξι. Σού φέρνω μιά εύχάριστη είδησι...

'Η Ζωή άνοιξε διάπλατα τά μάτια της. Ποιά μπορούσε νά ήταν αύτή ή εύχάριστη είδησι;

— 'Από καιρό τώρα βρίσκεσαι φυλακισμένη μέσα σ' αύτό τό άνάκτορο, συνέχισε ή Σούμπια. 'Αλά τώρα ή ώρα τού λυτρωμού πλησιάζει...

'Η Ζωή δυσκολευόταν νά καταλάβη.

— Μού φέρνεις νέα γιά τον έμίρη; ρώτησε μέ άδύνατη φωνή.

— 'Ο έμίρης βρίσκεται μακρυά, άπάντησε ή Σούμπια. Δέν έχει νά κάμη τίποτα πιά στό Χαλέπι.

— Ζή;

— "Αν ό χαμαίν δέν τον έβαφε μέσα στήν άμμο...

— 'Ο χαμαίν;

— 'Από μιά βδομάδα δέ σταμάτησε νά φυσά στήν έρημο. Κι' ό έμίρης σου βρισκόταν έκεί...

Μιλούσε μέ προσποιητή άδιαφορία, σάν γιά κάτι όλότελα άσήμαντο. 'Η φωνή της δέν έδειχνε ούτε συμπάθεια, ούτε μίσος.

— Κι' άλλωστε, δέν έχεις λόγο πιά νά περιμένης τόν έμίρη σου, πρόσθεσε. Οί βυζαντινοί βρίσκονται κιόλας κοντά στό Χαλέπι.

— Οί Βυζαντινοί;

— 'Ο Λέων Φωκάς, μαζί μέ πολυάριθμο στρατό.

— Καί τί έρχεται νά κάμη έδώ ό Λέων Φωκάς; ρώτησε η Ζωή.

— Δέν τό καταλαβαίνεις;... "Ερχεται νά πάρη τήν πολυαγαπημένη άνεψιά του.

'Η Ζωή τινάχτηκε άπό τή θέσι της.

— Έγώ, όμως, δέ θέλω νά τόν άκολουθήσω! φώναξε.

'Η Σούμπια γέλασε.

— Κρίμα! είπε. Κι' έγώ φανταζόμουνα πώς λαχταρούσες τήν ώρα γιά νά τρέξης κοντά στούς δικούς σου.

Τήν κύτταξε μέ ύποκριτική συμπόνια.

— Τόν άγαπάς, λοιπόν, τον έμίρη σου; τή ρώτησε.

— Δέν έχω κανένα άλλον στόν κόσμο έκτός άπ' αύτόν, άπάντησε ή Ζωή, άνυπομονώντας.

— Κρίμα! ξαναείπε ή Σούμπια.

'Η Ζωή ένωσε παρακλητικά τά χέρια της.

— Άφησέ με νά πάω κοντά του, είπε μέ φωνή πού έτρεμε άπό τή συγκίνησι.

— "Αν ήταν στό χέρι μου, θά σ' άφηνα μ' όλη μου τήν καρδιά, άπάντησε ή Σούμπια. Νομίζω, όμως, ότι ό Νάζντα άποφάσισε διαφορετικά...

— "Αν παρακαλέσης τό Νάζντα, δέ θά σού άρνηθή.

'Η Σούμπια έκανε ένα μορφασμό.

— 'Ο Νάζντα πίστευε πώς ή έπιθυμία σου ήταν νά γυρίσης κοντά στούς δικούς σου, είπε. Κι' έγώ, άλλωστε, τό ίδιο πίστευα, κι' όταν μού ζήτησε τή γνώμη μου, τόν παρακάλεσα νά σού ξαναδώση τήν έλευθερία σου... Δέ μπορούσα νά φαντασθώ πώς έμενες μέ τή θέλησί σου κοντά στόν έμίρη, πού έκαμε δυό σήμερα τόσο μεγάλο κακό στούς δικούς σου... 'Ο Νάζντα, λοιπόν, θέλει νά ζήση είρηνικά μέ τούς Βυζαντινούς, πού, άλλωστε, δέν έχουν κακούς σκοπούς γιά τή Συρία. "Ετσι, ό Νάζντα κι' ό Φωκάς δέ θά δυσκολευτούν νά συνεννοηθούν. "Αν ό θεΐος σου έρχεται πρός τά δώ, είναι μόνο καί μόνο γιά νά σέ πάρη μαζί του στό Βυζάντιο.

'Η Ζωή έγινε κατακίτρινη.

— Δέ θά πάω μέ τό Φωκά, άπάντησε. Προτιμώ τό θάνατο.

'Η Σούμπια άνασήκωσε τούς ώμους.

— 'Ο Νάζντα ύποσχέθηκε στό θεΐο σου, δτι θά σέ παραδώση στά χέρια του, είπε. Καί θά τηρήση τό λόγο του.

Χαιρόταν μέ τήν άγωνία της Ζωής.

— Άς διατάξη τότε τούς άνθρώπους του νά μέ σκοτώσουν, φώναξε η πριγκήπισσα. 'Αντί γιά μένα, θά παραδώση στό Φωκά τό πτώμα μου. "Ετσι κι' ό Νάζντα θά τηρήση τήν ύπόσχεσί του κι' ό θεΐος μου θά μείνη ίκαναποιημένος.

'Ολο τό μίσος πού κρυβόταν μέσα στήν ψυχή της Σούμπια, φάνηκε, ξαφνικά, στά μάτια της.

— 'Οπως θέλεις, είπε. Περίμενε τότε τό θάνατο.

— Δέν τόν φοβάμαι, άπάντησε ή Ζωή. όρθώνοντας τό άνάστημά της. "Οσο γρηγορώτερα, τόσο καλύτερο θά είναι.

'Η Σούμπια βγήκε άπό τό δωμάτιο.

'Η Ζωή περίμενε πώς, άπό τή μιά στιγμή στήν άλλη, θάβλεπε τό δήμιο νά προβάλλη στήν πόρτα. Δέν ένοιωθε φόβο. 'Η λύπη, δμως, τής έφιγγε τήν ψυχή... Τό ερωτικό της όνειρο, άλλοίμονο, θά τέλειωνε τόσο γρήγορα!

Τό Βυζάντιο, οί θεΐοι της, τά περασμένα, τραδιόνταν όλοένα καί πιό μακρυά μέσα στό χρόνο. Τής έκανε κόπο νά γυρίση πρός τά κεί τό βλέμμα της. Δέ μπορούσε νά ξεχωρίση ούτε πρόσωπα ούτε πράγματα. "Εβλεπε μόνο κάποιους άνάερους ίσκιους, πού άναδεύονταν άσχημάτιστοι κι' άκαθόριστοι, έτσι πού τή δυσκόλευε νά τούς δώση ένα όνομα ή νά τούς βρή κάποια σχέσι μαζί της. 'Ανάμεσα σ' αύτήν καί στό παρελθόν, άναιγόταν μιά άβυσσος, πού δε μπορούσε νά την περάση... "Ολη της ή σκέψι συγκεντρωνόταν στό παρόν. Καί τό παρόν ήταν ό έμίρης. Ποΰ νά βρισκόταν τώρα ό άγαπημένος της; Θά τόν ξανάβλεπε ποτέ; Δέν τό έλπιζε. 'Αλλά, ταύλάχιστο, θά πέθαινε μέ τ' όνομά του στά χείλη της.

Γιατί, όμως, ό δήμιος άργοΰσε;

"Ολη έκείνη τή νυχτα δέν έκλεισε μάτι. Κάθε τόσο νόμιζε πώς άκουγε τά βήματά του στούς διαδρόμους καί προετοίμαζε την φωνή της, γιά νά δεχτή μ' έγκαρτέρησι τό θάνατο. 'Αλλά γελιόταν πάντα στή θλιβερή προσδοκία της.

Τό άλλο πρωΐ, τής φάνηκε παράξενο πώς ζούσε άκόμη.

Λίγη ώρα μετά την άνατολή τού ήλίου, κάποιας τράβηξε τό παραπέτασμα πού σκέπαζε την πόρτα. 'Αλλά καί πάλι δέν ήταν ό δήμιος. Μιά άπό τίς γυναίκες, πού την ύπηρετούσαν καί ταύτόχρονα την κατασκόπευαν, μπήκε στό δωμάτιο.

— 'Η πριγκήπισσα ας έτοιμαστή, είπε. Φεύγουμε...

— Φεύγουμε; ρώτησε σαστισμένη ή Ζωή. Γιατί ό δήμιος δέν έρχεται νά μού δώση έδώ τό θάνατο;

'Η γυναίκα δέν άπάντησε.

Ε'Ο Νάζντα φοβάται τό λαό τού Χαλεπίου, σκέφτηκε η Ζωή. Γι' αύτό, άποφάσισε νά μέ όδηγήση κάπου άλλου, όπου ό θάνατός μου νά μήν κάμη θόρυβο».

— Ξέρεις πού πρόκειται νά μέ πάνε; ξαναρώτησε.

— "Οχι, άπάντησε η γυναίκα. Τό μόνο πού ξέρω είναι, ότι φεύγουμε.

— Πότε;

— 'Αμέσως...

— Ποιος άλλος θάρθή μαζί μας;

— 'Η πριγκήπισσά μας.

— Ποιά πριγκήπισσα;

— 'Η Σούμπια.

Ε'Ο Νάζντα μέ παράδωσε στή Σούμπια, γιά νά ίκαναποιήση τήν παλιά έκδίκησί της», ξαναοκέφτηκε η Ζωή.

Καί δέν ξαναρώτησε τίποτ' άλλο.

"Εφυγαν σέ λίγο.

'Η Ζωή δέν είδε τή Σούμπια. Μερικοί έμπιστοι τού Νάζντα τήν άνέβασαν σέ μιά γκαμήλα. Καμμιά πενηνταριά καβαλλάρηδες τήν περικύκλωσαν άμέσως. Πολλοί άλλοι προπορεύονταν καί πίσω άκολουθούσαν κι' άλλοι άκόμη, πάνω σέ άλογα ή σέ γκαμήλες.

'Η πριγκήπισσα είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της μ' ένα πυκνό πέπλο, πού την έκανε άγνώριστη.

'Η συνοδεία πέρασε γρήγορα την πόλι, κάτω άπό τά έκπληκτα βλέμματα τών κατοίκων. "Εξω άπό την πόλι, βρήκαν κι' άλλους καβαλλάρηδες, κι' άλλες γκαμήλες.

"Αρχισαν σέ λίγο ν' άνεβαίνουν στό βουνό καί δέ σταμάτησαν όλη την ήμέρα. Κατά τό σούρουπο, ξεκουράστηκαν δυό ή τρείς ώρες σέ μιά μιερη κοιλάδα. Συνέχισαν κατόπιν την πορεία τους.

Σκαρφάλωναν όλοένα καί πιό ψηλά, άκολουθώντας μονοπάτια, πού περνούσαν άνάμεσα άπό άγρια φαράγγια ή σέρνονταν πλάϊ σέ βράθρα.

"Ηταν άνάγκη, λοιπόν, νά την πάνε τόσο μακρυά, γιά νά τή σκοτώσουν; 'Η Ζωή αίσθάνθηκε πολλές φορές την έπιθυμία νά τιναξη το κορμί της πρός τά έμπρός, γιά νά ριχτή σ' ένα άπό αύτά τά βράθρα καί νά γλυτώση έτσι άπό τό μαρτυριό της. Αλλά την τελευταία στιγμή μετάνοιωνε. Δέν ήθελε νά δώση στή Σούμπια την έντύπωσι πώς φοβόταν. "Οποια κι' ών ήταν ή τύχη της, θά την ύπόμενε καρτερικά.

Τό άλλο πρωΐ, τέλος, άντίκρυσε μπροστά της τά ψηλά τείχη τού Γκάραλαθ, πού ήταν σκαρφαλωμένο σέ μιά άπόκρημνη πλαγιά κι' έμοιαζε σάν άντοφωλιά.

Τό Γκάραλαθ ήταν ένα άπό τά φρούρια τού 'Αμπούλ Χασσάν, πού είχε περάσει τώρα στήν έξουσία τού Νάζντα. "Ενα μονοπάτι, πού προχωρούσε άνάμεσα στά βράχια, οδηγούσε σ' αύτό.

'Αλλά γιατί την είχαν πάει έκεί; 'Η Ζωή δέ μπόρεσε νά τό μάθη. Την έκλεισαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, πού τό παράθυρό του προστατευόταν μέ σιδερένια κάγκελλα. Μιά άπό τίς γυναίκες πού την ύπηρετούσαν, θάμενε μαζί της.

'Από τή γυναίκα αύτή, ή Ζωή έμαθε πώς περίμεναν τό Νάζντα, πού θάρχόταν σέ δυό ήμέρες.

'Η πρεσβεία

"Αν ή άρχική σκέψι τής Σούμπια ήταν νά χρησιμοποιήση τή Ζωή σάν όπλο έναντίον τού έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόοπτη έξέλιξι πού έπαιρναν γύρω της τά γεγονότα, την άναγκασε ν' άλλάξη τό σχέδιό της. Καί τό γόνιμο μυαλό της της παρουσίασε ένα καινούργιο, πού άξιζε δσο τούλάχιστον καί τό πρώτο.

'Ο κίνδυνος άπό τόν 'Αμπούλ Χασσάν έμφανιζόταν άκόμη πολύ μακρυνός. Οί τελευταίες πληροφορίες έλεγαν πώς ό έμίρης μέ τά λείψανα τού στρατού του βρισκόταν στήν έρημο, όπου, άπό ήμέρες, ό τρομερός χαμίν σκόρπιζε το θάνατο. "Αν ό έμίρης κατάφερνε νά γλυτώση, δέ θά ήταν σίγουρα σέ θέσι ν' άρχίση πόλεμο μέ το Νάζντα, πού οί δυνάμεις καί τό κύρος του μεγάλωναν όλοένα.

'Η άπειλή άπό το μέρος τών Βυζαντινών, άντίθετα, διαγραφόταν τώρα πολύ καθαρά. 'Ο Λέων Φωκάς προχωρούσε, χωρίς νά συναντάη πουθενά άντίσταση. Τά σώματα πού βρίσκαναν στό Μαγιαφαρίκιν, είχαν παραδοθή ή είχαν διαλυθή. 'Ο δρόμος πρός το Χαλέπι ήταν πιά άνοιχτός.

'Η Σούμπια, τότε, σκέφτηκε νά χρησιμοποιήση καί πάλι τή Ζωή. Τό άρχικό της σχέδιο ήταν νά τρομοκρατήση τόν 'Αμπούλ Χασσάν, άπειλώντας τον, δτι θά σκότωνε την άγαπημένη του. Θά προσέρχετε τώρα τή Βυζαντινή πριγκήπισσα στο πλευρό της γιά νά τόν έξευμενίση.

Αύτή ή άλλαγή τού σχεδίου δέν έξυπηρετούσε λιγώτερο την έκδίκησί της. Μόνον, δτι έδινε σ' αύτην καινούργια μορφή. 'Η Ζωή, άκολουθώντας τό θεΐο της στό Βυζάντιο, θά ήταν τό ίδιο χαμένη για τον έμίρη, δσο κι' άν πέθαινε. Κι' ίσως περισσότερο. Είναι άληθεια, δτι ή Σούμπια δέ θά μπορούσε πιά νά την χρησιμοποιήση σάν όπλο ένάντιον τού 'Αμπούλ Χασσάν. Αλλά θά τού μάτωνε την καρδιά. Καί τό κέρδος της δέ θά ήταν μικρότερο.

"Ετσι, έπεισε τό Νάζντα νά στείλη μιά πρεσβεία στό Φωκά, καί, ταύτόχρονα, πρόξεφώλωτας τό άποτέλεσμα τών διαπραγματεύσεων, πήγε νά βρή τή Ζωή, γιά νά χαρή την άγωνία καί το σπαραγμό της.

Οί "Αραβες άπεταλμένοι συνάντησαν τούς Βυζαντινούς στό Κασρικίν, πού τό χωρίζαν μόνο τριακόσια χιλιόμετρα άπό το Χαλέπι.

'Ο Λέων Φωκάς τούς δέχτηκε στήν πολυτελή σκηνή του, πού ήταν φτιαγμένη άπό πορφυρό ύφασμα καί στολιζόταν μέ μεγάλους όλοχρύσους δικέφαλους άητούς.

'Αρχηγός τής πρεσβείας ήταν ό σεΐχης "Ελ-Μοχταντζίρ, πού φημιζόταν γιά τή σοφροσύνη του καί το διαλλακτικό του πνεύμα.

— Ποιός σάς στέλνει; ρώτησε ό Φωκάς, πού ήταν καθισμένος σ' ένα πολυτελή δίφρο, άνάμεσα στούς άξιωματικούς του.

— 'Ο έμίρης Νάζντα, άπάντησε ό Μοχταντζίρ.

— Καί ποιός είναι ό έμίρης Νάζντα;

— 'Ο κύριος τού Χαλεπίου.

— Είχα άκούσει κάποια άλλο όνομα, είπε άδιάφορα ό Φωκάς.

— 'Ο έμίρης 'Αμπούλ Χασσάν, πού κατατρόπωσε το στρατό του στην "Ανδρασσο,

— Πριγκήπισσα, είπε ή Σούμπια στή Ζωή, έρχομαι σάν φίλη κι' όχι σάν έχθρά...

βρίσκεται στήν ἔρημο καί κανένας δέν ξέρει ἀν ζῆ ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ Μοχταντζίρ. Κύριος τοῦ Χαλεπίου εἶναι τώρα ὁ Νάζντα.

— Καί τί ζητάει ὁ ἐμίρης Νάζντα;

— Ὁ ἐμίρης Νάζντα δέ ζητάει τίποτα. Θέλει μόνο νά εἶναι φίλος τῶν Βυζαντινῶν.

Ὁ Φωκᾶς ἔπαιξε μερικές στιγμές μέ τήν ἀδαμαντοκόλλητη λαβή τοῦ ἐγχειριδίου του, πού κρεμόταν ἀπό τή ζώνη του.

— Τί ἀξίζει ἡ φιλία τοῦ Νάζντα; ρώτησε ἔπειτα.

Ἡ ἐρώτησι αὐτή θά μποροῦσε νά φέρη σέ δύσκολη θέσι ὁποιονδήποτε ἄλλον, ἐκτός ἀπό τόν Μοχταντζίρ.

— Ἡ φιλία τοῦ Νάζντα εἶναι πρωτιμότερη ἀπό τήν ἐχθρα τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν, ἀπάντησε πονηρά.

Ὁ Φωκᾶς ἀνασήκωσε τούς ὤμους του.

— Ἡ ἐχθρα τοῦ Ἀμπούλ Χασσάν δέν ἀξίζει τίποτα, εἶπε. Μιά φιλία, ποῦ θάμπαινε στή θέσι τοῦ τίποτα, δέν ἔχει οὔτε κι' αὐτή ἀξία.

Ὁ Μοχταντζίρ δέν ἔχασε, ὡστόσο, τό θάρρος του.

— Ἂν ἡ ἐχθρα τοῦ Ἀμπούλ Χασσάν δέν ἀξίζει τίποτα, γιατί τότε τό Βυζάντιο ἐστειλε τόσο στρατό, γιά νά τόν πολεμήση; ρώτησε.

Ὁ Φωκᾶς δέν ἀπάντησε.

— Ἂς σοῦ πῶ τίς πρατάσεις τοῦ κυρίου σου, εἶπε σέ λίγο.

Οἱ διαπραγματεύσεις ἔπειτα ἀπό τούς πρώτους διαξιφισμούς, ἔμπαιναν στό σωστό δρόμο. Ὁ Φωκᾶς εἶχε καταλάβει ἀπ' αὐτούς τούς διαξιφισμούς πῶς ὁ ἄνθρωπος πού βρισκόταν μπροστά του ἦταν ἔξυπνος καί πῶς οἱ ὑπεκφυγές μαζί του δέν ὠφελοῦσαν σέ τίποτα. Κι' ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ, ἀπό τ' ἄλλο μέρος, εἶχε προσέξει τήν ἀξιοπρέπεια, τό πεῖσμα καί τή σταθερότητα πού χαρακτήριζαν τό Βυζαντινό στρατηγό. Ἡ συζήτησι μαζί του δέ θά ἦταν εὔκολη. Θάλεγε κανείς πῶς ἤξερε ἀπό πρίν τίς προτάσεις τῶν Ἀράβων καί πῶς εἶχε ἑτοιμες τίς ἀπαντήσεις του.

— Ὁ Νάζντα προσφέρει στόν αὐτοκράτορα διακόσια καντάρια καθαρό χρυσάφι κι' ἄλλα τόσα ἀσῆμι, σαράντα γκαμήλες μέ τά πολυτελέστερα ὑφάσματα τῆς Δαμασκοῦ καί τῆς Βαγδάτης καί πεντακόσια ἀπό τά καλύτερα ἄλογα τῆς Ἀραβίας, ὅρκισε ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ.

Ὁ Φωκᾶς χαμογέλασε.

— Ὁ Νάζντα μοῦ προσφέρει πολύ λιγώτερα ἀπ' ὅσα θά μοῦ φέρουν οἱ στρατιῶτες μου, γυρίζοντας στίς πόλεις τῆς Συρίας, ἀπάντησε. Ἄλλο;

Ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ δάγκωσε τά χείλη του. Εἶχε ἀρχίσει ἀπό τά χρήματα, νομίζοντας πῶς θά ἐλκύσει μ' αὐτά τό Φωκᾶ.

— Ὁ Νάζντα, ξαναεῖπε, προσφέρει στόν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου τό κεφάλι τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν.

— Τό δῶρο εἶναι καλό, ἀλλ' ὁ Νάζντα, γιά νά προφέρη τό κεφάλι τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν, πρέπει νά τό κόψη πρῶτα, ἀπάντησε γελώντας ὁ Φωκᾶς.

Ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ δέν εἶχε καταρθώσει ἀκόμη νά συγκινήση τό συνομιλητή του.

— Ὁ Νάζντα ἀναλαμβάνει μέ ὅρκο τήν ὑποχρέωσι νά μήν ἐνοχλήση πιά τό Βυζάντιο καί νά προστατεύση τά καραβάνια του, πού περνοῦν ἀπό τή Συρία, συνέχισε.

— Τό Βυζάντιο πρατιμάει νά στηρίζεται στίς λόγχες τῶν στρατιωτῶν του,παρά στούς

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ἐρεθισμοί. Τά μέν εἶναι ἔργον τοῦ χρόνου, τά δέ τῶν ἀνθρώπων.

Λ ο ῦ μ π ο κ

★ Πολλοί ἄνθρωποι καταναλίσκουν τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ χρόνου τους, γιά νά κάμουν ἄθλιο τό ὑπόλοιπο.

Λ ά Μ π ρ υ γ ὲ ρ

★ Ὅ,τι ἐπέρασε κι' ἔνινε δέν μπορεῖ νά τό ξαναφέρη ἡ Κλωθώ, οὔτε ... ἀνακαλίση ἡ Ἄτροπος.

Λ ο υ κ ι α ν ὸ ς

★ Οἱ ἄνθρωποι ἀγαπᾶνε τόν ἑαυτό τους ὄχι μέ αἰσθημα, ἀλλά μέ ὑπερβολή.

Σ ε ν ὲ κ α ς

★ Ὁ μοχθηρός ἄνθρωπος εἶναι σκλάβος στούς χειρότερους ἀπό τούς τυράννους: τά πάθη του.

Σ ὲ σ τ ε φ λ ν τ

★ Ὁ ἑρμός τοῦ πόνου καί μόνο αὐτός ὁδηγεῖ στή χώρα ὅπου ὁ πόνος εἶναι ἀγνωστος.

Κ ο ῦ π ε ρ

★ Ἡ τύχη μπορεῖ νά δώση πολλά, ἀλλά μόνο τό μυαλό μπορεῖ νά κάμη αὐτά τά πολλά ἐπαρκῆ.

Μ π ὸ ὺ λ

★ Ὁ βίος εἶναι ἐρυχός, ἡ τέχνη μακρά, ἡ εὐκαιρία φευγαλέα, ἡ πεῖρα ἀπέβασια καί ἡ κρίσις δύσκολη.

Ἱ π π ο κ ρ ὰ τ η ς

ὅρκους τῶν ἐχθρῶν του, ἀπάντησε ὁ Φωκᾶς.

— Ἀλλ' ὁ ἐμίρης Νάζντα δέν εἶναι ἐχθρός, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ.

— Τί χρειάζονται τότε οἱ ὅρκοι του; εἶπε ὁ Φωκᾶς. Μόνο οἱ ἄνθρωποι ποῦ ξέρουν πῶς δέν ἀξίζουν νά τούς δώση κανείς τήν ἐμπιστοσύνη του, εἶναι πρόθυμοι νά κάμουν ὅρκους.

Ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ ἔνοιωσε σά ράπισμα τά προσβλητικά λόγια τοῦ Φωκᾶ. Ἀλλά ἔξη εἶπε τίποτα. Σκούπισε μόνο τόν ἱδρώτα ποῦ ἔτρεχε ἀπό τό μέτωπό του καί πίρασε στήν τελευταία προσφορά, πού εἶχε νά κάμη. Σ' αὐτήν στήριξε ὅλες τίς ἐλπίδες του.

— Ὁ Νάζντα θά φέρη ὁ ἴδιος στό στρατόπεδο τοῦ κραταιοῦ κι' ἔνδοξου Λέοντος Φωκᾶ τήν ἀνηψιά του, φώναξε δυνατά.

Αὐτή τή φορά, τά μάτια τοῦ Βυζαντινοῦ στρατηγοῦ ἔλαμψαν. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, τό πρόσωπό του σκυθρώπασε.

— Γιά ποιά ἀνηψιά μου μιλάς; ρώτησε.

— Τή Ζωή...

— Στ' ἀλήθεια, εἶπε ὁ Φωκᾶς, εἶχα κάποια ἀνηψιά μ' αὐτό τό ὄνομα.

— Ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν, ὅμως, τήν πῆρε ἀπό τά χέρια σου καί τήν ἔκαμε γυναίκα του.

— Καί λοιπόν;

— Ἡ ἀνηψιά σου δέ βαίσκεται τώρα στήν ἐξουσία τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν.

— Ἀλλά σέ τίνος, τήν ἐξουσία βρίσκεται; Τό πρόσωπο τοῦ Βυζαντινοῦ στρατηγοῦ εἶχε γίνει κατακίτρινο.

— Βρίσκεται στά χέρι τοῦ Νάζντα, ἀπάντησε ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ.

— Παλιό ἐνδιαφέρουσα ἡ Ἱστορία σου, ὦ ξένε, εἶπε ὁ Φωκᾶς, προσπαθῶντας νά κρύψη τήν ταραχή του.

— Ὁ Νάζντα, κυριεύοντας τα Χαλεπί, πῆρε στήν ἐξουσία του καί τήν ὁμορφη Ζωή, συνέχισε ὁ Μοχταντζίρ. Ἀλλά τήν πῆρε μόνο καί μόνο, γιά νά τήν παραδώση στόν Ἔνδοξο Θεῖο της.

— Πολύ ἐνδιαφέρουσα ἡ Ἱστορία σου, ξαναεῖπε ὁ Φωκᾶς. Κι' ἡ Ζωή θέλει νά ξαναγυρίση στό Ἐείο της;

Ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ μελέτησε προσεχτικά τήν ἀπάντησι του. Ἂν ἔλεγε στό Φωκᾶ πώς ἡ Ζωή ἤθελε νά ξαναγυρίση κοντά του, θά μετρίαζε τήν ἀξία τῆς προσφορᾶς τοῦ Νάζντα.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Ἡ Ζωή ἀγαπάει τόν Ἀμπούλ-Χασσάν. Τόν ἀκολουθησε μέ τή βία, ἀλλά, σιγά-σιγά, ἡ ἀγάπη φούντωσε μέσα στήν ψυχή της. Ἡ πριγκήπισσα προτιμάει νά πεθάνη παρά νά ξαναγυρίση κοντά στό θεῖο της.

Ὁ Φωκᾶς ἔμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Πολύ ἐνδιαφέρουσα ἡ Ἱστορία σου, ὦ ξένε, εἶπε ἐπειτα—κι' ἦταν ἡ τρίτη φορά ποῦ ξανάλεγε τήν ἴδια φράση. Ἀλλά γιατί μοῦ μίλησες γι' αὐτή τήν πριγκήπισσα;

— Εἶπα στόν ἔνδοξο Φωκᾶ, ὅτι ὁ ἐμίρης Νάζντα θά φέρη ὁ ἴδιος στό στρατόπεδό του τήν ἀνηψιά του, γιά νά τοῦ τήν παραδώση, ἀπάντησε ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ.

Τό πρόσωπο τοῦ Φωκᾶ εἶχε ἀλλάξει ὁλότελα.

— Γιά ποιά ἀνηψιά μου μιλᾶς; ρώτησε, σά νά δυσκολευόταν νά καταλάβη τά λόγια τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Γιά τήν πριγκήπισσα Ζωή...

Ὁ Φωκᾶς ἀναστέναξε βαθειά.

— Εἶχα ἄλλοτε μιά ἀνηψιά μ' αὐτό τό ὄνομα, εἶπε. Ἀλλά πέθανε, φίλε μου...

— Ἡ πριγκήπισσα Ζωή ζῆ πάντοτε, φώναξε ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ, μέ τήν ἀπέγνωσι τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ βλέπει πῶς χάνει καί τήν τελευταία του ἐλπίδα.

— Δέ θά εἶναι τότε ἡ ἀνηψιά μου, ἀπάντησε ὁ Φωκᾶς. Ἡ δική μου ἀνηψιά πέθανε ἀπό καιρό.

Ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ κατάλαβε τό λάθος του. Ἀλλά τώρα ἦταν πιά ἀργά.

— Ἀφέντη, εἶπε, ὁ ἐμίρης Ἀμπούλ-Χασσάν θά πεθάνη ἀπό τή λύπη του ἀν χάση τήν ἀγαπημένη του Ζωή.

Ὁ Φωκᾶς εἶχε πάρει πιά τήν ἀπόφασί του καί τίποτα δέ μποροῦσε νά τόν κάμη νά ἀλλάξη.

— Πρτιμῶ νά πεθάνη ἀπό τό βέλος ἢ τό ξίφος ἑνός Βυζαντινοῦ στρατιώτη, ἀπάντησε.

— Ὁ ἔνδοξος Φωκᾶς, ὅταν θά ἔχη τή Ζωή στά χέρια του, θά μπορῆ νά ἐπιβάλη τίς θελήσεις του στόν Ἀμπούλ-Χασσάν.

— Δέ χρησιμοποιῶ ποτέ γυναίκες γιά νά ἐπιβάλω τίς θελήσεις μου στούς ἐχθρούς μου, ἀπάντησε ὁ Φωκᾶς.

Ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ ἔνοιωθε τά δάκρυα ν' ἀνεβαίνουν στά μάτια του.

— Τί ἄλλο ἔχεις νά μοῦ πῆς; τόν ρώτησε ὁ Φωκᾶς.

— Τά εἶπα ὅλα, ἀπάντησε.

— Πήγαινε τότε ν' ἀναγγείλης στόν κύριό σου, ὅτι σέ τρεῖς ἡμέρες θά βρίσκωμαι στό Χαλέπι, συνέχισε ὁ Φωκᾶς. Ἂν θέλση ν' ἀντισταθῆ, θά κάψω τήν πόλι. Ἂν φύγη, θά ξεχάσω πῶς ὑπάρχει.

— Καί τή Ζωή τί πρέπει νά τήν κάμη; ρώτησε ὁ Μοχταντζίρ.

— Δέ μ' ἐνδιαφέρει τί θά κάμη τή γυναίκα τοῦ Ἀμπούλ-Χασσάν, ἀπάντησε ὁ Φωκᾶς. Ἂς συνεννοηθῆ μαζί του.

Ὅταν ὁ Ἐλ-Μοχταντζίρ ἔφυγε μαζί μέ τούς ἄλλους Ἄραβες ἀπεσταλμένους, ὁ Λέων τά μάτια του.

Ἀλλ' ἦταν μιά συγκίνησι, ποῦ δέν κράτησε παραπάνω ἀπό μιά στιγμή. Γύρισε κατόπιν στούς ἀξιωματικούς του καί τούς ἀνάγγειλε μέ ἤρεμη φωνή:

— Αὔριο φεύγουμε γιά τά Χαλέπι.

Τά σχέδια τῆς Σοῦμπια εἶχαν ἀποτύχει ἄλλη μιά φορά. Ὁ Νάζντα, ὅταν ἔμαθε τήν ἀπάντησι τοῦ Φωκᾶ, ἀπομάκρυνε πρῶτα τή Ζωή κι' ἔπειτα ἔφυγε κι' ὁ ἴδιος μέ τά στρατά του. Δέν αἰσθανόταν τή δύναμι ν' ἀντιμετωπίση τούς Βυζαντινούς.

Στό Χαλέπι

Δέν ἦταν στά σχέδια τοῦ Βυζαντίου ἡ κατάληψι τῆς Συρίας. Ἡ χώρα αὐτή εἶχε κατακλυσθῆ ἐνωρίς ἀπό ἀραβικούς πληθυσμούς κι' ἡ κατοχή της θά ἀπαιτοῦσε πολύ στρατό, τεράστια ἔξοδα κι' ἀδιάκοπη αἱματοχυσία. Ἡ Συρία, ἐξ ἄλλου, ἦταν τό κέντρο τῆς διαμάχης μεταξύ τοῦ χαλιφάτου τῆς Βαγδάτης καί τῶν Ἀράβων κυριάρχων τῆς Αἰγύπτου, διαμάχης, ποῦ ἐξαντλοῦσε καί τό πρῶτο καί τούς δεύτερους.

Ἕνας ἀκόμη λόγος, ποῦ ὑπαγόρευε στό Βυζάντιο τήν ἐπιφυλακτική πολιτική του, ἦταν, ὅτι οἱ Ἄραβες ἐχθρεύονταν τούς νεοφώτιστους στό μωαμεθανισμό Πέρσες καί βρίσκονταν σέ διάκοπο πόλεμο μαζί τους. Ἄραβες καί Πέρσες ἦταν τό ἴδιο ἐπικίνδυνοι στό Βυζάντιο, πού, γιά τό λόγο αὐτό, ὑποδαύλιζε τό ἀμοιβαῖο μῖσος τους καί γλύτωνε ἔτσι ἀπό τίς ἐπιθέσεις τους.

Νά γιατί τό Βυζάντιο δέν ἐπιθυμοῦσε νά καταχτήση τή Συρία. Ἀπό αὐτή τήν κατάκτησι δέν εἶχε νά κερδίση τίποτα. Ἐνώ, τοὐναντίον, θά ἔχανε πολλά.

Ὁ Λέων Φωκᾶς, ὡστόσο, ἀποφάσισε νά περάση τό χειμώνα στό Χαλέπι καί γιατί ἡ μετακίνησι τῶν στρατευμάτων του ἦταν δύσκολη αὐτή τήν ἐποχή καί γιατί τοῦ δινόταν ἔτσι ἡ εὐκαιρία νά δείξη τή δύναμι τοῦ Βυζαντίου. Ἀλλά δέν ἔκαμε τίποτα, πού νά προπαρασκεύαζε τή νόμιμη κατοχή τῆς χώρας. Ὅλα τά μέτρα πού ἐπαιρνε ἦταν προσωρινά κι' ἐφήμερα.

Ἐνῶ αὐτός παρέμενε στό Χαλέπι μέ τόν κύριο ὄγκο τοῦ στρατοῦ του, ἄλλες δυνάμεις αὐλάκωναν τήν ὑπαιθρο, λεηλατοῦσαν τίς πόλεις καί εἰσέπρατταν μεγάλους φόρους ἀπό τούς κατοίκους.

Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα, οὔτε ὁ Νάζντα, οὔτε ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν τόλμησαν νά τοῦ διαφιλονικήσουν τήν κυριαρχία του. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς εἶχε κλειστή στό φρούριο τοῦ Γκάρλαθ, περιμένοντας ν' ἀνατείλουν καλύτερες ἡμέρες. Ὁ δεύτερος εἶχε βγῆ ἀπό τήν ἔρημο μέ κομένα τά φτερά του. Οἱ στρατιῶτες ποῦ ἔσερνε πίσω του φορτωμένοι κουρέλια καί πολλοί ἀπ' αὐτούς δέν εἶχαν οὔτε ὅπλα οὔτε ἄλογα.

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θά πρέπει νά σημειώσουμε, ὅτι οἱ στρατοί τῶν Ἀράβων αὐτῆς τῆς ἐποχῆς δέν ἔχαναν καμμιά σχέσι μέ τά μπουλούκια ἢ τίς ὁρδές ποῦ ἐμφανίστηκαν σέ μεταγενέστερα χρόνια. Ἦταν ὀργανωμένοι σύμφωνα μέ ἰδιόμορφη, ἀλλ' αὐστηρή πειθαρχία κι' εἶχαν ἐξαίρετο ὁπλισμό καί λαμπρή ἐμφάνισι. Οἱ ἀρχηγοί τῶν ὁμάδων, οἱ γκοῦμ (ἀξιωματικοί) φορτοῦσαν πολυτελεῖς ἀμφιέσεις, εἶχαν ὅπλα στολισμένα μέ χρυσάφια καί διαμάντια καί ἱππεύαν ὑπέροχα ἄλογα.

Ὁ ἐμίρης Ἀμπούλ Χασσάν, μέ τήν τάσι του στήν πολυτέλεια καί τή χλιδή, εἶχε δημιουργήσει λαμπρά σώματα Ἀράβων πολεμιστῶν, μέ ἀλυσιδωτούς θώρακες, μακρειές λόγχες καί κυρτά ξίφη, πού δέν ὑστεροῦσαν σέ τίποτα σχεδόν ἀπό τούς Βυζαντινούς.

Ἀλλά τώρα οἱ στρατιῶτες, ποῦ ἔσερνε πίσω του, ἦταν ἕνα ἀξιοθρήνητο μπουλούκι. Καί δέν τούς ἔλειπε μόνο τό ντύσιμο κι' ὁ ὁπλισμός. Τούς ἔλειπαν ἐπίσης ἡ πίστι κι' ὁ ἐνθουσιασμός.

Ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ἀντιμετώπιζε, ἄλλωστε, μιά κατάστασι ὁλότελα διαφορετική ἀπό κείνη ποῦ εἶχε ὑπολογίσει ἀρχικά. Ὅταν πρωτομπῆκε στήν ἔρημο, γιά νά φτάση γρηγορώτερα στό Χαλέπι, πίστευε πῶς θά κατάφερνε νά προλάβη τούς Βυζαντινούς καί νά ματαιώση τά σχέδιά τους. Ἀλλά τώρα εὕρισκε τό Φωκᾶ μέσα στήν πρωτεύουσά του καί τήν ἀγαπημένη του Ζωή στά χέρια τοῦ Νάζντα.

Ν' ἀνακτήση τό Χαλέπι, μέ τίς ἐλάχιστες δυνάμεις, ποῦ εἶχε, ἦταν ἀδύνατο. Ἂν, ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ἀποφάσιζε νά ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ Νάζντα γιά ν' ἀπελευθερώση τή Ζωή, θά ἔδινε τήν εὐκαιρία στό Φωκᾶ νά τοῦ καταφέρη τό τελειωτικό πλήγμα.

Γιά τή στιγμή, τό μόνο ποῦ μποροῦσε νά κάμη, ἦταν ν' ἀφίση ἀνενόχλητο τό Νάζντα καί νά κρυφτῆ ἀπό τό Φωκᾶ.

Ἔτσι, πῆρε τήν ἀπόφασι νά ξαναγυρίση στήν ἔρημο.

Ἐκεῖ, τοὐλάχιστον, ὁ Φωκᾶς δέ μποροῦσε νά τόν κυνηγήση. Καί, ταὐτόχρονα, θά τοῦ δινόταν ὁ καιρός ν' ἀνασυγκροτήση τίς δυνάμεις του καί νά βρῆ καινούργιους ὁπαδούς.

Στενοχωριόταν μόνο πού ἡ Ζωή δέν ἦταν κοντά του. Ἀλλ' ἂν βιαζόταν νά τήν ἀπελευθερώση, ἴσως τήν ἔχανε γιά πάντα. Τό καλύτερο ἦταν νά περιμένη, μ' ὅλο πού, κάθε μέρα πού περνοῦσε, χωρίς νά βλέπη τήν ἀγαπημένη του, τοῦ ξέσχιζε τήν καρδιά.

Ὅταν ἄρχισαν νά λυώνουν τά χιόνια πάνω στά βουνά, ὁ Φωκᾶς ἀποφάσισε νά φύγη. Τό ἤξερε καλά πῶς, μόλις ἀπομακρυνθῆ, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος θά ξεσποῦσε ἄγριος καί τρομερός σ' ὅλη τή Συρία. Ἀλλ' αὐτό ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε.

— Δέ μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ὑποθέσεις σας, εἶπε στούς προκρίτους τοῦ Χαλεπίου, ἀποχαιρετῶντας τους. Τό Βυζάντιο δέν ἔχει κατακτητικές βλέψεις στή Συρία. Ἂν αὐτό σᾶς ἀρέση, μπορεῖτε ν' ἀλληλοσφαγῆτε μ' ὅλη σας τήν ἄνεσι. Ἂν, ὅμως, θελήσετε νά μεταφέρετε τόν ἀγῶνα σας καί ἔξω ἀπό τά σύνορα τῆς Συρίας, θά ξαναγυρίσω. Καί δέ θά εἶμαι ἤπιος καί μεγαλόψυχος ὅπως τώρα. Σᾶς συμβουλεύω νά μήν ἐπιδιμῆτε τό γυρισμό μου.

Ἂν ὁ Φωκᾶς ὑποστήριζε τό Νάζντα, θ' ἀ-

Γνωμικά

★ Δέν ὑπάρχει ρεῦμα δυσκολιῶν τόσο δασύ κι' ἀρμητικό, ὥστε νά μή μποροῦμε νά τό περάσουμε ἀσφαλῶς, ἄμα ἔχουμε θάρρος καί δύναμι ἀρκετή γιά νά κρατᾶμε τό τιμόνι τῆς ζωῆς.

★ Ἡ ἀναζήτησι τῶν ὡραίων εἶναι τό μυστικό τῆς ἀνώτερης ζωῆς.

★ Δέν ὑπάρχει τίποτα πού νά μή μπορῆ νά τό ἐκφράση ἡ Τέχνη.

★ Μιά ἀπ' τίς μεγαλύτερες ὀμορφιές τῆς ζωῆς εἶναι πώς τά νειάτα γελάνε δίχως καμμιά ἀφορμή, ὅπως ὁ ἥλιος χαρίζει τό φῶς του χωρίς νά παίρνη τίποτα.

★ Ἡ φιλάρεσκη γυναῖκα μοιάζει μέ τήν ἤσυχη θάλασσα: Ἔχει ἐπιφάνεια πού ἀκτινοβολεῖ, κρύβει ὅμως ἕνα δυθό γεμάτο λάσπες, ὁπουλα ρεύματα καί θάνατο.

Α. Ρ α γ κ α β ῆ ς

★ Ἡ παροχή συμβουλῶν ἔχει τό καλό πώς διασκεδάζει ἐκεῖνον πού τίς δίνει, χωρίς νά ὑποχρεώνη σέ τίποτα αὐτόν ποῦ τίς ἀκούει.

Ἀ λ φ. Κ ὰ ρ ρ

★ Ἡ ποίησι δέν εἶναι εἶδος πρώτης ἀνάγκης, ἀλλά τέρψι καί πολυτέλεια. Πρέπει λοιπόν ἡ νάναι καλή ἢ νά λείπη ὁλωσδιόλου.

Κ. Ἀ σ ώ π ι ο ς

★ Ἡ ἐργασία εἶναι προσευχή.

Ἅ γ ι ο ς Α ὐ γ ο υ σ τ ῖ ν ο ς

ναγκαζόταν νά πάρη μέρος στόν ἀγῶνα του μέ τόν Ἀμπούλ Χασσάν. Ἀλλ' εἶχε ἀκολουθήσει τόν πιό σωστό δρόμο. Εἶχε ἀφίσει τούς δυό ἀντιπάλους νά ξεμπερδέψουν μόνοι τους τούς λογαριασμούς τους. Ἔτσι, ἡ πολιτική νίκη του ἦταν τό ἴδιο, ἂν ὄχι περισσότερο, σημαντική ἀπό τή στρατιωτική.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπό κάμποσο καιρό, μπῆκε θριαμβευτής στόν Ἱππόδρομο, σέρνοντας πίσω του ἀναρίθμητα λάφυρα, φώναξε στό λαό, πού τόν ἐπευφημοῦσε:

— Δέν ὑπόταξα τή Συρία, μ' ὅλο πού μοῦ ἦταν πολύ εὔκολο νά τό κάμω, γιατί ἔτσι θ' ἄνοιγα στά πλευρά τῆς αὐτοκρατορίας μία πληγή, πού βέ θάκλεινε ποτέ. Ἀντί, λοιπόν, νά τήν ὑποτάξω, προτίμησα νά τήν παραδώσω στίς φλόγες τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἔτσι, γι' ἀρκετό καιρό, δέ θά ἐνοχληθοῦμε ἀπ' αὐτό τό μέρος.

Ἡ μάχη τῆς Σαμπίγα

Ὁ τρομερός ἀγώνας δρόμου θ' ἄρχιζε τώρα. Ἕνας ἀγώνας ποῦ θά ξετυλιγόταν ἀνάμεσα σέ πατάμια ἀπό αἷμα καί σωροῦς ἀπό πτώματα.

Οἱ Βυζαντινοί δέν εἶχαν ξεπεράσει ἀκόμη τά βάρεια σύνορα τῆς Συρίας, ὅταν οἱ δυνάμεις τῶν δύο ἀντιπάλων ἀρχισαν νά κινοῦνται πρός τό Χαλέπι, πού ἦταν τό κλειδί τῆς Συρίας.

Ὅλο αὐτό τόν καιρό, ὁ Νάζντα κι' ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχαν προπαρασκευαστῆ μέ προσοχή. Οἱ πράκτορές τους, χωρίς νά ἐνοχλοῦνται ἀπό τούς Βυζαντινούς, αὐλάκωναν ὅλη τή Συρία, γιά νά ἐξασφαλίσουν ὑποστηρίξεις καί ὁπαδούς. Ὁ πρῶτος ἀκόμητε ὑποσχέσεις. Ὁ δεύτερος ἐκτόξευε ἀπειλές. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ ἄνθρωποι πρόσεχαν περισσότερο τίς πρῶτες παρ' ὅσα φοβόνταν τίς δεύτερες. Μερικές ἑπαρχίες εἶχαν ἐκδηλώσει κιόλας φανερά τήν προτίμησί τους στόν καινούργιο ἐμίρη.

Ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε, ὡστόσο, στό ἐνεργητικό του τήν αἴγλη ἀπό τά παλιά κατορθώματά του. Κι' ἡ αἴγλη αὐτή βάπτιζε σημαντικό ρόλο στόν ἀγῶνα ποῦ ἄρχιζε τώρα. Οἱ ὁπαδοί του ὑστεροῦσαν σέ ἀριθμό. Ἀλλ' εἶχαν μεγαλύτερη πίστι καί περισσότερο ἐνθουσιασμό. Κι' ἔπειτα, ἀνάμεσα σ' αὐτούς, βρίσκονταν οἱ παλιοί σύντροφοι τοῦ Νάζντα. Ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, δέν εἶχαν δῆ μέ καλό μάτι τήν ἄνοδό του κι' εἶχαν ὁρκιστῆ τήν ἐξόντωσί του, σάν ὁ ἀποστάτης στρατηγός νά ἦταν προσωπικός ἐχθρός τοῦ καθενός.

Ἡ συνάντησι τῶν δυό ἀντιπάλων ἔγινε στή Σαμπίγα, νοτιοανατολικά ἀπό τό Χαλέπι. Ὁ Νάζντα εἶχε παρατάξει τίς δυνάμεις του στίς ὑπῶρειες τοῦ Τζεμπέλ Χάρ, ἐνῶ ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε ἀναπτύξει τίς δικές του ἀνάμεσα στή Σαμπίγα καί τό Ἐλ-Σαφιρέ.

Ὁ ἀποστάτης εἶχε συγκεντρώσει ἀξιόλογη δύναμι γύρω του. Στό κέντρο τῆς παρατάξεώς του βρίσκονταν ὀχτώ χιλιάδες ἐμπειροπόλεμοι πολεμιστές, ποῦ σχημάτιζαν τρεῖς μεγάλες λαβίδες πρός τή διεύθυνσι τῆς Σαμπίγα καί τοῦ Ἐλ-Σαφιρέ. Πρός τά δεξιά εἶχε πάρει θέσι τό Ἱππικό τῶν Κούρδων, ἐνῶ τό ἀριστερό κέρας κατεχόταν ἀπό τούς Λιβανέζους συμμάχους τοῦ Νάζντα, ποῦ ἀπειλοῦσαν μέ ὑπερφαλάγγισι τό Ἐλ-Σαφιρέ.

Ἀπέναντι σ' αὐτές τίς δυνάμεις, ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν δέν εἶχε νά παρατάξη παρά τέσσερες ἢ πέντε χιλιάδες Βετερανους τῶν παλιῶν ἀγώνων του καί δυο περίπου χιλιάδες Βεδουΐνους καί Χελαμίτες.

Σέ μιά κανονική μάχη, ὅλες οἱ πιθανότητες βρίσκονταν μέ τό μέρος τοῦ Νάζντα. Ὁ Ἀμπούλ Χασσάν τό κατάλαβε ἀπό τήν πρώτη στιγμή. Κι' ἀντί νά βαδίση ἐναντίον τοῦ κέντρου τῆς ἐχθρικῆς παρατάξεως, ἄφησε τόν Ὀμπεΐντ νά παρενοχλῆ τούς Κούρδους, πέρασε ἕνα μικρό ποτάμι, πού τόν χώριζε ἀπό τούς Λιβανέζους κι' ἐμφανίστηκε, ξαφνικά, στά νῶτα τους.

Ἦταν μιά τολμηρή κίνησι, πού θά μποροῦσε νά τόν ὁδηγήση σέ πανωλεθρία. Ἀλλ' ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν ὑπολόγισε στήν κατάπληξι τῶν ἐχθρῶν του. Καί τά πράγματα ἔβειξαν πῶς δέν εἶχε δίκιο.

Ὁ Νάζντα, στό μεταξύ, γιά ν' ἀνακουφίση τούς Κούρδους συμμάχους του, εἶχε διαθέσει ἕνα σημαντικό μέρος ἀπό τίς δυνάμεις του ἐναντίον τοῦ Ὀμπεΐντ. Ὅταν κατάπιν εἶδε τούς Λιβανέζους νά ὑποχωροῦν ἄτακτα, δέν κατάφερε ν' ἀντιδράση μέ τή γρηγοράδα ποῦ ἀπαιτοῦσαν οἱ περιστάσεις κι' ἄφησε νά περάση πολύτιμος χρόνος σέ ἐλιγμούς, χωρίς πρακτικά ἀποτέλεσμα.

Μέ τήν ξύπνια κίνησί του, ὁ Ἀμπούλ-Χασσάν εἶχε σπάσει τήν ἑνιαία παράταξι τῶν ἀντιπάλων του καί τώρα τοῦ ἦταν πιό εὔκολο ἀπό πρίν νά τούς συντρίψη.

Κατά τό μεσημέρι, οἱ Κούρδοι πολεμιστές, πού εἶχαν κοπῆ ἐσφηνα ἀπό τόν κύριο ὄγκο τοῦ στρατοῦ, ἄρχισαν νά ὑποχωροῦν πρός τό μέρος τῆς Χαλκιάρα, ἐνῶ ὁ Νάζντα ἐξακολουθοῦσε νά μένεται ἀκόμη μπροστά στή Σαμπίγα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

— *Κλέαρχε! παπρατά τά στραβά σου!...*

Ο ΠΛΑΞΙΣ

— *Πάλι δυό;*
— *Ἔχω καί κόλλα, ποῦ κολλάει τά τζάμια!...*

Τὰ μικρὰ παιδιὰ παίρνουν εὔκολα τὶς βάσεις γιὰ τὴν ἐπιστημονική τους κατάρτιση ὅταν τὰ βοηθήσουν οἱ γονεῖς.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια!...

Πῶς μαθαίνουν νὰ σκέπτωνται ἐπιστημονικά

Γιὰ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις τοῦ κόσμου, ἡ ὀργάνωσι ἰσχυρῶν στρατῶν καὶ ἡ δημιουργία μιᾶς τρομερῆς πολεμικῆς μηχανῆς, ἔχει φτάσει νὰ παίζη μικρότερο ρόλο, μπροστὰ στὴν ἀπόκτησι ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ἐπιστημόνων. Γιατὶ οἱ ἐπιστήμονες εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὄχι μόνο θὰ βοηθήσουν στὴν δημιουργία ἰσχυρῶν στρατῶν —μὲ τὶς πολεμικὲς ἐφευρέσεις τους — ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα προσφέρουν στὴν ἀνθρωπότητα καλύτερα καὶ περισσότερα εἴδη διατροφῆς, βελτίωσι τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, κατατρόπωσι τῶν ἐπιδημιῶν καὶ ἀσθενειῶν, ἀνέσεις καὶ ἄλλα.

Γι' αὐτὸ κιόλας, βλέπουμε τὸν τεράστιο συναγωνισμό, ὄχι μόνο τῶν μεγάλων, ἀλλὰ καὶ τῶν μικρῶν χωρῶν, νὰ ἀποκτήσουν πολλοὺς ἐπιστήμονες. Τὰ σουηδικὰ πανεπιστήμια, βγάζουν δεκάδες χιλιάδες ἐπιστημονες τὸ χρόνο καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὑπολογίζουν ὅτι μέχρι τὸ 1957 πρέπει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιστημόνων τους νὰ ἔχη φτάσει τὸ μισὸ ἑκατομμύριο.

Στὶς χῶρες αὐτές, καταβάλλεται ἔντονη προσπάθεια, ὥστε οἱ νέοι, ποὺ ἔχουν κάποια τάσι πρὸς τὶς ἐπιστῆμες, νὰ σπουδάσουν ἐκεῖ πολὺ νωρὶς καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ νωρὶς — ἀπὸ τὰ παιδικά τους ἀκόμη χρόνια — τὶς βάσεις γιὰ τὴν ἐπιστημονική τους κατάρτισι.

Εἶναι δὲ γενικὴ ἡ πεποίθησι τῶν ἐπιστημόνων, ὅτι τὸ παιδὶ μπορεῖ νὰ ἀποκτήση καὶ μέσα στὸ σπίτι, στὰ παιχνίδια, στὶς συζητήσεις, κλπ. τὶς βάσεις αὐτὲς καὶ γ' ἀκονίση καυμιὲς ἱκανότητες καὶ δυνατότητες, χάρις στὶς ὁποῖες θὰ γίνη αὔριο ἕνας καλὸς ἐπιστήμων.

«Πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας γεννιοῦνται μὲ τὴν σπίθα τῆς μεγαλοφυΐας, βεβαιώνει ὁ καθηγητὴς Χάρολντ Γιούρεϋ, ποὺ ἀνακάλυψε τὸ βαρὺ ὑδρογόνο. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεγαλοφυῶν εἶναι μικρός, ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ποὺ ἔχουν τὴν σπίθα τῆς μεγαλοφυΐας, εἶναι μεγάλος. Οἱ γονεῖς εἶναι αὐτοὶ ποὺ μποροῦν νὰ θρέψουν αὐτὴ τὴν σπίθα ἢ ἀντίθετα, νὰ τὴν καταστρέψουν.

Καὶ τὴν σπίθα αὐτὴ — ποὺ ἡ φλόγα της θὰ προσφέρη αὔριο ἕναν ἀκόμη ἐπιστήμονα — μποροῦν οἱ γονεῖς νὰ τὴν βοηθοῦν ἁπλά, χωρὶς νὰ κουράζουν τὸ παιδὶ μὲ ἀκατανόητα πράγματα.

Ποῦ θὰ ρωτήση κανείς. Παντοῦ! ἀπαντοῦν μ' ἕνα στόμα οἱ ἐπιστήμονες.

Ἀπὸ τὰ 5-6 χρόνια τους ἀκόμη, λόγου χάριν, τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν ὅτι μαθαίνουμε τὸ κάθε τι γιὰ τὰ ζωντανὰ πλάσματα, μελετῶντας τὴ ζωὴ καὶ τὶς κινήσεις τους.

«Οἱ πεταλούδες, ποὺ τὰ παιδιὰ τὶς ἀγαποῦν καὶ τὶς κυνηγοῦν, μᾶς εὐκολύνουν πολύ, λέει ὁ Ἀμερικανὸς βιολόγος Τζαίημς Μπόνερ. Τὰ παιδιὰ βλέπουν ὅτι ὑπάρχουν πεταλούδες διαφόρων εἰδῶν, ὅτι μαθαίνουμε γι' αὐτὲς ἀπὸ τὰ βιβλία, καὶ ἂν ἀποκτήσουν ἕνα-δυὸ μεταξοσκώληκες, βλέπουν ὁλοζώντανα ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς τους. Τὸ ἀπουδαιότερο, ὅμως, εἶναι ὅτι ἔμαθαν ὅ,τι διδασκόμεθα μὲ τὴν παρακολούθησι — πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ ἕναν μελλοντικὸ ἐπιστήμονα.

Κι' ἂν τὸ παιδὶ δὲν ἔχη ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἔντομα, μπορεῖ νὰ ἀποκτήσουμε τὸ ἴδιο κέρδος — νὰ τὸ διδάξουμε δηλαδὴ τὴν ἀξία τῆς παρακολουθήσεως — ἀφοῦ νοντάς το νὰ καλλιεργήση μόνο του ἕνα ὁποιοδήποτε φυτὸ ἢ νὰ μᾶς βοηθήση στὰ φυτὰ τοῦ κήπου μας, ὁπότε παρακολουθεῖ τὴν ἀνάπτυξί τους.

Ὁ καθηγητὴς Σάϊμον Ράϊμο, πιστεύει ὅτι ἕνας μελλοντικὸς ἐπιστήμων πρέπει νὰ ἔχη χωνέψει τὴν «θεωρία τῆς πληροφορίας», — ποὺ μὲ ἁπλὰ λόγια σημαίνει τὴν ἱκανότητα νὰ παίρνουμε πληροφορίες ἀπὸ μιὰ συνομιλία, μιὰ ὁμιλία, μιὰ δήλωσι ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ μιὰ φωτογραφία.

Καὶ βρῆκε ἕναν ἁπλό, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸ τρόπο γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόση στὴ θεωρία του.

— Πόσες ἐρωτήσεις πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ μάθουμε τὴν ἡλικία ἑνὸς ἀτόμου, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ 1 ἕως 64 χρόνων; ρώτησε τὸν μικρό του γυιὸ Ἄλαν.

— 64, ἀποκρίθηκε διαστικὰ ὁ μικρός.

— Καλά, καὶ τότε πῶς γίνεται στὸ ραδιόφωνο αὐτοὶ ποὺ παίζουν τὶς «20 ἐρωτήσεις» νὰ μαθαίνουν πιὸ δύσκολα πράγματα, μὲ λιγώτερες ἐρωτήσεις; ἐπέμεινε ὁ πατέρας.

— Γιατὶ αὐτοὶ εἶναι ἔξυπνοι!

— Γιὰ νὰ δοῦμε μήπως μποροῦμε νὰ τὸ βροῦμε μὲ 32, ἀντὶ 64 ἐρωτήσεις, ξαναεῖπε ὁ πατέρας.

Ὅπότε ὁ μικρὸς Ἄλαν τὸ βρῆκε: Μπαορδοῦσε νὰ περιορίση τὶς ἐρωτήτσεις σὲ 32, ρωτῶντας τὸ ἄτομο αὐτὸ ἂν εἶναι πάνω ἀπὸ 32 ἐτῶν.

Ἀφοῦ τὸ κατάλαβε αὐτό, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ διαπιστώση ὅτι ἔκανε τὴ δουλειά του καὶ μὲ λιγώτερες ἀκόμη ἐρωτήσεις, ὥσπου στὸ τέλος εἶδε ὅτι μὲ ἕξη μόνο ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες ὁ ἄλλος θὰ ἀπαντοῦσε μὲ «ναί» ἢ «ὄχι», μάθαινε αὐτὸ ποὺ ἤθελε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βέβαια, ὁ μικρὸς Ἄλαν καὶ τὰ ἀδέλφια του δὲν τὸ κατάλαβαν. ἀλλὰ ἔμαθαν νὰ ἀκολουθοῦν τὸν ἐπιστημονικὸ τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι, ποὺ βασίζεται στὴν ἴδια ἀρχὴ μὲ τὸν τρόπο ποὺ περιώρισαν τὶς 64 ἐρωτήσεις σὲ 6 μόνο.

Ἡ θεωρία τῆς «φυσικῆς ἐπιλογῆς» ποὺ κάνει ὅλα τὰ πλάσματα νὰ προσαρμόζωνται στὶς κλιματολογικὲς καὶ ἄλλες ἀπαιτήσεις τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς ζωῆς, εἶναι κάτι ποὺ ἀκόμη καὶ ἐμεῖς οἱ μεγάλοι τὸ ἀγνοοῦμε σὲ συχνά. Ὁ καθηγητὴς Χέρμαν Μοῦλλερ ὅμως, τὸ κατάλαβε ἁπλὰ ἀπὸ τὰ ἐπτά του χρόνια, ὅταν ὁ πατέρας του τὸν πῆγε στὰ ἀμερικανικὸ Μουσεῖο τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἄλλα, πρόσεξε τὴ διαφορὰ στὴν ὁπλὴ τῶν ἀλόγων, ποὺ προορίζονται γιὰ τρέξιμο, ἀπὸ τὰ ἄλλα. Κάνοντας ἁπλὲς ἐρωτήσεις, ἔμαθε ὅτι ἡ ἀλλαγὴ αὐτή, ἔρχεται σιγὰ-σιγά, καθὼς τὸ ἄλογο τῆς κούρσας ἀναγκάζεται νὰ δίνη διαφοετικὴ θέσι στὴν ὁπλή του, γιὰ νὰ τρέξη καλύτερα.

Ἀπὸ τότε, ὁ σημερινὸς ἐπιστήμων εἶχε τὴν πρώτη ἐπαφή του μὲ τὴν θεωρία τῆς ἐξέλιξεως καὶ τῆς προσαρμογῆς, χωρὶς νὰ φουσκώνη τὸ μυαλό του μὲ ἀκατανόητους ἐπιστημονικοὺς ὁρισμούς.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΤΑΟΥΣΕΝΤ

Ἕνας Καναδὸς δικηγόρος 29 χρόνων, ὁ Τζων Ἰαρνερ, ἀπὸ τὸ Βανκοῦβερ, φέρεται ὡς ὁ διάδοχος τοῦ Τάουσενς στὴν καρδιὰ τῆς Μαργαρίτας τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς στὸν Καναδᾶ, ἡ Ἀγγλίδα πριγκήπισσα χόρεψε κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὸν Ἰάρνερ καὶ τοῦ ἔδειξε μεγάλη συμπάθεια. Λέγεται δέ, ὅτι ἡ Μάργκαρετ τώρα ποὺ ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν Τάουσεντ, δὲ μιλάει παρὰ μονάχα γιὰ τὸ νεαρὸ Καναδὸ δικηγόρο.

ΕΝΑΣ ΣΦΡΙΓΗΛΟΣ ΓΕΡΟΣ 71 ΕΤΩΝ

Ἕνας Εὐρωπαῖος γεωργός, ὁ Ἄλφρεντ Ἔσσερ ἀπὸ τὸ Μύνστερ τῆς Γερμανίας, παρὰ τὰ 71 χρόνια του, παραμένει ἀφρίγγλος σὰν νέος. Αὐτό, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, τὸ ὀφείλει στὴν ἐργασία, τὴν πρωϊνὴ γυμναστική, ποὺ κάνει ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἡλικίας 10 χρόνων, τὴ γαλακτοτροφία καὶ τὴ χορτοφαγία. Ὁ Ἄλφρεντ, ποὺ σημειωτέον οὔτε καπνίζει, οὔτε πίνει, ἔκανε ἐπ' εὐκαιρία τῆς 71ης ἐπετείου τῶν γενεθλίων του τὴ γυμναστικὴ ἄσκησι τῆς φωτογραφίας μας ποὺ δύσκολα θὰ τὴν κατάφερνε ἕνας νέος 20 χρόνων!

Ἡ ὡραία τῆς Ρώμης ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

Ἕνα συγκινητικὸ εἰδύλλιο, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα καὶ κατέληξε σὲ εὐτυχισμένο γάμο

Ἡ ἐποχή μας εἶναι πολὺ πεζὴ καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ βγάλη τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ τῆς ποιήσεως. Ὡστόσο δὲν τὸ κατορθώνει πάντα. Ἔτσι, καὶ στὶς μέρες μας, δὲ λείπουν καθόλου οἱ ἐρωτικὲς ἱστορίες, ποὺ μοιάζουν σὰν ὁμορφα καὶ συγκινητικὰ παραμύθια μὲ ὑπόθεσι ὡστόσο ἀληθινὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέρα.

Ἕνα τέτοιο ἐρωτικὸ παραμύθι, ποὺ ξετυλίχτηκε μέσα στὴ σημερινὴ πραγματικότητα, εἶναι κι' ἡ ἱστορία μιᾶς νεαρῆς κι' ὁμορφης Ἰταλίδας ἀπὸ τὴ Ρώμη, τῆς Ἐλιζαμπέττας Σκορντίλλο.

Ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ἡ Ἐλιζαμπέττα, ποὺ δὲν εἶχε πατήσει ἀκόμα τὰ δεκαοχτώ, ἦταν ἕνα κορίτσι γεμᾶτο ὑγεία κι' ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφιά. Παρ' ὅλο, ποὺ οἱ γονεῖς της ἦταν φτωχοί, οἱ προτάσεις γάμου ἔπεφταν βροχὴ ἐξ αἰτίας τῆς ἐντυπωσιακῆς καλλονῆς της. Ἐκείνη, ὅμως, δὲ δεχόταν καμμιὰ ἀπ' αὐτές, γιατὶ ἤθελε νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄντρα ποὺ θὰ τὸν ἐρωτεύοταν πρῶτα ἡ ἴδια. Περίμενε, ὅπως τόσα καὶ τόσα κορίτσια, ποὺ βρίσκονται ἀκόμα στὴν πρώτη ἄνθησί τους, τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ὅπως τὸ εἶχε πλάσει μέσα της μὲ τὴ νεανικὴ φαντασία της.

Ἀλλ' ἀντὶ γιὰ μιὰ τέτοια ὀνειρευτὴ συνάντησι, ἡ τύχη της ἐπιφύλαξε ἕνα τρομερὸ γεγονός. Ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ τοῦ 1954, ἡ Ἐλιζαμπέττα, καθὼς βγῆκε ἀπὸτὸ σπίτι της, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα Μπαρμπερίνι, γιὰ νὰ πάη γιὰ ψώνια, βρέθηκε ξαφνικὰ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ σωφὲρ πετάχτηκε ἔξω ἀναστατωμένος, πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ αἱμόφυρτο κορμὶ τῆς ὁμορφης ἐκείνης κοπέλλας, ποὺ εἶχε πατήσει χωρὶς νὰ καταλάβη καλὰ-καλὰ πῶς, τὸ ἀπόθεσε πλάϊ στὸ κάθισμά του καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὴν πλησιέστερη κλινική.

Οἱ γιατροὶ ἐξέτασαν ἀμέσως τὴν ἀναίσθητη Ἐλιζαμπέττα καὶ τὴ μετέφεραν κατόπιν στὴν αἴθουσα τῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων.

Τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ ὅστερα ἀπὸ μιάμιση ὥρα.

— Ὅλα πῆγαν καλά, εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς στὴ μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κλινική. Δὲ χρειάστηκαν νὰ τῆς κόψουμε τίποτε. Ἀλλὰ δὲ θὰ μπορῆ πιὰ νὰ περπατῆ μονάχη της.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ καταδίκη, τῆς ἐπιστήμης ἔριξε μιὰ δριστικὴ αὐλαία μπροστὰ στὰ ρόδινα ὄνειρα τῆς Ἐλιζαμπέττας.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες καὶ τέλος τὸ ὁμορφο κορίτσι τῆς Ρώμης βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική. Εἶχε μάθει πιὰ νὰ χειρίζεται τὴν ὀρθοπεδικὴ πολυθρόνα, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη ζωή της.

Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἡ Ἐλιζαμπέττα ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Γιὰ πρώτη φορά, διηγήθηκε ἀργότερα, ἐννοιωσα πὼς ἤμουν πιὰ μιὰ καταδικασμένη.

Κύλησαν ἀπὸ τότε μῆνες, χρόνια. Κι' ἕνα πρωί, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, ὁ ταχυδρόμος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἐλιζαμπέττας. Τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Συγγενεῖς καὶ γνωστοὺς ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε σταλῆ στὴν Ἐλιζαμπέττα. Τὸ ὀνοματεπώνυμό της κι' ἡ διεύθυνσί της ἦταν καθαρὰ καὶ σωστὰ γραμμένα πάνω στὸ φάκελο.

Τὸ κορίτσι ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε τὸ γράμμα, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Δεσποινίς, αὐτὸς ποὺ σᾶς γράφει, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς πάτησε μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ σᾶς ἔκανε τόσο κακό. Δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ τρανὸ ἐκεῖνο πρωϊνὸ στὴ Ρώμη. Ἔχω πάντα μπροστά στὰ μάτια μου τὸ ὁμορφο καὶ γλυκὸ πρόσωπό σας, ποὺ ἔγειρε στὸ στῆθος μου, ὅταν σᾶς τράβηξα κάτω ἀπ' τὶς καταραμένες ἐκεῖνες ρόδες. Βρίσκομαι μακρυά, πολὺ μακρυά. Στὴν ἀρχή, νόμιζα πὼς ἡ ἀπόστασι κι' ὁ καιρὸς θὰ μ' ἔκαναν σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεχάσω. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ συνέβηκε.

»Θάθελα νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ νωρίτερα, νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανα ἄθελά μου. Ἀλλὰ δὲ θὰ ἔπρόκειτο παρὰ γιὰ λόγια μόνο. Τώρα μονάχα ἔχω τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ καταλάβετε τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων μου. Δουλεύω ὡς σωφὲρ σὲ μιὰ ἑταιρεία ἐδῶ στὴ Μελβούρνη καὶ κερδίζω ἀρκετά. Μὲ τὶς οἰκονομίες μου, ἀγόρασα κι' ἕνα γαριτωμένο σπιτάκι, ποὺ ἔχει γύρω του ἕνα ὡραῖο κῆπο. Θέλετε νἄρθετε καὶ νὰ γίνετε ἡ οἰκοδέσποινά του; Σᾶς προτείνω νὰ παντρευτοῦμε. Δὲν τὸ κάνω αὐτὸ ἀπὸ οἶκτο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη. Εἶμαι βέβαιος πὼς σᾶς ἔχω ἐρωτευθῆ μέσα στὶς ἀναμνήσεις μου. Ἐλᾶτε, λοιπόν. Ἡ εὐτυχία μᾶς περιμένει καὶ τοὺς δυό».

Σὲ κάθε λέξι, ποὺ διάβαζε, μιὰ βαθειὰ γλύκα πλημμύριζε τὴν ψυχὴ τῆς Ἐλιζαμπέττας.

Κάθισα, ὕστερα, καὶ μὲ τρεμάμενο χέρι ἔγραψε τὴν ἀπάντησι στὸ μέλλοντα σύζυγό της. Ἀλλὰ τὸ γράμμα της ἐκεῖνο, ποὺ ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴ μακρυνὴ Αὐστραλία, δὲν περιεῖχε κάτι, ποὺ ἡ Ἐλιζαμπέττα ἤθελε νὰ τὸ γράψη πρώτα-πρώτα κι' ὅμως δὲν τόγραψε: Πῶς, παρὰ τὶς προβλέψεις τῆς ἐπιστήμης καὶ παρὰ κάθε βεβαιότητα, εἶχε συμβῆ καὶ σ' αὐτὴ κ-να θαῦμα. Τὰ πόδια της, ποὺ οἱ γιατροὶ τάχαν καταδικάσει σὲ ὁριστικὴ ἀδράνεια, εἶχαν γίνει καλά. Περπατοῦσε πιὰ μόνη της. Κι' ἦταν τώρα τὸ ἴδιο πετάχτη, ὁρμητικὴ κι' ὁμορφη ὅπως πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ποὺ ζητοῦσαν τόσοι καὶ τόσοι νέοι τὸ χέρι της.

Ἡ Ἐλιζαμπέττα, μπροστὰ στὰ αἰσθήματα τοῦ ἐπιστολογράφου της, δὲ δίστασε καθόλου, γιὰ νὰ τὸν προτιμήση ἀπ' ὅλους. Τὸ γράμμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποὺ τῆς πρότεινε νὰ γίνη γυναῖκα του, μὴ ξέροντας πὼς εἶχε γίνει καλά, ἦταν ἀπόδειξι μιᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης. Κι' ἡ Ἐλιζαμπέττα ἀνταποκρίθηκε. Γιὰ νὰ κάνη, ὅμως, μεγαλύτερη τὴν ὀμολογία αὐτῆς της ἀγάπης, δὲν ἔγραψε στὸ μέλλοντα σύζυγό της ὅτι εἶχε γίνει καλά.

Κι' ἔτσι, ὅταν τὴν εἶδε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ μόνη της, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες, ὁ ἀγαπημένος της ἐννοιωσε μιὰ ἔκφρασι κι' ἀπορία γερά, ποὺ διπλασίασε τὴν εὐτυχία του!...

—Ὁ ὁδηγὸς γράφει: «Ἡ περιοχὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ εἰδυλλιακὲς λιμνοῦλες, ποὺ σᾶς προσκαλοῦν σ' ἕνα εὐχάριστο δροσιστικὸ μπανιο...».

— Πῶς κατάλαβες, πὼς εἶμαι ἀστυνομικός;
— Γιατί, ἁπλούστατα, σᾶς γκρινιάζει ὁ σκύλος μου!

— Μ' ἕνα χτύπημα μὲ τὴ μαγικὴ ράβδο, ὁ κύριος θ' ἀποκοιμηθῆ ἀμέσως!...

—Ἔχεις ζητήσατε ἕνα ἀνημικὸ πλασίε;

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ με τις Βαλανιδιές ήταν ό επίσημος καί καθιερωμένος περίπατος γιά τά ερωτικά ζευγάρια σ' έκείνο τό μικρό χωριό κοντά στά σύνορα μέ τήν Ίσπανία. Καί όταν λέμε «ερωτικά ζευγάρια», δέν ένοοΰμε έκείνα πού είναι ίδιοτρόπους λόγους νά θέλουν νά κρύβωνται άπό τά μάτια τοΰ κόσμου. Άπό τή στιγμή πού ένας νέος θά έκανε περίπατο μέ μιά κοπέλλα σ' έκείνην τήν τοποθεσία καί θά τούς έβλεπαν μαζί τούς θεωροΰσαν πιά άροσβωνιασμένους, καί όλοι τούς ρωτοΰσαν:

— Πότε μέ τό καλό οί γάμοι;

Έτσι καί ή Μανόν ξεκίνησε άπό τό σπίτι της, έκείνο τό άπόγευμα, καί τράβηξε γιά τό Δρόμο μέ τίς Βαλανιδιές νά συναντήση, όπως κάθε μέρα, τόν άροσβωνιαστικό της τόν Τόνιο. Οί γονείς της, άνθρωποι πολύ αύστηροί καί ήθικοί, ήξεραν πού πήγαινε. Σέ δεκαπέντε μέρες, θά έπαιρνε μέ τήν εύχή τους τόν άγαπημένο της.

Άπό μακρυά, είδε τόν Τόνιο, πού άκουμποΰσε σ' ένα δέντρο, νά τής κάνη νόημα μέ τό χέρι καί νά πηγαίνη πρός τό μέρος της. Τό γαμπρέλο, όμως πού άνθιζε στά γεΐλη της πάγωσε έφαντικά, όταν πρόσεξε μιά κοπέλλα, πού κουβέντιαζε ώς τότε μαζί του, νά γίνεται βιαστικά στό βάθος.

Τήν άναγνώρισε άμέσως κι' ένας δυσάρεστος πόνος έσφιξε τήν καρδιά της.

Ήταν ή Λουκία, μιά Παριζιάνα, πού ήμενε μέ τούς γονείς της σ' ένα σπίτι στήν άλλη άκρη τοΰ χωριοΰ. Τί δουλειά είχε μέ τόν Τόνιο; Τί είχε νά τοΰ πή; Τί ζητοΰσε στό Δρόμο μέ τίς Βαλανιδιές μ' ένα παλληκάρι, ένώ ήταν άροσβωνιασμένη μέ τό Μανουέλ, πού δούλευε σ' ένα έργοστάσιο σέ μιάν άλλη πολιτεία; Καί γιατί έφυγε, σάν έννοη, μόλις είδε άπό μακρυά τή Μανόν;

Ή πρώτη λοιπόν έρώτηση πού έκανε μοιρωμένη, ή Μανόν, μόλις τήν πλησίασε ό Τόνιο ήταν:

— Τί σοΰ έλεγε αύτή ή Λουκία;

— Ένει καιρό νά λάβη γράμμα άπό τό Μανουέλ καί άργησε! άποκρίθηκε κεΐνος. (Ή ζήλεια πού έβλεπε ή μνηστή του τόν κολάκευε μάλλον, άντί νά τόν ένοχλήση). Ξέρει ότι κάθε άπόγευμα συναντιόμαστε έδώ, καί πέρασε μιά στιγμή νά μέ ρωτήση μήπως μοΰ έγραψε έμένα ό άροσβωνιαστικός της.

Ή έξήγησι αύτή ήταν πολύ λογική. Ή Μανόν λησμόνησε άμέσως τούς φόβους της...

Πέρασε τό γέρι της άπό τό μπράτσο τοΰ Τόνιο καί άρχισαν νά περιπατοΰν μαζί, λέγοντας τά δικά τους.

Σέ μιά στιγμή, άκουσαν δυνατά γέλια γύρω τους.

*Ένα άγριο γέλιο άντήχησε κοντά της καί δυό δυνατά χέρια τήν τύλιξαν μ' ένα σχοινί...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΠΗΡΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΕΝΑ! ή Μαρία ή Βλαμμένη! έξήγησε ό Τόνιο στή Μανόν. Τοΰ άρεσε, όπως καί στούς άλλους, νά περιπαίζη τήν τρελλή αύτή, πού τριγυρνοΰσε σάν σκιάντζο καί σάν φάντασμα άνάμεσα στά έρωτικά ζευγάρια, πού έκαναν τόν περίπατό τους στό Δρόμο μέ τίς Βαλανιδιές. Τί ζητοΰσε έκεί; Όλοι οί πανηγοΐ ύπαινίνμοί πού γινόντανε γιά τήν παρουσία της σ' έκείνο τό μέρος δέν είχαν βέβαια καμμιά βάσι.

Άπό ποΰ ήρθε ή γυναίκα αύτή; Ή Μανόν τή θυμόταν άπό μικρό κοριτσάκι. Άλήθεια ή παραμύθια έλεναν γι' αύτήν πώς παρουσιάστηκε μιά μέρα στό χωριό μέ βαθουλωμένα μάγουλα, μέ δυνατές λάμψεις στά μαΰρα της μάτια, πού δέν έσβυναν ποτέ. Έχτισε μόνη της στό δάσος μιά τρώγλη άπό πέτρες καί ξύλα καί ζοΰσε κυνηγώντας πουλιά.

Ήταν άδύνατο νά τής πάρουν λέξι. Όταν σέ κύτταζε μέ τά κατάμαυρα μάτια της πού λαμπροπούσανε πάντοτε μέ νεανική φλόγα σ' έκανε χωρίς νά τό θέλης νά χαμηλώνης τά βλέμματά σου.

Κανείς δέν ήξερε τ' όνομά της. Τήν είχαν Βγάλει Μαρία ή Βλαμμένη. Καί συχνά τήν πείραζαν γιά ένα χοντρό σχοινί πού τά είχε πάντοτε περασμένο άπό τή μέση της.

— Τί σοΰ χρειάζεται τό σχοινί αύτό, Μαρία: Τό θέλεις γιά νά κρεμασθής ή... γιά νά πιάσης κανένα άροσβωνιαστικό:

— Τήν φοβάμαι! ψιθύρισε τώρα ή Μανόν.

— Μά, δέν είναι διόλου έπικίνδυνη, τήν καθησύγασε ό άροσβωνιαστικός της.

— Γιατί γυρνά πάντοτε έδώ κοντά... μαζί μέ τά ζευγάρια:

— Ίσως νά θυμάται τούς δικούς της έρωτες! είπε γελώντας ό Τόνιο.

Ή Μανόν δέ μποροΰσε νά πιστέψη ότι ήταν δυνατό ένα πλάσμα σάν τή Μαρία τή Βλαμμένη νά είχε πωτέ άγαπήσει. Κάτω άπό τά κουρέλια της, τή βρώμα της καί τίς ουτίδες της δέν έμενε τίποτα πού νά θύμιζε ότι κάποτε ήταν γυναίκα.

Μά δέν άργησαν νά τήν ξεγάσουν. Είχαν νά συζητήσουν γιά τόσα άλλα, πιό σοβαρά, νά κανονίσουν τόσες λεπτομέρειες γιά τό γάμο τους...

ΜΙΑ ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΗ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

Η ΜΑΝΟΝ έπιασε καί πάλι τόν άροσβωνιαστικό της νά κουβεντιάζη μέ τή Λουκία, όχι στό Δρόμο μέ τίς Βαλανιδιές, άλλά έξω άπό τό σπίτι του, τή φορά αύτή. Μόλις τήν είδαν σταμάτησαν τή συζητησί τους μέ φανερή άμηχανία.

— Μήπως σάς ένοχλώ: ρώτησε έκείνη, μ' έπιθετικό τόνο.

— Όχι... όχι... τί λές τώρα! ψιθύρισε ή Λουκία. Έξ άλλου έτοιμαζόμουν νά φύγω.

Ή Μανόν τήν κύτταξε καλύτερα. Είνε άρκετές βδομάδες νά τήν δή άπό κοντά καί τήν βρήκε λίγο άχαή μέ τραβηγμένα χαρακτηριστικά. Μήπως έπαθε τίποτα ό Μανουέλ ό άροσβωνιαστικός της;

Ρώτησε σχετικά τόν Τόνιο, όταν έμειναν μόνοι.

— Όχι... είναι πολύ καλά στήν ύγεία του άπεκρίθηκε κεΐνος, χαμηλώνοντας τά μάτια του.

Τό ύφος του έκανε τή Μανόν ν' άνησυχήση περισσότερο.

— Τί σοΰ έκανε ή Λουκία καί δέν κάνει βήμα άπό κοντά σου: είπε άπότομα.

— Τί ήθελες νά τήν πιάση: τραύλισε ό Τόνιο. Δέν πιστεύω νά φαντασθής...

— Ή κοπέλλα αύτή δέν μ' άρέσει διόλου! τόν διέκοψε ξαφνιασμένη ή Μανόν. Σ' άρέσει, μήπως: Τή βαίσκεις πιό όμορφη άπό μένα:

— Τ' είναι αύτά πού λές! φώναξε κατάπληκτος ό Τόνιο. Ξέρεις πολύ καλά ότι δέν ύπάρχει στόν κόσμο άλλη γιά μένα έκτός άπό σένα.

— Άφοΰ είναι έτσι, νά μήν τής ξαναμιλήσης!

— Γιατί νά τής κάνω τήν προσβολή αύτή: Ό Μανουέλ είναι ό καλύτερος φίλος μου.

— Νομίζεις πώς ό καλύτερος φίλος σου θά ευαριστιόταν άν μάθαινε πώς είσαι όλην τή ώρα μαζί μέ τήν άροσβωνιαστικιά του;

Ό Τόνιο κύτταξε τή Μανόν μέ σουφρωμένα φρύδια

— Δέν καταλαβαίνεις πώς οί ύποψίες σου αύτές είναι προσβλητικές γιά μένα: τήν ρώτησε ύπόκωφα.

Είχε θυμώσει πραγματικά. Καί όταν νωρίστηκαν, τό φιλί πού έδωσε τής Μανόν τής φάνηκε πολύ κρύο. Κι' έκείνη, πού τόν άναπολοΰσε πολύ καί δέν ήθελε νά τόν χάση, άποφάσισε νά τόν παρακολουθήση καλύτερα.

Δέν ήταν άνάγκη νά κοπιάση πολύ γι' αύτή τή δουλειά. Τό χωριό τους ήταν πολύ μικρό καί όλοι δέν έκαναν άλλη δουλειά, άπό τό πωΐ ώς τό βράδυ κι' άπό τό βράδυ ώς τό πρωΐ, παρά νά κατασκοπεύουν ό ένας τόν άλλον. Πώς άλλοιώς θά περνοΰσε ή ώρα:

Δέν γώνευαν πρό παντός τή μικρή οίκογένεια τής Λουκίας. Ό πατέρας της πού είχε ένα μικρό έμπορικό στό Παρίσι, τό έκπούλησε καί έγκαταστάθηκε μέ τή γυναίκα του καί τήν κόρη του σ' έκείνο τό χωριό, όστερ' άπό σύστημη γνωάτευσι, τών γιατρών ότι τό κλίμα τής πωτεύουσας ήταν όλέθριο γιά τήν ύγεία του. Δέν έβγαινε σχεδόν διόλου άπό τό σπίτι του καί δέν καταδεχόταν— αύτός, πού είχε «έμπορικόν κατάστημα» στά Παρίσι — νά κάνη παρέα μέ γοαιάτες. Όσο γιά τή Λουκία, μιά πολύ δυσοφη έκθαμαλλοΰσα ντυνόταν σάν πρωτευουσιάνα καί σπουδάζε—όπως έλεγε—κάποια έπιστήμη «δι' άλληλογραφίας». Άρμεγε λαγούς καί κούσευε κελΰνες...

Οί χωριανοί δέν είδαν μέ καλό μάτι τούς άροσβώνες της μέ τό Μανουέλ πού δούλευε προσωπικά μηχανικός σ' ένα έργοστάσιο, σέ μιά άλλη πολιτεία. Τόν θεωρούσανε τόν καλύτερο γαμπρό τοΰ χωριοΰ καί περίμεναν νά έγκατασταθή στό τόπο τους, ν' άνοίξη δική του έπιχείρησι καί νά τόν παντρέψουν μέ καμμιά νοικοκυροπούλα. Παπούτσι άπ' τόν τόπο σου...

Νά δμως, πού ή σεφτέλη ή Παριζιάνα τά κατάφερε νά τόν τυλίξη μέ τά καμώματά της! Πώς λοιπόν νά τήν γνωρίσουν; Όχι, πές μου σέ παρακαλώ... Ήρθαν τ' άγρια, νά διώξουν τά ήμερα...

Όπως ήταν έπόμενο, δέν άργησαν νά πρασέξουν τίς κουβεντοκουδέντες της μέ τόν Τόνιο, τόν άροσβωνιαστικό της Μανόν. Καί τούς μπήκαν ψύλλοι στ' αύτιά.

Ή Μανόν λοιπόν καθότανε σ' άναμμένα κάρβουνα, όταν ένα άπόγευμα, μιά καλή της φίλη, τήν πληροφόρησε—όπως είνε ύποχρέωσι—ότι τό μεσημέρι είδε άπό μακρυά τόν Τόνιο καί τή Λεγάμενη νά κουβεντιάζουν στήν άκροποταμιά έκεί πού πήγαιναν τά κορίτσια τοΰ χωριοΰ γιά πλύσι...

«ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ .»

ΔΕΝ έκλεισε μάτι ή Μανόν έκείνη τή νύχτα. Όταν είδε τόν Τόνιο δέν τοΰ είπε τίποτα σχετικά γιατί ήξερε πώς έκείνος θ' άρνιόταν ότι συναντήθηκε μέ τή Λουκία ή θά τής έλενε πάλι καμμιά ψευτιά. Τήν άλλη μέρα όμως, άπό τό πωΐ πήγε στήν άκροποταμιά καί κρύφτηκε πίσω άπό κάτι ίτιές.

Καί περίμενε, μέ σφιγμένα δόντια βυθίζοντας τά νύχια της στίς παλάμες της, νοιώθοντας μιά φωτιά νά τής καίη τά σπλήθι. Ή ζήλεια καί ή άνωνία της έκαιαν δυνατά πάνω στήν καρδιά.

Ξαφνικά άκουσε κάτι κλαδιά νά τρίζουν λίγο βή-

ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό της, ἄνοιξε τὸ παράθυρο.—ποὺ βρισκόταν ἕνα μέτρο μονάχα πάνω ἀπὸ τὸ δρόμο—καὶ πήδησε ἔξω.

Ἔξη χιλιόμετρα τὴν χώριζαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λουκίας.

Δὲ πῆρε τὸ δημόσιο δρόμο, γιατὶ ἴσως νὰ συναντοῦσε τὸν Τόνιο μονάχο του, ἐνῶ ἐκείνη ἤθελε νὰ τοὺς πιάση μαζὶ γιὰ νὰ τοὺς σκοτώση καὶ τοὺς δύο. Λοξοδρόμησε. λοιπόν, γιὰ νὰ περάση ἀπὸ τὸ δάσος.

Προχωροῦσε στὸ σκοτάδι. Οἱ πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων σκέπαζαν τὸ φεγγάρι. Σὲ κάθε βῆμα της. ἄκουγε τὰ ξερὰ χαμόκλαδα νὰ τρίζουν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Σὲ μιὰ στιγμή. σκόνταψε σ' ἕνα ἐμπόδιο, σὲ κάτι τεντωμένο ποὺ βρέθηκε μπροστὰ στὰ πόδια της. παραπάτησε κι' ἔπεσε κάτω.

Ἕνα ἄγριο γέλιο ἀντήχησε κοντά της.

Τότε μονάχα ροβήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ θέλησε νὰ ξεφωνίση. Μά, ἔνοιωσε δύο δυνατὰ χέρια, τραγειὰ σὰν ἀνδρικά, νὰ τὴν τυλίγουν μ' ἕνα σχοινί, νὰ τὴν σφίγγουν μὲ δύναμι.

Κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της, ἐνῶ κάποιος τὴ φορτωνότανε σὰν δέμα στὶς πλάτες του.

«ΖΗΣΕ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! - - -»

ΟΤΑΝ ἡ Μανὸν συνῆλθε, νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς ἔβλεπε κακὸ ἐφιάλτη. Βρέθηκε δεμένη γειροπόδαρα μ' ἕνα γοντρὸ σχοινί, πεταμένη σ' ἕνα σωρὸ κουρέλια, στὴ γωνιὰ μιᾶς τρώγλης ποὺ τὴ φώτιζε ἀμυδρὰ ἕνα λαβολύχναρο. Ἕνα πρόσωπο ἦταν σκυμένο πάνω ἀπὸ τὸ δικό της, μὲ μαῦρα καὶ σκοτεινὰ μάτια.

Ἦταν ἡ Μαρία ἡ Βλαμμένη.

Ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιασμα Βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Μανόν.

— Στοίγγλιζε ὅσο θέλεις! εἶπε. ἀδιάφορη. ἡ γρηά. Κι' ἐγὼ πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα. ὅταν δὲ μποροῦ πιὰ νὰ ὑποφέρω τὴ σιωπὴ καὶ τὴ μοναξιά. ἀρχίζω νὰ οὐρλιάζω σὰν καὶ σένα!

Ἡ φωνή της ἦταν βαθειὰ καὶ παθητική. σχεδὸν ὡραία. Ἡ Μανὸν Ἔτρεμε ἀλόκληρη ἀπὸ τὸ φόβο της. "Ἄκουε τὰ δόντια της νὰ χτυπάνε. Ἡ γρηὰ τὸ πρόσεξε καὶ τὴ σκέπασε μὲ μιὰ τρύπια Βρωμικὴ κουβέρτα. "Υστερα πῆγε καὶ σήκωσε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τὸ τουφέκι τῆς Μανόν, ποὺ τὸ εἶχε πάρει μαζί της καὶ πλησίασε τὴν καπέλλα.

— Μὴ μὲ σκοτώσης!... τραύλισε ἐκείνη.

Ἡ γρηὰ κάθησε κοντά της. σ' ἕνα κούτσουρο ποὺ τῆς χρησίευε γιὰ σκαμνί. ἄδειασε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὶς σφαῖρες καὶ ρώτησε ναυογελώντας παραξένα:

— Φοβᾶσαι, λοιπόν. τὸ θάνατο;

Ἡ Μανὸν ντράπηκε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε. Τί νόημα εἶγε, πράγματι. γι' αὐτὴν ἡ ζωή. ἀφοῦ μαζὶ μὲ τὸν Τόνιο. θὰ Ἔχανε τὰ πάντα στὸν κόσμο; Ὁ τόνος, ὅμως. τῆς φωνῆς τῆς Μαρίας τὴν καθησύγασε. Δὲν φαινότανε νὰ εἶγε κακὸ σκοπό...

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα: φιθύρισε. Γιατὶ μ' ἔπισσες καὶ μ' ἔβεσες: Δὲ σὲ πείραξα ποτέ. "Αφησέ με νὰ φύγω!

Ἡ γρηὰ ἔπεσε τότε ἀπάνω της καὶ ἄκουσπσε σχεδὸν τὸ συτιδωμένο πρόσωπό της στὸ δικό της. Τὰ σκοτεινὰ της μάτια ἔλαμψαν μὲ νεανικὴ φλόγα.

— Εἶδες ποτέ σου ἀπὸ κοντὰ ἕνα πτῶμα: τραύλισε. Τὸ ἀγγίξες μὲ τὰ γέρια σου: Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου τὸν Τόνιο σου νεκρό, μὲ

Μικρὴ Ἱστορία

"Ἴδια θεραπεία

Κάποτε, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, δυὸ Ρωμηοὶ ἀποφάσισαν νὰ ταξιδέψουν στὰ ἐξωτερικό. Ὁ ἕνας, μάγκας Πειραιώτης, εἶχε κανονικὸ διαβατήριο, ἐνῶ ὁ φίλος του δὲν εἶχε καὶ φοβόταινε νὰ περάση τὰ σύνορα. Τὸ Πειραιωτάκι ὅμως, ἀτσίδα σωστή, βρῆκε τὸν τρόπο γιὰ νὰ βοηθήση τὸ σύντροφό του.

— Ἄκου δῶ πῶς θὰ σὲ βαλέψω... ἄρχισε νὰ τοῦ λέη. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ μᾶς ζητήσουν στὰ σύνορα τὰ διαβατήρια, ἐγὼ τὸ βάζω στὰ πόδια!... Ἂν μὲ πιάσουν, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τοὺς δείξω τὸ διαβατήριό μου, ἐνῶ ἐσύ, στὸ μεταξύ, θὰ ἔχης βρῆ τὸν καιρὸ νὰ περάσης τὰ σύνορα χωρὶς νὰ σ' ἐνοχλήση κανείς...

Κι' ἔτσι ἔγινε. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀστυνομικὸς τῶν συνόρων τοὺς ζήτησε τὰ διαβατήρια. ὁ Πειραιώτης τὸ βάζει στὰ πόδια. Κι' ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ φαντάστηκε πὼς πρόκειται γιὰ κανένα δηποτε, ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγάη, ἐνῶ ὁ δεύτερος φίλος μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι, πέρασε τὰ σύνορα.

Στὸ τέλος, ὁ ἀστυνομικὸς ἔφτασε τὸν πρῶτο ποὺ τοῦ ἔδειξε ἀμέσως τὸ διαβατήριό του. Ἐκεῖνος ἀπόρησε καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἀφοῦ εἶχες διαβατήριο. ἄνθρωπέ μου. γιατὶ τόβαλες στὰ πόδια;

— Ξέρετε. ἄρχισε νὰ δικαιολογῆται ὁ πονηρὸς Πειραιώτης. ὁ γιατρὸς μοῦ ἔγει συστήσει ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀρρώστιας ποὺ ἔχω. νὰ τρέχω πέντε λεφτὰ τῆς ὥρας κάθε μέρα. Καὶ ἡ ὥρα γιὰ τὸ τρέξιμο εἶχε φτάσει...

— Κι' ἀφοῦ εἶδες, ὅτι ἔτρεχα κι' ἐγώ, γιατὶ δὲν σταμάτησες νὰ μοῦ τὸ πῆς, παρὰ μ' ἄφησες νὰ τρέχω;

— Γιατὶ νόμιζα, πὼς κάνετε κι' ἐσεῖς τὴν ἴδια κούρα! ἀπάντησε μ' ἐτοιμότητα τὸ Πειραιωτάκι.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ

"Υστερα ἀπὸ μιὰ δεκαπενθήμερη ἀπεργία πείνης, σὲ ἐνδειξι διαμαρτυρίας κατὰ τῆς συνεχίσεως τῶν ἀτομικῶν δοκιμῶν, ὁ περίφημος Ἕλβετὸς ἀνθρωπιστὴς Λάντσα ντὲλ Βάστο (στὸ μέσο μὲ τὴ γενειάδα) καὶ οἱ σύντροφοί του ἀποφάσισαν νὰ πάρουν, γιὰ πρώτη φορὰ τροφή. Ἡ φωτογραφία μας πάρθηκε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ τοῦ τερματισμοῦ τῆς ἀπεργίας, ποὺ εἶχε τόσο εὐγενικὸ σκοπό. Ὁ ντὲλ Βάστο καὶ οἱ σύντροφοί του παίρνουν τὴν πρώτη τους τροφή, ποὺ συνίσταται σὲ μπισκότα, γιαούρτι καὶ φρούτα.

ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, πλημμυρισμένο αἷματα ποὺ ἀρνίζουν νὰ μαυρίζουν... μὲ παγωμένα χέρια...

Ἡ Μανὸν Ἔκανε τὸ κεφάλι της δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ κοφτερὰ δλέμματα τῆς Μαρίας τῆς Βλαμμένης. Αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ζωντάνεναν μέσα της φοβερὲς εἰκόνες.

— Φτάνει... στάνει! οὐρλιασε.

— Καὶ ὅμως... ἤθελες νὰ τὸν σκοτώσης!

— "Οχι... ὄχι! Λυπήσου με!

—Τὸ ὑποπτεύθηκα ἀπὸ σήμερα τὸ πωῒ, ποὺ σὲ παρακολούθησα πίσω ἀπὸ τὸ πλυσταριὸ νὰ διαβάζης σὲ μιὰ πέτρα... Μόλις ἔφυγες, πῆγα κι' ἐγώ, ἀπὸ περιέργεια, νὰ δῶ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ σὲ εἶχε ἀναστατώσει. Διάβασα... καὶ κατάλαβα τί θὰ γινότανε... Σὲ παρακολούθησα. Καὶ ὅταν σὲ εἶδα, μόλις νύχτωσε, νὰ βγαίνης κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι σου ὁπλισμένη μ' ἕνα τουφέκι. βεβαιώθηκα ὁριστικὰ πὼς εἶχες κακὸ σκοπό...

Σηκώθηκε. καὶ πῆγε νὰ συνδαυλίση τὴ φωτιὰ ποὺ κόντευε νὰ σβύση στὸ τζάκι. Οἱ φλόγες ποὺ πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ κούτσουρα, ἔκαναν νὰ κοκκινίση παράξενα τὸ μελαψὸ της πρόσωπο. Ἡ Μανὸν ξαναθυμήθηκε τὸν Τόνιο, καὶ τὴν ἔπιανε δυνατὰ ἀναφυλλητά.

Ἡ γρηὰ πῆγε καὶ πάλι κοντά της καὶ ἁπλωσε ἀπάνω της τὰ ξερανκιανά της χέρια. Ἡ κοπέλλα ἔκανε ἕνα μορφασμὸ τρόμου καὶ ἀηδίας. Ἡ Μαρία, ὅμως, ἤθελε ν' ἀγγίξη μονάχα τὸ σχοινὶ ποὺ εἶνε τυλίξει γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα της.

— Ἄφησε τὰ κλάματα—τῆς εἶπε—καὶ ἄκουσε καλύτερα μιὰ παλιὰ ἱστορία: Κάποτε ἤμουν κι' ἐγὼ νέα, ἀγάπησα κι' ἐγώ, ὑπόφερα κι' ἐγώ... κι' ἔκανα τὴν ἴδια σκέψι μὲ σένα. Μιγκουὲλ τὸν ἔλεγαν τὸν ἀγαπημένο μου καὶ Κλάρα τὴν ἀ λ λ η...

»Μιὰ νύχτα, ξεκίνησα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ὄχι μὲ γεμάτο τουφέκι, ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ μ' ἕνα μεγάλο κομμάτι σχοινί... νά, ἀπὸ τὸ σῶμα σου. Πῆγα καὶ τὸ ἔβεσα σὲ ἕνὸς ἐρημου δρόμου. πάνω ἀπὸ μιὰ γαρδρα, ἀπ' ὅπου ἤξερα πὼς θὰ περνοῦσε ὁ Μιγκουὲλ μὲ τὸ ποδήλατό του. Κρύφτηκα ἐκεῖ κοντά, καὶ περίμενα.

»Ὁ Μιγκουὲλ δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Κι' ἔγινε τότε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα. Σκόνταψε μὲ τὸ ποδήλατό του στὸ τεντωμένο σχοινί, ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ τὸ δῆ στὸ σκοτάδι, καὶ βρέθηκε κάτω. στὴ γαράδρα.

»Τότε μονάχα κατάλαβα τί ἔκανα... Βρέθηκα, κατρακυλώντας κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μου, γονάτισα δίπλα του, τὸν ἀγκάλιασα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν παρακαλῶ νὰ ζήσ η! Ἔπιασα μὲ τὰ δυό μου χέρια τὸ σπασμένο κεφάλι του, ποὺ ἦταν πλημυρισμένο αἵματα. τὸν φίλησα στὸ στόμα.

»—Πήγαινε στὴν Κλάρα. ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶς πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα! τοῦ φώναξα. Πάρκανε ὅ,τι θέλεις. μὰ ζῆσε, σὲ παρακαλῶ. ζῆσε!...

Ἡ Μαρία οὐρλιαζε τώρα. Ἡ Μανὸν ὅμως, δὲν ἔνοιωθε πιὰ φόβο. Ἕνα ἄλλο συναίσθημα, πιὸ ἔντονο, τὴν συγκλόνιζε.

Ξαφνικά. ἡ γρηὰ σταμάτησε. Καὶ σὲ λίγο συνέγισε μὲ φωνὴ κουρασμένη:

— Ἐκεῖνος, ὅμως. δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ μ' ἀκουση... Δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀγαπήση κή. κάνουμε τὴ σκέψι: «Ἡ ἐμένα ἢ καμιὰν ἀγαπούσαμε, καταλαβαίνουμε πὼς δὲν ἔγει πιὰ νόημα γιὰ μᾶς!

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΝΑΚΑΘΗΣΕ στὸ κούτσουρο κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυὸ της χέρια.

Ἡ Μανὸν ἔκλαιε σιγά-σιγά. μὰ χωρὶς νὰ πονᾶ ὅπως πρῶτα. Ἔνοιωθε ἀπέραντη λύπη γιὰ τὴν ἄμοιρη τὴ γυναίκα ποὺ τὴν ἔβλεπε μαζευμένη δίπλα της.

— Ὅλοι φαντάστηκαν πὼς ἦταν ἀτύχημα, ἐξακολούθησε σὲ λίγο ἡ Μαρία. Ἐγὼ δὲν εἶπα, βέβαια, τίποτα... Δὲν πιστεύω στὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων... Τιμωρήθηκα μόνη μου. Ἀφοῦ ὁ Μιγκουὲλ δὲ ζοῦσε πιά, ἔφυγα ἀπ' τὸ γωριό μου καὶ κατάντησα... ἡ Μαρία ἡ Βλαμμένη!

Σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα της τρώγλης της.

— Γλυκοχαράζει, φιθύρισε. Μπορεῖς νὰ φύγης.

Γονάτισε μπροστὰ στὴ Μανόν. τῆς ἔλυσε τὸ σγοινί. τῆς ἔτριψε τὰ πονεμένα χεριὰ καὶ πόδια της. τὴν βοήθησε νὰ σηκωθῆ δοθια καὶ τῆς ἔδωσε τὸ τουφέκι της.

— Πήγαινε! συνέγισε. Ξαναδένοντας τὸ σγοινὶ γύρω ἀπὸ τὴ μέση της. Εἶμαι εὐγασιστημένη ἐπειδὴ τὸ σγοινὶ αὐτὸ ἔκανε κι' ἕνα καλό... Δὲν σ' ἄφησε νὰ κολαστῆς!

Ἡ Μανὸν θέλησε νὰ τὴν εὐγαριστήση. Ἡ γρηά, ὅμως, τὴν ἐμπόδισε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι.

Σὲ λίγο ἡ κοπέλλα ἔπαιονε τὸ δρόμο τοῦ γωρισμοῦ. Προγωροῦσε μηγανικά, γωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτα μὲ ἀδειανὸ κεφάλι. Ὅταν ἔφτασε σπίτι της—κανεὶς δὲν εἶγε ξυπνήσει ἀκόμα—πήδησε στὸ δωμάτιό της ἀπὸ τὸ παράθυρο ποὺ τὸ εἶγε ἀφήσει ἀνοιγτό. πέταξε τὸ τουφέκι σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι της.

Δὲν ἄργησε νὰ τὴν πάρη ὁ ὕπνος.

"Οταν ἀνοιξε τὰ μάτια της. στὴν ἀργὴ νόμισε πὼς εἶγε δῆ ἕνα παράξενο. ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Τὰ κοκκινάδια ποὺ τῆς ἔμειναν στὰ γέρια καὶ στὰ πόδια ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ σγοινιοῦ, τῆς ξαναθύμισαν τὴν πραγματικότητα. Μά ἡ γθεσινὴ μέρα... ἡ Λουκία ...ἡ μανία ποὺ τὴν ἔπιασε νὰ σκοτώση. ὅλα αὐτὰ τῆς φαινόντανε πολὺ μακρυνά, σὰν ν' ἀνῆκαν σ' ἕνα πασελθὸν μὲ σβυσμένα γρώματα. Ζωντανὴ ἔμενε μονάχα ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Τόνιο... ὁ φόβος μὴ τὸν γάση.

Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε τὴ μητέρα της νὰ μισανοίγη τὴν πόρτα καὶ νὰ τὴ ρωτᾶ:

—Πῶς πέρασες τὴ νύχτα σου, παιδί μου: Εἶσαι καλύτερα τώρα:

—Ναί, μητέρα. ἀποκρίθηκε ἡ Μανόν.

—Σὲ θέλει ὁ Τόνιο...Μπορεῖ νὰ περάση; Ὁ Τόνιο, λοιπόν. ζοῦσε!...

Τότε μονάχα ἡ Μανὸν κατάλαβε ἀπὸ ποιὰν ἄβυσσο τὴν εἶγε σώσει ἡ Μαρία. ἡ Μαρία ποὺ τὴν ἔλεγαν Βλαμμένη: Ὁ Τόνιο ζοῦσε... "Ισως νὰ τὴν εἶγε ξεγάσει, νὰ μὴν τὴν ἀγαποῦσε πιὰ ὅπως ἄλλοτε, μὰ ζοῦσε. τὰ γείλη του ἦταν θερμά. κουνοῦσε τὰ γέρια του. τὰ μάτια του ἔλαμπαν. τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε μὲ τὴν ἀναπνοή του!

Ἡ Μανὸν ἀκεπάστηκε ὡς τὸ πηγούνι μὲ τὴν κουβέρτα. Βλέποντας τὸν Τόνιο νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο.

— Εἶσαι ἄρρωστη χρυσὴ μου: τὴ ρώτησε.

— "Οχι... ὄχι... δὲν εἶναι τίποτα! φιθύρισε ἐκείνη. "Ελα κοντά μου... "Αφησέ με νὰ σὲ δῶ. ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου..

Τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Μά, τί ἔχεις: ξαναρώτησε, ἀνήσυχος. ὁ Τόνιο.

Ἡ Μανὸν δὲν θὰ ἤθελε νὰ μιλήση. Ὡστόσο, δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ.

— Ἡ Λουκία... ἄρχισε.

— "Α! μπορῶ τώρα νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα γιὰ τὴ Λουκία! τὴν διέκοψε. γαμογελώντας, ὁ Τόνιο. Χθὲς τὰ πρωῒ, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, εἶγα γράμμα ἀπὸ τὸ Μανουέλ. Τὴν ἐργομένη ἑβδομάδα θὰ εἶναι ἐδῶ...

»Δὲν ἔβειξαν μεγάλη φρονιμάδα. τὰ εὐλογημένα τὰ παιδιά! συνέγισε κουπιάζοντας. Πρέπει τώρα νὰ παντρευτοῦν μιὰ ὥρα ἀργότερα... Ἡ Λουκία δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ πάρη στὸ σπίτι της τὰ γράμματά του, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν πληροφόρησε ὅτι... Ὁ Μανουὲλ ἔστελνε τὰ γράμματά του στὴ δική μου διεύθυνσι, κι' ἐγὼ τὰ ἔδινα στὴ Λουκία. Γι' αὐτὸ τὴν συναντοῦσα τακτικὰ τώρα τελευταία. Ὅλα ὅμως τακτοποιήθηκαν. Ὁ Μανουὲλ πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του. Καί, ἀφοῦ θὰ γίνη ὁ γάμος, οἱ γονεῖς τῆς Λουκίας δὲν θὰ ἔγουν πιὰ νὰ ποῦν τίποτα. Ἐξ ἄλλου, ὁ Μανουὲλ σκοπεύει νὰ πάρη μαζί του τὴ Λουκία. γιὰ ν' ἀποφύγη ἐδῶ τὰ σγόλια.

»Τὴν περασμένη νύχτα, ποὺ συναντήθηκα μὲ τὴ Λουκία, τῆς εἶπα τὰ εὐγάριστα νέα καὶ τῆς ζήτησα γ' ἀποφασίση νὰ σοῦ φανερώση τὸ μυστικό της. ἐπειδὴ δὲ μοῦ ἄρεσε νὰ ἔγω κάτι κουφὸ ἀπὸ σένα. Ξέρω πὼς δὲ τὴν συμπαθεῖς, μά...

Τὰ μάτια τῆς Μανὸν πλημμύρισαν δάκρυα.

— Τόνιο... ἀναπημένε μου Τόνιο! τραύλισε. "Ω! ἂν ἤξερες!

— Ζήλευες μήπως: τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μὲ τόνο τρυφερὰ ἐπιτιμητικό. Τόση λίγη ἐμπιστοσύνη μοῦ ἔγεις. λοιπόν:

— "Ημουν τρελλή... Μὰ τώρα ἔγινα καλά... Εἶμαι εὐγαριστημένη. Τόνιο μου. ποὺ σὲ γαιώδω ζωντανὸ κοντά μου!

ΖΕΡΜΑΙΝ ΝΤΥΚΛΟ

1 Ὁ Ἀντρέα Φιμιάνι καταπίνει μιὰ ἀλυσίδα!

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ κατάπιε 1 κιλὸ καρφιά!

Ἡ κωμικοτραγικὴ ἱστορία ἑνὸς Ἰταλοῦ «φακίρη»

— Αὐτὰ ἐδῶ εἶναι ὅλα ὅσα μοῦ ἔβγαλαν ὣς τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ γιατροί: δεκαεφτὰ πέτρες μεγάλες σὰν αὐγὸ περιστεριοῦ καὶ δέκα καρφιά, ποὺ τὸ καθένα τους ἔξει μάκρος εἴκοσι πόντους. "Οπως βλέπετε, εἶμαι ἕνας φακίρης μὲ φιλότιμο. Δὲν ξεγέλασα ποτὲ τὸν κόσμο. Νὰ κι' οἱ ἀκτινογραφίες, ποὺ μοῦ ἔβγαλαν χτές. Ἀπ' αὐτὲς φαίνεται καθαρά, πὼς μέσα στὸ σῶμα μου ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα κιλὸ σίδερα...

"Ετσι μιλοῦσε πρὸ ἡμερῶν, στοὺς δημοσιογράφους, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νεαπόλεως, ὁ Ἰταλὸς «φακίρης» Ἀντρέα Φιμιάνι.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μιὰ ἱστορία κυριολεκτικὰ γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάματα, ἄρχισε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ὁ Φιμιάνι εἶγε τυραματιστῆ στὸ κεφάλι, ὅταν πολεμοῦσε ὡς στρατιώτης στὴν Ἀφρική. Ἔμεινε κατόπιν σ' ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο γιὰ πολλοὺς μῆνες. Κατόπιν, οἱ γιατροί τὸν ἔκριναν ὑγιῆ καὶ τὸν ξανάστειλαν στὸν πόλεμο. Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, ὁ φτωγὸς νέος καθὲ ἄλλο παρὰ ἦταν καλά. Τὸ μυαλό του ἔγε πάψει πιὰ νὰ λειτουργῆ κανονικὰ καὶ ποὺ τὸν ἔπιαναν κρίσεις ἐπιληψίας. Ὡστόσο συνέγισε νὰ ὑπηρετῆ ὡς στρατιώτης, ὥσπου οἱ Γερμανοί, μετὰ τὴν ἀνακωγὴ τῆς Ἰταλίας, τὸν ἔπιασαν αἰγμάλωτο.

Τὸν πῆγαν μὲ γιλιάδες ἄλλους συναδέλφους του στὴ Γερμανία καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ δουλεύη σ' ἕνα ὑπόγειο ἐργοστάσιο, ποὺ κατασκεύαζε βλήματα.

— Μᾶς ἐπέβλεπε. διηγεῖται ὁ Φιμιάνι, ἕνας λοχίας τῶν Ἐς- Ἐς, ποὺ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ἀλλὰ σωστὸ θηρίο. Μιὰ μέρα τοῦ λέω: «Κύρ λοχία, πεινάω, δὲ μπορῶ νὰ συνεγίσω τὴ δουλειά. Ἔγω δέκα ὧρες νὰ βάλω κάτι στὸ στόμα μου». Ἐκεῖνος τότε γέλασε σατανικὰ καὶ σηκώνοντας ἀπὸ κάτω μιὰ ἀλυσίδα, μοῦ εἶπε: «Φᾶε αὐτήν!» Τότε θόλωσαν τὰ λογικά μου. Στιλώσα τὸ κορμί μου, σήκωσα τὸ κεφάλι μου, ὥστε τὸ στόμα μου νὰ εὐθυγραμμιστῆ μὲ τὸν οἰσοφάγο κι' ἄφησα ἕνα μέρος τῆς ἀλυσίδας νὰ γλυστρήση ἀπὸ στομάχι μου. "Οταν τὴν ξανατράβηξα πάνω, ἦταν μαγωμένη. ἀλλὰ δὲν ἔνοιωσα πόνο στὸ στομάχι κι' οὔτε ἔπαθα τίποτ' ἄλλο.

Γυρίζοντας τέλος στὴν πατρίδα του, τὸ 1945, ὁ Φιμιάνι εἶδε πὼς στὴ Νεάπολι δὲν ὑπῆργε δουλειὰ γι' αὐτόν. Ἡ κατάστασι τοῦ μυαλοῦ του κι' ἡ ἐπιληψία, ποὺ τὸν ἔπιανε, γινόντουσαν ἀφορμὴ νὰ τὸν διώχνουν ὁπουδήποτε ζητοῦσε νὰ ἐργαστῆ. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ δουλέψη, γιατὶ εἶγε νὰ θρέψη τὴ γυναίκα του καὶ τὰ τρία παιδιά του.

Τότε, λοιπόν, θυμήθηκε τὴν ἀλυσίδα ποὺ εἶγε καταπιῆ στὸ Βερολίνο κι' ἀποφάσισε νὰ κάνη τό... φακίρη!

"Υστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἀσκήσεις, ὁ Φιμιάνι ἔμαθε νὰ καταπίνη ἁλυσίδες καὶ σπαθιά, ποὺ τὰ τραβοῦσε κατόπιν, γωρὶς νάναι ματωμένα. Ἐπειδή, ὅμως, ὑπῆργε πολὺς συναγωνισμός, γιατὶ στὴ νότιο Ἰταλία δὲ λείπουν καθόλου οἱ θαυματοποιοὶ τοῦ δρόμου, ὁ Φιμιάνι ἔμαθε κι' ἄλλα τεχνάσματα κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ὁ πιὸ ὀνομαστὸς «φακίρης» στὶ λιμάνι καὶ στὶς λαϊκὲς συνοικίες τῆς Νεαπόλεως.

Μὲ τὸν τρόπο, λοιπόν, αὐτὸν τὰ καταφερνε κουτσὰ-στραβὰ νὰ τρέφη τὴν οἰκογένειά του. Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρό, τὰ κόλπα του ἔπαυαν νὰ κάνουν ἐντύπωσι. "Ετσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐπινοῆ κάθε τόσο καὶ καινούργια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ νούμερα ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς, ποὺ τὸ σοφίστηκε τώρα τελευταία: νὰ τρώη πέτρες καὶ καρφιά. Ἀφοῦ, λοιπόν, Ἔκανε τὴν ἐπίδειξί του σὲ δυὸ-τρεῖς φτωχογειτονιές, θέλησε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες νὰ τὸ ἐπαναλάβη καὶ στὸ λιμάνι. Ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα κι' εἶπε στοὺς περιέργους ποὺ μαζεύτηκαν γύρω του:

— Κυρίες καὶ κύριοι, πρὶν ἀρχίσω τ' ἄλλα νούμερά μου, θὰ σᾶς κάνω ἕνα ποὺ δὲν τόγετε δῆ ποτέ. Θὰ... γευματίσω μὲ πέτρες καὶ καρφιά!...

Ἔγωσε τὸ γέρι του σ' ἕνα σακκίδιο κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μέσα ἀρκετὲς πέτρες σὰν μεγάλα κουφέτα, καθὼς καὶ πολλὰ τεράστια καρφιά.

— Μήπως θέλει κανεὶς νὰ πάρη μιζέ; ἀστειεύτηκε ὁ «φακίρης». "Οποιος πεινάει, ἂς μὴ ντραπῆ!

Κι' ἄρχισε τὸ «γεῦμα» του.

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, τὸ κοινὸ παρακολουθοῦσε τὸ ἀπίστευτο θέαμα. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Ἂς τα αὐτά! Δὲν τρῶς τὰ καρφια καὶ τὶς πέτρες, ἀλλὰ τ' ἀφήνεις τὰ λίστρουν στὸ πουκάμισό σου. Ἀπατεώνας!....

Ὁ Φιμιάνι σταμάτησε γευάτος ἀμηγάνου. Κι' ἀπὸ κεῖ του καὶ κατὰ λάθε πὼς ἡ [illegible] ποὺ εἶγε θυμώσει [illegible]

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕ[illegible] ρησε πρὸς τὸ μέρος [illegible] του στὸ πουκάμισο του [illegible] τράβηξε ἀπὸ κεῖ πέτρες καὶ καρφιά.

— Εἶσαστε, εἶπε ὁ νεαρὸς, κρίνοντας στὸ κοινὸ κι' ὑψώνοντας τὸ γέρι του μὲ τὰ ἀντικείμενα αὐτά. Μᾶς ξενέλου σε τόσα χρόνια!...

Ὁ Φιμιάνι τότε φοβήθηκε. Σκέφτηκε πὼς δὲ θάταν σπάνιο νὰ πέση πάνω του τὸ ἀγανακτισμένο πλῆθος καὶ νὰ τὸν λιντσάρη. Καὶ, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐνδεχόμενο, πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ, μὲ κινήσεις ἀργές, ἔτσι ποὺ ὅλοι νὰ μποροῦν νὰ τὶς παρακολουθοῦν καὶ νὰ τὶς ἐλέγχουν, ἄρχισε νὰ τρώη τὶς πέτρες καὶ τὰ καρφιὰ τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλοι μπόρεσαν νὰ διαπιστώσουν πὼς ὁ «φακίρης» δὲν τοὺς ξεγέλασε. Καὶ, αὐθόρμητα, ξέσπασαν σὲ γειροκροτήματα κι' ἐπαίνους.

Ἐκεῖνος γαμογελοῦσε ἱκανοποιημένος καὶ συνεγίζε νὰ καταβροχθίζη τὶς πέτρες καὶ τὰ καρφιά. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμή, γλώμιασε. Ἔπιασε τὴν κοιλιά του μὲ τὰ δυὸ γέρια του καὶ φώναξε:

— Ἕνα ταξί! Ἕνα ταξί! Πεθαίνω!..

Τὸν εἶγαν πιάσει ξαφνικὰ φοβεροὶ πόνοι καὶ σὲ λίγο βρισκόταν σὲ μιὰ κλινική. Τὸ θέαμα εἶγε διακοπῆ ἄδοξα, ἀλλὰ ὁ Φιμιάνι ἦταν εὐγαριστημένος. Εἶγε ἀποδείξει στὸν κόσμο, πὼς δὲν ἦταν ἀπατεώνας, ἀλλ' ἕνας εὐσυνείδητος ἐπαγγελματίας!...

Ἡ Σαντρα Τερρατσιάνο ὁλόσυερτον μὲ τὸ ἄτυχο σκυλάκι της.

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΙ' Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ἦταν... σκυλάκια!

Μιὰ περίφημη δίκη στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας γύρω ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος ἑνὸς τετράποδου ἐρωτευμένου

«Κύριε πρόεδρε. Συμβουλευτῆτε ἐπίσης τὴν «Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν σκύλων» τοῦ Μπρέμ. Θὰ δῆτε ἐκεῖ μέσα, ὅτι τὰ σκυλιὰ δὲν αὐτοκτονοῦν ποτὲ καὶ μάλιστα ἀπὸ ἔρωτα! Ὁ Γιάτσο, ἄλλωστε, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωή του. Ἦταν ἕνα σκυλάκι τρισευτυχισμένο. Οἱ κύριοί του τὸ λάτρευαν κι' ἡ σκυλίτσα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς ἦταν ἐτερελλαμένη μαζί του. Γιατί, λοιπόν, θὰ προεβαινε στὸ ἀπονενοημένο διάβημα;»

Ὁ δικηγόρος Σινισκάλκο τελείωσε τὴν ἀγόρευσί του κι' εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἡ κυρία Σάντρα Τερρατσιάνο. Φλόυερτον μιὰ μεσόκοπη 'Αμερικανίδα, ποὺ τοῦ ἐσφιξε τὸ νέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπράβο σας! Τὰ εἴπατε θαυμάσιο!

Ἡ κυρία, ὁ πρόεδρος ἐ- ...τεράσπισι (ὁ ...λιαν τῆς πολιτι-

— Ἰδού κύριοι δικασταί, ἄρχισε ὁ δεύτερος δικηγόρος, ἀποκόμματα ἐφημερίδων, ποὺ μιλοῦν γιὰ αὐτοκτονίες σκύλων. Ρωτῶ, λοιπόν: Γιατί τάχα νὰ μὴν ἔχῃ αὐτοκτονήσει κι' ὁ Γιάτσο; Ποιὸς μᾶς βεβαιώνει ὅτι δὲν ἔθεσε τέρμα στὴ ζωή του ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι;

Αὐτὲς οἱ ἀγορεύσεις ἀκούστηκαν τὶς προάλλες σ' ἕνα δικαστήριο τῆς Νεαπόλεως, ὅπου πέρασε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες ὑποθέσεις, ποὺ ἀναφέρουν τὰ δικαστικὰ χρονικά. Ὁ πρωταγωνιστὴς αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ὑπῆρξε ἕνα σκυλάκι,—ὁ Γιάτσο ποὺ ἀναφέραμε. Εἶχε βρεθῆ σκοτωμένο ἕνα ἀπόγευμα πέρυσι καὶ τὸ δικαστήριο κλήθηκε νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς ποὺ τὸ σκότωσαν, ὅπως ἰσχυρίζονταν τὰ ἀφεντικά τοῦ Γιάτσο.

Οἱ Ναπολιτάνοι, ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν πολὺ γιὰ τὴ δίκη αὐτή, ὀνόμασαν τὸ Γιάτσο Ρωμαῖο καὶ τὴ σκυλίτσα ποὺ ἀγαποῦσε Ἰουλιέττα, γιατὶ πραγματικὰ οἱ οἰκογένειες τῶν δύο σκυλιῶν κωαίζονταν ἀπὸ βαθὺ μῖσος, ὅπως συνέβαινε καὶ στὴν περίπτωσι τῶν δυὸ τραγικῶν ἐραστῶν τῆς Βερόνας.

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή της. Ἡ ἀρχὴ της, λοιπόν, πέφτει στὰ 1939, ὅταν ὁ μηχανικὸς Γκουλιέλμο Τερρατσιάνο νοίκιασε τὸ ἰσόγειο στὸ διῶροφο σπίτι τῆς Κατερίνας Βότσα. Λίγο ἀργότερα, δμως, ὁ ἐνοικιαστὴς κι' ἡ σπιτονοικοκυρά, ποὺ μένει στὸ πάνω πάτωμα, ἄρχισαν τὶς προστριβές. Οἱ σκηνὲς μεταξύ τους ἦταν συχνές, χωρὶς ὡστόσο ὁ μηχανικὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, γιατὶ τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά. Ἔτσι, ὅταν πρόπερσυ παντρεύτηκε μὲ τὴν Ἀμερικανίδα Σάντρα Φλόυερτον ἐξακολούθησε νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἐνῶ τὰ οἰκονομικά τους τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ ἀγοράσουν δικό τους σπίτι.

Τὸ ζεύγος ἔτρεφε σωστὴ λατρεία σ' ἕνα σκυλάκι, ποὺ εἶχε, καὶ ποὺ πραγματικὰ ἦταν πολὺ γοητευτικό. Ὁ Γιάτσο — ὅπως τὸ ἔλεγαν — ἀδιαφορῶντας ἂν τ' ἀφεντικά του δὲν τὰ εἶχαν καθόλου καλὰ μὲ τὴ σπιτονοικοκυρά, συνδέθηκε αἰσθηματικὰ μὲ τὴν «Κόκα», τὴ σκυλίτσα τῆς Κατερίνας Βότσα. Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ τοῦ ἄφηναν τὴν πόρτα ἀνοιχτή, ἀνέβαινε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ πήγαινε στὴν ἀγαπημένη του.

Ὥσπου, μιὰ μοιραία μέρα, συνέβηκε τὸ δράμα. Ἡ Ἀμαλία, ἡ ὑπηρέτρια τῶν Τερρατσιάνο, ἄνοιξε ἕνα ἀπόγευμα τὴν πόρτα, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ ψώνια ποὺ εἶχε φέρει τὸ παιδὶ τοῦ μπακάλη κι' ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸ Γιάτσο. Ἤξερε πῶς τὸ σκυλάκι εἶχε ἀνεβῆ στὸ πάνω πάτωμα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, γιὰ νὰ βοῇ τὴν Κόκα.

Ἀλλὰ στὶς φωνὲς τῆς ὑπηρέτριας δὲ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι. Ἐκείνη τότε, ἀσυναίσθητα, κύτταξε πρὸς τὰ πλάγια τῆς σκάλας καὶ εἶδε μὲ φρίκη τὸ σῶμα τοῦ Γιάτσο σὲ μιὰ μικρὴ λίμνη αἵματος.

Εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς κυρίους της κι' ἐκεῖνοι ἔτρεξαν στὸ ἀναπημένο τους σκυλάκι. Διαπίστωσαν πῶς ἀνάπνεε ἀκόμα καὶ τηλεφώνησαν σ' ἕνα κτηνίατρο, ποὺ ἔφτασε σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτα. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ζώου εἶχε σπάσει κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ εἶχε πάθει κι' ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, φόφησε.

Ὁ κτηνίατρος δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ δώσῃ στὸ ζεύγος Τερρατσιάνο μιὰ βεβαίωσι ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυπτε πῶς τὸ σκυλάκι δὲ μποροῦσε νὰ πέσῃ μόνο του στὸ κενὸ γιατὶ δὲ γκρεμίσε ἀνάμεσα στὰ κάγκελλα τῆς σκάλας οὔτε ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ πηδήσῃ ἀπὸ πάνω, γιατὶ ἦταν π... ψηλά.

Σ αὐτὴ τὴ μαστιρία ὁ μηχανικὸς Τερρατσιάνο πρόσθεσε καὶ μιὰ ἄλλη. Ἡ γυναίκα του, ποὺ ἐργάζεται στὴν ἀμερικανικὴ ναυτικὴ ἀποστολή, φώναξε ἕνα ἀξιωματικό, γιὰ νὰ δῇ κι' αὐτὸς πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα κι' ἔτσι νὰ θεσπίσῃ στὸ δικαστήριο ἐναντίον τῆς σπιτονοικοκυρᾶς.

Γιατί, φυσικά, οἱ σύζυγοι Τερρατσιάνο δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ σκυλάκι τους εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὴν Κατερίνα Βότσα. Αὐτή, ἀπὸ ἐκδίκησι, θὰ τὸ εἶχε πετάξει ἀπὸ τὴν κορφὴ τῆς σκάλας.

Οἱ Τερρατσιάνο ἄλλαξαν σπίτι τὴν ἄλλη μέρα κι' ὑπόβαλαν μήνυσι στὴν Κατερίνα Βότσα. Ἡ δίκη, λοιπόν, ἔγινε τὶς προάλλες κι' ἐπειδὴ ὁ τύπος εἶχε δημοσιεύει τὴν ἱστορία αὐτή, τὸ ἀκροατήριο ἦταν πολυάριθμο.

Ἡ διαδικασία εἶνε ἀρκετὰ κωμικὸ νοσηκτήρα. ἀλλὰ οἱ δικηγόροι τῶν ἀντιδίκων εἶχαν πάσει πολὺ σοβαρὰ τὸ ρόλο τους καὶ προσπάθησαν νὰ ἀποδείξουν ὁ καθένας τὴν ἄποψί του μὲ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα. Ὁ δικηγόρος τῶν Τερρατσιάνο θέλησε νὰ πείσῃ τοὺς δικαστές, πῶς τὰ σκυλιὰ δὲν αὐτοκτονοῦν σὲ καμμιὰ περίπτωσι. Ὁ συνήγορος τῆς κατηγορουμένης Κατερίνας Βότσα, ἀπεναντίας, προσπάθησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Γιάτσο εἶχε πέσει μόνος του ἀπὸ τὴν κορφὴ τῆς σκάλας.

Τὸ δικαστήριο ἀφοῦ ἄκουσε τὶς ἀγορεύσεις τους, ἔβγαλε κατόπιν τὴν ἀπόφασί του. Ἡ κατηγορουμένη ἀπαλλάγτηκε λόγω ἀμφιβολιῶν. Οἱ σύζυγοι, δμως, Τερρατσιάνο, δήλωσαν πῶς θὰ κάμουν ἔφεσι, γιατὶ δὲ θέλουν ν' ἀφήσουν ἀτιμώρητη τὴ εδολοφόνο!

'Αλλοῦ τά... καναρίσματα κι' ἀλλοῦ γενναῖν οἱ κότες!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

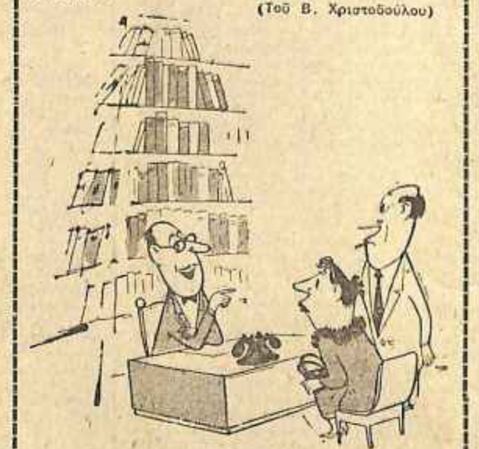

Ὁ δικηγόρος: Μὴ βασανίζεστε ἄδικα! Μετὰ τὸ διαζύγιο ἡ κυρία θὰ πάρῃ τὸ σπίτι, ἐσεῖς τὸ αὐτοκίνητο κι' ἐγὼ τὰ μετρητά!...

ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΙ

—'Ελπίζω ὅτι ἡ φυλακὴ θὰ σὲ φρονημάτισε!

Κλεισμένη ὧρες ὁλόκληρες στὴν καμπίνα της, ἡ Φαζιλὲ κυττάζει μὲ θλιμμένα μάτια τὴ φωτογραφία τοῦ σκοτωμένου ἀρραβωνιαστικοῦ της.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ Φαζιλέ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

Ἕνας γιατρὸς παρακολουθεῖ ἄγρυπνα τὴν τραγικὴ ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ Φεὺζάλ, γιὰ νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειρα τῆς ν' αὐτοκτονήσῃ

Η ΦΑΖΙΛΕ, ἡ πριγκήπισσα μὲ τὰ ὡραῖα ἀμυγδαλωτά μάτια, τὸ πιὸ τραγικὸ καὶ τὸ πιὸ ἀθῷο θῦμα τῆς ἐπαναστάσεως, ποὺ ἔγινε στὸ Ἰράκ, ταξιδεύει ἀδιάκοπα τὸν τελευταῖον καιρό. Οἱ γονεῖς της, γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ ξεχάσῃ τὸν σκοτωμένο ἀρραβωνιαστικό της, τὸ βασιλιὰ Φεϋζάλ, τὴ γυρίζουν μὲ τὴν θαλαμηγό τους στὰ πιὸ εἰδυλλιακὰ λιμάνια καὶ τὶς πιὸ γοητευτικὲς τοποθεσίες τῆς Μεσογείου. Οἱ Κάννες, τὸ Μόντε Κάρλο, τὸ Κάπρι, ἡ Μαγιόρκα ξεδιπλώνονται σὰν μιὰ ἀτέλειωτη ταινία μπρὸς στὰ μάτια της. Ἀλλὰ οὔτε ἕνα ἀμυδρὸ χαμόγελο δὲν φωτίζει τ' ὁμορφο πρόσωπό της, τὸ σφραγισμένο μ' ἀνέκφραστη θλῖψι κι' ὀδύνη.

Ἕνας γιατρὸς τὴν παρακολουθεῖ ἄγρυπνα σὲ κάθε της βῆμα καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ μείνῃ μόνη οὔτε στιγμή. Ὁ πατέρας της καὶ ἡ μητέρα της, ὁ πρίγκηπας Ἰμπραὴμ καὶ ἡ πριγκήπισσα Χανταζέ, φοβοῦνται πῶς, μόλις βρῇ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπειρά της ν' αὐτοκτονήσῃ. Καὶ ἔχουν ἀναθέσει στὸν οἰκογενειακὸ γιατρό τους, ποὺ τὸν πῆραν μαζί τους σ' αὐτὴ τὴν κρουαζιέρα, νὰ ἔχῃ τὴν Φαζιλὲ κάτω ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο ἔλεγχό του. Ἂν ἐκείνη σκύψῃ ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ ρεμβάσῃ στὰ βαθυγάλαζα νερά, θὰ τὸν νοιώσῃ ἀμέσως ἀπὸ πλευρὰ τῆς καὶ ξέρει πῶς ἡ καμπίνα της ἔχει ἐρευνηθῆ ἀμέτρητες φορές, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ πῶς δὲν βρίσκονται κρυμμένα ἐκεῖ γάντια ἢ δηλητήρια, ποὺ θὰ τῆς ἔδιναν τὸν ἐκούσιο θάνατο.

Οἱ προφυλάξεις αὐτὲς εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ὑπερβολικές. Οἱ ἑβδομάδες, ποὺ κύλησαν ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ Φεϋζάλ, δὲ βοήθησαν τὴ Φαζιλὲ νὰ γιατρευτῇ ἀπὸ τὸν τρομερὸ κλονισμό ποὺ δοκίμασε. Ὅσο κι' ἂν προσπάθησαν οἱ δικοί της, δὲ μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὴν τόσο φυσικὴ γιὰ μιὰ νέα κοπέλλα χαρά τῆς ζωῆς. Κάθε τόσο, ἀνεβαίνουν στὰ μάτια της δάκρυα καὶ λέει πῶς τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμεῖ πιὰ παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγαπημένο της ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

Στὴν ἀρχή, οἱ γονεῖς της εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ διαψεύσουν τὴν πληροφορία πῶς ἡ Φαζιλὲ εἶχε πράγματι ἀποπειραθῆ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλά, ἀπὸ τὴν ἀφήγησι μιᾶς συμμαθήτριάς της στὸ ἀριστοκρατικὸ κολλέγιο τοῦ Χάρτφηλντ, προκύπτει πῶς ἡ πληροφορία αὐτὴ ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἀληθινή.

Γιὰ πρώτη φορά, ἡ ἀφήγησι τῆς νεαρῆς Ἀγγλίδας, ποὺ παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ τὴν Φαζιλὲ στὶς δραματικὲς ἐκεῖνες ὧρες, ρίχνει φῶς στὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες τῆς τραγῳδίας της. Καὶ δείχνει πόσο σκληρὴ στάθηκε ἡ μοῖρα σ' ἕνα ἀληθινὰ εὐαίσθητο πλάσμα.

Τὸ πρωῒ τῆς 14ης Ἰουλίου, τῆς μέρας, ποὺ ξέσπασε ἡ ἐπανάστασι στὴ Βαγδάτη, ἡ Φαζιλὲ ξύπνησε ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετη. Τὴν προηγουμένη μόλις εἶχε λάβει ἕνα γράμμα, μὲ τὸν Βασιλικὸ Θυρεό, ἀπὸ τὸ Ἰράκ. Σὲ τρεῖς μεγάλες χειρόγραφες σελίδες, ὁ Φεϋζὰλ τῆς μιλοῦσε μὲ θέρμη γιὰ τὴν ἀγάπη του καὶ ἀναγγελλε τὸ μεγάλο νέο: Σὲ λίγο θαρχόταν κοντά της, γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τοὺς ἀτέλειωτους αἰσθηματικοὺς περιπάτους τους στὶς ἀγγλικὲς ἀκρογιαλιές!

Οἱ διακοπὲς πλησίαζαν, ὁ Φεϋζὰλ θαρχόταν καὶ ἡ καρδιὰ τῆς μικρούλας Φαζιλὲ σκιρτοῦσε ἀπὸ ἀγαλλίασι. Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο πέρασε μὲ φλυαρίες καὶ μὲ γέλια, ἐνῶ οἱ συμμαθήτριές της νοιώσανε κάποια ζήλεια, καθὼς τοὺς διάβαζε καὶ τοὺς ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν ἐστεμμένο μνηστῆρα της. Δὲν ἦταν εὔκολο γιὰ τὴν καθεμιά, ἀκόμη καὶ στὸ κολλέγιο τοῦ Χάρτφηλντ, ὅπου σπουδάζει ἡ ἀφορκέμια τῶν ἀριστοκρατίας, νὰ εἶναι ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν μονάρχη.

ΤΡΕΛΛΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ!

Τὸ ἀπομεσήμερο, κουρασμένη, ἡ Φαζιλὲ ξάπλωσε στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Δὲν εἶχε, δμως, κλείσει ἀκόμη τὰ μάτια της, ὅταν ἄκουσε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα.

Ἦταν ἡ μὶς Ντόντς, ἡ διευθύντρια τοῦ Κολλεγίου. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἀσυνήθιστη γλωμάδα καὶ ἡ στάσι της εἶχε γάσει κάτι ἀπὸ τὴν παγερὴ ἀκαμψία της. Αὐτή, ἡ τόσο ἀγέρωχη, ποὺ μιλοῦσε πάντα σὲ τόνο αὐθεντίας, φαινόταν σὰ νὰ δίσταζε γιὰ ἐκεῖνο, ποὺ ἔπρεπε νὰ πῇ.

Κάθησε πλάϊ της στὸ κρεβάτι.

— Μὲ πληροφόρησαν, εἶπε, πῶς ἔγιναν στὸ Ἰράκ σοβαρὰ ἐπεισόδια. Φαίνεται πῶς στὴ Βαγδάτη ξέσπασε ἐπανάστασι. Λένε πῶς πυρπολήθηκε καὶ τὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ...

Ἡ Φαζιλὲ τὴν κύτταζε σὰν γαμένη. Προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ. Ἀλλά, μόλις ἡ μὶς Ντόντς ἀνάφερε τὸ Βασιλιᾶ, τινάχτηκε ὄρθια.

— Κι' ὁ Βασιλιᾶς φώναξε, τί ἔγινε ὁ Βασιλιᾶς; Ἔχετε νέα του;

— Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει κανένα νέο, ἀπεκρίθηκε ἡ μὶς Ντόντς.

Ἐξαλλη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ Φαζιλὲ πετάχτηκε στὸ διάδρομο. Οἱ συμμαθήτριές της τὴν περικύκλωσαν. Ἡ συγκλονιστικὴ εἴδησι εἶχε φτάσει —μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα— ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κολλεγίου.

Ἡ δραματικὴ ἀβεβαιότητα κράτησε ὧρες ὁλόκληρες. Ξετρελλαμένη, ἡ πριγκήπισσα ἔπαιρνε τὸ ἕνα τηλέφωνο μετὰ τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ ὅλες οἱ γραμμὲς ἦταν πιασμένες.

— Θεέ μου! τὴν ἄκουσαν οἱ συμμαθήτριές της νὰ ψιθυρίζῃ. Ἂς ἦταν νὰ τὸν ἔχουν αἰχμαλωτίσει ἢ νάναι μόνο πληγωμένος!...

Γύρισε καὶ τὶς κύτταξε μὲ μάτια θουρκωμένα.

— Πιστέψτε με, εἶπε. Δὲ μὲ νοιάζει, ἂν θὰ γίνω Βασίλισσα. Φτάνει μονάχα νὰ ζῇ... νὰ ζῇ...

Σὲ μιὰ στιγμή, κατάφερε ἐπιτέλους, νὰ συνδεθῇ μὲ τὸ Λονδίνο. Της ἀπάντησαν πῶς, μόλις ἔγιναν ἕνα θετικὸ νέο, θὰ εἰδοποιοῦσαν τὴ διευθύντρια.

Μὲ σπασμένα τὰ νεῦρα, ἡ πριγκήπισσα ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της. Μερικὲς συμμαθήτριές της ἔτρεξαν κοντά της, γιὰ νὰ τὴς δώσουν θάρρος. Μὰ ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ τὶς ἀκούσῃ. Ἔπεσε μπρούμυτα στὸ κρεβάτι καὶ ἔκλαψε.

Σὲ λίγο, ξαναφάνηκε ἡ μὶς Ντόντς.

— Ὁ Βασιλιᾶς, εἶπε, εἶναι νεκρός. Τὸν ...

Δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσῃ, νὰ ἀναφέρῃ ... Μιὰ τρομερὴ νευρικὴ κρίσι εἶχε καταλάβει τὴ Φαζιλέ, ποὺ ξεφώνιζε καὶ τραντάζονταν ὁλόκληρη ἀπ' τοὺς λυγμούς.

Ἡ νύχτα πέρασε, γιὰ τὴν ἄτυχη νέα, ἀλήθεια φριχτή. Μονάχα σὰν χαράξῃ, τὴν πῆρε μιὰ λίγο ὁ ὕπνος.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ξαφνιασμένες, οἱ φίλες της διαπίστωσαν πῶς εἶχε ξανάβρῃ τὴν ἡρεμία της καὶ τὴν αὐτοκυριαρχία της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἄχρο καὶ κομμένο ἀλλὰ δὲν ἀνάφερε λέξι γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της. «Ὡς ἐδῶ ἦταν, λοιπόν...» σκέφτηκαν μεστὲς μὲ εὐαισθησία. Γιατί, κανεὶς δὲν ὑποψιάζεται τὴν ἀπόφασι, ποὺ εἶχε πάρει ἡ Φαζιλέ.

Τὸ μεσημέρι, ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ κατέβῃ μονη της στὴν πόλι, γιὰ νὰ ψώνιση. Γύρισε ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα καὶ ἡ ἡμέρα κύλησε χωρὶς ἐπεισόδια.

Τὸ ἑπόμενο πρωῒ, δμως, τὸ κολλέγιο τοῦ Χαρτφηλντ ἀναστατώθηκε. Ἡ Φαζιλὲ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ αὐτοκτονήσῃ! Ἡ ἐπιμελήτρια, ποὺ εἶχε πάσει νὰ τὴν ξυπνήσῃ, τὴ βρῆκε βυθισμένη σὲ νάρκη, ἐνῶ πλάϊ της, στὸ κομοδίνο, ὑπῆρχαν δυὸ ἄδεια σωληνάρια ὑπνωτικοῦ.

Εὐτυχῶς, ἡ δόσι ἦταν μικρή, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ θάνατο σὲ μιὰ νερὴ νεανικὴ κρᾶσι σὰν τὴ δική της καὶ οἱ γιατροὶ δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ τὴ σώσουν. Μὰ οἱ γονεῖς της, ποὺ τὴν πῆραν τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ τὴν κρουαζιέρα, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, ἀποφασίζουν πῶς ἡ ἔμμονη ἰδέα της αὐτοκτονίας δὲν τὴν ἔχει ἐγκαταλείψει.

Καὶ τὴν παρακολουθοῦν μὲ ἀγρυπνο μάτι, ὥσπου, καθὼς ἐλπίζουν, ὁ καιρὸς, ποὺ τὰ θεραπεύει ὅλα, νὰ τὴν γιατρέψῃ.

Ενημέρωση γιατρού

Μὴ παραμελῆτε τὸν πονόλαιμο!

"Ισως νὰ κρύβωνται πίσω του σοβαρές ἀρρώστιες

Οἱ γιατροὶ χωρίζουν σὲ δυὸ κατηγορίες τοὺς πονόλαιμους: σ' ἐκείνους ποὺ ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τοῦ λαιμοῦ, καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἀποτελοῦν συμπτώματα ἀσθενειῶν ἀλλων μερῶν τοῦ σώματος. Ἐδῶ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν οἱ πρῶτοι μόνο.

Ἡ διάγνωσι τῆς αἰτίας ἑνὸς πονόλαιμου δὲν εἶναι τόσο εὔκολη. Ὁ γιατρὸς ἐξετάζει, ὄχι μόνο τὸ λαιμό, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα, τὴ μύτη, τὸ λάρυγγα καὶ τ' αὐτιά.

Ἰδιαίτερα, ἡ αἰτία μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὴ γλῶσσα ἢ στὶς ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις (κρεατάκια) ἢ στὸν οὐρανίσκο. Ἄλλοτε πάλι, ὁ πονόλαιμος ὀφείλεται σὲ ἰγμορίτιδα ἢ σὲ ἄλλη πάθησι τῆς μύτης.

Ἀλλὰ καὶ τ' αὐτιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπεύθυνα. Ἴσως νἄχετε προσέξει μάλιστα, ὅτι ὁ ἐρεθισμός τοῦ ροῶτικοῦ τοῦ αὐτιοῦ ἀπὸ μιὰ ξένη οὐσία μπορεῖ νὰ προκαλέση βῆχα τοῦ λαιμοῦ, γιατὶ ξεκινᾶει ἀπὸ κεῖ ἕνα μικρὸ νεῦρο καὶ ἑνώνεται μ' ἐκεῖνο ποὺ πηγαίνει στὸ λαιμὸ καὶ στοὺς πνεύμονες. (Ἀλλὰ καὶ αντιθέτως, ἕνας ὄγκος τοῦ λαιμοῦ προκαλεῖ κάποτε πόνους στ' αὐτιά).

Συνεχίζοντας τὴν ἐξέτασι, ὁ γιατρὸς θὰ ψηλαφήση τοὺς ἀδένες τοῦ λαιμοῦ, αὐτοὺς τοὺς φρουροὺς κατὰ τῶν μολύνσεων τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ κορμοῦ. Ἂν τοὺς βρῆ πρησμένους, θ' ἀναζητήση τὸ λόγο στὰ ὄργανα ποὺ συνδέονται μ' αὐτούς.

Θὰ ρωτήση, ἐξ ἄλλου, τὸν ἄρρωστο γιὰ τὴ δουλειά του, τὸ περιβάλλον του, κλπ. Γιατὶ ὁ πονόλαιμος εἶναι συχνὰ «ἐπαγγελματική ἀσθένεια» ἐκείνων ποὺ ἡ δουλειά τους τοὺς ἀναγκάζει νὰ μιλοῦν πολύ (ὅπως οἱ πολιτικοί, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ πλασιέ, κλπ.) καὶ νὰ ἐρεθίζουν ἔτσι τὸ λάρυγγά τους. Ἡ φωνή τους μπορεῖ νὰ γίνη χαμηλὴ καὶ βραχνή. Τὸ κάπνισμα καὶ τὸ πιστὸ χειροτερεύουν τὴν κατάστασί τους. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ ξεκουράσουν λίγο τὸ λαιμό τους, γιὰ νὰ γίνουν καλά.

Ὑπάρχουν ἔπειτα πονόλαιμοι συναισθηματικῆς, πολλὲς ἡ νευρικότητος [illegible] σκετὰ συνηθ[illegible] κοπέλλες, ποὺ [illegible] πρώτη φορὰ ραντεβοὺ ἢ [illegible] οἰκονομικὰ προβλήματα.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις πονόλαιμου, χρειάζεται μιὰ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασι, πρὶν κάμη τὴ διάγνωσι ὁ γιατρός. Ἡ διαθερίτις π. χ. ἔχει σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα συμπτώματά της πονόλαιμο παρόμοιο μὲ τῆς ἀμυγδαλίτιδος. Μόνο ἡ ἐργαστηριακὴ ἐξέτασι ξεχωρίζει ἀσφαλῶς τὸν ἕνα ἀπ' τὸν ἄλλο, σὲ περίπτωσι ἀμφιβολίας.

Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι ἡ διαθερίτις παρουσιάζει στὴν ἀρχὴ ἠπιώτερη εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἀμυγδαλίτιδα, μὲ λίγο πόνο καὶ μὲ μικρὸ πυρετό. Ἀντίθετα, ἡ ἀμυγδαλίτις φέρνει ψηλὸ πυρετὸ καὶ δυνατοὺς πόνους στὸ λαιμό. Κι' ὅμως δὲν εἶναι καθόλου σοβαρή, ἐνῶ ἡ διφθερίτις ἀπειλεῖ ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τοὺς ἐλαφροὺς πονόλαιμους (οὔτε καὶ γιὰ τρομοκρατούμεθα ἀπὸ τοὺς δυνατούς). Βέβαια, στὰ 99% τῶν περιπτώσεων, πρόκειται γιὰ κάτι ἀσήμαντο, ποὺ χρειάζεται μόνα ἀνάπαυσι καὶ μερικὲς ἀσπιρίνες γιὰ νὰ ὑποχωρήση. Ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ διακινδυνεύουμε ἕστω καὶ τὸ 1%;

Ἡ συχνότερη ἴσως αἰτία τοῦ πονόλαιμου εἶναι μιὰ μερικὴ ἀποφραξι τῶν ἀναπνευστικῶν ὁδῶν, ὅπως συμβαίνει σ' ἕνα δυνατὸ συνάχι. Ἄλλοτε πάλι, ὁ λαιμὸς ἐρεθίζεται, γιατὶ ἀναπνέομε ἀέρα μολυσμένο ἀπὸ σκόνες, καπνοὺς ἐργοστασίων, ἐξατμίσεις αὐτοκινήτων, κλπ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερθέρμανσι τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν γραφείων τὸ χειμώνα, ἀποξηραίνοντας πολὺ τὸν ἀέρα τους, προκαλεῖ στέγνωμα καὶ ἐρεθισμὸ τοῦ βλεννογόνου τῆς μύτης καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Συχνά, ἡ ἀπόφραξι τῆς μύτης, ποὺ προκαλεῖ τὸν πονόλαιμο, εἶναι ἀποτέλεσμα παραμορφώσεως τοῦ ρινικοῦ διαφράγματος, ποὺ ὑπάρχει ἐκ γενετῆς. Ὅσοι ἔχουν στραβὸ αὐτὸ τὸ διάφραγμα, παθαίνουν εὔκολα συνάχι, ἰγμορίτιδα, γρήγορα πονόλαιμο καὶ πονοκέφαλους. Ἡ θεραπεία συνίσταται σὲ μιὰ ἐγχείρησι ποὺ θὰ διορθώση τὸ ἐλάττωμα αὐτό.

Σὲ πολλὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐνήλικους, οἱ συχνοὶ πονόλαιμοι μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ μολυσμένες ἀμυγδαλὲς ἢ ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις (κρεατάκια). Ὁ γιατρὸς θὰ κρίνη πότε ἐπιβάλλεται ἐγχείρησι γιὰ τὴν ἀφαίρεσί τους.

Ἐδῶ πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι οἱ ἐκβλαστήσεις συντελοῦν στὸ στραβὸ φύτρωμα τῶν δοντιῶν -ὧν παιδιῶν καὶ κάποτε φέρνουν ἀγγότερα βαρηκοΐα.

Ὅταν ὁ πονόλαιμος προέρχεται ἀπὸ τὶς ἀμυγδαλές, συνοδεύεται συχνὰ καὶ ἀπὸ δυσοσμία τῆς ἀναπνοῆς, ἐξ αἰτίας τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν, ποὺ ἀποσυντίθενται στοὺς μολυσμένους αὐτοὺς ἱστούς. Γαργάρες, παστίλιες κλπ. δὲ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἐφ' ὅσον δὲ λείψη ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Ἀλλὰ καὶ στὸν πονόλαιμο γενικά, δὲν ὠφελοῦν οἱ γαργάρες. Φέρνουν μονάχα μιὰ προσωρινὴ ἀνακούφισι, κι' ὄχι θεραπεία. Ὅσοι νομίζουν πὼς θεραπεύθηκαν μὲ τὶς γαργάρες, θὰ γίνονταν καλὰ ὁπωσδήποτε, καὶ δίχως αὐτές.

Ἄλλη αἰτία τοῦ πονόλαιμου εἶναι ἡ ἀλλεργικὴ εὐαισθησία. Πρήζεται τότε ὁ λαιμός καὶ ὁ ἄρρωστος νομίζει πὼς θὰ πάθη ἀσφυξία. Συχνά, ἡ ἀλλεργία αὐτὴ προκαλεῖται ἀπὸ κάποιο φάρμακο.

Ἐπίσης τὰ φεύτικα δόντια, ποὺ δὲν ἐφαρμόζουν καλά, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν κι' αὐτὰ πονόλαιμο.

Οἱ στρεπτοκοκκικὲς μολύνσεις τοῦ λαιμοῦ ἦσαν ἄλλοτε ἐπικίνδυνες. Σήμερα καταπολεμοῦνται μὲ τὰ ἀντιβιωτικά. Δὲν ἔπαψαν ὡστόσο νὰ εἶναι ἀρκετὰ σοβαρές. Φέρνουν δυνατὸ πόνο καὶ πυρετὸ μέχρι 42ο. Ἂν παραμεληθοῦν, ἀπειλοῦν ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς, γιατὶ ὁ στρεπτόκοκκος εἰσβάλλει στὸ αἷμα καὶ καταστρέφει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

Σπάνια ἀλλὰ βαρειὰ ἀσθένεια τοῦ λαιμοῦ εἶναι ἡ κυνάγχη τοῦ Λούντβιχ». Σ' αὐτὴν, μολύνονται βαθειὰ οἱ ἱστοὶ κάτω ἀπ' τὴ γλῶσσα, πρήζονται, κι' ἔτσι ἡ γλῶσσα γυρίζει πρὸς τὰ πάνω καὶ πίσω, πρὸς τὸ λαιμό. Ὁ ἄρρωστος ἀναπνέει μὲ πολλὴ δυσκολία. Συχνὴ κατάληξι αὐτῆς τῆς ἀρρώστιας εἶναι ὁ θάνατος.

Ὅσο γιὰ τὸν καρκίνο τοῦ λάρυγγος, ποὺ φέρνει πονόλαιμο καὶ βραχνάδα, εἶναι εὐτυχῶς σπάνιος (2% ὅλων τῶν περιπτώσεων καρκίνου) καὶ θεραπεύεται ἂν καταπολεμηθῆ ἐγκαίρως.

Θ' ἀναφέρουμε τέλος τοὺς πονόλαιμους, ποὺ ἀποτελοῦν σύμπτωμα γενικῶν ἀσθενειῶν, ὅπως ἡ ἰλαρά, ἡ ὀστρακιά, ἡ εὐλογιά, οἱ ὀξεῖς ρευματισμοί, ἡ συφιλὶς, κλπ.

Γενικά, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραμελοῦμε ἕνα πονόλαιμο, ἰδίως ὅταν ἐπιμένη περισσότερο ἀπὸ μερικὲς μέρες.

oo

Οἱ κίνδυνοι τοῦ γιαμά

Ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἑτοῦρκικα λουτρά», δηλαδὴ «χαμάμ». Ἀφοῦ ἔμεινε λοιπὸν 40 λεπτὰ τῆς ὥρας σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, σὲ θερμοκρασία 38 βαθμῶν, μιὰ γυναίκα ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της. Φαινόταν σὰν νὰ κοιμόταν ἀλλὰ δὲ μποροῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ξυπνήσουν. Τὴν πῆγαν τότε μὲ φορεῖο σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Ἡ θερμοκρασία της ἦταν 42 βαθμοὶ περίπου, οἱ κόρες τῶν ματιῶν της ὑπερδολικὰ διεσταλμένες καὶ δὲν ἀντιδροῦσε στὸν πόνο. Εἶχε πάθει «θερμοπληξία».

Οἱ γιατροὶ τῆς ἔκαναν μιὰ ἔνεσι χλωροπρομαζίνης. Μὲ δρεγμένα σεντόνια καὶ κύστεις πάγου τῆς ἔριξαν τὸν πυρετό. Ἔπειτα ἀπὸ 7 ὥρες συνῆλθε, ἔγῆκε δὲ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο σὲ 5 μέρες.

Συμπέρασμα τῆς μικρῆς αὐτῆς Ἱστορίας: Πρὶν πᾶτε στὸ χαμάμ, ἐξακριβῶστε τὴν ἀντοχή σας στὴ θερμότητα.

Τὸ «ὑπεροχητικὸν σύνδρομον»

Ἐνῶ Ἕνας Ἀμερικανὸς πιλότος δοκίμαζε ἕνα καινούργιο τύπο ὑπερηχητικοῦ ἀεροπλάνου καὶ πετοῦσε μὲ 1050 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἔπαθε κάποια ἐλάδη τὸ ἀεροπλάνο του. Ἀναγκάστηκε λοιπόν, νὰ μεταχειριστῆ τὸ μηχάνημα ἐκτινάξεως, ἐνῶ δρισκόταν σὲ ὕψος 5400 μέτρων. Ἡ δύναμι τοῦ ἀνέμου τοῦ ἄρπαξε τὴν κάσκα του, τὴν μάσκα ὀξυγόνου του καὶ μερικὰ ἀπ' τὰ ροῦχα του καὶ τοῦ προκάλεσε σοδαρὲς κακώσεις στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα του. Ὡστόσο τὸ ἀλεξίπτωτό του λειτούργησε κανονικὰ καὶ προσγειώθηκε ζωντανός. Ὅταν τὸν ἐξέτασαν κατόπιν οἱ γιατροί, τοῦ δοῆκαν τὰ ἑξῆς: Εἶχε τόσα χτυπήματα, σὰν νάταν θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, ἢ σὰν νἄχε πέσει σὲ γκρεμό. Εἶχε πάθει ἐπίσης σόκ, ἐγκεφαλικὴ διάσεισι, αἱμορραγία τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ ἐπιπεφυκότος τοῦ δεξιοῦ ματιοῦ, πρήξιμο τοῦ προσώπου, σπάσιμο μερικῶν δοντιῶν, κάταγμα καὶ ἐξάρθρωσι τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ, ἐξάρθρωσι τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ στραμπούληγμα τοῦ δεξιοῦ, κατάγματα τοῦ δεξιοῦ δραχίονος κατάγματα σπονδύλων, ἐξάρθρωσι τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος καὶ τοῦ δεξιοῦ ἀστραγάλου καὶ πολλὲς πληγὲς σὲ διάφορα μέρη.

Οἱ γιατροὶ ἔδάφτισαν τὴν περίπωσί του μ' ἕνα καινούργιο ἐπιστημονικὸ ὄρο: «Ὑπερηχητικὸν σύνδρομον».

Νέο ἀντιβιωτικὸ

Οἱ Γιαπωνέζοι ἐπιστήμονες δοῆκαν ἕνα νέο ἀντιδιωτικὸ κατὰ τοῦ γονοκόκκου. Τὸ ὀνόμασαν «καν. μυκίνη», ἀποδείχτηκε δὲ ἀποτελεσματικὸ κατὰ 95% σὲ ὅλες τὶς ὀξεῖες περιπτώσεις. Θεραπεύοντάς τις μέσα σὲ 3-24 ὥρες. Τὸ ἴδιο φάρμακο ἔκανε θαύματα ἐναντίον τῆς φυματιώσεως. Θεράπευσε ἐπίσης περιπτώσεις ὀξείας κωλίτιδος σὲ 24 ὥρες καὶ ὀξείας κυστίτιδος μέσα σὲ μιὰ ἑδομάδα.

Οἱ ἀρρώστιες τῶν ἀστυνομικῶν

Οἱ κοινότεροες ἀσθένειες τῶν Ἀμερικανῶν ἀστυνομικῶν εἶναι τὸ Ἕλκος, ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι καὶ οἱ παθήσεις τῶν στεφανιαίων. Ἀκολουθοῦν ἡ ἀρθρίτις, ἡ ἰσχιαλγία καὶ τὰ ἀναπνευστικὰ νοσήματα. Τέλος, εἶναι αὐξημένη ἡ θνησιμότης μεταξὺ τους ἀπὸ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα. Τὰ ἴδια πρέπει νὰ ἰσχύουν καὶ γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους συναδέλφους των, ἐφ. ὅσον ἐργάζονται κι' αὐτοὶ ὑπὸ ἀνάλογες συνθῆκες.

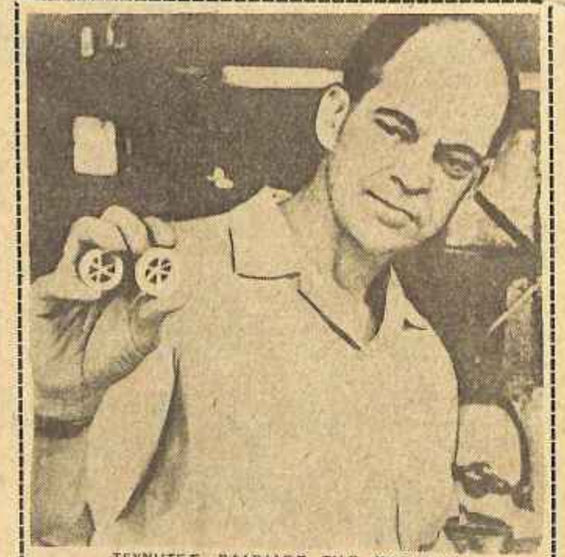

ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΒΑΛΒΙΔΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ Ρόναλντ Ντάγκετ, ἐφηγητὴς τῆς μηχανολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ουϊσκονσιν, παρουσιάζει στὴ φωτογραφία μας δυὸ ἀντίτυπα τῶν τεχνητῶν βαλβίδων τῆς καρδιᾶς, ποὺ κατασκεύασε στὸ ἐργαστήριό του καὶ ποὺ εἶναι τροῖον μακρῶν μελετῶν του. Πρόκειται, ὅπως βλέπετε, γιὰ λεπτὰ ἀλλὰ καὶ πολὺ ἁπλᾶ κατασκευάσματα, τὰ ὁποῖα θὰ παίξουν σημαντικὸ ρόλο στὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, ποὺ θὰ γίνωνται στὸ προσεχὲς μέλλον στὸν τομέα τῆς καρδιᾶς. Πρὸς τὸ παρὸν ἔγιναν πειράματα πάνω σὲ σκύλους καὶ πέτυχαν νὰ ἀντικαταστήσουν ἐπιτυχῶς τὴν φυσικὴ βαλβίδα μὲ τὴν τεχνητή. Θὰ χρειαστοῦν ὅμως ἀκόμα πολλὰ πειράματα καὶ ἀρκετὰ χρόνια γιὰ νὰ γίνουν παρόμοιες ἐπεμβάσεις σὲ ἀνθρώπους.

Τὰ ἀντιβιωτικὰ ΕΙΝΑΙ «ΔΙΚΟΠΟ ΜΑΧΑΙΡΙ»!

Μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀνεπανόρθωτες καταστροφές

Μὲ τὰ ἀντιβιωτικὰ συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὰ πολεμικὰ ὅπλα: παλιώνουν πολὺ γρήγορα. Τὰ κανόνια, τὰ ἅρματα μάχης καὶ τὰ ἀεροπλάνα τοῦ 1940 εἶναι ἄχρηστα σήμερα. Πολλὰ ἀντιβιωτικὰ ἐπίσης βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς παρακμῆς.

Τὸ 1944, ὅταν ἡ πενικιλλίνη εἰσήχθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γαλλία, οἱ τρομερὲς σηψαιμίες ποὺ ὀφείλονταν στὸ σταφυλόκοκκο δαμάσθηκαν ἀμέσως. Σήμερα, ἡ πενικιλλίνη εἶναι σχεδὸν ἀνίσχυρη σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Στὴν κατηγορία τῶν ἀντιβιωτικῶν, μὲ τὴ γενικώτερη σημασία ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ λέξι, πρέπει νὰ κατατάξωμε καὶ τὰ διάφορα χημειοθεραπευτικὰ μέσα, ὅπως εἶναι οἱ σουλφαμίδες.

Πρὶν ἀπὸ τὸ 1940, λοιπόν, οἱ σουλφαμίδες ἐξαφάνιζαν μέσα σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες καὶ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς γονοκάκκους.

Σήμερα δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι σ' αὐτούς. Ἀλλὰ κι' ἡ πενικιλλίνη, ποὺ ἔκανε θαύματα κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὸν πόλεμο, δὲ δίνει σήμερα τὰ ἴδια κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα καὶ, σὲ πολλὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συνδυασθῆ μὲ τὴ στρεπτομυκίνη ἢ ἄλλα ἀντιβιωτικά.

Αὐτὴ ἡ ἐλάττωσι τῆς δραστικότητος τῶν ἀντιβιωτικῶν ὀφείλεται στὸ ὅτι, στὸ μεταξύ, δημιουργήθηκαν νέοι τύποι μικροδίων, ποὺ ἀντέχουν σ' αὐτά.

Ἀλλὰ οἱ νεώτερες παρατηρήσεις δείχνουν ἐπίσης ὅτι τὰ ἀντιβιωτικὰ δὲν εἶναι τελείως ἀκίνδυνα.

Ὅλοι ξέρομε τὶς ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις ποὺ παρουσιάζουν ὡρισμένα ἄτομα στὴν πενικιλλίνη καὶ τὴ στρεπτομυκίνη. Ἡ στρεπτομυκίνη εἰδικώτερα, ὅταν ἡ χρῆσι της παρατείνεται ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, μπορεῖ νὰ προκαλέση ἰλίγγους καὶ διαταραχὲς τῶν νεφρῶν ποὺ εἶναι κάποτε ἐξαιρετικὰ σοβαρές. Ἀκόμη σοβαρώτερη εἶναι ἡ προσδολὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀντιβιωτικὸ τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν τελεία καὶ ὁριστικὴ κώφωσι.

Ἕνα ἄλλο ἀντιβιωτικό, ἡ χλωρομυκητίνη, ποὺ ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν πολυδυνάμων, μπορεῖ νὰ προκαλέση μιὰ σοβαρώτατη καὶ δυσκολοθεράπευτη ἀλλοίωσι τοῦ αἵματος.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς τοξικὲς ἐπιδράσεις, σοβαρώτατες ἐπιπλοκὲς μπορεῖ νὰ προκύψουν καὶ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῶν παθογόνων κόκκων. Κατὰ τὴν ἔναρξι μιᾶς θεραπείας συφιλίδος μὲ πενικιλλίνη, 6—30 ὧρες μετὰ τὴν πρώτη ἔνεσι, ἐμφανίζεται πολλὲς φορὲς ὑψηλὸς πυρετός, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἰσχυρὴ κεφαλαλγία, ναυτία καὶ ἐμετούς. Αὐτὴ ἡ ἀντίδρασι, ποὺ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ καταστρεφόμενα βακτηρίδια περνοῦν στὴν κυκλοφορία, εἶναι συνήθως ἀκίνδυνη.

Ἀλλὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο σὲ περίπτωσι μαζικῆς καταστροφῆς τῶν μικροδίων, ὅπως γίνεται στὸν τύφο, ὅπου παρίστανται ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἰσχυρότατες δόσεις χλωραμυκητίνης. Οἱ τοξίνες αὐτῶν τῶν μικροδίων περνοῦν τότε στὸ αἷμα καὶ προκαλοῦν κῶμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκθέση σὲ σοβαρὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἀλλὰ τὰ ἀντιβιωτικὰ μποροῦν νὰ βλάψουν καὶ μὲ ἄλλο τρόπο.

Ὅπως εἶναι γνωστό, στοὺς ἀνώτερους ἀναπνευστικοὺς ἀγωγοὺς καὶ τὰ ἔντερα ὑπάρχει μιὰ πλουσία καὶ ἄκακη χλωρίς. Τὰ βακτηρίδια ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν τρέφονται ἀπὸ τὶς ἐκκρίσεις τῶν βλεννογόνων ἢ τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ παράγουν, μάλιστα, βιταμίνες τῆς κατηγορίας Β, ποὺ τὶς παίρνει ὁ ὀργανισμός.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὴν τὴν κοινωνία τῶν σαπροφύτων βρίσκονται μερικοὶ παθογόνοι μικροοργανισμοί, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν ἐπικίνδυνοι, ἂν κατάφερναν νὰ πολλαπλασιασθοῦν. Ἀλλὰ τὰ ἄλλα βακτηρίδια, ποὺ πλεονάζουν, παρεμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξί τους.

Ἂς ὑποθέσωμε τώρα ὅτι εἰσάγομε στὸν ὀργανισμὸ ἕνα ἰσχυρὸ ἀντιβιωτικό, ποὺ καταστρέφει τοὺς παθογόνους μικροοργανισμούς καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ τὰ ὠφέλιμα βακτηρίδια. Μπορεῖ, δμως, μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ βακτηρίδια νὰ ἐπιζήσουν.

Τί θὰ συμβῆ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι; Τὰ βακτηρίδια ποὺ ἐπέζησαν βρίσκουν πιὰ ἐλεύθερο τὸ ἔδαφος, ἀφοῦ ἡ χλωρὶς τῶν ἐντέρων ἔχει καταστραφῆ κι' ἀρχίζουν ν' ἀναπτύσσωνται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Γίνονται τότε τοξικὰ καὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες σταφυλοκοκκιάσεις καὶ ἐντεροκωλίτιδες.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ καταργήσωμε τὰ ἀντιβιωτικά; Κάθε ἄλλο. Δὲν εἶναι σωστό, δμως, νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὸ παραμικρό.

Τὰ ἀντιβιωτικά, λέει ὁ δόκτωρ Πιὲρ Μπαρμπιέ, εἶναι δίκοπο μαχαίρι. Μᾶς παρέχουν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες, ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀνεπανόρθωτες καταστροφές. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, εἶναι προτιμώτερο νὰ μείνωμε μερικὲς ἡμέρες περισσότερο στὸ κρεδάτι, παρὰ νὰ ἐπισπεύσωμε τὴ θεραπεία μ' ἕνα ἀντιβιωτικό, ποὺ ἐνδέχεται νὰ μᾶς φέρη σοβαρώτατες διαταραχές.

Ἡ δημιουργία τύπων μικροδίων ποὺ ἀνθίστανται στὰ ἀντιβιωτικά, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Μπαρμπιέ, ὀφείλεται στὴν κατάχρησι ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸ κοινὸ κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐμφανίσεώς των καὶ ποὺ συνεχίζεται.

Ὅσο λιγώτερο χρησιμοποιοῦμε τὰ ἀντιβιωτικά, τόσο ἀποτελεσματικώτερη κάνομε τὴν ἐπίδρασί τους. Κατὰ τὸ Γάλλο ἐπιστήμονα, τὰ ἀντιβιωτικὰ εἶναι τὸ «θαυμαπυροβολικὸ» ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε παρὰ μόνο σὲ σοβαρὲς περιπτώσεις.

Γελιοθεραπεία

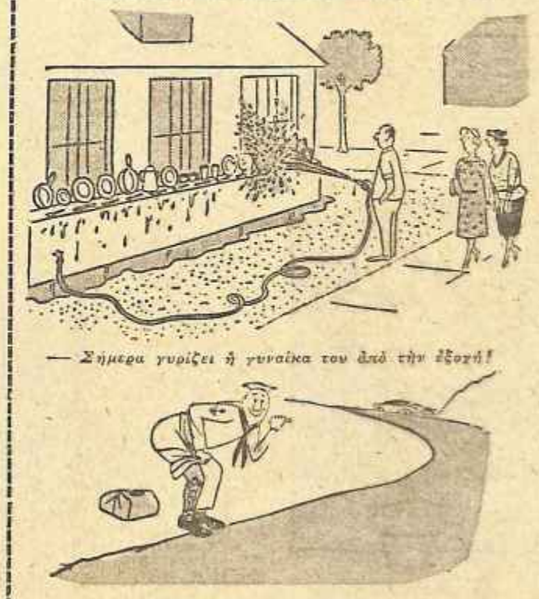

— Σήμερα γυρίζει ἡ γυναίκα του ἀπὸ τὴν ἐξοχή!

'Ο ναύτης καὶ τὸ ὠροσκόπιο!

— Κι' αὐτὸς ὁ πύργος, ποὺ χτίζουμε τώρα, θὰ εἶναι τοῦ 1δου αἰῶνος!...

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ σὲ πάω μὲ τ' ἀμάξι;
— Ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶμαι πολὺ βιαστικὸς σήμερα!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Το 19ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας, άνοιξε την Κυριακή 24 Αὐγούστου καὶ λήγει σήμερα 7 Σεπτεμβρίου, μὲ τὴν ἀπονομὴ τοῦ «Χρυσοῦ λέοντος» καὶ τῶν ἄλλων σημαντικῶν βραβείων. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, προεβλήθησαν 14 μόνο φίλμ, προερχόμενα ἀπὸ δέκα διάφορα κράτη. Παρηλάσαν δὲ ἀπὸ τὸ Λίντο πολλὰ διάσημα ἀστέρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ Τζίνα Λολομπριντζίντα, ἡ Σίλβα Κοσκίνα, ἡ Τζουλιέττα Μασσίνα καὶ ὁ σύζυγός της.

Ἡ Ἀντονέλλα Λουάλντι

σκηνοθέτης Φεντερίκο Φελλίνι, ὁ Ἄλεκ Γκίννες κ. ἄ. Ἡ πιὸ μεγαλειώδης ὑποδοχὴ ἔγινε πάντως στὴ Μπριζὶτ Μπαρντό, γιὰ τὴν ὁποία ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Φεστιβὰλ ἐπεσώρευσε 437 γόνδολες.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὴ Ρωσία, ποὺ δὲ θέλησε ν' ἀντικατασταθῇ τὸ φίλμ «Ὁ ἡλίθιος», διαδέχθηκαν πολλὰ ἄλλα. Ἡ Ἱσπανία παραπονέθηκε ἐπειδὴ ἀπερρίφθη τὸ φίλμ της «Σκάπινγες τοῦ φόβου», χωρὶς κἂν ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ζητήσῃ νὰ τὸ δῇ ἔστω καὶ μιὰ φορά. Οἱ Πολωνοὶ πάλι διαμαρτύρονται ἐπειδὴ ἡ χώρα τους θὰ ἀντιπροσωπευθῇ μὲ ἕνα φίλμ, ποὺ εἶναι, κατὰ τὰ μεγαλύτερα μέρος, παραγωγῆς τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας καὶ ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη τους, δίνει μιὰ λανθασμένη ἰδέα γιὰ τὴ σημερινὴ πολεμικὴ νεολαία. Τέλος, ἡ Δυτικὴ Γερμανία διαμαρτύρεται κι' αὐτή, ἐπειδὴ ἡ παραγωγή της θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἀπὸ τὸ φίλμ «Ἡ Ρὸζ Μαρὶ ἀπὸ τὸ Ἀμβούργο» καὶ ὄχι ἀπὸ κάποιο ἄλλο φαδόρι της.

Οἱ περισσότερες διαμαρτυρίες ὁ φέλλονται στὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν φίλμ, ποὺ ἐνεκρίθησαν γιὰ τὸ φεστιβάλ, ἦταν πολὺ περιορισμένος.

★ Αἰσθῆσαι προκάλεσε στὸ Χόλλυγουντ ἡ τριπλὴ μήνυσι ποὺ ὑπέβαλε ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, ζητώντας πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια ἀπὸ τρεῖς μεγάλες ἐπιχειρήσεις: τὸ ἐργοστάσιο, ποὺ κατασκεύασε τὸ ἀεροπλάνο τοῦ συζύγου της Μάϊκ Τόντ, τὸ συνεργεῖο ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴ συντήρησί του, καὶ τὴν ὑπηρεσία, ποὺ ἔκανε τὸν ἔλεγχο λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπογείωσι τοῦ ἀεροσκάφους. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν πὼς ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τῆς στὰρ προβλέπει τὴν ἀθλία κατάστασι στὴν ὁποία βρίσκονται τὰ οἰκονομικά της.

Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ σχεδιάζει, τὶς ἡμέρες αὐτές, νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη, προκειμένου νὰ ἀναπαυθῇ γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες στὴν Κυανῆ Ἀκτή.

★ Τὸ ζεῦγος Ἀντονέλλα Λουάλντι - Φράνκο Ἰντερλένγκι, ποὺ παραθερίζει στὴ Νότια Γαλλία, εἶχε ἐκεῖ τὴν πρώτη του σκηνὴ ζηλείας. Λίγα ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ ὁποία χορεύει μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μὲ τὸ Φράνκο, ποὺ εἶναι, ὡς γνωστό, ἐξαιρετικὸς χορευτής.

★ Στὸ «Καλὸ Πανδοχεῖο» τῆς Ἀντίμπ (στὴ Ν. Γαλλία), ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν, ποὺ παραθερίζει ἐκεῖ, παρέθεσε, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο παρακάθησαν τρεῖς ὡραῖες γυναῖκες: ἡ σύζυγός του Ο' Ὄνιλ, ἡ Ντόρυν Ἄνταμς, συμπρωταγωνίστρια τοῦ στὸ φίλμ «Ἕνας βασιλιὰς στὴ Νέα Ὑόρκη», καὶ ἡ Γαλλίδα στὰρ Μαγκαλὶ Νοέλ, ἡ ὁποία, παρὰ τὶς διαψεύσεις, θὰ χωρίσῃ, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὸν Σίδνεϋ Τσάπλιν, τὸ μεγαλύτερο γυιὸ τοῦ Σαρλώ.

★ Σὲ μιὰ σκηνὴ ζήλειας τοῦ φίλμ «Ἡ γυμνὴ Μάγια», ὁ Ἀντόνυ Φραντσίζα, ποὺ ὑποδύεται τὸν Γκόγια, ἔρριξε καταγῆς τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, ποὺ παίζει τὸ ρόλο τῆς δουκίσσης τῆς Ἄλμπας μὲ τόση ὁρμή, ὥστε τὴν τραυμάτισε στὸ πόδι. Ἡ κραυγὴ πόνου, ποὺ ἔβγαλε ἡ Ἄβα, ἀνάγκασε τὸ σκηνοθέτη νὰ ξαναγυρίσῃ τὴ σκηνή. Τὴ φορὰ αὐτὴ ὅμως, ἡ Ἄβα πάτησε τὸ μακρὺ φόρεμά της καὶ σωριάστηκε πάλι καταγῆς, χτυπώντας τὸ δεξὶ χέρι της.

★ Ἡ Λίντα Κρίστιαν, ποὺ μένει ἰνκόγνιτο στὸ ξενοδοχεῖο «Μετροπόλ» τοῦ Μόντε-Κάρλο, κοιμᾶται ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲ βγαίνει παρὰ μετὰ τὶς 9 κάθε βράδυ. Ἡ πρώην σύζυγος τοῦ Ταύρον Πάουερ δὲν ἀποφάσισε ἀκόμα ποιὸς θὰ εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ πολυεκατομμυριούχου Πιγιατόρι.

★ Ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἀρραβῶνα, ποὺ κράτησε 15 ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὥρισε σκέφι, ἡ Γαλλίδα στὰρ Ὀντέτ Ζουανιέ, παντρεύτηκε στὸ μικρὸ χωριουδάκι Γκριμὰ τοῦ Βάρ, τὸ σκηνοθέτη Φιλὶπ Ἀγκοστίνι. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος γιὰ τὴν Ὀντέτ, ἡ ὁποία ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Πιὲρ Μπρασσέρ καὶ ἀπέκτησε μαζί του ἕνα γυιό, τὸν Κλάωντ, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς ἠθοποιός.

★ Ὁ Κούρτ Γιοῦργκενς, ποὺ ἐργάζεται στὰ Παρίσι καὶ περνᾶ τὰ Σαββατοκύριακά του στὴ Νίκαια, μαζὶ μὲ τὴ Σιμὼν Μπυσερών, εἶναι πολὺ στενοχωρημένος. Μιὰ κοθωτέρησι τοῦ ἀεροπλάνου, τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία: Ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἕνα θαυμάσιο νησάκι, πάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ ἕνα αὐτόματο πίκ-ἀπ γιὰ 150 δίσκους. Δυστυχῶς ὅμως, δὲν πρόλαβε καὶ τοῦ τὸ ἥρπε ἕνας Γάλλος βιομήχανος.

★ Ἡ Νοέλ Ἀντὰν θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ διακόψῃ τὶς εὐχάριστες διακοπές, ποὺ περνᾶ στὴν Κυανῆ Ἀκτή, κοντὰ στὸ Σίδνεϋ Τσάπλιν, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Κριστιὰν-Ζάκ, τὸ φίλμ «Ἡ μικρὴ Αἰκατερίνη». Ἡ Νοέλ ἐξελέγη γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴ Μαρτὶν Καρὸλ στὸ ρόλο τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης τῆς Ρωσίας.

★ Ὁ σκηνοθέτης Γιζωρτς Στήβενς, ποὺ γυρίζει τώρα «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ», χρησιμοποιεῖ ἕνα ραδιόφωνο, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιο τῆς Ἄννας, γιὰ νὰ κάνῃ ν' ἀκουστοῦν φωνές, ποὺ ἀνήκουν πιὰ στὴν Ἱστορία! Οἱ φωνὲς τοῦ Ρούζβελτ, τοῦ Τσώρτσιλ, τοῦ Ντὲ Γκωλ, τοῦ Ἀϊζενχάουερ. «Ἐκεῖνη ὅμως ποὺ θὰ χρησιμοποιήσω ἀφειδῶς, δήλωσε ὁ σκηνοθέτης, εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Χίτλερ. Εἶναι ὁ μόνος, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲ φοβᾶμαι μήπως μοῦ ζητήσουν δικαιώματα!».

★ Ἡ Βίβιαν Λῆ θὰ γίνῃ γιαγιὰ τὸν προσεχῆ Δεκέμβριο. Ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὴν κόρη της, ποὺ μένει στὴ Βέρνη, ἀπαγορεύοντάς της νὰ...γεννήσῃ στὴν Ἑλβετία. Ἡ Βίβιαν εἶναι ἐπηρεασμένη φοβερὰ ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Χέμινγουαιη «Ἀποχαιρετισμὸς στὰ ὅπλα», ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ ἡρωίδα πεθαίνει στὴν Ἑλβετία, φέροντας στὸν κόσμο τὸ παιδί, ποὺ περίμενε μὲ τόση ἀγωνία.

★ Ἡ λογοκρισία, ποὺ ἐλέγχει, στὸ Χόλλυγουντ, τὸ μῆκος τῶν φιλιῶν, χρησιμοποιεῖ τώρα ἕνα καινούργιο μέτρο. Γιὰ τὰ φιλιά, ποὺ ἀνταλλάσσουν ἐρωτευμένοι ἡ σύζυγοι, ποὺ περνοῦν τὸ μῆνι τοῦ μέλιτος, ἀνώτατο ὅριο: μῆκος ταινίας 88 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Τὰ φιλιὰ ποὺ ἀνταλλάσσονται κατὰ τὴν ἀναχώρηση ἑνὸς πλοίου ἢ ἑνὸς τραίνου, δὲ θὰ ξεπερνοῦν ὅμως τὸ μῆκος τῶν 22 ἑκατοστῶν, ἐπειδὴ οἱ σκηνὲς αὐτὲς ἐκτυλίσσονται δημοσίᾳ.

★ Τὸ ἐργοστάσιο «Τεχνικολὸρ Γαλλίας», στὸ ὁποῖο γινόταν ἡ ἐπεξεργασία ὅλων τῶν φίλμ, ποὺ γυρίζονταν στὴν Εὐρώπη μὲ τὸ σύστημα αὐτό, ἐκλείσε. Διέθετε τὶς τελειότερες ἐγκαταστάσεις, καὶ ἡ ἀξία τους ξεπερνοῦσε τὰ 10 δισεκατομμύρια φράγκα. Τώρα δὲ αὐτὰ τὰ μηχανήματα καταλιβάζονται σὲ ἀλρά-

Κούρτ Μέϊζελ, ὁ Γιούλ Μπρύνερ τῆς Γερμανίας

της οἱ κάτοικοι εἶναι Ἱσπανοί!

— Καὶ ἡ Ἀγγλία;

— Οἱ Ἄγγλοι δὲν εἶναι τόσο φυχροὶ ὅσο πιστεύουμε. Ἀρκεῖ νὰ βρεθῇ κοντά τους μιὰ ἀληθινὴ γυναῖκα (!), γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήσῃ τὰ αἵματα!

— Τί θέλετε νὰ εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ περιμένετε;

— Ἀδιαφορῶ. Ἂν θὰ εἶναι ἀγόρι ἢ κορίτσι. Θέλω μόνο νὰ μοιάζῃ τοῦ Μίκυ (Χάργκιταϊ).

Ὁ Μίκυ καὶ ἡ Τζέην ἀγόρασαν μιὰ νέα ἀπαυλη, ποὺ ἔχει 8 κρεβατοκάμαρες καὶ 13 αἴθουσες μὲ μπάνιο διαφορετικοῦ χρώματος ἡ καθεμιά. Ἀγόρασαν ἐπίσης ἕνα τεράστιο διπλὸ κρεβάτι τύπου Τέξας καὶ ἐπειδὴ δὲ μποροῦσαν νὰ τὸ περάσουν ἀπὸ τὴν πόρτα καμμιᾶς κρεβατοκάμαρας, κοιμοῦνται στὸ διάδρομο!

★ Σὲ λίγες μέρες, ἀρχίζει τὸ γύρισμα μιᾶς νέας γαλλο-ἰταλικῆς ὑπερπαραγωγῆς. Πρόκειται γιὰ τὸ φίλμ «Ἡρώδης ὁ Μέγας», ποὺ θὰ γυρίσῃ ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης Ἀρνάλντο Τζενόνα, ἔγχρωμο, μὲ τὸ σύστημα «Σούπερ-Σινεμασκόπ», καὶ μὲ πρωταγωνιστὲς τὴ Σύλβια Λοπέζ, τὴ Σίλβα Κοσκίνα, τὸν Ἔντμοντ Πάρντομ καὶ τὸν Ἔττορε Μάννι. Τὰ ἐξωτερικὰ θὰ γυρισθοῦν στὴν Τρίπολη καὶ στὴ Λιβύη.

★ Ἀφοῦ βρῆκαν μιὰ Μπριζὶτ Μπαρντὸ στὸ πρόσωπο τῆς Μάριον Μίκαελ καὶ μιὰ Ὄντρεϋ Χέπμπορν στὸ πρόσωπο τῆς Ἰνγκρίντ Ἀντρέ, οἱ Γερμανοὶ ἀνακάλυψαν τώρα καὶ ἕνα Γιούλ Μπρύνερ στὸ πρόσωπο τοῦ Κούρτ Μέϊζελ.

★ Ἕνα εἰδύλλιο, ποὺ ἄρχισε πέρυσι στὴν Ἰταλία, κινδυνεύει νὰ τελειώσῃ ἄδοξα, μ' ἕνα διαζύγιο στὴν ἴδια αὐτὴ χώρα. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἄντονυ Στήλ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ζηλεύῃ φοβερὰ τὴν ὡραία του γυναῖκα Ἄνγιτα Ἔκμπεργκ. Γιὰ λόγους ποὺ κανεὶς δὲν ἔμαθε, ὁ Ἄντονυ ἔδωσε, πρὸ ἡμερῶν, δημοσίᾳ, στὴν Ἄννίτα, ἕνα ἤχηρὸ χαστοῦκι, ποὺ ἔκανε νὰ δακρύσουν τὰ ὡραῖα μάτια τῆς στάρ. Ὅλοι πιστεύουν πὼς οἱ ἀλλεπάλληλες σκηνές, ποὺ κάνει ὁ Ἄντονυ στὴν Ἀννίτα, θὰ ὁδηγήσουν γρήγορα στὸ διαζύγιο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Δὲν πρόκειται νὰ φύγῃς, γυρὶς νὰ φιλήσῃς τὴ γυναικούλα σου!...

"ΟΙ ΦΙΛΟΙ" τῆς Κατερίνας

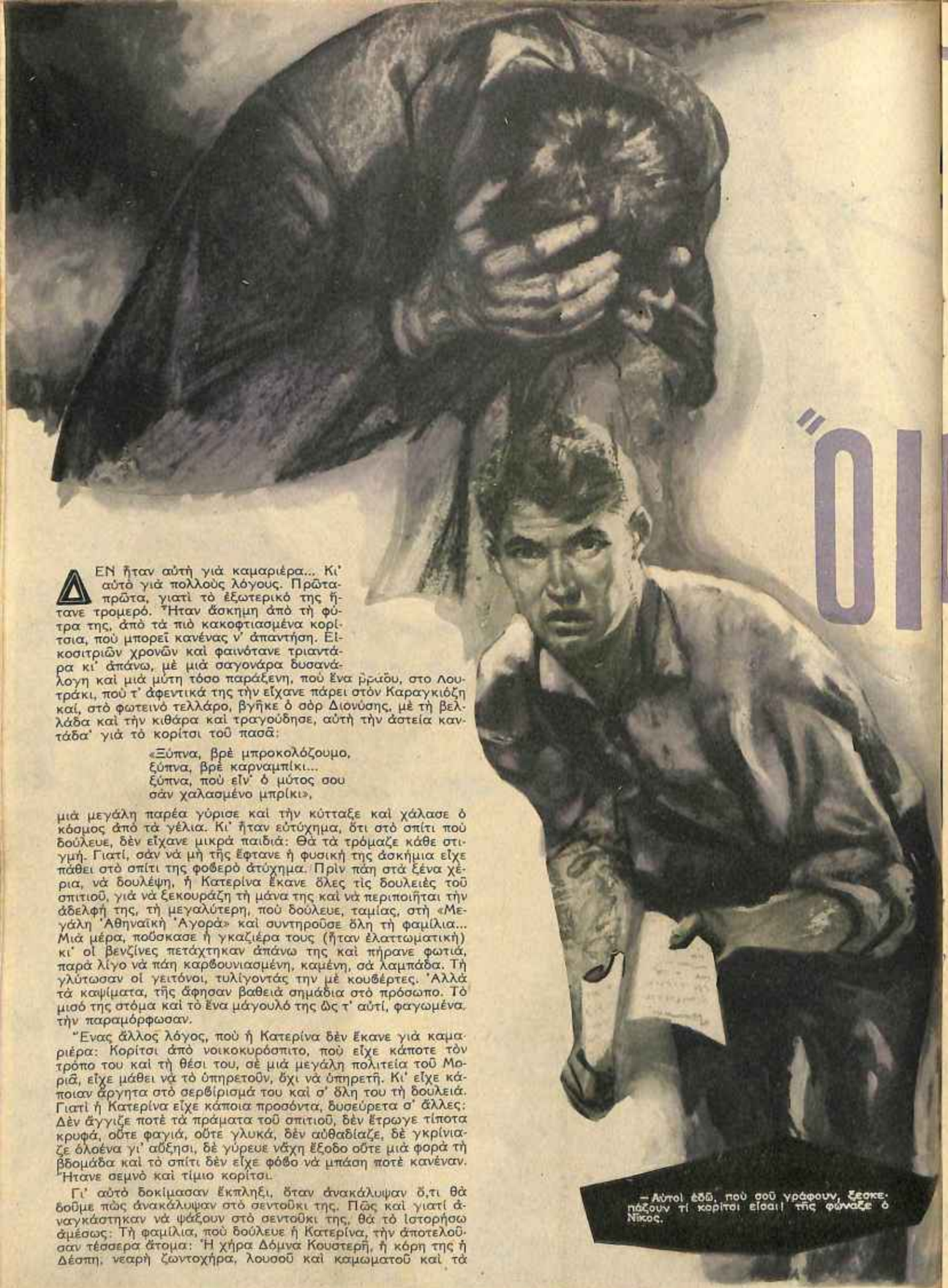

— Αὐτοί ἐδῶ, ποὺ σοῦ γράφουν, ξεσκεπάζουν τί κορίτσι εἶσαι! τῆς φώναξε ὁ Νῖκος.

ΔΕΝ ἦταν αὐτὴ γιὰ καμαριέρα... Κι' αὐτὸ γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ τὸ ἐξωτερικό της ἦτανε τρομερό. Ἦταν ἄσκημη ἀπὸ τὴ φύτρα της, ἀπὸ τὰ πιὸ κακοφτιασμένα κορίτσια, ποὺ μπορεῖ κανένας ν' ἀπαντήσῃ. Εἰκοσιτριῶν χρονῶν καὶ φαινότανε τριαντάρα κι' ἀπάνω, μὲ μιὰ σαγονάρα δυσανάλογη καὶ μιὰ μύτη τόσο παράξενη, ποὺ ἕνα βρωμοῦ, στο Λουτράκι, ποὺ τ' ἀφεντικά της τὴν εἶχανε πάρει στὸν Καραγκιόζη καί, στὸ φωτεινὸ τελλάρο, βγῆκε ὁ σὸρ Διονύσης, μὲ τὴ βελλάδα καὶ τὴν κιθάρα καὶ τραγούδησε, αὐτὴ τὴν ἀστεία καντάδα' γιὰ τὸ κορίτσι τοῦ πασᾶ:

«Ξύπνα, βρὲ μπροκολόζουμο,
ξύπνα, βρὲ καρναμπίκι...
ξύπνα, ποὺ εἶν' ὁ μύτος σου
σὰν χαλασμένο μπρίκι»,

μιὰ μεγάλη παρέα γύρισε καὶ τὴν κύτταξε καὶ χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ γέλια. Κι' ἦταν εὐτύχημα, ὅτι στὸ σπίτι ποὺ δούλευε, δὲν εἶχανε μικρὰ παιδιά: Θὰ τὰ τρόμαζε κάθε στιγμή. Γιατί, σὰν νὰ μὴ τῆς ἔφτανε ἡ φυσική της ἀσκήμια εἶχε πάθει στὸ σπίτι της φοβερὸ ἀτύχημα. Πρὶν πάῃ στὰ ξένα χέρια, νὰ δουλέψῃ, ἡ Κατερίνα ἔκανε ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ ξεκουράζῃ τὴ μάνα της καὶ νὰ περιποιῆται τὴν ἀδελφή της, τὴ μεγαλύτερη, ποὺ δούλευε, ταμίας, στὴ «Μεγάλη Ἀθηναϊκὴ Ἀγορά» καὶ συντηροῦσε ὅλη τὴ φαμίλια... Μιὰ μέρα, ποὺσκασε ἡ γκαζιέρα τους (ἦταν ἐλαττωματική) κι' οἱ βενζίνες πετάχτηκαν ἀπάνω της καὶ πήρανε φωτιά, παρὰ λίγο νὰ πάῃ καρβουνιασμένη, καμένη, σὰ λαμπάδα. Τὴ γλύτωσαν οἱ γειτόνοι, τυλίγοντάς την μὲ κουβέρτες. Ἀλλὰ τὰ καψίματα, τῆς ἄφησαν βαθειὰ σημάδια στὸ πρόσωπο. Τὸ μισό της στόμα καὶ τὸ ἕνα μάγουλό της ὡς τ' αὐτί, φαγωμένα. τὴν παραμόρφωσαν.

"Ενας ἄλλος λόγος, ποὺ ἡ Κατερίνα δὲν ἔκανε γιὰ καμαριέρα: Κορίτσι ἀπὸ νοικοκυρόσπιτο, ποὺ εἶχε κάποτε τὸν τρόπο του καὶ τὴ θέσι του, σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία τοῦ Μοριᾶ, εἶχε μάθει νὰ τὸ ὑπηρετοῦν, ὄχι νὰ ὑπηρετῇ. Κι' εἶχε κάποιαν ἀργητα στὸ σερβίρισμά του καὶ σ' ὅλη του τὴ δουλειά. Γιατὶ ἡ Κατερίνα εἶχε κάποια προσόντα, δυσεύρετα σ' ἄλλες: Δὲν ἄγγιζε ποτὲ τὰ πράματα τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἔτρωγε τίποτα κρυφά, οὔτε φαγιά, οὔτε γλυκά, δὲν αὐθαδίαζε, δὲ γκρίνιαζε ὁλοένα γι' αἴξησι, δὲ γύρευε νύχη ἔξοδο οὔτε μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα καὶ τὸ σπίτι δὲν εἶχε φόβο νὰ μπάσῃ ποτὲ κανέναν. Ἦτανε σεμνὸ καὶ τίμιο κορίτσι.

Γι' αὐτὸ δοκίμασαν ἔκπληξι, ὅταν ἀνακάλυψαν ὅ,τι θὰ δοῦμε πῶς ἀνακάλυψαν στὸ σεντοῦκι της. Πῶς καὶ γιατὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ψάξουν στὸ σεντοῦκι της, θὰ τὸ ἱστορήσω ἀμέσως: Τὴ φαμίλια, ποὺ δούλευε ἡ Κατερίνα, τὴν ἀποτελοῦσαν τέσσερα ἄτομα: Ἡ χήρα Δόμνα Κουστερῆ, ἡ κόρη της ἡ Δέσπη, νεαρὴ ζωντοχήρα, λουσοῦ καὶ καμωματοῦ καὶ τὰ δυό της ἀγόρια, ὁ Βάσος, ὑπάλληλος στὴν Κτηματικὴ Τράπεζα —ὁ μεγαλύτερος— καὶ ὁ Νῖκος, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς. Μιὰ μέρα ἡ Δέσπη γυρίζοντας στὸ σπίτι, ἀργούτσικα, τὸ βράδυ, δὲν εἶχε προσέξει καθόλου πῶς δὲ φοροῦσε τὸ χρυσὸ βραχιολάκι της, δῶρο τοῦ ἀντρός της, ἀπὸ τὶς εὐτυχισμένες μέρες ποὺ εἶχε μαζί της —ἕνα βραχιολάκι κάποιας ἀξίας, γιατὶ εἶχε δυὸ μικρὰ ζουμπρούτια, ἀληθινά, καὶ στὴ μέση ἕνα μαργαριτάρι λίγο πιὸ μεγάλο ἀπ' αὐτά.

Δὲν κατάλαβε, πῶς τῆς ἔλειπε, παρὰ μονάχα τὸ πρωῒ, ὅταν θέλησε νὰ τὸ φορέσῃ. "Εψαξε μάταια παντοῦ, ἔφαγε τὸν κόσμο, τάκαμε ὅλα ἄνω-κάτω. Τίποτα. Δὲν εἶχε πάει πουθενά, δὲν τὸ εἶχε βγάλει τὴν περασμένη μέρα γιὰ νὰ πῇ πῶς τὸ ξέχασε. Θυμότανε πολὺ καλά, ὅτι τὸ εἶχε βάλει καὶ τὸ φοροῦσε, ὅταν βγῆκε.

Εἶχε ἕνα ραντεβουδάκι, στὸ πάρκο, μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ ἀντρός της, ποὺ τὴ φλερτάριζε πρὶν χωρίσῃ κι' ἔδινε κάποιες ἐλπίδες πῶς μποροῦσε νὰ τὸν διαδεχτῇ σὰν δεύτερος σύζυγος.

Τὸ βραχιολάκι δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι. Εἶχαν περιοριστῇ σὲ χάδια, σὲ φιλιὰ κι' ἀγκαλιάσματα. Ἀλλὰ ἡ Δέσπη δὲν εἶχε νοιώσει, ὅτι σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τ' ἀγκαλιάσματα τὸ βραχιολάκι εἶχε τριφτῇ στὸ σακκάκι τοῦ φίλου' κι' ὅπως ἡ σουστίτσα τοῦ φερμουὰρ εἶχε χαλαρωθῇ, ἄνοιξε καὶ γλύστρησε κάτω στὸ χῶμα, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ στὸ παγκάκι ποὺ κάθονταν. Καὶ τώρα ἔκανε μὲ τὴ μητέρα της καὶ μὲ τ' ἀδέρφια της, ὅταν γύρισαν ἀπ' τὶς δουλειές τους καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε, μεγάλη συζήτησι. Κάποια στιγμὴ ὁ Νῖκος, ποὺ δὲ χώνευε τὴν Κατερίνα κι' ἤθελε νὰ τὴν πετάξῃ, γιὰ νὰ 'ρθῇ, στὸν τόπο της, κάποια νόστιμη, ποὺ θάβγαινε ἀπ' αὐτὴν κάτι, πέταξε μιὰ κουβέντα:

— Κι' ἐγὼ σᾶς λέω νὰ ψάξετε στὸ σεντοῦκι της....

— Ἀδύνατον —εἶπε ὁ Βάσος— εἶναι τίμιο κορίτσι... Ἀνίκανη ν' ἁπλώσῃ χέρι σὲ ξένο πρᾶγμα...

— Ἀπὸ τὰ σιγανὰ ποτάμια νὰ φοβᾶσαι! — ἐπέμενε ὁ Νῖκος.

— Δὲ χάνουμε τίποτα νὰ ψάξουμε! — εἶπε ἡ Δέσπη — κορίτσι εἶναι, μπορεῖ νὰ τῆς ἄρεσε τὸ βραχιόλι καὶ νὰ τόβαλε στὴ μπάντα...

"Ετσι ἔκαμαν τὸ συνηθισμένο κόλπο: Τὴν ἐστειλαν σ' ἕνα μεγάλο θέλημα, ποὺ θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ γυρίσῃ. Καὶ κατέβηκαν στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ ψάξουν μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι.

Ἡ πρώτη τους ἔκπληξι στάθηκε ὅτι τὸ «σεντοῦκι» της (ἕνα ξύλινο παλιὸ μπαοῦλο) ἦτανε ξεκλείδωτο, ἀνοιχτό. Ψάξανε μ' ὅλη τους τὴν ἡσυχία. Ἀνακάλυψαν, σὲ μιὰ γωνιά, ἕνα κουτὶ ὄχι πολὺ μεγάλο.

— Αὐτοῦ θὰ τὄχῃ! — φώναξε ἡ Δέσπη.

— Ἐδῶ θἄχῃ τὰ πολύτιμά της!.... — εἶπε ὁ Νῖκος.

— Γι' αὐτὸ ἔχει τὸ μπαοῦλο της ὀρθάνοιχτο — πρόσθεσε εἰρωνικὰ ὁ Βάσος.

Στὸ μεταξὺ ἡ Δέσπη ἄνοιξε τὸ κουτί. Τὸ περιεχόμενο ἦταν ἡ δεύτερη, μεγάλη ἔκπληξι: Τέσσερες-πέντε μπλίκοι μὲ γράμματα, ποὺ ἀμέσως, μὲ λίγες ματιές, βεβαιώθηκαν ὅτι ἦταν ἐρωτικά, γραμμένα ἀπὸ διάφορους ἄντρες, ποὺ οἱ ἐκφράσεις τους ἔδειχναν πῶς τὴν εἶχανε γνωρίσει κατὰ βάθος, ὅπως οἱ ἄντρες ποὺ κάνουν ἐρωμένη τους μιὰ γυναῖκα.

Ἡ Κατερίνα τὰ εἶχε βάλει χωριστά, κατὰ τὸ πρόσωπο ποὺ τὰ εἶχε στείλει καὶ εἶχε δέσει τὸν κάθε μπλίκο μὲ ἄλλο χρῶμα κορδελλάκι.

Τοὺς ἔλυσαν ὅλους καὶ διάβασαν σχεδὸν ὅλα τὰ γράμματα.

"Ητανε τὸ ἕνα πιὸ φλογερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ λεπτομέρειες πολὺ τολμηρές, γι' ἀγκαλιάσματα καὶ φιλιὰ πύρινα, μ' ἐκστάσεις καὶ παραφορές... Ἀπὸ τόσους ἄντρες:

— Μεσσαλίνα, φίλε μου!.. φώναξε ὁ Νῖκος — τί σᾶς ἔλεγα; Ἀπὸ τὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φοβᾶστε...

— Ἀπίστευτο! ἔκανε ὁ Βάσος.

— Τὴν ὥρα, ποὺ ἐμεῖς κοιμόμαστε, αὐτὴ τοὺς μπάζει στὸ σπίτι... καὶ ἴσως τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον!...

— Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου... μουρμούριζε ἡ Δέσπη.

Τὰ δυὸ ἀγόρια, ἐρεύνησαν προσεχτικὰ τὰ γράμματα: "Ολα ρίχνονταν στὸν ἴδιο ταχυδρομικὸ σταθμό, ποὖχε σφραγῖδα ποὺ ξεχώριζε. Οἱ φίλοι τῆς Κατερίνας τὰ ταχυδρομοῦσανε ἀπὸ τὸ ἴδιο, γειτονικὸ ταχυδρομεῖο. "Ενα ἄλλο περίεργο ἦταν, ὅτι, ἐνῶ οἱ γραφὲς δὲν ἦταν ὅμοιες, οἱ ἐκφράσεις τοῦ ἑνὸς φίλου ἔμοιαζαν μὲ τοῦ ἄλλου.

Ἀπάνω στὴν ἔρευνα καὶ στὶς κουβέντες ξεχαστήκανε. Ἡ Κατερίνα γύρισε' καί, μὴ βλέποντας οὔτε τὴ Δέσπη, οὔτε τ' ἀγόρια, πῆγε ὁλόισια στὴν κάμαρά της.

Βουβὴ ἀπόμεινε, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ μπαοῦλο της ἀνοιγμένο καὶ τὰ γράμματα σκορπισμένα. Κοκκίνισε, κιτρίνισε, ἴδρωσε κι' ὕστερα ξέσπασε:

— Ντροπή σας!... Ντροπή σας!... Νὰ ψάχνετε τὸ μπαοῦλο μου... Ντροπή σας!... "Αν εἶχα ἐγὼ τίποτα νὰ κρύψω, δὲ θὰ τὸ ἄφηνα πάντα ξεκλείδωτο!

— Κι' αὐτὰ ἐδῶ τὰ γράμματα; τῆς φώναξε ὁ Νῖκος, κουνῶτας μπροστά στὰ μάτια της τοὺς φακέλλους καὶ τὶς γραμμένες κόλλες.

— Αὐτὰ εἶναι γράμματα!... — εἶπε ἡ Κατερίνα, βάζοντας τὰ κλάματα. Ντροπή σας, ποὺ τὰ διαβάσατε!... Ντροπή σας ποὺ κλέψατε τὰ μυστικὰ ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ!...

— Κορίτσι!... Κορίτσι!... σάρκασε ὁ Νῖκος. Αὐτοὶ ἐδῶ ξεσκεπάζουν τί κορίτσι εἶσαι!... Φαίνεται καθαρὰ πῶς τοὺς ἔμπαζες ἐδῶ... ἕναν-ἕναν...

— Ψέματα, ξεφώνισε ἡ Κατερίνα. Αὐτὸ εἶναι ψέματα... Ἐδῶ δὲ μπῆκε ποτὲ κανένας...

— Τότε πῶς τοὺς ἀντάμωνες; 'Εσὺ ἔξοδο δὲ ζητᾶς ποτέ... Κι' ὅταν σὲ στέλνουν κάπου, ποτὲ δὲν ἀργεῖς!... Ἐξήγησέ μας, λοιπόν, ποὺ τοὺς ἀνταμώνεις, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ γράφουν τέτοια πράματα!...

Δὲν ἀποκρίθηκε. Σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, ἐξουθενωμένη, κι' ἔλεγε, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

— Γιατί... γιατί μὲ κουρελιάζετ' ἔτσι; Γιατί μὲ ξεσκίζετε;... Γιατί μὲ ντροπιάζετε; Τί σᾶς ἔκανα;...

'Ο Βάσος τὴ λυπήθηκε:

— Φύγετε ὅλοι! — πρόσταξε τὸ Νῖκο καὶ τὴ Δέσπη — ἄφῆστε με μονάχο, νὰ μιλήσω μαζί της...

Κι' ὅταν ἄδειασε ἡ κάμαρη, γύρισε στὴν Κατερίνα καὶ τῆς εἶπε σὲ τόνο τρυφερό:

— Σὲ βασανίσαν... μὴν τοὺς ξεσυνερίζεσαι... Πές μου ἐμένα, ποὺ δὲ θέλω τὸ κακό σου, ποιοί εἶν' αὐτοὶ ποὺ σοῦ γράφουνε;...

Κατέβασε τὰ μάτια:

— Κανένας, εἶπε ξέψυχα.

— Πῶς κανένας; 'Εδῶ εἶναι ἕνα σωρό... Ποιός τἄγραψε;

— Μὰ γιατὶ μὲ βασανίζεις καὶ σύ; εἶπε, ξεσπάζοντας σὲ καινούργια κλάματα. 'Εγὼ τἄγραψα, ἐγώ... Τώρα πιὰ ξέρεις...

— Μὰ ἐδῶ εἶναι γραφίματα διαφορετικά...

— 'Εγώ... ἐγὼ ἄλλαζα τὸ γραφίμό μου κάθε φορά, ποὺ μοῦ ἔγραφε ἄλλος.... Τἄγραφα μονάχη... «Λατρευτή μου, δεσποινὶς Αἰκατερίνη»... Καὶ μόνη μου τἄρριχνα στὸ ταχυδρομεῖο, ἐδῶ κοντά... μόνη μου ἔγραφα τὴ διεύθυνσί μου... καὶ μόνη μου κόλλαγα καὶ τὸ γραμματόσημο...

Καὶ τώρα δυνάμωσε τὸ κλάμα:

— Ἀφοῦ κανεὶς δὲ μὲ κυττάζει... κανεὶς δὲ μ' ἀγαπάει — σπάραζε, μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια — κανεὶς δὲ μὲ θέλει γιατ' εἶμαι ἄσκημη... Αὐτὰ τὰ γράμματα μονάχη μου τἄστελνα στὸν ἑαυτό μου... Τί ἄλλο θέλετε νὰ σᾶς πῶ;... Ντροπή σας!... Ντροπή σας, ποὺ θέλατε νὰ τὸ μάθετε... Ντροπή σας, ποὺ μπήκατε στὸ μυστικό μου!...

Κι' ἔκλαιγε καὶ σπάραζε στὴν καρέκλα, ποὺ ἦταν λύπησι νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ κανένας.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Κυνηγοί ιδεών

Η επιτυχία είναι ένα αδιάκοπο κυνήγι ιδεών. Όλοι όσοι πέτυχαν στη ζωή ήταν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο κυνηγοί ιδεών. Καθένας τους είχε το σύστημά του.

Ο «βασιλιάς» της δημοσιογραφίας λόρδος Νόρκληφ «σκεφτότανε» από τις 6 ως τις 8 το πρωί, προτού το προσωπικό πάει στο γραφείο.

Ο λόρδος Λέβερχολμ, ο μεγαλύτερος βιομήχανος σαπουνιού του κόσμου, άρχιζε την εργασία του από τις 4 το πρωί.

Ο Χόφμαν σηκωνόταν από το κρεβάτι του αργά το απόγεμα και δούλευε μόνο τη νύχτα.

Ο Σίλλερ έπιανε την πέννα στά χέρια του μόνον τις ηλιόλουστες ημέρες. Όταν ήταν συννεφιά δεν κατάφερνε να βγάλη την παραμικρή ιδέα από το μυαλό του.

Ο Ντίκενς, αντίθετα, ήταν παραγωγικός μόνον όταν έβρεχε κι' ο Βίκτωρ Ούγκο είχε τις καλύτερες έμπνεύσεις όταν ή θάλασσα ήταν τρικυμισμένη.

Ο Δουμάς κι' ο Στήβενσον δούλευαν στο κρεβάτι τους, ενώ ο Μάρκ Τουαίν έγραφε ξαπλωμένος σ' ένα σοφά. Ο Ιταλός ιστορικός Γκοϊτσιαρντίνι καθόταν στο γραφείο του ντυμένος σάν μεγάλος άρχοντας.

Το ίδιο έκανε κι' ο Χαΰδν. Για να γράψη τις περίφημες συμφωνίες και τα όρατόριά του φορούσε σύλικό ένδυμα, περρούκα, καπέλλο με φτερά και ξίφος. Διαφορετικά, όπως έλεγε ο ίδιος, «δε μπορούσε να γράψη ούτε μιά νότα».

Ο Αμερικανός ποιητής Ούϊτμαν αναζητούσε τις έμπνεύσεις του στους πολυθόρυβους δρόμους. Ο Ροσσίνι, ο Μπαλζάκ κι' ο Μάρκ Τουαίν δε μπορούσαν να μείνουν ούτε μιά ώρα μόνοι τους κι' αίσθάνονταν την ανάγκη να έχουν κάποια συντροφιά γύρω τους, ενώ ο Κάντος, ο Σοπενάουερ, ο Σπινόζα, ο Νεύτων κι' ο Μπετόβεν έπιζητούσαν τη μοναξιά και δεν είχαν ποτέ φίλους.

Ο Έντισων δούλευε δεκάξη ώρες την ημέρα, ενώ ο Όσκαρ Ουάϊλντ μόνο μιση ώρα και πάντα τη νύχτα.

Ο Φάντ είχε ανάγκη από ολόκληρο επιτελείο γύρω του, που το κουβαλούσε παντού όπου πήγαινε, ενώ ο Ροκφέλλερ «έκανε συσκέψεις» με τον εαυτό του και καλούσε κατόπιν τους συνεργάτες του, για να τους ανακοινώση τις αποφάσεις του.

Όπως βλέπετε, καθένας από τους «μεγάλους», είτε στο πεδίο της επιστήμης και των τεχνών, είτε στην περιοχή των επιχειρήσεων, είχε το σύστημά του. Κάμετε και σείς το ίδιο. Προσπαθήστε να βρήτε ένα σύστημα, που να ταιριάζη στα μέτρα σας.

Αλλά πώς θα κάμετε το κυνήγι των ιδεών; Σας υποδεικνύομε κατωτέρω τρείς μεθόδους, που, άλλωστε, έχουν μόνο ένδεικτικό χαρακτήρα και κάθε άλλο παρά αποτελούν «συνταγές».

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΓΙΟΥΝΓΚ

Ο Τζαίημς Γιούνγκ, στο βιβλίο του «Τεχνική για να παράγετε ιδέες», δίνει τις ακόλουθες συμβουλές.

1) Προσπαθήστε να γεμίσετε το μυαλό σας με σημειώσεις, χρονολογίες, αριθμούς, πληροφορίες και «παλιές» ιδέες σχετικές με τον κύκλο των επιδιώξεών σας. Θα το γεμίσετε ώσπου να «βαρυστομαχιάσετε». Αντί να καθώσαστε στο γραφείο σας κυττάζοντας το ταβάνι και περιμένοντας την έμπνευση, που δεν έρχεται, χρησιμοποιήτε τον καιρό σας διαβάζοντας βιβλία, εφημερίδες, εγκυκλοπαίδειες. Είναι πιθανόν να βρήτε εκεί την έμπνευση που ζητάτε.

2) Συνηθίστε να σκεφτώσαστε «με πείσμα» το θέμα που σας ενδιαφέρει, όχι μισή ή μιά ώρα, άλλ' ημέρες κι' εβδομάδες. Στό διάστημα αυτό, θα βγάλετε από το μυαλό σας κάθε άλλη ιδέα και θα αποφύγετε κάθε τι που μπορεί να σάς περισπάση: διασκεδάσεις, μελέτες πάνω σ' άλλο θέμα κτλ.

3) Όταν «χορτάσετε» από τις σκέψεις σας, πετάξετέ τις έξω και ξαναγυρίστε στον κανονικό ρυθμό της ζωής σας. Είναι πολύ πιθανόν ότι η ιδέα που ζητάτε θα σάς έρθη ξαφνικά, την ώρα που παίζετε το μπάνιο σας ή που κάνετε τον περίπατό σας. Αν δέν το κατορθώσετε, θα ξαναγυρίσετε στην προηγούμενη τακτική, αφού προηγουμένως πεισθήτε ότι έχετέ ξεκουραστή τελείως. Οι άνθρωποι που κυνηγάνε επίμονα μιά ιδέα σπάνια πέφτουν έξω στις προσδοκίες τους. Αρκεί, βέβαια, η ιδέα τους να είναι καλή και λογική. Οι άνθρωποι που ψάχνουν στά σύννεφα χάνουν άδικα τον καιρό τους.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΑΞΟΥΕΛ

Ο Αμερικανός συγγραφεύς Μάξουελ περιγράφει ως έξής το σύστημα της εργασίας του:

«Κλείνω την πόρτα του γραφείου μου, ανάβω την πίπα μου και κάθομαι μπροστά στη γραφομηχανή μου, αφού πρώτα τυλίξω τα πόδια μου με μιά κουβέρτα, για να μη μπορώ να μετακινηθώ. Αρχίζω κατόπιν να γράφω κάθε τι που μου περνάει από το μυαλό: φράσεις άμορφες ή τρελλές ή ηλίθιες ή ασυνάρτητες. Τις γράφω όπως μου έρχονται.

»Έχω προσέξει ότι, αν δέν χρησιμοποιήσω αυτό το σύστημα, πολλές σκουριές μένουν στο κεφάλι μου, κλείνοντας το δρόμο στις καλές ιδέες. Συμβαίνει καμμιά φορά να μου περνάη από το μυαλό κάποια στροφή από ένα γνωστό τραγουδάκι. Τη γράφω κι' αυτήν. Δε θα μου χρησιμεύση σε τίποτα, αλλά γλυτώνω απ' αυτήν και έτσι είμαι βέβαιος πώς δε θα μου μπερδέψη πιά τις ιδέες μου.

»Γράφω στη μηχανή με τη μεγαλύτερη ταχύτητα επί δέκα ή δεκαπέντε λεπτά όλες αυτές τις κουταμάρες. Και, ξαφνικά, καταλαβαίνω πώς η μηχανή του μυαλού μου, που ήταν ως τότε ακίνητη, αρχίζει να δουλεύη. Οι καλές φράσεις μου έρχονται η μιά έπειτα από την άλλη, έτσι που δέν έχω παρά να διαλέξω».

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΠΡΑΟΥΝ

Ο διάσημος Γερμανός ψυχολόγος δόκτωρ Όττο Μπράουν συμβουλεύει τα έξής:

1) «Μάθετε» πρώτα τι ζητάτε. Οι περισσότεροι άνθρωποι δέν καταρθώνουν να το μάθουν και γι' αυτό δέν πετυχαίνουν.

2) Αφού το «μάθετε», μελετήστε το από όλες τις πλευρές και προσπαθήστε να το βάλετε στά πραγματικά του πλαίσια. Αυτό ισχύει όχι μόνο για το εμπόριο, τη βιομηχανία και τις επιχειρήσεις, αλλά και για τα έργα της φαντασίας. Ο ποιητής που βρήκε μιά μεγαλόπνοη έμπνευση πρέπει να ξέρη τι θα την κάμη: ποίημα, σονέττο, δράμα, έλεγεία κτλ. Το ίδιο κι' ο μουσικός ή ο ζωγράφος.

3) Μη βιάζεσθε. Ξαναϊδήτε άλλη μιά φορά την ιδέα, ζυγίστε την αμερόληπτα, εμβαθύνετε όσο περισσότερο μπορείτε σ' αυτήν.

4) Προπαρασκευασθήτε και εξοπλισθήτε, για να την φέρετε σε πέρας.

5) Αρχίστε τη δουλειά σας, αφού προηγουμένως βγάλετε κάθε άλλη ιδέα από το μυαλό σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι ιδέες που γίνονται χρήμα.

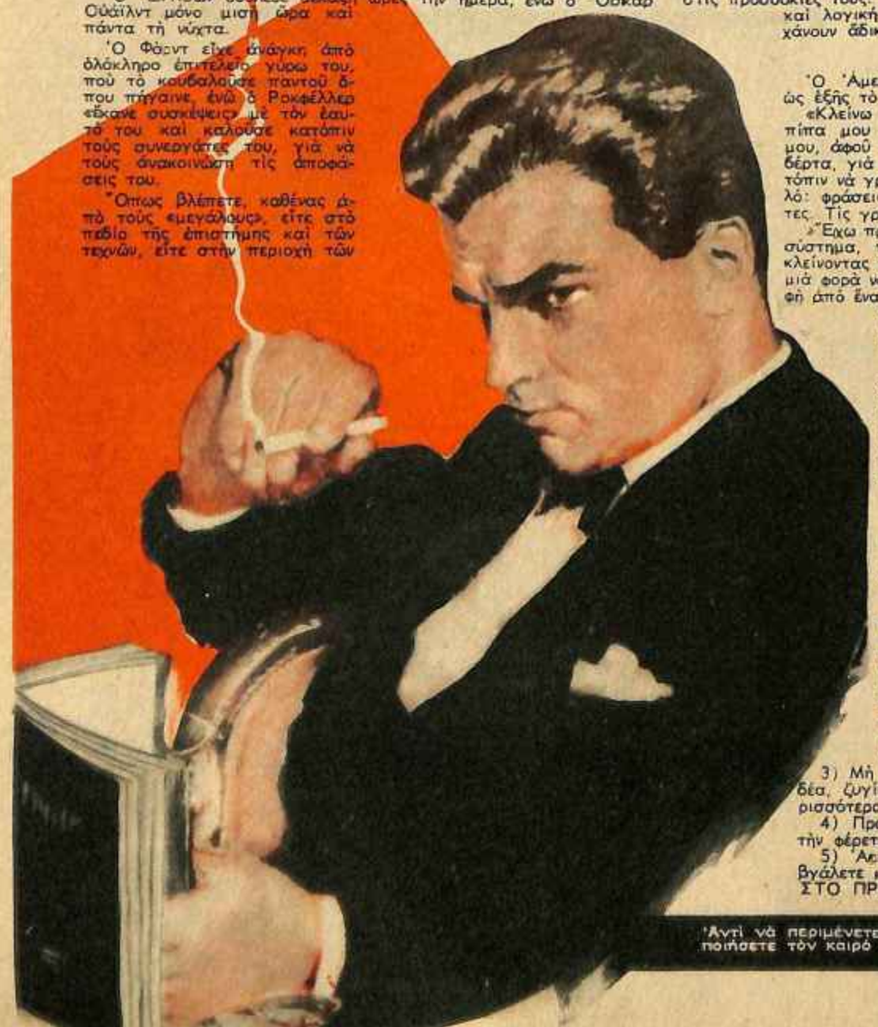

Αντί να περιμένετε την έμπνευση, που δέν έρχεται, χρησιμοποιήσετε τον καιρό σας διαβάζοντας βιβλία, εφημερίδες, εγκυκλοπαίδειες...

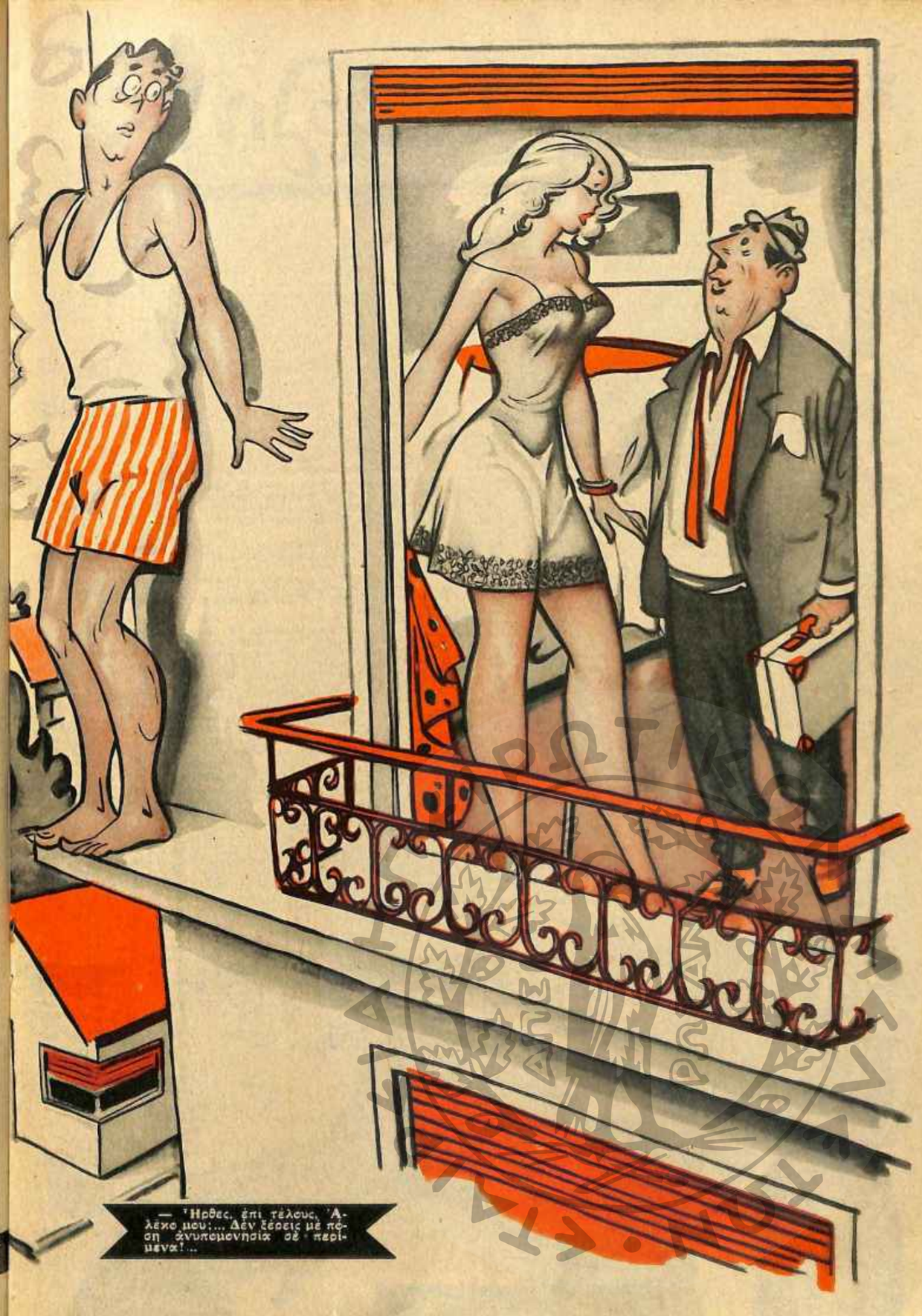

— Ήρθες, επί τέλους, Αλέκο μου;... Δέν ξέρεις με πόση ανυπομονησία σε περίμενα!...

ΓΙΑΝ Στέρλινγκ

Ἡ χαριτωμένη στὰρ μὲ τοὺς πιὸ ἀντιπαθητικοὺς ρόλους

ΠΑΡΑ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ χαριτωμένη καὶ μὲ τέλειες σχεδὸν σωματικὲς ἀναλογίες Γιὰν Στέρλινγκ, παίζει σὲ ταινίες τοῦ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὸ 1948 καὶ κάθε χρόνο σημειώνει ἀρκετὲς ἐπιτυχίες, ὡστόσο ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη στὴν κατηγορία τῶν «ἀντιπαθητικῶν ἠθοποιῶν», ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν κακῶν ρόλων, ποὺ ἐρμηνεύουν στὴν ὀθόνη, δὲν προσελκύουν ποτὲ τὶς ἰδιαίτερες συμπάθειες τῶν φίλων τοῦ κινηματογράφου!

— Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει χρόνια τώρα μ' ἐμένα, λέει ἡ ἴδια, μὲ φανερὴ πικρία, εἶναι καταπληκτικό. Μὲ ἀφορμὴ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ρόλοι ποὺ ἐρμηνεύω στὶς ταινίες μου εἶναι πάντα ρόλοι κακῶν καὶ διεστραμμένων γυναικῶν, ἔχω καταφέρει αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ μὴν ἔχω γύρω μου οὔτε πολλούς, οὔτε φανατικοὺς θαυμαστές. Φυσικά, ὅπως κάθε ἠθοποιός, ποὺ ἐπιζητεῖ τὴ δημοτικότητα καὶ δὲν τὴν συναντᾶ, ἔτσι καὶ μένα μὲ ἐνοχλεῖ τρομερὰ αὐτό. Δὲν εἶναι ἀσήμαντο πρᾶγμα νὰ θέλω νὰ κάνω κάποιο μιὰ δημόσια ἐμφάνισι καὶ νὰ σκέπτωμαι τοὺς πικροχόλους ψίθυρους, ποὺ θὰ ἀκούσω, ἀπὸ γυναῖκες ἰδίως, σὰν αὐτούς: «Ἔρχεται ἡ ἀντροχαρίστρα!...», «Εἶναι ἐδῶ κι' αὐτὴ ἡ ἀντιπαθητικὴ ἡ Στέρλινγκ!», «Θὰ ἔρθη κι' αὐτὴ ἡ Στέρλινγκ μὲ τὸ...κίτρινο πρόσωπο καὶ τὰ μοχθηρὰ μάτια!...», καὶ ἄλλα πολλά, ποὺ μὲ κάνουν νὰ ἀπογοητεύωμαι καὶ νὰ χάνω τὸ θάρρος μου. Ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Ἔχω δημιουργήσει ἤδη στὸ Χόλλυγουντ ἕνα σταθερὸ τύπο γυναικὸς μὲ κακιὲς καὶ μίση καὶ αὐτὸν μοῦ δίνουν πάντα οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ σκηνοθέτες, νὰ ἐρμηνεύω, μὲ διάφορες παραλλαγές. Μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ; Ξέρω καλὰ ἀπὸ πεῖρα, ὅτι κάθε ἄρνησι ἑκ μέρους ἠθοποιοῦ σὲ ἐπιθυμίες τῶν στούντιο, σημαίνει γιὰ τὸν πρῶτο κήρυξι «πολέμου νεύρων». Καὶ εἶναι καλύτερα γιὰ ἕναν ἠθοποιὸ νὰ αὐτοκτονήση, παρὰ νὰ ὑφίσταται γιὰ πολὺ καιρὸ «πόλεμο νεύρων», ποὺ θὰ τὸν ἐξουθενώση τελικά. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι ἡ «κακιὰ» καὶ ἡ «διεστραμμένη» τοῦ Χόλλυγουντ...

Ἡ Γιὰν Στέρλινγκ — τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Τζέην Στέρλινγκ-Ἄντριανς — ἔφθασε στὸ Χόλλυγουντ τὸ 1947, μὲ σκοπὸ νὰ ζητήση τύχη στὰ στούντιο. Ἦταν μιὰ κατάξανθη κοπέλλα μὲ τέλειο σχεδὸν σῶμα, δίπλωμα ἠθοποιοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα «προσόντα», ἀλλὰ μὲ κάπως σκληρὸ πρόσωπο. Εἶχε παρακολουθήσει στὰ θέατρα τῆς Ν. Ὑόρκης τὸ ἔργο «Τζόνυ Μπελίντα» καὶ ἤξερε καλὰ ὅλους τοὺς ρόλους. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ σκηνοθέτης Γιὰν Νεγκουλέσκο τῆς πρότεινε τὸ ρόλο τῆς κοπέλλας, ποὺ ἀρνεῖται νὰ βοηθήση καὶ στὸ τέλος προδίδει τὴν κωφάλαλη Μπελίντα, ἡ Γιὰν δέχθηκε δίχως νὰ φαντάζεται πὼς ὁ ἀσυμπαθὴς αὐτὸς ρόλος θὰ τῆς δημιουργοῦσε ἕνα προηγούμενο γιὰ τὴν μελλοντική καρρίερα της. Ἀκολούθησε ἀμέσως ἕνας παρόμοιος ρόλος στὸ δραματικὸ φίλμ «Φυλακὲς γυναικῶν» μὲ τὴν Ἔλινορ Πάρκερ, ὅπου ἡ Γιὰν κρατοῦσε τὸ ρόλο μιᾶς σκληρῆς καὶ ἀπάνθρωπης προϊσταμένης φυλακῶν, καὶ ἀμέσως μετὰ δυὸ ἀκόμη ταινίες μὲ ἀνάλογο σχεδὸν περιεχόμενο καὶ ἀκόμη πιὸ ἀντιπαθητικοὺς ρόλους. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ δημιουργήθηκε γύρω ἀπὸ τὴ Γιὰν Στέρλινγκ ὁ θρύλος της «κακιᾶς» καὶ «διεστραμμένης», τὸν ὁποῖον καμμιὰ νεώτερη δημιουργία της στὴν ὀθόνη δὲν κατώρθωσε νὰ σβήση. Ἀπὸ τότε καθιερώθηκε πιὰ καὶ κάθε φορά, ποὺ ἕνας σκηνοθέτης Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ νέα ἠθοποιὸ γιὰ ρόλο «ρεαλιστικό», τρέχει ἀμέσως στὴν Στέρλινγκ, ποὺ δὲν ἀρνεῖται ποτέ, ἀφοῦ ἀκριβοπληρώνεται γι' αὐτό.

Ἀπὸ τὸ 1948, ποὺ ἔπαιξε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φίλμ «Τζόννυ Μπελίντα» μέχρι σήμερα, ἡ Γιὰν Στέρλινγκ ἔχει πάρει μέρος σὲ 30 καὶ πλέον ταινίες, ποὺ γνώρισαν καὶ γνωρίζουν μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιτυχία. Σὲ ἐλάχιστον ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ συμβαίνει αὐτό, ποὺ συνέβη μὲ τὴν Στέρλινγκ: ἐνῶ ἐξ αἰτίας τῶν ρόλων της δὲν εἶναι συμπαθὴς στὸ διεθνὲς κοινό, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, εἶναι περιζήτητη ἀπὸ τὰ στούντιο τῆς Καλιφόρνιας, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέχεται νὰ ἐρμηνεύση ρόλους γυναικῶν, ποὺ ἄλλες καλλιτέχνιδες ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν. Ἀλλὰ ἡ Γιὰν εἶναι πολὺ ἀκριβὴ στὴν ἀμοιβή της. Γιὰ κάθε ταινία, στὴν ὁποία θὰ ἔχη ρόλο ἀσυμπαθῆ, πληρώνεται μὲ 150.000 δολλάρια, ὅπως συνέβη μὲ τὶς τελευταῖες της ταινίες «Ἐρωτικὴ ἐκδίκησι» μὲ τὴν Τζόαν Κράουφορντ καὶ τὸν Τζὲφ Τσάντλερ, «Τὸ ἔγκλημα τῆς 10ης λεωφόρου» μὲ τὸν Ρίτσαρντ Ἤγκαν καὶ τὴν Τζούλι Ἄνταμς, «Μιὰ νικανοποιήτες γυναῖκες» μὲ τὴ Χέντυ Λαμάρ καὶ τὸν Τζῶρτς Νέτερ καὶ «Κάθυ Ο.» μὲ τὸν Ντὰν Ντούρια. Εἶναι, βλέπετε, πρακτικὴ Ἀμερικάνα καὶ συχνὰ λέει:

— Δὲ μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά. Ἀφοῦ δὲν κερδίζω δημοτικότητα, ἔπρεπε νὰ κερδίσω τοὐλάχιστο χρήματα. Γι' αὐτὸ καὶ αὔξησα τὶς ἀξιώσεις μου: ἀπὸ 100.000 δολλάρια ποὺ ἔπαιρνα, τώρα ζητῶ 150.000 γιὰ κάθε ταινία μὲ «ἀσυμπαθῆ» ρόλο. Τί νὰ κάνω; Ὅταν θὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία — πρᾶγμα ποὺ θὰ γίνη πολὺ σύντομα, ὅπως ἐλπίζω — πρέπει νὰ ἔχω κάποια περιουσία. Κανεὶς δὲ γίνεται ἀντιπαθὴς στὸ μεγάλο κοινό, χωρὶς μεγάλα οἰκονομικὰ ὀφέλη!...

Γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη, στὶς 3 Ἀπριλίου τοῦ 1925. Ἀμέσως μετὰ οἱ γονεῖς της χώρισαν καὶ ἡ μικρὴ Τζέην ἔμεινε μὲ τὴ μητέρα της.

Λίγους μῆνες ἀργότερα, αὐτὴ ξαναπαντρεύτηκε μ' ἕναν ἀνώτατο ὑπάλληλο τῆς ἑταιρείας «Σόκονυ». Ὁ γάμος αὐτὸς ἔγινε αἰτία νὰ γνωρίση ἀπὸ μικρὴ ἡ Τζέην τὴν Εὐρώπη καὶ ἰδιαίτερα τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδῖνο.

Στὶς δυὸ αὐτὲς μεγαλουπόλεις σπούδασε τὰ πρῶτα γράμματα καὶ ὅταν ἔγινε 15 χρόνων, μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων της, ἄρχισε νὰ παίρνη μαθήματα δραματικῆς τέχνης. Σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν, ἦταν διπλωματοῦχος τῆς δραματικῆς σχολῆς τῆς Φάϊν Κόμπτον τοῦ Λονδίνου, καὶ νέα ἠθοποιός, μὲ πολυτυχὸ δραματικὸ ταλέντο. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1945, ἐνῶ ὁ πόλεμος δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει, ἔκανε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Μπροντγουαίη τὴν ἐπαγγελματική ἐμφάνισί της στὸ θέατρο μὲ τὸν ἐλαφρὸ θίασο τοῦ Μίλτον Σούμπερτ. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη εὐνοια τῆς τύχης της ἀργοῦσε νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα, ἕνα χρόνο ἀργότερα, ὅταν βρισκόταν στὸ Σικάγο. Στὸ μεγαλούπολι αὐτὴ τῆς Ἀμερικῆς ἔπαιζε τότε ἕνας θίασος κωμωδίας τὸ γνωστὸ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἔργο «Γεννημένη χθές», μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Τζούντι Χόλλιντεη. Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ποὺ ἡ Τζούντι ἀρρώστησε ἐφνίκα, τὴν ἀντικατέστησε μὲ ἐπιτυχία ἡ Γιάν, ποὺ τυχαίως βρισκόταν στὸ θέατρο.

Ἀπὸ τότε μέχρι τὸ 1948 γνώρισε ἀρκετὲς ἐπιτυχίες σὲ διάφορα θεατρικὰ ἔργα μέχρι τὸ 1948, ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὸν κινηματογράφο μὲ ἐπιτυχία, ἡ ὁποία συνεχίζεται ἕκτοτε.

Ψηλή, λεπτή, κατάξανθη, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ πολὺ ἁρμονικὸ σῶμα, ἡ Γιάν, ὅπως ὅλες οἱ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, ἔναι πάντρεμένη δυὸ φορές. Πρώτος σύζυγός της γιὰ δυὸ χρόνια ὑπῆρξε ὁ διαφημιστὴς Τζὰκ Μεριδέϊλ. Δεύτερος ὁ ἐπίσης ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ Πὼλ Ντάγκλας, μὲ τὸν ὁποῖον παντρεύτηκε στὶς 19 Μαΐου τοῦ 1950. Ἕνα ἀγοράκι πέντε ἐτῶν συμπληρώνει σήμερα τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία τοῦ καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ ζευγαριοῦ.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ Γιὰν Στέρλινγκ σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία της.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἀπὸ τὸν μῦθο στὴν ἀλήθεια

Ἀλληλοεξόντωσις

Ὁ θάνατος τοῦ Περικλῆ, κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀπετέλεσε γιὰ τὴν Ἀθήνα πλῆγμα ἀποφασιστικῆς σημασίας. Οἱ διάδοχοί του δὲν διέθεταν τὶς ἐντελῶς ἐξαιρετικὲς ἱκανότητες, ποὺ ἀπαιτοῦσαν οἱ μεγάλες στιγμές. Ὁ Περικλῆς, ἂν καὶ καταγόταν ἀπὸ τὶς πρῶτες καὶ ἐνδοξότερες οἰκογένειες τῆς πόλεως, εἶχε συγκεντρώσει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὶς φροντίδες του στὴν ἐξύψωσι τοῦ δήμου — τῶν μεσαίων, δηλαδή, καὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων. Ὁ Νικίας —ἕνας ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Περικλῆ— ἔνδοξος στρατηγὸς καὶ ἰδιοκτήτης μεγάλων κτημάτων, προσπαθοῦσε νὰ ἀναβιβάση τοὺς ἀριστοκρατικούς, ἐνῶ ὁ ἄλλος διάδοχος τοῦ ἀποθανόντος ἄρχοντα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀναδημιουργοῦ των, ὁ Κλέων, ἐπιχειρηματίας δυρασοδεψείου καὶ ἄνθρωπος χωρὶς καμμιὰ πολεμικὴ ἀρετή, κατηύθυνε τοὺς δημοκρατικούς.

Ὁ Νικίας, ἄξιος καὶ φρόνιμος κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως χωρὶς νὰ διαθέτη οὔτε τὴν εὐγλωττία, οὔτε τὴ μόρφωσι τοῦ Περικλῆ, φρόντιζε μὲ διάφορα μέσα νὰ προσεταιρισθῆ τὸν δῆμο. Ὀργάνωνε πολυτελεῖς πομπὲς καὶ θυσίες καὶ μοίραζε ἄφθονα δῶρα. Χωρίς, ὅμως οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα. Ἦταν ἐξαιρετικὰ δειλὸς καὶ ἄπολμος καὶ αὐτὸ τὸν ἐμπόδιζε νὰ διοικήση μιὰ ἐκκλησία τοῦ δήμου, ὅπως τῶν Ἀθηναίων. Ἀντιθέτως, ὁ Κλέων, τολμηρός, φλύαρος καὶ ἔξυπνος, κατώρθωσε νὰ θέση τὸν δῆμο ὑπὸ τὸν ἀπόλυτο Ἔλεγχό του, κυρίως μὲ τὶς κολακεῖες του. Ἐξ ἄλλου ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη ὡς πολεμικὸς ἡγέτης.

Συνεχιζόταν, λοιπόν, ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, τὸν ὁποῖο καμμιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ παρατάξεις, δὲ φαινόταν διατεθειμένη νὰ τελειώση. Κατὰ τὸ τρίτο ἔτος τῶν ἐπιχειρήσεων ἀποκαλύφθηκε ἡ μεγάλη ὑπεροχὴ τῆς θαλασσίας δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων. Ὁ Φορμίων, μὲ εἴκοσι πλοῖα, χτύπησε σαράντα ἑφτὰ κορινθιακά, ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ κάνουν ἀπόβασι στὴν ξηρά. Καταγανακτισμένοι γιὰ τὸ πάθημα τῶν συμμάχων τους Κορινθίων, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔκαναν ἀντεπίθεσι μὲ ἑβδομήντα ἑφτὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης κατετρόπωσε ὁ Φορμίων, μολονότι μὲ μεγάλες ζημιές του. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔγινε καὶ μιὰ ἀπόπειρα ἀποβάσεως τῶν Σπαρτιατῶν στὸν Πειραιᾶ, ἡ ὁποία ἀπέτυχε οἰκτρότατα.

Ἐνῶ λοιπόν, βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, οἱ Λέσβιοι, σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, ἀποφάσισαν μυστικὰ νὰ προσχωρήσουν στὴν Σπάρτη. Τοῦτο θ' ἀποτελοῦσε βαρύτατο πλῆγμα γιὰ τοὺς Ἀθηναίους, δεδομένου ὅτι ἡ Λέσβος διέθετε τεράστιο στόλο, ὁ ὁποῖος θὰ ἔρριχνε τὸ βάρος τῆς πλάστιγγος ὑπὲρ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐξ ἄλλου γιὰ τὴν Ἀθήνα διεγράφετο ὁ κίνδυνος νὰ χάσουν τὸν Ἔλεγχο τῆς πλουσιωτάτης Ἰωνίας.

Οἱ Λέσβιοι συμφώνησαν σὲ ὅλα μὲ τοὺς Σπαρτιάτες, ἀλλὰ προτοῦ ὁλοκληρώσουν τὶς προετοιμασίες τους γιὰ τὴν παροχὴ οὐσιαστικῆς βοηθείας στοὺς νέους συμμάχους τους, οἱ Ἀθηναῖοι πληροφορήθηκαν τὴν ἀποστασία καὶ ἔσπευσαν νὰ λάβουν ὅσα μέτρα ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τοῦ κινδύνου.

Ἐκτὸς τῶν ἑκατὸ πλοίων ποὺ προωρίζονταν γιὰ τὴν προστασία τῆς Ἀττικῆς, τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Σαλαμῖνος, οἱ Ἀθηναῖοι ἐξόπλισαν καὶ ἄλλα ἑκατό, ποὺ τὰ ἔστειλαν νὰ κάνουν ἐπιδρομὲς κατὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου. Ἐπίσης ἔστειλαν σαράντα πλοῖα στὴ Λέσβο, τῆς ὁποίας πολιόρκησαν τὴν πρωτεύουσα. Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί τους οἱ Σπαρτιᾶτες ἀνέλαβαν νὰ βοηθήσουν τοὺς Λεσβίους. Ἔκαναν, πρῶτα μιὰ εἰσβολὴ στὴν ὑπαίθρο τῆς Ἀττικῆς καὶ ἔστειλαν στὴ Λέσβο σαράντα πλοῖα. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτε. Ἐπειδή, προτοῦ φτάση ὁ σπαρτιατικὸς στόλος, ἡ Μυτιλήνη — μέσα στὴν ὁποία εἶχεν ἐκραγῆ ἐπανάστασι, λόγω τῆς πολιορκίας — εἶχε ἀποφασίσει νὰ παραδοθῆ στὸν Ἀθηναῖο στρατηγὸ Πάχητα.

Ἡ Λέσβος ἔστειλε μιὰ ἀντιπροσωπεία στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ κυρώση τὶς συμφωνίες τῆς παραδόσεως. Ὁ δῆμος, ὅμως, τῶν Ἀθηνῶν καταγανακτισμένος κατὰ τῶν Λεσβίων — λόγω τοῦ ὅτι εἶχαν καλέσει τὸν πελοποννησιακὸ στόλο στὴν Ἰωνία — ἀποφάσισε τὸ φόνο ὅλων τῶν Μυτιληναίων ἀνδρῶν καὶ τὴν αἰχμαλωσία ὅλων τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Εὐτυχῶς τὴν ἐπομένη ἀνετράπησαν οἱ ἀρχικὲς ἀποφάσεις καὶ ἐπεκράτησε ἡ ἄποψι νὰ ἀντιμετωπισθοῦν τὰ πράγματα μὲ ἡμερώτερο τρόπο. Ὁ ἀδίστακτος Κλέων προσπάθησε, χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, νὰ ἐπιβάλη τὴν ἀρχικὴ ἀπόφασι. Ἔτσι, ἔφυγε ἕνα δεύτερο πλοῖο μὲ τὶς ἡμερώτερες διαταγὲς καὶ ἔφθασε ἐγκαίρως στὴ Μυτιλήνη. Κατὰ τὴ νέα —τὴν ἡμέρη— ἀπόφασι, ἐξετελέσθησαν χίλιοι ἀπὸ τοὺς πρωταιτίους. Κρημνίσθηκαν τὰ τείχη τῆς πόλεως, κατασχέθηκαν τὰ πλοῖα τους κι' οἱ ἀστυγροὶ μοιράστηκαν στοὺς Ἀθηναίους πολίτες, στοὺς ὁποίους πλήρωναν ἐτήσιο φόρο οἱ Λέσβιοι γεωργοὶ ποὺ τοὺς καλλιεργοῦσαν.

Τὴν ἴδια, περίπου, ἐποχὴ ἔπαθε μιὰ ἀνάλογη συμφορὰ καὶ ἡ πόλις τῶν Πλαταιῶν, ποὺ ἦταν σύμμαχος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐξαπέλυσε μιὰ ἄγρια ἐπίθεσι ὁ Ἀρχίδαμος, ἐπὶ κεφαλῆς πελοποννησιακῶν καὶ βοιωτικῶν δυνάμεων. Ἀποφασισμένοι βοιωτικὸν ἄμυνα οἱ κάτοικοι τῶν Πλαταιῶν ἔστειλαν στὴν Ἀθήνα τοὺς γέρους, τὰ παιδιὰ καὶ τὶς περισσότερες γυναῖκες. Ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως ἀποτελεῖτο ἀπὸ τετρακόσιους μαχίμους πολίτες καὶ ὀγδόντα Ἀθηναίους.

Ὁ Ἀρχίδαμος πολιόρκησε στενὰ τὶς Πλαταιές, τόσο, ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ δημιουργήθηκαν δραματικὰ προβλήματα τροφίμων κλπ. Κατὰ κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμές, διακόσιοι εἴκοσι ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ἀποφάσισαν νὰ διαφύγουν καὶ ἀφοῦ περάσαν κρυφὰ τὰ δυὸ μεγάλα χαντάκια, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα εἶχαν κτίσει ἕνα ὑψηλὸ περιτείχισμα οἱ Λακεδαιμόνιοι,

ΓΥΡΙΣΕ ΠΙΣΩ, Ἀγάπη μου

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ, Κλαίρη! Σὲ ἕξη μῆνες θὰ ξέρουμε... φώναξε ὁ Πήτερ, καθὼς τὸ τραῖνο ξεκινοῦσε.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ, κουνώντας μηχανικὰ τὸ χέρι της. Ἔνοιωθε πὼς κάτι εἶχε σπάσει μέσα της...

Κι' ὅμως δὲν εἶχε κάνει καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸν Πήτερ νὰ φύγη. Ἦταν τόσο ψυχρὸ τὸ φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ποὺ τῆς εἶχε δώσει πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά!...

Ἡ καρδιά της ἔκλαιγε, ἀλλὰ τὰ μάτια της ἦταν στεγνά.

«Ὅλα τέλειωσαν! σκέφθηκε. Ποιὸς τὸ περίμενε πὼς θὰ καταλήγαμε ἔτσι;... Ποιὸς φανταζόταν ὅτι ὁ γάμος μας, ποὺ ἦταν κάποτε τόσο εὐτυχισμένος, θὰ εἶχε αὐτὸ τὸ τέλος;...»

Εἶχαν παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα, πρὶν δυὸ χρόνια. Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν καλά. Μὰ ξαφνικά, χωρὶς κανένα σοβαρὸ λόγο, εἶχαν ἀρχίσει οἱ καυγάδες.

Τσακώνονταν μὲ τὸ παραμικρό, θέλοντας νὰ δώσουν διέξοδο στὸν ἀνεξήγητο ἐκνευρισμό τους. Ἡ ζωή τους εἶχε καταντήσει ἀνυπόφορη. Τὸ καταλάβαιναν κι' οἱ δυὸ καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισαν νὰ χωρίσουν.

Δὲ θἄπαιρναν διαζύγιο. Ἁπλῶς, ὁ Πήτερ θὰ ζητοῦσε ἀπ' τὴν ἑταιρεία ποὺ ἐργαζότανε, νὰ τὸν στείλουν στὴ Νότιο Ἀμερική.

— Θὰ περιμένουμε ἕξη μῆνες, τῆς εἶχε πῆ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε ἂν πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἢ ὄχι. Ὁ χρόνος εἶναι ὁ καλύτερος σύμβουλος. Ὅταν περάσουν οἱ ἕξη μῆνες, θὰ σοῦ στείλω ἕνα γράμμα καὶ θὰ μοῦ γράψης καὶ σὺ τί σκέφτεσαι... Μὰ θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, Κλαίρη! Ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ θὰ νοιώθης.

— Κι' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ δὲ θ' ἀλληλογραφοῦμε; τὸν ρώτησε, τρομαγμένη.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; τῆς ἀπάντησε ἀδιάφορα.

Ποῦ ἦταν λοιπὸν ἡ ἀγάπη τους; Ἐκεῖνος ὁ παληός, τρελλὸς ἔρωτας, ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ μὴ μποροῦν νὰ ζήσουν χωριστὰ οὔτε λεπτό; Εἶχε πεθάνει;...

Ἡ νέα γυναῖκα πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ γύρισε στὸ σπίτι.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ κι' ὅλας ποὺ ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα ὅλα τῆς φάνηκαν κρύα καὶ ξένα. Παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἥλιος ἔμπαινε ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, νόμιζε πὼς τὴν τύλιγε τὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι...

Ἔπεσε στὸ κρεβάτι, ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὸ μαξιλάρι τοῦ Πήτερ κι' ἄρχισε νὰ κλαίη πικρά...

Τἄβαζε μὲ τὸν ἑαυτό της, γιατὶ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ σώση τὴν ἀγάπη τους, γιατὶ εἶχε ἀφίσει τὰ νεῦρα της νὰ τὴν παρασύρουν, γιατὶ εἶχε ξεχάσει τόσες φορὲς πὼς αὐτὸς ποὺ τῆς μιλοῦσε ἦταν ὁ ἄντρας της κι' ὄχι ἕνας ἀντίπαλος!

Τώρα ποὺ τὰ σκεφτόταν ὅλ' αὐτά, δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς εἶχαν κάνει οἱ δυό τους τόσες ἀνοησίες... Ἔβλεπε πὼς ἀγαποῦσε τὸν Πήτερ ὅσο καὶ τὴν πρώτη μέρα, κι' ἀκόμα περισσότερο!

Οἱ μέρες ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε, ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπ' τὴν ἄλλη, βαρειές, μονότονες, γεμάτες μοναξιά...

Ὁ Πήτερ δὲν ἔγραφε. Κι' ἡ Κλάρα ἔσκιζε κάθε βράδυ τὰ γράμματα ποὺ τοὔγραφε—γράματα γεμάτα ἔρωτα καὶ πόνο...

Σ' αὐτὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὶς ἀτέλειωτες ὧρες της, γιὰ τὶς βασανιστικὲς νύχτες της, γιὰ τὸ πόσο τὸν εἶχε ἀνάγκη.

Τὸ μόνο ποὺ δὲν τοὔλεγε, ἦταν πὼς περιμένει παιδί!

Ἂν κι' ἤξερε ὅτι ὁ ἄντρας της δὲ θὰ λάβαινε ποτὲ τὰ γράμματά της, δὲν ἤθελε οὔτε μὲ τὴ σκέψι της κἂν νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸ μωρό. Γιατί, ἂν στὸ τέλος τῶν ἕξη μηνῶν ὁ Πήτερ ἀποφάσιζε νὰ μὴν ξαναγυρίση κοντά της, δὲ θἄθελε ποτὲ νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη ἀπὸ οἶκτο ἢ ἀπ' τὴ συνείδησι τῆς εὐθύνης γιὰ τὸ παιδί τους.

Πίστευε πὼς ἕνα παιδὶ χωρὶς πατέρα εἶναι πιὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ ἕνα παιδὶ ποὺ οἱ γονεῖς του ζοῦνε μαζὶ μόνο ἀπὸ ὑποχρέωσι.

Ἐπιτέλους, οἱ ἕξη μῆνες πέρασαν. Ἡ Κλαίρη ἑτοίμασε ἕνα μεγάλο γράμμα, γιὰ νὰ τὸ στείλη στὸν ἄντρα της, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει.

Ὅταν ὅμως τὸ ξαναδιάβασε, εἶδε πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ σελίδες ἦταν ἄχρηστες... Τὄκανε λοιπὸν κομματάκια καὶ τὸ πέταξε στὴ φωτιά.

Πῆρε ὕστερα ἓν' ἄλλο κομμάτι χαρτὶ κι' ἔγραψε μερικὲς λέξεις, ποὺ ἔκλειναν μέσα τους ὅλη της τὴν καρδιά:

«Πῆτερ, σ' ἀγαπῶ! Ἔλα στὸ σπίτι μας».

Καθὼς ἔβαζε ἀπὸ κάτω τ' ὄνομά της, ἔνοιωσε τὸ μωρὸ νὰ σκιρτᾶη μέσα της. Τὴν πλημμύρισε ἕνας ξαφνικὸς πανικός.

Ἂν ὁ Πήτερ δὲ γύριζε;... Ἂν, αὐτὴ τὴ στιγμή, τῆς ἔγραφε ἐξηγώντας της πὼς εἶχε ἀποφασίσει νὰ μείνη μακρυά της... πὼς εἶχε συναντήσει κάποια ἄλλη καὶ πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ πάρουν διαζύγιο;

Τσαλάκωσε νευρικὰ τὸ γράμμα της καὶ τὄρριξε μέσα σ' ἕνα συρτάρι.

Θὰ τὸν ἄφηνε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε, ἐντελῶς ἀνεπηρέαστος ἀπ' τὰ δικά της αἰσθήματα!

Κι' ἄρχισε ἡ ἀναμονή... Κάθε πρωῒ ξυπνοῦσε ἄρρωστη, μὲ τὴ σιγουριὰ πὼς δὲ θἀρχότανε γράμμα ἀπ' τὸν ἄντρα της, ἢ πὼς θἄφτανε ἕνα γράμμα ποὺ θὰ τὴν ἔρριχνε γιὰ πάντα στὴν ἀπελπισία!

Τὸ δικό της γράμμα περίμενε στὸ συρτάρι. Πῶς μποροῦσε νὰ τὸ ταχυδρομήση χωρὶς νὰ ξέρη προηγουμένως πῶς αἰσθανόταν ὁ Πήτερ;...

Τὸ τέταρτο πρωῒ, ἡ καρδιά της σταμάτησε ξαφνικά, καθὼς

Πῆρε ὕστερα ἕνα ἄλλο κομμάτι χαρτὶ κι' ἔγραψε μερικὲς λέξεις, ποὺ ἔκλειναν μέσα τους ὅλη τὴν καρδιά της...

ἄκουσε τὸν ταχυδρόμο νὰ χτυπᾶη στὴ γειτονικὴ πόρτα κι' ὕστερα νὰ πλησιάζη στὴ δική της.

Ἔτρεξε στὴ σκάλα κι' εἶδε τὸ φάκελλο νὰ γλυστρᾶη κάτω ἀπ' τὴ χαραμάδα τῆς ἐξώπορτας.

Τὰ γόνατά της λύγισαν. Μὰ γιατί ἔκανε ἔτσι;... Μπορεῖ νὰ ἦταν κάποιος λογαριασμὸς ἢ καμμιὰ διαφήμιση.

Μὰ ὄχι, ὄχι, θὰ ἦταν ἀπ' τὸν Πήτερ! Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπ' τὸν Πήτερ!

Μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμανε, τὸ σήκωσε καὶ τ' ἄνοιξε.

Εἶχε μέσα μόνο δυὸ γραμμές:

«Κλαίρη, σ' ἀγαπῶ. Ἔρχομαι σπίτι».

Τὰ δάκρυα τῆς εὐτυχίας τρέχανε ἀκόμα σὰν ποτάμι πάνω στὰ χλωμὰ ἀπ' τὴ συγκίνησι μάγουλά της, καθὼς ἑτοίμαζε βιαστικὰ τὸ τηλεγράφημά της:

«Θὰ σὲ περιμένουμε, ἀγαπημένε μου, τὸ μωρό μας κι' ἐγώ».

ΤΖΟ-Υ-Σ ΚΙΖΛΑΝΤ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

'Η Ροζίν κι' ὁ Πλανσὲ κατέβασαν κατόπιν τὸ πτῶμα στὸ ὑπόγειο, ἐνῶ ὁ Ζὰν θὼρ τοὺς φύτιζε μ' ἕνα κεφί.

Τὸ "ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ"

Μιὰ ἀνατριχιαστικὴ ἀδελφοκτονία στὸ Περεμπεΐν

ΥΠΑΡΧΟΥΝ γεννημένοι ἐγκληματίες, ὅπως ὑπάρχουν καὶ μέρη, ποὺ προορίζονται γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς θέατρο ἀνατριχιαστικῶν καὶ ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων. Τέτοιο ἦταν κατὰ τὸν περασμένον αἰώνα τὸ πανδοχεῖο τοῦ Περεμπέϊγ, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄγριες περιοχὲς τῶν 'Αρδεννῶν (Γαλλία).

Μπροστὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ «πανδοχεῖο τοῦ θανάτου», ὅπως εἶχε ἀποκληθῆ, ἀποκεφαλίσθηκαν στὶς 12 'Οκτωβρίου 1833 τρεῖς ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ ἀπὸ τὸ κακουργοδικεῖο τῆς Νάντης: 'Ο Πιὲρ Μαρτέν, ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου, ἡ γυναῖκα του Μαρία κι' ὁ ὑπηρέτης τους Ζὰν Ροσέτ. 'Ο Μαρτέν, ἡ γυναῖκα του κι' ὁ ὑπηρέτης τους σκότωναν τοὺς δυστυχισμένους, ποὺ τύχαινε νὰ ζητήσουν καταφύγιο στὸ πανδοχεῖο, τεμάχιζαν τὰ πτώματά τους, ἔβραζαν τὰ κομμάτια μέσα σ' ἕνα καζάνι καὶ κατόπιν τὰ ἔθαβαν μέσα στὴ γῆ...

Πενῆντα χρόνια ἀργότερα, τὸ 1883, ἕνα καινούργιο ἐγκλημα, ποὺ εἶχε μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὰ προηγούμενα, ἐτυλιγόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο...

Τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ ἄνηκε τώρα στὴν Ροζὶν Πλανσέ, ἐγγονὴ τῶν Μαρτέν, ποὺ ζοῦσε ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της Ζὰν Θὼρ καὶ τὸ ἀδελφό της Ζὰκ Πλανσέ, ποὺ ἦταν ἀπόστρατος χωροφύλακας.

'Ο Ζὰν Θὼρ καταγόταν ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια κτηματιῶν, ἀλλ' εἶχε σπαταλήσει τὸ μερίδιό του, εἶχε βυθιστῆ σὲ χρέη καί, στὸ τέλος, εἶχε ξεπέσει ὣς τὸ σημεῖο νὰ πάρη γιὰ γυναῖκα του τὴν ἀπόγονο τῶν Μαρτέν, ποὺ κανένας ἄλλος δὲν ἤθελε νὰ τὴν κυττάξη.

Αὐτὸς ὁ γάμος τὸν εἶχε ψυχράνει μὲ τὸν ἀδελφό του Κλαύδιο, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κτηματίες τῆς περιοχῆς καὶ ποὺ ἡ περιουσία του ξεπερνοῦσε τὶς διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

'Ο Κλαύδιος εἶχε μείνει γεροντοπαλλήκαρο. Συνδεόταν, ὡστόσο, μὲ μιὰ νεαρὴ κι' ὁμορφη χήρα, τὴν 'Αλὶν Ντεδὸν κι' οἱ κάτοικοι τοῦ Περεμπέϊγ στοιχημάτιζαν ὅτι σ' αὐτὴν θ' ἄφηνε τὴν περιουσία του.

"Ετσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ Κλαύδιος ἐξαφανίστηκε. "Οπως ἡ Ντεδὸν βρισκόταν πάντα στὸ σπίτι της, ἡ ὑπόθεσι ὅτι εἶχε φύγει μαζί της, ἀποκλείστηκε ἀμέσως. Οἱ σύζυγοι Φὼρ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἄφηναν νὰ ὑπονοηθῆ ὅτι ὁ Κλαύδιος εἶχε πάει σὲ μοναστήρι. Καὶ ταυτόχρονα ἄρχισαν νὰ δίνουν διαταγὲς στοὺς ἐπιστάτες τῶν κτημάτων του, σὰν νὰ εἶχαν περάσει κι' ὅλας στὴν ἰδιοκτησία τους.

"Ολα αὐτὰ φάνηκαν ὕποπτα κι' ὁ εἰσαγγελεὺς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ γίνουν ἀνακρίσεις. 'Εφωδιασμένος μ' αὐτὴν τὴν ἐντολή, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Περεμπέϊγ πῆρε ἕνα σκυλί, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν ὀσφρησή του, τοῦ ἔδωσε νὰ μυρίση μερικὰ ροῦχα τοῦ ἐξαφανισθέντος καὶ τὸ ἄφησε ἐλεύθερο μέσα στὸ πανδοχεῖο. Τὸ σκυλὶ ἔτρεξε τότε στὸ λαχανόκηπο, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἄρχισε νὰ σκαλίζη μὲ τὰ πόδια του τὸ χῶμα, σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσκαψαν τότε σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ βρῆκαν σὲ βάθος πενήντα περίπου ἑκατοστῶν διάφορα ἀνθρώπινα ὑπολείμματα. Ἐξακριβώθηκε ταυτόχρονα ὅτι ὁ Κλαύδιος Φὼρ εἶχε πάει τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί του στὸ πανδοχεῖο.

Οἱ σύζυγοι Φὼρ κι' ὁ Πλανσὲ συνελήφθησαν τότε κι' ὁ ἀστυνόμος τοῦ Περεμπέϊγ κατάφερε νὰ τοὺς κάμη νὰ ὁμολογήσουν τὸ ἔγκλημά τους. "Οπως ἦταν ἐπόμενο, προσπάθησαν νὰ τὸ ρίξουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. 'Ο Ζὰν Φὼρ ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸν εἶχαν παρακινήσει σ' αὐτὸ ἡ γυναῖκα του κι' ὁ ἀδελφός της. Οἱ δυὸ τελευταῖοι ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, φόρτωσαν σ' αὐτὸν ὅλη τὴν εὐθύνη.

"Οπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι οἱ σύζυγοι Φὼρ εἶχαν φοβηθῆ μήπως χάσουν τὴν κληρονομιά. ἐπειδὴ ἔβλεπαν τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸν Κλαύδιο νὰ κουβεντιάζη μὲ τὸ συμβολαιογράφο τοῦ Περεμπέϊγ. Γι' αὐτὸ βιάστηκαν νὰ τὸν ἐξαφανίσουν.

— 'Η σκέψι ὅτι ἡ περιουσία τῶν Φὼρ θὰ πήγαινε σ' ἕναν ἄλλον μὲ εἶχε κάμει τρελλό, εἶπε ὁ ἀδελφοκτόνος.

'Ο Ζὰν Φὼρ εἶχε καλέσει τὸ βράδυ τῆς 18ης Νοεμβρίου τὸν Κλαύδιο στὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ φᾶνε μαζί. Μὲ τὴν εὐκαιρία, θὰ συζητοῦσαν γιὰ κάποιο χτῆμα, ποὺ ἄνηκε καὶ στοὺς δύο.

Στὸ δεῖπνο αὐτό, ἡ Ροζὶν σερβίρισε στὸν κουνιάδο της μιὰ σοῦπα μὲ ποντικοφάρμακο. 'Αλλ' ὁ Κλαύδιος ἀργοῦσε νὰ πεθάνη. 'Ο Ζὰν πῆρε τότε ἕνα λοστάρι καὶ τὸν χτύπησε μ' αὐτὸ στὸ κεφάλι...

'Η Ροζὶν κι' ὁ Πλανσὲ κατέβασαν κατόπιν τὸ πτῶμα στὸ ὑπόγειο, ἐνῶ ὁ Ζὰν Φὼρ τοὺς φώτιζε μ' ἕνα κερί.

'Εκεῖ εἶχαν ἑτοιμάσει ἀπὸ πολὺ τὰ ἀπαραίτητα σύνεργα γιὰ τὸν τεμαχισμὸ τοῦ πτώματος. 'Ο Ζὰν Φὼρ ἔκοψε πρῶτα τὸ κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ του μ' ἕνα χασαπομάχαιρο. Χρησιμοποίησε κατόπιν ἕνα πριόνι γιὰ νὰ κομματιάση τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια.

Στὸ μεταξύ, ἡ Ροζὶν εἶχε ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιὰ κι' εἶχε βάλει ἐπάνω μιὰ μεγάλη χύτρα. Μέσα σ' αὐτὴν ἔριχνε τὰ κομμάτια ποὺ ἔκοβε ὁ ἄντρας της. "Οταν ἔβραζαν καλά, τὰ ἔβγαζε ἀπὸ τὴ χύτρα κι' ἔριχνε στὴ θέσι τους ἄλλα. "Επαιρνε κατόπιν τὰ βρασμένα κομμάτια καὶ ξεχώριζε προσεκτικά, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ της, τὰ κρέας ἀπὸ τὰ κόκκαλα.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ τοὺς ἀπασχόλησε ὣς τὸ πρωΐ: "Αναψαν τότε τὸ φοῦρνο, ὅπου ἐψησαν τὸ ψωμὶ κι' ἔρριξαν μέσα τὰ κόκκαλα.

— Καὶ τὰ «κρέατα»; ρώτησε ἡ Ροζίν.

— Θὰ τὰ ρίξουμε στὰ γουρούνια, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της.

'Αλλὰ δὲν εἶχαν γουρούνια. 'Ο Ζὰν Φὼρ, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, κατέβηκε στὴν ἀγορὰ τοῦ Περεμπέϊγ κι' ἀγόρασε δυὸ καλοθρεμμένα γουρούνια, στὰ ὁποῖα ἡ Ροζὶν ἔδωσε τὰ «κρέατα», ποὺ τὰ εἶχε ἀνακατέψει μὲ πατάτες, λάχανα καὶ κουνουπίδια... Τὰ γουρούνια, ὅμως, δὲ μπόρεσαν νὰ τὰ φᾶνε ὅλα. Οἱ δύο σύζυγοι κι' ὁ Πλανσὲ πῆραν τότε τ' ἀποµεινάρια καὶ τὰ ἔβαψαν στὴν ἄκρη τοῦ λαγανόκηπου.

Μιὰ μακάβρια λεπτομέρεια: Στὴν ἴδια χύτρα ὅπου εἶχε βράσει τὰ κομμάτια τοῦ Κλαυδίου, ἡ Ροζὶν ἑτοίμασε τὴν πρωϊνὴ σοῦπα γιὰ τὰ παιδιά της. Στὴ βία της ἔξασε νὰ τὴν ἐπιπλύνη.

— Μαμά, ἔχεις ρίξει ζουμὶ ἀπὸ κρέας; τὴ ρώτησε ὁ Πιέρ, ὁ μικρὸς γυιός της. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ σοῦπα δὲν ἦταν τόσο νόστιμη!...

Τὸ ἀπόγευμα, τὸ τρίο πῆγε περίπατο σ' ἕνα ἀπόκρημνο βουνό, ποὺ ὑψωνόταν πίσω ἀπὸ τὸ Περεμπέϊγ. Οἱ σύζυγοι Φὼρ κι' ὁ Πλανσὲ σκόρπισαν μέσα στὶς ρεματιὲς τὰ ἀπανθρακωμένα κόκκαλα τοῦ θύματός τους.

Μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴ σύλληψί του, ὁ Πλανσὲ ἀπαγχονίστηκε μέσα στὸ κελλί του, χρησιμοποιώντας τὸ μαντῆλι του, ποὺ τὸ ἔδεσε γύρω στὸ λαιμό του καὶ τράβηξε τὶς δυὸ ἄκρες του μὲ τὰ χέρια του.

'Η δίκη τῶν συζύγων Φὼρ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Λίλλη καὶ τὸ δικαστήριο, ὅπως ἦταν φυσικό, τοὺς καταδίκασε σὲ θάνατο.

'Η ἐκτέλεσί τους ἔγινε ἄπως καὶ τῶν Μαρτέν, ἔξω ἀπὸ τὸ «πανδοχεῖο τοῦ θανάτου».

Ἡ καλὴ

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟ 1900

"Αλλαξε, στ' ἀλήθεια, ἡ ὄψι τοῦ κόσμου;

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ βιβλίο τῆς βαρώνης Στὰφ «Κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς», ἐξεδόθη τὸ 1900, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 58 χρόνια. Κι' ὡστόσο, ἂν τὸ ξεφύλλιζε κανεὶς σήμερα, θὰ νόμιζε πὼς ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε χιλιετηρίδες. Τέσο καταπληκτικὴ εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν ἠθῶν μεταξὺ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας. Μέσα στὰ 58 αὐτὰ χρόνια, ἄλλαξε στὴν κυριολεξία ἡ ὄψι τοῦ κόσμου. 'Αλλ' ἀκοῦστε μερικὰ ἐξωφρενικὰ πράγματα:

«"Οταν ἕνας ἄνδρας, γράφει ἡ βαρώνη Στέφ, διασταυρώνεται στὴν ἐξοχὴ μὲ μιὰ ἢ περισσότερες γυναῖκες, ποὺ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα, πρέπει νὰ τὶς χαιρετήση, χωρὶς νὰ προσηλώση τὸ βλέμμα του πάνω τους. Αὐτὸς ὁ χαιρετισμὸς σημαίνει: «Μὴ φοβᾶστε τίποτα ἀπὸ μένα. "Αν παραστῆ ἀνάγκη, θὰ σᾶς προστατεύσω».

Καὶ μιὰ θαυμασία σύστασι γιὰ τοὺς ἀρραβωνιασμένους: «Χωρὶς νὰ κατασκοπεύουμε τοὺς ἀρραβωνιασμένους, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίνουμε ποτὲ μόνους».

Καὶ ἡ βαρώνη Στὰφ συνεχίζει:

«Κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου τοῦ ἀρραβῶνος, ἂν ὁ συμβολαιογράφος ζητήση τὴν ἄδεια, ὅπως εἶναι δικαίωμά του, νὰ φιλήση τὸ χέρι τῆς μνηστῆς, αὐτὴ θὰ τοῦ τὸ δώση, ἀφοῦ συμβουλευθῆ πρῶτα μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ τὴ μητέρα καὶ τὸ μνηστῆρα της, ποὺ θὰ τῆς παράσχουν μ' ἕνα νεῦμα τὴ συγκατάθεσί τους».

Φαίνεται, ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι τῆς ἐποχῆς ξεθαρρεύονταν πολὺ εὔκολα.

'Η βαρώνη Στὰφ δὲ βρίσκει ἀξιοσύστατη τὴν ἐπίδειξι τῶν ἐσωρούχων τῆς νύφης. «Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παρατηρεῖ, δὲν εἶναι εὐχάριστο στὸ μέλλοντα σύζυγο».

'Αλλὰ νὰ μερικὲς ἄλλες περίεργες συμβουλές:

«'Η νύφη μπορεῖ νὰ χορέψη καντρίλλιες μ' ἐκείνους ποὺ θὰ τῆς τὸ ζητήσουν. 'Αλλὰ τὰ βάλς τὰ φυλάει μόνο γιὰ τὸν ἄντρα της».

«"Οταν συναντᾶη κανεὶς δύο νεονύμφους, πρέπει νὰ κάνη πὼς δὲν τοὺς εἶδε». (Προφανῶς, γιὰ νὰ μὴ διακόψη τοὺς ἐρωτικοὺς ρεμβασμούς τους).

«"Οταν μιὰ γυναῖκα θέλεται ἕναν ἄνδρα μόνο του στὸ σπίτι της, πρέπει ν' ἀφίνη τὴν πόρτα ἀνοιχτή».

«Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα πρέπει νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι της ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο, γιὰ νὰ μὴ δώση ἀφορμὴ σὲ δυσάρεστα σχόλια».

Χωρὶς τὸ βιβλίο τῆς βαρώνης Στάφ, θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβουμε τὰ μυθιστορήματα τοῦ περασμένου αἰῶνα ἢ καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ τωρινοῦ.

'Απὸ τὸ βιβλίο της μαθαίνουμε π. χ., ὅτι τὸ μεσημέρι δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ καλέση κανεὶς σὲ τραπέζι παρὰ μόνο συγγενεῖς ἢ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε ἰδιαίτερο σύνδεσμο. 'Εξαίρεσι αὐτοῦ τοῦ κανόνα, γινόταν μόνο στὴν ἐξοχή.

«Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἐπισκέψεως, λέει ἡ βαρώνη Στάφ, ἕνας ἄνδρας πρέπει νὰ κρατάη τὸ καπέλλο του στὰ γόνατα καὶ νὰ μὴν τὸ ἀφίνη οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια του. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἀποθέση κάπου». (Γιατί; Μήπως ἀπὸ τὸ φόβο, ὅτι, ἂν εἶχε ἐλεύθερα τὰ χέρια του, θὰ μποροῦσε νὰ γυμήση πάνω στὴν οἰκοδέσποινα;).

Οἱ δυστυχισμένοι οἱ ἄντρες δὲν ἔχαν ἐλεύθερα τὰ χέρια τους οὔτε στὸ χορό. «Οἱ ἄνδρες, λέει ἡ βαρώνη Στάφ, κρατάνε μὲ τὸ ἕνα τους χέρι τὸ κλάκ τους πρὸς τὰ κάτω καὶ ταυτόχρονα σηκώνουν φηλὰ τὸ καπέλλο τῆς γυναίκας μὲ τὴν ὁποία χορεύουν».

Καὶ προκειμένου γιὰ τοὺς στρατιωτικούς:

«Οἱ οἰκοδεσπότες ποὺ δέχονται στὸ σπίτι τους, σὲ χαρευτικὴ συγκέντρωσι, ἕναν ἀξιωματικό, πρέπει νὰ τοῦ πάρουν τὸ ξίφος του, λέγοντάς του: «'Αφοπλισθῆτε, λοιπόν, λοχαγὲ» (ἢ συνταγματάρχα, κλπ.).

Τὸ πένθος ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο γιὰ τοὺς ἐπιζῶντας. Οἱ γυναῖκες ἔπρεπε νὰ φοροῦν μαῦρα ἐπὶ 18 μῆνες. Τὰ ἄνθη καὶ τὰ κοσμήματα ἀπαγορεύονταν ἀπόλυτα. 'Η χήρα ἔπρεπε νὰ φορῆ ἐπὶ ἕξη μῆνες, πλερέζα. «'Αν, ὅμως, μπορούσε, θὰ ἦταν καλὸ νὰ κρατήση τὴν πλερέζα περισσότερο, λέει ἡ βαρώνη Στάφ. "Αν ἡ ζέπλερέζα περισσότερο, θὰ ἦταν καλὸ νὰ κρατήση τὴν πλερέζα περισσότερο, λέει ἡ βαρώνη Στάφ. "Αν ἡ ζέστη εἶναι ἀποπνικτική, ἐπιτρέπεται νὰ τὴν παραμερίση στὴ εἶναι ἀποπνικτική, ἐπιτρέπεται νὰ τὴν παραμερίση στὴν πλάτη, λίγο, μὲ τὸν δρο, ὅμως, ὅτι θὰ τὴν κατεβάση καὶ πάλι, λίγο, μὲ τὸν δρο, ὅμως, ὅτι θὰ τὴν κατεβάση καὶ πάλι, μόλις χρειασθῆ». 'Αλλά, μετὰ τὸν τρίτο μῆνα, ἡ χήρα μποροῦσε ν' ἀνοίξη τὸ πιάνο της ἢ ν' ἀνεβῆ σὲ ποδήλατο.

Κατὰ τὴ βαρώνη Στὰφ πάντοτε, μιὰ νέα μποροῦσε νὰ πάη μόνη της μόνο στὴν ἐκκλησία! "Αν, ὅμως, ἡ ἐκκλησία ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ἀξιοσέβαστο πρόσωπο. Οἱ γνωστοί της, ὅταν τὴν συναντοῦσαν στὸ δρόμο, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν αἰδημοσύνη της, ἔπρεπε νὰ κάμουν πὼς δὲν τὴν ἔβλεπαν.

Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα σᾶς εἴπαμε, μπορεῖτε νὰ συγκρίνετε τὰ ἤθη τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μ' ἐκεῖνα τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνα. Θὰ νομίσετε σίγουρα πὼς πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους κάποιου ἄλλου πλανήτη ἢ πὼς ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε χιλιετηρίδες. Κι' ὡστόσο, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μᾶς χωρίζουν μόνο 58 χρόνια.

ΤΡΙΕΤΕΙΣ ΑΣΣΟΙ ΣΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Στὴν πρωτεύουσα τῆς Σουηδίας, μιὰ νεαρὰ καθηγήτρια τῆς γυμναστικῆς καὶ τῆς κολυμβήσεως ἵδρυσε μιὰ σχολὴ στὴν ὁποία μαθαίνει κολύμπι ἀποκλειστικὰ σὲ παιδάκια ἡλικίας δυὸ χρόνων. 'Η δεσποινὶς Μπένγκτσον ἀπαλλάσσει πρωϊστως τοὺς μικροὺς μαθητάς της ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ νεροῦ. Τοὺς δένει κατόπιν μιὰ ζώνη μὲ φελλοὺς γύρω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ τοὺς φέρνει σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ νερό. Μὲ τὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζει οἱ μικροὶ γίνονται μέσα σὲ τρεῖς μῆνες ἄριστοι κολυμβηταί. Τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι, οἱ τριετεῖς πλέον μαθηταί, μαθαίνουν καὶ τὶς καταδύσεις. "Ετσι ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ἀποφοιτήσουν εἶναι σωστοὶ ἄσσοι στὸ κολύμπι.

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

Τὰ σκυλάκια, ποὺ μεγαλώνουν μαζὶ μὲ μικρὰ παιδάκια προσκολλῶνται σ' αὐτὰ καὶ τοὺς εἶναι ἀφάνταστα ἀφοσιωμένα. Τὸ ἐνταντανὲ αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος γιατί δείχνει εὐγλωττα ὅλη τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ στοργὴ ποὺ τρέφει ἡ σκυλίτσα Βάλντι γιὰ τὸ μικρὸ ἀφεντικό της, τὸν Χάνς. Ἐνῶ ἡ μητέρα τοῦ πιτσιρίκου παίρνει τὸ μπάνιο της, στὰ νερὰ μιᾶς λίμνης τῆς Βαυαρίας, ἡ Βάλντι μένει στὴν ὄχθη μαζὶ μὲ τὸ Χάνς καὶ φροντίζει γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ μικροσκοπικοῦ κυρίου της, μὴ ἀφίνοντάς τον στιγμὴ ἀπ' τὰ μάτια της. "Οταν θὰ ἔρθη ἡ ὥρα νὰ παίξουν μαζὶ στὸ νερὸ ἡ φρόνιμη καὶ προβλεπτικὴ Βάλντι δὲ θὰ τὸν ἀφίση νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ξηρὰ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει.

ΣΤΟ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΜΕΝΟ ΝΕΟ ΔΕΛΧΙ

Μιὰ ὁλόκληρη συνοικία τοῦ Νέου Δελχί, τῆς πρωτευούσης τῶν 'Ινδιῶν, πλημμύρισε πρὸ ἡμερῶν ὕστερα ἀπὸ κατακλυσμιαίες βροχὲς καὶ χιλιάδες κατοίκων ἀποκλείστηκαν στὰ σπίτια τους καὶ στὰ γραφεῖα τους ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες. Στὴ φωτογραφία μας τὸ κτίριο τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτο πάτωμα σκεπάστηκε ὁλόκληρο ἀπ' τὰ νερὰ ὑποχρεώνοντας τοὺς ὑπαλλήλους νὰ ἀνέβουν στὰ ὑψηλότερα πατώματα γιὰ νὰ σωθοῦν. "Οσοι ἤθελαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ κτίριο καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι καλοὶ κολυμβηταί, γιατὶ κατὰ τὰ δυὸ πρῶτα εἰκοσιτετράωρα τῆς πλημμύρας τὸ ὕψος τῶν νερῶν ξεπερνοῦσε κατὰ πολὺ τὸ κανονικὸ ἀνάστημα ἑνὸς ἀνθρώπου.

ΠΟΥΛΜΑΝ ΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΝΕΣΕΙΣ

Τὰ νέα πολυτελέστατα ποιλμαν τῆς γερμανικῆς ἑταιρείας «Ἔξπρες τῆς Βαυαρίας» ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὴ σιγκοινωνία, μεταξὺ Μονάχου καὶ διαφόρων γειτονικῶν πόλεων, εἶναι ἀληθινὰ θαύματα τεχνικῆς καὶ ἀνέσεων. Διαθέτουν εἰδικὸ χῶρο κάτω ἀπὸ τὸ δάπεδο γιὰ τὶς ἀποσκευές, ὥστε αὐτὲς νὰ μὴ σκονίζωνται κατὰ τὸ ταξεῖδι, ὅλα δὲ τὰ καθίσματά τους μεταβάλλονται σὲ ἀναπαυτικὰ ἀγαλλιτορ. Εἶναι ἀκόμα ἐφοδιασμένα μὲ δέκτες ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν ἐπιβατῶν. Οἱ ἐπιβάτες ἔχουν στὴ διάθεσί τους καὶ μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ κουζίνα. Στὴ φωτογραφία μας ἡ συνοδὸς τοῦ λεωφορείου ἑτοιμάζει στὴν κουζίνα αὐτὴ καφέ.

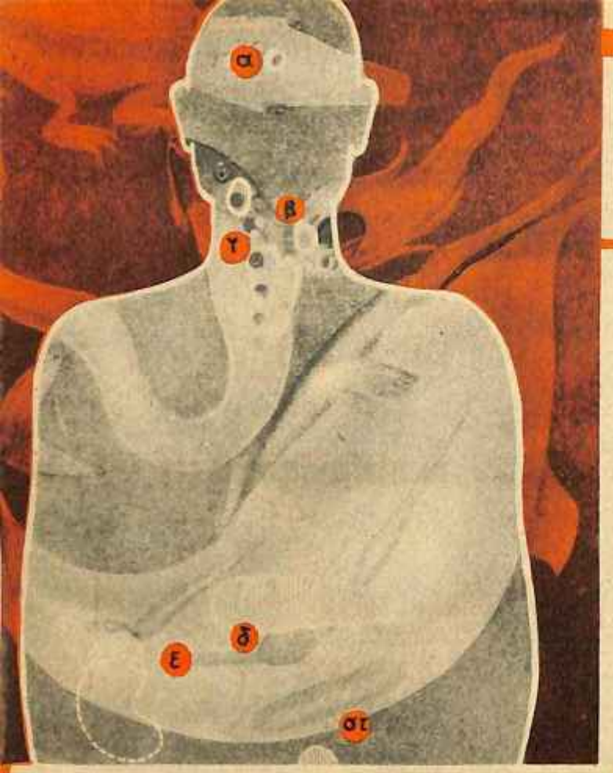

Οι ένδοκρινείς άδένες είναι ύπολείμματα όργάνων άκρηστευμένων πιά, πού ύπήρχαν στά ζωϊκά όντα άπ' τά όποία προήλθε ό άνθρωπος. Έτσι, ένα «μάτι» τών πρωτόγονων άμφιβίων έχει γίνει σήμερα ή ύπόφυσις (α). Τά βρόγχια τών πρώτων σπονδυλωτών έγιναν ό θυρεοειδής (β). Τά βράγχια τών πρωτόγονων φαριών έχουν μεταβληθή στούς παραθυρεοειδείς καί τόν θύμο (γ). Ένας άδήν τών φαριών έχει γίνει τό πάγκρεας (δ). Τό διανεφρικόν σώμα τών πρώτων φαριών μετεβλήθη στά έπινεφρίδια (ε). Καί ό μεσόνεφρος έγινε ένα μέρος τών άνδρικών γεννητικών όργάνων (στ).

Θεραπεύουν την άρθρίτιδα, την ψωρίασι, τό άσθμα

Οι ΟΡΜΟΝΕΣ μας

συνθήκες τή ζωή μας

ΜΙΑ άπό τίς έκπληκτικώτερες άνακαλύψεις τής τελευταίας δεκαετίας ήταν οι συνθετικές όρμόνες τοῦ τύπου τής κορτιζόνης. Οι χημικές αύτές ούσίες έχουν μιά μυστηριώδη ίκανότητα νά διορθώνουν τίς λειτουργικές άνωμαλίες τοῦ όργανισμοῦ μας. Συγχρόνως όμως παρουσιάζουν σοβαρές καί κάποτε έπικίνδυνες παρενέργειες.

Γι' αύτό οι γιατροί είχαν παρομοιάσει τίς πρῶτες τέτοιες όρμόνες μέ άτίθασσα άλογα, πού μποροῦν νά βλάψουν μέ μιά κλωτσιά τους έκείνους πού βοηθοῦνε.

Τώρα όμως οι έρευνηταί τιθασσέψανε τίς ούσίες αύτές καί τούς φορέσανε χαλινάρια... Μ' άλλα λόγια, παρασκεύασαν νέες όρμόνες, πού δίνουν εύεργετικά άποτελέσματα κατά τής άρθρίτιδος, διαφόρων δερματικῶν παθήσεων καί άλλεργικῶν καταστάσεων (άσθμα), χωρίς νά έχουν συγχρόνως καί δυσάρεστες έπιδράσεις.

Οι όρμόνες γενικά δέν ένεργοῦν καθόλου στίς μολυσματικές άσθένειες, γιατί δέν έπηρεάζουν τά μικρόβια. Έπιδροῦν όμως ίσχυρά στό μεταβολισμό, δηλαδή στίς χημικές μεταβολές τῶν ζωντανῶν κυττάρων, άπ' τίς όποῖες έξαρτᾶται όλη ή λειτουργία τοῦ όργανισμοῦ. Ρυθμίζουν λοιπόν κάθε τι πού συμβαίνει μέσα μας, άπ' τή γέννησι ὡς τό θάνατό μας.

Ή φυσική όρμόνη «ύδροκορτιζόνη» παράγεται κανονικά μέσα στό σῶμα μας άπό τά έπινεφρίδια, δυό μικρούς άδένες πού βρίσκονται πάνω άπ' τά νεφρά. Αύτή συντελεί στήν παραγωγή τῆς πρόσθετης ένεργείας πού χρειάζεται ό όργανισμός μας σέ κάθε έκτακτη άνάγκη. Καταπραΐνει τούς πόνους καί τόν έρεθισμό τῶν κυττάρων. Ρυθμίζει τήν ίσορροπία άλατιοῦ καί νεροῦ μέσα στόν όργανισμό μας. "Οταν λοιπόν λειτουργοῦν καλά τά έπινεφρίδια, νοιώθομε ζωτικότητα καί εὐεξία.

Οι γιατροί πού άνακάλυψαν τό ρόλο αύτῶν τῶν όρμονῶν, ἦταν φυσικό γά τίς παρασκευάσουν συνθετικά καί νά τίς χορηγήσουν σέ περιπτώσεις άνωμαλιῶν τοῦ μεταβολισμοῦ. Παρατήρησαν όμως δυστυχῶς ὅτι, ἐνῶ διώρθωναν τίς άνωμαλίες αύτές, έπιδροῦσαν ἄσχημα σέ ἄλλα μέρη τοῦ όργανισμοῦ.

Προκαλοῦσαν π.χ. τή συγκράτησι πολλοῦ ἁλατιοῦ καί νεροῦ στούς ἱστούς, κι' ἐπομένως οἰδήματα καί ἐπικίνδυνη ἐπιβάρυνσι τῆς καρδιᾶς. Συντελοῦσαν στή δημιουργία ἕλκους, αὐξάνοντας ὑπερβολικά τίς ἐκκρίσεις τοῦ στομάχου. Ἀνέβαζαν τήν πίεσι, μαλάκωναν τά ὀστᾶ, ἔκαναν νά ἐμφανισθῆ ζάχαρο στό αἷμα. Ἐπιτάχυναν τίς πνευματικές λειτουργίες —ἔτσι πού νόμιζε κανείς πώς βρισκόταν στά σύννεφα— ὁδηγῶντας ὅμως τελικά σέ ψυχοπάθειες.

Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους, ἔμεινε μᾶλλον περιωρισμένη ἡ χρῆσι τῆς ὑδροκορτιζόνης, παρ' ὅλα τά εὐεργετικά της ἀποτελέσματα.

Ὑστερα ὅμως οἱ ἐρευνηταί σκέφθηκαν νά τροποποιήσουν κάπως τή χημική της αὐνθεσι, ἔτσι ὥστε νά χάση τίς δυσάρεστες ἐπιδράσεις της. Πραγματικά, παρασκεύασαν τό 1955 ἕνα παράγωγό της, τήν «πρεντνιζολόνη», πού πῆρε τήν ἐμπορική ὀνομασία «Μετικορτελόν». Αὐτή ἦταν 3—5 φορές ἰσχυρότερη ἀπ' τήν ὑδροκορτιζόνη, ἐνῶ συγχρόνως δέν παρουσίαζε τούς κινδύνους πού ἀναφέραμε. Οἱ γιατροί τή μεταχειρίσθηκαν πιό ἐλεύθερα γιά τήν ἀρθρίτιδα, τό ἄσθμα καί τίς δερματικές παθήσεις. Εἶχε ὅμως κι' αὐτή τό μειονέκτημα νά προκαλῆ κάποτε ἕλκη.

Τό 1956, σημειώθηκε μιά ἱστορική ἐπιτυχία: Παρασκευάσθηκε ἡ συνθετική ὁρμόνη «τριαμκινολόνη» ἡ «Ἀριστοκόρτ» καί θαυματοὐργησε σέ πολλούς ἀρθριτικούς, πού δέν εἶχαν μπορέσει γιά διαφόρους λόγους νά θεραπευθοῦν μέ τίς παλαιότερες ὁρμόνες. Αὐτή δέ συγκρατοῦσε ἁλάτι καί νερό στούς ἱστούς καί δέν προκαλοῦσε οἰδήματα, οὔτε ἕλκη, οὔτε διέγερσι τοῦ ἐγκεφάλου. Ἦταν ἡ πιό ἀκίνδυνη ἀπ' ὅσες εἶχαν δοκιμασθῆ ὡς τότε.

Ὡστόσο εἶχε κι' αὐτή ὡρισμένα μειονεκτήματα: Στά 20ο/ο τῶν περιπτώσεων, ἡ συνεχής χρῆσι της ἔφερνε ἀπώλεια βάρους, ὑπνηλία, ἀδυναμία καί ἀτροφία τῶν μυῶν. Πάντως, οἱ ἐπιτυχίες της ἦταν τόσο σημαντικές, ὥστε οἱ γιατροί τή χρησιμοποίησαν συστηματικά.

Συγχρόνως ἀνακάλυψαν ἐντελῶς τυχαίως ὅτι, μαζί μέ τήν ἀρθρίτιδα, θεράπευε καί μιά ἄλλη ἐπίμονη καί μυστηριώδη ἀσθένεια: τήν ψωρίασι. Τά ἀποτελέσματά της διετηροῦντο μόνιμα, ἐφόσον συνεχιζόταν ἡ χορήγησί της σέ μικρές καί ἀπολύτως ἀνεκτές δόσεις.

Τέλος, τό «Ἀριστοκόρτ» χορηγήθηκε σέ πολλές ἐλαφρότερες ἀλλεργικές καί δερματικές παθήσεις, γιά τίς ὁποίες οἱ γιατροί δέν εἶχαν μεταχειρισθῆ ὡς τότε ὁρμόνες, γιατί θεωροῦσαν τίς παρενέργειές τους σοβαρώτερες ἀπ' αὐτές τίς παθήσεις.

Ἡ ἴδια ὁρμόνη παρασκευάσθηκε ἀπό ἄλλο ἐργοστάσιο μέ τήν ἐμπορική ὀνομασία «Κενακόρτ». Ἔχει δέ χορηγηθῆ ὡς τώρα μ' ἐπιτυχία σέ περισσότερους ἀπό 1 ἑκατομμύριο πάσχοντες.

Στό μεταξύ, βρέθηκε ἀκόμα μιά ὁρμόνη, συγγενής μέ τίς προηγούμενες, καί ὀνομάσθηκε «Μεντρόλ». Αὐτή φαίνεται ὅτι ἔχει μεγαλύτερη δραστικότητα καί λιγώτερες παρενέργειες ἀπ' ὅλες τίς προηγούμενες. Βρίσκεται ὅμως ἀκόμα στό πειραματικό στάδιο.

Πάντως, οἱ γιατροί διαθέτουν σήμερα ἕνα ἀρκετά πλούσιο ὁπλοστάσιο ἀπό ὁρμόνες, μποροῦν δέ νά διαλέξουν μεταξύ τους τήν καταλληλότερη γιά κάθε περίπτωσι, ἤ καί νά συνδυάσουν ὡρισμένες ἀπ' αὐτές σέ μικρές δόσεις ὥστε ν' ἀποφύγουν τά μειονεκτήματα τῆς καθεμιᾶς.

★

Ἡ μελέτη τῶν ὁρμονῶν ἀποκτᾶ ὁλοένα μεγαλύτερη σημασία γιά τήν ἰατρική ἐπιστήμη. Οἱ γιατροί ξέρουν σήμερα ὅτι οἱ φυσικές καί πνευματικές ἰδιότητες τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἡ ἰδιοσυγκρασία του, ἡ ψυχοσύνθεσί του, ὁ χαρακτήρας του κι' ἡ συμπεριφορά του ἐν γένει ἐξαρτῶνται ἀπό εἰς χημικές αὐτές ούσίες, πού ὑπάρχουν σέ μικρές ποσότητες στόν όργανισμό μας.

Γιατί ἄλλος ἄνθρωπος ἔχει θάρρος κι' ἄλλος πανικοβάλλεται εὔκολα, ἕνας εἶναι ψηλός κι' ἄλλος κοντός, ἕνας ἀγαπάει τή μουσική κι' ἄλλος ὄχι, ἕνα παιδί εἶναι ἄτακτο κι' ἄλλο ἡσυχο, ἕνας ἀδελφός γίνεται ἐγκληματίας κι' ἄλλος ἐπιτυγχάνει στή ζωή του;

Σ' αὐτές, καί σέ χιλιάδες παρόμοιες ἐρωτήσεις, ἡ ἀπάντησι εἶναι μία: "Ολα ἐξαρτῶνται ἀπό τήν ποσότητα τῶν ὁρμονῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀκόμη κι' οἱ ψυχικές ἀνωμαλίες καί οἱ διάφορες μορφές τρέλλας φαίνεται πώς ἔχουν αὐτή τήν προέλευσι. Οἱ ὁρμόνες ἐξασφαλίζουν τήν ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ μας καί τήν ἁρμονική συνεργασία τῶν διαφόρων ὀργάνων.

Νά γιατί πῆρε τελευταίως τόση ἀνάπτυξι ἡ ἐνδοκρινολογία, δηλαδή ὁ ἰατρικός κλάδος πού ἀσχολεῖται μέ τούς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες, πού παράγουν τίς διάφορες ὁρμόνες καί τίς διοχετεύουν στό αἷμα.

Πρίν ἀπό λίγα χρόνια, οἱ κάτοικοι τῆς Φιλαδελφείας εἶχαν ἀναστατωθῆ ἀπό τήν περίπτωσι ἑνός ἀνθρώπου 27 χρόνων, πού εἶχε κακοποιήσει κτηνωδῶς δυό παιδάκια. Ἕνας ἐνδοκρινολόγος πού ἀσχολήθηκε μέ τήν περίπτωσί του, ὑπέδειξε τότε ὅτι τά χαρακτηριστικά του πρόδιναν τίς ἐγκληματικές αὐτές τάσεις του, ὅταν τά πρόσεχε κανείς λίγο: Εἶχε χοντρή φυσιογνωμία, λαιμό ταύρου καί πηγοῦνι τραβηγμένο πρός τά μέσα.

Τό στραβό στόμα του ἄφινε νά φαίνωνται τά χαλασμένα, ἀραιά καί πρασινωπά δόντια του καί τά μάτια του ἦταν γουρλωτά καί πεταγμένα πρός τά ἔξω, κάτω ἀπ' τά πυκνά καί ἄταχτα φρύδια του. Τά φυσιογνωμικά αὐτά γνωρίσματα χαρακτήριζαν ἕνα «θυμοκεντρικό» τύπο (στόν ὁποῖο δηλαδή ἐπικρατοῦσε ὁ θύμος ἀδήν), μέ ὑπερλειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος καί ἀτροφία τῶν παραθυρεοειδῶν. Ἡ ἀνωμαλη λειτουργία ὅλων αὐτῶν τῶν ἀδένων μαζί εἶχε δημιουργήσει τή φυσιογνωμία πού περιγράψαμε, μαζί μέ μιά ἔμφυτη ροπή πρός τό ἔγκλημα.

"Ενας ἐνδοκρινολόγος θά μποροῦσε ἴσως νά προλάβη τό κακό καί νά θεραπεύση αὐτές τίς ὁλέθριες τάσεις του, ἄν τόν ἀναλάμβανε ἐγκαίρως.

★

Ἐνῶ τέτοιοι ἐγκληματικοί τύποι εἶναι μᾶλλον σπάνιοι, ἀφθονοῦν ἀπεναντίας ἐκεῖνοι πού ὑποφέρουν ἀπό ὑπερθυρεοειδισμό, ἀπό ὑπερβολική δηλαδή λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος καί ὑπερπαραγωγή τῆς ὁρμόνης του, τῆς «θυροξίνης». Μπορεῖ κανείς νά τούς παρομοιάσει μέ καζάνια πού λειτουργοῦν μέ μεγάλη πίεσι κι' εἶναι ὑποκείμενα κάθε στιγμή σέ ἔκρηξι. Βρίσκονται σέ μιά συνεχῆ ὑπερέντασι, ἀπ' τή μεγάλη ποσότητα νευρικῆς ἐνεργείας πού παράγεται μέσα τους καί πού μένει συμπιεσμένη καί ἀχρησιμοποίητη.

Ἡ ἀνωμαλία αὐτή εἶναι γνωστή μέ τρεῖς ὀνομοσίες: ὑπερθυρεοειδισμός, ἐξώφθαλμος βρογχοκήλη (ἐπειδή τά μάτια προεξέχουν πολύ ἀπ' τίς κόγχες) καί θυροτοξίνωσις (γιατί πρόκειται πραγματικά γιά μιά δηλητηρίασι μέ θυροξίνη).

Ἡ ἀδρεναλίνη εἶναι μιά ἄλλη ὁρμόνη πού κυβερνάει τή συμπεριφορά μας. Λέγεται ἀλλοιῶς καί «ὁρμόνη τοῦ θυμοῦ». "Οταν πλεονάζη, σπρώχνει τόν ἄνθρωπο σέ βίαιες καί ἐπιθετικές ἐνέργειες. Στόν πόλεμο, ἕνας τέτοιος τύπος γίνεται ἥρως καί παρασημοφορεῖται. Σέ καιρό εἰρήνης ὅμως, μπορεῖ νά εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος ταραχοποιός. Στήν περίσσεια ἀδρεναλίνης ὀφείλεται ἡ συμπεριφορά πολλῶν «ἀνυπόφορων» παιδιῶν.

Ἀλλά κι' ἡ σχιζοφρένεια ἔχει πιθανώτατα αὐτή τήν προέλευσι. Πράγματι, οἱ τελευταῖες πρόοδοι τῆς ἰατρικῆς ἔχουν ἀποδείξει ὅτι πολλοί σχιζοφρενεῖς παρουσιάζουν ὀργανικές διαφορές ἀπό τούς ἄλλους, τούς κανονικούς ἀνθρώπους. Ὑποφέρουν δηλαδή ἀπό μιά ἀνωμαλία τῶν ἐπινεφριδίων πού διεγείρονται ἀπό τήν ὑπόφυσι.

Γι' αὐτό ἐφαρμόζεται τώρα κατά τῆς σχιζοφρενείας μιά ἐγχείρησι πού λέγεται «λοβοτομία» καί πού συνίσταται στήν ἀποκοπή ὡρισμένων ἱστῶν τοῦ ἐγκεφάλου πού ἐπηρεάζουν τή λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Μερικές μέρες μετά τή χειρουργική αὐτή ἐπέμβασι, ὁ ἀσθενής μπορεῖ πιά νά σηκωθῆ. Εἶναι δέ πιά ἤρεμος καί σχεδόν λογικός.

Ἀντί γι' αὐτήν ὅμως τήν ἐγχείρησι, θά χρησιμοποιοῦνται ἀσφαλῶς στό προσεχές μέλλον κατάλληλες ὁρμόνες, πού θά ἐξουδετερώνουν τίς ἀνωμαλίες τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων καί θά γιατρεύουν ἔτσι τούς σχιζοφρενεῖς.

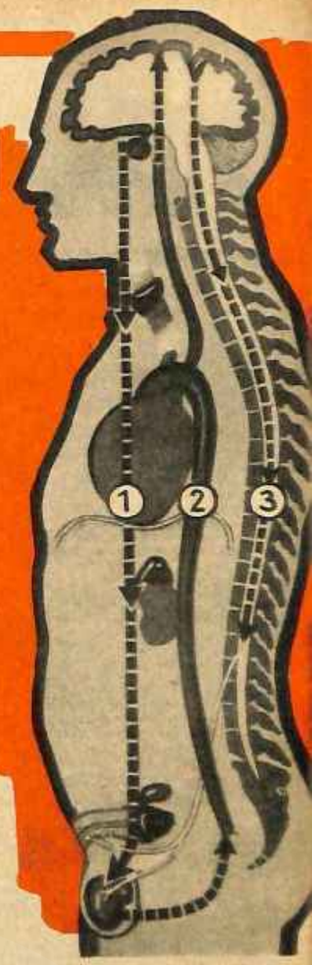

Ἡ ὑπόφυσις, ὁ θυρεοειδής καί τά ἐπινεφρίδια διεγείρουν τούς γεννητικούς ἀδένες, προκαλῶντας τήν παραγωγή τῶν ὁρμονῶν τους (1). Ὑστερα οἱ ὁρμόνες αὐτές μεταφέρονται μέ τό αἷμα (2) ὡς τό ἀντίστοιχο ἐγκεφαλικό κέντρον, πού ἐρεθίζεται ἀπ' αὐτές καί μεταδίδει τή διέγερσι στά γεννητικά ὀργανα διά μέσου τῆς σπονδυλικῆς στήλης (3).

Ἀλλά κι' ὁ ἀλκοολισμός ὀφείλεται, σέ πολλές περιπτώσεις, σέ κακή λειτουργία τῆς ὑποφύσεως, τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ ἀδένος πού ρυθμίζει τούς γεννητικούς καί τά ἐπινεφρίδια. "Οταν δέν λειτουργοῦν κανονικά αὐτοί οἱ ἀδένες, τό ἄτομο αἰσθάνεται συνεχῶς κάτι σάν ἀγωνία καί κακοδιαθεσία, καί ζητάει τότε ἀνακούφισι στό ἀλκοόλ.

★

Ἀπ' ὅλες ὅμως τίς ὁρμόνες, ἐκεῖνες πού ἐπηρεάζουν βαθύτερα τή συμπεριφορά μας εἶναι οἱ γεννητικές.

Στόν ἄντρα, ἡ τεστοτερόνη ἀρχίζει νά παράγεται σέ ἀξιόλογη ποσότητα ἀφ' ὅτου πλησιάζει στήν ἐφηβεία. Ἐπηρεάζει κάθε ἱστό τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος. Σ' αὐτήν ὀφείλεται ἡ βαρεία φωνή, τά γένεια κι' ἄλλα δευτερεύοντα χαρακτηριστικά τοῦ ἄντρα.

Οἱ ωοθῆκες τῆς γυναίκας παράγουν δυό σπουδαῖες ὁρμόνες: τήν ἐστραδιόλη καί τήν προγεστερόνη.

Γενικά, ἡ χορήγησι ὁρμονῶν, μέ ἐνέσεις κυρίως, ἀποδείχθηκε πολύ ὠφέλιμη ὅταν εἶναι ἀνεπαρκεῖς οἱ ούσίες αὐτές στόν ὀργανισμό. Ὅταν ἀντιθέτως ὑπάρχη ὑπερπαραγωγή ὡρισμένων ὁρμονῶν, διορθώνεται μέ τήν ἀφαίρεσι ὁλόκληρου ἤ ἑνός μέρους τοῦ ἀδένος πού τίς παράγει.

Μιά νεώτερη μέθοδος, γιά τήν ἀντικατάστασι τῶν ἐνδεών ὁρμονῶν, εἶναι ἡ μεταφύτευσι ἀδένων ἀπό ἄνθρωπινο ἔμβρυον (ἰδίως τῶν γεννητικῶν, τοῦ θυρεοειδοῦς καί τῶν ἐπινεφριδίων). Στήν καινούργια τους θέσι, οἱ ἀδένες αὐτοί ἐξακολουθοῦν νά λειτουργοῦν κανονικά καί νά παράγουν τίς πολύτιμες ὁρμόνες τους. Ἀποδείχθηκε δέ ὅτι συνεχίζεται ἡ λειτουργία τους ἀκόμα κι' ὕστερα ἀπό ἕνα ἔτος.

Ἡ τομή αὐτή τῆς ὑποφύσεως δείχνει τήν πολύπλοκη ἐσωτερική κατασκευή αὐτοῦ τοῦ σπουδαιοτάτου ἀδένος.

Γυναίκες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΡΟΥΘ Η ΜΩΑΒΙΤΙΣΣΑ

ΠΕΘΑΝΕ ὁ Ἐλιμέλεχ στὴ Μωὰβ κι' οἱ δυὸ γυιοί του παντρεύτηκαν γυναῖκες Μωαβίτισσες, τὴ Ρούθ καὶ τὴν Ὀρφά. Πέθαναν κι' αὐτοὶ σὲ δέκα χρόνια κι' ἀπόμεινε ἡ μητέρα τους ἡ Νοεμὶ, μονάχη μὲ τὶς νύφες της. Ἡ φτώχεια ἄρχισε νὰ τὶς παιδεύῃ σκληρά. Γιατὶ δὲν εἶχαν δική τους περιουσία, μήτε χωράφια νὰ τὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ παίρνουν τὸ σπόρο τους. Οἱ μέρες τους ἦταν ἄσχημες. Λαχταροῦσαν κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ψωμί. Ἔκλαιγε τὶς νύχτες ἡ Νοεμὶ καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴν ἀναπαύσῃ. Ἦταν γερόντισσα, μὰ ὅπως φαίνεται εἶχε χρόνια ἀκόμη μπροστά της. Ὡς πότε θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ κακό; Ὡς πότε θὰ τοὺς βάραιναν ἡ πεῖνα κι' ἡ ἀνέχεια; Ἡ Νοεμὶ ἤξερε πὼς τίποτε δὲ μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ. Ἦταν καταδικασμένες νὰ πεθάνουν κι' οἱ τρεῖς. Ὅσες πόρτες κι' ἂν χτύπησαν, σ' ὅσους κι' ἂν ἁπλωσαν τὸ χέρι, κανεὶς δὲ γύρισε νὰ τὶς δῇ, Γιατὶ ὁ χορτάτος σπάνια κυττάζει τὸν πεινασμένο.

Δὲν ἦταν ἡ Μωὰβ πατρίδα τῆς Νοεμί. Ἦταν ἡ Βηθλεέμ. Μὰ εἶχε φύγει ἀπὸ ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τοὺς δυὸ γυιούς της. Στὸν πλούσιο ἐκεῖνο τόπο, εἶχε πέσει ξαφνικὰ λιμὸς καὶ ξηρασία. Πέθαιναν οἱ ἄνθρωποι στοὺς δρόμους καὶ τὰ κοπάδια ἀποδεκατίζονταν. Σὰν νὰ εἶχε ἁπλωθῇ παντοῦ ἡ κατάρα τοῦ Ἰεχωβᾶ, δὲν ἄφηνε τὰ πλάσματά του νὰ δοῦν μιὰ καλὴ μέρα. Πῆραν τότε τὰ μάτια τους οἱ κάτοικοί της καὶ πῆγαν νὰ κάνουν τὴν τύχη τους ἀλλοῦ. Ὁ Ἐλιμέλεχ, ἡ Νοεμὶ καὶ τὰ παιδιά τους, ἔφτασαν στὴ Μωὰβ ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις. Βασανίστηκαν λίγο ὥσπου νὰ σηκώσουν κεφάλι. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ξανάφτιαξαν τὴ ζωή τους.

— Τὰ βάσανά μας πέρασαν, ἔλεγε ὁ Ἐλιμέλεχ στὴ γυναῖκα του. Ὁ Θεὸς δὲ μᾶς ἄφησε νὰ χαθοῦμε. Ξερριζωθήκαμε βέβαια ἀπὸ τὸν τόπο μας, μὰ κι' ἡ Μωὰβ δὲν εἶναι ἄσχημη. Ἐδῶ θὰ ζήσουμε πιὰ κι' ἐδῶ θὰ πεθάνουμε. Ἂς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομα τοῦ Κυρίου, ποὺ μᾶς ἔδωσε μιὰ γωνιὰ στὴν ἀπέραντη γῆ του. Μιὰ γωνιὰ ν' ἀκουμπήσουμε...

Ἡ Νοεμὶ χαιρόταν κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε τὸν ἄντρα της νὰ ἐξυμνῇ τ' ὄνομα τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ. Γιατὶ μέσα της τὴν κατέτρωγε ἕνας φόβος. Ἕνας φόβος παράξενος, σὰν νὰ προαισθανόταν κάποιο ἀναπόφευκτο κακό. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Ξαφνικὰ πέθανε ὁ Ἐλιμέλεχ. Κι' ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, πάνω ποὺ εἶχαν παντρευτῇ, πέθαναν κι' οἱ δυὸ γυιοί της. Γιατὶ τὴ δοκίμαζε ἔτσι σκληρὰ ὁ Θεός; Ἡ Νοεμὶ ἔτρεμε καὶ λαχταροῦσε. Ἔτρεμε ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό της, μὰ γιὰ τὶς νύφες της ποὺ ἦταν νέες ἀκόμη, ὁμορφες καὶ δυνατές. Χήρεψαν πάνω στὸν ἀνθὸ τῆς ἡλικίας τους καὶ τώρα μαράζωναν κοντά της. Ὁ χάρος, ποὺ ἔχει δικές του προτιμήσεις, πῆρε τοὺς ἄντρες κι' ἄφησε τὶς τρεῖς γυναῖκες ἔρημες καὶ μοναχές, νὰ παραδέρνουν μέσα στὸ χάος τῆς πιὸ ἀπίθανης φτώχειας.

— Γιατὶ δὲν πῆρε ἐμένα; ἔκλαιγε καὶ μαλλιοτραβιόταν ἡ Νοεμί. Ἂν ζοῦσε ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ τὰ παιδιά μου, θὰ μπορούσατε νὰ ζήσετε κι' ἐσεῖς. Ἐνῶ τώρα, τίποτα πιὰ δὲν ἔχουμε νὰ ἐλπίσουμε ἀπὸ κανένα.

Ἡ Ὀρφὰ δὲ μιλοῦσε. Μὰ ἡ Ρούθ μάλλωνε τὴν πεθερά της:

— Σὲ ξέρω συνετή, τῆς ἔλεγε. Πῶς λὲς τώρα τ' ἀπερίσκεπτα αὐτὰ λόγια; Ἂν ὁ Θεὸς πῆρε τοὺς ἄντρες μας, αὐτὸ σημαίνει πὼς αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ πάρῃ; Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἱκανὲς νὰ κρίνουμε τὶς βουλὲς του, Ἀστόσο ἡσύχασε, μητέρα. Κανεὶς δὲν ξέρει τί τὸν περιμένει πιὸ κάτω. Καλὸ ἢ κακό, θὰ τὸ ὑπομένουμε χωρὶς νὰ καταριόμαστε κανένα...

Ἡ Νοεμὶ ἔκλαιγε σιωπηλὰ μὲ μαῦρα δάκρυα. Ὥσπου μιὰ μέρα ἔφτασε ἕνας ξένος ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ. Οἱ γυναῖκες τοῦ ζήτησαν πληροφορίες γιὰ τὴν πατρίδα του.

— Ἡ εὐτυχία ξαναγύρισε στὸν τόπο μας, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Γιατὶ δὲν πᾶτε νὰ ζήσετε ἐκεῖ; Ὅπου κι' ἂν βουλέψετε, θὰ βγάλετε ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἔφυγε ὁ ξένος κι' ἡ Νοεμὶ γύρισε στὶς νύφες της καὶ τὶς κύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Κόρες μου, εἶπε μὲ τὴ γεροντική της φωνή. Ἀρκετὰ ἐμείνα μαζί σας, ἀρκετὰ σᾶς βασάνισα. Ἐσεῖς εἴσαστε νέες, ὁμορφες, καλές. Θὰ μπορούσατε νὰ ξαναφτιάξετε τὴ ζωή σας.

— Τί θὲς νὰ πῆς, μητέρα; τὴ ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Ρούθ. Γιατὶ μᾶς τὰ λὲς ὅλ' αὐτά;

— Γιατὶ ἀποφάσισα νὰ φύγω. Νὰ φύγω καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἥσυχες. Οἱ δυὸ νέες γονάτισαν μπροστά της καὶ τῆς ἔπιασαν τὰ χέρια μὲ τρυφερότητα.

— Θὲς λοιπὸν νὰ φύγῃς; τῆς εἶπαν. Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;

— Στὴ Βηθλεέμ, τὴν πατρίδα μου. Μιὰ ποὺ θὰ πεθάνω, ἂς πεθάνω καλύτερα στὸν τόπο μου.

Ἡ Ρούθ τὴν ἀγκάλιασε ἔντρομη σχεδόν.

— Καὶ γιατὶ θὲς νὰ φύγῃς μόνη σου; τὴ ρώτησε. Γιατὶ δὲ θὲς νἄρθουμε μαζί σου;

— Μαζί μου; ἔκανε ἐκείνη. Ὄχι, κόρες μου. Ἀρκετὰ ὑποφέρατε γιὰ χάρι μου. Καιρὸς πιὰ νὰ κυττάξετε κι' ἐσεῖς τὸν ἑαυτό σας. Θὰ μείνετε ἐδῶ. Πολλὰ παλληκάρια, θὰ τὸ εἴχαν καμάρι νὰ σᾶς κάνουν ταῖρι τους. Δὲ συμφωνεῖς, Ὀρφά;

Ἡ νέα ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ κύτταξε τὴ Ρούθ.

— Νομίζω πὼς ἡ μητέρα ἔχει δίκηο, ἀπάντησε. Χτὲς μὲ ζήτησε σὲ γάμο ὁ Ἔλιάς, ὁ γυιὸς τοῦ Φουζίλ. Μὰ ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι, γιατὶ δὲν ἤξερα τὴ δική σας ἀπόφαση. Τώρα ὅμως ποὺ ἄκουσα τὰ λόγια τῆς μητέρας, σκέφτηκα πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό. Ἂς τὴν ἀφήσουμε νὰ πάῃ στὴ Βηθλεὲμ κι' ἐμεῖς ἂς μείνουμε ἐδῶ, στὴν πατρίδα μας. Ὁ Ἔλιάς ἔχει ἕναν ἀδελφό, τὸ Νεμία. Λέει πὼς εἶσαι πολὺ ὄμορφη κι' ὅτι ἂν θελήσῃς νὰ τὸν παντρευτῇς, θὰ τὸν κάνῃς τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Ἡ Ρούθ ἀναστηκώθηκε ἀπὸ τὰ πόδια τῆς πεθερᾶς της κι' εἶπε στὴν Ὀρφά:

— Δὲ σὲ ἀδικῶ διόλου, γιατὶ καθένας ἔχει δική του γνώμη. Ἀφοῦ συμφωνεῖ ἡ μητέρα νὰ παντρευτῇς τὸν Ἔλιά, συμφωνῶ κι' ἐγώ. Πήγαινε νὰ τοῦ τὸ πῇς καὶ μεῖνε ἀπὸ τώρα κοντά του.

— Κι' ἐσύ;

— Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα. Ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασί μου καὶ ξέρω τί θὰ κάνω.

— Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῇς τίποτε γιὰ τὸ Νεμία;

— Μὴν ἀργῇς! τὴ μάλωσε ἡ Ρούθ σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὴν ἐρώτησι τῆς. Πήγαινε στὸν Ἔλιὰ καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι. Πρόσεξε νὰ μὴ τὸν πικράνῃς ποτέ...

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τους ἡ Ὀρφὰ καὶ τὶς φίλησε συγκινημένη. Ἡ πεθερὰ της τῆς ἔδωσε τὴν εὐχή της κι' ἡ Ρούθ τὴ συνόδεψε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Δὲν τῆς εἶπε τίποτε γιὰ τὰ δικά της σχέδια. Τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ μ' ἕνα χαμόγελο καὶ ξαναγύρισε σιμὰ στὴ Νοεμί, ποὺ τὴν περίμενε καθισμένη κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Μόλις τὴν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ, ξέσπασε σὲ βουβὰ ἀναφιλλητά, ἴσως γιατὶ δὲν ἐλπίζε πιὰ νὰ τὴν ξαναδῇ.

Ἡ νέα τὶς χάϊδεψε τρυφερὰ τὰ χέρια.

— Λίγο κι' ὅλας, θὰ ξεκινήσουμε οἱ δυὸ μας γιὰ τὴ Βηθλεέμ, τῆς εἶπε. Μαζί σου θἄρθω, μαζί σου θὰ ζήσω, μαζί σου θὰ πεθάνω. Τί νὰ τὸν κάνω τὸ Νεμία ἀφοῦ θὰ μοῦ λείπῃς ἐσύ; Καὶ πῶς μπορῶ νὰ χορτάσω μὲ τὸ ψωμί του, ἀφοῦ ἐσὺ θὰ πεινᾶς καὶ θὰ πικραίνεσαι; Ὄχι, μητέρα! Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῇς, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη.

Μπρὸς στὴν τόση ἐπιμονὴ τῆς Ρούθ, ἡ γρηᾶ γυναῖκα δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις. Κίνησαν λοιπόν, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ἀκουμπώντας ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, μὲ τὰ πόδια. Περπατοῦσαν χωρὶς νὰ βιάζωνται, γιὰ νὰ μὴν κουραστοῦνε πρὶν τῆς ὥρας τους. Τὰ χωράφια, ἂν καὶ ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς σπορᾶς δσο μακρυὰ κι' ἂν πήγαινε τὸ μάτι, ἦταν ἄδεια ὅπως ἡ ἐρημιὰς. Γιὰ νάχουν νὰ τρῶνε, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν, ἡ Ρούθ πήγαινε κι' ἔπιανε δουλειὰ γιὰ μερικὲς μέρες, σὲ κανένα πλουσιόσπιτο. Ἔκανε λίγα μεροκάματα, ἔβαζε στὴν ἄκρη τὶς λίγα χρήματα καὶ ξαναπαίρναν πάλι τὸ δρόμο.

Πέρασαν ἔτσι οἱ πρῶτες βδομάδες. Νύφη καὶ πεθερὰ ὅμως, βρισκόντουσαν ἀκόμη στὴν ἀτέλειωτη παρεία τους. Μὰ δὲν ἀπελπίζονταν. Ὁ-ποὺ ἔβρισκαν τὴν εὐκαιρία, καθόνταν στὴ σκιὰ κανενὸς φοίνικα κι' ἐκεῖ, ἡ Νοεμί, ἀρχιζε νὰ τῆς λέῃ παλιὲς κι' ὁμορφες ἱστορίες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς κοσμογονίας: Ἄλλοτε — τῆς ἔλεγε — προτοῦ κατακτήσῃ ἡ γῆ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς προγόνους τῶν πατέρων μας, κατοικοῦνταν ἀπὸ ἄγρια ζῶα κι' ἀπὸ μερικοὺς φοβισμένους ἀνθρώπους. Τὰ θηρία ἦταν ὁμορφα. Ἦταν λιοντάρια πυρόξανθα, τίγρεις ραβδωτές, ἀρκοῦδες μαῦρες σὰν τὴ νύχτα. Οἱ ἄντρες ἦταν κοντόσωμοι, σκεπασμένοι μὲ παλιὰ ξετριχωμένα δέρματα, ὡπλισμένοι μὲ ὅπλα πρωτόγονα. Κρυβόντουσαν μέσα στὶς σπηλιὲς τῶν βουνῶν, πίσω ἀπὸ τεράστιους μονόλιθους, ποὺ τοὺς κυλοῦσαν μὰ δυσκολία μπρὸς στὰ στόμια.

— Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν περνοῦσε μὲ τὸ κυνήγι, συνέχισε ἡ Νοεμί. Οἱ νέοι ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, παλεύοντας μὲ τὰ θηρία. Τοὺς γέρους ὅμως, ὅσους δὲ μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν, ξέρεις τί τοὺς ἔκαναν; Τοὺς σκότωναν!

— Ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ σκληροὶ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς γῆς, μητέρα! ἀπάντησε ταραγμένη ἡ νέα. Γιὰ νὰ σκοτώνουν τοὺς γέρους καὶ τοὺς ἄρρωστους, αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν εἶχαν μέσα τους καλωσύνη. Πῶς δὲν εἶχαν διόλου καρδιά.

Ἡ Νοεμὶ κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχουν καρδιὰ καὶ καλωσύνη, ὅταν ἔπρεπε

— Μαζί σου θὰ ζήσω καὶ μαζί σου θὰ πεθάνω, μητέρα, τῆς εἶπε ἡ Ρούθ.

νὰ μετακινοῦνται ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ σέρνουν μαζί τους τοὺς γέρους, ἀφοῦ καλὰ-καλὰ δὲ μποροῦσαν νὰ προφυλάξουν τὸν ἑαυτό τους; Ὅσοι λοιπὸν ἦταν ἄχρηστοι, ἔπρεπε νὰ πεθάνουν. Διαφορετικὰ κινδύνευε ἡ δική τους ζωή.

— Ἴσως, ἀποκρίθηκε ἡ Μωαβίτισσα. Ἴσως νὰ ἦταν ἔτσι τότε τὰ πράγματα. Ἀλλὰ γιατί μοῦ διηγεῖσαι τέτοιες πικρὲς ἱστορίες;

— Γιατὶ εἶναι καιρὸς νὰ καταλάβῃς! φώναξε ξεσπάζοντας σ' ἀναφιλλητὰ ἡ Νοεμί. Εἶναι καιρὸς ν' ἀντιληφθῇς πὼς δὲ θὰ φτάσουμε ποτὲ στὴ Βηθλεέμ. Περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες περπατᾶμε κι' ἀκόμη νὰ μποῦμε στὰ σύνορά της. Περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες σὲ βασανίζω. Ἄφησέ με ἐδῶ, στὴν ἐρημιά! Θέλω νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ μένα. Μόνη σου, θὰ κατορθώσῃς νὰ πᾶς ὅπου θέλεις. Τὰ πόδια μου δὲ μὲ κρατᾶνε πιά. Καὶ θὰ περάσῃ ἄλλος τόσος καιρός, γιὰ νὰ φτάσουμε ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

Ἡ Ρούθ χαμογέλασε.

— Ἀφοῦ θὰ φτάσουμε, τί σημασία ἔχει πόσον καιρὸ θὰ κάνουμε; Ἄλλωστε θέλω νὰ γνωρίσω τὴ Βηθλεέμ, τὴν πατρίδα τοῦ ἀγαπημένου μου ἄντρα. Μὴ μιλᾶς, μητέρα! Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ πῇς χάνεις ἄδικα τὰ λόγια σου. Γιατὶ σοῦ τόπα κι' ἄλλη φορά: Μαζί σου θὰ ζήσω καὶ μαζί σου θὰ πεθάνω. Δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη ὡς τὸ τέλος.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ γινόταν ὁ θερισμὸς κι' ὅλος ὁ κόσμος βρισκόταν στὸ πόδι σὰν νὰ γιορταζε, γιατὶ ἡ σοδειὰ ἦταν πλούσια ἐκεῖνο τὸ χρόνο. Οἱ ξωμάχοι, ποὺ δούλευαν στοὺς κάμπους, μόλις εἶδαν τὶς δυὸ γυναῖκες κι' ἔμαθαν τὴν ἱστορία τους, θαύμασαν πραγματικὰ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Ρούθ στὴν πεθερά της. Τέτοια ἀγάπη δὲν τὴν εὑρισκε κανείς, οὔτε ἀνάμεσα σὲ κόρη καὶ μητέρα. Ἐπειδὴ ἡ νέα πρόσεξε πὼς ὅλοι σχεδὸν τοὺς ἔβλεπαν συμπάθεια, ζήτησε τὴν ἄδεια ν' ἀκολουθῇ τοὺς θεριστὲς καὶ νὰ μαζεύῃ ὅ,τι περίσσευε ἀπὸ τὰ δρεπάνια τους. Ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ θὰ τῆς ἀρνιόταν μιὰ τέτοια χάρι; Χωὶς πολλὰ λόγια, τῆς ἔδωσαν εὐχαρίστως τὴν ἄδεια κι' ἡ Ρούθ ἄρχισε μὲ δρεξι τὴ δουλειά της. Δουλειὰ κοπαστική βέβαια καὶ μ' ἐλάχιστο κέρδος. Μὰ γιὰ τὴν ὁμορφη Μωαβίτισσα ἦταν χαρὰ ξεχωριστή. Γιατὶ τώρα ἤξερε πὼς ἡ πεθερά της δὲ θὰ πεθαίνε ἀπὸ πεῖνα.

Κανένας δὲν τὴν ἐνωχλοῦσε, ἐπειδὴ ὅλοι εἶχαν ἐκτιμήσει τὰ εὐγενικά της αἰσθήματα. Τυχαῖα τότε ὁ Βοὸς, ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης τῶν χωραφιῶν, ἔμαθε τὴν ἱστορία τῆς Ρούθ. Καὶ θαύμασε τόσο πολὺ τὴν ἀφοσίωσί της στὴ Νοεμί, ποὺ ἔδωσε διαταγὴ ὄχι μόνο νὰ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ γυρίζῃ παντοῦ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀφήνουν ἐπίτηδες οἱ θεριστὲς πολλὰ ἄκοπα στάχυα, γιὰ νἄναι μεγαλύτερη ἡ συγκομιδή της. Κάθε μέρα σταχολαγοῦσε ἡ Ρούθ καὶ κάθε βράδυ, πήγαινε τὸν καρπὸ στὴν πεθερά της. Κι' ἡ Νοεμὶ εὐχαριστοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν καλή της τύχη, ποὺ ἔκανε μιὰ τόσο ἀφοσιωμένη νύφη. Δὲν ἔλεγε τώρα νὰ πεθάνῃ. Ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ μόνο προσευχόταν καὶ παρακαλοῦσε τὸν Κύριο, νὰ δώσῃ τὴν εὐτυχία στὴ Ρούθ. Ἤξερε πὼς ὁ Βοὸς ἦταν συγγενὴς μὲ τὸν Ἐλιμέλεχ, τὸν ἄντρα της. Κι' ἤξερε ἀκόμη πὼς ἦταν τίμιος καὶ δίκαιος ἄνθρωπος.

Σὰν πλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὁ θερισμός, ἡ Νοεμὶ κάλεσε σιμά της τὴ νέα καὶ τὴ συμβούλεψε:

— Εἶναι καιρὸς πιά, κόρη μου, ν' ἀναπαυθῇς κι' ἐσύ. Τὰ χέρια σου θἄχουν πληγιάσει κι' ἡ μέση σου θἄχῃ κοπῇ. Φοβᾶμαι πολὺ γιὰ σένα μὴν ἀρρωστήσῃς.

Ἐκείνη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Οὔτε τὰ χέρια μου ἔχουν πληγιάσει, οὔτε ἡ μέση μου ἔχει κοπῇ, ἀποκρίθηκε μὲ εἰλικρίνεια. Καὶ θ' ἀρρωστήσω μονάχα ὅταν θὰ πάψω νὰ δουλεύω. Σκέφτομαι τί θ' ἀπογίνουμε τώρα ποὺ θὰ τελειώσῃ ὁ θερισμός...

Ἡ Νοεμὶ τῆς ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ γόνατο.

— Θὰ σοῦ πῶ κάτι, ποὺ δὲ σοῦ τόπια τόσον καιρό, τῆς εἶπε χαμηλόφωνα. Ὁ Βοὸς ἦταν συγγενὴς μὲ τὸν Ἐλιμέλεχ, τὸν πεθερό σου. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους μας, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ἄλλους πιὸ στενοὺς συγγενεῖς, ἔχει δικαίωμα νὰ σὲ πανρευτῇ. Κι' ὅπως ἔμαθα, ὁ Βοὸς εἶναι νέος καὶ δὲν ἔχει γυναῖκα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀπάντησε σοβαρὴ ἡ Ρούθ. Συχνὰ τὸν βλέπω στὰ χωράφια, τὴν ὥρα ποὺ δουλεύουμε. Ἔρχεται κοντά μας, μιλάει μὲ ὅλους καὶ παίζει μὲ τὰ παιδιὰ τους σὰν νἄναι δικά του παιδιά. Ἐμένα ὅμως δὲ μοῦ μίλησε, παρὰ μονάχα μιὰ φορά. Ἤρθε ἕνα πρωί, μὲ ρώτησε πῶς εἶσαι κι' ὕστερα μοῦ γύρισε τὶς πλάτες κι' ἔφυγε σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Ἡ Νοεμὶ χαμογέλασε ἀναστενάζοντας.

— Αὐτὸ δείχνει πὼς σ' ἀγαπάει, εἶπε. Ξέρω καλὰ τί σοῦ λέω.

Ἡ Ρούθ κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Ἂς μ' ἀγαπᾷ! ἀπάντησε. Ἐγὼ δὲν τὸν θέλω.

— Δὲν τὸν θέλεις; Γιατί;

— Γιατὶ θέλω νὰ εἶμαι μαζί σου. Μὴν ξεχνᾶς ποὺ σοῦ εἶπα πὼς ἐμᾶς τοὺς δυό, μονάχα ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ. Κι' ἂν ὁ Βοὸς ἀποφασίσῃ νὰ μὲ κάνῃ γυναῖκα του, πρέπει νὰ ξέρῃ πὼς θὰ σὲ κρατήσω κοντά μου.

Δάκρυσαν τὰ μάτια τῆς γρηούλας, καθὼς ἄκουσε τ' ἀφοσιωμένα ἐκεῖνα λόγια τῆς νύφης της. Μὰ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὶς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων. Γι' αὐτὸ τῆς εἶπε:

— Ἄπόψε ὁ Βοὸς θὰ μείνῃ στὸ χωράφι. Τόμαθα ἀπὸ κάποιο ἐργάτη του καὶ χάρηκα πολύ, πού θὰ εἶναι ἀλομόναχος ἐκεῖ πέρα. Πλύσου, ντύσου καλὰ καὶ πῆγαινε κι' ἐσὺ ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃς δήθεν. Σὰν δῆς ὅτι τελείωσε τὸ φαγητό του κι' ὅτι πῆγαίνει νὰ κοιμηθῇ, μὴ φύγῃς. Περίμενε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος κι' ἔπειτα πήγαινε κοντά του.

Ἡ Νοεμὶ εἶδε πὼς ἡ νύφη της τὴν ἄκουγε προσεχτικὰ καὶ συνέχισε:

— Ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα καὶ ξάπλωσε στὰ πόδια του. Σὰν σὲ ρωτήσῃ, νὰ τοῦ πῇς πὼς εἶναι ὁ κοντυνότερος συγγενὴς σου καὶ πὼς θέλεις νὰ μπῇς στὴν προστασία του. Νὰ κάνῃς, δ,τι σοῦ πῇ.

— Κι' ἂν μὲ διώξῃ;

— Δὲ διώχνουν οἱ ἄντρες μιὰ τόσο ὁμορφη γυναῖκα σὰν κι' ἐσένα. Πήγαινε! Κι' ἐγὼ θὰ προσεύχωμαι ἐδῶ, γιὰ νὰ σοῦ τὰ φέρῃ ὁ Θεὸς ὅλα δεξιά.

Ὑπάκουη, ἔκανε ἡ Ρούθ κατὰ τὴ συμβουλὴ τῆς πεθερᾶς της. Περίμενε νὰ νυχτώσῃ καλὰ καὶ νὰ πάῃ κατόπιν στὸ σπιτάκι τοῦ χωραφιοῦ, ἐκεῖ ποὺ θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του ὁ Βοός. Μὰ στὸ χωράφι εἶχαν ἀπομείνει πολλοὶ ἐργάτες κι' αὐτὸ δὲν τόχε σκεφτῇ ἡ καλὴ Μωαβίτισσα. Δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ κανεὶς πὼς πήγαινε γυρεύοντας νὰ μπῇ στὴν προστασία τοῦ ἀφέντη της. Ἄκουγε τὰ τραγούδια τους καὶ τ' ἁρμονικὰ χτυπήματα τῆς λύρας κι' ἔλεγε μέσα της πὼς, ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοὐλάχιστον, δὲν ἐπρόκειτο νὰ πετύχῃ τίποτε. Ἴσως ὅμως ἔτσι νὰ ἦταν καλύτερα. Ὁ Βοὸς μπορεῖ νὰ τὴν ἔδιωχνε καὶ νὰ μὴ τὴν ἄφηνε νὰ ξανασουλατσάρῃ στὰ χωράφια του. Ἡ καρδιὰ της χτυποῦσε δυνατά, λές κι' ἤθελε νὰ σπάσῃ. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ λοιπόν; Νὰ φύγῃ ὅσο ἦταν καιρὸς ἀκόμη; Τί θὰ ἔλεγε ὅμως στὴν πεθερά της, ποὺ τὴν εἶχε συμβουλέψει τόσο πολύ; Δὲ θὰ τὴν ἀπογοητεύε ἄραγε ἂν γύριζε ἄπρακτη κοντά της;

Ἔμεινε πολλὴ ὥρα σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη. Πάνω ὡστόσο ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παρατήσῃ τὸ καρτέρι της, τὰ τραγούδια ἡσύχασαν ἀπότομα κι' οἱ ἐργάτες ἄρχισαν νὰ σκορπίζουν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Μπῆκε τότε ἀπορατήρητη στὸ σπιτάκι τοῦ Βοός, γιὰ νὰ τοῦ πῇ πὼς γίνε τάχα νὰ τοῦ στρώσῃ τὸ τραπέζι. Μὰ ὅπως φαίνεται, ὁ βαθύπλουτος χωρικὸς ἦταν πολὺ κοσμασμένος κι' ἔπεσε στὸν ὕπνο, χωρὶς νὰ φάῃ.

Ἡ Ρούθ ἄκουγε τὴ βαριὰ του ἀνάσα καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ πλαγιάσῃ σιμὰ του. Δὲν ἤνοιωθε καμμιὰ ντροπή. Γιατί, τὴ μαπάη

Η προκομένη νύφη

ΜΙΑ μέρα, κάποιος σουλτάνος αποφάσισε νά κάνη έκδρομή στην Άρμενία, γιά νά γνωρίση καί άπό κοντά τή μεγάλη αύτή έπαρχία.

Στή μακρυνή αύτή περιοδεία πήρε μαζί του έκτός άπό έκατό γυναίκες, πενήντα μαγείρους, είκοσι γελωτοποιούς, δέκα άστρολόγους, πεντακόσιους σκλάβους καί σκλάβες καί τό γιό του καί διάδοχό του Σελήμ, ένα παλληκάρι ώς είκοσι χρονών.

Πέρασαν άπό πολλά χωριά καί πολιτείες, γνωρίστηκαν μέ πολύν κόσμο καί ό σουλτάνος, άφοῦ ἔβγαλε τό συμπέρασμα ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παντοῦ οἱ ἴδιοι, μονάχα πού μένουν σέ διαφορετικά σπίτια καί μιλοῦν ἄλλη γλῶσσα, ἀποφάσισε νά γυρίση στήν πρωτεύουσά του, χωρίς νά γίνη πιό σοφός ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρῶτα.

Τήν τελευταία, ὅμως, στιγμή ἔγινε κάτι πού δέν τό εἶχε προβλέψει κανείς ἀπό τούς δέκα σοφοῦς ἀστρολόγους, ἄν καί ἡ δουλειά τους ἦταν νά διαβάζουν κάθε νύχτα στόν οὐρανό μέ τ' ἀστρα τί θά γινότανε στήν οἰκογένεια τοῦ σουλτάνου.

Ἕνα ἀπόγεμα, ὁ Σελήμ, ἐνῶ περπατοῦσε μόνος του σέ μιά ἐξοχική τοποθεσία, ντυμένος ἁπλᾶ, γιά νά μήν τραβᾶ τήν προσοχή τοῦ κόσμου, εἶδε μιά Ἀρμενοπούλα νά γεμίζη τή στάμνα της ἀπό μιά βρύση.

Γιά μιά στιγμή μονάχα τήν εἶδε.

Μά ἡ ὁμορφιά της, — τά μάγουλά της ἦταν κρῖνα ζυμωμένα μέ τριαντάφυλλα καί τά μαλλιά της πιό μαῦρα κι' ἀπό ἑτερῆ κοράκου, — τόν ἔκαναν νά ξεχάση ἀμέσως ὅλες τίς καλλονές πού εἶχε κι' αὐτός στό χαρέμι του.

Ἕνοιωσε γι' αὐτήν κάτι πού δέν τό εἶχε δοκιμάσει ποτέ στή ζωή του, κουρασμένος πρόωρα ἀπό τόν ἐδονικό ἔρωτα: βαθειά καί πραγματική ἀγάπη.

Τόν εἶδε κι' ἐκείνη. Ἀνοιγόκλεισε τά γκριζοπράσινα μάτια της, καί χαμογέλασε στόν ἄγνωστο. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι θά μετάνοιωσε γι' αὐτό πού ἔκανε. Κι' ἔφυγε τρέχοντας, χωρίς νά προφτάση νά γεμίση τή στάμνα της.

Ὁ Σελήμ ἔτρεξε ἀπό πίσω της. Μά τήν ἔχασε πίσω ἀπό τά φηλά πλατάνια πού πλημμύριζαν τήν περιοχή ἐκείνη.

Γύρισε στή σκηνή του περίλυπος καί μελαγχολικός. Προσπαθοῦσε, μά δέ μποροῦσε νά διώξη ἀπ' τό μυαλό του τήν εἰκόνα τῆς Ἀρμενοπούλας.

— Τί ἔχεις, Σελήμ; τόν ρώτησε μέ ἀνήσυχη περιέργεια ὁ σουλτάνος, μαθημένος νά βλέπη πάντοτε τό γιό του χαρούμενο κι' ἐδιάθετο.

Ἐκεῖνος τοῦ τά εἶπε τότε ὅλα, προσθέτοντας:

— Τήν ἀγαπῶ, πατέρα μου καί πολυχρονεμένε μου σουλτάνε, καί θέλω νά τήν πάρω γυναῖκα μου!

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! φώναξε ὁ σουλτάνος, τραβῶντας τά γένεια του. Εἶσαι μέ τά καλά σου, Σελήμ; Χάθηκαν οἱ ὁμορφες καί πλούσιες κοπέλλες, ἀπό μεγάλο σόϊ;

— Αὐτήν διάλεξα κι' αὐτήν θά πάρω γυναῖκα! εἶπε μέ πεῖσμα ὁ Σελήμ.

Ὁ σουλτάνος ἀγαποῦσε πολύ τό διάδοχό του. Ἕνα ἀγόρι μονάχα εἶχε, (τ' ἄλλα δεκαπέντε ἦταν κορίτσια). Δέν ἤθελε νά τό βλέπη καρδιοσμένο. Ἔβαλε, λοιπόν, ἀνθρώπους του νά ψάξουν δεξιά κι' ἀριστερά νά βροῦν τήν κοπέλλα, πού ἐρωτεύθηκε ὁ γυιός του.

Δυσκολεύτηκαν, — μά, ἐν τέλει, τήν ἀνακάλυψαν, στή φτωχική καλύβα της, σκυμμένη πάνω ἀπό μιά σκάφη.

— Ἄφησε τή μπουγάδα, τῆς εἶπαν, κι' Ἔλα γρήγορα πού σέ θέλει ὁ Πατισάχ.

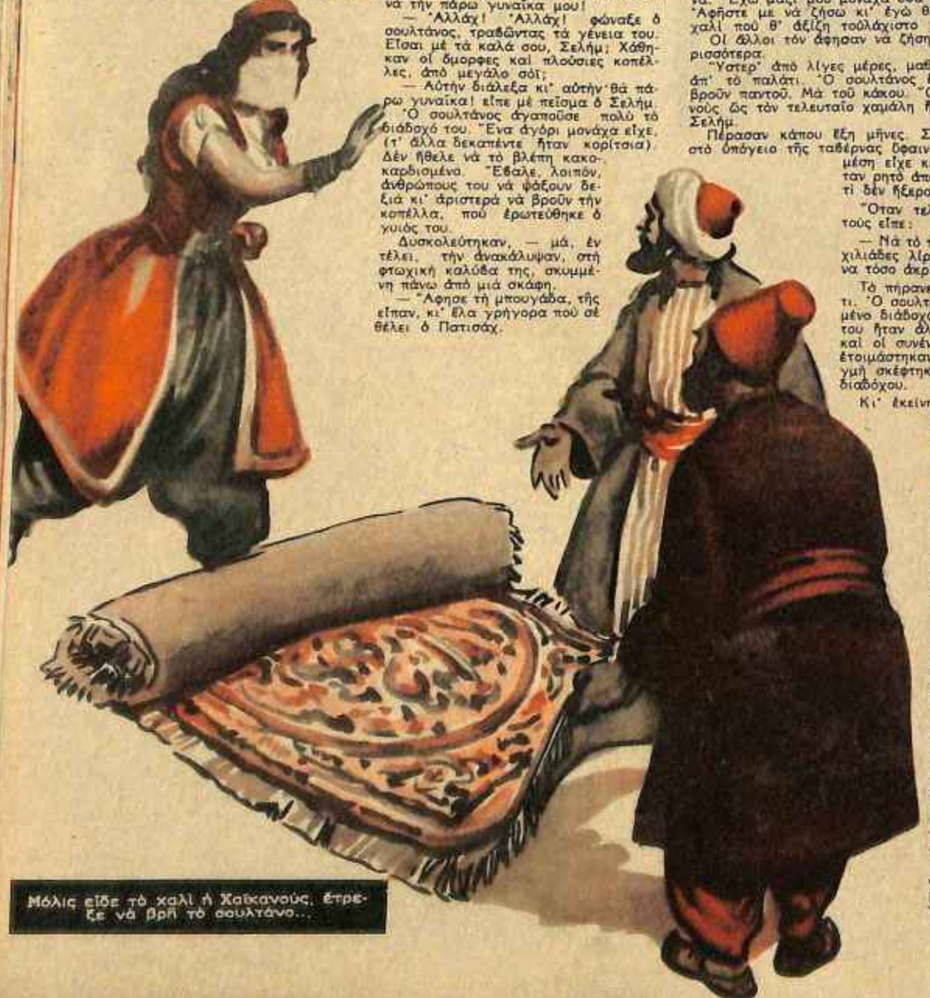

Μόλις εἶδε τό χαλί ἡ Χαϊκανούς, ἔτρεξε νά βρῆ τό σουλτάνο...

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ἡ Χαϊκανούς, — ἔτσι τήν ἔλεγαν, — σήκωσε τό κεφάλι της καί τούς κύτταξε παραξενεμένη:

— Τί δουλειά ἔχω ἐγώ μέ τόν Πατισάχ; ρώτησε.

— Θέλει νά σέ κάνη νύφη του.

— Νύφη του, ἐμένα; τραύλισε ἡ Χαϊκανούς, μή πιστεύοντας στ' αὐτιά της. Μά... ποῦ μέ ξέρει;... ποῦ μέ γνώρισε;

— Σέ εἶδε ὁ γυιός του καί διάδοχός του ἀπό μακρυά καί σ' ἀγάπησε...

Ἡ Χαϊκανούς κατάλαβε τότε ὅτι τό παλληκάρι πού εἶχε συναντήσει πρίν ἀπό λίγες μέρες κοντά στή βρύση — καί πού ἔκανε καί τή δική της τήν καρδιά νά χτυπήση ἐρωτικά — ἦταν ὁ γυιός τοῦ Πατισάχ.

Ὡστόσο, δέ φαινότανε καί πολύ ἐνθουσιασμένη.

— Καλά, νά τόν πάρω τό Σελήμ..., εἶπε, χωρίς νά κάνη βῆμα ἀπό τή σκάφη της. Μά, θά ἤθελα νά μάθω τί δουλειά ἔρχει ἐκεῖ. "Αν ὁ Σελήμ ξέρη καμμιά τέχνη, δέχομαι νά τόν πάρω... Διαφορετικά, δέ μοῦ κάνει!...

Ὁ σουλτάνος ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν ἔμαθε τήν ἀπάντησι τῆς χωριατοπούλας. Μά ὁ Σελήμ ἀντί νά θυμώση ἤ ν' ἀπελπιστῆ, ἀγάπησε πιό πολύ τή Χαϊκανούς, γιατί βρῆκε σ' αὐτήν ὄχι μονάχα μιά πεντάμορφη, ἀλλά καί μιά μυαλωμένη κοπέλλα. Ἀναγνώρισε πώς ἐκείνη εἶχε δίκιο καί ἀποφάσισε νά μάθη μιά τέχνη.

Ὕστερ' ἀπό ἕνα χρόνο, ἤξερε νά ὑφαίνη στήν ἐντέλεια χαλιά. Τότε μονάχα ἡ Χαϊκανούς, — πού τόν θεωροῦσε χαμένο γιά πάντα ὕστερ' ἀπό τήν ἀπάντησι πού τοῦ ἔδωσε, — δέχθηκε νά παρατήση τήν καλύβα καί τή σκάφη της καί νά μπῆ στό σεράϊ, γυναῖκα τοῦ διαδόχου.

Ὕστερ' ἀπό λίγον καιρό, ὁ Σελήμ ἔμαθε ὅτι στήν τάδε ἐπαρχία ἦταν μιά λαϊκή ταβέρνα πού μαγείρευε περίφημα.

Ντύθηκε, λοιπόν, ἔμπορος καί ξεκίνησε. Ὅταν ἔφτασε στήν ταβέρνα πού τοῦ εἶπαν, διέταξε νά τοῦ φέρουν ἀπ' ὅλα. Ἔτυχε νά μήν εἶναι τότε ἄλλος πελάτης στό μαγαζί.

Ἐνῶ ὁ Σελήμ ἔτρωγε, δέν εἶδε τόν ταβερνιάρη νά κουβεντιάζη κάτι μέ δύο ἄλλους γιά μιά γωνιά τῆς ταβέρνας. Τόν εἶχαν περάσει καί οἱ τρεῖς γιά πλούσιο ἔμπορο καί ἀποφάσισαν νά τόν σκοτώσουν καί νά τοῦ πάρουν τά λεφτά.

Σέ μιά στιγμή, λοιπόν, χύμηξαν ἀπάνω του καί πρίν ἐκεῖνος προφτάση ν' ἀντισταθῆ, βρέθηκε σ' ἕνα σκοτεινό ὑπόγειο. Τότε κατάλαβε τί τόν περίμενε. Ὡστόσο, δέν ἔχασε τό θάρρος του.

— Ἄν μέ σκοτώσετε, τούς εἶπε, δέ θά ἔχετε μεγάλο κέρδος ἀπό μένα. "Εχω μαζί μου μονάχα δσα μοῦ χρειάζονται νά πληρώσω τό φαΐ μου. Ἀφῆστε με νά ζήσω κι' ἐγώ θά ἔχω ὀφάνει μέσα σέ λίγους μῆνες ἕνα χαλί πού θ' ἀξίζη τουλάχιστο χίλιες λίρες. Αὐτή εἶναι ἡ τέχνη μου.

Οἱ ἄλλοι τόν ἄφησαν νά ζήση, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ἔτσι θά κέρδιζαν περισσότερα.

Ὕστερ' ἀπό λίγες μέρες, μαθεύτηκε πώς ὁ γυιός τοῦ Πατισάχ χάθηκε ἀπ' τό παλάτι. Ὁ σουλτάνος ἔβαλε ἀνθρώπους του νά ψάξουν παντοῦ. Μά τοῦ κάκου. Ὅλοι τους ἀπό τό σουλτάνο καί τή Χαϊκανούς ὡς τόν τελευταῖο χαμάλη ἦταν ἀπαρηγόρητοι γιά τήν ἐξαφάνισι τοῦ Σελήμ.

Πέρασαν κάπου ἑξη μῆνες. Στό διάστημα αὐτό, ὁ Σελήμ, κλεισμένος στό ὑπόγειο τῆς ταβέρνας ὕφαινε νύχτα καί μέρα ἕνα μεγάλο χαλί. Στή μέση εἶχε κεντήσει κάτι γράμματα, λέγοντας πώς ἦταν ρητό ἀπό τό Κοράνι. Οἱ ἄλλοι τόν πίστεψαν, γιατί δέν ἤξεραν νά διαβάσουν.

Ὅταν τελείωσε τό χαλί, τούς τό παρέδωσε καί τούς εἶπε:

— Νά τό πᾶτε στόν Πατισάχ, καί νά τοῦ ζητήσετε δύο χιλιάδες λίρες. Λιτός μονάχα μπορεῖ ν' ἀγοράση ἕνα τόσο ἀκριβό χαλί...

Τό πῆρανε καί τράβηξαν χαρούμενοι γιά τό παλάτι. Ὁ σουλτάνος, ποῦ ἐξακολουθοῦσε νά κλαίη τό χαμένο διάδοχό του, δέ θέλησε νά τούς δεχτῆ. Ὁ νοῦς του ἦταν ἀλλοῦ, κι' ὄχι στά χαλιά. Ὁ ταβερνιάρης καί οἱ συνέχοντί του μάζεψαν περίλυποι τό χαλί κι' ἑτοιμάστηκαν νά φύγουν. Τήν τελευταία, ὅμως, στιγμή σκέφτηκαν νά τό δείξουν καί στή γυναῖκα τοῦ διαδόχου.

Κι' ἐκείνη, μόλις τό εἶδε καί διάβασε τήν κεντημένη ἐπιγραφή του, τούς εἶπε νά περιμένουν λίγο κι' ἔτρεξε νά βρῆ τό σουλτάνο...

★

Ὁ ταβερνιάρης καί οἱ φίλοι του περίμεναν νά πληρωθοῦν, ὅταν ξαφνικά εἶδαν νά παρουσιάζεται μπροστά τους ὁ σουλτάνος, μέ πλῆθος στρατιῶτες.

— Μέ τό κεφάλι σας θά τό πληρώσετε αὐτό πού κάνατε! βρυχήθηκε ὁ Πατισάχ. Καί πάλι, θά ἔπρεπε νά εἴχατε δέκα, ἕ κατό κεφάλια, γιά νά τιμωρηθῆτε ὅπως σᾶς ἀξίζει!...

Τί εἶχε γίνει;

Ἡ ἐπιγραφή πού εἶχε κεντήσει ὁ Σελήμ στό χαλί δέν ἦταν ρητό ἀπό τό Κοράνι, ἀλλά εἰδοποίησι στόν πατέρα του τί τοῦ ἔτυχε, ὅτι ἦταν φυλακισμένος στό τάδε μέρος, καί ὅτι ἔπρεπε νά τρέξουν νά τόν γλυτώσουν.

—... Εἶχες δίκιο πού ζητοῦσες ἀπό τόν ἄντρα πού θά ἔπαιρνες νά ἤξερε μιά τέχνη, κι' ἄς εἶναι γυιός τοῦ Πατισάχ! εἶπε ὁ σουλτάνος στήν ἄλλη μέρα στή Χαϊκανούς, ἐνῶ τήν ἔσφιγγε στήν ἀγκαλιά του μαζί μέ τό γυιό του, πού τόν ἐλευθέρωσαν στό μεταξύ. "Αν ὁ Σελήμ δέ μάθαινε νά ὑφαίνη χαλιά, δέν θά τόν ξαναβλέπαμε ζωντανό! Πῶς νά σ' εὐχαριστήσω γιά τό καλό πού μᾶς ἔκανες;

— Μέ τήν ἀγάπη σου καί μέ τή στοργή σου! φιθύρισε ἡ Χαϊκανούς, ἐνῶ κύτταζε μέ λατρεία τόν ἄντρα της, πού τόν ἐκλαιγε γιά χαμένο.

ΕΛΙΖΑ ΡΑΪΣ

Συγκινητικό, κοινωνικό καί δραματικό μυθιστόρημα ὑπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Η καταφρονεμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ νεαρός καί πλούσιος κόμης Ρομπέρ ντ' Ἀρμέλ ἔχει κουφές ἐρωτικές σχέσεις μέ τή Λωράνς ντέ Λά Μπρεντ, σύζυγο ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, πρόκειται δέ ν' ἀποκτήσουν καί παιδί. Ξαφνικά ὅμως γνωρίζει ὁ σύζυγος, τούς πιάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ καί καλεῖ σέ μονομαχία τόν κλέφτη τῆς τιμῆς του. Ἐκείνος ὅμως πανω στό φόβο καί στήν παραζάλη του, ἀντί νά μονομαχήση κανονικά μαζί του, τόν δολοφονεῖ. Ἔπειτα ἀπ' αὐτό ἡ Λωράνς τοῦ δηλώνει πώς δέ θέλει πιά νά τόν ξαναδῆ, ἀφοῦ τούς κωρίζει ἕνα ἔγκλημα. Ἡ δολοφονία ἔχει γίνει μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά φαίνεται σάν αὐτοκτονία. "Ετσι, ὁ ντ' Ἀρμέλ εἶναι ἀσφαλισμένος ἀπό τήν ἀστυνομία. Τόν βασανίζει ὅμως ἡ συνείδησί του, μαζί μέ τόν πόνο του γιατί ἔχασε γιά πάντα τήν ἀγαπημένη του Λωράνς καί τό παιδί τους πού πρόκειται νά γεννηθῆ. Μετά τό θάνατο τοῦ συζύγου της, ἡ Λωράνς μένει ἀκέδεν φτωχή καί φεύγει γιά ἄλλο μέρος, γιά νά προσπαθήση νά ζήση μέ τήν ἐργασία της. Ὁ γυιός της, Ἀρμέλ ἀναράζει τό σπίτι τῶν Λά Μπρεντ, ὅπου ἔγινε ἡ δολοφονία. Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, στό Παρίσι σέ μιά λαϊκή πολυκατοικία μένουν δυό φτωχές οἰκογένειες, οἱ Βερντιέ καί οἱ ντέ Ρέιγ. Ἡ πρώτη ἀποτελεῖται ἀπό μιά δασκάλα τοῦ πιάνου καί τήν κόρη της Γενεβιέβη. Ἡ δεύτερη ἀπό ἕνα ἀντράγυνο, πού χρεωκόπησε ἀπό τίς σπατάλες καί τήν ἐπιπολαιότητα τῆς γυναίκας, καί τήν κόρη τους Ἀνζέλ. Οἱ δυό κοπέλλες εἶναι στενές φίλες καί ἐργάζονται μ' ἐξευτελιστικό μεροκάματο σ' ἕνα μεγάλο μοδιστράδικο. Ἡ Ἀνζέλ ἔχει τραβήξει τήν προσοχή ἑνός μεσόκοπου γλεντζέ, τοῦ βαρώνου ντέ Μπραζέ, πού τήν πολιορκεῖ στενά, ἀλλά δίκως ἀποτέλεσμα, παρ' ὅλη τή βοήθεια πού τοῦ προσφέρει ἡ διευθύντρια τοῦ μοδιστραδικοῦ καί πρώην φιλενάδα του κ. Σάρο. Ἕνα βράδυ, μετά τή δουλειά, ὁ βαρώνος συνοδεύει γιά λίνο τήν Ἀνζέλ καί τῆς κάνει δελεαστικές προτάσεις, προσφέροντάς της τήν «προστασία» του. Ὅταν χωρίζουν ὕστερα, ἀπανεί τήν Ἀνζέλ ἕνας ὑπαίτιος τύπος, ἀπάχης καί σωματέμπορος, καί τήν πηναίνει σέ μιά τοῦλη μέ σκοπό νά τήν κακοποίηση. Στήν κρίσιμη στιγμή ὅμως φτάνει ἡ μόνιμη φιλενάδα του, ἡ Ἰσπανίδα χορεύτρια Μαγιάλλα, ἐλευθερώνει τήν κοπέλλα κι' ὕστερα μονομαχεῖ μέ τό Μπρασάρ μέ μαχαίρι καί τόν πληγώνει βαρειά. Ἡ Ἀνζέλ φεύγει σάν τρελλή. "Ἐξω ἀπ' τό σπίτι της συναντάει πάλι τό βαρώνο καί τοῦ δηγεῖται τήν τρομερή περιπέτεια της. Ἐκεῖνος τῆς προτείνει καί πάλι τή «φιλία» καί τήν προστασία του. Ἡ Ἀνζέλ ανεβαίνει στό φτωχικό διαμέρισμά της, στή σοφίτα. Βρίσκει τόν πατέρα της σκεδόν ἑτοιμοθάνατο. Ἡ μητέρα της λείπει. Δέν ὑπάρχει φωμί οὔτε φωτιά. Ὁ ντέ Ρέιγ δίνεται ἄλλη μιά φορά στήν κόρη του πῶς ἔφυγαν ἀπ' τήν ἠσυχη ἐπαρχία τους, ἦρθαν στό Παρίσι καί καταστράφηκαν ἐξ αἰτίας τῆς μητέρας της. Προσθέτει πῶς δέ θά συχωρέση ποτέ τήν ἐνοχή. Ὕστερα ἡ Ἀνζέλ κατεβαίνει στό διαμέρισμα τῶν Βερντιέ, ποῦ βρίσκονται ἐπίσης σέ κρίσιμη κατάσταση. Ἡ Γενεβιέβη εἶναι φυματική κι' ἡ μητέρα της χωρίς δουλειά. Ἡ κ. Βερντιέ εἶναι ἡ παλιά φιλενάδα τοῦ κόμητος ντ' Ἀρμέλ, ποῦ ἔζησε μόνη μετά τή δολοφονία τοῦ συζύγου της, ὑποφέροντας χίλιες στερήσεις, γιά νά μεγαλώση τό κοριτσάκι πού εἶχε φέρει στόν κόσμο. Τώρα ἔχει μιά ἀπελπισιά καί σκοπεύει ν' αὐτοκτονήση, μαζί μέ τήν κόρη της. Προηγουμένως ὅμως ἑτοιμάζει ἕνα γράμμα πρός τόν ντ' Ἀρμέλ καί τ' ὁφίνει μέσα σ' ἕνα φυρτάρι. Γυρίζοντας στή σοφίτα, ἡ Ἀνζέλ ἀκούει ἀπ' ἔξω μιά φοβερή σκηνή μεταξύ τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας της. Ὅταν μπαίνει, ὁ πατέρας της ξεψυχάει. Μά ἡ γυναίκα του δέ φαίνεται νά τόν λυπᾶται καθόλου. Εἶναι μιά ἐγωϊστρια, σκληρή κι' ἀντιπαθητική.

Διάβαζε κανείς, ἀποτυπωμένα καθαρά, στή φυσιογνωμία της ὅλη τήν ἀπογοήτευσί της γιά τήν ἀπατυχία τῶν ὑπολογισμῶν της, γιά τίς ἀνικανοποίητες φιλοδοξίες της, γιά τίς ἀπολαύσεις της πού χάθηκαν γιά πάντα...

4ον

Ἡ Ἀνζέλ ἐνοιωθε κατάπτωσι, ἀπογοήτευσι, ἀηδία γιά τή ζωή, ὅσο ποτέ ἄλλοτε.

Ἡ σκηνή πού εἶχε παρακολουθήσει, εἶχε συντρίψει τό κάθε τι μέσα της.

Καταφρονεμένη!... Ἡ μητέρα πού τῆς προφήτευε ἕνα τέτοιο μέλλον, πάνω στή μανία της, φαινόταν στά μάτια της σάν μισητή ἐχθρά!

Ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει, μιά λέξι μονάχα ἔμενε στήν καρδιά καί στό νοῦ της: Καταφρονεμένη!

"Ηταν γραφτό της λοιπόν νά καταστραφῆ ἀνεπανόρθωτα; Αὐτό ἦταν τό μοιραῖο ὅλων τῶν ἐγκαταλελειμμένων κοριτσιῶν, πού δέν ἔχουν οἰκογένεια, οὔτε ἄλλη προστασία;

Ἔπειτα ἀπ' ὅσα εἶχε ἀκούσει, θεωροῦσε πώς ἦταν κι' ἡ ἴδια ὀφανή, χωρίς οἰκογένεια. Ὁ μόνος ἄνθρωπος πού τήν εἶχε ἀγαπήσει, κειτόταν τώρα νεκρός.

Ἐκείνος τουλάχιστον τήν παρηγοροῦσε, τῆς ἔδινε κουράγιο, μέ τά λόγια καί τά χάδια του. "Ηταν εὐτυχισμένη, κάθε βράδυ πού τόν ξαναβρίσκε. Γι' αὐτόν ἐργαζότανε, γι' αὐτόν προσπαθοῦσε νά καλλιτερέψη τή θέσι της.

Καί τώρα δέ θά τόν ξαναβλέπε πιά!

Θάμενε μόνη, μέ τό πένθος της...

Πῶς νά ζήση κοντά στή μητέρα της. Ἐπειτα ἀπ' τή συγκλονιστική ἐκείνη σκηνή; Μέ τίς κυνικές ὁμολογίες της καί τά προσβλητικά της λόγια, εἶχε σκοτώσει μονάχη της τό λίγο σεβασμό πού διατηροῦσε ἀκόμη ἡ κόρη της γι' αὐτήν!

Καταφρονεμένη!... Ἡ λέξι αὐτή φανέρωνε ὅλη τήν ἀθωσσο τῆς ντροπῆς ὅπου θά πεφτε, ἄν ὑποχωροῦσε στίς συμβουλές τῆς φτωχειας καί στούς πειρασμούς τοῦ Παρισιοῦ.

Θάθελε νά φύγη μακρυά. Μά δέ μποροῦσε!

Ποῦ νά πάη; Τί νά γίνη; Πῶς νά ξεφύγη ἀπ' τούς κινδύνους πού τήν τριγυρίζανε; Σέ ποιόν νά καταφύγη;

Ἐνῶ ξαγρυπνοῦσε κοντά στό νεκροκρέβατο τοῦ ἀγαπημένου της πατέρα, ἡ λαμπίτσα ἔσβησε ξαφνικά. Ἡ Ἀνζέλ δέν εἶχε οὔτε στάλα πετρέλαιο γιά νά τήν ξαναάψη. "Εμεινε λοιπόν βυθισμένη στό σκοτάδι.

Μά τί τήν ἐνοιαζε;... Πεσμένη νά ξπιερώση, ἀπορροφημένη στό μεταξύ ἀπό τίς πένθιμες σκέψεις της...

Τήν ἀτέλειωτη αὐτή νύχτα, μιά ἀστραπή φώτισε ξαφνικά τό φλογισμένο μυαλό της. Σιγά-σιγά, ἡ ἰδέα αὐτή αἰζωνε στό νοῦ της...

Ἄφού ἦταν μοιραῖο νά καταστραφῆ, ἀφοῦ κι' ὁ πατέρας της ἀκόμη εἶχε εὐκαιρία νά βρεθῆ στό δρόμο της ἑνας καλός ἄνθρωπος γιά νά τή βοηθήση, ἀφοῦ ἦταν ἀναπόφευκτο τό πέσιμο της, γιατί νά μή βυσιαστῆ γιά τή σωτηρία ἐκείνων πού ἀγαποῦσε;...

Καταφρονεμένη!... Θάταν καταφρονεμένη, ἀλλά θάσωζε τουλάχιστον τούς ἄλλους. Ἡ φίλη της, ἡ Βαλεντίνη Βερντιέ, τό γλυκό κι' ἀγγελικό ἐκείνο πλάσμα, ἀργοπεθαινε γιατί της ἔλειπε ὁ ἥλιος καί ἡ περιποίησι, καί τό φωμί ἀκόμη. Θά μποροῦσε λοιπόν νά τή βοηθήση, νά της ξαναδώση τίς δυνάμεις της καί τήν ὑγεία της.

Μήπως οἱ γειτόνισές της, παρ' ὅλη τή φτώχεια τους, δέν εἶχαν μοιραστῆ μαζί της τό φωμί που τούς ἀπόμενε; Δέν εἶναι βοηθήσει ὅσα μποροῦσανε;

Ἡ μητέρα δέν εἶχε δεχτῆ σάν κόρη της κι' ἡ Βαλεντίνη σάν ἀδελφή της;

Ὕστερα, ὑπῆρχε κι' ἡ μητέρα της. Τί θά γινόταν αὐτή;...

Εἶχε κανεῖ λόγο γιά αὐτοκτονία, πάνω στήν ἀπελπισία της! Μπορεῖ νάπεφτε σέ ὑστερήματα, ἔχασε τά ἐλατώματά της τά πουλιά της. Μά ἦταν μητέρα της!

Δέν μποροῦσε νά βρῆ κάποια ἄλλη διέξοδο ἀπ' τήν ἀπελπιστήν κατάστασί της!

Μά δέν ὑπῆρχε καμμιά.

Δέ θάζε, λοιπόν, τό πάπλωμα τό κοίκι της τρώγλης, ὅπου εἶχε στεγάσει τόν πατέρα της στίς τελευταῖες του μέρες; Ὁ σπιτονοικοκύρης μάζευε πίας τήν ὁπομονή του. Σέ μερικές μέρες, θά ἀναγκαζόταν νά ξεκατολείψη αὐτό τό δύστυχο ἄσυλο!

Βέβαια, ἡ διευθύντρια τοῦ ἐργαστηρίου θά ἐξανανλούθαγε νά τῆς δίνη δουλειές. Τά μερεμέτια της ὅμως ἦταν τόσο ἀσήμαντα! Κι' ὕστερα, θά γύρεπαζε αὐτή τήν προσωρινή εὐκολία στήν ἐπιμονή του βασάνου — ποῦ τήν πολιορκοῦσε. Κι' ἦταν ἀρκετά ξύπνια ὥστε νά καταλαβαίνη πώς θά τῆς ζητοῦσανε νά πληρώση...

Τέλος, ὁ πατέρας της εἶχε ἀφήσει τόσες φορές τήν ἐπιθυμία νά μοιρασθοῦν τά κοκκαλα του στό γυμνό τό νεκροταφεῖο τῆς Γουαϊάννης, ὅπου ἦταν θαμένοι οἱ πρόγονοί του ἐδῶ καί δυό αἰῶνες.

Πόσες φορές της τόχε πῆ στό διαστημα τῆς ἀρρώστειας της!...

Τί χρειαζόταν γιά νά ἱκανοποίηση αὐτή τήν τελευταία ἐπιθυμία του; Τί χρειαζόταν γιά νά μπορέση ἡ μητέρα της νά ζήση σέ κάποια μακρυνή χώρα; Τί χρειαζόταν, τέλος, γιά νά σώση τή φίλη της;

Λεφτά; πολλά λεφτά!

Δέν της τά εἶχαν προσφέρει; Γιατί νά μήν τά πάρη;

Βέβαια, ἡ ἀγάπη δέν εἶχε καμμιά θέσι σ' αὐτή τή συναλλαγή. Δέν ἀγαποῦσε τό βαρώνο, πού ἦταν σχεδόν ἀγνωστος. Ἀ-

ΜΙΣΟΓΥΝΙΚΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

Τελεσίγραφο

Ποδόσαστε ἀειμνήστοι κι' ἀθάνατοι σοφοί! Ξυπνήστε Σόλωνα, Σωκράτη καί Σένεκα, νά καμαρώσετε κι' ἐσεῖς που 'ι καί φ' παντελονιά ἔβαλε πλεον ἡ γυναίκα.

Τήν ξεθαρρεμένη, βλέπεις κάθε σαρδελοπλάϊ, πού πρώτα φόραγε ρομπίτσα καί κατόπι. Δέν τήν ἐμποδίσανε πολλοί πρό πολλοῦ, σάν βέρκε μάγκας παντελόνι ἐγεί κοπανεί.

Κι' ἐδῶ καί μῆτε μπαραδέχτο γιά μι ἔχει ξεγνοῦ ὀφανπατάκια χιλιο-μυριο. —Λαμπ, χωρέστε, ἀργκαντίνες, ἐστρίμι κι' ἐνδιάφερτοι μονάχα γιά κατήφορα.

Καί τό μαγκούφικο τό φωμί τό ἰσχυρό ξεφτίλες γνωρίσε πολλές, μέ τό τουσεάλι. Βλέπω πιστιό κανεντελογάτες καί θαρρῶ πώς ἐν' ἀπελειώτο πανάκι Καρνοσάλι.

Τέτοια κατάντια δέν περίμενα νά βῶ, καί τό κακό, μέρα τή μέρα, μεγαλώνει. Κι' ἔχω τό φόβο, μία καί φταίομαι ὡς ἐδῶ, μῆ κι' ἡ γιαγιά μου θά φορέση παντελόνι.

Καί δέν τά βάζουν μονα- στή (γιά στίς ἐκθρομές, (θρυλικιμένη, στή (Μ'γαρ' ἐ' ἡ στή Βασίλω. Κι' ἔτσι κακός παντελο- (νάτος ἔξω μές παντοῦ καί πάντα κάθε (μία Παρασκευούλα.

Μά σταγιά πιά! Κάθε γυ- (ναίκα Καγιάν ἄς ἡ «ἀντίο» των μοδῶν (ἀωτων τόν) ἔων. πρωτοῦ ἐπίμοδα ἐπιγνθῆ. (δυναμικά. πρίν πέση φάπα δηλαδή, (καί τῶν γονέων!

ΜΗΝΑΣ Ὁ ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ
Καί γιά τήν ἀντιγραφή
Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

γνοοῦσε τὴ διεύθυνσί του, ἀκόμη καὶ τ' ὄνομά του!

Δὲ φανταζόταν ὅλλωστε ἔτσι τὸν ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀγαποῦσε! Θὰ τὸν ἤθελε ὅλο δικό της, ἁπλό, σοβαρό, εἰλικρινή, ἀφοσιωμένο ὁλοκληρωτικὰ καὶ γιὰ πάντα σ' αὐτήν.

Ὁ Βαρῶνος ἦταν ἐντελῶς ἀντίθετος τύπος: ἐπιπόλαιος, φανταχτερός, φτερὸ στὸν ἄνεμο...

Πόσο θὰ διαρκοῦσε ὁ δεσμός τους; Σίγουρα, ὅσο ἕνα ἐφήμερο καπρίτσιο.

Κι' ὕστερα;... Ὕστερα θ' ἀκολουθοῦσε τὸ πεπ:ωμένο της. Μὰ θἄχε τουλάχιστον ἀναβάλει τὴν καταστροφὴ τῶν ἄλλων, θἄχε παραμερίσει τοὺς ἄμεσους, τοὺς σημερινοὺς κινδύνους.

Ἡ αὐγὴ τὴν βρῆκε ἀκίνητη ἀκόμη στὴν ἴδια θέσι, σκυφτή, σὲ μιὰ καρέκλα δίχως ράχη, μὲ τὸ μέτωπό της ἀκουμπισμένο στὰ σεντόνια τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ πατέρα της.

Εἶχε παγώσει ἀπ' τὸ νυχτερινὸ κρῦο, ἦταν μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν ἐξάντλησι.

Γονάτισε, μουρμούρισε μιὰ προσευχὴ καὶ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νεκροῦ. Ἦταν τώρα ἤρεμα, ἀναπαυμένα, γαλήνια—ὅπως δὲν τὰ εἶχε δῆ ποτὲ ἄλλοτε ἡ Ἀνζέλ.

«Ὁ θάνατος εἶναι γλυκὸς γιὰ κείνους ποὺ ὑποφέρουν — σκέφθηκε ἡ κοπέλλα. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲ θἄναι μιὰ μέρα καὶ γιὰ μένα ἡ μόνη μου παρηγοριά;»

Οἱ ἄλλοι ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ ξυπνοῦσαν ἕνας-ἕνας. Ἀκούγονταν βήματα στὴ σκάλα.

Ἡ Ἀνζέλ ἔκλεισε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα της καὶ κατέβηκε στὶς γειτονισσές της.

Ἡ δασκάλα τοῦ πιάνου ἔβγαινε, τὴν ὥρα ἐκείνη, γιὰ νὰ πάῃ νὰ φωνίσῃ. Τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας τῆς νέας.

— Τί σᾶς συμβαίνει; φώναξε ἀνήσυχα.

— Πέθανε ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε ἡ Ἀνζέλ.

— Ἄ, τί δυστυχία!...

— Εἶναι ἀληθινὰ δυστυχία νὰ πεθαίνῃ κανεὶς, ὅταν ὑποφέρῃ δίχως ἐλπίδα;...

Ἡ κ. Βερντιὲ ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Τὸ ἴδιο σκεπτότανε κι' αὐτή, γράφοντας στὸν κόμητα ντ' Ἀρμελί: "Ὅτι ὁ θάνατος εἶναι κάποτε μιὰ χάρι τοῦ Θεοῦ!

— Τὸν ἀγαπούσατε ὡστόσο,..μουρμούρισε.

— Μ' ὅλη μου τὴν ψυχή! Γιὰ μένα εἶναι λοιπὸν δυστυχία ὁ θάνατός του, κι' ὄχι γι' αὐτόν!

Ἡ Ἀνζέλ ἔβαλε τὰ κλάματα. Τὰ δάκρυα τὴν ἀνακούφισαν.

— Τί θὰ κάνετε τώρα; τὴ ρώτησε ἡ κ. Βερντιέ.

— Δὲν ξέρω... θὰ δῶ... Εἶναι μέσα ἡ Βαλεντίνη;

— Ναί. Δὲ σηκώθηκε ἀκόμη ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ἡ δασκάλα τοῦ πιάνου τράβηξε ἀπότομα τὴν Ἀνζέλ καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της.λέγοντάς της μ' ἀληθινὴ τρυφερότητα:

— Νὰ θυμᾶσθε πάντα πὼς εἶμαι μιὰ δεύτερη μητέρα γιὰ σᾶς!

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Φεύγω τώρα. Θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα, σὲ μιὰ ὥρα περίπου, καὶ τότε θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σας γιὰ ὅ,τι χρειασθῆτε.

ΣΤ'.

Ἡ Βαλεντίνη ἦταν ἀκόμη στὸ κρεβάτι, χωμένη κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά της. Δὲν εἶχαν φωτιά. Κι' ἔξω ἡ θερμοκρασία εἶχε κατεβῆ δυὸ βαθμοὺς κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Μέσα στὸ διαμέρισμα τῶν Βερντιὲ ἡ παγωνιὰ ἦταν ἀνυπόφορη.

Ἡ Ἀνζέλ ἀγκάλιασε τὴ φίλη της.

— Πῶς εἶσαι; τὴ ρώτησε.

Ἡ φωνή της ἦταν ἀλλοιωμένη. Ἡ φυσιογνωμία της κουρασμένη ἀπ' τὴν ἀϋπνια κι' ἀπ' τοὺς πόνους ποὺ εἶχε δοκιμάσει. Ὑπόφερε ὅλο της τὸ εἶναι...

Ἡ Βαλεντίνη τὸ πρόσεξε καὶ τῆς εἶπε μ' ἀνησυχία:

— Τί χλωμὴ καὶ κο_ῦνη ποὺ εἶσαι! Τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἄ, μὲ βρίσκεις ἀλλαγμένη;

— Τόσο ποὺ μὲ τρομάζεις!

— Εἶμαι λοιπὸν ἄσχημη, φρικτή; εἶπε ἡ Ἀνζέλ προσπαθῶντας ν' ἀστειευθῆ, ἀλλὰ γεμάτη πικρία.

— Ὄχι. Κουρασμένη μονάχα... Γιατί;

— Δὲν εἶναι τίποτα... Ξαγρύπνησα ἀπόψε τὴ νύχτα:

— Ὁλόκληρη;

— Ναί. Δὲν ἔκλεισα διόλου μάτι.

— Μήπως εἶναι ἄσχημα ὁ καύμενος ὁ πατέρας σου:

— Ὄχι, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ Ἀνζέλ ἀλλάζοντας τόνο. Εἶναι καλλίτερα. Τελειώσανε τὰ βάσανά του... Πέθανε!

— Πῶς τὸ λὲς ἔτσι ἁπλά;...

— Ὅπως τὸ σκέπτομαι... Θἄθελα νἄχα φύγει κι' ἐγὼ μαζί του... Ἔχω χάσει τώρα τὸ μόνο ἄνθρωπο ποὺ μ' ἀγαποῦσε,ποὺ μοῦδινε θάρρος!

ΟΙ ΣΑΥΡΕΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΓΚΑΛΑΠΑΓΚΟΣ

Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ εἰκόνα προϊστορικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ γιὰ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία, ποὺ πάρθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησιὰ Γκαλαπαγκὸς τοῦ Εἰρηνικοῦ. Τὰ τέρατα αὐτά, ποὺ σκεπάζουν ὁλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, εἶναι οἱ τεράστιες σαῦρες, ποὺ ζοῦν πάνω στὰ βράχια τῶν ἐξωτικῶν αὐτῶν νησιῶν καὶ ποὺ ξεπερνοῦν συνήθως σὲ μήκος τὸ ἕνα μέτρο. Ἐξ αἰτίας τῶν ἑρπετῶν αὐτῶν, ἕνα μεγάλο μέρος τῶν νήσων μένει ἀκατοίκητο, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τολμοῦν νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ ἐκτάσεις, ποὺ ἀπὸ αἰῶνων κατακλύζονται ἀπὸ τὰ ἀποκρουστικὰ σαυροειδῆ.

Ἡ Βαλεντίνη τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμό.

— Ἐμᾶς λοιπὸν δὲ μᾶς λογαριάζεις; παρατονέθηκε.

Ἡ Ἀνζέλ ἀνοστέναξε κι' ἀπάντησε:

— Ἀσφαλῶς! Μὰ μήπως εἶσαστε καὶ σεῖς λιγώτερο ἀξιολύπητες ἀπὸ μένα;

— Σοῦ μένει ἡ μητέρα σου!

Ἡ Ἀνζέλ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, εἶπε:

— Ἐσὺ ἔχεις ὑπ' ὄψι σου τὴ δική σου, ποὺ σ' ἀγαπάει, σὲ λατρεύει...

— Μήπως δὲ σ' ἀγαπάει καὶ σένα, σὰν παιδί της:

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα... Ὡστόσο, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γι' αὐτήν!

Ἡ Ἀνζέλ ἔκαμε ἕνα γῦρο μέσα στὴν κάμαρα, κυττάζοντας σὰν ν' ἀναζητοῦσε κάτι ποὺ δὲν τόβρισκε. Ξαναγύρισε ἔπειτα κοντὰ στὴ φίλη της.

— Ἂς μιλήσουμε γιὰ σένα, τῆς εἶπε. Πῶς πέρασες τὴ νύχτα σου·

— Ὄχι πολὺ ἄσχημα.

— Ἔχεις βήχα:

— Λίγο.

— Νοιώθεις ἀδυναμία:

— Τὴν ἴδια ὅπως πάντα.

— Ξέρεις γιατὶ ἔρχομαι νὰ σ' ἐνοχλήσω τόσο πρωΐ:

—Χρειάζεται νἄχης ὡρισμένο λόγο: Δὲν εἶναι σπίτι σου ἐδῶ:

— Θἄθελα ἕνα ἐπιστολόχαρτο.

— Ποῦ θὰ γράψῃς:

— Στὸ μαγαζί... Δὲν ξέρεις λοιπὸν τὰ νέα: Ἔκλεισε σήμερα τὸ πωΐ.

Ἡ Βαλεντίνη χλώμιασε.

—Αὐτὸ εἶναι μεγάλο χτύπημα γιὰ μᾶς! μουρμούρισε.

— Δὲ βαρέσαι! Μὲ τόσο λίγα ποὺ κερδίζαμε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὰ πάρῃς κατάκαρδα.

— Μὰ ἐσύ:... Τί θὰ γίνῃς:

Ἡ Ἀνζέλ σκυθρώπασε. Ἀποστρεφόταν τὸ ψέμμα. Ὡστόσο εἶπε:

—Ἐγὼ ἔχω ἕνα ραντεβοὺ σήμερα τὸ πρωΐ... Πρόκειται γιὰ μοῦ προτείνουν κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον: μιὰ καλὴ θέσι ὑπαλλήλου κάπου στὸ ἐξωτερικό.

— Ὥστε θὰ φύγῃς:...

— Μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς;...

— Καὶ θὰ χωρίσουμε:

— Ὄχι γιὰ πάντα!... Θ' ἀλληλογραφοῦμε ἀλλωστε... Μὰ δὲν ἔχω πάρει ἀκόμη ἀπόφασι. Δὲν ἔχω καταλάβει καλὰ - καλὰ τί μοῦ προσφέρουνε...

Ἡ Ἀνζέλ γύριζε πάλι μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Βαλεντίνη τῆς ἔδειξε ἀπ' τὸ κρεβάτι της τὸ τραπεζάκι ὅπου ἔγραφε ἡ μητέρα της τὸ προηγούμενο βράδυ.

— Θὰ βρῆς ἐκεῖ ὅ,τι χρειάζεσαι, τῆς εἶπε.

— Μπορῶ ν' ἀνοίξω τὸ συρτάρι;

— Τὸ ρωτᾶς:.. Ξέρεις πῶς δὲν ἔχομε μυστικὰ γιὰ σένα!

Πραγματικά, ἡ Ἀνζέλ ἔνοιωθε σὰ δικό της τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου τὴ δέχονταν τόσο ἐγκάρδια.

Γύρισε μὲ κάποια δυσκολία τὸ κλειδὶ στὴ σκουριασμένη κλειδαριὰ κι' ἄνοιξε τὸ συρτάρι. Ἡ Βαλεντίνη, ξαπλωμένη πάλι στὸ κρεβάτι της, κύτταζε τὸ ταβάνι μὲ τὰ ὀνειροπόλα μάτια της κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της γιὰ τὴ φίλη της:

«Ἔχασε τὸν πατέρα της!... Δὲν ἔχει πιὰ κανένα ποὺ νὰ τὴν κρατάῃ ἐδῶ... καὶ θὰ μᾶς ἀφίσῃ!»

Τῆς φαινόταν πὼς θἄσβυνε ἡ τελευταία ἀχτίδα τοῦ ἡλιου...

Ὡς τότε, ἡ Ἀνζέλ τὶς συγκρατοῦσε μὲ τὸ θάρρος της καὶ τὶς βοηθοῦσε νὰ ὑπομένουν τὴν κακοτυχία τους.

Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα της... Οἱ Βερντιὲ τὴν ἤξεραν καλά, τῆς εἶχαν μιλήσει κάποτε, τὴν εἶχαν συναντήσει στὴ σκάλα. Μὰ τοὺς εἶχε κάμει τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὴν εἶχαν ἀντιπαθήσει, γιὰ τὸ ἀγέρωχο ὕφος της, γιὰ τὴν εὐέξαπτη φυσιογνωμία της ποὺ πρόδινε μῖσος καὶ φθόνο.

Ἀναρωτιόταν συχνὰ—ὅπως καὶ τώρα ἡ Βαλεντίνη—πῶς μιὰ τέτοια μητέρα εἶχε φέρει στὸν κόσμο μιὰ κόρη τόσο διαφορετικὴ ἀπ' αὐτήν...

Ἡ Ἀνζέλ συνέχιζε στὸ μεταξὺ τὸ φάξιμο. Ἀνάμεσα σὲ μερικὰ ἀνακατωμένα χαρτιά, βρῆκε τὸ γκριζο φάκελλο, πανω στὸν ὁποῖο εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφῃ τὴ διεύθυνσι ἡ δασκάλα τοῦ πιάνου:

«Κύριον κόμητα...»

Δὲν τῆς ἔκαμε στὴν ἀρχὴ ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή. Παραμέρισε τὸ φάκελλο, δίχως νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ προσοχή.

Κάτω ἀπ' αὐτὸν ὅμως βρισκόταν, ἀνοιχτὸ τὸ γράμμα γιὰ κεῖνο τὸν ἄγνωστο. Ἡ Ἀνζέλ τοῦ ἔρριξε μηχανικὰ μιὰ ματιά.

Ὑπῆρχε κάποιο μυστήριο στὴ ζωὴ τῶν Βερντιέ. Κανεὶς δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα τῆς Βαλεντίν. Δὲν τὸν ἤξερε οὔτε ἡ ἴδια.

Τὸ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ἐπανειλημμένως στὴ φίλη της, ζητῶντας νὰ τῆς ὑποσχεθῆ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Ἡ μητέρα της ἀπόφευγε αὐτὸ τὸ θέμα. Ἔλεγε μόνο πὼς εἶχε χηρέψει λίγο πρὶν γεννηθῆ ἡ κόρη της.

Δὲν ἔδινε περισσότερες ἐξηγήσεις.

Σπάνια μιλοῦσε ἐξ ἄλλου στὴ Βαλεντίνη γιὰ τὰ πρῶτα παιδικά της χρόνια,παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε. Γιὰ τὴ νέα, ἡ ζωὴ τῆς μητέρας της ἄρχιζε ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν φτάσει στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ. Εἶχαν περάσει ἐκεῖ σχεδὸν 15 χρόνια, ἂν ὄχι εὐτυχισμένες, τουλάχιστον ὅμως ἤσυχες.

Δὲν ἤξερε λοιπὸν ἡ Βαλεντίνη τίποτ' ἄλλο γιὰ τὰ περασμένα.

Βέβαια, ἡ Ἀνζέλ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ διαλύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο ποὺ περιέβαλλε τὴν κ. Βερντιέ. Οὔτε καὶ τὸ σκεπτόταν τώρα, καθὼς ἄνοιγε τὸ συρτάρι. Τὴν παραξένεψε ὅμως ἡ ἀσυμπλήρωτη ἐπιγραφὴ τοῦ φακέλλου.Εἶδε ὕστερα τὸ γράμμα. ἀνοιχτὸ μπροστά της καὶ εὐάνγνωστο. Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἡ ματιά της ἔπεσε σὲ μιὰ φράσι του:

«Δὲν ξαναΐδωθήκαμε ποτέ!».

Καὶ σὲ μιὰ ἄλλη:

«Θυμᾶσθε τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι ἐκεῖνο, στὰ Βουνὰ τοῦ Μώρ;...»

Καὶ μιὰ ἀκόμη:

«Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι καὶ δικό σας!»

Ἔκλεισε γρήγορα τὸ συρτάρι, σὰν νἄχε κάνει μιὰ ἀσυγχώρητη ἀδιακρισία. Κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ της πὼς εἶχε βρῆ, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, τὸ κλειδὶ κάποιου μεγάλου μυστικοῦ...

Θἄθελε νὰ ξεχάσῃ ἀμέσως ὅ,τι εἶχε διαβάσει, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε... Οἱ λίγες ἐκεῖνες φράσεις τῆς ἐπιτρέπανε νὰ διαβάσῃ στὸ παρελθὸν τῆς φτωχῆς δασκάλας τοῦ πιάνου, σὰν σ' ἕνα ἀνοιχτὸ βιβλίο.

Σίγουρα, τὸ γράμμα ἐκεῖνο προοριζόταν γιὰ τὸ φίλο τῆς κ. Βερντιέ, τὸν πατέρα τῆς Βαλεντίν.

Μὰ τί σήμαινε ἐκεῖνο «τὸ σπίτι στὰ Βουνὰ τοῦ Μώρ»: Ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν; Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ μάθῃ ἡ Ἀνζέλ: Ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει αὐτὸ τ' ὄνομα...

Οἱ σκέψεις της αὐτὲς κράτησαν μονάχα μερικὰ δευτερόλεπτα. Ὕστερα διπλασίασε τὶς προσπάθειές της γιὰ νὰ διώξῃ τὴν ἀνάμνησι ἐκείνη ποὺ τὴ βάραινε.

Στὸ κάτω-κάτω, μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα μυστικό, ποὺ ἡ κ. Βερντιὲ ἀνιόταν νὰ τὸ φανερώσῃ ἀκόμη καὶ στὴν κόρη της;...

Ἄλλωστε, δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ τώρα. Ἡ θέσι της ἦταν κοντὰ στὸν πατέρα της.

Πρὶν ξανανέβῃ ὡστόσο στὴν τρώγλη της, ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε κατασταρώσει τὸ ἄρρωστο μυαλό της, στὸν πυρετὸ τῆς νύχτας. Ἔγραψε λοιπὸν βιαστικά, νευρικά, σὰν ἀγανακτισμένη μὲ τὸν ἑαυτό της:

«Κύριε,

»Παρ' ὅλη τὴν ταραχή μου, ὅταν μοῦ μιλήσατε, κατάλαβα πὼς μοῦ λέγατε ὅτι ἤσαστε φίλος μου καὶ πρόθυμος νὰ μοῦ ἀποδείξετε αὐτὴ τὴ φιλία σας.

»Θὰ ξέρατε ἴσως ὅτι ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη χτές. Σήμερα εἶμαι ἀκόμη περισσότερο. Σᾶς γράφω, μὲ τὴν ἀπελπισία στὴ ψυχή.

»Ἔχασα τὸν πατέρα μου. Μ' ἀγαποῦσε πολύ... κι' ὁ θάνατός του μ' ἄφισε μόνη, μολονότι ἔχω ἀκόμη τὴ μητέρα μου. Μὴν προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε τί ἐννοῶ! Τί ὠφελεῖ ἄλλωστε: "Ολες οἱ οἰκογένειες, ἀπ' τὶς πιὸ ἔκλουστὲς ὡς τὶς πιὸ ἄπλυτες, ἀπ' τὶς πλουσιώτερες ὡς τὶς πιὸ φτωχές, ἔχουν τὰ μυστικά τους.

»Δὲν ἔχω πιὰ φίλους. δεσμούς. ὑποστήριξι συμβουλές. Δὲν ἔχω κανένα... Στὴ μοναξιά μου, σκέφθηκα ἐσᾶς. Δῶστε μου ἕνα ραντεβού, γιὰ νὰ μπορέσω ἀπὸ σᾶς ἐπιστεψῶ τὶς ἐπιθυμίες μου, τοὺς πόνους μου καὶ τὴν ἀπόφασί μου.

»Μὰ μὴν ἀργῆστε! Δὲν ἀντέχω πιά...

»Ἀνζὲλ ντὲ Ρέϋγ».

Ἡ κοπέλλα ἔκλεισε αὐτὸ τὸ γράμμα μέσα σ' ἕνα ἄλλο, προωρισμένο γιὰ τὴ διεύθυντριά της:

«Κυρία,

»Χτὲς τὴ νύχτα πέθανε ὁ πατέρας μου. Εἶμαι ἀληθινὰ ἀπελπισμένη.

»Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ διαβιβάσετε τὸ συνημμένο γράμμα στὸ φίλο σας, τὸν κ. Βαρῶνο: Ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία. Μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἂν θέλῃ. Μὰ θὰ τὸ θελήσῃ:...

»Ἡ ἀφοσιωμένη μας Ἀνζέλ».

"Εκλεισε τὸ δυὸ γράμματα σ' ἕνα φάκελλο καὶ πῆγε νὰ τὰ ταχυδρομήσῃ.

Καθὼς ξανανέβαινε ὕστερα γρήγορα τὴ σκάλα, συνάντησε τὴν κ. Βερντιέ, ποὺ εἶχε γυρίσει στὸ μεταξύ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἦταν σκιθρωπή, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει, ἀφοῦ πάλεψε πολὺ μὲ τὸν ἑαυτό της. Βλέποντας ὅμως τὴν Ἀνζέλ, προσπάθησε νὰ τῆς χαμογελάσῃ κι' ἐπέμεινε νὰ τὴν πάρῃ πάλι μέσα στὸ διαμέρισμά της.

—Ἐσεῖς θὰ λιποθυμήσετε ἀπ' τὴν πεῖνα! τὴ μάλωσε. Σᾶς λυπᾶμαι. Εἶμαι βέβαιη πὼς ἔχετε μέρες νηστική!

Πραγματικά, ἡ Ἀνζέλ δύσκολα στεκόταν στὰ πόδια της. Ἡ κ. Βερντιὲ τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ, ἄναψε γρήγορα λίγη φωτιά, ἔβαλε πάνω μιὰ κατσαρόλα μὲ γάλα, ἔφτιασε μιὰ σούπα καὶ τὴ μοίρασε στὶς δυὸ «κόρες της».

"Υστερα εἶπε στὴν Ἀνζέλ:

— Μιλῆστε μου τώρα εἰλικρινῶς... Πῶς βρίσκεσθε ἀπὸ οἰκονομικὴ ἄποψι;

Βλέποντας πὼς ἡ κοπέλλα δίσταζε ν' ἀπαντήσῃ, πρόσθεσε:

— Δὲ σᾶς μένει μιὰ τίποτα... Ἔτσι;

Ἡ Ἀνζέλ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της. Ἡ κ. Βερντιὲ ξανάνοιξε τότε τὸ συρτάρι ὅπου βρισκόταν τὸ γράμμα της. κι' ἔγινε κατακόκκινη βλέποντας πὼς τὸ εἶχε ξεχάσει ἐκεῖ μέσα...

Τὸ πῆρε γρήγορα, τὸ δίπλωσε, τόκλεισε στὸ φάκελλο καὶ τόκρυψε στὸν κόρφο της.

Ἡ Ἀνζέλ παρακολουθοῦσε μ' ἀνησυχία τὶς κινήσεις της. Ἔνοιωθε τύψεις γιὰ τὴν ἀδιακρισία της—κι' ἂς μὴν ἔφταιγε πραγματικά...

Ἡ κ. Βερντιὲ πῆρε κάτω ἀπ' τὰ χαρτιά της ἕνα πορτοφόλι ποὺ περιεῖχε ὅλη της τὴν περιουσία.

— Ἔχω ἐδῶ 50 φράγκα, εἶπε. Εἶμαστε πλούσιες! "Ας τὰ μοιραστοῦμε σὰν ἀδελφές.

Ἡ Ἀνζέλ θέλησε ν' ἀρνηθῆ. Ἀλλ' οἱ Βερντιέ, μητέρα καὶ κόρη, ἐπέμειναν, μὲ τόση συγκινητικὴ καλωσύνη, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Πῆρε τὰ λεφτὰ κι' ἔτρεξε νὰ φωνίσῃ μερικὰ τρόφιμα. Ξανανέβηκε ὕστερα στὸ διαμέρισμά της καὶ μπόρεσε ν' ἀνάψῃ λίγη φωτιὰ γιὰ τὴ μητέρα της καὶ νὰ της ετοιμάσῃ ἕνα πρόγευμα τονωτικό. Ἡ ἴδια μόλις ποὺ τὰ ἄγγιξε...

"Ηταν δυὸ γυναῖκες μονάχες, κοντὰ σ' ἕνα νεκρό. Μητέρα καὶ κόρη! Καὶ δὲν εἶχαν κἂν τὴν παρηγοριὰ νὰ πέσουν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης. Τὶς χώριζε ἕνα τεῖχος ἀπὸ πάγο...

Ἡ Ἀνζέλ ἔκλαιγε σιωπηλά, γιατὶ εἶχε χάσει τὸν πατέρα της, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺ τὴ λίγη πίστι ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη γιὰ τὴ μητέρα της...

Ἡ μητέρα ἀναπολοῦσε τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει, τὶς τρέλλες της, τὴν κατάρευσί τους ἐξ αἰτίας της... Ἡ σοφίτα ἐκεῖ νη ἦταν ὁ τελευταῖος σταθμὸς τῆς ζωῆς της.

Μπροστὰ στὸ νεκρό, σκεπασμένο μ' ἕνα τρύπιο σεντόνι, μπροστὰ στὸ μάταιο ποὺ εἶχε ὑποφέρει, πάντα ἄδικα τὶς προσδολές της, δὲν ἔνοιωθε καθόλου οἶκτο ἡ μεταμέλεια. Ἀναρωτιόταν μονάχα, μὲ τὸν ἄγριο ἐγωϊσμό της:

«Τί θ' ἀπογίνω αὔριο;...»

Πραγματικά, ποῦ θὰ πήγαινε;... Ποιὸς θἄθελε ν' ἀναλάβῃ τὸ βάρος μιᾶς ἄχρηστης γυναίκας;

Κύτταζε πότε τὸ νεκρὸ καὶ πότε τὴν κόρη της.

Σταθμίζε τὴν δμορφιὰ τῆς Ἀνζέλ. τὴ χάρι της, τὴ λεπτότητά της. Κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Ἂν ἤθελε!...»

Ἡ Ἀνζέλ δὲν τὴν κύτταζε. ἀπὸ φόβο μήπως καταλάβῃ τὶς σκέψεις της...

Εἶχε τεντωμένο τ' αὐτί της, σὰν νὰ περίμενε κάτι ποὺ δὲ θ' ἄργουσε...

Πραγματικά, κατὰ τὶς 4, χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα. Ἡ Ἀνζέλ ἄνοιξε ἀμέσως.

"Ηταν ἡ θυρωρός.

— Σᾶς ζητᾶνε, δεσποινίς Ἀνζέλ, τῆς εἶπε σιγά.

— Τί χλωμὴ καὶ κουρασμένη ποὺ εἶσαι! Τί σοῦ συμβαίνει; ρώτησε ἡ Βολεντίνη τὴν Ἀνζέλ.

Ἡ κοπέλλα ἔγινε κατακόκκινη.

— Καλά, κυρία, τραύλισε.

Καὶ πρόσθεσε γρήγορα, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τ' ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτη:

— Πέστε ὅτι κατεβαίνω ἀμέσως... σὲ πέντε λεπτά!

Ξαναγύρισε κοντὰ στὸ νεκροκρέβατο. Τοποθέτησε πάλι πάνω στὰ στήθος τοῦ πατέρα της ἕνα μικρὸ φιλντισένιο 'Εσταυρωμένο ποὺ εἶχε πέσει στὸ πλαΐ. Ἄλλαξε τὰ κεριά, ποὺ εἶχαν λυώσει πιὰ καὶ κόντευαν νὰ σβύσουνε.

Ἔπειτα γονάτισε, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της κι' ἔμεινε λίγα λεπτὰ ἀκίνητη, ἐνῶ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ πνιγμένους λυγμούς.

Ὅταν ξανασηκώθηκε, τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψι.

Θέλησε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Μιὰ παγωμένη ὅμως ματιὰ της τὴ σταμάτησε.

Στράφηκε τότε πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πιὰ ἡ ἀκαρδη ἐκείνη γυναίκα τὸ θέαμα τῆς συγκινήσεώς της, καὶ εἶπε:

— Δὲ θὰ λείψω πολύ. Θὰ κατεβῶ καὶ θὰ ξανανεβῶ ἀμέσως.

Ἔρριξε μιὰ σάρπα στοὺς ὤμους της καὶ βγήκε.

Ζ'.

Τὴ νύχτα ποὺ ἡ 'Ανζὲλ ἔχασε τὸν πατέρα της, ὁ Βαρῶνος ντὲ Μπραζὲ γύρισε σπίτι του κατὰ τὰ ξημερώματα. Ἀνέβηκε ἀθόρυβα στὴν κάμαρά του, ἔπεσε στὸ κρεβάτι του κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

Ἦταν γερὸς καὶ καλοφτιαγμένος ἄντρας, μὲ ἐνεργητικὸ χαρακτῆρα.

Εἶδε στὸν ὕπνο του κανένα εὐχάριστο ὄνειρο; Τὸ ὡραῖο ἀλλὰ θλιμμένο πρόσωπο τῆς 'Ανζέλ, ποὺ τὸν εἶχε μαγέψει; Ἴσως, γιατὶ χαμογελοῦσε συνεχῶς...

Ξύπνησε ἀπότομα κατὰ τὶς 7½. Ἕνας καμαριέρης εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι του στὸν ὦμο του καὶ τὸν κουνοῦσε ἐλαφρά.

— Τί συμβαίνει, Μπατίστα; γκρίνιασε. Δὲ μπορεῖς λοιπὸν νὰ μ' ἀφίσῃς ἥσυχο λιγάκι;

Ὁ ὑπηρέτης χαμογέλασε διακριτικά. Ἔδειξε τὸ ρολόϊ κι' ἀπάντησε:

— Ὁ κύριος Βαρῶνος ξέχασε τὴ διαταγὴ ποὺ μοῦ εἶχε δώσει;

— Ποιὰ διαταγή;

— Νὰ τὸν ξυπνήσω αὐτὴ τὴν ὥρα;

Ὁ Βαρῶνος ἀνακλαδίστηκε. Ἔτριψε τὸ μέτωπό του, γιὰ νὰ ζωηρέψῃ, τὶς ἀναμνήσεις του.

— Ἄ, ναί, θυμήθηκα! εἶπε. Πρόκειται νἀσθῇ αὐτὸ τὸ ζῶον, ὁ Περονό. Δὲ μποροῦσε ν' ἀναβάλῃ γι' ἀργότερα τὴν ἐπίσκεψή του, ὁ ἠλίθιος; Ἔβλεπα ἕνα τόσο εὐχάριστο ὄνειρο!...

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ ἀνησύχησα τὸν κύριο Βαρῶνο.

Ὁ Μπατίστας ἦταν ὡς 30 χρονῶν κι' εἶχε μύτη γαμψὴ καὶ μάτια πονηρά.

Ὁ ἀφεντικός του πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, μὲ νεανικὴ εὐκινησία. Τέντωσε τὰ χέρια του καὶ ρώτησε:

— Ἔβαλε τὶς φωνὲς χτὲς ἡ γυναίκα μου, γιατὶ δὲν ἤρθα τὸ βράδυ γιὰ φαΐ;

— Ἀστειεύεται ὁ κύριος Βαρῶνος, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἀφοῦ ξέρει καλὰ ὅτι ἡ κυρία Βαρῶνη δὲ φωνάζει ποτέ... Εἶναι ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος, κλεισμένη στὸν ἑαυτό της...

— Καὶ διπλοκλειδωμένη μάλιστα! Κάτι ξέρω ἐγὼ ποὺ τὸ λέω... Ὥστε λοιπὸν δὲν εἶπε τίποτα;

— Οὔτε λέξι, κύριε Βαρῶνε.

— Θάπρεπε ὡστόσο νὰ τὴν εἰδοποιήσω, νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη, ὅπως κάνω πάντα... Παρασύρθηκα ὅμως ἀπ' τὴ συντροφιά μου καὶ τὸ ξέχασα... Φταίει αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς, ὁ Μπουρνεβίλ!...

Ὁ Μπατίστας ἔκλεισε τὸ μάτι, μὲ εἰρωνεία καὶ μὲ κάποια οἰκειότητα—χωρὶς ὅμως νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὰ ὅρια. Ἤξερε νὰ κρατάῃ τὶς ἀποστάσεις.

— Ἐβγαινα ἀπ' τὴ λέσχη, συνέχισε ὁ Βαρῶνος, ὅταν βρῆκα μπροστά μου τὸ Μπουρνεβίλ. Γαντζώθηκε πάνω μου, ὅπως ὁ ναυαγὸς στὴ σανίδα σωτηρίας, καὶ μὲ ζάλισε μὲ τὶς φλυαρίες του. Ὅταν θυμήθηκα νὰ κυττάξω τὸ ρολόϊ μου, κόντευαν 8. Ἦταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ εἰδοποιήσω...

— Πάντως, ἡ κυρία Βαρώνη δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι. Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό, διέταξε νὰ ἑτοιμάσουνε τ' ἀμαξι καὶ πῆγε μαζὶ μὲ τὴ δεσποινίδα Σουζὰν σὲ κάποια φίλη της.

— Ἄ, ὡραῖα... πολὺ ὡραῖα!

Ἐνῶ κουβέντιαζε ἔτσι μὲ τὸν ἔμπιστο ὑπηρέτη του, ὁ Βαρῶνος Κλὼντ ἔκανε μ' ἐπιμέλεια τὴν πρωϊνή του τουαλέτα του. Συγχρόνως σιγοτραγουδοῦσε ἕνα εὐθυμο σκοπό.

— Πέρασε ὡραῖα τὴ νύχτα του ὁ κύριος Βαρῶνος; παρατήρησε ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Βαρῶνος τὸν στραβοκύτταξε.

— Γιατὶ τὸ λές αὐτό; ρώτησε.

— Γιατὶ βλέπω πὼς ὁ κύριος Βαρῶνος εἶναι χαϊνόμενος κι' ἐλαφρὸς σὰν πουλάκι!

— Ἔτσι εἶμαι πάντα!

— Εἶχε τύχη στὰ χαρτιὰ ὁ κύριος Βαρῶνος;

— Μά ναί, ἀρκετή!

— Καταλαβαίνω πάντα ἀπ' τὴ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Βαρῶνου ἂν κέρδισε ἢ ἔχασε, καὶ πόσα ἀπάνω κάτω...

Ἕνα ἀμάξι σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο.

— Ὁ Περονὸ θὰ εἶναι, εἶπε ὁ Βαρῶνος. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται στὸ πόδι ἀπ' τὰ ξημερώματα!

Ἄνοιξε τὴν πόρτα του καὶ φώναξε:

— Νὰ περάσῃ ὁ κύριος στὸ γραφεῖο μου. Κατεβαίνω ἀμέσως.

Ὕστερα εἶπε στὸ Μπατίστα:

— Κουνήσου λοιπόν, τεμπέλη! Τὸ σακκάκι μου, τὴ γραβάτα μου...

Σὲ λίγο ἦταν ἕτοιμος, φρέσκος καὶ κομψός. Κατέβηκε στὸ ἰσόγειο καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο, ὅπου τὸν περίμενε ὁ ἐπισκέπτης.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν ἄνετο, ζεστό, ντυμένο ὅλο μὲ ταπετσαρίες. Πάνω στὸ τζάκι ὑπῆρχε μιὰ γυναικεία προτομή, μὲ λεπτά, καινοτόμα καὶ ἀγέρωχα χαρακτηριστικά. Παριστάνε τὴ Βαρώνη Κλοτίλδη ντὲ Μπραζὲ-Λαγκράνζ, τὸ γένος ντὲ Σαμπρύ.

Μιὰ ἐλαφρειὰ μυρωδιὰ πούρου πλανιόταν στὸν ἀέρα. Στὸ τζάκι ἔκαιγε μιὰ δυνατὴ φωτιά.

Ἀνάμεσα στὰ ὡραῖα πράγματα ποὺ ἦταν συγκεντρωμένα ἐκεῖ μέσα, ὁ πρωϊνὸς ἐπισκέπτης ἔκανε τὴν ἐντύπωσι μαύρου κόρακα μέσα σ' ἕνα πανέρι μὲ λουλούδια...

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς βλέπω, κύριε Περονό, τοῦ εἶπε ὁ Βαρῶνος. Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε. Ξέρω πόσο πολύτιμη εἶναι ἡ ὥρα σας!

Ὁ μαῦρος ἄνθρωπος μισοσηκώθηκε, ἄγγιξε μὲ τὰ δυὸ του δάχτυλα τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ Βαρῶνος, καὶ ξανακάθησε ὑστερα.

Ἦταν 35 ὡς 36 χρονῶν, ντυμένος ἄψογα καὶ καλοξυρισμένος. Εἶχε διαδεχθῆ τὸ θεῖο του στὸ συμβολαιογραφεῖο του—τὸ μεγαλεῖτε ὁ τοῦ Παρισιοῦ.

Εἶχε ἕνα ὕφος αἰνιγματικό, ποὺ τὸ αὐξάνανε ἀκόμη περισσότερο τὰ μπλὲ γυαλιὰ ποὺ φοροῦσε διαρκῶς, ἴσως χωρὶς λόγο, γιὰ νὰ κρύβουνε τὴ ματιά του. Ἔτσι, δὲ μποροῦσε νὰ διαβάσῃ κανεὶς μέσα στὴν ψυχή του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀληθινὸς τάφος τῶν μυστικῶν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε Περονό, τοῦ ξαναεῖπε ὁ Βαρῶνος τρίβοντας τὰ χέρια του, εἶμαι κατενθουσιασμένος ποὺ σᾶς βλέπω.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινε ψυχρός, ἀτάραχος, ἐνῶ ὁ ἄλλος συνέχιζε:

— Εἶναι πάντα μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι γιὰ μένα νὰ κουβεντιάζω μαζὶ σας... Οἱ πολυτιμες συμβουλές σας...

Ὁ Περονὸ ἁρπαξε ἀμέσως τὴν εὐκαιρία:

— Δυστυχῶς, κύριε Βαρῶνε, δὲν ἀκοῦσατε τὶς συμβουλές μου. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ βρίσκομαι τώρα ἐδῶ.

— Ἄ, ἔτσι;

— Ὀφείλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὴν κατάστασι ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ... Παρουσιάζει κάποιους κινδύνους, σοβαρώτερους ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε.

Ὁ Βαρῶνος χαμογέλασε κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορία.

Ὁ συνομιλητής του ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί.

— Ἔχω συντάξει ἐδῶ μιὰ πρόχειρη ἐκτίμησι τῆς περιουσιακῆς σας καταστάσεως. Πιστεύω πὼς δὲν ἔχω κάνει κανένα λάθος.

— Ἂς τὴ δοῦμε... εἶπε ὁ Βαρῶνος παίρνοντας τὸ χαρτί.

Καὶ διάβασε μὲ δυνατὴ φωνή:

«Ἀκίνητα ἀνήκοντα εἰς τὴν κ. Βαρώνην ντὲ Μπραζέ, τὸ γένος ντὲ Σαμπρύ.

»1.—Κτῆμα καὶ πύργος τοῦ Σαμπρύ, 1 ἑκατομμύριον...».

— Πῶς! Τόσο μονάχα τὰ ἑκτιμᾶτε; παραξενεύτηκε ὁ Βαρῶνος.

— Καὶ πάλι πολλὰ τὰ βάζω! Οἱ ἀγοράσται εἶναι σπάνιοι, στὴν ἐποχή μας, καὶ προσφέρουν ἐξευτελιστικὰ ποσά.

— Μὰ δὲν εἶναι γιὰ πούλημα ὁ πύργος τοῦ Σαμπρύ!

— Ἂς ἐλπίσουμε πὼς δὲ θὰ χρειαστῇ ποτὲ νὰ τὸν πουλήσετε, εἶπε εὐγενικὰ ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Βαρῶνος συνέχισε τὸ διάβασμα:

«2.—Δάσος τοῦ Πρελέ, 500 χιλιάδες.

»3.—Κτῆμα τοῦ Κουρπετίν, 500 χιλιάδες.

»4.—Κτῆμα τοῦ Βαλάϊγ, 500 χιλιάδες...».

— Ἔχετε κόψει λοιπὸν μιὰ ἐνιαία τιμὴ γιὰ ὅλα; εἶπε γελώντας ὁ Βαρῶνος.

— Ἔτυχε νἄχουν σχεδὸν τὴν ἴδια ἀξία. Νὰ εἶσαστε βέβαιος ὅμως ὅτι δὲν πέφτω ἔξω στὴν ἐκτίμησι... Ἂς συνεχίσουμε!

«5.—Λασέλ, 600 χιλιάδες...».

— Μὰ αὐτὸ ἀξίζει τουλάχιστον τὰ διπλά! παρατήρησε πάλι ὁ Βαρῶνος.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε Βαρῶνε, ὅτι τὰ ἀκίνητα εἶναι πολὺ ξεπεσμένα, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον.

— Ναί, ἀλλὰ ἀργότερα θὰ ξανάρθουν καλλίτερες μέρες...

— Πιθανόν. Θὰ μπορέσουμε ὅμως νὰ τὶς περιμένουμε;

Ὁ Βαρῶνος κύτταξε τὸ συμβολαιογράφο στὰ μάτια. Ἀλλὰ τὰ μπλὲ γυαλιὰ του τὸν ἐμπόδιζαν νὰ διαβάσῃ τὴ σκέψι του.

Συνέχισε λοιπὸν τὸ διάβασμα:

«6.—Κτῆμα τοῦ Κουλόνζ, 1 ἑκατομμύριο 200 χιλιάδες.

»7.—Μέγαρον τῶν Παρισίων καὶ οἰκίαι ὁδοῦ Ριστελιέ, 2 ἑκατομμύρια».

— Αὐτὰ εἶναι, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος. Τὸ ὅλον 6 ἑκατομμύρια 300 χιλιάδες.

— Δὲν εἶναι καὶ λίγα, ἀγαπητέ μου κύριε Περονά! Δὲ βλέπω λοιπὸν γιατί ν' ἀνησυχῆτε...

— ... Καὶ ἕξη μῆνες φυλάκισι γιὰ ἀντίσταση κατὰ τῆς ἀρχῆς!...

Ὁ συμβολαιογράφος ἀναστέναξε κι' ἀπάντησε:

— Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ παθητικὸ σας. Ὀφείλετε 2 ἑκατομμύρια 700 χιλιάδες φράγκα.

— Τόσο πολλά, κύριε Περονά;

— Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἀμείλικτοι.

— Διάβολε!... μουρμούρισε ὁ Βαρῶνος ξύνοντας τὸ αὐτί του.

Συνήλθε ὅμως ἀμέσως ἀπ' τὴ δυσάρεστη ἐκείνη ἔκπληξι καὶ πρόσθεσε:

— Πάντως, δὲν εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ κατάστασι!

— Ὄχι ἀκόμη...

— Μᾶς ἀπομένουνε 3 ἑκατομμύρια 600 χιλιάδες φράγκα.

— Ἀσφαλῶς, κύριε Βαρῶνε. Δὲ μποροῦμε ὅμως νὰ εἴμαστε δέβαιοι πόσα θὰ συγκεντρώσετε, προπάντων ἂν ἀναγκασθῆτε νὰ ρευστοποιήσετε τὴν περιουσία σας ὑπὸ συνθῆκες ἀνώμαλες... πάνω σ' ἕνα πόλεμο, ἂς ποῦμε, ἢ μιὰ ἐπανάστασι, ἢ μιὰ καινούργια πτῶσι τῆς ἀξίας τῶν ἀκινήτων!

Ὁ Μπραζὲ δάγκασε τὰ χείλια του.

— Εἴσαστε ἡ φρόνησι προσωποποιημένη, κύριε Περονά, παρατήρησε.

— Προσπαθῶ, κύριε Βαρῶνε, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος ἁπλὰ καὶ μ' ἀξιοπρέπεια. Περισσότερο γιὰ τοὺς πελάτες μου, παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ἀπλώθηκε γιὰ λίγο σιωπή. Ὁ Βαρῶνος ἔξυσε πάλι τὸ ἀριστερό αὐτί του, ὅπως ἔκανε πάντα ὅταν βρισκότανε σ' ἀμηχανία.

— Ποιὰ λύσι μοῦ συνιστᾶτε, κύριε Περονά; ρώτησε.

— Εἴσαστε ἀρκετὰ ἔξυπνος ὥστε νὰ τὴν καταλαβαίνετε μόνος σας...

— Νὰ πουλήσω μερικὰ κτήματα καὶ νὰ κάνω πιὸ μετρημένη ζωή;

— Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ πιὸ φρόνιμο, κύριε Βαρῶνε.

— Καλά. Θὰ σκεφθῶ, θὰ κουβεντιάσω μὲ τὴ γυναίκα μου καὶ θ' ἀποφασίσω.

Ὁ συμβολαιογράφος σηκώθηκε. Ἡ ἀποστολή του εἶχε τελειώσει.

Πρὶν φύγῃ, ὁ Βαρῶνος τοῦ εἶπε:

— Κύριε Περονά, δὲν πιστεύω νὰ σημαίνῃ ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψί σας ὅτι μᾶς κόβετε ξαφνικὰ τὴν πίστωσι!...

— Ὤ, κύριε Βαρῶνε, τὸ γραφεῖο μας ἔχει τόσες σχέσεις μὲ τὴν οἰκογένειά σας, προπάντων δὲ μὲ τῆς κυρίας Βαρώνης, ὥστε ν' ἀποκλείεται μιὰ τέτοια ὑπόθεσι... Τὸ ταμεῖο μας θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βρίσκεται στὴ διάθεσί σας. Ἀλλά, πρὸς τὸ συμφέρον σας...

— Ναί, ναί, κατάλαβα! διέκοψε ὁ Βαρῶνος, καθησυχασμένος.

Κι' ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν ἐπισκέπτη. Ἐκεῖνος τὸ ἄγγιξε πάλι μὲ τὰ δυὸ του δάχτυλα, χαμογελώντας φιλοφρονητικά, ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε.

Ἀφοῦ τὸν συνώδεψε ὡς τὴν ἐξώπορτα, ὁ Βαρῶνος ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του.

Εἶχε ἀνοίξει τώρα μιὰ ἄλλη πόρτα, ἀντίκρυ σ' ἐκείνην ἀπ' ὅπου εἶχε βγῆ ὁ ἐπισκέπτης, καὶ στεκότανε στὸ κατῶφλι μιὰ νέα γυναίκα.

Ἦταν ὅμορφη, ψηλόλιγνη, εὐκίνητη, ἀληθινὰ ἀριστοκρατικὸς τύπος, μὲ δέρμα κατάλευκο, μαλλιὰ σκοῦρα καστανὰ καὶ πυκνά, μάτια σκουρογάλανα. Ἡ φυσιογνωμία της δὲ διατηροῦσε κανένα ἴχνος τῆς κουραστικῆς κοσμικῆς ζωῆς ποὺ ἔκανε.

Ἦταν 32 ὡς 33 χρονῶν, ἀλλὰ φαινόταν ἀκόμη πιὸ νέα. Φοροῦσε μιὰ κομψότατη ρόμπα.

— Ὁ κ. Περονὸ ἦταν; ρώτησε τὸ Βαρῶνο.

— Ἀκριβῶς, ἀγαπητή μου... Πῶς σηκώθηκες τόσο νωρὶς σήμερα;

— Περιμένω κι' ἐγὼ μιὰ ἐπίσκεψι...

— Ἄ! Ποιὸν δηλαδή;

— Κάποιον κύριο, ποὺ δὲν ἔχει ξαναρθῆ ποτὲ ἐδῶ.

— Μπᾶ!

— Τοὐστειλα χτὲς ἕνα γραμματάκι ποὺ ἄρχιζε ἔτσι: «Ἀγαπητέ μου θεῖε...».

— Ἄ, πρόκειται γιὰ τὸν κόμητα ντ' Ἀρμέλ;

— Τὸ βρῆκες.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον!... Τί ἀκριβῶς τοῦ ἔγραφες;

— Ἄκουσε: «Λυποῦμαι εἰλικρινὰ γιὰ τὶς διαφωνίες ποὺ μᾶς χώριζαν τόσο καιρό. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἐκφράσω καὶ προφορικὰ τὴ θλῖψι μου καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὶς αἰτίες ποὺ μ' ἐμπόδισαν τόσον καιρὸ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ διάβημα τῆς συμφιλιώσεώς μας;

»Ἡ ἀνηψιά σας Κλοτίλδη».

— Περίφημα, ἀγαπητή μου! φώναξε ὁ Βαρῶνος. Καὶ τὸν πετιμένεις τώρα;

— Ἂν θέλη νὰ συμφιλιωθοῦμε, θἀρθῆ. Ἂν δὲ θέλη, θὰ μοῦ τὸ πῆ μὲ δυὸ λέξεις... Ἀλλ' ἂς ἀφίσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα! Ἀφορᾶ ἐμένα μονάχα...

Ὁ καμαριέρης ἔφερε ἕνα τσαΐ στὸ Βαρῶνα.

— Θέλεις καὶ σύ; πρότεινε ἐκεῖνος στὴ γυναίκα του.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ.

Ὁ Βαρῶνος ἔρριξε ζάχαρη στὸ φλυτζάνι του. Ὕστερα εἶπε:

— Ξέρεις πὼς εἶναι ἀληθινὰ ἐπαναστατικὸ αὐτὸ τὸ διάβημά σου γιὰ τὴν προσεχῆ σύγκρισι μὲ τὸ θεῖο σου;... Ἀμφιβάλλω δὲ ἂν θὰ δεχθῆ ἐκεῖνος!

— Τὸ λὲς γιατὶ δὲν τὸν ξέρεις.

— Ἐνῶ ἐσύ;...

— Ἐγὼ ἔχω πάρει τὶς πληροφορίες μου. Ποτὲ δὲν ἐνεργῶ ἐπιπόλαια.

— Τί σοῦ εἶπαν λοιπόν;...

— Ὅτι ὁ κ. ντ' Ἀρμὲλ εἶναι ἕνας ἔντιμος ἄνθρωπος, μὲ μεγάλη καρδιά...

— Κι' ἐπομένως ὅτι ξεγελιέται εὔκολα!

— Πρέπει νὰ κόψῃς, ἀγαπητέ μου μιὰ ἄσχημη συνήθεια ποὺ ἔχεις!

— Νὰ εἶναι εἰλικρινής; Ποτέ! Ἄλλωστε εἴμαστε μόνοι αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲ μᾶς ἀκούει κανείς...

Ἡ Βαρώνη ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Ἂς ἀνακεφαλαιώσουμε τὴν κατάστασι, εἶπε. Ἡ μητέρα μου εἶχε μαλώσει μὲ τὸν πατέρα τοῦ θείου μου. Δὲν τὸν συγχωροῦσε ἐπειδὴ εἶχε ξαναπαντρευτῆ.

»Ἦταν ἀμείλικτη στὴ μνησικακία της καὶ τὴ μετέδωσε καὶ σὲ μένα. Ὡς σήμερα, δὲ θέλησα νὰ ἔχω καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν κόμητα ντ' Ἀρμέλ, τὸ θεῖο μου. Δική μου δουλειὰ εἶναι τώρα, ἂν μ' ἀρέσῃ ν' ἀλλάξω ἰδέα. Ἐγὼ εἶμαι ἀνηψιά του, κι' ὄχι ἐσύ.

— Πολὺ σωστά.

— Μὴν ἀνακατεύεσαι λοιπόν, σὲ παρακαλῶ.

— Σύμφωνοι, ἀγαπητή μου.

— Δὲ μοῦ πρόσφερες ὅμως ἀκόμη κάθισμα...

— Θεέ μου! Ποῦ ἔχω τὰ μυαλά μου;... Μὲ ζάλισε αὐτὴ ἡ ἀτουδαία εἴδησι ποὺ μοῦ ἀνάγγειλες ἔτσι ξαφνικά!

Ὁ Βαρῶνος σηκώθηκε, ἔπιασε ἀπ' τὰ δυὸ χέρια τὴ γυναίκα του καὶ τὴν τράβηξε κοντὰ στὸ τζάκι. Τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ἄνετη πολυθρόνα, ἀντίκρυ του.

— Δὲν εἶσαι κουρασμένος καὶ κακόκεφος, ποὺ σηκώθηκες τόσο πρωΐ; τοῦ εἶπε ἐκείνη εἰρωνικά.

— Κάθε ἄλλο! Εἶμαι φρέσκος καὶ καλοδιάθετος, σὰν εἰκοσάχρονο παλληκάρι. Μπορῶ νὰ κάνω τώρα τρεῖς ὧρες συνέχεια ἱππασία, γιὰ νὰ πάρω ὄρεξη!

— Κι' ὅμως γκρίνιαζες πολὺ ἀργὰ χτὲς τὸ βράδυ.

— Ἀλήθεια; Μόλις ποῦ τὸ θυμᾶμαι...

— Εἶναι ἐκπληκτικὸ πὼς ἔχεις τόσο λίγη μνήμη, ὅταν θέλης... Λοιπόν, γύρισες στὶς 5 τὸ πρωΐ.

— Πιθανόν! Παρασύρθηκα σὰν ἀνόητος... Φταίει αὐτὸς ὁ χοντρο-Μπουρνεβίλ. Δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφίσῃ...

— Βέβαια, εἶναι ὁ ἀχώριστος φίλος σου.

— Μὲ συγχωρῆς πάντως, ἀγαπητή μου. Ἔπρεπε νὰ σὲ εἰδοποιήσω... Μὰ δὲ θὰ ξαναγίνῃ αὐτό, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

— Δὲ σοῦ τὸν ζήτησα.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὁ Βαρῶνος πῆρε ἕνα πούρο κι' ἔκοψε τὴν ἄκρη του. Ὕστερα ἄναψε ἕνα σπίρτο, ρωτῶντας συγχρόνως εὐγενικά:

— Ἐπιτρέπετε;...

— Ἐλεύθερα! ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του. Ζάρωσε ὕστερα τὰ φρύδια της καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἶναι σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ ἦρθε νὰ σοῦ πῆ ὁ κ. Περονό;

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Γιὰ νὰ κάνῃ τὸν κόπο νἀρθῆ ὡς ἐδῶ... καὶ μάλιστα τόσο πρωΐ, πρέπει νὰ πρόκειται γιὰ κάτι σπουδαῖο.

Ἔριξε μιὰ τραχειὰ ματιὰ στὸν ἄντρα της καὶ πρόσθεσε ἐπιθετικά:

— Καταλαβαίνω! Κοντεύεις νὰ μὲ καταστρέψῃς.

— Ὦ, τὰ παλαιὲς καϋμένη!...

— Δὲ μᾶς μένει τίποτα;

— Μᾶς μένει πρώτα ὅλη ἡ ἀκίνητη περιουσία σου, ἐφόσον δὲν πουλήσαμε ποτὲ τίποτε...

— Ναί, ἀλλὰ εἶναι ὑποθηκευμένη... Ἔτσι;

— Λιγάκι...

— Τόσο ποὺ κινδυνεύει νὰ χαθῆ;

— Ὄχι δά!

— Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια, εἶπε ἐπιτακτικὰ ἡ Βαρώνη.

Μὰ ὁ ἄντρας της ξέφυγε πάλι μ' ἐπιδεξιότητα, λέγοντάς της μὲ τὴν πιὸ χαϊδευτικὴ φωνή του, ἐνῶ συγχρόνως πλησίαζε τὴν πολυθρόνα του στὴ δική της:

— Μά, ἀγαπητή μου, δὲν κοιμᾶσαι πιά; Πῶς ξέρεις μὲ τόση ἀκρίβεια τὴν ὥρα ποὺ γυρίζω στὸ σπίτι;

— Ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ!

— Γιατί;

— Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, δὲ ζῶ πιά! Μὲ βασανίζει θανάσιμη ἀγωνία, γιατὶ φοβᾶμαι τὸ ἄγνωστο, τὸ μέλλον... καὶ γιατὶ ξέρω θετικὰ πὼς βαδίζουμε πρὸς τὴν καταστροφή. Εἶν' ἀλήθεια;

Ὁ Βαρῶνος πέταξε τὸ πούρο του, ἔπιασε τὰ ὡραῖα χέρια τῆς γυναίκας του, μὲ τὰ περιποιημένα νύχια, καὶ τῆς εἶπε:

— Πάντα ὑπερβολική εἶσαι!... Σοῦ εἶπα, δὲν εἶναι τόσο μεγάλο τὸ κακό!... Ἂν δὲ θέλης νὰ πιστέψῃς ἐμένα, θὰ πιστέψῃς τουλάχιστον τὸν κ. Περονό;

— Βεβαίως.

— Διάβασε λοιπόν!

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ σημείωμα ποὺ ταῦ εἶχε ἀφίσει ὁ συμβολαιογράφος.

Ἐκείνη τὸ διάβασε ξαναγελημένος, τὸ μελέτησε. Τὸ ἀκυβέρνητο πρόσωπό της φωτίζόταν σιγὰ - σιγά.

— Μιὰ στιγμή, Γιώργο, νὰ μαζέψω τὰ πράγματα!...

Εὐτυχῶς, τὸ κακὸ δὲν ἦταν τόσο μεγάλο, ὅσο νόμισε!

Ωστόσο, ἦταν δύσκολο νὰ ἐπανορθωθῆ. Μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε νὰ βάλη τὰ πράγματα στὴ θέσι τους...

Ἡ Βαρώνη σηκώθηκε, ἀκούμπησε μὲ τόνα χέρι της στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της καὶ εἶπε, κουνώντας μὲ τ' ἄλλο στὸν ἀέρα τὸ σημείωμα τοῦ κ. Περονά:

— Νὰ τί ἔκανες λοιπὸν τὴν περιουσία μου! Μέσα σὲ 16 χρόνια, δαπάνησες ἑκατομμύρια ὁλόκληρα παραπάνω ἀπ' τὰ εἰσοδήματά μου! Ἀφοῦ καταβρόχθισες τὴ δική σου περιουσία, ρίχτηκες μὲ ὄρεξι καὶ στὴ δική μου.

Ὁ Βαρώνος δὲν ἔχανε καθόλου τὴν ἡρεμία του. Μουρμούρισε μονάχα, μὲ κάποιο παράπονο:

—Ὦ, Κλοτίλδη, ἀγαπητή μου!...

Στὸ τέλος, ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο φιλοφρονητικὸ καὶ εἰρωνικὸ τόνο:

— Χαρήκαμε τὴ ζωή μας αὐτὰ τὰ 16 χρόνια. Γλεντήσαμε, κάναμε τρέλλες... Μιλάω στὸν πληθυντικό, γιατὶ συνετέλεσες καὶ σὺ ὄχι λίγο, ἀγαπητή μου, σ' αὐτὸ τὸν ἐξανεμισμὸ τῆς περιουσίας σου. Ἔδινες δεξιώσεις, γιορτές, χορούς προσπαθῶντας νὰ συναγωνιστῆς σὲ πολυτέλεια τοὺς τραπεζίτες, ποὺ ἔχουν ὅσα λεφτὰ θελήσουνε... Αὐτοὶ ὅμως ξέρουν νὰ κερδίζουνε πάλι, τὴν ἄλλη μέρα ὅσα ξοδέψανε. Ἐνῶ ἐμεῖς...

»Γιὰ τὰ κοτιγιὸν ἑνὸς χοροῦ, ξοδεύαμε ὅσα θέλει μιὰ οἰκογένεια γιὰ νὰ ζήση ἕνα χρόνο! Οἱ λογαριασμοί σου στὶς καταραμένες μοδίστρες φτάνανε σὲ ἀστρονομικὰ ὕψη...

»Μὴ νομίζης πὼς σὲ μαλώνω, ἢ πὼς σοῦ κάνω παράπονα! Κάθε ἄλλο... Δὲν ἔχω τέτοιο δικαίωμα. Σοῦ ὑπενθυμίζω μόνο μερικὰ πράγματα...

Τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Δὲν τ' ἀμφισβητῶ, ὅλ' αὐτά, εἶπε ψυχρά. Τί ὠφελεῖ ἄλλωστε;... Σοῦ λέω μόνο ὅτι, ὅταν σὲ παντρεύτηκα, ἤμουν μιὰ ὀρφανὴ κοπελλίτσα 16 χρονῶν. Ὁ θεῖος μου ντ' Ἀρμὲλ εἶχε ἀρνηθῆ ν' ἀναλάβη τὴν κηδεμονία μου, γιατὶ ἦταν μαλωμένος μὲ τὴ μητέρα μου, κι' ἄλλωστε ἔλειπε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὸ ἐξωτερικό... Δὲν εἶχα κανένα ποὺ νὰ μὲ διευθύνη, νὰ μὲ ὁδηγῆ. Ἐνῶ ἐσύ...

—Ἐγὼ εἶχα περάσει τὰ 30, εἶχα μεγάλη πεῖρα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ θάρρεπε νὰ γίνω ὁ σίγουρος καὶ συνετὸς ὁδηγός σου. Αὐτὸ δὲ θέλεις νὰ πῆς;

—Ἀκριβῶς! Μὲ προειδοποίησαν, πρὶν σὲ παντρευτῶ, γιὰ τὸ ποιόν σου. Μὰ μὲ ξεγέλασες μὲ τὶς ὑποσχέσεις σου πὼς θ' ἀναλάβης ἐγὼ τὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας μου, γιατὶ ἀφεῖλω νὰ προστατεύω τὰ συμφέροντα καὶ τὸ μέλλον τῆς κόρης μου!

Κύτταξε στὰ μάτια τὸν ἄντρα της καὶ ρώτησε ξερά:

— Τί συμβουλὲς σοῦδωσε ὁ κ. Περονά, γιὰ νὰ διορθωθῆ τὸ κακό;

— Μοῦ σύστησε νὰ πληρώσουμε τὰ χρέη μας, νὰ πουλήσουμε μερικὰ κτήματα, νὰ περιορίσουμε τὰ ἔξοδά μας...

— Αὐτὰ μονάχα;

— Ναί, αὐτά.

— Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο μέσον;

— Δὲ βλέπω κανένα.

— Θὰ ἦταν ὅμως ξεπεσμὸς γιὰ μᾶς, στὰ μάτια τοῦ κόσμου...

— Ε, βέβαια, ὡς ἕνα σημεῖο...

— Θὰ πρέπει ν' ἀφίσουμε αὐτὸ τὸ μέγαρο ὅπου γεννήθηκα... Τόχτισε ἕνας ντ' Ἀρμέλ, ὁ προπάππος μου, κι' ἀνήκει στὴν οἰκογένειά μας ἐδῶ κι' ἕνα αἰώνα...

— Τὰ ξέρω, ὅλ' αὐτά. Μὰ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ γίνη;

— Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος, ἂν τὸ πουλήσουμε;

— Ἂς πῆ ὅ,τι θέλει. Λίγο μὲ νοιάζει ἡ γνώμη του.

— Ἐμένα ὅμως μὲ νοιάζει πολύ!

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ συνομιλία, ἡ Βαρώνη δὲν εἶχε δυναμώσει οὔτε μιὰ φορὰ τὴ φωνή της. Ἔμενε ψύχραιμη καὶ φλεγματικὴ σὰν Ἐγγλέζα.

Οἱ φιλενάδες της τὴν ὀνομάζανε «ἡ ψυχρὴ Κλοτίλδη». Καὶ πραγματικά, τὸ ὡραῖο της πρόσωπο φαινόταν παγωμένο σὰν τὰ χιόνια τῶν Ἄλπεων.

Ἀφοῦ σκέφθηκε μιὰ στιγμή, ρώτησε:

— Ξέρει κανεὶς ἄλλος τὴν κατάστασί μας;

— Δὲν πιστεύω. Ὁ κ. Περονὰ εἶναι ἀπολύτως ἐχέμυθος, σὰν ἐξομολογητής.

— Πόσον καιρὸ μποροῦμε νὰ κρατήσουμε ἀκόμη, χωρὶς νὰ χειροτερέψουνε τὰ πράγματα;

— Ἕνα - δυὸ χρόνια, ὑποθέτω. Ὕστερα, ἂν χρειαστῆ, πουλᾶμε τὰ κτήματα.

Ἡ Βαρώνη πῆρε μιὰ ἔκφρασι αἰνιγματικὴ καὶ πρόφερε:

— Μπορεῖ νὰ γίνουν πολλὰ πράγματα σὲ δυὸ χρόνια...ἢ καὶ γρηγορώτερα ἀκόμη!

Ὁ τόνος της κι' ἡ ματιά της συμφωνοῦσαν μὲ τὴν ἔκφρασί της. Ὁ ἄντρας της τὴν κύτταζε, ἀπορώντας καὶ προσπαθῶντας νὰ καταλάβη...

—Ἔχεις καμμιὰ καλὴ ἰδέα; τὴ ρώτησε.

—Ἔτσι φαίνεται!

— Μπορῶ νὰ τὴ μάθω;

— Τὴν καλλιεργῶ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀκόμη ὡριμάσει. Θὰ σοῦ πῶ ὡστόσο ἀπὸ ποῦ ξεκινάω στὶς σκέψεις μου.

Τὸ πρόσωπο τῆς Βαρώνης ζωήρεψε σιγὰ - σιγά, καθὼς συνεχίζε:

— Ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο γράμμα μοῦ ἀπόδειξε ὅτι δὲ φτάνανε τὰ νειάτα μου κι' ἡ ὁμορφιά μου γιὰ ν' ἀγαπηθῶ πιστά, ἔζησα μονάχα γιὰ τὸν ἐγωισμό καὶ τὴ ματαιοδοξία τοῦ πλούτου, γιὰ τὶς ἀπολαύσεις ποὺ μᾶς προσφέρει. Δὲ μοῦ μένει παρὰ αὐτὴ ἡ χαρά. Δὲ θέλω νὰ τὴ χάσω... Δὲ θέλω νὰ ξεπέσω, νὰ κατρακυλήσω, σὰν τόσες ἄλλες, ποὺ δὲ βρῆκαν τὴν παραμικρὴ συμπόνια ὅταν ἀτυχήσανε.

Κι' ἀνέφερε διάφορες κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ εἶχαν φτωχύνει.

Ἅπλωσε ὕστερα τὸ χέρι της πρὸς τοὺς τοίχους τοῦ γραφείου καὶ πρόσθεσε:

— Ὅσο ζῶ, δὲν πρόκειται νὰ βγῆ στὸ σφυρὶ τίποτα ἀπ' τὰ ὑπάρχοντά μου, οὔτ' ἕνα κτήμα, οὔτ' ἕνα σπίτι, οὔτ' ἕνα ἐπιπλο... Κατάλαβες;

Ὁ Βαρώνος ἄναψε ἄλλο πούρο, μὲ τὴν αἰώνια ἀφροντισία του.

—Ἄλλο ποὺ δὲ θέλω κι' ἐγώ! ἀπάντησε. Πῶς θὰ γίνη ὅμως;...

— Δὲν ξέρω ἀκόμη. Δὲ βρῆκα τὸ μέσον.

— Ἐλπίζεις νὰ τὸ βρῆς;

— Ναί. Βρίσκομαι κι' ὅλας σὲ καλὸ δρόμο...

— Θἄναι κάτι εὔκολο νὰ ἐφαρμοσθῆ;

— Ναί, ὅταν εἶναι κανεὶς δραστήριος κι' ἀποφασιστικός.

— Πόσο ἀνυπομονῶ νὰ τὸ μάθω!...

Τὸ γραφεῖο ἔβλεπε στὸ δρόμο. Ὁ Βαρώνος εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο ἕνα καβαλλάρη νὰ πλησιάζη, μαζὶ μὲ τὸν ἱπποκόμο του.

Τὰ δυὸ ἄλογα σταμάτησαν μπροστὰ στὴν καγκελλόπορτα τοῦ μεγάρου.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΡΟΛΟΪ

Ἡ πόλις Νιαγκάρα Φώλς, τῆς ἐπαρχίας Ὀντάριο τοῦ Καναδᾶ, ὑπερηφανεύεται πὼς ἔχει τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ πρωτότυπο ρολόϊ τοῦ κόσμου. Ἡ πλάκα τοῦ ρολογιοῦ αὐτοῦ εἶναι ἕνα μεγάλο καὶ ὡραιότατα διαρρυθμισμένο παρτέρι διαμέτρου 15 μέτρων. Ὁ δείχτης τῶν ὡρῶν ἔχει μῆκος 4 μέτρων, τῶν λεπτῶν 3½ καὶ τῶν δευτερολέπτων 6μ40. Τὸ πρωτότυπο ρολόϊ λειτουργεῖ κανονικὰ καὶ δείχνει τὴ σωστὴ ὥρα, χάρις σ' ἕνα μηχανισμό, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ παρτέρι, μέσα σ' ἕνα θάλαμο ἀπὸ μπετόν.

— Ὁ θεῖος σου, ἀγαπητή μου, εἶπε ζωηρὰ ὁ Βαρώνος.

— Δὲ σοῦ εἶχα πῆ πὼς τὸν περίμενα; Νὰ ποὺ ἦρθε...

Κι' ἡ Βαρώνη πρόσθεσε:

— Φύγε, σὲ παρακαλῶ... ἀλλὰ μὴν ἀπομακρυνθῆς πολύ. Θἄχω νὰ σοῦ πῶ ὕστερα λίγα λόγια ἀκόμη.

Εἶχε χτυπήσει στὸ μεταξὺ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε στὸ γραφεῖο.

— Ὁ κύριος κόμης ντ' Ἀρμὲλ ρωτᾶει ἂν μπορῆ νὰ τὸν δεχθῆ ἡ κ. Βαρώνη, εἶπε.

Ἡ ἔκφρασί του ἔδειχνε πὼς ἦταν ἀναστατωμένος ἀπ' τὴν ἀπίστευτη ἐκείνη ἐπίσκεψι.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ Κλοτίλδη.

Κι' ἔτρεξε νὰ ὑποδεχθῆ τὸ θεῖο της. Τοῦ ἅπλωσε τὰ χέρια της, λέγοντάς του διαχυτικά:

— Τί ἔκπληξι, Θεέ μου! Τάχω χάσει... Δὲν ἐλπίζα πὼς θἀρχόσαστε...

— Μὰ γιατί, ἀγαπητό μου παιδί;

Ἡ Βαρώνη ἔσπευσε νὰ περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσε τὸν ἐπισκέπτη της. Τὸν ἔβαλε νὰ καθήση κοντὰ στὴ φωτιά, τοῦ χαμογελοῦσε δειλὰ κι' ἐνθυχισμένα. Τὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ χαρά.

Τὴ συγκλόνιζε μιὰ ἔντονη συγκίνησι. Κι' ἔλεγε καὶ ξανάλεγε, μ' ἀληθινὰ δάκρυα στὰ μάτια:

— Θεῖε μου! Καλέ μου θεῖε!

— Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε βαθειά, τῆς εἶπε ὁ κόμης. Καίτοι δὲν εἴχαμε συναντηθῆ παρὰ πολὺ σπάνια, πιστέψετέ με ὅτι δὲν ἔξεχασα ποτὲ τὸ συγγενικὸ δεσμὸ ποὺ μᾶς ἑνώνει.

Ἡ φωνή του ἦταν σοβαρὴ καὶ μελαγχολική.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν γνωρίσει ἄλλοτε τὸν κόμητα Ρομπὲρ ντ' Ἀρμέλ, στὸ ἐρημητήριό του, στὸ Φρεζύ, θὰ δυσκολεύονταν πολὺ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν τώρα. Τὰ νειάτα του καὶ τὸ χαμόγελό του εἶχαν πετάξει. Τὰ μαλλιά του εἶχαν χάσει τὸ ὡραῖο σκουροκάστανο χρῶμα τους. Μιὰ βαθειὰ ρυτίδα αὐλάκωνε τὸ μέτωπό του. Ἡ πικρὴ πτυχὴ ποὺ ὑπῆρχε στὰ χείλια του, φανέρωνε πὼς τὸν βασάνιζε ὁλόενα κάποιος κρυφὸς πόνος, ἕνα πένθος ἀξέχαστο, ποὺ τίποτα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σβύση!

Τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει ἀπ' τὸ παληὸ ἐκεῖνο δρᾶμα, λογαριάζονταν διπλὰ γι' αὐτόν. Ἡ ματιά του δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἴδια λάμψι. Ἂν μάλιστα τὸν κύτταζε κανεὶς μὲ προσοχή, θἄβλεπε πὼς συνηθίζε νὰ χαμηλώνη τὰ μάτια του, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ μάτια τῶν ἄλλων.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὁ κόμης ντ' Ἀρμὲλ ἦταν 46 χρονῶν, συνομήλικος περίπου μὲ τὸ Βαρῶνο ντὲ Μπραζέ. Μὰ ὁ πρῶτος φαινόταν δέκα χρόνια μεγαλείτερος κι' ὁ δεύτερος δέκα χρόνια πιὸ νέος...

Ὡστόσο, τ' ὄνομα καὶ ἡ τεραστία περιουσία τοῦ κόμητος ντ' Ἀρμὲλ μένανε ἀνέπαφα.

— Σᾶς σκέφθηκα συχνά, ἀγαπητή μου Κλοτίλδη, σχεδὸν χωρὶς νὰ σᾶς ξέρω, πρόσθεσε. Ξέρετε τὴν αἰτία ποὺ μᾶς χώρισε: Ἡ ἀδελφή μου, ἡ μαρκησία ντὲ Σαμπρύ, μεγαλείτερή μου κατὰ 20 χρόνια, θύμωσε γιατὶ εἶχε ξαναπαντρευτῆ ὁ πατέρας της. Μὰ ἐγὼ πιστεύω πὼς εἶχε ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ κάνη δεύτερο γάμο, ἀφοῦ εἶχε μείνει χήρος σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ εἶναι βασειὰ ἡ μοναξιά — κάτι ξέρω ἐγὼ ποὺ σᾶς τὸ λέω... Πρέπει νὰ τὸν εὐγνωμονῶ μάλιστα γι' αὐτό, γιατὶ διαφορετικὰ δὲ θἄχομουν στὸν κόσμο!

Ἀφοῦ σταμάτησε λίγο, συνέχισε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη:

— Ὡστόσο, πολλὲς φορές, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ τοὺς νομίζουμε εὐτυχισμένους, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας πόνος! Τὸ ξέρω ἀπὸ δική μου πεῖρα...

Ἔκαμε μιὰ χειρονομία, σὰν νἄθελε νὰ διώξη κάποιες σκέψεις ἐνοχλητικές. Ἔπειτα εἶπε:

— Ὁ πατέρας μου πειράχτηκε πολύ, πληγώθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ στάσι τῆς κόρης του. Τὴ θεώρησε σὰν προσβολὴ καὶ δὲ θέλησε νὰ τὴ συχωρέση ποτέ, ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε ὡστόσο νὰ παραχωρήση στὴ μητέρα σας ὅ,τι τῆς ἀναλογοῦσε ἀπὸ τὴν κληρονομιά του. Ὅπως ξέρετε, ἡ μητέρα σας κι' ἐγὼ πήραμε ἴσα μερίδια ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ πατέρα μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θ' ἀρχίζαν τὴν ἐπίθεσι... Μὲ τὰ δόντια ἢ μὲ τὰ νύχια τους;...

ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΣ ἀπὸ τοὺς πιθήκους

Μιὰ δραματικὴ περιπέτεια στὴ ζούγκλα τῶν Ἰνδιῶν

Ἡ καρδιά μου χτύπησε ἀπότομα, ὅταν ὁ πρῶτος πίθηκος πήδησε ξαφνικὰ μπροστά μου. Μὲ κύτταζε μ' ἕνα ὕφος ἐπίσημο, ἀκουμπῶντας στὰ χέρια του καὶ στὰ γόνατά του. Ὕστερα ἕνας δεύτερος πίθηκος ἔπεσε ἀπ' τὰ δέντρα, κοντὰ στὸν πρῶτο. Ἀκολούθησαν τρίτος καὶ τέταρτος. Σὲ λίγο, εἶχαν γίνει ὁλόκληρες ἑκατοντάδες, μικροί, μεγάλοι, ἀρσενικοί, θηλυκοί. Μερικοὶ εἶχαν μαζί καὶ τὰ μωρά τους.

Στεκόμουν μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δέντρου, κι οἱ πίθηκοι σχηματίζαν γύρω μου ἕνα ἡμικύκλιο, σ' ἀπόσταση 10 μέτρων περίπου.

Αὐτὸ συνέβαινε στὸ Ζάλα-Μούκη τῶν Ἰνδιῶν. Εἶχα πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ φωτογραφίσω ἕνα ἀρχαῖο ναὸ τῆς ζούγκλας, ποὺ ἀποτελοῦσε προσκύνημα τῶν Ἰβαγενῶν. Περνοῦσα, ὁλομόναχος, ἀπὸ ἕνα ἔρημο δασάκι, κάτω ἀπ' τὶς φυλλωσιὲς τῶν πλούσιων δέντρων ποὺ ἦταν τόσο πυκνές, ὥστε δὲν ἄφιναν νὰ γλυστρήσουν ἀνάμεσά τους οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες. Ξαφνικά, ἄκουσα ἕνα βόμβο στὰ κλαριά. Κύτταξα ψηλά, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἄρχισε νὰ βρέχη πίθηκους!

Στὶς Ἰνδίες, θεωροῦν ἱεροὺς τοὺς πιθήκους καὶ τοὺς προστατεύουμε. Εἰδικὰ στὸ Ζάλα-Μούκη οἱ πίθηκοι εἶχαν τόσο πολλαπλασιασθῆ ἀνεμπόδιστα, ὥστε εἶχαν κατατήσει πληγή...

Αὐτοὶ ποὺ μὲ εἶχαν περικυκλώσει τώρα, ἦσαν οἱ πιὸ πολλοὶ μεγαλείτεροι ἀπὸ κείνους ποὺ βλέπομε στοὺς ζωολογικοὺς κήπους. Ξεχώριζαν ἀνάμεσά τους οἱ Χάνουμανς, οἱ μεγάλοι ἱερὸσκυλοι πίθηκοι, ποὺ ὁ θρύλος τοὺς θεωρεῖ βασιλιάδες τῶν πιθήκων. Εἶχαν ὕψος 1,20 περίπου. Καὶ ὑπῆρχαν ἀρκετὲς ντουζίνες ἀπ' αὐτούς...

Μέσα σὲ 3 λεπτά, εἶχε σχηματισθῆ γύρω μου ἐκεῖνο τὸ ζωντανὸ τεῖχος, ἀπὸ πολλὲς σειρὲς πιθήκων, ποὺ ἔμεναν ἀκίνητοι κυττάζοντάς με.

Πάγωσα ἀπ' τὸ φόβο μου. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ τους ἦταν τόσο ἀφύσικη! Ὅταν κάποια μωρὸ ἔκαμε θόρυβο, ἡ μητέρα του τὸ ἔδειρε, μ' ἕνα τρόπο ἀνθρώπινο...

Κυττάζονταν μεταξύ τους κι' ἔπειτα ξανακύτταζαν ἐμένα. Σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουνε, στὴ γλῶσσα τους, νὰ χειρονομοῦνε καὶ νὰ κάνουν γκριμάτσες.

Ὕστερα ἁπλώθηκε καὶ πάλι ἀπόλυτη σιωπή. Οἱ πίθηκοι μὲ κύτταζαν δείχνοντάς μου κάθε τόσο τὰ δόντια τους...

Κατάλαβα τότε γιατὶ ἐνδιαφέρονταν τόσο γιὰ μένα: Δὲν τοὺς ἄρεσε τὸ ἄσπρο χρῶμα τοῦ προσώπου, τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν μου, καθὼς καὶ τὸ ἀσυνήθιστο ντύσιμό μου, μὲ τὸ ἐπίσης ἄσπρο σορτ καὶ τὶς μακριὲς κάλτσες.

Οἱ πίθηκοι τῶν Ἰνδιῶν ἀδιαφοροῦν γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, γιατὶ τοὺς ἔχουν συνηθίσει, βλέπουν ὅμως τοὺς ξένους μὲ δυσπιστία καὶ μίσος. Δὲν ὑπῆρχε πιθανώτατα ἐκεῖ ἄλλος Εὐρωπαῖος, σὲ ἀκτίνα 100 χιλιομέτρων, κι' οἱ πίθηκοι ἔκριναν πὼς δὲν εἶχα δικαίωμα νὰ βρίσκωμαι οὔτε κι' ἐγώ.

Λίγο ἔλειψε νὰ βάλω τὶς φωνές, ζητῶντας βοήθεια... Εὐτυχῶς συγκρατήθηκα, φράζοντας μὲ τὸ χέρι μου τὸ στόμα μου... Ἂν φώναζα, οἱ πίθηκοι θὰ χυμοῦσαν ὅλοι ἀπάνω μου! Ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας μου ἦταν νὰ μείνω ἥσυχος κι' ἀκίνητος.

Θὰ ἦταν τρέλλα, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ τὰ βάλω μαζί τους, ἢ νὰ τρέξω νὰ φύγω! Θὰ μὲ κατασπάραζαν τότε μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τους, ἢ θὰ μὲ καταπλάκωναν μὲ τὸ βάρος τους...

Ὁ μεγαλος πίθηκος, ποὺ εἶχε φτάσει πρῶτος καὶ ποὺ φαινόταν ὁ ἀρχηγός, πῆρε ξαφνικὰ ἕνα μέτρο πιὸ μπροστὰ κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν μιμήθηκαν. Στένεψε ὁ κλοιὸς γύρω μου...

Τὰ ζῶα ξανάρχισαν τὶς χειρονομίες καὶ τὴ φλυαρία τους. Εἶχαν πολλὰ νὰ πούνε— κι' ὅλα γιὰ μένα!

Τὸ ἡμικύκλιο μίκρυνε ἄλλο ἕνα μέτρο... Σκέφθηκα νὰ σκαρφαλώσω στὸ δέντρο. Ὕστερα ὅμως κατάλαβα πὼς τὰ κλαδιὰ του ἦταν γεμάτα πίθηκους ποὺ μὲ περίμεναν...

Οἱ πίθηκοι γύρω μου προχωροῦσαν κάθε ἕνα - δυὸ λεπτὰ καὶ φαίνονταν ἀκόμα πιὸ ἐξερεθισμένοι. Ἀπέμεναν ἀκόμα 4—5 μέτρα ἀπὸ μένα. Ἀπὸ τέτοια ἀπόσταση, θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ πηδήσουν ἀπάνω μου.

Προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω μὲ ποιανοῦ ἀπὸ ποὺ θ' ἄρχιζαν τὴν ἐπίθεσι... Ἀπὸ δεξιά, ἀσπιστρα ἢ μπροστά; Μὲ τὰ δόντια τους πρῶτα ἢ μὲ τὰ νύχια τους;...

Ἐνῶ ὅμως ἐλαφρώνω τὸν κόμπο μὲ τὶς κουβέντες τους, ξαφνικὰ σκρούσανε ὅλοι καὶ φάνηκαν ν' ἀφουγκράζωνται. Ἀπὸ κάποια ἀπόστασι εἶχε ἀκουστῆ μιὰ ἄγνωστη φωνὴ πιθήκου ποὺ φύλαγε σκοπός. Εἶδοποίησε τοὺς ἄλλους γιὰ κάποιο κίνδυνο...

Ὕστερα ἀκούστηκε ἕνα ποδοβολητὸ ἀλόγου, ποὺ πλησίαζε στὰ - σιγά.

Τὸ ἡμικύκλιο τῶν πιθήκων διαλύθηκε ξαφνικά. Τὰ ζῶα διασκορπίσθηκαν, σὰν πάνικοβλητα, πήδησαν καὶ χώθηκαν στὰ γύρω δέντρα. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, δὲν εἶχε ἀπομείνει οὔτε ἕνα.

Περίμενα ἐκεῖ, ὥσπου ἔφτασε ὁ καβαλλάρης. Ἦταν ἕνας Ἰβαγενὸς τῆς ἐσωτερικῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἔκανε τὴν περιπολία του.

Μοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή... Μὰ δὲν ἐπιχείρησα νὰ τοῦ διηγηθῶ τὴν τρομακτική περιπέτεια μου, γιατὶ φοβόμουν πὼς θὰ μὲ περνοῦσε ἴσως γιὰ τρελλό!

ΠΩΛ ΜΠΡΟΚ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δέκα αλάνθαστα τεχνάσματα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀναμφισβήτητα ἀναρίθμητα τεχνάσματα, γιά νά μπορέση ἕνας ἄντρας νά καταχτήση μιά γυναίκα. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ντομινίκ Ντυμπουρ, διάλεξε δέκα, πού τά παρουσιάζει σάν ἀλάνθαστα καί τά ὑποδεικνύει στούς ὑποψηφίους Δόν Ζουάν. Τά δέκα αὐτά τεχνάσματα, πού ἐξασφαλίζουν ἐπιτυχία 100 %, εἶναι τά ἀκόλουθα:

1) Ἡ Ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἦταν δυστυχισμένος στά παιδικά του χρόνια, ξυπνάει πάντα στή γυναίκα τό μητρικό ἐνστικτο, πού βρίσκεται κρυμμένο μέσα στήν ψυχή της. Ἡ καρδιά της σπαράζεται ἀπό τόν πόνο, ὅταν σάς ἀκούη νά τῆς ἐξιστορῆτε τήν περασμένη δυστυχία σας. Φλέγεται τότε ἀπό τόν πόθο νά σάς ἀποζημιώση γιά τό θλιβερό παρελθόν, φτιάνοντάς σας ἕνα χαρούμενο κι' εὐτυχισμένο μέλλον.

2) Ἡ τακτική τοῦ δυνατοῦ ἄντρα, πού ἀντιστέκεται, βρίσκει πάντα εἰκόλα θύματα. Ἡ γυναίκα ταπεινώνεται μπροστά του, ἐκλιπαρεῖ τήν ἀγάπη του μέ τά λογία καί τά βλέμματά της κι' εἶναι εὐτυχισμένη, ὅταν μπορῆ νά τόν συγχωρήση.

3) Ἡ τακτική τῆς ταπεινώσεως. Πέστε στή γυναίκα, ὅτι δέν εἶσαστε ἄξιος γι' αὐτήν, ὅτι ἔχετε ἕνα σωρό ἐλαττώματα κι' ὅτι δέν πρέπει νά σάς σκέφτεται, γιά νά τή δῆτε νά ρίχνεται στήν ἀγκαλιά σας καί νά σάς διαβεβαιώνη μέ τίς πιό φλογερές ἐκφράσεις, ὅτι μονάχα ὁ θάνατος θά μπορέση νά τή χωρίση ἀπό σᾶς.

4) Ἡ τακτική τῆς αἰσιοδοξίας. Δείξετε σέ μιά γυναίκα, ὅτι τήν προσέχατε, ἀλλ' ἀποφύγετε νά τῆς μιλήσετε. Ἄν εἶσαστε ὑποχρεωμένος νά τῆς πῆτε «καλημέρα», ἀφῆστε την νά βγῆ μόλις ἀπό τά χείλη σας. Στήν πρώτη εὐκαιρία, θά τρέξη μόνη της, γιά νά πέση στά πόδια σας. Γιατί θά φανταθῆ πώς, πίσω ἀπό τή σιωπή σας, κρύβεται ποιός ξέρει ποιό μυστήριο. Οἱ γυναῖκες ἕλκονται πάντα ἀπό κάθε πρᾶγμα, πού δέ μποροῦν νά καταλάβουν.

Ἡ γυναίκα θά ἐκπλαγῆ στήν ἀρχή, θά φωναξη πώς την κακομαθαίνετε καί στό τέλος θά πέση στήν ἀγκαλιά σας...

5) Ἡ φωνή τῆς καρδιᾶς. Πιάστε τά δυό χέρια της στό ἕνα μόνο ἀπό τά δικά σας καί φέρτε τα πάνω στήν καρδιά σας. Θά σφιχτή πάνω σας καί θ' ἀναστενάξη ἀπό εὐτυχία... Εἶναι μιά τακτική, πού πετυχαίνει πάντα!

6) Ἡ πολιορκία μέ ἄνθη καί γλυκά. Τό σύστημα εἶναι παλιό, ἀλλά πάντα ἀποτελεσματικό. Ἡ γυναίκα θά ἐκπλαγῆ στήν ἀρχή, θά σάς φωνάξη κατόπιν, ὅτι τήν κακομαθαίνετε καί, στό τέλος, θά πέση στήν ἀγκαλιά σας, λέγοντάς σας πῶς εἶσαστε ἀκατανίκητος. (Μέ τόν τρόπο αὐτό δικαιολογεῖται ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της πώς ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιά ν' ἀντισταθῆ).

7) Ἡ ἐκκεντρικότης πού γοητεύει. Φορέστε ἀντί γιά κοστούμι, τήν πυτζάμα σας, ἀφῆστε τά γένεια σας, χῶστε τά πόδια σας μέσα σέ ἀρβύλες, δέστε τή γραβάτα σας ἀνάποδα, μουντζουρώστε κάμποσα χαρτιά μέ ἀσυναρτησίες, πού θά τίς παρουσιάσετε γιά στίχους, ἰχνογραφῆστε μιά σαρδέλλα καί τηλεφορῆστε την «ὀρεινό ταπίο», ἄν τό σπίτι σας εἶναι χαμηλό, συνηθίσετε νά πηδᾶτε ἀπό τά παράθυρα, ἀντί νά βγαίνετε ἀπό τήν πόρτα, προσπαθῆστε νά διαδώσετε, ὅτι παίρνετε τό πρόγευμά σας... στίς δέκα τό βράδυ, ἤ ὅτι κοιμᾶσαστε κάτω ἀπό τά κρεβάτι σας καί θά δῆτε ὅλες τίς γυναίκες νά ξεμαλλιάζωνται, γιατί καθεμιά θά σάς θέλη γιά δικό της. Ὅσο πιό ἐκκεντρικὸς εἶσαστε, τόσες πιό πολλές κατακτήσεις θά ἔχετε.

8) Ὁ ἀθεράπευτος μπεκρῆς. Οἱ ὑπερβολές γοητεύουν πάντα τίς γυναῖκες. Ὑποκριθῆτε τόν ἀλκοολικό, τόν ἀνόρωπο πού δέ μπορεῖ νά κάμη χωρίς τό πιοτό καί πού πίνει μ' ὅλο πού ξέρει πῶς κάθε πατῆρι τόν σπρωχνει πιό πολύ στόν τάφο καί θά δῆτε ἀναρίθμητες γυναῖκες νά συγκινηθοῦν ἀπό τά λογια σας καί νά διαθέσουν τίς «ἀσθενεῖς τους δυνάμεις» γιά νά σάς σώσουν. (Προσοχή! Γιά νά παίξετε αὐτό τό ρόλο, πρέπει νά βαστᾶτε λίγο στό πιοτό).

9) Ἡ ἀπρόοπτη ἐπίθεση. Πρόκειται γιά τήν πιό σίγουρη μέθοδο. Ἡ μέθοδος αὐτή, ὅμως, χρειάζεται κάποιο ταλέντο. Ἡ... ἐκρηξή σας πρέπει νά εἶναι ὅπως τοῦ Βεζουβίου. Ὁλότελα ἀπροσδόκητη. Τήν ὥρα π. χ. πού μιλᾶτε γιά τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἤ πού ἀφηγεῖσθε ἕνα ἀσήμαντο περιστατικό, ἤ πού ξεφυλλίζετε ἕνα περιοδικό, κλπ. Κι' ἡ ἐκρηξή αὐτή πρέπει νά ἔχη ὅλα τά χαρακτηριστικά τῆς...ἐκρήξεως. Ἄν σάς λείπη τό ἀνάλογο ταλέντο, εἶναι προτιμότερο νά καθίσετε στ' αὐγά σας.

10) Ἡ τακτική τοῦ... ἐκθέτου. Πέστε σέ μιά γυναίκα: «Πολλές φορές, μοῦ φαίνεται πώς εἶμαι ἕνα ἐκθετο, που τό πέταξε ἡ μητέρα του καί πού κανείς δέ τό ἀγάπησε ποτέ». Θά ξυπνήσετε τή συμπόνοια στήν ψυχή της κι' ἄν ἐπιμείνετε σ' αὐτό τό ρόλο, ἡ ἐπιτυχία σας εἶναι σίγουρη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναίκες

Λεσιόν γιά τό δέρμα

Μιά καλή κρέμα, μέ ἀγνά συστατικά, εἶναι ἀφελιμώτατη γιά τό δέρμα σας, ὅταν μάλιστα τήν ἔχη συνηθίσει. Ἄν σάς ἔχη ἀφελήσει κάποιο καλλυντικό, καλό θά κάνετε νά μή τό ἀλλάξετε μέ ἄλλο, ἐγιά δοκιμή», ἀλλά νά ἐξακολουθήσετε νά μεταχειρίζεστε τό ἴδιο. Γιατί τό δέρμα συνηθίζει σέ μιά ὡρισμένη «τροφή» καί δύσκολα μπορεῖ ὕστερα ν' ἀπορροφήση μιά ἄλλη.

Δέν πρέπει πάντως νά παραφορτώνετε τό δέρμα σας μέ κρέμα. Τό ἀλείφετε, μέ πολύ μικρή ποσότητα, κι' ὄχι συνεχῶς. Ἕνα δυό-τρεῖς νύχτες τή βδομάδα, τ' ἀφίνετε ν' ἀναπνεύση ἐλεύθερα, κι' ἀφοῦ πρῶτα τό καθαρίσετε βουτηγμένο σέ αἰθέρα.

Τώρα τό καλοκαίρι μάλιστα, μέ τίς μεγάλες ζέστες, καλά θά κάνετε νά ξεκουράζετε τό δέρμα σας ἀπό κάθε λιπαρή κρέμα, ἀλείφοντας ἡμέρα παρ' ἡμέρα τό πρόσωπό σας μέ τήν ἑξῆς λοσιόν πού μπορεῖτε νά τήν ἑτοιμάσετε μόνη σας:

Χυμός φράουλας	100 γραμ.
Πολύ φρέσκο γάλα, ἄβραστο ...	50 »
Ἀνθόνερο	10 »
Βάμμα βενζόης	5 »

Μαῦρο γνοῦδι

Ἕνα ἀπ' τά πιό ἀντιαισθητικά πράγματα εἶναι τό μαῦρο καί πυκνό γνοῦδι στά χέρια καί στό πρόσωπο.

Νά λοιπόν μιά πολύ καλή σκόνη γιά ἀποτρίχωσι:

Διθειώδες ἀσβέστιου	2 γραμ.
Γκλυσερολέ γι' ἀμιντόν	1 »
Ἄμυλον	1 »

Βρέχετε τό μῖγμα αὐτό κι' ἀλείφετε τά μέρη πού θέλετε ν' ἀποτριχώσετε. Γ' ἀφίνετε νά ἐπιδράση μερικά λεπτά. Ὕστερα ξεθυμάζεσθε μέ προσοχή κι' ἀλείφετε τό μέρος ἐκεῖνο μέ λίγη βαζελίνη.

Γιά τό πρόσωπο ὅμως, εἶναι πιό ἀποτελεσματική μιά μέθοδος πού μεταχειρίζονταν ἄλλοτε οἱ χανούμισσες:

Δένετε σέ αἰγανή φωτιά ζάχαρη καί λεμόνι. Ὅταν σχηματισθῆ ἕνα πηχτό μίγμα, τό παίρνετε καί τό κολλᾶτε πάνω στό δέρμα σας, γρηγορα κι' ἐπανειλημμένως, πολλές φορές. Ἤ-θῶς θά κολλᾶτε καί θά ξεκολλᾶτε τό μίγμα, θά φεύγη μαζί του κάθε γνοῦδι ἤ μαυράδι τοῦ δέρματός σας, γιατί τό μίγμα αὐτό δέν ἀποτριχώνει μόνο, ἀλλά καί καθαρίζει τέλεια τό δέρμα.

Μπορεῖτε νά τό μεταχειρισθῆτε καί γιά τά χέρια σας καί τό σβέρκο σας. Μόνο πού, προκειμένου γιά πυκνό τρίχωμα, εἶναι κάπως ἐδυνηρή αὐτή ἡ μέθοδος.

Οἱ καλοί τρόποι

Ποτέ ἕνας κύριος δέ δίνει πρῶτος τό χέρι του σέ μιά κυρία. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει σ' ἐκείνην πάντα.

Ἕνας κύριος εὐγενής δέ σφίγγει ποτέ πολύ δυνατά τό χέρι μιᾶς κυρίας, ὅπως θᾶκανε προκειμένου γιά ἕνα φίλο του. Οὔτε ἐπιτρέπεται νά κρατάη πολλή ὥρα τό χέρι τῆς κυρίας στό δικό του.

Ἐξ ἄλλου ὅμως δέν εἶναι καθόλου εὐγενικό τό ν' ἀγγίζη κανείς μόλις μέ τό χέρι του τό χέρι ἑνός ἄλλου. Αὐτό προδίνει χαρακτῆρα δύσκιστο καί ὕπουλο, ἐγωϊσμό καί περιφρόνηση.

Ὁ ὀφιστάμενος δέ δίνει ποτέ πρῶτος τό χέρι του στόν προϊστάμενό του, οὔτε ἕνας νεώτερος σ' ἕνα ἡλικιωμένο.

Πέρασε ὁ καιρός πού οἱ κύριοι γαιρετοῦσαν μέ βαθειά ὑπόκλισι. Σήμερα γέρνουν λίγο τό κεφάλι τους, γιά νά χαιρετήσουν. Συγχρόνως ὅμως πρέπει νά βγάλουν τό καπέλο τους. Εἶναι ἀτοπο αὐτό πού κάνουν πολλοί, νά χαιρετάνε ἀγγίζοντας μόνο τό καπέλλο τους.

Βέβαια, δέ θά χαιρετήσουμε ἕνα μόλις γνωστό μας πρόσωπο τό ἴδιο ἐγκάρδια ὅπως ἕνα φίλο μας. Ἀλλά καί δέν πρέπει ποτέ νά χαιρετᾶμε μέ ὕφος πολύ φυχρό κι' ἀδιάφορο.

Γιά τίς κυρίες, ἕνα ἀρσ γαμήλιο εἶναι ὁ ἐγγενέστερος καί πιό πολιτισμένος χαιρετισμός.

Μπισκότα μέ σοκολάτα

Βουτυρώνετε μιά φόρμα, τή ζεσταίνετε λίγη καί δουλεύετε μέσα δυό κρόκους αὐγῶν καί 25 δράμια ζάχαρη κρυσταλλιζέ. Ὅταν λιώσουν, προσθέτετε ἄλλον ἕνα κρόκο. Τά ξανα-δουλεύετε ὅλα μαζί καί προσθέτετε ὕστερα ἀκόμα ἕναν κρόκο.

Ὅταν τό μῖγμα γίνη λεῖο, ρίχνετε μέσα 7—8 δράμια καλό σκόνη. Χτυπᾶτε καλά τρία δαπράδια αὐγῶν καί ρίχνετε τό ἕνα τέταρτο στό μῖγμα. Προσθέτετε 8 δράμια ρυζάλευρο, 15 δράμια ἀμύγδαλα ξυσμένα καί βανίλια. Χτυπᾶτε ἀκόμα τά ὑπόλοιπα δαπράδια καί τά ρίχνετε στό μῖγμα. Ψήνετε στό φοῦρνο 35—40 λεπτά καί κόβετε ὕστερα σέ κομμάτια διαφόρων σχημάτων.

Τό ἁλμυρό φαντο

Ἄν τό φαγητό σας ἔχη γίνει πολύ ἁλμυρό, σέ σημεῖο πού νά μήν τρώγεται, μήν ἀπελπίζεσθε. Τό πρᾶγμα διορθώνεται.

Ρίχτε μέσα στήν κατσαρόλα δυό-τρεῖς χοντρές φέτες ψωμί κι' ἀφῆστε τό φαγητό νά πάρη μιά βράση. Ὕστερα ἀφαιρεῖστε τό ψωμί, πού θἄχη ἀπορροφήσει τό παρασταλιστό ἁλάτι.

Μήν πετάξετε δυως τίς φέτες αὐτές τοῦ ψωμιοῦ. Εἶναι γνοστιμώτατες.

Πῶς ξεσκονίζονται τά ἔπιπλα

Τό καλοκαίρι, μόλις ξεσκονίσετε τά ἔπιπλα, ξανασκονίζονται ἀμέσως. Μήν ξεσκονίζετε λοιπόν ποτέ μέ τό φτερό, γιατί ἔτσι δέν κάνετε τίποτ' ἄλλο παρά νά σκορπίζετε γύρω σας τή σκόνη καί νά τή μεταβέτετε ἁπλῶς ἀπ' τό ἕνα μέρος στό ἄλλο. Ἔπειτα, ἡ σκόνη πηγαίνει ἐτσι στή μύτη σας, στούς πνεύμονές σας, στά μάτια σας...

Μακρυά λοιπόν ἀπ' τό φτερό! Νά ξεσκονίζετε μ' ἕνα καθαρό πανί, βρεγμένο μέ λίγο πετρέλαιο ἤ μ' ἐλάχιστο λάδι. Ὕστερα νά σκουπίζετε τά ἔπιπλα μ' ἕνα στεγνό ἄσπρο πανί.

Νά προκυμᾶτε δέ τά ἔπιπλα πού δέν ἔχουν πολλά σκαλίσματα, ὅπου γύνεται ἡ σκόνη κι' ὕστερα σεύγει δύσκολα.

Ὁ τσιγκούνης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ μοτεράκι τῆς βάρκας ἔκανε τόσο θόρυβο, ὥστε, ὅσην ὥρα κατεβαίναμε τό ποτάμι μέ τό σεριφη Ντάν Πίθ, ἤμαστε ἀναγκασμένοι νά οὐρλιάζουμε γιά ν' ἀκούμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Γι' αὐτό δέν τόν ρωτοῦσα τίποτα, ἄν καί μ' ἔτρωγε ἡ περιέργεια.

Γυρνούσαμε ἀπ' τήν παράγκα τοῦ Χάρρυ Μπίξλερ, τοῦ ψαρᾶ καθουριῶν, πού ἔμενε σ' ἕνα μικροσκοπικό νησάκι στή μέση τοῦ ποταμοῦ. Ζοῦσε ὁλομόναχος καί δέν τοῦ ἄρεσαν οἱ παρέες. Ἦταν τόσο τσιγκούνης, πού μάζευε πάντα ὅ,τι εὕρισκε: καφφιά, παλιοσίδερα, ἄδεια κουτιά, σκουριασμένα σύρματα...

Μά, φυσικά, δέν ἦταν αὐτός ὁ λόγος πού τόν εἴχαμε ἐπισκεφθῆ. Θέλαμε νά τόν ρωτήσουμε μερικά πράγματα γιά κάποιον Τρίγουϊκ, πού εἶχε χαθῆ ἐδῶ καί 5 μέρες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός πούλαγε πετρέλαιο γιά τίς ψαρόβαρκες πού εἶχαν μηχανές.

Ὁ Μπίξλερ εἶχε τσακωθῆ μαζί του, ἐδῶ καί μιά βδομάδα, γιατί νόμιζε πώς τόν ἔκλεβε στό λογαριασμό. Εἴχαμε, λοιπόν, κάθε λόγο νά τόν ὑποπτευόμαστε...

Ὁ Χάρρυ δέ βρισκόταν στήν καλύβα του τήν ὥρα πού πήγαμε, ἀλλ' ἡ πόρτα του ἦταν ἀνοιγτή. Βρήκαμε πάνω στό ξύλινο τραπέζι ἕνα παλιό ὅπλο. Ἤμουν σίγουρος πώς τό εἶχα δῆ κάποτε στά χέρια τοῦ Τρίγουϊκ...

Δέ μπορέσαμε ὡστόσο νά συνεχίσουμε τήν ἔρευνα, γιατί ἐκείνη τήν ὥρα ἔφτασε ὁ Μπίξλερ κι' ἄρχισε νά γκρινιάζη πώς τόν ἐνοχλούσαμε. Στίς ἐρωτήσεις πού τοῦ ἔκανε, ὁ σεριφης γιά τόν Τρίγουϊκ, ἀπάντησε πώς δέν τόν εἶχε ξαναδῆ ἀπ' τήν ἡμέρα τοῦ τσακωμοῦ τους.

Μόλις φτάσαμε τώρα στήν ἀποβάθρα καί μπήκαμε στ' αὐτοκίνητο, γιά νά πᾶμε στό γραφεῖο τοῦ σερίφη, δέ μπόρεσα πιά νά κρατηθῶ.

— Γιά τό Θεό, Ντάν! φώναξα. Πές μου, γιατί δέν πήραμε μαζί μας τό Μπίξλερ; Εἶναι βέβαιος πώς, ἄν τόν ἀνακρίναμε πιό ἐπίμονα, θά τά ὁμολογοῦσε ὅλα!

— Δέν εἶναι τρόπος αὐτός, γιά νά βρίσκη κανείς τόν ἔνοχο, Πήτ, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ σεριφης. Εἶσαι τόσον καιρό βοηθός μου κι' ἀκόμα δέν ἔμαθες πῶς ἐργάζομαι; Θέλουν ὑπομονή αὐτά τά πράγματα...

— Ὑπομονή; τόν διέκοψα νευριασμένος. Ξεχνᾶς, φαίνεται, πώς μεθαύριο ἔχομε ἐκλογές γιά τήν ἀνάδειξι νέου σερίφη! Ὁ ἀντίπαλός σου, ὁ Λάλοτ, στό λόγο πού ἔβγαλε χτές, δήλωσε πώς εἶσαι ἀνίκανος κι' ἔφερε σάν παράδειγμα τήν ἐξαφάνισι τοῦ Τρίγουϊκ, πού δέν ἔχει ἀκόμα διαλευκανθῆ.

»Πρέπει νά βιαστῆς, Ντάν, ἄν δέ θέλης νά σοῦ πάρη τή θέσι!... Ἐγώ ἀλλωστε δέν ἀμφιβάλλω καθόλου γιά τήν ἐνοχή τοῦ Μπίξλερ.

Μιά λάμψη θυμοῦ πέρασε ἀπ' τά γκρίζα μάτια τοῦ Ντάν.

— Καί τί θέλεις νά κάνω, λοιπόν; φώναξε. Νά τόν πάω στό δικαστήριο καί νά πῶ πώς τόν κατηγορῶ γιά φόνο, ἐπειδή τόν ὑποπτεύομαι;... Πρέπει νάχουμε στοιχεῖα, Πήτ, στοιχεῖα ἀδιάψευστα!

— Καί τό ὅπλο, πού εἶναι σίγουρα τοῦ Τρίγουϊκ;

— Ὁ Μπίξλερ ἰσχυρίσθηκε ὅτι τοῦ τόχε δώσει. Πῶς μπορεῖς ν' ἀποδείξης ὅτι λέει ψέματα;

Ἔσκυψα τό κεφάλι μου. Εἶχε δίκιο ὁ Ντάν!

Κι' ὅμως κάτι ἔπρεπε νά κάνουμε! Ἔπρεπε νά βιαστοῦμε...

— Ἄς ποῦμε πώς ὁ Μπίξλερ εἶναι βαδοφόνος, συνέχισε ὁ σερίφης. Τί τόκανε τό πτῶμα; Τό νησάκι εἶναι μικρό. Εἶσες ὅτι δέν ὑπῆρχε πουθενά κανένα σημάδι φρεσκοσκαμμένης γῆς.

— Κι' ἄν τό πέταξε στό ποτάμι; παρατήρησα.

Ὁ Ντάν πάτησε φρένο τόσο ἀπότομα, πού τά λάστιχα ἔτριξαν. Μέ κύτταξε γιά λίγη ὥρα, χωρίς νά μιλάη.

— Δέν ἤσουν πιλότος στόν πόλεμο; μέ ρώτησε ξαφνικά.

Ἔγνεψα ναί, χωρίς νά καταλαβαίνω τό σκοπό του.

— Ἐκεῖνο τό ἰδιωτικό ἀεροπλανάκι πού εἶχες κάποτε, τί τόκανες; πρόσθεσε.

— Τό ἔγω ἀκόμα. σ' ἕνα πράνειρο ἀεροδρόμιο.

—Πᾶμε ἀμέσως νά τό πάρουμε! Θέλω νά μέ κάνης μιά βόλτα.

Δέ μοῦ ἐξήγησε τίποτα περισσότερο.

Φτάσαμε στό ἀεροδρόμιο. Εἶχα μονταρει μονος μου τή μηχανή τοῦ ἀεροπλάνου, μπορούσα ὅμως νά βάλω τό γέρι μου στή φωτιά γιά τήν ἀντοχή του.

Μπήκαμε μέσα κι' ἀπογειωθήκαμε.

— Θά πετᾶς πάνω ἀπ' τό ποτάμι, σέ καμμιά πενηνταριά πόδια ὕψος, μοῦ εἶπε ὁ σερίφης.

Εἴχαμε περάσει τήν καλύβα τοῦ Μπίξλερ καί ταξιδεύαμε συνέχεια πάνω ἀπ' τό ποτάμι, ὅταν κάποια στιγμή ὁ Ντάν, πού κύτταζε κάτω, ἔβγαλε μιά φωνή.

"Ἔσκυψα κι' ἐγώ, ἀλά δέν εἶδα τίποτ' ἄλλο ἀπ' τή γαλάζια κορδέλλα τοῦ νεροῦ, πού ἔστριβε σ' ἐκεῖνο τό σημεῖο.

— Ἄς γυρίσουμε! εἶπε ὁ Ντάν τρίβοντας τά χέρια του.

Τ' ἄλλο πρωί, ὅταν πῆγα στό γραφεῖο, ὁ σερίφης ἦταν κι' ὅλας ἐκεῖ, μαζί μέ τό διευθυντή τῆς τοπικῆς ἐφημερίδας καί δυό γεροδεμένους ἄντρες.

— Ἐσένα περιμέναμε, μοῦ εἶπε ὁ Ντάν. Θά πᾶμε ἄλλη μιά βόλτα στό ποτάμι, ἀλλά μέ τή βάρκα αὐτή τή φορά.

Ξεκινήσαμε. Δέν καταλάβαινα τίποτα... Κι' ἔβλεπα πώς κι' οἱ ἄλλοι, δέν ἤξεραν τί σκοπό εἶχε ὁ σερίφης.

Σταματήσαμε στήν παράγκα τοῦ Μπίξλερ καί τόν πήραμε μαζί μας, παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες του. Ὕστερα ἐξακολουθήσαμε ν' ἀνεβαίνουμε τό ποτάμι. Ὅσο προγωρούσαμε, τό πρόσωπο τοῦ ψαρᾶ τῶν καθουριῶν σκοτείνιαζε...

Σβύσαμε τή μηχανή, στό μέρος πού εἶχε φωνάξει ὁ Ντάν τήν περασμένη μέρα

Ὁ Μπίξλερ ἄρχισε νά γκρινιάζη πώς τόν ἐνοχλούσαμε...

— Αὐτές δέν εἶναι οἱ παγίδες σου; ρώτησε ὁ σερίφης τό Μπίξλερ, δείχνοντάς του κάμποσες δεκάδες παγίδες γιά καθούμενα τοποθετημένες κυκλικά. Κάτι μοῦ λέει πώς κάποιο δέν θά βροῦμε τό φουκαρά τόν Τρίγουϊκ!

Ὁ Μπίξλερ προσπάθησε νά πηδήση στό τσεκούρι, ἀλλά τόν ἁρπάξαμε καί του φορέσαμε χειροπέδες.

Δέ δυσκολευτήκαμε ὕστερα νά βροῦμε τό πτῶμα. Βρισκόταν στή μέση τοῦ κύκλου μέ τίς παγίδες. Μερικά βαρειά παλιοσίδερα τό κρατοῦσαν στό βυθό.

Τό περίμενα πώς ὁ Μπίξλερ θάβγαζε πετσέτι τό θῦμα του στό ποτάμι, μοῦ ἐξήγησε ὁ σερίφης. Δέν ἤξερα ὅμως ποῦ... Αὐτό πού τόν πρόδωσε, ἦταν ἡ τσιγκουνιά του! Σκέφτηκε πώς δέν ἔπρεπε ν' ἀφήση κάτι πού γιατρεύει τέτοιο καλό κρόλωμα γιά τά καθούμενα... Τό κατάλαβα γτές, ὅταν εἶδα τόσες παγίδες εἶχε στήσει ὁ αὐτό τό σημειο...

Ὁ διευθυντής τῆς ἐφημερίδας ἔγραφε. Τό ἄρθρο του θά ἦταν ὁ καλύτερος προσκλογικός λόγος, πού θά μποροῦσε νά βγάλη ποτέ ὁ σερίφης!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΧΑΡΝΤΟΥΙΚ

Ὁ κλέφτης τῶν διαμαντιῶν Τόνυ Ράντλεϋ

«Πῶς ἔκλεψα ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΟΠΠΕΝΧΑ'Ι'ΜΕΡ»

Ὁ Τόνυ Ράντλεϋ ἀφηνιάζεται πῶς πῆρε ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ «βασιλέως τῶν διαμαντιῶν» τὴν πολυτιμότερη συλλογὴ κοσμημάτων τοῦ κόσμου

Ἡ κλοπὴ τῶν διαμαντιῶν Ὀππενχάϊμερ — τῆς πολυτιμότερης συλλογῆς κοσμημάτων τοῦ κόσμου, ποὺ ἡ ἀξία τους ξεπερνᾶ τὰ 20 ἑκατομμύρια δραχμές — ἀναστάτωσε πρὸ καιροῦ τὶς ἀστυνομίες πολλῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀφρικανικῶν χωρῶν, καθὼς καὶ τὴ διεθνῆ ἀστυνομία Ἰντερπόλ. Ὁ πρωταγωνιστής της, ὁ Τόνυ Ράντλεϋ, ἀποφάσισε τώρα νὰ ἀποκαλύψῃ γιὰ πρώτη φορὰ μὲ λεπτομέρειες πῶς ἔφερε σὲ πέρας τὴ ληστεία του, σχεδιασμένη μὲ τὸ σ.στῆμα ποὺ καθιερώθηκε νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἐριφιολὴ (τὴν παρακολούθησι δηλαδὴ καὶ τῆς παραμικρῆς λεπτομέρειας γύρω ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο τῆς ληστείας καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ συνδέονται μὲ αὐτό).

«Ἡ ἰδέα νὰ «κλέψω τὰ πτερύγια διαμάντια Ὀππενχάϊμερ, μοῦ ἦρθε γιὰ πρώτη φορά, ὅταν ἄκουσα ἕνα γνωστό μου μικροαπατεώνα νὰ μιλᾶῃ γιὰ τὴ βίλλα τοῦ ἐβραιόλεως τῶν διαμαντιῶν» στὰ Γιοχάννεσμπουργκ, ἀποκαλύπτει ὁ Ράντλεϋ. Ὁ μικροαπατεώνας ἔκανε ἐπισκευὲς στὸ σπίτι καὶ καθὼς ἔπεσε πάνω σ' ἕνα ξύλινο χώρισμα στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ οἰκοδεσπότη, τὸ εἶδε νὰ ὑποχωρῇ. «Ἦταν μιὰ κρυφὴ πόρτα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία φάνηκε ἕνα χρηματοκιβώτιο τοῦ τοίχου. Ἐπίσης, σ' ἕνα δωμάτιο κοντὰ — δίπλα στὸ κρεβάτι — βρῆκε ἕνα κλειδάκι. "Ἀνοιξε μ' αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιο, ἀλλ' εἶδε ὅτι ἦταν ἄδειο.

»Τὸ ζεῦγος Ὀππενχάϊμερ ἔλειπε τότε στὴν ἐξοχὴ καὶ ὁ γνωστός μου ξεκίνησε ἀπὸ τὴ σωστὴ σκέψι, ὅτι, ὅταν ξαναγύριζαν, θὰ ἔκλειναν τὰ περίφημα κοσμήματά τους στὸ χρηματοκιβώτιο.

»Παραμερίζοντας τὰ 6 χρόνια, ποὺ εἶχα ζήσει ὡς τίμιος ὑπάλληλος, ἀποφάσισα νὰ κλέψω τὰ κοσμήματα. Στοὺς ἑπόμενους ἑννέα μῆνες, ἑτοίμασα τὸ σχέδιο, ποὺ δὲν ἔφευγε στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Παρακολουθοῦσα συστηματικὰ τὴ βίλλα, τοὺς κατοίκους της, τὸ προσωπικό, τὶς κινήσεις καὶ τὶς συνήθειές τους.

»Ὁ Λάκυ Λουτσιάνο, ὁ μεγάλος ἀρχιγκάνγκστερ, εἶχε πληροφορηθῆ, ὅτι ἑτοιμαζόταν ἡ κλοπὴ καὶ κάποιος Οὐίλλιαμ Πήρσον μὲ βεβαίωσε, ὅτι ἀνελάμβανε νὰ διαθέσῃ τὰ διαμάντια.

»Γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου στὴ βίλλα μὲ τὰ κοσμήματα, διάλεξα μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ Χάρρυ Ὀππενχάϊμερ Ἐλειπε σὲ συνέδριο καὶ ἡ γυναίκα του θὰ δεσποζόταν ἔξω. Οἱ ὑπηρέτες θὰ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους στὶς μικρὲς καλύβες τους, γύρω ἀπὸ τὴ βίλλα.

»Προετοίμασα τὸ ἄλλοθι, πηγαίνοντας σ' ἕνα κινηματογράφο μὲ μιὰ φίλη μου καὶ στὸ διάλειμμα φρόντισα νὰ μὲ δοῦν μερικοὶ γνωστοί μου. Ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα, βγῆκα, παίροντας μιὰ «ἔξοδο» καὶ μὲ τὸ τρόλλεϋ, ἔφτασα κοντὰ στὴ βίλλα. Μπροστὰ στὸν τοῖχο της, φόρεσα γάντια καὶ μπῆκα ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, ποὺ γιὰ ἕναν ἔμπειρο διαρρῆκτη σὰν καλένα, ἡ κλειδαριά της ἦταν παιχνιδάκι.

»Ἀπὸ τὰ πολλὰ σχεδιαγράμματα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶχα μελετήσει, δὲ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ φτάσω στὴν κρεβατοκάμαρα.

»Τὸ κλειδὶ ἦταν πράγματι στὸ κουτὶ δίπλα στὸ κρεβάτι καὶ ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἀνοιξε, ὅταν γύρισα τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Μπροστά στὰ ἐκθαμβα μάτια μου παρουσιάστηκε τότε ἡ πιὸ θαυμαστὴ συλλογὴ πολιτισμῶν λίθων. Παρ' ὅλο ποὺ κάθε στιγμὴ ἦταν πολύτιμη, ἔμεινα γιὰ λίγα λεπτὰ κυττάζοντάς τα, πρὶν τοποθετήσω τὶς κασσετίνες τους μέσα σὲ μιὰ μαξιλαροθήκη...

»Βγῆκα ἀπὸ τὴ βίλλα, χωρὶς καμμιὰ ἀπρόοπτη συνάντησι καὶ εἶχα τὸ ἀπίστευτο θάρρος νὰ μπῶ πάλι στὸ τρόλλεϋ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸν κινηματογράφο, κρατῶντας τὴ μαξιλαροθήκη...

»Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐφημερίδες ἦταν γεμᾶτες εἰδήσεις γιὰ τὴ ληστεία, ἀλλὰ δὲν ἀνέφεραν καμμιὰ ὑποψία γιὰ τὸν κλέφτη. Ἐγὼ περνοῦσα τὰ μεσόνυχτά μου μὲ ἀγωνιώδη ὑπερέντασι, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἀστυνομία δὲ φαινόταν νὰ ἔχῃ μάθει κάτι, μ' ὅλες τὶς ἐντατικὲς ἐρεύνες ποὺ ἔκανε.

»Ὁ Πήρσον, ποὺ μοῦ ἔλεγε, ὅτι περίμενε τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Λάκυ Λουτσιάνο, μὲ τὶς 50 χιλιάδες λίρες, ὅσο συμφωνήσαμε νὰ πουλήσω τὰ κλεμμένα κοσμήματα τῶν 250.000 λιρῶν, δὲ φαινόταν. Τελικά, μὲ εἰδοποίησε, ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος ἔφταασε καὶ ὅτι ἡ παράδοσι τῶν κοσμημάτων θὰ γινόταν στὸ διαμέρισμα 641 τοῦ ξενοδοχείου «Κάρλτον».

»Τὴν ὡρισμένη ὥρα, μπῆκα στὸ διαμέρισμα 641, κρατῶντας μιὰ βαλίτσα μὲ τὰ κοσμήματα, χωρὶς νὰ ἔχω παρατηρήσει τίποτα τὸ ὕποπτο. Ὁ Πήρσον μὲ περίμενε, καπνίζοντας νευρικά. Τοῦ ἔδειξα ἕνα ἀπὸ τὰ διαμαντένια δαχτυλίδια κι' ἐκεῖνος ἄνοιξε μιὰ βαλίτσα ἀπὸ τὴν ὁποία ξεχύθηκαν δέσμες χαρτονομισμάτων. Ὕστερα πῆρε τὴ βαλίτσα μὲ τὰ κοσμήματα καὶ πῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ τὰ δείξῃ στὸν ἀπεσταλμένο.

»Ἤμουν σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ μετροῦσα, ὅταν ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου καὶ ἄκουσα τὴ γνωστὴ διαταγή:

»— Ἀκίνητος! Ψηλὰ τὰ χέρια!...

»Τὸ δωμάτιο γέμισε ἀστυνομικούς, ποὺ ἔστρεψαν τὶς κάννες τῶν ὅπλων τους ἐναντίον μου. Κατάλαβα, ὅτι ὁ Πήρσον μὲ εἶχε προδώσει, ἀλλὰ τώρα πιὰ ἦταν ἀργά. Οἱ ἀστυνομικοί μοῦ ἔκλειναν ἤδη τοὺς καρπούς τῶν χειροπέδες.

— Δὲ μένουν πιά, κυρία μου, παρὰ μονάχα τὰ δικά μου!...

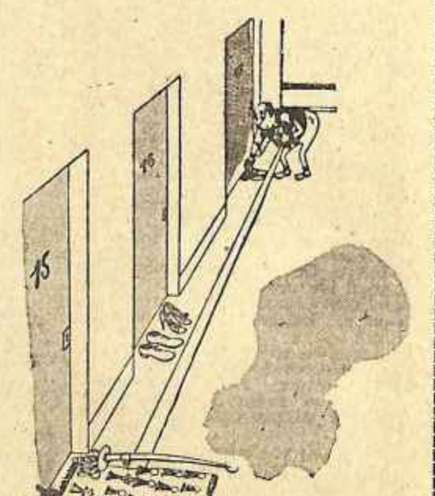

Χωρὶς λόγια.

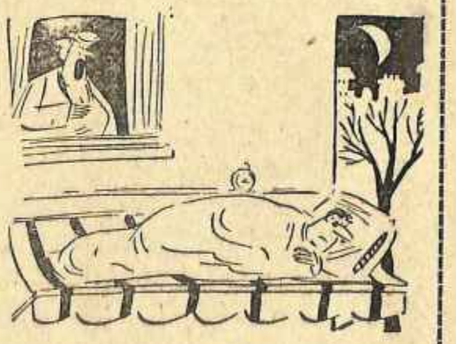

— Εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος μαζί μου, γρυσί μου;

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 7 —
» ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Γαλ. 8.000
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος). ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιασδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σια. Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπο- ... Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11. Ἀθῆναι

ΠΑΡΑΞΕΝΑ πυγμαχικὰ ρεκὸρ

Τὸ σπέρ, ποὺ ἡ ἱστορία του παρουσιάζει τὶς πιὸ πολλὲς ἐκπλήξεις!...

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς πυγμαχίας εἶναι γεμάτη ἀπὸ παράξενα ρεκόρ, ποὺ σημειώθηκαν ἤδη σὲ διάφορες συναντήσεις ἢ σὲ προσωπικὲς περιπτώσεις ὡρισμένων διασήμων μποξέρ.

Νὰ μερικά, ἀπ' αὐτά, ποὺ περιέχονται σ' ἕνα μόλις ἐκδιδόμενο βιβλίο εἰδικὰ γραμμένο γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ ἱστορικὸ τοῦ μποξ "Ἀλαν Χάρβεϋ:

Τὸ πιὸ μακροχρόνιο μάτς. Στὴ Νέα Ὀρλεάνη, ἔγινε μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα τοῦ 1893 ἕνας πυγμαχικὸς ἀγὼν ποὺ συγκέντρωσε γιλιάδες θεατὲς ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀντιμετωπίστηκαν στὸ συνάντησι αὐτὴ ὁ περίφημος "Αντυ Μπόουεν, πρωταθλητὴς ἐλαφρῶν βαρῶν, μὲ τὸν διεκδικητὴ τοῦ τίτλου Τζὰκ Μπέρκ. Ὁ ἀγὼνας τους κράτησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον: ἑφτὰ ὧρες καὶ δεκαεννιὰ λεπτά. Ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸν δέκα διακοπές, ὁ διαιτητὴς σταμάτησε τὸ μάτς, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε... βραδυάσει κι' οἱ δυὸ ἀνεξάντλητοι ἀντίπαλοι ἀνακηρύχτηκαν ἰσόπαλοι.

Ἡ πιὸ σύντομη συνάντησι. Τὸ ἀντίθετο ρεκόρ, σὲ ἀγὼνα γιὰ παγκόσμιο τίτλο, ἀνήκει στὴ συνάντησι τῶν Ἀμερικανῶν "Αλ Μὰκ Κόϋ καὶ Τζὼρτζ Τσὶπ, τῆς κατηγορίας μέσων βαρῶν. Στὸ Μπροὺκλιν, στὶς 9 Ἀπριλίου τοῦ 1914, ὁ "Αλ Μὰκ Κόϋ κέρδισε τὸν τίτλο τοῦ παγκόσμιου πρωταθλητῆ. Βγάζοντας νὸκ ἄουτ τὸν Τζὼρτζ Τσὶπ ὕστερα ἀπὸ μόλις σαράντα πέντε δευτερόλεπτα ἀλληλογρονθοκοπήματος. Φυσικά, ὑπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις λιγότερο ἐπισήμου χαρακτῆρος, ποὺ οἱ συναντήσεις σταμάτησαν ἀκόμα νωρίτερα, μερικὲς δὲ καὶ μὲ τὴν πρώτη γροθιά.

Ὁ πιὸ γιγάντιος πυγμάχος. Τὸ ρεκὸρ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ βάρους ἀνήκει στὸν περιβόητο Ἰταλικῆς καταγωγῆς πυγμάχο Πρίμο Καρνέρα, ποὺ ὑπῆρξε πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ 1933 ὡς τὸ 1934. Ὁ Καρνέρα ἦταν φηλὸς δυὸ μέτρα καὶ πέντε πόντους, τὸ δὲ βάρος του ἔφτανε τὶς 267 λίβρες, δηλαδὴ ξεπερνοῦσε τὰ 121 κιλά. Ἀμέσως μετὰ τὸν Καρνέρα, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, ἐρχόταν ὁ σύγχρονός του πυγμάχος Τζὲς Γουίλλαρντ, ποὺ ζύγιζε 252 λίβρες κι' εἶχε ἀνάστημα ἕνα μέτρο κι' ἑνενηνταεφτὰ πόντους.

Τὰ περισσότερα ἐνόρκα ἄουτ. Αὐτὲς τὶς μέρες ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὴν κατηγορία μέσων βαρῶν "Λοτσι Μούρ, ἔχοντας πιὰ κλείσει τὰ σαράντα πέντε του γενάρια, προσπαθεῖ νὰ καταφέρῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοζήλευτα ρεκόρ, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῆς πυγμαχίας: τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ νικῶν πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῶν καθωρισμένων γύρων, δηλαδὴ νικῶν μὲ νὸκ ἄουτ.

Ὁ "Λοτσι Μούρ νίκησε ὡς τώρα σὲ ἑκατὸν εἴκοσι ἕξη συναντήσεις μὲ νὸκ ἄουτ, κατὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1936 ὡς τὸ 1958, φτάνοντας ἔτσι τὸν ἀριθμὸ νικῶν ποὺ εἶχε πετύχει ἕνας ἄλλος ἀσσος τῆς γροθιᾶς, ὁ Γιούνκ Στρωμπλιγκ κατὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1921 ὡς τὸ 1933. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ Μούρ εἶναι ἀκόμα σὲ ἐξαιρετη φόρμα, θεωρεῖται βέβαιο, πὼς θὰ καταρρίψῃ σὲ λίγο αὐτὸ τὸ ρεκόρ.

Ἡ πιὸ μακροχρόνια πυγμαχικὴ σταδιοδρομία. Ὁ Τζὲυ Μαίνς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς "Αγγλους πυγμάχους κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς ἱστορίας τοῦ μποξ, ἀγωνιζόταν στὰ ρίγκ ἀπὸ τὸ 1855 ὡς τὸ 1890, δηλαδὴ γιὰ 36 χρόνια, πετυχαίνοντας ἔτσι μιὰ ἐπίδοσι ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξεπερασθῆ.

Ὁ Τζὲυ Μαίνς, ποὺ ἦταν πιὸ γνωστὸς μὲ τὸ παρατσούκλι «Τσιγγάνος», ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαράμιλλους ἐκπροσώπους τοῦ «ἐπιστημονικοῦ» μποξ, γιατὶ σεβόταν ἀπόλυτα τοὺς κανόνες αὐτοῦ τοῦ ἀθλήματος καὶ δὲν τοὺς εἶχε παραδῆ ποτὲ στὴν τόσο μακρὰ σταδιοδρομία του.

Ἡ συνάντησις τοὺς πιὸ πολυάριθμους θεατές. "Ενα ἄλλο ρεκόρ, ποὺ ὁπωσδήποτε δὲν πρόκειται νὰ καταρριφθῆ ποτέ, τώρα ποὺ ὑπάρχει ἡ τηλεόρασι, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σημειώθηκε σ' ἕνα πυγμαχικὸ ἀγὼνα ποὺ ἔγινε στὶς 18 Αὐγούστου στὸ Μιλγουώκη τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Γουίσκονσιν. Ἐκείνη τὴ μέρα, συναντήθηκαν δυὸ πυγμάνοι, ποὺ δὲ διεκδικοῦσαν κανένα παγκόσμιο τίτλο κι' ὅμως τὸν ἀγώνα τους τὸν παρακολούθησαν οἱ περισσότεροι θεατὲς ποὺ συγκεντρώθηκαν ποτὲ γύρω ἀπὸ ἕνα ρίγκ. Ὁ ἀγὼνας αὐτὸς τῶν Τόνυ Ζαϊηλ καὶ Μπίλλυ Πράϊαρ εἶχε συγκεντρώσει ἑκατὸν τριάντα πέντε γιλιάδες ἑκατὸν τριάντα δύο ἄτομα!

Τὸ ρεκὸρ τῶν ἐσπράξεων. Ὁ Τζὴν Τάνεϋ κι' ὁ Τζὰκ Ντέμπσεϋ, δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους πυγμάχους ὅλων τῶν ἐποχῶν πραγματοποίησαν συναντήσεις, ποὺ σημείωσαν τὶς πιὸ σημαντικὲς εἰσπράξεις ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ ἱστορία τοῦ μποξ. Ὅταν συναντήθηκαν γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ Σικάγο — στὶς 22 Σεπτεμβρίου τοῦ 1927 — οἱ δυὸ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ ἀντίπαλοι, εἰσέρρευσαν στὰ ταμεῖα τῶν ἀγοραστῶν τῆς συναντήσεως δύο ἑκατομμύρια ἑξακόσιες πενῆντα ὀχτὼ γιλιάδες ἑξακόσια ἑξῆντα δολλάρια!

Τὸ ἀντίστροφο ρεκὸρ — πάντα σὲ περιπτώσεις παγκοσμίου πρωταθλήματος — σημειώθηκε στὸν ἀγὼνα τοῦ "Αλ Γκαϊνφὸρντ καὶ τοῦ Τζὼν Λίψτς, ποὺ οἱ ὀργανωτές του εἰσέπραξαν μονάχα ἑφτὰ γιλιάδες ἀγδόντα πέντε δολλάρια. Ὁ ἀγὼνας αὐτὸς ἔγινε τὸν Ὀχτώβριον τοῦ 1938 στὸ Νιοὺ Χαϊβὲν τῆς Ἀμερικῆς.

180 συναντήσεις χωρὶς καμμιὰ ἥττα. Ὁ Ἄγγελος Χοὺλ Μπάγκουλ κατέχει τὸ ρεκὸρ τοῦ μεγαλύτερου ἀριθμοῦ συνεχῶν συναντήσεων χωρὶς ἥττα. Πραγματικά, ἀπὸ τὸ 1938 ὡς τὸ 1948, ἔκανε ἑκατὸν ὀγδόντα συναντήσεις, χωρὶς μὰ νικηθῆ σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτές.

Ὁ πιὸ λιγόλεπτος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου. Ὁ Ντάνυ Σάλλιβαν, ποὺ ἀνήκει στὴν κατηγορία πεσοῦρο, κράτησε τὸν τίτλο τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος γιὰ λιγώτερο χρονικὸ διάστημα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο πυγμάχο μονάχα γιὰ σαράντα δευτερόλεπτα.

Οἱ τέσσερες ἀπὸ τοὺς πυγμάχους. Ἡ ἱστορία τοῦ μποξ, ἀνάμεσα στὶς μυριάδες τῶν πυγμάχων, ἀναφέρει μονάχα τέσσερες, ποὺ δὲν ἡττήθηκαν ποτέ. Οἱ πυγμάνοι αὐτοὶ εἶναι ὁ Τζίμυ Κάροαθερς ὁ Τζὰκ Μὰκ "Ολιφ ὁ Τζίμυ Μπάρρυ κι' ὁ Ρόκυ Μαρτσιάνο.

Στὴν Ἑστίαν ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος

Παράδοξο γιὰ τὴν ἐποχή μας, ἀλλὰ ὁ Χρῆστος ὁ Χρηστουσσὸς ἦταν πραγματικῶς ἕνας καλὸς ἄνθρωπος. Γ' αὐτὸ καὶ προσφέρη μιὰ ὑπηρεσία σ' ἕνα συναθρωπό του, νὰ βοηθήσῃ ἕνα φίλο του, νὰ φανῇ χρήσιμος ἀκόμη καὶ στὸν ἄγνωστο ποὺ συναντοῦσε τυχαία στὸ δρόμο. Ἡ κ. Νίτσα ἡ γυναίκα του, γινόταν ἔξω φρενῶν:

— Χρῆστο πᾶψε ν' ἀσχολῆσαι μὲ ξένες ἐγνοιες. Ἱσραμιλεῖς τὶς δουλειές σου. Ξεχνᾶς τὰ δικά σου τὰ συμφέροντα, γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων!

— Ἐ, τί νὰ κάνω, Νίτσα μου; Αὐτά, βλέπεις, εἶναι ἠθικὲς ὑποχρεώσεις. Σοῦ ζητάει κάποιος τὴ βοήθειά σου, ὀφείλεις νὰ τοῦ τὴ δώσῃς. Δὲ μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς!

— Γιατὶ δὲ μπορεῖς; Γλωσσοδέτη ἔχεις;

— Μά... γιατὶ δὲν εἶναι σωστό!

— Ποιὸ εἶναι τὸ σωστό; Νὰ παρατᾶς τὸ μαγαζί σου καὶ νὰ τρέχῃς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ τοὺς ξένους; Καὶ νὰ πηγαίνουνε νὰ σὲ βροῦνε καὶ νὰ φεύγουνε οἱ πλάτες σου; Αὐτὸ εἶν' τὸ σωστό;

— Μὴν τὰ παίρνῃς ἔτσι τὰ πράγματα, γυναίκα "Ἀνθρωποι εἴμαστε, ὁ ἕνας πρέπει νὰ βοηθᾶῃ τὸν ἄλλο.

— Νὰ δοῦμε ἐσένα ποιὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ, ἅμα θάχῃς ἀνάγκη. Πάντως αὔριο τὸ πρωὶ νὰ εἶσαι στὸ μαγαζί γιατὶ θάρθῃ ὁ κύριος Γιαουστάκης, γιὰ μιὰ μεγάλη παραγγελία.

— Αὔριο δὲ μπορῶ.

— Γιατί;

— Ἔχω δικαστήριο.

— Τί δικαστήριο;

— Ἕνας φίλος μου καταδικάστηκε ἐρήμην καὶ κάνει ἔφεσι καὶ μὲ θέλει γιὰ μάρτυρα.

— Νὰ πάῃ νὰ πνιγῇ! Ἐσὺ δὲ θὰ πᾶς πουθενά.

— Δὲ μπορῶ, Νίτσα μου, μὴν ἐπιμένης! Τόχω ὑποσχεθῆ!

— Καὶ γιατὶ τὸ ὑποσχέθηκες;

— Γιατὶ δὲ μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ!

Καυγᾶς τοικοῦτος ἔστω σχεδὸν κάθε μέρα. Τί ἀγαπιόνει; Δὲ λέω τοσὲς φορὲς τὴν ἡμέρα; Ἀλλὰ ὁ Χρῆστος δὲν ἔβαζε μυαλό. Ἦταν ἀπασχολημένος περισσότερο κι' ἀπ' τοὺς βουλευτάς. Καὶ προσφωνοῦσε τοὺς πάντες: «Κύριε».

— Πρέπει νὰ κάνω ἐγχείρησι κῆλης.

— Νὰ σὲ πάω ἐγὼ; Ξέρω τὸ γιατρὸ τὸν Τάδε! Δὲ θὰ σοῦ πάρῃ πέντοσα.

Τὸν εἶχανε μυριστὴ πιὰ καὶ οἱ γνωστοί, καὶ οἱ γνῶστες καὶ τὸν φορτώνοσαν ἄγρια. Μιὰ μέρα γνώρισε ἕναν κύριο. Τὸν κ. Σωκράτη Μπελλίδη. Σοβαρός, καλοντυμένος, ἀξιοσπούδαχτος. Τοῦ τὸν πῆγα ἕνας κοινὸς φίλος:

— Σέρτε, Χρῆστο, ὁ κ. Μπελλίδης θέλει νὰ τοποθετηθῇ σύμβουλος σὲ κανένα ἀσφαλιστικὸ ὀργανισμό.

— Εὐχαριστῶ!

— Ἔχουμε κανέναν στὸ ὑπουργεῖο;

— Πῶς δὲν ἔχουμε; "Ασε, ἀπὸ αὔριο θὰ τρέξω. Τὸ σημειώνω κιόλας.

Φύγανε. Σέ λίγο χτύπησε τὸ τηλέφωνο:

— Μπελλίδης ἐδῶ, κ. Χρηστόπουλε.

— "Α, μάλιστα.

— Ἔχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐγὼ κοντὰ εἰς τὴν ὅλην κοινωνικήν μου δρᾶσιν, τυγχάνω καὶ συγγραφεὺς εἰδικῶν μελετῶν διὰ τοὺς ἠφελισμένους. Ἔχω μάλιστα συγγράψει καὶ ἀλλόκληρον βιβλίον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσω τώρα καὶ τὸ ὁποῖον ἀνατρέπει τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ὡς οὔτος ἐφαρμόζεται ἤδη ἀπὸ τὸ ΙΚΑ καὶ τοὺς λοιποὺς ὀργανισμούς.

— Μάλιστα κ. Μπελλίδη...

— Θὰ σᾶς διαθέσω τώρα ὠσαμένες περισσὲς διὰ νὰ σχηματίσετε ἰδίαν γνώμην.

— Χμ'τσο, κρώνει τὸ φαΐ! φώναξε ἡ Νίτσα.

— Τώρα ἔρχομαι, Σᾶς ἀκούω κ. Μπελλίδη.

Μιάμιση ὥρα ὁ Μπελλίδης στὸ τηλέφωνο! Τὴ νύχτα πάλι κατὰ τὶς δύο, ντόνγκ!

— Μὲ συγχωρᾶτε, σοῦ σᾶς ἐνοχλῶ αὐτὴν τὴν ὥρα, ἀλλὰ μόλις τώρα θυμήθηκα ὅτι ὁ πατέρας του, ὁ Μενέλαος Μπελλίδης συνεδέετο πολὺ μὲ τὸν πατέρα τοῦ ὑπουργοῦ. Νομίζω πὼς αὐτὸ παίζει μεγάλο ρόλο καὶ σᾶς εἰδοποιῶ γιὰ νὰ κάμετε γρήγορα αὔριο. Ὁ πατέρας μου ἠμίλησε πάντοτε τὸν πατέρα τοῦ ὑπουργοῦ. Τὸν ἀποκαλοῦσε δὲ Γιαννάκη. Βεβαίως! Εἶχαν μεγάλη οἰκειότητα λοιπόν, νὰ πῆτε «βρὲ» καὶ μὲ θάρρος κύριε Χριστόπουλε. Ἔτσι θέλουν αὐτὰ - ὅτι ὁ Μπελλίδης εἶναι ἄνθρωπος δικός σας καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀπορρίψετε, γιατὶ ἔκτὸς αὐτοῦ ἔνεκα καὶ γιὰ ἄλλους λόγους ποὺ τοὺς ἔχει ὁ Μπελλίδης ὑπῆρξε θετικός.

— Πρέπει νὰ κάνω ἐγχείρησι κῆλης. Μάλιστα, κ. Μπελλίδη...

— "Α ἐπίσης θὰ μὲ σᾶς πῶ... Τὸν ξενυστάζω! Σ' τὸ ἀντὸ τὸ πρωΐ... Μπελλίδης! Νὰ τοῦ τὸ ὑπογραμμίσῃ, ἐνῶ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐπιμεληθῇ καὶ βάλῃ μεσολάβησι.

— Ἔτρεξε ὁ Χρῆστος, στὸ γενικό,

— Σᾶς φέρνω πίσω τὰ λαφιὰ σας, κύριε!...

στὸν Ἰδιαίτερο, στὸν ὁπουργό. Τὸν συμπαθοῦσαν, ἀλλὰ εἶχαν... κακὲς πληροφορίες. Ὁ Μπελλίδης ἦταν ἀνήσυχος καὶ μισότρελλος.

— Δὲ γίνεται, Χρῆστο μου! Μὴν ἐπιμένης! Δὲν μποροῦμε τώρα νὰ ρεζιλεύουμε τὰ συμβούλια!

"Εφυγε περίλυπος! Πῆγε στὸ σπίτι ἀμίλητος.

— Τι ἔχεις; τοῦ εἶπε ἡ κ. Νίτσα. Δὲν σὲ ἔδωσε τὴν παραγγελία ὁ Γισοιρτάκης;

— Οὔτε τὸν εἶδα.

— Ἀπὸ προχτὲς πηγαινοέρχεσαι στὰ μαγαζί! Πεῖ βρουνα ἐσύ;

— Νὰ διορίσω τὸ Μπελλίδη σύμβουλο. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲ γίνεται.

— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς; Μὴ σώσῃ καὶ διορισθῇ!

Τηλέφωνο:

— Μπελλίδης. Τί ἔγινε;

Ξερακατάπιες ὁ Χρῆστος:

— Ναί... Πῆγα... Ξέρετε...

— Μασσημένα μοῦ τὰ λέτε! Κι' ἐγὼ θέλω κουδέντες καθαρές! Ἐγὼ δὲν εἶμ' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κοροϊδεύονται κ. Χρηστόπουλε!

— Ὄχι... μὲ συγχωρῆτε... Τὸ τελείωσα τὸ ζήτημα!

— Ἄ, ἐν τάξει.

— Μάλιστα. Μοῦ τὸ ὑπεσχέθη ὁ ὑπουργός!

— Ἔ, μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ κι' ἀλλοιῶς! Τοῦ εἴπατε αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα γιὰ τὸν πατέρα του καὶ γιὰ τὸν πατέρα μου;

— Πῶς, πῶς! Βεβαίως.

— Συγκινήθηκε;

— Βεβαίως... πολὺ συγκινήθηκε.

— Ἐν τάξει. Πότε θὰ μοῦ κοινοποιηθῇ;

— Νὰ σᾶς πῶ... ἀκριβῶς δὲν ξέρω.

— Ἄσαα!... Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ τὰ σωπάνε αὐτὰ κ. Χρηστόπουλε! Νὰ μὴν κάνουμε μισὲς δουλειές!

★

Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα βρῆκε τὸ διάβολό του! Πρωΐ μεσημέρι, ἀπόγευμα, νύχτα, ὁ Μπελλίδης βομπαρδίζανε τὸ τηλέφωνο ἢ τὸ κουδούνι. Μιὰ μέρα πῆγε ἡ Νίτσα καὶ τὴν ἔβρισε:

— Τί κατάσταση εἶν' αὐτή, κυρία μου! Δὲν πρέπεται ὁ ἄντρας σας; Μὲ ποιὸν νομίζει πὼς ἔχει νὰ κάνῃ; Μὲ κανένα παιδάκι; Ἐγὼ αὐτὰ δὲν τὰ σηκώνω!

Κι' ἔκλεισε! Σὲ λίγο πῆρε τὸ τηλέφωνο ἕνας ὑπάλληλος τοῦ μαγαζιοῦ:

— Τί θὰ γίνῃ κυρία Νίτσα; εἶπε. Δὲ μποροῦμε νὰ τὸν βοοῦμε πουθενὰ τὸν κ. Χρῆστο! Ἔρχονται οἱ πελάτες καὶ φεύγουνε καὶ πάνε ρ' ἀλλα μαγαζιά. Κι' ἔχουμε τὴν Ἐφορία ἀπληρωτη καὶ χρωστᾶμε τὸ νοίκι καὶ μπορκάματα στὸ προσωπικό.

Τὸ μεσημέρι ποὺ γύρισε ὁ Χρῆστος, ἡ Νίτσα ἦταν ἔξω φρενῶν.

— Ποῦ ἦσουνα;

— Ἔτρεχα σὲ διάφορες δουλειές.

— Δὲ πῆγες στὸ μαγαζί;

— Δὲ πρόφτασα!

— Πῆγες μήπως στὴν Ἐφορία;

— Οὔτε κεῖ πρόφτασα νὰ πάω!

— Τότε ποῦ πῆγες;

— Σὲ διάφορες δουλειές!

— Ξένες!

— Ναί. Κυρίως τρέχαμε μ' ἕνα φίλο μου βουλευτὴ μήπως βοοῦμε τὸν ποιθυπουργὸ νὰ πῇ στὸν ὑπουργὸ νὰ διορίσῃ ἐκεῖνο τὸν Μπελλίδη, νὰ ἡσυχάσουμε.

— Εἶσαι τελείως γιὰ τὰ σίδερα! Τὸ μαγαζὶ διαλύθηκε! Κι' ἐγὼ παίρνω τὰ ροῦχα μου καὶ πάω τώρα στὴ μαμά! Γελοῖε!

Ντριννν! Τηλέφωνο.

— Μπελλίδης ἐδῶ!

— Ἄ, ὁρίστε κ. Μπελλίδη.

— Τὸν κατὸ σοι τὸν καιρό! Ἀπατεῶνα! Θὰ δῇς τί θὰ σοῦ κάνω ἐγώ! Θὰ σοῦ κάνω μήνυσι ὅτι μ' ἐξαπάτησες καὶ μοῦ πῆρες λεφτὰ γιὰ νὰ μὲ διορίσῃς! Ψευδομάστυρες ἔχω τοιάντα! Νὰ σὲ χώσω μέσα νὰ σοῦ δείξω ἐγώ!

Αἰσθάνθηκε νὰ τοῦρχεται ἡμιπληγία. Εὐτυχῶς δὲν ἦταν πολὺ σοβαρὴ κατάστασις.

★

Εἶδα τὸ Χρῆστο πρὸ ἡμερῶν.

Εἶναι ὁ πιὸ ἀδιάφορος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ δὲν προσφέρει σὲ κανένα τὴν παραμικρὴ ὑπηρεσία. Τοῦ λές:

— Χρῆστο, μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ ἕνα τσιγάρο γιατὶ τὰ δικά μου μοῦ τελειώσανε!

Καὶ σ' ἀπαντάει:

— Νά, στὴ γωνία ἔχει περίπτερο, "Αντε καὶ πᾶρε.

Τὸν ἔσωσε... ὁ Μπελλίδης ἀπὸ τὰ καλά του αἰσθήματα!

ΕΨΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ 14 λέξεις τῶν 8 γραμμάτων τῶν ὁποίων σᾶς δίνουμε πιὸ κάτω τὶς ἐξηγήσεις. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε τὰ μεσαῖα γράμματα, ποὺ θὰ συμπληρώσουν τὰ τετραγωνίδια τῆς στήλης Α, θὰ σχηματίσουν, διαβαζόμενα στὴ σειρὰ καὶ ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω μιὰ σωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν ἀγαποῦν τὴν ἐργασία.
2. Ἔσοδο γιὰ πολλοὺς ἐργαζομένους.
3. Ὡρισμένος κανὼν ἢ τύπος (λατιν.).
4. Ὁμὰς νησιῶν μεταξὺ Ἰκαρίας καὶ Σάμου.
5. Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ (308-324 μ. Χ.).
6. Θαλάσσιος θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, προστάτης τῶν ναυτιλλομένων.
7. Δὲν εἶναι σίγουρα...
8. Κόλπο στὴν πάλη (ἀρχ.).
9. Προκυμαία.
10. Ἐμφανίζεται τὶς Ἀποκριές.
11. Ἀποτελοῦν μέρος τῆς κεφαλῆς.
12. Τοπωνύμιο πολλῶν φρουρίων ποὺ βρίσκονται πάνω σὲ νησίδες. Τὸ πιὸ γνωστὸ εἶναι τοῦ Ναυπλίου.
13. Ἐνδιαφέρον σι γιὰ τὴν ἴδια γυναίκα (σοῦ.).
14. Δὲν ὑπερηφανεύεται ποτέ του.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Δυὸ μεγάλα βαγόνια μποροῦν καὶ τὰ δυὸ μαζὶ νὰ περιλάβουν 19 ὀκάδες λάδι. Μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ μεγάλου μπορεῖ κανεὶς νὰ γεμίσῃ τρεῖς φορὲς τὸ μικρὸ καὶ πάλι θὰ τοῦ περισσέψῃ μιὰ ὀκά.

Μπορεῖτε μὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ νὰ βρῆτε ποιὰ εἶναι ἡ χωρητικότης τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὰ δυὸ βαγόνια;

★

2) Δυὸ ἀριθμοὶ εἶναι ὁ ἕνας ἀκριβῶς τὸ τριπλάσιο τοῦ ἄλλου, ἡ δὲ διαφορά τους εἶναι 56. Ποιοὶ εἶναι οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί;

★

3) Δυὸ πλοῖα ξεκινοῦν συγχρόνως ἀπὸ τὸν Πειραιὰ καὶ κατευθύνονται στὸ ἴδιο λιμάνι.

Τὸ πρῶτο κάνει τὸ ἥμισυ τῆς διαδρομῆς μὲ ταχύτητα 23 μίλια τὴν ὥρα, ὕστερα ὅμως ἡ μηχανή του παθαίνει κάποια βλάβη καὶ τὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ ταξιδιοῦ τὸ κάνει μὲ ὡριαία ταχύτητα 16 μιλίων. Φτάνει ἔτσι στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ 10 ὧρες μετὰ τὸ ἄλλο πλοῖο ποὺ ἔκανε ὅλη τὴ διαδρομὴ μὲ 20 μίλια τὴν ὥρα.

Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὸν Πειραιὰ ἀπὸ τὸ λιμάνι στὸ ὁποῖο ἔφτασαν καὶ τὰ δυὸ πλοῖα;

★

4) Φτάνοντας στὸ σπίτι τοῦ ἀνηψιοῦ του, τοῦ Λάκη, ὁ θεῖος Γιάννης τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέει:

— Πάρε αὐτὸ τὸ σακκοῦλι. Ἔχει 300 δώλους τοὺς ὁποίους θέλω νὰ μοιραστῆς δίκαια μὲ τὰ ἀδελφάκια σου καὶ τὰ παιδάκια ποὺ παίζετε μαζί.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Λάκης ξαναγυρίζει μὲ τὸ σακκοῦλι μέσα στὸ ὁποῖο ἔχουν μείνει 11 δῶλοι καὶ λέει στὸ θεῖο του:

— Ἐν τάξει. Τοὺς μοίρασα, ὅπως μοῦ εἶπατε καὶ μοῦ περίσσεψαν αὐτοί.

— Σ' εὐχαριστῶ τοῦ εἶπε ὁ θεῖος του ὁ ὁποῖος ἄρχισε ἀμέσως νὰ λογαριάζῃ γιὰ νὰ δῇ ἢ πόσοι ἦταν οἱ φίλοι τοῦ Λάκη καὶ πόσους δώλους πῆρε ὁ καθένας τους.

Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ τὸν βοηθήσετε νὰ βρῇ τὴ σωστὴ λύσι;

Πρόβλημα σκέψεως

Ὁ κύριος Ἀνδρέας κοβισμένος κοντὰ στὸ τηλέφωνο περιμένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον τηλεφώνημα.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας τοῦ κήπου. Κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βλέπει τὸν ταχυδρομικὸ διανομέα, ὁ ὁποῖος τοῦ φέρνει ἕνα συστημένο γράμμα, ἐξαιρετικοῦ ἐπίσης ἐνδιαφέροντος. Ἡ πόρτα τοῦ κήπου εἶναι κλεισμένη καὶ πηγαίνοντας νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸ τηλεφώνημα. Ἂν καθυστερήσῃ ὅμως, τότε ὁ διανομέας θὰ φύγῃ καὶ θὰ πρέπει νὰ πάῃ μετὰ στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν ἐπιστολή, τῆς ὁποίας ἀνυπομονεῖ νὰ διαβάσῃ τὸ περιεχόμενο. Τελικῶς ὁ κ. Ἀνδρέας βρῆκε μιὰ λύσι ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ χάσῃ καὶ τὸ τηλεφώνημα. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί ἀκριβῶς ἔκανε, δεδομένου ὅτι ἦταν ὁλομόναχος στὸ σπίτι;

Γεωγραφικὰ παιγνίδια

ΡΑ	ΠΕ	ΑΣ	ΓΟΣ
ΚΥ	ΛΕΣ	Α	ΣΚΟ
ΒΟΣ	ΜΟΡ	ΠΑ	ΛΑΙ
Α	ΤΥ	ΛΟΣ	ΘΗ

Συναρμολογήσετε τὶς συλλαβὲς αὐτὲς εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίσετε τὰ ὀνόματα πέντε ἑλληνικῶν νησιῶν καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγαίου.

★

ΧΕΙ — ΚΡΑ — ΝΕΙ — ΣΩ
ΝΟΥΣ — ΟΣ — ΣΕ — Α
ΠΟΣ — ΧΘΟΣ — ΣΠΕΡ — ΧΟΣ
ΟΣ — Α — Ι — ΛΙ
ΡΑ — ΠΗ — ΘΙΣ — ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβὲς αὐτὲς κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀποτελέσουν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος.

Εἰκονογραφημένη ἱστοριούλα

Οἱ 15 αὐτὲς μικρὲς εἰκόνες σχηματίζουν μιὰ ἱστορία μὲ νόημα καὶ συνοχή. Ὅπως θὰ καταλάβετε ὅμως εὐθὺς ἀμέσως, δὲν βρίσκονται στὴν κανονική τους σειρά. Ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὶς διάφορες φάσεις τῆς ἱστορίας, ὁ ζωγράφος μας μπέρδεψε τὶς σκηνὲς καὶ τὶς συναρμολόγησε μὲ τὸ λανθασμένο τρόπο ποὺ δείχνει τὸ σχέδιό μας. Προσπαθῆστε τώρα ἐσεῖς, μὲ βάσι τὴ λογική, ν' ἀποκαταστήσετε τὴ σωστὴ σειρὰ τῶν 15 εἰκόνων σχηματίζοντας μιὰ εἰκονογραφημένη ἱστοριούλα μὲ ἀπόλυτα ὁμαλὴ ἐξέλιξι.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 100

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζῃ σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάῃ νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο 4—10 Σεπτεμβρίου 1958.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Ἀπριλίου		
★ Ἀπὸ ἐπαγγελματικὴς πλευρᾶς οἱ σχέσεις σας διέρχονται μιὰ ταραχώδη περίοδο ★ Ἀπροσδόκητες ἀλλαγές, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲ θὰ εἶναι εὐχάριστες.	★ Δυσάρεστα ἀπρόοπτα θὰ διαταράξουν τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ Οἱ 8 καὶ 9 θὰ ἀπαιτήσουν μεγάλη ὑπομονή. ★ Τὴν Τετάρτη 10 εὐχάριστη συνάντησι.	★ Συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας καὶ ἀκολουθῆστε τὴν δίαιτα ποὺ θὰ σᾶς ἐπιβάλῃ. ★ Ἐπιδοθῆτε στὰ σπόρ γιὰ νὰ κατασπολεμήσετε τὴν νευρικότητά σας.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου — 21 Μαΐου		
★ Στὴν ἐργασία σας ἡ ἐφαρμογὴ νέου συστήματος θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ σίγουρη ἐπιτυχία καὶ σημαντικὰ κέρδη. ★ Ἀντιμετωπίστε ψύχραιμα τὶς μικροανατοβιές.	★ Ἡ ζήλεια κινδυνεύει νὰ καταστρέψῃ τὴν αἰσθηματική σας εὐτυχία καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἀγεφύρωτο χάσμα ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Ἀπὸ τὴ θέλησί σας καὶ μόνο ἐξαρτᾶται νὰ διατηρήσετε τὴν ὑγεία σας σὲ καλὴ κατάστασι καὶ ν' ἀποφύγετε τὰ δυσάρεστα ἀπρόοπτα. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 4.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 Ἰουνίου		
★ Ἡ Πέμπτη 4 συνοδεύεται ἀπὸ ἐγνοιες οἰκονομικῆς φύσεως. ★ Τὸ Σάββατο 6 προσέξετε μὴ δυσαρεστήσετε πρόσωπο τοῦ ὁποίου θὰ χρειαστῆτε ἀργότερα τὴ βοήθεια.	★ Σᾶς περιμένουν νέες συγκινήσεις. ★ Τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον σᾶς ἐπιφυλάσσει εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Θὰ λάβετε ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον γράμμα.	★ Τὴν Κυριακὴ 7 τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ κάθε σας ἐνέργεια. ★ Ἀποφύγετε μόνο τὴν μακρὰ παραμονὴ στὴ θάλασσα καὶ τὴν ὑπερβολικὴ ἡλιοθεραπεία.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου — 23 Ἰουλίου		
★ Κάνετε οἰκονομίες καὶ μὴ ξοδέψετε οὔτε μιὰ δεκάρα ἀσκοπα. ★ Καταπολεμῆστε τὴν δειλία γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκετε.	★ Εἰλικρινεῖς φίλοι θὰ σᾶς προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια. ★ Ἀπόφασι ἢ ἐνέργεια σας τῆς Τετάρτης 10 θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ μεγάλη χαρά. ★ Ὁ Σεπτέμβριος πολὺ εὐχάριστος.	★ Ἀποφύγετε τὸν ἥλιο καὶ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη, ἰδίως δὲ μὴ μείνετε στὸν ἥλιο χωρὶς καπέλλο. ★ Κατὰ τὸν Σεπτέμβριο τυχερὴ ἡμέρα ἡ Δευτέρα καὶ ἀριθμὸς τὸ 11.
ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου — 23 Αὐγούστου		
★ Ἡ Κυριακὴ 7 θὰ εἶναι γενικὰ μιὰ πολὺ τυχερὴ μέρα. ★ Σὲ ταξίδι ποὺ θὰ κάνετε, θὰ δεχτῆτε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα πρότασι. ★ Ἀποφύγετε τὴ βιασύνη.	★ Περίοδος γεμάτη εὐχάριστα ἀπρόοπτα αἰσθηματικῆς φύσεως. ★ Ἡ χάρι καὶ τὸ ταλέντο σας σᾶς ἐξασφαλίζουν μεγάλες ἐπιτυχίες ἀπέναντι στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ ἄλλου φύλου.	★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀναπαύσεως. ★ Περίοδος κατάλληλη γιὰ νὰ παρετε ἄδεια, τὴν ὁποίαν ὅμως νὰ πράσετε χωρὶς καυσαστικὰ σπόρ. ★ Τὸ ρουμπίνι σᾶς φέρνει τύχη.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου — 23 Σεπτεμβρίου		
★ Χρειάζεται διπλωματία γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδιώκετε. ★ Ὁ Σεπτέμβριος πάντως δὲ θὰ εἶναι πολὺ τυχερὸς ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς.	★ Μὴ πάρετε κομμιὰ ἀπόφασι ἂν δὲν εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνη μὲ τὶς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς σας. ★ Τὸ Σαββατοκύριακό θὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα.	★ Ἀποφύγετε κάθε ἀπερίσκεπτη ἐνέργεια, ἰδίως τὴν Πέμπτη 4. ★ Ἡ ἀνησυχία σας εἶναι ἀδικαιολόγητη γιατὶ κάτι ποὺ σᾶς φοβίζει δὲν πρόκειται νὰ συμβῇ.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Ὀκτωβρίου		
★ Ἀναμείνατε πρότασι ποὺ θὰ βελτιώσῃ τὴ θέσι σας ἐπαγγελματικῶς. ★ Νέο πρόσωπο θὰ παίξῃ σημαντικὸ ρόλο. ★ Ἡ Δευτέρα καταλληλη γιὰ ἀναπτυξι πρωτοβουλίας.	★ Στὸν ἔρωτα, ἡ δημιουργία τριγώνου συνοδεύεται ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους. ★ Τὸ Σαββατοκύριακο σᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξι.	★ Ἡ ὑγεία συγγενικοῦ ἢ προσφιλοῦς προσώπου θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ἀνησυχήσετε. ★ Ἡ Τρίτη 9 εἶναι ἡ μέρα κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἱκανοποιηθοῦν πολλὲς φιλοδοξίες σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου		
★ Ἀποφύγετε κάθε ἐνέργεια ποὺ θὰ σᾶς ἐφερνε σὲ ρῆξι μὲ προϊστάμενο ἢ ἀνώτερό σας. ★ Τὴν Τρίτη 9 εὐνοϊκὴ ἐπιρροὴ τῶν ἄστρων. Ἐπωφεληθῆτε.	★ Γράμμα ἢ ἐπίσκεψι ποὺ σᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξι. ★ Τὴν Δευτέρα 8 προσέξετε πολὺ κάθε σας ἐνέργεια γιατὶ σᾶς παρακολουθοῦν.	★ Ἀποφύγετε συστηματικὰ κάθε ★ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς στενοχωρήσῃ. ★ Ἡ κυρία σας ἀπαιτεῖ νὰ ἀποφύγετε τὶς ἀνησυχίες. Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 5.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου		
★ Τὸ Σάββατο 7 κάποια ἔμπνευσι θὰ σᾶς βγάλῃ ἀπὸ δύσκολη θέσι. ★ Ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς προσώπου μὲ μεγαλύτερη πεῖρα ἀπὸ σᾶς. ★ Ἀποφύγετε ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες.	★ Κάποια καθυστέρησι θὰ σᾶς ἀναγκάσῃ. ★ Τὸ ταξιδάκι ποὺ θὰ κάνετε θὰ συνοδευθῇ ἀπὸ μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξι. ★ Ἡ προσωρινὴ δυσαρέσκειά σας ἀπέναντι προσώπου.	★ Σημαντικὴ αὔξησι τῆς ζωτικότητος. ★ Ἡ ὑγεία σας δικαιολογεῖ καλὲς αἰσιοδοξίες. ★ Τὴν Τρίτη 9 εἶστε ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης. ★ Πετραδάκι σας ὁ σαπφείρος.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ἰανουαρίου		
★ Πλησιάζετε τὴν ἐπιτυχία, φροντίστε ὅμως νὰ τὴν στηρίξετε σὲ γερὲς βάσεις. ★ Μὴ περιφρονήσετε τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνει πρόσωπο ἀπὸ μεγάλη πεῖρα.	★ Πολλὲς ἐπιθυμίες σας θὰ πραγματοποιηθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Σεπτεμβρίου. ★ Δίνετε τὴν ἐντύπωσι ἐγωίστου καὶ αὐτὸ ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντὰ σας κάλους φίλους.	★ Σφάλματα καὶ ἀβλεψίες βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας. ★ Προσέξετε ἰδιαίτερα τὴν καρδιά σας, ἂν εἶναι ἀδύνατη. ★ Φρουτοθεραπεία καὶ χυμοὶ φρούτων θὰ σᾶς ὠφελήσουν.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου		
★ Ἀποφύγετε τὴ δημιουργία νέων ὑποχρεώσεων γιατὶ ἡ ὑγεία σας δὲν ἐπιτρέπει αὔξησι τῆς ἐργασίας. ★ Οἱ κοινωνικὲς σχέσεις θὰ ἀποδειχθοῦν ὠφέλιμες τὴν Δευτέρα 8.	★ Παραμονή σας κοντὰ στὴ θάλασσα θὰ συνοδευτῇ ἀπὸ εὐχάριστη ἔκπληξι. ★ Τὸ ἀπογευμα τῆς Τρίτης 9 πολὺ εὐνοϊκὸ καὶ εὐχάριστο ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς.	★ Σᾶς χρειάζεται λίγη ἀλλαγή. ★ Τὰ γεφύρια σας ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη προσοχή. ★ Ἀποφύγετε συστηματικὰ κάθε δυσαρέστη συζήτησι γιὰ νὰ μὴ αὐξήσετε τὴ νευρικότητά σας.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου		
★ Χρησιμοποιῆστε καταλλήλως τὶς ἱκανότητές σας τὴν Παρασκευὴ 5. ★ Κίνδυνος γιὰ κάντε μιὰ ἄτυχη τοποθέτησι χρημάτων. ★ Ἀποφύγετε τὰ βάνεια.	★ Συγχωρῆστε καὶ λησμονῆστε κάποια ἀδικία γιὰ τὴν ὁποία καὶ ὁ ὑπαίτιος ἔχει μετανοήσει. ★ Ἡ Κυριακὴ 7 θὰ περάσῃ εὐχάριστα κοντὰ στὴ θάλασσα.	★ Ἀκολουθῆστε μιὰ δίαιτα ποὺ θὰ ἀποτοξινώσῃ τὸν ὀργανισμό σας. ★ Τὰ ἔντερα σας γενικὰ τὸ ἀσθενέστερο σύστημα ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη προσοχή. ★ Τυχερὴ μέρα ἡ Τρίτη.

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Πώς είναι καμωμένο το δέρμα

Συχνά γράφουμε, πώς πρέπει να περιποιήστε το δέρμα σας, χωρίς όμως να νοιώθετε πως είναι καρφωμένο αυτό το πολύτιμο όργανο του ανθρώπου, που κλείνει μέσα του όλα τα άλλα όργανα και τα προφυλάττει από τους εξωτερικούς κινδύνους. Σήμερα θα ασχοληθούμε με το δέρμα. Θα δούμε πώς είναι καμωμένο, για νά κατολάβετε αργότερα πώς θά μπορητε να το περιποιήστε, να το κρατάτε σε καλή κατάσταση και τα το προφυλάττετε από τον πρόωρο μαρασμό του.

Το δέρμα το ξεχωρίζουν από την επιφανειας προς τα κάτω σε τρεις ζωνάρους, που είναι ενωμένοι μαζί και δεν είναι εύκολο να χωριστουν. Αυτές είναι η επιδερμίδα, το χόριο ή το κυρίως δέρμα και πιό κάτω το υποδερμα.

Η επιδερμίδα αποτελείται από σειρα κυττταρων, που απολεπίζονται διαρκώς στην επιφανεια και πέφτουν. Ενώ στο κάτω μέρος της επιδερμίδας, γίνονται τα καινούργια κυττταρα, που διερχομενα ανεβαίνουν προς τα πάνω, γεμίζουν τη ζωντάνια τους και τη φρεσάδα τους, στεγνώνουν και πέφτουν.

Η επιδερμίδα ανάλογα με τη σύστασι των κυττάρων ξεχωρίζεται σε τρεις στιβάδες, εκτος από τις παλάμες και τα πέλματα, που αποτελείται από πεντε στιβάδες. Η πρώτη στιβάδα καλείται η βασική ή μητρική στιβάδα, γιατί απ' αυτή γίνεται και οι άλλες. Τα κύτταρα της μητρικής στιβάδας είναι μόνο μια σειρά, που το σχήμα τους είναι κυλινδρικό, με τον άξονα τους κάθετο προς την επιφάνεια του δέρματος. Τα κύτταρα αυτά ενώνονται μεταξύ τους, στα πλάγια και στο πάνω μέρος του, που ξεχωρίζει την επιδερμίδα από το χόριο. Διαιρουνται δε σε διαρκη κίνηση.

Τα καινουργια κύτταρα που γίνονται άπ' αυτή, απρόγνωστη πιό πολλά προς τα πάνω. Με τη δουμε που έχει αυτή η στιβάδα να ξανάνη καινούργια κύτταρα βοηθά από νά επουλώνονται εύκολα οι έλκοσες σχισμές του δέρματος.

Αν δμως η μητρική στιβάδα χαθεί και σχίση τη μητρική στιβάδα, τότε επουλώνεται μεν η πληγή, άλλ' αφήνει σημάδι.

Ανάμεσα στη βασική στιβάδα βρίσκονται και κύτταρα γεμάτα από κοκκία χρωστικής, τα μελανοφόρα κυτταρα, που δίνουν το χρώμα στά δέρματα. Όσο πιό πολλά τέτοια κύτταρα βρίσκονται, τόσο πιό σκούρο είναι το δέρμα.

Τά άτομα που παθαίνουν λεύκη, δέν έχουν καθόλου μελανοφόρα κύτταρα στά σημεία της λεύκης. Αντίθετα γύρω στη λεύκη τα μελανοφόρα κύτταρα είναι περισσότερα.

Τα ενδιάμεσα κύτταρα της Βασικής ή μητρικής στιβάδας ενώνονται μεταξύ τους και με τα κύτταρα, που βρίσκονται στις επάνω στιβάδες με προσεκβολές, που θέτουν ανάμεσά τους λίγο κενό. Οι προσεκβολές μοιάζουν με μικρά γιφαρακια με κανάλια με θρεπτικά υγρά, που τρέφει τα κύτταρα. Τα κύτταρα της μητρικής στιβάδας έχουν μικρουλό, γερά χρωματιζόμενο πυρήνα.

Τα καινούργια κύτταρα που γίνονται στη βασική στιβάδα στρέφονται τα πιό πολλά προς τα πάνω και σχηματίζουν την μαλπιγιανή στιβάδα ή ακανθωτή. Η ακανθωτή στιβάδα αποτελείται από πολλές σειρες κυττάρων. Τα καινούργια κύτταρα της Βασικής στιβάδας πηράνουν τα πολιά προς την άκρινεική και με την πιεσει γάνουν τό κυλινδρικό τους σχήμα και γίνονται πολυγωνικά που ενώνονται σ' αυτό με προσεκβολές, τις πολυπλοσματικές γέφυρες.

Όσο προχωρούν τα κύτταρα πρός τά πάνω, πιέζονται πιό πολύ, χάνουν το πολυγωνικό τους σχήμα και γίνονται σφαιροειδή, με τον άξονα τους πρός τα πλάγια. Το ίδιο συμβαίνει και με τον πυρήνα τους. Ενώ στη Βασική στιβάδα είναι επιμήκης, όσο προχωρούν τα κύτταρα πρός τα πάνω, πιέζεται και γίνεται στρογγυλός και πιό πάνω άκόμη εγκάρσιος, παραλληλος πρός την επιφάνεια.

Τα κύτταρα της βασικής και ακανθωτής στιβάδας είναι γεμάτα ζωή, με πυρήνα καλά χρωματιζόμενο και πρωτόπλασμα ζωντανό, που προσκεβάλλει πρός τα πλάγια και ενώνεται με τις προσεκβολές των άλλων κυττάρων. Έτσι σχηματίζονται γεφυράκια, κάτω από τα όποία και ανάμεσα στα κύτταρα κυλοφορεί βασικό υγρό, που προέρχεται από τα αγγεία και τρέφει τα κύτταρα.

Όσο πιό πολύ προχωρούν πρός τά πάνω τα κύτταρα, γέρνουν σιγά-σιγά τη ζωτικότητά τους, πιέζονται άκόμη περισσοτερο, το πρωτόπλασμά τους γίνεται πιό πλατύ και γεμίζει κοκκία και ο πυρήνας πλατύτερος και βαρύτερα.

Η στιβάδα αύτή, πού αποτελείται από τρείς σειρές κύτταρα λέγεται κοκκώδης, άπο τα κοκκία της κερατοϋαλίνης, πού περιέχουν.

Πρός τά πάνω τα κύτταρα πιέζονται ακόμα πιό πολύ, ο πυρήνας μόλις φαίνεται και το πρωτόπλασμα χάνει όλότελα τα κοκκία και αποτελείται από κερατίνη ουσία, γι' αυτό καί λέγεται η στιβάδα αύτή κερατινη.

Τά κύτταρα της κερατίνης στιβάδας χάνουν ολότελα τα ίχνη του πυρήνας, πού είχαν στην άσχη και μετοβάλλονται σε κερατινα πετάλια, πού πέρτουν διαρκώς άπό την επιφάνεια του δέρματος, χωρίς να γίνωνται φανερά με γυμνό μάτι.

Μόνο σε παθολογικές καταστάσεις κατ στούς γέρους φαίνεται αύτή η πτώση των κυττάρων, πού σάν πιτυρίδα πέφτει άπό το δέρμα. Η κερατίνη στιβάδα στις παλάμες και στα πέλματα είναι πολύ παχεία και αποτελείται από πολλές σειρές άπό κερατινα κύτταρα.

Η επιδερμίδα με τη βασική στιβάδα ενώνεται με το χόριο ή το κυρίως δέρμα. Αλλά γι' αύτό θά μιλήσουμε άλλη φορά.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ — ΔΟΥΚΑ
Ιατρός - Δερματολόγος

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Α γ ν ω σ τ ο ν Χ.: Ο γραφικός σας χαρακτήρας και η όρθογραφία του κειμένου της επιστολής σας φανερώνουν κάποιο μορφωμένο. Παρά ταύτα σάς λέω ότι τέτοιου είδους θέματα, όσανδήποτε επιστημονικά και αν γίνωνται, δεν συζητούνται άπό τις στήλες ενός περιοδικού, πού διαβάζεται από χιλιάδες αναγνώστες. Έχετε λοιπόν την καλωσύνη να άποτασθήτε σε όποιονδήποτε συνάδελφο, ο όποιος προσφαρικώς θά σάς λύση τις άποορίες τις όποιες έπρεπε ήδη να γνωρίζετε.

Υ π ά λ λ η λ ο ν Ξ. Ο Π.: Ζητάτε, όπως βλέπω, στό γράμμα σας την εξατομίκευση συμβουλή μου» διά το νόσημά σας. Δέν καταλαβαίνω δμως πώς μπορεί νά γίνη αύτό, άφού δεν πρόκειται νά σάς εξετάσω όχι πλέον, επιτα μακρύς. Δπως θά έπρεπε γιά νά είναι κατ' άκολουθίαν καί ή συμβουλή μου επιταιμένη όπως θέλετε, άλλα εύτε καί άπλως δε σάς εξέτασα. Δι' αλληλογραφίας δε γίνονται αύτές οι διαγνώσεις. Άποταθήτε σε γιατρό πού θά σάς εξετάση.

Α ν α γ ν ώ σ τ ρ ι α Α.: Δεν είναι αναμικός πάντοτε έκείνος πού παρουσιάζει ώχρότητα του προσώπου, αύτε είναι τόσο εύκολο νά κάνη διαγνώσεις άποιεαδήποτε, άπό ενα σύμπτωμα πού παρουσιάζει ο οργανισμός. Η άναιμία είναι άρρώστεια πού μόνον ο γιατρός είναι άρμόδιος νά διαπιστώση καί στις περισσότερες μάλιστα περιπτώσεις κατόπιν εργαστηριακής έρεύνης. Άποτοθήτε λοιπόν, σ' ένα γιατρό. Καί άν άργήσετε, μπορείτε νά κάμετε μερικές έξέσεις Bedoc 12 τάβ 100 γ ή Bedec επίσης τών 100 γ.

Μ. Φ. Χ. — Ε ν τ α ύ θ α: Α σαλλώς πρόκειται περί του συνήθους σμήγματος τό όποιο σέ άλλους είναι ολιγότερο καί σέ άλλους πιά πολύ. Δέν πράκτεται περί μεταδοτικού νοσήματος. Άπαιτείται καθημερινή τοπική καθαρότης.

Τ α ΐ τ σ α Ο. Α.: Άλλος τρόπος, έφ όσον μάλιστα κάνετε χρήσιν ζωροδιού — κακώς — γιά την ρίζική καταστροφή των τριχών σας, δέν υπάρχει άπό την άφαίρεσί τους διά της ήλεκτροσηπήξιας.

Λ α μ ι ώ τ η: Δε μπορώ νά καταλάβω πώς θά κατορθώσω άπό μακρυά νά σάς πώ τί είναι έκείνο πού σάς προκαλεί τη φαγούρα. Πιθανόν νά είναι αίμορροΐδες, ή άλλη δερματική βλάβησι, την όποία θά διαγνώση μόνον ο γιατρός, πού θά πάτε νά σάς εξετάση.

Β τ τ: Κολοκοτρ.. 17, Κόρινθο: "Αν μέχρι της στιγμής αύτης δεν έχετε τακτοποιηθή, θά κάνετε άμέσως πέντε ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπό τό φάρμακο Amp. Procyclo. Τον επόμενο μήνα, άκτώ ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου θά επαναλάβετε τις ένέσεις κατά τον ίδιο τρόπο.

Μ α ρ α μ ε ν τ χ ω ρ ί ς π α ϊ δ ι, "Εντανδρα: Η άντίληψις σας άφείλεται σε πολλά αίτια. Λόγω της γνωστής ευπαθείας χρησιμοποιήσας όρμονών, νομίζω ότι πού πάσης άναγκαίας φασιολογικής εξετάσεις γιά τον καθορισμό μιά λεπτομερούς γυναικολογικής εξέτασι γιά την εξακρίβωσι των παραμετρικών αίτίων της στειρώσεως.

Ε π α χ τ ο ν: Βρισκόσαστε στό στάδιο της εμμηνοπαύσεως καί ο πόθος σας είναι λίγο δύσκολο νά πραγματοποιηθή. Η ωοτεκία πια δέν τη θεραπεία δέν είναι ικανοποιητική. Η ωστεροσαλπιγγογραφία δείχνει ότι ή μιά σάλπιγγα είναι τελείως διαβατή καί αύτό είναι υπεραρκετό γιά νά πραγματοποιηθή μιά κυησις καί ο μηλή κύησι. Η έπιτυχία της τεχνητής γονιμοποιήσεως εξαρτάται κατά μέγα ποσοστό άπό τις λειτουμέρειες καί την καλή καί σε κατάλληλο χρόνο (σαρμογή της. Η θεραπεία πού αύτο λουθήσατε ήταν άρκετή. Συμπληρωματικώς θά παίονετε καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός δυο χάπια την ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Ephynal των 100 mg. έπι δυο μήνες.

Γ ι α ν έ λ ο. Προστατάρη: Συμπληρωματικά νά κάνετε μια έξέτασι βασικού μεταβολισμού. Γιά τη βελτίωσι της κατοστάσεως θά παίονετε, τό πρωί, τό μεσημέρι καί τό βράδυ, άπό δυό κοκτελίες της σαύπας άπό τό φάρμακο Edipol μέσα σε ένα ποτήρι γάλα, κάθε φορά. Η λήψι του φαρμάκου θά συνεχισθή επί τρίμηνο.

Π ε τ α λ ο ύ δ η ς τ ο ύ Β ο σ π ό ρ ο υ: Η άνωμαλία άφείλεται καί υπολειτουργία των όδένων έσω εκρίσεως. "Αν μέχρι της σνγιμης αύτης δεν έχετε τακτοποιηθή, θά κάνετε άμέσως πέντε ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπ' το φάρμακο Amp. Procyclo. Έν συνεχεία έπτά ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου θά κάνετε επί τρίμηνο τρεις ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπό το φάρμακο Amp. Procyclo. Καθ' όλο το διάστημα της θεραπείας θά παίρνετε δυό χάπια την ήμέρα άπό το φάρμακο Tabl. Evion των 100 m.g.

Μ. Τ. Β. Σ. 111, Λάρισα: Γιά την τακτοποίησί σας θά κάνετε πέντε ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπό το φάρμακο Amp. Procyclo καί θά παίρνετε καθ' όλη τή διάρκεια του μηνός τρία χάπια την ήμέρα Tabl. Evil. Forta.

Ε. Γ. Ρ. Κ., Ένταύθα: Όλα προέρχονται όπως διαπιστώθηκε καί άπό τή μικροβιολογική έξέτασι, άπό μόλυνσι των κόλπων άπό τριχομονάδες. Θεραπευτικώς θά κάνετε επί έπτά ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου πρωί καί βράδυ κολπική πλύσι μέ ένα κουτάλι της κουπάστας άπό το φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σε τριακόσια δράμια νερό χλιαρό. Το βράδυ πρό του ύπνου θά τοποθετήτε βαθιά ενδοκόλπικώς δυό χάπια άπό τό φάρμακο Tabl Trichomycine vaginales. Τέλος θά έπαλείφετε έξωτερικά με την άλοιφή Trichomycine ointment. Θά διακόψετε τη θεραπεία κατά τη διάρκεια της περιόδου καί θά την συνεχίσετε άμέσως μετά τη λήξι της επί επταήμερο. Η θεραπεία θά επαναληφθή κατά τον αύτό τρόπο καί τον έπόμενο μήνα.

Ο ρ φ α ν ή καί Ε ρ η μ η, Σάμο: Λόγω του θέματος άπαντώ λεπτομερώς στή διεύθυνσι που μού γράφετε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Κ. Σ., 'Αμύνταιο - Φλωρίνης: Γιά νά είναι μόνιμα καί σταθερά τά θεραπευτικά αποτελέσματα, πρέπει ή θεραπεία να συνεχισθή επί μακρό. Νά προσκολουθήσετε την κατάστασι άπό πώρα άνα 4 δισκία την ήμέρα άπό το φάρμακο Tabl. Thelygan. Εν συνεχεία θά διαλύετε κάτω άπό τη γλώσσα καθημερινως ένα υπογλώσσιο δισκίο καί μέχρι της εμφανίσεως της περιόδου, άπότε θά παίονετε καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός δυο χάπια την ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Protendren των 10 m.g. Καθ' όλο το μήνα άσχέτως μέ την άλλη θεραπεία καί συγχρόνως μέ αυτή, θά παίρνετε έξη δισκία την ήμέρα (άπό ένα δισκίο άπό κάθε χρώμα) άπό το φάρμακο Tabl. Pregnavite. Η θεραπεία θά συνεχισθή επί τρίμηνο.

Β. 1958, Χ.: Η περίπτωσί σας είναι δμοια μέ την 'Αίντα Α. Θά άκολοθήσετε την ίδια θεραπεία μέ αυτή.

'Α γ ι ά τ ρ ε υ τ η Β., Φλώρινα: Η άγωνία σας είναι τελείως άδικαιολόγητη. Είστε άπόλυτα φυσιολογική. Νά πιντρυθήτε λοιπόν το γρηγορότερο καί τότε θά καταλάβετε πόσο άδικο είχατε.

Μ. Δ. Τ.: Κολοκοτρ.. 17, Κόρινθο: "Αν μέχρι της στιγμής αύτης δεν έχετε τακτοποιηθή, θά κάνετε άμέσως πέντε ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπ' το φάρμακο Amp. Procyclo. Έν συνεχεία έπτά ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου θά κάνετε επί τρίμηνο τρεις ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπό το φάρμακο Amp. Procyclo. Καθ' όλο το διάστημα της θεραπείας θά παίρνετε δυό χάπια την ήμέρα άπό το φάρμακο Tabl. Evion των 100 m.g.

Μ. Τ. Β. Σ. 111, Λάρισα: Γιά την τακτοποίησί σας θά κάνετε πέντε ένέσεις, μια κάθε ήμέρα, άπό το φάρμακο Amp. Procyclo καί θά παίρνετε καθ' όλη τή διάρκεια του μηνός τρία χάπια την ήμέρα Tabl. Evil. Forta.

Ε. Γ. Ρ. Κ., Ένταύθα: Όλα προέρχονται όπως διαπιστώθηκε καί άπό τή μικροβιολογική έξέτασι, άπό μόλυνσι των κόλπων άπό τριχομονάδες. Θεραπευτικώς θά κάνετε επί έπτά ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου πρωί καί βράδυ κολπική πλύσι μέ ένα κουτάλι της κουπάστας άπό το φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σε τριακόσια δράμια νερό χλιαρό. Το βράδυ πρό του ύπνου θά τοποθετήτε βαθιά ενδοκόλπικώς δυό χάπια άπό τό φάρμακο Tabl Trichomycine vaginales. Τέλος θά έπαλείφετε έξωτερικά με την άλοιφή Trichomycine ointment. Θά διακόψετε τη θεραπεία κατά τη διάρκεια της περιόδου καί θά την συνεχίσετε άμέσως μετά τη λήξι της επί επταήμερο. Η θεραπεία θά επαναληφθή κατά τον αύτό τρόπο καί τον έπόμενο μήνα.

Ο ρ φ α ν ή καί Ε ρ η μ η, Σάμο: Λόγω του θέματος άπαντώ λεπτομερώς στή διεύθυνσι που μού γράφετε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Κ. Σ., 'Αμύνταιο - Φλωρίνης: Γιά νά είναι μόνιμα καί σταθερά τά θεραπευτικά αποτελέσματα, πρέπει ή θεραπεία να συνεχισθή επί μακρό. Νά προσκολουθήσετε την κατάστασι άπό πώρα άνα 4 δισκία την ήμέρα άπό το φάρμακο Tabl. Thelygan. Εν συνεχεία θά διαλύετε κάτω άπό τη γλώσσα καθημερινως ένα υπογλώσσιο δισκίο καί μέχρι της εμφανίσεως της περιόδου, άπότε θά παίρνετε καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός δυο χάπια την ήμέρα άπό το φάρμακο Tabl. Protendren των 10 m.g. Καθ' όλο το μήνα άσχέτως μέ την άλλη θεραπεία καί συγχρόνως μέ αυτή, θά παίρνετε έξη δισκία την ήμέρα (άπό ένα δισκίο άπό κάθε χρώμα) άπό το φάρμακο Tabl. Pregnavite. Η θεραπεία θά συνεχισθή επί τρίμηνο.

Β. 1958, Χ.: Η περίπτωσί σας είναι δμοια μέ την 'Αίντα Α. Θά άκολοθήσετε την ίδια θεραπεία μέ αυτή.

'Α γ ι ά τ ρ ε υ τ η Β., Φλώρινα: Η άγωνία σας είναι τελείως άδικαιολόγητη. Είστε άπόλυτα φυσιολογική. Νά πιντρυθήτε λοιπόν το γρηγορότερο καί τότε θά καταλάβετε πόσο άδικο είχατε.

Μ α ρ α μ ε ν τ χ ω ρ ί ς π α ϊ δ ι, "Εντανδρα: Η άντίληψις σας άφείλεται σε πολλά αίτια. Λόγω της γνωστής ευπαθείας χρησιμοποιήσας όρμονών, νομίζω ότι πού πάσης άναγκαίας φασιολογικής εξετάσεις γιά την εξακρίβωσι των παραμετρικών αίτίων της στειρώσεως.

Ε π α χ τ ο ν: Βρισκόσαστε στό στάδιο της εμμηνοπαύσεως καί ο πόθος σας είναι λίγο δύσκολο νά πραγματοποιηθή. Η ωοτεκία πια δέν τη θεραπεία δέν είναι ικανοποιητική. Η ωστεροσαλπιγγογραφία δείχνει ότι ή μιά σάλπιγγα είναι τελείως διαβατή καί αύτό είναι υπεραρκετό γιά νά πραγματοποιηθή μιά κυησις καί ο μηλή κύησι. Η έπιτυχία της τεχνητής γονιμοποιήσεως εξαρτάται κατά μέγα ποσοστό άπό τις λειτουμέρειες καί την καλή καί σε κατάλληλο χρόνο (σαρμογή της. Η θεραπεία πού αύτο λουθήσατε ήταν άρκετή. Συμπληρωματικώς θά παίονετε καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός δυο χάπια την ήμέρα άπό το φάρμακο Tabl. Ephynal των 100 mg. έπι δυο μήνες.

Γ ι α ν έ λ ο. Προστατάρη: Συμπληρωματικά νά κάνετε μια έξέτασι βασικού μεταβολισμού. Γιά τη βελτίωσι της κατοστάσεως θά παίονετε, τό πρωί, τό μεσημέρι καί τό βράδυ, άπό δυό κοκτελίες της σαύπας άπό τό φάρμακο Edipol μέσα σε ένα ποτήρι γάλα, κάθε φορά. Η λήψι του φαρμάκου θά συνεχισθή επί τρίμηνο.

Π ε τ α λ ο ύ δ η ς τ ο ύ Β ο σ π ό ρ ο υ: Η άνωμαλία άφείλεται καί υπολειτουργία των όδένων έσω εκρίσεως. "Αν μέχρι της σνγιμης

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Στὸ Σιβριχισάρ!

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Ναστραδίν βρισκοταν στὸ Ἰκόνιο, ἐπίσημα προσκαλεσμένος ἀπ' τὸν πασᾶ, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν ἐξυπνάδα του.

— Ναστραδίν ἐφέντη μ', σὲ θέλω νὰ μείνης λίγο κοντά μου γιὰ νὰ μοῦ διώξης τὶς στεναχωριὲς καὶ τὴν πλήξη ποὺ νοιώθω... τοῦπε ὁ πασᾶς, μόλις ἔφτασε ὁ Χότζας στὸ παλάτι.

Κι' ὁ Ναστραδίν, ἀφοῦ εἶδε πόσο πολὺ τὸν εἶχε ἀνάγκη ὁ πασᾶς, ἀποφάσισε νὰ μείνη κοντά του.

– Θὰ χάσω λίγο τὸ χουζούρι μου, ποὺ εἶχα στὸ χωριό, μὰ δὲν πειράζει. Πολὺχρονεμένε μοῦ... Ἀφοῦ θέλει γιὰ τὸ καλό σου, χαλάλι!... εἶπε ὁ Ναστραδίν.

Κι' ἀνάλαβε τὰ «καινούργια» του καθήκοντα: 'Ιδιαίτερος γραμματέας τοῦ πασᾶ, μ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο κι' ἕνα τεράστιο «ντιβάνι» ἀπὸ δωμάτιο τοῦ σεϊντὲ του.

Σπουδαία μεγαλεῖο, σιγουρη, μὰ ποὺ δὲν ἐπιπάζανε καθόλου τὸ Χότζα.

— Στὸν καφενὲ τοῦ Σιβριχισάρ, ὅταν καθόμουνα, δὲν εἶχα τίποτα νὰ ζηλέψω τοῦ Σουλτάνου, ἐνῶ ἐδῶ ἔχω... βέβαια, πολυτέλεια, μὰ ἔβαλα κεχαγιᾶ στὸ κεφάλι μου... τὴν ἀφεντιά σου!... Ἔλεγε ἀπὸν πασᾶ, κι' ἔκεῖνος ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια.

Μιὰ μέρα πάλι, ἐνῶ κουβέντιαζαν οἱ δυό τους, ὁ πασᾶς στενοχωρήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἀπότομα ρώτησε τὸ Χότζα:

— Δὲ μοῦ λές, τζάνουμ, πότε θὰ γίνη ὁ χαλασμὸς τοῦ κόσμου;

'Ο Ναστραδίν, ἀφοῦ τὸν κύτταξε γιὰ λίγο παραξενεμένος, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ποιὸς χαλασμός. Πολυχρονεμένε μου; Γιατί ὑπάρχουν δυό: 'Ο μεγαλύτερος εἶναι ὅταν πεθάνη ἐγὼ κι' ὁ μικρότερος ὅταν πεθάνη ἡ γυναίκα μου!...

'Ο πασᾶς ἔσκασε πάλι στὰ γέλια κι' ἡ ἀκατούρα του πῆγε περίπατο.

Μά, σὲ λίγο, ὅταν τὸ σκέφτηκε καλύτερα, γύρισε κι' εἶπε στὸ Χότζα:

— "Αν εἶναι ἔτσι, μπρὲ Ναστραδίν, δὲν τὰ λὲς καλά, γιατί ἐμένα δὲ μὲ σκέφτηκες καθόλου. "Αν σεβόνανε τοῦ λόγου μου, τί σοῦ χαλασμὸς θὰ γίνη;

— Μεγάλος, πασᾶ μου, θἄναι κι' αὐτός, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀδίκους σου, ποὺ θὰ χύσουν τὰ λουφὲ!... "Οσο γιὰ τὴν ἀφεντιά σου, μὴ σεκλετίζεσαι, γιατί, ἀφοῦ ἐδῶ εἶσαι πασᾶς, καὶ καλοπέρασες, στὸν κάτω κόσμο ἔδωσε τολλάγιοτο Σουλτάνος! ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Χότζα.

Κι' ὁ πασᾶς εὐχαριστήθηκε μὲ τὰ παραπάνω!

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ Ναστραδίν ἄρχισε νὰ βαριέται.

«Καλὰ εἶναι ἐδῶ, δὲ λέω, ἀλλὰ παρατράβηξε τὸ σκοινὶ καὶ πᾶω νὰ ἀκάσω!... Εἶπε ἀπὸ μέσα του καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τρόπο γιὰ νὰ τὸ στρίψη ἀπ' τὸ παλάτι.

'Ο πασᾶς ὅμως, οὔτε ν' ἀκοῦση τέτοιο πρᾶγμα.

— Πάει, χάθηκα, τζάνουμ, ἂν μ' ἀφίσης μόνο!... τοῦ ἔλεγε. Σὲ θέλω κοντά μου, ὥστου νὰ κλείσω τὰ μάτια...

— Τί λές, πασᾶ μου; ἔβαλε τὶς φωνὲς ὁ Χότζας. Ξέχασες, ὅτι εἶμαι δέκα χρόνια μεγαλύτερός σου καὶ πὼς ἐγὼ θὰ πάω πρῶτος;

— Τόσο τὸ καλύτερο, Ναστραδὶν ἐφέντη μ'! Θὰ σοῦ κάνω μιὰ κηδεία, ποὺ θὰ μιλάη γιὰ καιρὸ ὅλο τὸ 'Ικόνιο... Οὔτε πασᾶς νὰ ἤσουν!... ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ ἀφέντη.

Κι' ὁ Χότζας, ποὺ εἶδε τὰ πράγματα νὰ ζορίζουν, σκέφτηκε νὰ φύγη κρυφά.

«Καλός, χρυσὸς καὶ σεβνταλὴς ὁ πασᾶς, δὲ λέω, ἀλλὰ δὲν τόχω σκοπὸ νὰ πεθάνω μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σιβριχισάρ...», εἶπε ἀπὸ μέσα του.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τδκασε ἀπ' τὸ σεράγι.

"Ετσι, ἀφοῦ ταλαιπωρήθηκε μερόνυχτα, ἔφτασε, ἐπὶ τέλους, καραβοτσακισμένος στὸ Σιβριχισάρ.

— Τί χάλια εἶν' αὐτά, Ναστραδίν; τὸν ρώτησαν οἱ συχωριανοί του. "Εφυγες σὰν ἀφεντης καὶ γυρίζεις σὰ ζητιάνος!...

'Ο Χότζας τότε, ἀφοῦ κούνησε τὸ κεφάλι του, ἀποκρίθηκε:

— Ἀφῆστε τα. Βρὲ παιδιά, γιατί, ἐξ οὗτος τοῦ κεφαλιοῦ μου, ἔχασα μιὰ μεγάλη τύχη!... Φαντασθῆτε πὼς μοῦ πρότειναν νὰ μὲ βάφουν σὰν πασᾶ στὸ 'Ικόνιο, μὰ ἐγὼ ἔκανα τὴν κουτιαμάρα νὰ προτιμήσω νὰ σᾶς ζήσω στὸ Σιβριχισάρ!...

— *Πολὺ ἀργά, φίλε Κώστα, πολὺ ἀργά!...*

Χωρὶς λόγια.

Στὸ Λοῦνα - Πάρκ.

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἡ κυρία

ΤΙ νὰ σοῦ πῶ καϋμένε. Εἶχα ἀκούσει καὶ πληροφορηθῆ, ὅτι εἶχες κακοπέρασει συζυγικῶς καὶ ὅτι ἡ ἐρίτιμος κυρία σου σοῦ εἶνε ἐπιβληθῆ. ἀλλὰ τέτοιο ρεζιλίκι πάλι δὲ μπορούσα νὰ τὸ φαντασθῶ. Γιατί ἐδῶ, ἀγαπητέ μου, δὲν πρόκειται περὶ ἁπλῆς ἐπιβολῆς. Πρόκειται περὶ αὐστηροῦ πειθαρχείου ἢ μᾶλλον περὶ ἐκτάκτου στρατοδικείου καὶ κάτι βαρύτερου ἀκόμα. Μιὰ ὥρα ἔτυχε νὰ μείνω κοντά σας καὶ νὰ παρακολουθήσω καὶ ἀντελήφθην τὴν τραγωδία. 'Εδῶ δηλαδή. εἶδα νὰ ἐφαρμόζεται πιστῶς τὸ «ἐσὺ κῶ ἀπάνω-κάτσε κάτω» καὶ τὸ «στάσου σοῦζα!» 'Εδῶ εἶδα καὶ ἄκουσα τὸ «μὴν κάθεσαι ἔτσι», «φέρε μου μιὰ καρέκλα», «μὴν τοὺς ἐτούτους», «μὴν τοὺς ἐκεῖνους» «μὴν καπνίζης ἄλλο», «φέρε μου τὴν τσάντα». «τράβα τὸ νέρι σου ἀπὸ κεῖ». «φέρε τὴν καρέκλα σου πιὸ δῶ», «σήκω νὰ καθίσω ἡ κυρία» «φέρε μου ἕνα ποτῆρι νερό». «μὴ λὲς ἀνοησίες» καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὄχι νὰ λέγωνται ἁπλῶς, σὲ τόνο μαλακὸ καὶ παρακλητικό. 'Αλλὰ νὰ ἐκτομίζωνται σὲ τόνο ὑψηλὸ γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι, μὲ ὕφος εἰσαγγελέως κακουργιοδικείου ἀπαγγέλλοντος καταδικαστικὴ ἀπόφαση καὶ νὰ συνοδεύωνται μὲ ἄγριο κεραυνοβόλον βλέμμα. Καὶ τοῦ λόγου σου νὰ ὑποτάσσεσαι καὶ νὰ ἐκτελῆς πειθηνίως τὰς διαταγάς, καὶ ν' ἀκούσης κατόπιν κι' αὐτὸ ποὺ ἄκουσαμε ὅλοι: «Ὅταν θὰ πάμε σπίτι, θὰ λογαριαστοῦμε!»

Καὶ σαντάζουσαι ? πανήγυρις παπνύσεων θὰ εἶναι στὸ σπίτι καὶ τί ζωὴ νἀρισάμενη θὰ περονᾶς. Διότι, ὅπως ἐγὼ πληροφορήθη. ἡ κυρία σοῦ κανονίζει καὶ τί ροῦχα θὰ φορέσης καὶ τί νραβάτα θὰ βάλης καὶ πότε καὶ τί θὰ φᾶς καὶ πότε θὰ καπνίσης καὶ πότε θὰ πιῆς καφέ. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐκεῖ θ' ἀσχολῆσαι καὶ μὲ τὰ οἰκιακὰ καὶ ὅτι θὰ βάζης καὶ τὴν ἄσπρη ποδιά!

Πῶς τὸ ἀνέχεσαι, βρὲ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; Τί εἶπες; 'Η γυναίκα σου εἶναι λίγο αὐταρχική; Καὶ σὺ τί εἶσαι; 'Εσὺ τί κάνεις; Καὶ πῶς παραχώρησες τὰ δικαιώματα σου τὰ ἀνδρικὰ δικαιώματα τὰ ἀνεγνωρισμένα ἀπὸ αἰώνων καὶ πῶς προδίδεις τὰς παραδόσεις τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου καὶ πῶς ἀνέχεσαι αὐτὴ ἡ ἐπιβολὴ νὰ ἀσκῆται καὶ δημοσία καὶ νὰ γίνεται παίγνιο τῶν σκυλιῶν;

Πῶς εἶπατε μαντάμ; Μοῦ ἀπαγορεύετε νὰ ἐπευδαίνω στὴ συζυγική σας ζωή; Μωρὲ τί μοῦ λέτε! Καὶ πρῶτα-πρῶτα κατεδᾶστε. παρακαλῶ, τὸν τόνο τῆς φωνῆς σας γιατί ἐγὼ δὲν σηκώνω τέτοια. Καὶ δεύτερον, ἐφ' ὅσον συμπεριφέρεσθε δημοσία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὸν ἐπιλεγόμενο σύζυγό σας, ἔνω τὸ δικαίωμα, νὰ σᾶς σχολιάσω καὶ νὰ οἰκτείρω αὐτὴ τὴ σκιὰ ἀνδρὸς ποὺ ἔχετε δίπλα σας. 'Ορίστε; 'Από ποῦ λαμβάνω αὐτὸ τὸ δικαίωμα: 'Από τὸν ἑαυτό μου καὶ μὲ τὸ ἔτσι θέλω. 'Αλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω κυρία μου. "Ετυχε νὰ πέσης σὲ νέρια ἀπὸ προζύμι. "Επρεπε νὰ σὲ εἶχα ἐγὼ. νὰ δῆς τὰ γαυπάρια σου. Θὰ σ' ἔκανα μέσα σὲ 24 ὧρες ἀρνάκι καὶ θὰ σοῦ κρέμαγα καὶ κουδούνια. "Η θὰ σὲ πέταγα ἀπὸ τὸ παράθυρο. "Οχι νὰ μοῦ πῆς ἐμένα «κάτσε παραπέρα» ἢ νὰ μοῦ φερθῆς μὲ ἐλλειψιν σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς ἐνώπιον τρίτων ἢ καὶ ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ μόνον. 'Αλλὰ βοίσκετε προζύμια καὶ τὰ ζυμώνετε. Τί εἴπατε μαντάμ: 'Απαγορεύετε στὸν κύριο σύζυγό σας νὰ μοῦ ξαναμιλήση στὸ ἑξῆς; "Αμ μήπως πρόκειται νὰ τοῦ ξαναμιλήσω ἐγώ: 'Ἐγὼ σὲ προζύμια δὲν μιλάω Καὶ τώρα κάντε πέρα νὰ περάσω. Οὔστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τὸ μακάβριο ΔΩΡΟ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΖΙΝΕΤΤΑ τοῦ εἶπε:

— Τὸ σκέφτηκες καλά, Μαξίμ; Φύγε, ἀφοῦ τὸ θέλεις!... 'Αλλὰ πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ τὶς ἀφίνουν τόσο εὔκολα... Φυλάδου! 'Η ἐκδίκησή μου θὰ εἶναι τρομερή.

'Ο Μαξὶμ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. 'Ανασήκωσε κατόπιν τοὺς ὤμους καὶ βγῆκε.

'Ο Μαξίμ, ὁ εὐφυὴς Μαξίμ», ὅπως τὸν ἔλεγαν, ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς δραματικοὺς ἠθοποιούς. 'Αλλ' οἱ ἐπιτυχίες του δὲν περιορίζονταν μόνο στὸ θέατρο. "Ολες οἱ γυναῖκες ἦταν ξετρελλαμένες μαζί του κι' οἱ κατακτήσεις του δὲ λογαριάζονταν πιά.

Τὸ μεγαλύτερο κατόρθωμά του, ὅμως, ἦταν ὅτι εἶχε γοητεύσει τὴ γυναίκα του, τὴ Φραντζέσκα, σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ ὄχι μόνο δὲν τοῦ ζητοῦσε λόγο γιὰ τὶς ἀπιστίες του, ἀλλά, τοὐναντίον, ἦταν πολὺ περήφανη γι' αὐτές.

Τὴ Ζινέττα ὁ Μαξὶμ τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο. "Ηταν μιὰ ὁμορφη στάρ, πού, ὅπως τόσες ἄλλες γυναῖκες, εἶχε ὑποκύψει στὴ γοητεία του.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὅμως, στὶς δοκιμὲς ἑνὸς καινούργιου ἔργου, ὁ Μαξὶμ ἀνακάλυψε πὼς ἡ γυναίκα τοῦ σκηνοθέτη ἦταν πολὺ ὁμορφη. Κι' ὁ δὸν Ζουάν, ποὺ βρισκόταν μέσα του, ἀνεμπόδιστα ἀμέσως ἕνα καινούργιο εἰδύλλιο.

'Η Λουσίλ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας τοῦ σκηνοθέτη — δὲ μπόρεσε, φυσικά, νὰ τοῦ ἀντισταθῆ. 'Ο Μαξίμ, ἐγκατέλειψε τότε τὴ Ζινέττα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βίαιη σκηνή, ποὺ εἶχε μαζί της, χωρὶς νὰ δώση σημασία στὶς ἀπειλές της.

Πέρασε κάμποσος καιρός. 'Η Ζινέττα, στὸ διάστημα αὐτό, δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς κι' ὁ Μαξὶμ τὴν εἶχε ξεχάσει ὁλότελα.

"Ενα πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ μελετοῦσε κάποιο καινούργιο ρόλο, ἡ γυναίκα του μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Κρατοῦσε ἕνα μικρὸ δέμα στὰ χέρια της.

— Τὸ ἔφερε ὁ ταχυδρόμος, τοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω τί πρᾶγμα εἶναι.

'Ο ἠθοποιὸς χαμογέλασε.

— Θὰ εἶναι σίγουρα δῶρο ἀπὸ κάποιο θαυμαστή μου, εἶπε μὲ τὴ ματαιοδοξία ποὺ τὸν χαρακτήριζε.

Πῆρε ἀμέσως τὸ δέμα, τὸ ἀκούμπησε στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεδιπλώνη. Κάτω ἀπὸ τὰ χαρτιά, βρισκόταν ἕνα μακρόστενο κουτί, ποὺ ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνειά του ἦταν στολισμένη μὲ φιλντισι.

— Στοιχηματίζω, ὅτι θὰ περιέχη ποῦρα, εἶπε ὁ Μαξίμ.

Καὶ σήκωσε τὸ σκέπασμα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς κρότος κι' ὁ Μαξὶμ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Τὸ πρόσωπό του πλημμύρισε στὰ αἵματα.

Τὸ κουτὶ εἶχε μέσα μιὰ μικροσκοπικὴ βόμβα, ποὺ ἐξερράγη μόλις ὁ Μαξὶμ σήκωσε τὸ σκέπασμα.

'Η ἔκρηξη, εὐτυχῶς, δὲν εἶχε σκοτώσει τὸ Μαξίμ. 'Αλλ' ἡ κατάστασή του ἦταν ἀπελπιστική. Γιὰ πολλὲς μέρες, πάλεψε μὲ τὸ θάνατο... Στὸ τέλος, ὅμως, κατάφερε νὰ γλυτώση. Τὸ πρόσωπό του, ὅμως, εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ τὰ ἴχνη, ποὺ εἶχαν ἀφίσει τὰ ἐγκαύματα κι' οἱ πληγές.

Στοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ τὸν ἐπισκέφτηκαν, ὁ Μαξὶμ εἶπε πὼς δὲν εἶχε ἐχθροὺς καὶ πὼς δὲν ὑποπτευόταν κανένα. 'Αλλ' ἔλεγε ψέμματα. Γιατὶ ἦταν βέβαιος πὼς τὸ μακάβριο αὐτὸ δῶρο τοῦ τὸ εἶχε στείλει ἡ Ζινέττα.

«"Ηταν λάθος μου ποὺ δὲ λογάριασα τὶς ἀπειλές της», σκεφτόταν.

'Η ἀνάρρωσι κράτησε κάμποσες ἑβδομάδες. Οἱ γιατροὶ τοῦ ἔκαμαν κατόπιν μιὰ αἰσθητικὴ ἐγχείρησι, ποὺ διόρθωσε κάπως τὸ παραμορφωμένο πρόσωπό του.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινική, ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ τρέξη στὴ Ζινέττα. Μιὰ γυναίκα, πού, στὴν ἀπελπισία της, δὲν εἶχε διστάσει, οὔτε μπροστὰ στὸ ἔγκλημα, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν ξετρελλαμένη ἀπὸ ἔρωτα μαζί του. Μιὰ τέτοια ἀγάπη ὀνειρευόταν πάντα ὁ Μαξίμ...

'Η Ζινέττα, μόλις τὸν εἶδε, ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιά του.

— 'Αγαπημένε μου Μαξίμ! τοῦ φώναξε. Δὲν περίμενα, ὅτι θὰ ξαναγύριζες κοντά μου...

— "Ας μὴ μιλᾶμε γιὰ τὸ παρελθόν, ἀπάντησε μεγαλόψυχα ὁ Μαξίμ. Πρέπει νὰ ξέρης πὼς ξαναγύρισα κοντά σου, πιὸ ἐρωτευμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Σφίχτηκε πάνω του εὐτυχισμένη.

— Κόντεψα νὰ τρελλαθῶ, ὅταν ἔφυγες ἀπὸ κοντά μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ ξεχάσης, ἀγαπημένε μου, τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπα πάνω στὸ θυμό μου... Δὲν τὰ πίστεψα πραγματικά.

— Σ' ἔχω συχωρέσει ἀπὸ καιρό, ἀπάντησε ὁ Μαξίμ, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ μεγαλοψυχία του. Καταλαβαίνω, βέβαια, ὅτι ἡ ἀπελπισία σου σ' ἔσπρωξε σ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι...

— Γιὰ ποιὰ πρᾶξι μιλᾶς; ρώτησε ἐκπληκτη ἡ Ζινέττα.

— 'Εννοῶ τὸ κουτὶ μὲ τὰ φιλντισένια στολίσματα...

— Καὶ πιστεύεις πὼς στὸ ἔστειλα ἐγώ;... Μὲ φαντάζεσαι, λοιπόν, ἱκανὴ γιὰ νὰ κάμω αὐτὴ τὴν πρᾶξι;... Διάβασα στὶς ἐφημερίδες αὐτὴ τὴ θλιβερὴ Ἱστορία, ἀλλὰ δὲ σκέφτηκα ποτὲ πὼς θὰ μποροῦσες νὰ μὲ ὑποπτευθῆς...

Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί.

— "Ας μὴ μιλᾶμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τῆς εἶπε. Πίστεψέ με, τὸ ἔχω ξεχάσει...

Σοῦ ὁρκίζομαι, Μαξίμ, πὼς δὲ σοῦ τὸ ἔστειλα ἐγώ.

— Μὰ δὲ σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ ὁρκιστῆς τίποτα... Σοῦ εἶπα, τὸ ἔχω ξεχάσει...

— Εἶσαι τρελλός, Μαξίμ!

— "Οχι περισσότερο ἀπὸ σένα, μικρή μου Ζινέττα.

Καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ. Αὐτὸ ἦταν σωστό. "Αν δὲν τοῦ ἀρνιόταν, ἡ κουβέντα τους θὰ ἦταν πολὺ πεζή.

Πέρασαν μερικὲς εὐτυχισμένες ὧρες μαζί. Τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιό τους συνεχίστηκε ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα μὲ μεγαλύτερη θέρμη ἀπὸ πρίν.

'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὁ ἀστυνόμος Ρουαγὶαρ κάλεσε τὸ Μαξὶμ στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τοῦ κάμη μιὰ σημαντικὴ ἀνακοίνωσι. Εἶχε βρῆ, τοῦ εἶπε, τὸν πυροτεχνουργό, ποὺ ἔφτιαξε τὸ ἐκρηκτικὸ μηχάνημα κι' ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ τὸν σκοτώση.

'Ο Μαξὶμ ἔκαμε μιὰ κουρασμένη κίνησι.

— Τὰ ξέρω ὅλα, ἀπάντησε. 'Αλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ γίνεται λόγος γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταδιωχθῆ αὐτὴ ἡ γυναίκα... Καταλαβαίνω ὅτι στὴν πρᾶξι της τὴν ἔσπρωξε μονάχα ἡ μεγάλη της ἀγάπη...

— 'Αλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ γυναίκα, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Τὸ κουτὶ αὐτὸ σᾶς τὸ ἔστειλε ὁ σκηνοθέτης Μπορέλ...

— 'Αδύνατον! φώναξε ὁ Μαξίμ.

— 'Αδύνατον;... 'Αλλ' ἀφοῦ ὁμολόγησε τὴν πρᾶξι του;... Εἶχε λόγους νὰ φαντάζεται, ὅτι ἡ γυναίκα του τὸν πρόδιδε μαζί σας κι' ἤθελε νὰ σᾶς ἐκδικηθῆ.

'Ο Μαξὶμ χλώμιασε.

— Εἴπατε ὅτι ὁμολόγησε; ρώτησε.

— Φυσικά...

— "Ας εἶναι... Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταδιωχθῆ...

"Εφυγε σαστισμένος ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα... Τὸ κουτὶ τοῦ τὸ εἶχε στείλει, λοιπόν, ὁ ἄντρας τῆς Λουσίλ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ κι' ὄχι ἡ Ζινέττα...

Τὸ δνειρο, ποὺ εἶχε φτιάξει μέσα στὴν ψυχή του, σωριαζόταν τώρα σ' ἐρείπια.

'Η Ζινέττα δὲν ἦταν ἡ ἀγαπημένη φόνισσα, ποὺ εἶχε φαντασθῆ, ἀλλὰ μιὰ γυναικούλα σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Οὔτε αὐτὴ τὸν εἶχε ἀγαπήσει ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσε.

Καμμιὰ γυναίκα, ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του, δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά.

"Ηταν καταραμένος, λοιπόν, νὰ μὴ γνωρίση ποτὲ τοὺ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη...

'Από κεῖνη τὴν ἡμέρα, ὁ Μαξὶμ δὲν ξαναπῆγε στὴ Ζινέττα. Οὔτε συνδέθηκε πιὰ μ' ἄλλη γυναίκα. 'Η ἀπογοήτευσι εἶχε φωλιάσει μέσα στὴν ψυχή τοῦ δὸν Ζουάν, ποὺ ἄρχισε νὰ γερνάη πρόωρα... Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, οἱ φίλοι του, ποὺ τὸν συναντοῦσαν στὸ δρόμο, δυσκολεύονταν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΡΙΟΜ

Η μόδα της γυναίκας

«ΚΟΥΑΦ — ΜΠΑΝΤΟ» 1959

Μοντέρνο ταγιέρ του Ντιόρ από μαλακο ὑφασμα «μπουκλέ» σε έντελῶς νέα τεχνοτροπία 1959.

Η ΜΟΔΑ ἐφέτος λανσάρει ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, τὶς «κουὰφ - μπαντό», οἱ ὁποῖες εἶναι ἐξαιρετικὰ χαριτωμένες καὶ γίνονται μὲ τὸ τίποτα. Μὲ τὸν καινούργιο αὐτὸ τρόπο, «ντύνεται» κομψὰ τὸ κεφάλι καὶ μπαίνει ἡ σφραγίδα τῆς μόδας 1958—59 στὸ γυναικεῖο ντύσιμο.

«Κουὰφ-μπαντὸ» ὀνομάζεται τὸ δέσιμο τοῦ κεφαλιοῦ, ποὺ γίνεται τόσο ἀπὸ τὸ βαμβακερὸ ἐμπριμέ, τοῦ φορέματος ἢ τῆς μπλουζίτσας, ὅσο καὶ ἀπὸ βελοῦδο, παγέττες ἢ ἄλλα ἀκριβὰ ὑλικά, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή.

Οἱ «κουὰφ-μπαντὸ» ἁπλοποιοῦν τὸ ζήτημα τοῦ καπέλλου καὶ τὸ ἀντικαθιστοῦν κατὰ τρόπον ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχῆ. Μὲ μιὰ λουρίδα ὑφάσματος π. χ. τὴν ὁποία συνδυάζετε κομψὰ μὲ τὸ ὑπόλοιπο ντύσιμό σας, κατασκευάζετε ἕνα «μπαντό», Ἁπάνω σὲ μιὰ βελοῦδινη κορδέλλα ἐπίσης, τὴν ὁποία δένετε γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας, ράβετε ἕνα βέλο, μὲ λίγη σουρίτσα καὶ μὲ τὸν ἁπλὸ καὶ κοκκέτικο αὐτὸν τρόπο δημιουργεῖτε μιὰ πρώτης τάξεως «ἐμπιγιὲ κουάφ», ποὺ «ντύνει» μοντέρνα τὸ γυναικεῖο κεφάλι καὶ προφυλάσσει τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὸ ξεχτένισμα.

Ἐπίσης, ἕνας φιόγκος ἀπὸ βελοῦδο, ἀνάμεσα στὰ μαλλιά, γαρνίρει τὸ κεφάλι καὶ βάζει μιὰ νότα δροσιᾶς καὶ νεανικότητος στὸ γυναικεῖο πρόσωπο, ἐνῶ «ντύνει» μοντέρνα καὶ ἐπισημοποιεῖ τὸ χτένισμα. Τὰ «μπαντὸ» τῆς νέας μόδας ράβονται, καμμιὰ φορά, ἀπάνω σὲ λεπτὸ «σπαρτρὶ» καὶ γίνονται μονόχρωμα ἢ δίχρωμα, ἀνάλογα μὲ τὰ χρώματα ποὺ πηγαίνουν μὲ τὸ ντύσιμό σας καὶ ἀντικαθιστοῦν θαυμάσια τὸ ἁπλὸ καπελλάκι, ἐνῶ παράλληλα κολακεύουν κάθε πρόσωπο. Ἀρκεῖ νὰ τοποθετήσετε τὸ «μπαντὸ» ἐκεῖ ποὺ σᾶς πηγαίνει.

Ἡ μόδα, ποὺ ἀκολουθεῖ ἐνιαία γραμμή, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ γυναικείου ντυσίματος, εὐνοεῖ τὸ χαμηλὰ τοποθετημένο «μπαντό». Ἡ σωστὴ μοντέρνα θέσι δηλαδὴ θεωρεῖται τὸ σημεῖο τῆς ρίζας τῶν μαλλιῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπόλυτο καὶ μπορεῖ τὸ «μπαντὸ» νὰ ἀνέβη πολὺ ἢ λίγο ψηλότερα, ἀνάλογα μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου. Γιὰ νὰ κάνετε 2—3 διαφορετικὰ «μπαντὸ» δηλαδὴ ἕνα πρωϊνό, ἕνα γιὰ ἀπόγευμα καὶ ἕνα γιὰ βράδυ ἢ καὶ περισσότερα δὲ σᾶς χρειάζονται παρὰ ἐλάχιστα πράγματα, ποὺ τὰ κυριώτερα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

Μιὰ κορδέλλα γκρὶ ἢ ἀπὸ βελοῦδο, μάκρος ὡς 1½ πῆχυ περίπου. Ἕνα λουλοῦδι ψεύτικο, μιὰ λουρίδα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῆς μπλούζας σας, μεταξωτὴ ἢ βαμβακερή, ½ πῆχυ λουλουδιστὴ γκιπλάντα, κάμποσες παγέττες, λίγες χάντρες ἀπὸ ψεύτικα μαργαριτάρια κλπ. Μὲ τὰ ὑλικὰ αὐτὰ καὶ μὲ λίγη φαντασία, μπορεῖτε νὰ κάνετε ἀριστουργηματικὲς κοκκεταρίες γιὰ τὸ κεφάλι καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ τίποτα σχεδόν. Στὸ φιγουρίνι μας σᾶς δίνουμε κομψὰ «μπαντὸ» τῆς τελευταίας μόδας, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ ἀντιγράφετε ἢ νὰ ἐμπνευσθῆτε ἀπὸ αὐτὰ ἄλλα ὡραιότερα ἴσως, τὰ ὁποῖα νὰ πηγαίνουν καλύτερα στὸν τύπο σας.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΟΔΑΣ

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει ἐφέτος τὰ μοντέρνα ἐπανωφόρια καὶ τὰ ταγιὲρ εἶναι ἡ χαλαρὴ γραμμὴ καὶ ὁ σημαντικὸς ὄγκος τοῦ γιακᾶ. Στὸ σημεῖο τοῦ γιακᾶ, ἡ νέα μόδα ἔχει ἀποδώσει ἰδιαίτερη σημασία καὶ ἐκεῖνο ποὺ κυρίως τονίζεται, στὴν καινούργια γραμμή, εἶναι τὸ ὕψος καὶ τὸ μέγεθος γενικὰ τοῦ γιακᾶ. Οἱ ἐφετεινοὶ γιακάδες εἶναι ψηλοὶ καὶ ἀρκετὰ ἐξεγειλωμένοι, ὥστε νὰ σχηματίζουν ἕνα φαρδύ, πλατύστομο ἀνθοδοχεῖο, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεπροβάλλει τὸ γυναικεῖο κεφάλι.

Οἱ μοντέρνοι ψηλοὶ γιακάδες, ὅταν μένουν ξεκούμπωτοι, σχηματίζουν μπέρτα, ποὺ καλύπτει πλούσια τοὺς ὤμους. Ὅπως βλέπετε στὸ φιγουρίνι μας, τὸ κομψὸ αὐτὸ μάλλινο ταγιεράκι τοῦ Ντιὸρ εἶναι ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς καινούργιας τεχνοτροπίας τῆς μόδας 1958—59. Ἡ γραμμή του εἶναι «φλοὺ» καὶ ὅλο μαζὺ ἐφαρμόζει χαλαρὰ στὸ σῶμα, χωρὶς νὰ «σφίγγη» πουθενά. Ἀκόμη καὶ ἡ φαρδειὰ ζώνη τοῦ ταγιὲρ συγκρατεῖ τὴ ζακέττα στὴν πάλια, χωρὶς νὰ σφίγγη τὴ μέση, ὅπως γινόταν ἄλλοτε. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ χειμωνιάτικα ἐπανωφόρια τῆς νέας μόδας τὰ ὁποῖα θὰ γράψωμε λεπτομερῶς καὶ ἐκτενέστατα λίγο ἀργότερα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ προσπαθοῦμε νὰ μποῦμε στὸ πνεῦμα τῆς νέας μόδας, ὄχι ὅμως καὶ νὰ βάλουμε σὲ τέλεια ἐφαρμογὴ τὶς καινούργιες τάσεις. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει γιὰ δύο λόγους: Πρῶτα γιατὶ εἶναι πρόωρο τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ χειμωνιάτικα μοντέλα, ποὶ θὰ φορέσουμε καὶ δεύτερον, γιατὶ θὰ γίνουν ἀλλαγὲς καὶ τοποποιήσεις, ὥσπου νὰ φτάση ὁ χειμώνας.

Φυσικά, ἡ βασικὴ γραμμὴ δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξη. Οἱ λεπτομέρειες θὰ τροποποιηθοῦν καὶ θὰ μποῦνε στὸν σωστὸ καλαίσθητο δρόμο ὅλες οἱ ὑπερβολὲς καὶ οἱ ἐκκεντροικότητες ποὺ βλέπουμε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σὲ ὅλες τὶς νέες δημιουργίες τῆς καινούργιας μόδας.

Οἱ γοῦνες θὰ συνηθιστοῦν ἐπίσης πολὺ ἐφέτος καθὼς καὶ τὸ δέρμα.

Ἐξαιρετικὰ κομψὸς καὶ μοντέρνος θεωρεῖται ὁ συνδυασμὸς τοῦ δέρματος μὲ τὴ γοῦνα. Προβλέπεται δὲ ὅτι ἐφέτος θὰ δοῦμε πολλὰ δερμάτινα ἐπανωφόρια, ἀληθινὰ ἢ ἰμιτασιόν, ὅπως καὶ ζακέττες ἀπὸ δέρμα, νὰ γαρνίρωνται μὲ γούνινους γιακάδες σμόκιν ἢ στρογγυλοὺς ἀπὸ κάθε εἴδους γούνα.

Ἐπίσης, πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς οἱ γοῦνες μὲ μακρὺ τρίχωμα, ὅπως π. χ. οἱ ρενὰο κλπ. ξαναγύρισαν στὴ μόδα καὶ θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸ χειμῶνα, σὰν γαρνιτοῦρα ἢ σὰν κάπα, «ἐτόλ» κλπ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΥΦΙΚΑ

Οἱ Παρισινοὶ δημιουργοὶ τῆς γυναικείας κομψότητος, ἔχουν καταφέρει νὰ κάνουν τὰ μοντέρνα νυφικά, νὰ φοριοῦνται κάμποσες ἀκόμη φορὲς καὶ ὄχι μόνο τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

Ἔτσι ὁ Μπαλμαίν, ὁ Γκρὲ καὶ ἡ Μπαλεντσιάγκα, λανσάρουν τελευταῖα τὰ καινούργια μοντέλα νυφικῶν φορεμάτων σὲ ἐντελῶς νέο τύπο.

Ὅπως βλέπετε στὰ σχέδια ποὺ σᾶς δίνουμε, τὸ νυφικὸ φόρεμα δὲν ἀποτελεῖ πιὰ τὸ φόρεμα τῆς μιᾶς ἡμέρας. Καθὼς φοριέται κοντὸ τὸ μοντέρνο νυφικό, γίνεται μετὰ τὸ γάμο ἕνα πρώτης τάξεως «ἐμπιγιὲ» φόρεμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήση καμψὰ τὴ γυναίκα, τόσο γιὰ τὴν ὥρα τοῦ κοκτέηλ, ὅσο καὶ γιὰ βραδυνὴ τουαλέττα.

Τὰ μοντέρνα νυφικὰ γίνονται, συνήθως, στὸ στύλ, ποὺ βλέπετε στὰ σκίτσα τοῦ φιγουριν ιοῦ μας.

Μοντέλο «τέλος ἐποχῆς» τοῦ οἴκου Λαρός, σὲ μακρειὰ γραμμὴ μὲ κλασσικὰ πέττα καὶ γιακᾶ.

Μοντέλο νυφικοῦ φορέματος στύλ 1959, ποὺ μεταβάλλεται σὲ «ἐμπιγιὲ» ἀπογευματινὴ καὶ βραδυνὴ τουαλέττα.

"Ἐχουν δηλαδὴ ἕνα μακρόταλο ντεκολτὲ φόρεμα, ἀπὸ μέσα καὶ φαρδειὰ φούστα τσιγύρω στὴν τάλια, μὲ πιέττες ἢ σουρίτσα καὶ ἕνα κοντὸ ἐφαρμοστὸ μπλουζάκι, ποὺ φοριέται κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ἀλλὰ ἀφαιρεῖται ἢ ὄχι ἀργότερα, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι ποὺ θὰ τὸ φορέσετε. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ νυφικὰ τῆς νέας μόδας 1958—59 γίνονται χρήσιμες «ἐμπιγιὲ» τουαλέττες καὶ ὄχι φορέματα γιὰ νὰ φορεθοῦν μιὰ μοναδικὴ φορά, ἐνῶ στοιχίζουν πανάκριβα, ὅπως ξέρουμε.

Η ΜΟΔΑ «ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Ὅπως τὰ νέα χειμωνιάτικα μοντέλα ἔχουν τὸν ἰδιαίτερο χαρακτῆρα τους, ἔτσι καὶ ἡ μόδα «τέλος ἐποχῆς» ἔχει τὸ δικό της.

Πολλὰ εἶναι τὰ μοντέλα ποὺ γίνονται ἀπὸ βαμβακερὰ ἢ μεταξωτὰ ὑφάσματα, ὅπως σαντούν, λινὰ κλπ. καὶ τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν στὶς νέες ἐπιδείξεις μόδας «τέλους ἐποχῆς», ποὺ γίνονται τὴν ἐποχὴ αὐτή, παραλλήλα μὲ τὶς κολλεξιὸν τῶν χειμερινῶν μοντέλων.

Οἱ καινούργιες δημιουργίες, «τέλους ἐποχῆς» ἔχουν τὴν μοντέρνα γραμμὴ καὶ γενικὰ τὴ νέα τεχνοτροπία, ποὺ τόσο ἀρέσει στὶς κομψὲς γυναῖκες.

Τὸ μοντέλο ποὺ βλέπετε στὸ φιγουρίνι μας εἶναι τοῦ οἴκου Λαρὸς καὶ γίνεται ἀπὸ βαρὺ σαντούν ἢ λινό, σὲ γραμμὴ μακρειά, ὅπως συνηθίζεται ἐφέτος καὶ ἔχει ἕνα σουρωτὸ φύλλο ἐμπρός, χαμηλά, ποὺ ὑπογραμμί-

Μερικοὶ μοντέρνοι τύποι «κουὰφ-μπαντὸ» ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνηθίζονται στὸ Παρίσι

Ἀριστερά: Κομψὸ ταγιεράκι τοῦ Γκρὶφ, σὲ καινούργιο στύλ, ποὺ κουμπώνει ὡς ψηλὰ στὸ λαιμὸ καὶ φορίεται χωρὶς μπλούζα. Δεξιά: Μοντέρνο φορεματάκι, σὲ ἴσια γραμμή, τοῦ ὁποίου ἡ ζώνη εἶναι περαστὴ καὶ γίνεται ἀπὸ κορδέλλα «μουαρέ».

ζει τὸ σταυρωτὸ κούμπωμα τοῦ μοντέλου. Πίσω δὲ ἔχει κουφόπιεττα, ὅπως οἱ κλασσικὲς ἴσιες φούστες καὶ δίνει εὐγένεια στὴν κίνησι, κατὰ τὸ βάδισμα.

Τὸ ταγιεράκι τοῦ φιγουρινοῦ μας εἶναι δημιουργία «τέλους ἐποχῆς» ἐπίσης, τοῦ Γκρὶφ καὶ γίνεται ἀπὸ χοντρὸ λινὸ σὲ ἴσια, χαλαρὴ γραμμή. Ἡ ζακέττα εἶναι πίσω ἴσια καὶ τὸ παραπανὶ στὸ φάρδος περιορίζεται κάπως μὲ ἕνα στενὸ ζωνάκι, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ ταγιέρ. Ὁ γιακὰς εἶναι χαμηλὸς καὶ φαρδύς, ὅπως βλέπετε, γιατὶ ἔτσι εἶναι ὅλοι σχεδὸν οἱ μοντέρνοι γιακάδες τῶν νέων ταγιέρ.

Γενικά, τὰ ταγιεράκια «τέλους ἐποχῆς» ὡς καὶ τὰ χειμερινὰ ταγιέρ, διακρίνονται ἐφέτος γιὰ τὴν ἁπλότητα τῆς γραμμῆς τους καὶ κυρίως δὲν «κάθονται» πολὺ στὸ σῶμα. Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ παλιὰ ταγιέρ, ποὺ ἐφαρμόζουν οἱ ζακέττες τους στὴ μέση, θέλουν ἐφέτος ἄνοιγμα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀγγίξετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς τῆς ζακέττας, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσῃ τὴ γραμμή της. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάνετε εἶναι νὰ ξηλώσετε τὶς πέντσες τῆς μέσης, νὰ τὶς σιδερώσετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ σβύσουν τὰ σημάδια τῶν γαζιῶν καὶ νὰ τὶς ξανακάνετε λίγο πιὸ ἄβαθες ἢ καὶ νὰ μὴν τὶς ξανακάνετε καθόλου, ἂν δῆτε πὼς ἔτσι ἡ ζακέττα στρώνει ὡραῖα.

Ἐπίσης, τὰ μανίκια τῶν ταγιὲρ ἔχουν ἐφέτος μάκρος ¾ καὶ γίνονται στενά, σὲ τύπο κλασσικό. Ὅσο γιὰ τὰ φορεματάκια, «τέλους ἐποχῆς» εἶναι ὅλα ἀνάλαφρα καὶ πολὺ χαριτωμένα. Ἔχουν δὲ τὴν μοντέρνα τεχνική, σὲ βαρειὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα σὲ μᾶς ἐδῶ τουλάχιστον, μποροῦν ὡραιότατα νὰ φορεθοῦν ὡς τὰ μέσα Νοεμβρίου. Ὅσες δὲ δὲν ντύνονται βαρειὰ τὸ χειμώνα μποροῦν νὰ τὰ φοροῦν καὶ πολὺ ἀργότερα.

Ἐφέτος λανσάρονται κάτι καινούργια βαμβακερὰ ὑφάσματα, ποὺ ἔχουν τὴ βαρειὰ ὄψη τῶν μάλλινων καὶ ποὺ δύσκο-

1) Πουλόβερ σπὰρ ἀπὸ τὴν ἐπίδειξι πλεκτῶν 1959. Πλέκεται μὲ χοντρὲς βελόνες, σὲ ἴσια γραμμή. 2) Πλεκτὸ τῆς τελευταίας μόδας μὲ ὀγκώδη πλέξι, ὅπως συνηθίζεται ἐφέτος, ποὺ ἔχει γιακᾶ καὶ κουμπώνει ἐμπρός, μὲ πλεκτὴ «πάτα».

λα τὰ ξεχωρίζει κανείς, μὲ τὸ μάτι, ἂν εἶναι βαμβακερὰ ἢ μάλλινα.

Ἀπὸ τέτοια ὑφάσματα γίνονται συνήθως τὰ μοντέρνα ταγιὲρ καὶ οἱ «ρὸμπ-ταγιὲρ» τῆς μόδας «τέλος ἐποχῆς», ὅπως καὶ πολλὰ σεμιζιὲ φορέματα, ὅπως εἶναι π. χ. τὸ μοντέλο τῆς Λαρὸς ποὺ σᾶς δίνουμε.

Μὲ τὴν καινούργια μόδα «τέλος ἐποχῆς» μπορεῖτε νὰ ἀνανεώσετε χαριτωμένα τὴν καλοκαιρινὴ βεστιέρα σας καὶ νὰ ἐμφανισθῆτε κομψὲς καὶ μοντέρνα ντυμένη ὅλο τὸ φθινόπωρο, χωρὶς νὰ εἴσαστε ὑποχρεωμένη νὰ ντυθῆτε μὲ βαρυὰ μάλλινα ρούχα.

Τὰ κουμπιὰ συνηθίζονται ἐφέτος πολὺ καὶ θὰ φορεθοῦν τὸ χειμώνα σκαλιστὰ κουμπιὰ τῆς παλιᾶς μόδας. Ἀντιθέτως, στὰ μοντέλα «τέλος ἐποχῆς», τὰ κουμπιὰ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε εἶναι τὰ σκέτα κοκκάλινα ἢ τὰ ντυμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ «ΝΟΥΒΩΤΕ»

Τὸ Παρίσι, πρωτοπόρο πάντοτε σὲ κομψὲς «νουβωτὲ» λανσάρει τὴ στιγμὴ αὐτή, χαριτωμένους νεωτερισμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖτε νὰ συγχρονίσετε τὸ ντύσιμό σας, χωρὶς νὰ ἀφήσετε τίποτα καινούργιο.

Ἡ Παριζιάνα, ποὺ ἔχει ἰδιαίτερο ταλέντο στὸν τομέα αὐτόν, κάνει τὰ ἑξῆς:

★ Κεντᾶ μὲ 60 περίπου παγιέττες τὸ γιακαδάκι τοῦ περσινοῦ φορέματος ἢ τῆς παλιᾶς μάλλινης μπλουζίτσας, στὸ σχέδιο ποὺ βλέπετε στὸ φιγουρίνι μας καὶ ἔτσι αὐτὸ ἀλλάζει ὄψι καὶ γίνεται καινούργιο.

★ Βάζει τὴ μοντέρνα νότα ἀπάνω σὲ ἕνα παλιὸ μάλλινο πουλόβερ, ἀνοίγοντας τὸ ντεκολτέ, ἐμπρὸς μυτερὸ καὶ βάζοντας μιὰ φάσα ἀπὸ «στασμαντερί», τὴν ὁποία ράβει τριγύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ καὶ ποὺ καταλήγει σὲ δύο φούντες, οἱ ὁποῖες πέφτουν στὸ στῆθος.

★ Τὴν παλιὰ «σεμιζιὲ» μπλουζίτσα τὴν «φρεσκάρει» κατὰ τὴν μόδα τοῦ 1958—59 μὲ ἕνα κεντητὸ γαλόνι, μὲ τὸ ὁποῖο γαρνίρει τὸ λαιμὸ καὶ τὴν «πάτα» τοῦ κουμπώματος ἐμπρός.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε καὶ ἕνα παλιὸ ἀνδρικὸ πουκάμισο καὶ νὰ τὸ μεταβάλετε σὲ μοντέρνα γυναικεία μπλούζα.

★ Ἡ νεαρὰ Παριζιάνα ἐνδιαφέρεται, συνήθως, νὰ κρατᾶ τσάντα στὸ κοσμικὸ κέντρο ποὺ πηγαίνει νὰ χορέψῃ. Γι' αὐτὸ ἡ ἐφετεινὴ μόδα πρόβλεψε καὶ ἔβαλε μιὰ τσέπη στὸ βραδυνὸ μεσοφόρι μὲ ἄσπρα κεντήματα, ποὺ κουμπώνει μὲ μιὰ ἀγκράφα.

Μὲ τὴ νέα μόδα, ἡ τσέπη αὐτὴ στὸ μεσοφόρι χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὶς νεαρὲς κομψευόμενες γιὰ τὴν πουδριέρα καὶ τὸ ρούζ. Ἔτσι ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸ «μπελὰ» τῆς βραδυνῆς τσάντας.

★ Ἐπίσης τὸ παλιὸ «σεμιζιὲ» μπλουζάκι, ἀποβάλλει τὴν κλασσικὴ «ντεμοντὲ» φόρμα του μὲ ἕνα σουρωτὸ βολὰν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, ποὺ κολακεύει τὸ πρόσωπο, εἴτε μὲ ζακέττα, εἴτε χωρὶς ζακέττα, ἂν φοριέται.

★ Τὰ μανιτλάκια τῆς μύτης κεντιοῦνται ἐφέτος, ἐδῶ καὶ κεῖ σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια, μὲ μέλισσες, πεταλουδίτσες, μυῖγες κλπ. ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

Ὅπως βλέπετε στὰ φιγουρίνια μας ἡ καινούργια μόδα ἁπλοποιεῖ οἰκονομικῶς πολλὰ ἐνδυματολογικὰ προβλήματα καὶ δίνει τὴ δυνατότητα σὲ κάθε κομψὴ γυναίκα νὰ ντυθῇ μοντέρνα καὶ κομψὰ μὲ τὸ τίποτα.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ

Τὰ μοντέρνα πλεκτὰ κατέχουν ἐφέτος μιὰ ξεχωριστὴ θέσι στὴ γυναικεία βεστιέρα καὶ φοριοῦνται ὅλες τὶς ὧρες ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ.

Τὰ πλεχτὰ τῆς νέας μόδας, ποὺ θὰ φορεθοῦν κατὰ τὸ χειμώνα τοῦ 1959, εἶναι σὲ ἐντελῶς καινούργιο στύλ, τόσο ἀπὸ πλευρᾶς γραμμῆς ὅσο καὶ πλεξίματος. Τὸ μοντέρνο πλέξιμο κάνει ὑπερβολικὰ χοντρὸ τὸ πλεχτό, χάρις στὸ μεγάλο νούμερο βελονῶν ποὺ χρησιμοποιεῖται καὶ στὸ χονδρὸ μαλλί.

1) Ὁ τρόπος ποὺ γαρνίρεται τὸ γιακαδάκι μὲ παγιέττες. 2) Γαλόνι «πασμαντερὶ» γύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ τοῦ παληοῦ μάλλινου πουλόβερ καὶ δυὸ φοῦντες στὴν ἄκρη στύλ 1959. 3) Κεντητὸ γαλόνι γαρνίρει μοντέρνα τὴν «πάτα» καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ τῆς ρεμιζιὲ μπλουζίτσας. 4) Σουρωτὸ βολανάκι, τὸ ὁποῖο μοντερνοποιεῖ κοκκέτικα τὴν βαμβακερὴ μπλούζα.

Γιὰ ἱκανοποίησι τῆς νέας μόδας τῶν πλεχτῶν, κυκλοφορεῖ ἕνα χονδρὸ μαλλί, ποὺ εἶναι πολὺ ἐλαφρό. Ἔτσι δημιουργεῖται ὄγκος στὸ πλεχτὸ πουλόβερ ἢ ζακέττα, χωρὶς νὰ ζεστασίνῃ ὑπερβολικὰ καὶ νὰ καθιστᾶ εὐαίσθητο τὸν ὀργανισμὸ στὰ κρυολογήματα. Οἱ πλέξεις ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ καινούργια πλεχτά, ἁρμόζουν μὲ τὴν ὄψι τῶν ὑφασμάτων ὅπως π. χ. τὰ μπουκλέ, τὰ ριγωτὰ ἢ τὰ χονδρὰ «τουΐντ» ποὺ συνηθίζονται ἐφέτος πολύ.

Γιὰ τὴν ἐξήγησι τῶν διαφόρων πλεχτῶν τῆς νέας μόδας, ὑπάρχουν εἰδικὰ φιγουρίνια, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ συμβουλευθῆτε καὶ ποὺ ἐξηγοῦν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς διάφορες μοντέρνες πλέξεις «Καναδᾶ», «Φαντασία» κλπ. οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων γίνονται μὲ βελόνες διαφορετικοῦ πάχους. Ἡ μιὰ βελόνα π. χ. εἶναι 2 νούμερο καὶ ἡ ἄλλη 5 ἢ 6. Γιὰ νὰ πάρετε ἰδέα τῆς νέας τεχνοτροπίας τῶν μοντέρνων πλεχτῶν, σᾶς δίνουμε δύο ὡραιότατα μοντέλα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ λανσάρονται στὸ Παρίσι τὸν τελευταῖο μῆνα. Τὸ πουλόβερ ποὺ βλέπετε στὸ φιγουρίνι μας, γίνεται ἀπὸ χοντρὸ μαλλὶ καὶ πλέκεται μὲ βελόνες 6 νούμερο, μὲ πλέξι «Καναδᾶ». Ἔχει ἀνοιχτὸ ἐμπρὸς τὸ λαιμὸ καὶ φορίεται μὲ ἐσάρπα μεταξωτὴ σὲ ἀντίθετο χρωματισμό. Τὸ δεύτερο πλεχτό μας, νεωτάτου τύπου ἐπίσης, κλείνει ἐμπρὸς μὲ δύο μεγάλα κοκκάλινα κουμπιὰ καὶ ἔχει γιακᾶ καὶ μανίκια, ποὺ γυρίζουν καὶ γίνονται τρουβὰ-κάρ.

Τὸ πουλόβερ εἶναι σὲ χρωματισμὸ πράσινο σκοῦρο καὶ φορίεται μὲ ἐσάρπα-κουκούλα μῶβ καὶ γάντια ἀσορτί.

Ὅλα τὰ μοντέρνα πλεχτὰ φοριοῦνται ἐφέτος ἔξω ἀπὸ τὴ φούστα καὶ εἶναι ἴσια καὶ πολὺ μπόλικα στὸ σῶμα. Πλέκονται δὲ στὸ χέρι ἢ στὴ μηχανή.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ἡ ἐποχὴ προχωρεῖ καὶ τὸ ντύσιμο τῶν παιδιῶν μας ἀρχίζει κάπως ν' ἀλλάζῃ μορφή.

Τὰ φορέματά τους ἀποκτοῦν μανίκια στὴν ἀρχὴ κοντὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ μακραίνουν. Οἱ λαιμοὶ εἶναι κλειστοὶ ὡς τὴ ρίζα μὲ δμοιόμορφα γιακαδάκια ἢ μὲ λεικά. Συχνὰ συμπληρώνονται καὶ μὲ μιὰ γραβάτα ἢ ἕνα φιογκάκι.

Ἂς ρίξωμε τὴ ματιά μας σὲ μερικὲς μοδάτες «κοῦπ» ποὺ θὰ φορεθοῦν στὴ διάρκεια αὐτῆ ἐποχή, ποὺ ὁδηγεῖ τὶς διακοπὲς πρὸς τὸ τέλος τους.

Εἶναι πολὺ μοντέρνα ἡ γραμμὴ ποὺ βλέπουμε σ' ἕνα παιδικὸ φόρεμα, ποὺ πέφτει μονακόμματο ἀπὸ τοὺς ὤμους φαρδαίνοντας πρὸς τὰ κάτω.

Ἐκ παραλλήλου, μιὰ καμπύλη γραμμὴ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μπροστινοῦ μέρους τοῦ φορέματος σχηματίζει μιὰ ντεκοὺπ, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ μπροστινὸ φύλλο σχηματίζεται πλισσεδωτό.

Ἂν τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος εἶναι μονόχρωμο χρωματιστὸ τότε τὸ γαρνίρομε μὲ λευκὸ γιακαδάκι, λευκὰ ρεβεράκια στὰ κοντὰ μανίκια κι' ἕνα λευκὸ ρελάκι στὴ γραμμὴ τῆς ντεκοὺπ. Δοῦ καὶ κουμπώνει τὸ φόρεμα μὲ δύο κουμπιά.

Ἕνα ἄλλο φόρεμα μεσάτο αὐτὸ ἐμφανίζεται στὸ μπουστάκι μὲ ντεκοὺπ ἐλαφρῶς διαγώνιες, ποὺ σχηματίζουν σὰν ζιλέ, ἐνῶ στὴ φούστα οἱ ντεκοὺπ συνεχίζονται φαρδαίνοντας ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω. Τὸ ὑπόλοιπο τῆς φούστας εἶναι σουρωτὸ ὁλοτρόγυρα μὲ μιὰ στενὴ ζώνη στὴ μέση ποὺ πεφτοντας κάτω ἀπὸ τὸ μπροστινὸ φύλλο δένει μπροστὰ ἕνα φιογκάκι.

Τὰ μανίκια εἶναι φουσκίτσες καὶ στὸ λαιμὸ ἕνα λευκὸ γιακαδάκι συμπληρώνεται μὲ ἕνα φιόγκο σὰν τῆς ζώνης.

Χαριτωμένη ἐπίσης εἶναι ἡ παιδικὴ τουαλέττα, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ στραμπάτο μεταξωτό.

Τὸ μπουστάκι ἀκολουθεῖ τὴν κοῦπ ζαπονὲ μὲ μεγάλα ρεβὲρ στὰ κοντὰ μανίκια, ποὺ σχηματίζονται ἀπὸ τὴν κλίσι τῶν ὤμων.

Ὁ λαιμὸς εἶναι κλειστὸς καὶ συμπληρώνεται μ' ἕνα γιακαδάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τὸ δὲ κούμπωμα γίνεται στὴ πλάτη.

Στὸ κάτω μπροστινὸ μέρος τὸ μπουστάκι σχηματίζει δυὸ πάτ, ποὺ κουμπώνουν στὴ φούστα.

Ἡ φούστα τοῦ φορέματος εἶναι πολὺ φαρδειὰ καὶ σχηματίζεται μὲ φαρδειὲς κουφω-

'Ο τύπος τοῦ νέου «φουρῶ» μὲ τὴν ταφτὰ πάνω ἀπὸ τὸ βολάν.

Ξαναγυρίζουμε σιγὰ-σιγὰ στὰ τακούνια Λουΐ Κένζ.

Γιὰ μιὰ μεγαλύτερη κοπέλλα σᾶς παρουσιάζουμε ἕνα χαριτωμένο φόρεμα ποὺ στολίζεται στὸ μπουστάκι μ' ἕνα λευκὸ πλαστρόν. Καὶ αὐτοῦ ἡ κοῦπ εἶναι ζαπονὲ μὲ κοντὸ μανικάκι κι' ἕνα πολὺ μεγάλο ὀβάλ ἄνοιγμα μπροστά, ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνεται τὸ πλαστρόν.

Μιὰ φάσα ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ λαιμὸ στὰ μισὰ τοῦ πλαστρόν καὶ συνεχίζεται καὶ στὴ φούστα χρησιμεύοντας γιὰ τὸ κούμπωμα.

Τὸ μπουστάκι εἶναι ἐφαρμοστό, σ' ἀντίθεση πρὸς τὴ φαρδειὰ φούστα τὴν κομμένη ἀν φόρμ.

Λευκὰ ρεβεράκια στὰ μανίκια καὶ λευκὴ ζώνη συμπληρώνουν τὸ φόρεμα.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τὰ ἀγοράκια κοστούμια, ποὺ συνδυάζουν τὸ κοντὸ παντελόνι μὲ τὴ βέστα εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ τώρα.

'Ο συνδυασμὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμοιόμορφος, δηλαδὴ παντελόνι καὶ βέστα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀλλὰ συνηθίζεται καὶ ὁ συνδυασμὸς δύο διαφορετικῶν χρωμάτων καὶ ὑφασμάτων. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση τὸ ἕνα ὕφασμα θὰ εἶναι μονόχρωμο καὶ τὸ ἄλλο φανταιζί. 'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ συνδυασμὸς μπορεῖ νὰ γίνη μὲ δύο τρόπους. Κάνομε δηλαδὴ τὸ παντελόνι μονόχρωμο καὶ τὴ βέστα φανταιζὶ ἢ τὸ ἀντίθετο.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ προτιμοῦμε γιὰ τέτοιους συνδυασμοὺς εἶναι τὰ σκωτσέζικα καὶ τὰ καντριγιέ.

Πρέπει πολὺ νὰ προσέξετε στὸν συνδυασμὸ τοῦ φανταιζὶ καὶ τοῦ μονόχρωμου ὥστε τὸ σύνολο νὰ εἶναι ἁρμονικό.

Τὰ μανίκια στὶς ἀγοράκιστικες βέστες εἶναι ραγκλάν. Τὸ κούμπωμα εὐθύγραμμο καὶ στολίζεται μὲ ἐξωτερικὲς τσέπες ἢ μὲ κοφτές.

Ἄλλο ἐπίσης πολὺ μοδάτο σύνολο εἶναι τὸ κοντὸ παντελόνι μὲ μπλουζάκι ἢ πουλόβερ. Τὸ παντελόνι εἶναι βαθύχρωμο καὶ ἡ μπλούζα ἢ τὸ πουλόβερ σὲ χρώματα ζωηρά.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

'Ανάμεσα στὰ τόσα φορέματα ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα δὲν παραλείπει νὰ μᾶς ἀναφέρη καὶ τὶς φοῦστες καὶ μπλούζες. τὸ τόσο πρακτικὸ αὐτὸ κοστούμι.

Γιὰ τὰ μικρὰ κοριτσάκια ἡ φούστα συμπληρώνεται σχεδὸν πάντα μὲ τιράντες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Οἱ παιδικὲς φοῦστες γίνονται μὲ διάφορες κοῦπ: 'Αν φόρμ μὲ πολλὰ γκονταί, πλισσεδωτὲς μὲ διάφορα εἴδη πιετῶν κ. ἄ.

Σᾶς δείχνομε σήμερα μιὰ ἰδιόρρυθμη φούστα, ποὺ τὸ ἐπάνω της μέρος εἶναι ἀν τὲς πιέτες στενότερες ἐπάνω καὶ φαρδύτερες κάτω.

Γιὰ συμπλήρωμα ἔχομε μιὰ φαρδειὰ ντοσπαριστὴ ζώνη μονόχρωμη ποὺ περνάει κάτω ἀπὸ τὶς πάτ μπροστά.

Γιὰ μιὰ μεγαλύτερη κοπέλλα σᾶς παρουσιάζομε ἕνα χαριτωμένο φόρεμα ποὺ στολίζεται στὸ μπουστάκι μ' ἕνα λευκὸ πλαστρόν. Καὶ αὐτοῦ ἡ κοῦπ εἶναι ζαπονὲ μὲ κοντὸ μανικάκι κι' ἕνα παλὺ μεγάλο ὀβάλ ἄνοιγμα μπροστά, ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνεται τὸ πλαστρόν.

Μιὰ φάσα ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ λαιμὸ στὰ μισὰ τοῦ πλαστρόν καὶ συνεχίζεται καὶ στὴ φούστα χρησιμεύοντας γιὰ τὸ κούμπωμα.

Τὸ μπουστάκι εἶναι ἐφαρμοστό, σ' ἀντίθεση πρὸς τὴ φαρδειὰ φούστα τὴν κομμένη ἀν φόρμ.

Λευκὰ ρεβεράκια στὰ μανίκια καὶ λευκὴ ζώνη συμπληρώνουν τὸ φόρεμα.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τὰ ἀγορίστηκα κοστούμια, ποὺ συνδυάζουν τὸ κοντὸ παντελόνι μὲ τὴ βέστα εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ τώρα.

'Ο συνδυασμὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμοιόμορφος, δηλαδὴ παντελόνι καὶ βέστα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ἀλλὰ συνηθίζεται καὶ ὁ συνδυασμὸς δύο διαφορετικῶν χρωμάτων καὶ ὑφασμάτων. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ ἕνα ὕφασμα θὰ εἶναι μονόχρωμο καὶ τὸ ἄλλο φανταιζί. 'Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ συνδυασμὸς μπορεῖ νὰ γίνη μὲ δύο τρόπους. Κάνομε δηλαδὴ τὸ παντελόνι μονόχρωμο καὶ τὴ βέστα φανταιζὶ ἢ τὸ ἀντίθετο.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ προτιμοῦμε γιὰ τέτοιους συνδυασμοὺς εἶναι τὰ σκωτσέζικα καὶ τὰ καντριγιέ.

Πρέπει πολὺ νὰ προσέξετε στὸν συνδυασμὸ τοῦ φανταιζὶ καὶ τοῦ μονόχρωμου ὥστε τὸ σύνολο νὰ εἶναι ἁρμονικό.

Τὰ μανίκια στὶς ἀγορίστικες βέστες εἶναι ραγκλάν. Τὸ κούμπωμα εὐθύγραμμο καὶ στολίζεται μὲ ἐξωτερικὲς τσέπες ἢ μὲ κοφτές.

Ἄλλο ἐπίσης πολὺ μοδάτο σύνολο εἶναι τὸ κοντὸ παντελόνι μὲ μπλουζάκι ἢ πουλόβερ. Τὸ παντελόνι εἶναι βαθύχρωμο καὶ ἡ μπλούζα ἢ τὸ πουλόβερ σὲ χρώματα ζωηρά.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

'Ανάμεσα στὰ τόσα φορέματα ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα δὲν παραλείπει νὰ μᾶς ἀναφέρη καὶ τὶς φοῦστες καὶ μπλούζες. τὸ τόσο πρακτικὸ αὐτὸ κοστούμι.

Γιὰ τὰ μικρὰ κοριτσάκια ἡ φούστα συμπληρώνεται σχεδὸν πάντα μὲ τιράντες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Οἱ παιδικὲς φοῦστες γίνονται μὲ διάφορες κοῦπ: 'Αν φόρμ μὲ πολλὰ γκονταί, πλισσεδωτὲς μὲ διάφορα εἴδη πιετῶν κ. ἄ.

Σᾶς δείχνομε σήμερα μιὰ ἰδιόρρυθμη φούστα, ποὺ τὸ ἐπάνω της μέρος εἶναι ἀν τὲς πιέτες στενότερες ἐπάνω καὶ φαρδύτερες κάτω.

Γιὰ συμπλήρωμα ἔχομε μιὰ φαρδειὰ ντοσπαριστὴ ζώνη μονόχρωμη ποὺ περνάει κάτω ἀπὸ τὶς πάτ μπροστά.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης ὁμορφη κοῦπ παιδικοῦ φορέματος εἶναι αὐτὴ ποὺ σχηματίζει ἕνα νωμίτη μὲ συνέχεια μανικάκια ζαπονέ.

Οἱ πιέτες στὰ δύο μπροστινὰ πλάγια καὶ στὴ μέση τῆς πλάτης ἀοχίζουν ἀπὸ τὸ μπουστάκι ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸν νωμίτη καὶ συνεχίζονται στὴ φούστα.

Τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ φορέματος καὶ τὰ πλάγια σχηματίζονται μὲ λοξὰ φύλλα κι' ἔτσι ἡ φούστα ἀποκτᾶ τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπικρατέστερες μόδες στὰ κοσμήματα εἶναι ὁ συνδυασμὸς βραχιολιοῦ καὶ δακτυλιδιοῦ.

'Ο συνδυασμὸς αὐτὸς παρουσιάζεται βέβαια μὲ διάφορους τρόπους καὶ ἂν θέλη μιὰ γυναῖκα ν' ἀκολουθήση πιστὰ τὴ μόδα πρέπει νὰ ἔχη βραχιόλι καὶ δακτυλίδι ὅμοια.

'Η τελευταία λέξι τῆς μόδας εἶναι τὰ μετάλλινα βραχιόλια, ποὺ σχηματίζουν ἰδιόρρυθμες ἁλυσίδες χρυσὲς ἢ ἀσημένιες. Τὸ ἴδιο σκέρτσο ἀκολουθοῦν καὶ τὰ δακτυλίδια, εἶναι δὲ ἐντελῶς πρωτότυπα.

Καὶ στὰ κολλιὲ παρατηροῦμε μιὰ μεγάλη πρωτοτυπία: Πολύχρωμα κρύσταλλα ποὺ σχηματίζουν διάφορα μοτίβα καὶ δὲν περιορίζονται μόνο σὲ κολλιὲ τοῦ λαιμοῦ ἀλλὰ στολίζουν καὶ ὅλο τὸ ντεκολτὲ ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ τουαλέττα.

Τοάντες δερμάτινες ουνέντ καὶ βελούδινες, γαρνιρισμένες μὲ σκαλιστὸ μέταλλο.

Συνδυασμὸς δακτυλιδιοῦ καὶ βραχιολιοῦ ἀπὸ σκαλιστὸ μέταλλο.

Τὰ κρύσταλλα, φυσικά, δένονται μὲ μέταλλο, ἀλλὰ τόσο διακριτικά, ὥστε νὰ εἶναι σχεδὸν ἀόρατο. Ἐκεῖνα, ποὺ φαίνονται, εἶναι τὰ κρυστάλλινα πετράδια σὲ διάφορα σχήματα.

Τὸ σύνολον σχηματίζει ἕνα πολυτελὲς κόσμημα κατάλληλο γιὰ συμπλήρωμα μιᾶς βραδυνῆς τουαλέττας.

Ἄλλα κολλιὲ εἶναι αὐτὰ ποὺ περιορίζονται σὲ μιὰ σειρὰ καὶ εἶναι ὁλόκληρα ἀπὸ ὀβάλ πέτρες κρυστάλλινες δεμένες αὐτὴ τὴ φορὰ καταφανῶς μὲ μιὰ μετάλλινη μπούλ σκαλιστή. Αὐτὸ τὸ κολλιὲ μπαίνει στὸν λαιμὸ μ' ἕνα γαντζάκι καὶ μιὰ κρεμαστὴ ἁλυσιδίτσα. Στὴν ἁλυσιδίτσα κρέμεται μιὰ μπούλ κρυστάλλινη.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Τόσο τὰ πετράδια, ὅσο καὶ οἱ ἁλυσίδες συμβάλλουν στὸ νὰ στολίζουν τὴν τσάντα ποὺ συνοδεύει μιὰ ἀμπιγιὲ τουαλέττα.

Παραδείγματος χάρι σὲ μιὰ τσάντα ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο σουέντ βλέπομε τὸ καπάκι της νὰ περιβάλλεται μὲ μιὰ σειρὰ πετράδια ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας.

Σὲ μιὰ ἄλλη τσάντα, ποὺ κλείνει μὲ φερμουάρ, τὸ φερμουὰρ αὐτὸ εἶναι μετάλλινο καὶ τὸ κρέμασμα τῆς τσάντας εἶναι μιὰ βαρειὰ ἁλυσίδα ὁμοιόμορφη πρὸς τὸ φερμουάρ.

'Ακόμη καὶ στοὺς φακέλλους βλέπομε τὸ καπάκι νὰ στολίζεται στὴ μέση μ' ἕνα ὅμορφο μοτίβο ἀπὸ σκαλιστὸ μέταλλο, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ μονόγραμμα τῆς κατόχου τῆς τσάντας.

ΟΜΟΡΦΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Σᾶς παρουσιάζομε σήμερα καὶ ἄλλα δύο χτενίσματα τῆς τελευταίας παρισινῆς μόδας.

Τὸ ἕνα λέγεται «Νέα ἐποχὴ» καὶ τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ του εἶναι ὅτι ἀφίνει τὸν αὐχένα τελείως ἀκάλυπτο κι' ἔτσι μακραίνει τὴ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ. 'Αντιθέτως, μπροστὰ κι' ἐπάνω

1) Μονοκόμματο φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι 3 χρόνων. 2) 'Αμπιγιὲ τουαλεττίτσα μὲ ἐφαρμοστὸ μπουστάκι καὶ φαρδειὰ φούστα. 3) 'Αγορίστικο κοστούμι μὲ κοντὸ μονόκρωμο παντελόνι καὶ καντριγιὲ βέστα. 4) Φορεματάκι ἀπὸ μπλὲ σαντοὺν μὲ πιέττες στὰ πλάγια καὶ μεγάλο νωμίτη. 5) Φουστίτσα μὲ τιράντες καὶ μπλούζα λευκή. 6) Κοντὸ παντελόνι καὶ βέστα γι' ἀγοράκι 5 χρόνων. 7) Φορεματάκι μὲ εἶδος μπερτούλας στὸ μπουστάκι καὶ φουστίτσα ἀν φόρμ. 8) Δυὸ πάτ στολίζουν μπροστὰ τὴ μέση καὶ κάτω ἀπ' αὐτὲς περνάει ἡ ζώνη. 9) Φόρεμα σκερτσόζικο μὲ λευκὸ πλαστρόν. Τὰ σεθὲρ στὰ μανίκια καὶ ἡ ζώνη εἶναι ἐπίσης λευκά.

ἀπὸ τὸ μέτωπο τὰ μαλλιὰ εἶναι φουσκωμένα προσθέτοντας ὄγκο. Στὰ πλάγια ἐλαφρὲς ὀντουλασιὸν περιβάλλουν ἁπαλὰ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ προσώπου.

Τὸ δεύτερο χτένισμα ἐξαιρετικὰ νεανικὸ ἔχει χωρίστρα στὸ πλάϊ Φέρνει τὴν ἐπάνω τούφα τῶν μαλλιῶν ὁλόισια πρὸς τὸ ἄλλο πλάϊ. Ἐκεῖ τὴν συγκρατεῖ ἕνα κόσμημα.

Τὰ πλάγια τῶν μαλλιῶν σχηματίζουν ἐλαφρὲς ὀντουλασιόν, ποὺ συνεχίζονται ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰ πίσω κατεβαίνοντας ὡς τὰ μισὰ σχεδὸν τοῦ λαιμοῦ.

"Αν ἐξαιρέσωμε τὶς ἀφέλειες τὸ χτένισμα αὐτὸ θυμίζει τὸ στὺλ ἀ-λὰ-πάζ.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Μᾶς ἐμφανίζουν κι' αὐτὰ δίλο καὶ πρωτότυπους νεωτερισμούς. Ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ ἰδίως στὰ ἀμπιγιὲ γοβάκια εἴτε δερμάτινα, εἴτε ἀπὸ σατέν, εἶναι τὸ ντραπάρισμα.

Τὸ ντραπάρισμα σχηματίζει διαγώνιες πτυχὲς ἀπὸ τὰ πλάγια πρὸς τὸ ποντίνι, ὅπου μιὰ ἀγκράφα ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ στρὰς δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὶς συγκρατεῖ.

'Άλλη ἐπίσης σκερτσόζικη μόδα εἶναι ὅτι ,σ' ἕνα ἀνοιχτόχρωμο ἢ βαθύχρωμο γοβάκι τὸ ψηλὸ τακούνι γίνεται ἀπὸ λαιμὸ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου χρώματος.

Σὲ γοβάκια ἐξ ἄλλου στὸν τύπο σανδάλου, τὸ μπροστινὸ ντραπάρισμα ποὺ ἀναφέραμε συμπληρώνεται μὲ μιὰ μεγάλη τετράγωνη ἀγκράφα ἀπὸ σκαλιστὸ μέταλλο.

'Άλλα ἂς μὴ παραλείψωμε ν' ἀναφέρωμε καὶ τὴ μεγάλη μόδα τῆς γόβας ἀπὸ σταμπάτο μεταξωτό.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σκέρτσα τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐφαρμόζεται στὰ ἀμπιγιὲ μόνον παπούτσια. Συνδυάζεται συνήθως μὲ μονόχρωμη τουαλέττα ποὺ νόχη χρῶμα τὸ ὁποῖον νὰ συνδυάζεται πάλι μὲ κάποιο ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ σταμπάτου ὑφάσματος.

'Ανάμεσα στὰ διάφορα σταμπάτα ποὺ προορίζονται γιὰ ἀμπιγιὲ γόβες ἰδιαιτέρως βλέπομε νὰ φοριοῦνται τὰ σταμπάτα ποὺ σὲ ἀνοιχτὲς ἀποχρώσεις πάνω σὲ βαθύχρωμο φόντο.

"Οσο γιὰ τὰ σχήματα βλέπομε κάποιες τάσεις στρογγυλεύματος τῆς φόρμας μπροστὰ χωρὶς ὅμως νὰ παραγκωνίζονται τὰ μυτερὰ σχήματα.

'Άλλη προσπάθεια τῆς μόδας διαφαίνεται στὰ τακούνια. Τὰ πολὺ λεπτὰ καὶ πανύψηλα σχήματα παραγωγοῦν σιγὰ-σιγὰ τὴ θέσι τους στὰ πιὸ χαμηλὰ καὶ πιὸ φαρδειά.

Τὰ πολὺ ψηλὰ καὶ λεπτὰ τακούνια εἶδαν κάποια ἀμφιταλάντευσι στὰ βήματα κι' ἔτσι ἡ ἴδια ἡ μόδα — ἡ ἀπρόσωπη αὐτὴ δύναμις — ἀποφασίζει τὴν κατάργησί τους. Ἀρχίζει νὰ κλίνη κανονικὰ πρὸς τὰ τακούνια Λουΐ Κένζ.

Αὐτὴ ἡ ἐπανάστασις ὅμως θ' ἀργήση νὰ ἐπικρατήση, γιατὶ οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τὰ Λουΐ Κένζ τακούνια. Τὰ τακούνια-βελόνες τὶς ἔχουν κατακτήσει κυριολεκτικῶς καὶ δὲ βλέπουν τὴν ἀντιαισθητικότητά τους.

'Η ἀλληλογραφία μου

Πεκινουιά, Ἐνταῦθα: Προτιμᾶστε ἕνα γούνινο παλτό, ποὺ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση πολλὰ χρόνια.

Μίνα Τόμπρ, Κηφισιά: Ἀκοῦμε ὅτι ἄλα τὸ καλλυντικὸ αὐτῆς τῆς μάρκας εἶναι καλὰ καὶ ὅτι τὸ 'Ινστιτοῦτο ἐργάζεται εὐσυνείδητα.

Λένα Τ.Ρ., Αἴγιον: Λίγο μασὲζ στὶς ρίζες μὲ δαφνόλαδο θὰ σᾶς ὠφελήση. "Οσο γιὰ τὸ χρῶμα μόνο ἡ βαφὴ θὰ τὸ μεταβάλη.

Καίτη Π., Ἀμαλιάδα: "Οχι! πρὸς Θεοῦ. Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀτόμου καὶ σεῖς χρησιμοποιεῖτε συνταγὲς πάτερ Γυμνασίου; Πηγαίνετε σ' ἕναν εἰδικὸ νὰ σᾶς δῆ κι' αὐτὸς θὰ σᾶς πῆ τί θὰ κάνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ Θυσία Τῆς Μανουέλας

Ο ἄσπρο ἄλογο ἔτρεχε σὰν ἄνεμος στὴν καταπράσινη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Οὐκαγιάλ. Ἡ κοπέλλα ποὺ καθόταν στὴν πλάτη του, πεσμένη σχεδὸν πάνω στὸ λαιμό του, τὸ ἐρέθιζε κάθε τόσο μὲ τὶς δυνατὲς φωνές της. Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ βιάζεται, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε αὐτὸ τὸ τρελλὸ τρέξιμο ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα δέντρα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τράβηξε τὰ χαλινάρια καὶ τὸ ζῶο σταμάτησε, λαχανιασμένο. Ἡ νέα πηδήσε κάτω, τοῦ χάϊδεψε ἁπαλὰ τὸν καταΐδρωμένο λαιμὸ του καὶ τ' ἄφισε νὰ πάη νὰ πιῆ νερό. Ὕστερα ξάπλωσε στὸ χορτάρι καὶ μισόκλεισε τὰ μεγάλα πράσινα μάτια της, ποὺ εἶχαν θαμπωθῆ ἀπ' τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιου.

Δὲ βρισκόταν οὔτε δυὸ λεπτὰ σ' αὐτὴ τὴ στάσι, ὅταν ἀκούστηκε ποδοβολητὸ ἀλόγου κι' ἕνας καβαλλάρης ξεπέζεψε λίγα μέτρα πιὸ πέρα. Κι' αὐτὸς καὶ τὸ ζῶο του πέσανε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ νερό. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ θόρυβος ποὺ κάνανε πίνοντας κι' οἱ λαχανιασμένες ἀναπνοές τους.

Ὅταν χόρτασε πιὰ τὴ δίψα του, ὁ ἄγνωστος ἀνασηκώθηκε κι' εἶδε τὴν κοπέλλα ποὺ τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια.

— Δὲν τδξερα πὼς ὑπῆρχε κι' ἄλλος ἐδῶ, φώναξε πηγαίνοντας κοντά της.

Ἦταν ἕνα ψηλὸ παλληκάρι, ἡλιοκαμένο, μὲ κατάσπρα δόντια ποὺ ἀστραφταν καθὼς χαμογελοῦσε.

— Ποιὰ εἶσαι; ρώτησε.

— Ἡ Μανουέλα ντὲ Πάσσο, ἀπάντησε περήφανα ἡ κοπέλλα.

— Ἄ, εἶσαι κόρη αὐτουνοῦ ποὺ ἔχει τὸ τεράστιο ἀγρόκτημα καὶ τὰ κοπάδια; Καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ κάτω μόνη σου; ἀπόρησε ὁ νέος.

— Μ' ἀρέσει ἡ μοναξιά. Προτιμῶ τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ ἀπ' τὶς ἀσκοπες φλυαρίες τῶν καλεσμένων τοῦ πατέρα μου, εἶπε ἡ Μανουέλα. Κι' ἐσὺ ποιός εἶσαι;

— Εἶναι μυστικό, ἀλλὰ θὰ στὸ μαρτυρήσω, γιατὶ τὰ μαλλιά σου εἶναι σὰν χρυσαφένιος καταρράχτης, δήλωσε ὁ νέος μ' ἕνα ὕφος σοβαρὸ κι' ἀστεῖο μαζί. Εἶμαι ὁ Χοσέ, ὁ ληστής.

Ἡ κοπέλλα τινάχτηκε, κατάπληκτη. Πῆγε νὰ μὴν τὸ πιστέψη, ἀλλὰ κάτι μέσα της τὴ βεβαίωνε πὼς ὁ νέος τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί της.

— Ἀπομακρύνθηκα πολὺ ἀπ' τὰ λημέρια μου, κάποιος μ' ἀναγνώρισε καὶ τώρα μὲ κυνηγᾶνε! ἐξήγησε ὁ Χοσέ. Νομίζω ὅμως πὼς χάσανε τὰ ἴχνη μου.

Σὰν γιὰ νὰ διαψεύση τὰ λόγια του, ἀκούστηκε ποδοβολητὸ ἀλόγων ποὺ πλησιάζανε.

— Πρέπει νὰ φύγω! τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ Μανουέλα. Δὲν προφτάνεις νὰ πᾶς πουθενά. Μεῖνε ἐδῶ, καὶ θὰ τοὺς ξεγελάσουμε.

— Στάσου! τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ Μανουέλα. Δὲν προφτάνεις νὰ πᾶς πουθενά. Μεῖνε ἐδῶ, καὶ θὰ τοὺς ξεγελάσουμε.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, οἱ καβαλλάρηδες φτάσανε στὴν ἀκροποταμιά, βρῆκαν τὴν κοπέλλα ξαπλωμένη κι' ἕναν ἄντρα νὰ σκουπίζη τὰ ἱδρωμένα ἄλογα.

— Μήπως εἴδατε κανένα νὰ περνάη ἀπὸ δῶ; τὴ ρώτησε ὁ ἀρχηγός τους.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Μανουέλα. Ἔψαχνα τόση ὥρα, μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ φοσκό, νὰ βροῦμε κάτι πρόβατα ποὺ χάθηκαν...

— Πάντως προσέχετε, γιατὶ μᾶς εἶπαν πὼς φάνηκε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ἕνας πολὺ ἐπικίνδυνος ληστής, ὁ Χοσέ... Πᾶρτε καλύτερα τὸ βοσκό σας καὶ γυρίστε στὸ σπίτι σας.

Ἡ Μανουέλα τὸν βεβαίωσε πὼς θ' ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλή του. Κι' οἱ καβαλλάρηδες φύγανε. Ὅταν εἶχαν πιὰ ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά, ὁ Χοσὲ τὴν πλησίασε.

— Γιατί μ' ἔσωσες; τὴ ρώτησε μὲ βαρειὰ φωνή.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ χαμογέλασε.

— Γιατὶ εἶσαι καλύτερος ἀπ' αὐτούς! τοῦ εἶπε μαλακά. Μ' ἀρέσει ἡ περηφάνεια σου κι' ἡ ἀνεξαρτησία σου... Ὅλοι οἱ ἄντρες ποὺ γνώρισα μέχρι σήμερα, ἦταν δεμένοι μὲ τὰ χωράφια τους, μὲ τὰ κοπάδια τους, μὲ τὶς περιουσίες τους. Ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἐλεύθερος σὰν τὸν ἄνεμο! Τίποτα δὲ σὲ κρατάει πουθενά. Ἡ ζωή σου εἶναι ἐντελῶς δική σου καὶ μπορεῖς νὰ τὴ διαθέσης ὅπως θέλεις... Πάντα ἀνειρευόμουνα νὰ συναντήσω κάποιον σὰν ἐσένα!

— Εἶσαι ὁμορφη!... μουρμούρισε ὁ ληστής. Ὡς τώρα, τίποτα δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τραβήξη τὴ ματιά μου περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτό. Μὰ ἐσένα θάθελα νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς, μέρες καὶ νύχτες ἀτέλειωτες!

Ὁ πόθος φούσκωνε σὰν κῦμα τὸ φαρδύ του στῆθος.

Ἁπλωσε τὰ χέρια του, ἀγκάλιασε τὴ Μανουέλα καὶ τὴν τράβηξε πάνω του. Τὰ χείλια του, καυτὰ καὶ βίαια, βρῆκαν τὰ δικά της... Ὁ κόσμος ἔσβυσε γύρω τους...

Ὅταν συνῆλθαν ἀπ' τὸ ἐρωτικό τους μεθύσι, ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτη. Ἦταν ξαπλωμένοι στὸ χορτάρι, σφιχταγκαλιασμένοι, χωρὶς νὰ μιλᾶνε, γιατὶ τὰ λόγια ἦταν φτωχὰ μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ νοιώθανε...

— Μανουέλα, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Χοσέ, ἀκόμα κι' ἂν ἀναποδογυρίσω ὁλόκληρη τὴ γῆ, δὲν πρόκειται νὰ βρῶ ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ σένα. Εἶσαι ἡ μοῖρα μου, Μανουέλα, μὲ μάγεψες!

»Ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ. Ἔλα μαζί μου λ-ζήσουμε στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν. Εἶσαι σκληραγωγημένη σὰν κι' ἐμένα, δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀνέσεις... Ἔλα, ἀγαπημένη μου!

Ἡ κοπέλλα χάϊδεψε τρυφερὰ τὸ μελαχροινὸ κεφάλι του.

— Μοῦμαθες τὸν ἔρωτα καὶ δὲ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, τοῦ εἶπε γλυκά. Χωρὶς ἐσένα, οἱ μέρες κι' οἱ νύχτες μου δὲ θἄχουν κανένα σκοπό. Εἶσαι ἡ εὐτυχία μου.... Μὰ δὲ θἄρθω μαζί σου!

»Σ' ἀγάπησα γιατὶ εἶσαι ἐλεύθερος σὰν τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο. Ἡ ἀγάπη ὅμως τῆς γυναίκας δένει περισσότερο κι' ἀπ' τὴ γῆ κι' ἀπ' τὸ χρυσάφι. Πατῶντας στὸ λημέρι σου, θὰ πατοῦσα πάνω στὴν ἀνεξαρτησία σου, θὰ κατάστρεφα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια αὐτὸ ποὺ ἀγάπησα πιὸ πολὺ σὲ σένα! Καὶ τότε ἐγὼ θἄπαυα νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ σὺ θὰ μὲ μισοῦσες!

Ὁ Χοσὲ πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἀλλὰ κατάλαβε πόσο δίκιο εἶχε ἡ Μανουέλα, καὶ σώπασε.

Τὴ φίλησε γιὰ τελευταία φορά, κι' ἔφυγε μὲ τ' ἄλογό του...

Πεσμένη στὴν ἀκρογιαλιά, ἡ Μανουέλα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, γιὰ τὴν κομματιασμένη της καρδιά...

Α. ΣΑΛΚ

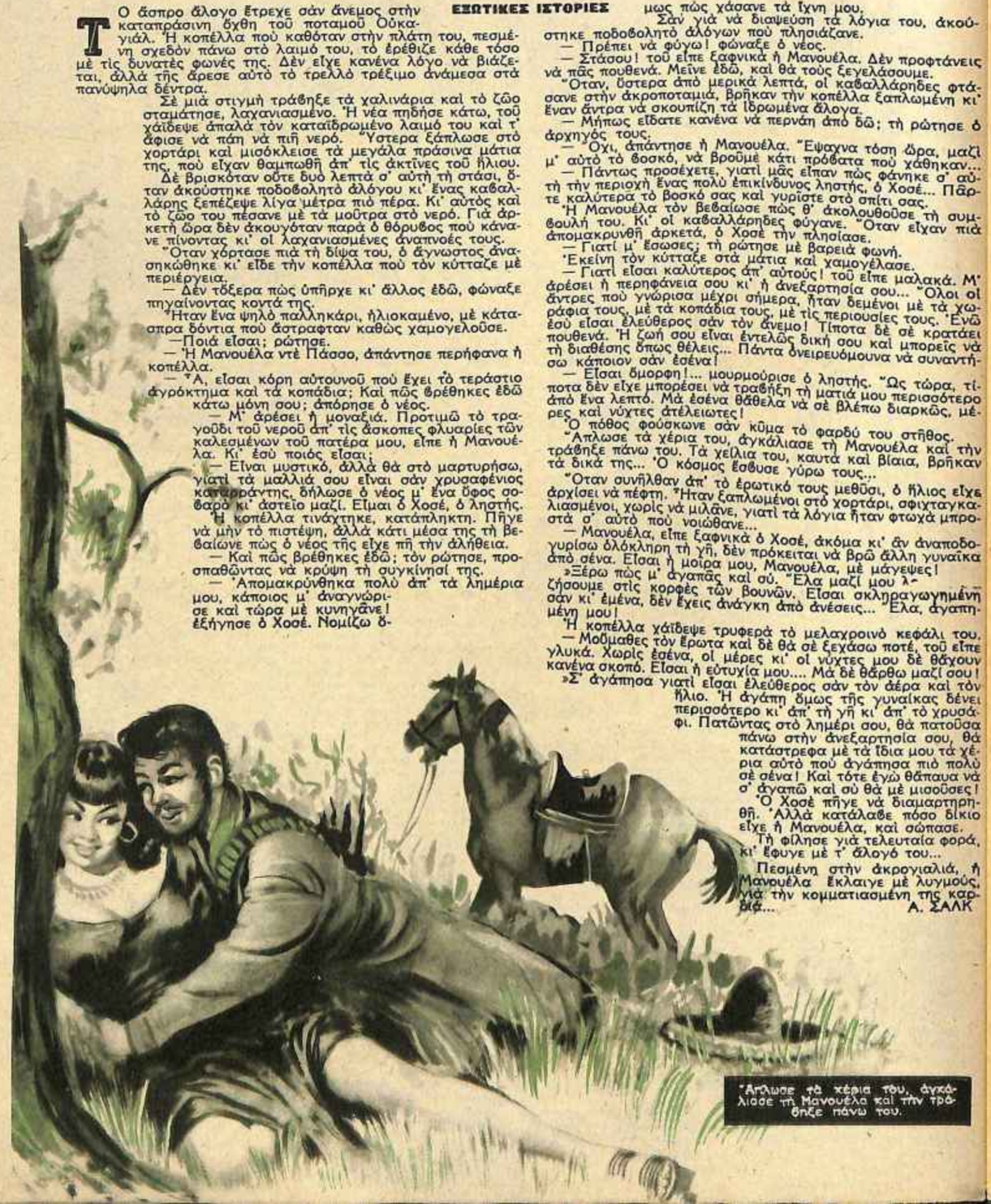

Ἄπλωσε τὰ χέρια του, ἀγκάλιασε τὴ Μανουέλα καὶ τὴν τράβηξε πάνω του.

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕ'Υ' ΚΗΝ

"Εἶμαι ΤΡΕΛΛΟΣ!"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἀφοῦ ὁ πυγμαχος Μπαρνεϋ Μάντελ δοξάστηκε στὸ ρίνγκ, κέρδισε πολλὰ λεφτὰ καὶ παντρεύτηκε τὴν ὁμορφη Γκέϊλ κόρη τοῦ πλούσιου δικαστῆ Ἐμπλιγγ, ὀρχισε νὰ παβαίνη παρασπθήσεις. Ἕνας ψυχίατρος, φίλος τοῦ πεθεροῦ του, τὸν βεβαίωσε τότε πὼς χρειαζότανε ψυχιατρικὴ θεραπεία. Καὶ πραγματικά, μπῆκε μὲ τὴ θέλησί του σ' ἕνα φρενοκομεῖο, ἀπ' ὅπου βγῆκε μετὰ 2 χρόνια. Πηγαίνει τότε στὸ Σικάγο, ὅπου ὑπολογίζει νὰ συναντήση τὴ γυναίκα του, ἀλλὰ δὲν τὴ βρίσκει. Ἀπογοητευμένος καὶ πικραμένος ζητάει παρηγοριὰ στὴ συντροφιὰ ἄλλων γυναικῶν, καμμιὰ τους ὅμως δὲν τὸν τραδάει. Κάποιο γυρίζει στὴν κάμαρά του, τοῦ ἐπιτίθεται στὰ σκοτεινὰ ἕνας ἄγνωστος, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ τοῦ παίρνει τὸ πορτοφόλι του μ' ὅλα τὰ λεφτά του. Ὕστερα, μπαίνοντας στὸ λουτρό του, βρίσκει δολοφονημένη μιὰ ξανθειά, μὲ τὴν ὁποία ἔκανε προηγουμένως συντροφιά. Ὑποπτεύεται τότε πὼς τὴ σκότωσε αὐτός, σὲ μιὰ κρίσι τρέλλας του, καὶ εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Καρλτον, ποὺ ἀναλαμβάνει τὴν ὑπόθεσι, εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Μάντελ ,ἐνῶ ὁ ἴδιος ὀρκίζεται ὅτι δὲ θυμᾶται τίποτα. Τὸν προφυλακίζουν λοιπόν. Οἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅλες ἐναντίον του, κι' ὁ παλιὸς φίλος του ὁημοσιογράφος Τζὸς Μέρσερ κρατάει μιὰ ἀνεξήγητη ἐχθρικὴ στάσι ἀπέναντί του. Ὡστόσο, ἕνας κάποιος Κοῦρτις ἐπιτυγχάνει τὴν ἀποφυλάκισί του, πληρώνοντας ἕνα ποσὸν γιὰ ἐγγύησι. Τὸν παίρνει στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι εἶναι ἐφοριακὸς κι' ὅτι τὸν ἀναζητοῦσε ἀπὸ καιρό, γιατὶ εἶναι ὁ κληρονόμος ἑνὸς θείου του, Παλωϊοῦ καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς ποὺ πέθανε στὴ Βραζιλία. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπαίνει κάποιος στὸ γραφεῖο, σβύνει τὸ -φῶς γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦνε, πυροβολεῖ τὸ Μάντελ, ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὸν σκοτώνει τὸν Κοῦρτις. Τώρα ἡ θέσι τοῦ Μάντελ γίνεται ἀκόμα πιὸ κρίσιμη. Εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ κατηγορηθοῦν αὐτὸν γιὰ τὸ φόνο τοῦ Κούρτις. Πρὶν εἰδοποιηθῆ ὡστόσο ἡ ἀστυνομία, ἐπισκέπτεται τὴ χήρα μητέρα του, ποὺ ἔχει νὰ τὴν δῆ δυὸ χρόνια. Βρίσκει ἐκεῖ τὴ Ρόζμαρι, ποὺ τοῦ δίνει νὰ καταλάβη πὼς τὸν ἀγαπάει κρυφὰ καὶ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τρελλός, παρ' ὅλες τὶς ἀντίθετες ἐνδείξεις. Πηγαίνει ἔπειτα στὸ διπλανὸ σπίτι τῆς Ρόζμαρι, ὅπου ὁ ἀδελφός της, ὁ ἀστυνομικὸς Πατ Ντόυλ, ἄλλοτε στενὸς φίλος του τὸν δέχεται μὲ περιφρόνησι καὶ τοῦ μιλάει προσβλητικώτατα. Ὁ Μάντελ προσπαθεῖ νὰ μάθη τὸ λόγο αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς του. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ τότε ὅτι ὅλοι οἱ παλιοὶ φίλοι του τὸν περιφρονοῦν γιατὶ ἄφησε τόσον καιρὸ τὴ μητέρα του νὰ πεινάση. Ὁ Μάντελ ἀπορεῖ, γιατί, πρὶν μπῆ στὸ μιχιατρεῖο, εἶχε παραδώσει 37.000 δολλάρια στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ στέλνη ταχτικὰ λεφτὰ στὴ μητέρα του. Ἐπιφυλάσσεται λοιπὸν νὰ τὴ ρωτήση πῶς δὲν τῆς ἔστειλε καθόλου. Ὅταν ὅμως τὴ συναντάει ἐπιτέλους, στὸ ξενοδοχεῖο της, ξεχνάει προσωρινὰ στὴν ἀγκαλιά της κάθε ἄλλη σκέψι. Στὸ μεταξὺ φτάνει κι' ὁ πατέρας της καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐπιρροή του, προσπαθῶντας νὰ βγάλη τὸ Μάντελ ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι του. Ὕστερα τὸν βάζει νὰ τοῦ ὁπσχεθῆ πὼς δὲ θὰ ξαναπαίξη μπόξ καὶ πὼς θὰ προσπαθήση νὰ βρῆ καμμιὰ ἄλλη δουλειά. Ἡ Γκέϊλ κι' ὁ Μάντελ φεύγουν ἀπ' τὸ Σικάγο, γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ἐμπλιγγ, μὲ τ' αὐτοκίνητο τοῦ δικαστῆ ποὺ τὸ ὁδηγεῖ ὁ σωφέρ του Ἄντρε.

4ον

Ἡ Γκέϊλ δάγκασε τὸ κάτω χεῖλι της, κυττάζοντας κι' αὐτὴ μέσα ἀπ' τὸ κρύσταλλο.

—Ποῦ ξέρεις καμμιὰ φορά;... εἶπε.

Τὸ κορμί της ἦταν σφιχτὸ κι' εὐλύγιστο, κάτω ἀπ' τὸ μεταξὶ ποὺ τὸ σκέπαζε. Εἶχε ἕνα γλυκὸ ἄρωμα... Τί ὅμορφα ποὺ ἦταν νὰ βρίσκεται πάλι στὴν ἀγκαλιά της, μὲ τὰ χέρια της νὰ τοῦ χαϊδεύουνε τὰ μάγουλα!

Εἶχε νὰ κοιμηθῆ ἀπὸ πολλὲς ὧρες ὁ Μάντελ... ἀπ' τὴν τελευταία νύχτα ποὺ εἶχε περάσει στὸ ψυχιατρεῖο. Καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη ἀκόμα, δὲν εἶχε κοιμηθῆ πολύ, γιατὶ περίμενε ἀνυπόμονα νὰ ξημερώση.

Οἱ συγκινήσεις τὸν εἶχαν τσακίσει: Τὸν κατηγόρησαν γιὰ δολοφονία, τὸν πυροβόλησανε, τοῦ σπάσανε τὸ κεφάλι...

Τοὔμενε τώρα νὰ κάνη μιὰ ἐρώτησι στὴ Γκέϊλ: νὰ τὴ ρωτήση τί εἶχαν γίνει τὰ λεφτά, οἱ 37 χιλιάδες δολλάρια ποὺ τῆς εἶχε δώσει γιὰ τὴ μητέρα του.

Ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ τῆς μιλήση γι' αὐτά, μὰ ἄλλαξε ἰδέα. Δὲν ἤθελε νὰ καταστρέψη τὴν ἁρμονία αὐτῆς τῆς στιγμῆς.

Δὶν ἦταν ἄλλωστε ἐπεῖγον τὸ πρᾶγμα. Σίγουρα, θὰ εἶχε μιὰ βάσιμη δικαιολογία ἡ Γκέϊλ... Ἴσως νὰ τὄχε ξεχάσει. Γιὰ μιὰ γυναῖκα τόσο πλούσια, ποὺ φοράει γοῦνες βιζὸν τῶν 10 χιλιάδων δολλαρίων, 75 δολλάρια τὴ βδομάδα εἶναι λιγώτερα κι' ἀπ' τὸ χαρτζηλίκι της...

Θὰ ἀπελπιζότανε τώρα, ὅταν τῆς τὸ θύμιζε. Θἄκλαιγε. Κι' ὁ Μάντελ δὲν ἤθελε νὰ τὴν κάνη νὰ κλάψη.

Τὰ λεφτὰ ἦταν δευτερεῦον ζήτημα. Θἄχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸ κανονίση.

Ἡ Γκέϊλ ἐξακολούθησε νὰ τοῦ χαϊδεύη τὰ μάγουλα.

— Μ' ἀγαπᾶς; τοῦ μουρμούρισε.

—"Οσο δὲ φαντάζεσαι!

Εἶχε λείψει τώρα σχεδὸν ὅλος ὁ ἐκνευρισμός του. Τί ὡραῖο ποὺ ἦταν ν' ἀγαπᾶη κι' ἐκείνη!...

"Ἐχωσε τὸ πρόσωπό του ἀκόμα πιὸ βαθειὰ στὸ ἁπαλὸ βέρμα της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα... Ἔτσι τὸν ἤπρε ὁ ὕπνος.

"Οταν ξύπνησε, τ' αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δρόμο τοῦ Γκρὴν Μπέϋ.

— Ξέχασέ τον. Εἶσαι ὁμορφη, ὁμορφη! φώναζε ὁ παπαγάλος.

Ὁ Μάντελ ἀνακάθισε καὶ τὸν ἀγριοκύτταξε. Ἡ Γκέϊλ στενοχωρήθηκε.

— Προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ σωπάση. Μπάρνεϋ; σὲ βεβαιώ, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μάντελ ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Ὕστερο πῆρε κι' αὐτὸς ἕνα.

— Μήπως σὲ μάλωσα; τῆς εἶπε τρυφερά.

—Ὄχι, ἀγάπη μου... Πές μου, εἶσαι καλλίτερα τώρα;

— Ναί, πολὺ καλλίτερα... Θὰ κοιμηθῆκα τὸ λιγώτερο μιὰ ὥρα...

Ἔβγαλε τὸ τσιγάρο ἀπ' τὰ χεῖλια της γιὰ νὰ τὴ φιλήση.

Ἐκείνη γέλασε. Τὸ τσιγάρο ἔτρεμε, ρίχνοντας στάχτες πάνω στὸ φόρεμά της.

— Προσέχτε, παιδιά! Ἀστυνομία! φώναξε ὁ παπαγάλος.

— Πῶς αἰσθάνεσαι; ρώτησε ὁ Μάντελ.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔτριψε τὴ γάμπα της.

— Ἔχει πιαστῆ τὸ πόδι μου, παραπονέθηκε.

Ὁ Μάντελ τὴ βοήθησε στὸ μασάζ.

— Σιγά! Σιγά, ἀγάπη μου! Πονάω!... τοῦ εἶπε.

*

Τὸ σπίτι τῶν Ἐμπλιγγ ἦταν χτισμένο μὲ γκρίζο πέτρο, ἀπομέρα ἀπ' τὸ δρόμο, στὴ μέση ἑνὸς καλοσχεδιασμένου κήπου.

Θάταν εὐχάριστο πράγμα νἄχη κανεὶς περιουσία — σκέφτηκε ὁ Μάντελ. Μιὰ περιουσία γερή, σὰν τοῦ Ἐμπλιγγ. Μιὰ περιουσία ποὺ ἔπαιρνε ἀξία κάθε χρόνο, μεγαλώνοντας μὲ τοὺς τόκους της...

Ὁ Ἄντρε φρενάρισε μπροστὰ στὴ μεγάλη εἴσοδο, κάτεβηκε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἐδῶ εἶχε χιονίσει λίγο. Ὁ Μάντελ βοήθησε εὐγενικὰ τὴ Γκέϊλ νὰ κατεβῆ. Πῆρε ὕστερα τὸ κλουβὶ μὲ τὸ πουλί. Ὁ παπαγάλος κούνησε τὸ κεφάλι του κι ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ φωνή.

— Σκασμός! μουρμούρισε ὁ Μάντελ.

Ἄφησε τὸν Ἄντρε νὰ φροντίση γιὰ τὶς ἀποσκευὲς τῆς Γκέϊλ, τὴν ἀκολούθησε στὸ πετρινο περβολάκαλο καὶ περίμενε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Τὸ σπίτι ἦταν ζεστό, εἶχε ὅμως τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀκατοίκητου.

Ἡ Γκέϊλ πέρασε τὸ χέρι της πάνω ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο δίσκο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα, κι' ἔσκασε ὕστερα στὸν Μάντελ τὰ σκονισμένα δάχτυλά της.

— Νὰ τί γίνεται ὅταν λείπω ἐγώ, εἶπε. Ὁ πατέρας μου περνάει τὸν καιρό του στὸ Ἄγκιλ Ρίδερ ἢ στὴ λίμνη του. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐδῶ... Ὅσοι ὑπηρέτες δὲν ἔχουμε ἐδῶ. Θὰ περιορίσουμε σὲ μιὰ μαγίρισσα καὶ σὲ μιὰ καμαριέρα, ὥσπου νὰ ξαναπραγματοποιήσω τὸ νοικοκυριό μας.

— Θἄμαστε πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Μάντελ.

Στράφηκε, ἀκουγοντας ἕνα θόρυβο πίσω του. Ὁ Ἄντρε στεκόταν στὸ κατώφλι, μὲ μιὰ δαλίτσα τῆς Γκέϊλ στὸ κάθε χέρι κι' ἄλλη μιὰ κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

— Ἐπιτρέπετε, κύριε; εἶπε.

Ὁ Μάντελ παραμέρισε, γιὰ νὰ τὸν ἀφήση νὰ περάση.

— Μὰ βέβαια, ἀπάντησε. Ἐλᾶτε μέσα!

Ὁ Ἄντρε ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, ἀπαλλάγοντας τὸν μὲ τὸ πόδι του, κι' ἀνέβηκε τὴ μεγάλη σκάλα, ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὀφειλαί

Περιπατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς μετὰ ποζὸς βεβαίως
κι' ἔχων σαγήνην, ὡς εἰκός, ἀειποτ' Καζανάκεως
ἠρώνων πρὸς ἀνεύρεσιν ἐστρουμβόνλης Διός
κι' ἀφ' ὑψηλοῦ ἠμβάκιζεν καὶ ἀδουνάλοεμβός.
"Οτε ἰδὼν νεαρὸν κουμψὴν καὶ λαμπρὸν λίαν
κι' εὐελπιστῶν εἰς εὔκολον καὶ ἡλογεμωδῆ λείαν
ταχέως τὴν ἐπλευσίσεν —εἰς ταῦτα ὦν ἀτσὶς—
κι' ἐντὸς ὀλίγου γέγονα εἰς ταύτην... κολλέταις.
—"Ω Μίς, τῆς εἶπον ἐν ἀγάπῃ, ποδς τί γὰ συζητῶμεν;
Ἐλθὲ μετὰ ἐξαστὸς κι' ἐνθέρμως ν' ἀσπασθῶμεν!
Πλὴν αὐτὴ μὲ ἠτένισεν κατάμαυρος ὀργῆς
κι' ἀνέκραξεν βαρβαρικῶς: «Βρὲ ἄντε νὰ πνιγῆς!»
Κατόπιν τούτου γελοῦθεις, ποδς δὲ θὰ εἶπεῖς καιρίως;
—Εἶμι ὁ Παρατατικὸς! τῆς εἶπον στεντορείως.
Εἶμι ὁ γόης ὁ γνωστὸς ὁ ἀλφάτερα τὰ φύλλα...
Κι' ἐκείνη μοι ἀπήντησεν: «Καὶ εἶχη μὴ σπασοῦλα!»
—"Ω ἄφρων Μίς! ἐξόπισθεν ἀφαλῶν ἐν
(τῆς Λύσσης
ὀφείλετε ὑπακοὴν καὶ σεβασμὸν ἐπίσης,
καθ' ὃ τυγχάνω Δὸν Ζουὰν καὶ ὠφείλης
(τῶν ἐρώτων
πρὸς δὲ ἡ γαητεία μου ἔχει τοιαῦτ' κράν-
(τον!
"Οθεν χρωστᾶτε πάμπολλα πρὸς ἐμαυτόν...
(ὦ Μίς
καὶ δέον νὰ πληρώσητε ἐν διαθέσει πρώτῃ.
Ὁπότε ἡ Μίς προσβάλλουσα τὴν γελοῖ-
(αν μου
ἀνέκραξεν χυδαϊστί: «Ὅρσε μὴ στά...
(χρωστάω!»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ Μάντελ ἄφησε τὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου πάνω στὸ τραπέζι καὶ κύτταξε τὴ Γκέιλ ποὺ ἄνοιγε ἕνα σωρὸ φακέλλους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μέσα λογαριασμοὺς μεγάλων καταστημάτων... Ὁ Μάντελ διάβασε τὰ ὀνόματά τους, κι' ἔνοιωσε περηφάνεια στὴ σκέψι πῶς ἡ Γκέιλ ξόδευε τόσα λεφτὰ κάθε μήνα γιὰ τὸ ντύσιμό της.

Ἡ Γκέιλ ξανάβαλε στὴ θέσι τους τοὺς φακέλλους.

— Ὅλο λογαριασμοί... εἶπε. Λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ γύρισες στὸ σπίτι, Μπάρνεϋ;

— Ἐσὺ τί λές;

Ἡ Γκέιλ σφίχτηκε πάνω του.

— Ἔτσι νομίζω! εἶπε.

Ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως, τὴ στιγμὴ ποὺ ξαναπαρουσιάστηκε ὁ Ἀντρὲ στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ὁ σωφὲρ κατέβηκε, μὲ τὸ κασελέτο του στὸ χέρι.

— Οἱ βαλίτσες σας εἶναι στὸ δωμάτιό σας, κυρία, εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, Ἀντρέ, ἀπάντησε ἡ Γκέιλ.

Ὁ σωφὲρ πῆγε ὡς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ στράφηκε καὶ εἶπε :

— Θὰ γυρίσω πρὶν ἀπὸ τὶς 5, μὲ τὸν κ. Ἔμπλινγκ. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ φέρη μαζί του μιὰ μαγείρισσα καὶ μιὰ καμαριέρα. Ὡς τότε, θὰ μείνετε ἀναγκαστικὰ δίχως ὑπηρεσία... Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω σὲ τίποτα, πρὶν φύγω;

— Ὄχι, Ἀντρέ. Εὐχαριστῶ... ἀπάντησε ἡ Γκέιλ κουνώντας το κεφάλι της.

Ἔβγαλε τὸ μαντώ της καὶ τ' ἄφισε ἀδιάφορα πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο της.

— Πίνουμε ἕνα ποτῆρι; πρότεινε.

— Δὲ λέω ὄχι! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Μάντελ.

Ἡ Γκέιλ πῆγε νὰ φέρη μιὰ καράφα ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της. Περιμέναντάς την, ὁ Μάντελ ἔνοιωθε νὰ ξαναγυρίζη κάποιος ἡ κακοδιαθεσία του.

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο τὸν ἀνησύχου σε, ὅπως πάντα. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰν παράταιρο ἐκεῖ μέσα... Τί δουλειὰ εἶχε ἕνας κοινὸς μπαξὲρ σ' ἕνα τέτοιο ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον;...

Ἄναψε ἕνα δεύτερο τσιγάρο μὲ τὸ ἀποτσίγαρο τοῦ προηγουμένου καὶ τράβηξε μιὰ ρουφηξιά.

Τί θὰ γινόταν, ἂν ἔκανε παιδὶ ἡ Γκέιλ; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀναθρέψη;

Οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν συστήσει νὰ μὴν ξαναπιάσουν τὴ συζήτηση. Τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ στὴ Γκέιλ καὶ στὸν Ἔμπλινγκ. Ὁ πλούσιος πεθερός του τοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴ νοιάζεται γιὰ τὸ χρηματικὸ ζήτημα:

— «Αὐτὰ ποὺ ἔχω ἀρκοῦνε γιὰ ὅλους, ὥσπου νὰ βρῆτε καμμιὰ καλὴ δουλειά, διαφορετικῆς φύσεως» τοῦ εἶχε πῆ.

Ναί, μὰ τί ὅλλη δουλειὰ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη;

Ψαχούλεψε τὰ λίγα φιλὰ ποὺ τοῦ μένανε στὴν τσέπη του. Εἶχε ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του... μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως πὼς θὰ πέθαινε σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἡ Γκέιλ ξαναγύρισε, φέρνοντας δυὸ μεγάλα ποτήρια γεμάτα οὐίσκυ.

— Γιατὶ εἶσαι ἔτσι κατσουφιασμένος, ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε.

Ὁ Μάντελ πῆρε τὸ ἕνα ποτῆρι.

— Σκεπτόμουνα... εἶπε.

— Στὴν ὑγειά μας! φώναξε ἡ Γκέιλ.

Ἄδειασαν καὶ οἱ δυὸ τὰ ποτήρια τους καὶ τ' ἄφισαν πάνω στὸν ἀσημένιο δίσκο.

— Θυμᾶσαι τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ μὲ κλείσανε στὸ φρενοκομεῖο; εἶπε ὁ Μάντελ.

Ἡ Γκέιλ ἔκανε ἕνα μορφασμό.

— Τί μοῦ τὰ θυμίζεις τώρα, αὐτά;...

Ἔπιασε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια της καὶ τοῦ ὥσπε ἕνα φιλὶ στὰ χείλη. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Μ' ἀγαπᾶς; τοῦ μουρμούρισε.

— Τὸ ξέρεις!

— Κι' εἶσαι εὐτυχισμένος ποὺ ξαναβρεθήκαμε;

Ὁ Μάντελ τὴ φίλησε στὰ μαλλιά.

— Τελειώσανε πιὰ αὐτὲς οἱ ἱστορίες τοῦ μπόϊ... πρόσθεσε ἐκεῖνη.

— Ναί, μὰ τώρα τί θὰ κάνω;

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς! Δὲ φτάνει, αὐτό;

— Πῶς! Μὰ δὲ μποροῦμε νὰ εἴμαστε διαρκῶς ἀγκαλιασμένοι.

— Ἂς δοκιμάσουμε ὡστόσο... Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶχα δυὸ χρόνια νὰ σὲ δῶ!...

Ὁ Μάντελ τὴν ἔσφιξε ἀκόμα πιὸ δυνατά.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς... Γιὰ κεῖνο τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ σοῦ μιλάω...

— Ποιὸ ἄλλο ζήτημα;

— Τὰ λιφτὰ ποὺ εἶχα ἀποσύρει ἀπ' τὴν Τράπεζα. Τὶς 37 χιλιάδες δολλάρια ποὺ σοῦ εἶχα δώσει καὶ σ' εἶχα παρακαλέσει νὰ στέλνης 75 δολλάρια κάθε βδομάδα στὴ μητέρα μου... Μοῦ τὸ εἶχες ὑποσχεθῆ...

Ἡ Γκέιλ τοῦ χάϊδεψε τὸ μπράτσο.

— Τί γεροῦς μοῦς ποὺ Ἐχεις, Μπάρνεϋ! Εἶσαι ἄντρας σωστός!

— Μὰ θὰ μ' ἀκούσης;... διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος.

— Πῶς, πῶς, σ' ἀκούω.

— Μοῦ εἶχες πῆ... μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ...

Τὰ χείλη της τοῦ κλείσανε τὸ στόμα. Δὲν πρόσειχε καθόλου τί τῆς ἔλεγε. Εἶχε ἄλλα πράγματα στὸ μυαλό της...

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του καὶ τοῦ φιλιόρισε βραχνά:

— Ἔλα! Εἴμαστε μόνοι!...

— Τὸ ξέρω, ἀλλά...

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ;

— Μά, ναί, βέβαια! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάντελ.

Τὸ αἷμα χτυποῦσε στὰ μελίγγια του. Ἀνταπόδωσε στὴ Γκέιλ τὸ φιλί της, μὲ τὴν ἴδια φλόγα. Κι' ὕστερα ξέχασε κάθε τι ἄλλο ἀπ' τὸν ἔρωτά τους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας ἔκαμε τὸν Μάντελ νὰ συνέλθη ἀπ' τὴν ἔκστασί του.

— Ποιὸς νάναι, ἄραγε; γκρίνιασε.

Ἡ Γκέιλ πετάχτηκε πάνω καὶ διώρθωσε γρήγορα-γρήγορα τὸ ντύσιμό της.

Ὁ Μάντελ τὴν ἄφησε πρῶτα ν' ἀνεβῆ τὴ σκάλα κι' ὕστερα πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Εἶδε ἀπ' ἔξω ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου. Στὸ κατῶφλι περίμεναν ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον κι' ὁ ἀστυνόμος Ρόζ, μὲ τὸ γιακᾶ τους ἀνασηκωμένο γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπ' τὸν παγωμένο ἄνεμο ποὺ φυσοῦσε ἀπ' τὴ λίμνη.

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ μποῦμε; ρώτησε ὁ Ρόζ.

— Καὶ βέβαια θὰ μᾶς ἐπιτρέψη! τὸν ἔκοψε ὁ Κάρλτον.

Προχώρησε πρῶτος μέσα στὸ σπίτι καὶ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ ὑπέροχο χώλλ.

— Μπράβο, Μπάρνεϋ! εἶπε. Παντρευτήκατε... Ἕνα θαυμάσιο σπίτι!

Ὁ παπαγάλος, μέσα στὸ κλουβί του, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Προσέχτε, παιδιά! Ἡ ἀστυνομία! Μὴ λέτε τ' ἀληθινά σας ὀνόματα!

Ὁ ἀστυνόμος Ρὸζ εἶχε πάντα τὸ στερεότυπο καὶ φιλοφρονητικὸ χαμόγελό του.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς διακόψαμε... εἶπε, ξανακλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ Μάντελ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζεται.

— Ὄχι, ὄχι! τοῦ ἀπάντησε.

— Σκουπίστε τότε τὰ κραγιόνια ποὺ Ἐχετε στὰ χείλια σας καὶ διορθῶστε τὴ γραβάτα σας, τοῦ σύστησε ὁ Κάρλτον. Ἂν σᾶς δῶ κανεὶς ἔτσι, μπορεῖ νὰ σᾶς παρεξηγήση...

Προχώρησε πρὸς τὸ καλοριφὲρ τοῦ λίβινγκ-ρούμ, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἀνασήκωσε τὸ παλτό του γιὰ νὰ ζεσταθῆ καλά.

— Περίφημο σπίτι, μὰ τὴν πίστι μου! ξαναεῖπε.

— Τί θέλετε λοιπόν; τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Μάντελ.

— Νὰ μιὰ λογικὴ ἐρώτησι, εἶπε ὁ Ρόζ.

— Τί λέτε, Ἐρχεστε μαζί μας ὡς τὸ Σικάγο, Μπάρνεϋ; πρότεινε ὁ Κάρλτον.

— Ἔχετε ἔνταλμα συλλήψεως;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναστέναξε.

— Ὄχι, ὡμολόγησε. Κι' ἂν εἴχαμε ἄλλωστε, δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μεταχειριστοῦμε ἐδῶ, γιατὶ βρισκόμαστε σὲ ἄλλη πολιτεία.

— Γιατὶ νὰ τοῦ τὸ πῆτε, αὐτό; τὸν μάλωσε ὁ Ρόζ. Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πολυλογαριάζουμε κάτι τέτοιες διατυπώσεις, ὅταν πρόκειται νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας!

— Ἔτσι λέτε; πρόφερε σαρκαστικὰ ὁ Μάντελ. Μὲ κάνετε νὰ γελάω!... Μήπως ἀνακλήθηκε ἡ ἀποφυλάκισί μου μὲ ἐγγύησι;

— Ὄχι, δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ Κάρλτον.

— Φύγετε λοιπὸν ἀπὸ δῶ!

Ὁ ἀστυνόμος Ρὸζ κάθησε στὸ μπράτσο μιᾶς πολυθρόνας.

— Τί ἀφιλόξενος ποὺ εἴσαστε, Μπάρνεϋ! παρατήρησε.

— Τέτοιος εἶμαι. Δὲ μπορῶ ν' ἀλλάξω...

— Κι' ἐμεῖς ποὺ κάναμε τόσο δρόμο, γιὰ νὰρθοῦμε νὰ σᾶς δοῦμε... μ' αὐτὸ τὸ διασολεμένο κρύο!...

Ὁ Ρὸζ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ πρόσφερε στὸ Μάντελ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ἐκεῖνος ξερά. Καπνίζω μόνο ἀπ' τὰ δικά μου.

Ὁ Ρὸζ ἔβαλε στὸ στόμα του ἕνα τσιγάρο καὶ ξαναφύλαξε τὸ πακέτο στὴν τσέπη του. Ἔπειτα μεταχειρίστηκε ἕνα πολυτελὴ ἀναπτῆρα ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι.

— Δίκιο Ἐχει ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον, εἶπε ὕστερα στέλνοντας τὸν καπνὸ πρὸς τὸ ταβάνι. Παντρευτήκατε ἕνα σπίτι πρώτης γραμμῆς, Μπάρνεϋ, καὶ μιὰ οἰκογένεια περίφημη! Δὲ φαντάζεστε πόσες γνωριμίες Ἐχει ὁ πεθερός σας στὸ Σικάγο!...

— Τί θέλετε τώρα; Γιατὶ ἤρθατε ἐδῶ; ρώτησε ψυχρὰ ὁ Μάντελ.

Ὁ Κάρλτον ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πορτοφόλι.

— Εἶναι δικό σας, Μπάρνεϋ; ρώτησε.

— Αὐτὸ τὸ ξέρετε...

— Τ' ἀναγνωρίζετε;

— Τὸ εἶχα ἤδη ἀναγνωρίσει, στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Κάρλτον μέτρησε τὰ χαρτονομίσματα ποὺ ὑπῆρχαν μέσα στὸ πορτοφόλι.

— Ἑξακόσια δολλάρια, εἶπε. Μπόλικα λεφτά! Γιὰ σκεφθῆτε πόσες φιλενάδες μπορεῖ ν' ἀποκτήση κανεὶς μὲ ἑξακόσια δολλάρια!

Ξαναφύλαξε στὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι καὶ πρόσθεσε εἰρωνικά:

— Μά, φυσικά, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἐκείνους ποὺ θέλουνε μονάχα γυναῖκες μὲ γοῦνες βιζόν! Μὰ γιὰ πέστε μου, Μπάρνεϋ, τί διαφορὰ τοὺς βρίσκετε;..

— Κάθαρμα! ξέσπασε ὁ Μάντελ.

Καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ σαγόνι. Ἐκεῖνος ὅμως ἔσκυψε ἀπότομα, τὴν ἀπόφυγε καὶ συγχρόνως ἀκούμπησε τὴν παλάμη του στὸν ἀγκῶνα τοῦ Μάντελ.

Μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει, ὁ Μάντελ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, παραπαύρθηκε ἀπ' τὸ βάρος του κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι.

Ὁ Ρὸζ κούνησε τὸ κεφάλι του θλιμμένα.

— Δὲν εἴσαστε πιὰ καθόλου στὴ φόρμα σας, Μάντελ, παρατήρησε. Εὐτυχῶς ποὺ παντρευτήκατε γυναῖκα μὲ πολλὰ λεφτά. Ἀλλοιῶς θ' ἀναγκαζόσαστε νὰ ξαναγυρίσετε στὸ ρίνγκ, κι' ἐκεῖ θὰ σᾶς ἔσπαζε τὰ μοῦτρα ὁ πρῶτος τυχὼν ἀρχάριος.

Ὁ Μάντελ ἔτρεμε ἀπ' τὸ κακό του. Πέφτοντας, εἶχε χτυπήσει ἄσχημα τὴ μύτη του καὶ πονοῦσε πολύ.

Ὁ Κάρλτον ἄναψε ἕνα πούρο.

— Ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ κεῖνον ποὺ σᾶς χτύπησε, στὴν κάμαρά σας...

— Ἐ, τί ἄλλο θέλετε νὰ σᾶς πῶ γι' αὐτόν;

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

— Σᾶς εἶπα πὼς δὲν τὸν εἶδα!

— Κι' ὅμως ἤσαστε πολὺ κοντά του!

— Ναί, ἀλλὰ τὸ δωμάτιο ἦταν σκοτεινὸ κι' ἐγὼ εἶχα μπῆ ἀπ' ἔξω, ἀπ' τὸ φῶς...

— Ἦταν φηλὸς ἢ κοντός;

— Στὸ μπόϊ μου περίπου.

— Ψηλὸς δηλαδή.

— Ναί.

— Τί σᾶς εἶπε;

— Μὰ σᾶς τὰ διηγήθηκα ὅλα!

— Δὲν πειράζει. Κάνετε πάλι τὸν κόπο!

— Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ γυρίσω, γιατὶ μὲ περίμενε τόση ὥρα.

— Σᾶς μίλησε μὲ τ' ὀνομά σας;

— Ναί.

— Τί ἔγινε ὕστερα;

— Μὲ διέταξε ν' ἀδειάσω τὶς τσέπες μου πάνω στὸ κρεβάτι. Κι' ὅταν τὸν ρώτησα γιὰ ποιὸ λόγο, μοῦ σύστησε νὰ μὴν κάνω τὸν παλληκαρᾶ. Θέλησα τότε νὰ τὸν χτυπήσω, ἀλλὰ μὲ πρόλαβε...

Ὁ Ρὸζ φύσησε τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του.

— Πῶς ὅμως, ἀφοῦ σᾶς χτύπησε καὶ σᾶς ληστέψε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄφισε τὸ πορτοφόλι σας κρυμμένο ἀνάμεσα στὸ σομιὲ καὶ τὸ στρῶμα τοῦ κρεβατιοῦ σας; Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσετε;

— Ὄχι.

— Σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, ἕνας ἄνθρωπος βρίσκεται μπλεγμένος στὶς πιὸ ἀπίθανες περιπέτειες! παρατήρησε ὁ Κάρλτον. Μὰ ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ Βιρτζίνια Μάρδιν. Πόσα φιλιὰ τῆς δώσατε, Μπάρνεϋ;

— Δὲν τὴ φίλησα. Δὲν τὴν ἀγγιξα καθόλου.

— Δὲν τὴν πήρατε στὴν κάμαρά σας; Καὶ δὲν τὴ σκοτώσατε ὕστερα;

— Ὄχι.

— Εἴσαστε βέβαιος;

— Βεβαιότατος.

— Πῶς εἴσαστε τώρα τόσο βέβαιος, ἐνῶ χτὲς ἀκόμα λέγατε πὼς δὲν ξέρατε τίποτα θετικό; Ἀκοῦστε τί μᾶς εἶπατε! Τάζω σημειώσει: «Πρὸς Θεόν, ἂς τελειώνουμε πιά! Πάρτε με, κλείστε με στὴ φυλακή... Ἂς ποῦμε πὼς τὴ σκότωσα ἐγώ! Δὲ θυμᾶμαι. Δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ τί ἔγινε μεζί της!»

— Ὁ Ρὸζ πῆρε τὸν ἀναπτῆρα, τὸν ἄναψε καὶ κύτταξε τὸ Μάντελ ἀνάμεσα ἀπ' τὴ φλόγα.

— Ναί, αὐτὰ εἴπατε, δήλωσε κι' ἐκεῖνος. Πῶς λοιπὸν χτὲς ἤσαστε τόσο διστακτικὸς καὶ τώρα ἔχετε τόση πεποίθησι; ὅτι δὲν τὴν πήρατε στὴν κάμαρά σας;

— Ὁ Μάντελ ἔβαλε στὴν τσέπη του, ἔβγαλε τὰ τσιγάρα του κι' ἄναψε ἕνα.

— Χτὲς ἤμουν μεθυσμένος, ἀπάντησε. Κι' ὕστερα, εἶχα κάποιο λόγο νὰ φοβᾶμαι πὼς ἤμουν ἀκόμα λίγο τρελλός, κατὶ ποὺ μποροῦσε νὰ τὴ σκοτώσω.

— Τώρα ὅμως ἔχουν ξεκαθαρίσει οἱ σκέψεις σας;

— Ναί.

— Δὲν εἴσαστε μεθυσμένος;

— Ὄχι.

— Καὶ ξέρετε πὼς δὲν εἴσαστε τρελλός;

— Μάλιστα.

— Μὰ πῶς τὸ ξέρετε;

— Τὸ ξέρω, αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Κάτι σᾶς ἔκανε προτάσεις τὸ θύμα;

— Ναί.

— Τί σᾶς εἶπε;

3 ΝΕΡΟ 1 ΡΥΖΙ
Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ ἀναλογία
"MINOT"
Uncle Ben's CONVERTED LONG GRAIN RICE
ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ
ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ
Θέλει πολὺ βράσιμο
Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τὴ διαφορὰ σὲ γεύση καὶ ἀπόδοση
Τὸ ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ φτουράει πολύ, σᾶς δίδει περισσότερα πιάτα ἀπὸ κάθε ἄλλο,
ἄρα εἶναι φθηνότερο!
ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΝΗΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
Ζητᾶτε το σὲ πακέττα ἢ χύμα μὲ πεταλάκια
"ΟΛΥΜΠΙΑ,, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 - ΤΗΛ. 532.774
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΤΗΛ. 527.896

Η αύθεντική Ουγγρική

ΣΥΝΤΑΓΗ

του

Σοΰπερ-Γκουλάς

Απολαύσετε αυτό το ορεκτικό και γευστικό φαγητό. Ιδού πώς το ετοιμάζει ο κ. ROGER LALLEMAND, βραβευθείς διά του πρώτου βραβείου της Γαλλικής Ζαχαρολαστικής: Για 6 άτομα κόβετε σε κομμάτια (σαν μεγάλα ζάρια) ένα κιλό κρέας βωδινό, όχι παχύ, τό άλατίζετε και τό πιπερώνετε με πάπρικα (κόκκινο πιπέρι Ούγγαρίας). Καβουρδίζετε τά κομμάτια τού κρέατος σε μια κατσαρόλα με 100 γραμ. λίπος. Όταν έχουν ελαφρώς καβουρδισθή προσθέτετε 2 μεγάλα κρεμμύδια ξεν6ροκομμένα, μιά σκελίδα σκόρδο λυωμένο και ένα κουταλάκι τού καφέ ντομάτα πελτέ (ή μιά μέτρια ντομάτα κομμένη σε κομμάτια). Τέλος 50 γραμ. άλεύρι. Άφίνετε νά σιγοβράσουν σε χαμηλή φωτιά έπι 5 λεπτά. Περιχύνετε με μπύρα. Βράζετε, δοκιμάζοντας άν είναι καλά άλατισμένα. Σκεπάστε και φουρνίστε έπι μάσιση ώρα περίπου. Μιρή ώρα πρίν βράση προσθέσετε μερικές πατάτες κομμένες στά τέσσαρα, πού όταν βράσουν παίρνουν την γεύση τών τριών κυρίων συστατικών: πάπρικα, ντομάτα και μπύρα.

Η μπύρα είναι το πιό πλούσιο ποτό σε βιταμίνες πού κάνουν τίς τροφές αποδοτικώτερες. Πίνετε τακτικά μπύρα. Σάς κάνει καλό.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ άπό τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ Είμαστε άδιαναγώνιστοι Η ύπηρετήσιμος θεραπεύεται ΕΣΤΗΤΙΟΥΕ MODERNE Μ^ε KASTRIOTIS ΘΕΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ & ΚΟΛΟΚΟΤΡΗ ΤΗΛ. 615 010

ΓΕΜΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Με 20 δραχμές την έβδομάδα άγοράζετε μία ύπέροχη κουζίνα ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ.

Με 10 δραχμές την έβδομάδα πλουτίζετε τή δισκοθήκη σας με όλους τούς μοντέρνους δίσκους.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ — ΨΥΓΕΙΑ — ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΕΣ — ΚΟΥΖΙΝΕΣ — ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ με πολύ μικρές δόσεις στό ΡΑΔΙΟ — ΝΕΟΝ ΠΑΠΑΛΙΟΣΣΑΣ. Πλατεία Άγίων Θεοδώρων 3.

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΑΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Οδός Δελφών 3 (πάροδος 6δού Σκουφά άπό τού άριθ. 64) τηλ. 612-515. Ώραι έπισκέψεων 11 π.μ. — 1 μ.μ. και 5 — 7 μ.μ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δέχεται: 9—1 π. μ. και 5—8 μ.μ. όδός Μετσόβου 25, 1ος όροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975

— Μού είπε πώς ήθελε πάντα νά δοκιμάση τόν έρωτα μ' ένα πρωταθλητή τού μπόξ. Καί μού πρότεινε ν' άνεβούμε μαζί στήν κάμαρά μου.

Η στάχτη έπεσε άπ' τό πούρο τού Κάρλτον πάνω στό μανίκι του. Την τίναξε με τό δάχτυλό του, με ύφος συλλογισμένο.

— Ποιός σάς σύστησε αύτή την κοπέλλα, Μπάρνεϋ; ρώτησε.

— Κανείς. Πιάσαμε τυχαίως κουβέντα, σ' ένα μπάρ.

— Καί γιά τό άρωμα έκείνο;.. Τί έχετε νά μάς πήτε;

Ο Κάρλτον σηκώθηκε ξαφνικά κι' έβγαλε τό καπέλλο του. Ο Ρόζ τόν μιμήθηκε.

Ο Μάντελ στράφηκε κι' είδε τή Γκέιλ. Είχε άλλάξει κι' είχε βάλει μιά πράσινη μεταξωτή ρόμπα τού σπιτιού, πού κολλούσε προκλητικά στό κορμί της.

— Ποιοί είναι οί κύριοι; ρώτησε τόν άντρα της.

Ο Μάντελ Έκανε τίς συστάσεις:

— Ο έπιθεωρητής Κάρλτον κι' ό άστυνόμος Ρόζ... Η κ. Μάντελ, ή γυναίκα μου.

— Τί γίνεστε; ρώτησε εύγενικά ή Γκέιλ τούς δυό άστυνομικούς.

— Είμαι καταγοητευμένος πού σάς γνώρισα! τής είπε κολακευτικά ό Κάρλτον, ένώ ό Ρόζ περιωρίστηκε νά χαιρετήση γέροντας λίγο τό κεφάλι του.

Η Γκέιλ κάθησε στό μπράτσο ένός καναπέ.

— Μού δίνεις ένα τσιγάρο, σέ παρακαλώ, Μπάρνεϋ; είπε.

Ο Μάντελ άναψε ένα τσιγάρο καί τής τό έδωσε. Η νέα γυναίκα τράβηξε νευρικά μια ρουφηξιά καπνό κι' ύστερα ρώτησε πάλι:

— Γιατί ήρθαν, Μπάρνεϋ;

— Έχουν άναλάβει τήν ύπόθεση τής δολοφονίας έκείνης τής κοπέλλας πού βρέθηκε νεκρή στό λουτρό μου.

— Α, καλά... είπε ή Γκέιλ.

Άκολούθησε μιά ένοχλητική σιωπή. Τέλος, ό Κάρλτον ξανάρχισε τίς ερωτήσεις του, άπ' τό σημείο πού τίς είχε σταματήσει:

— Τί έχετε νά μάς πήτε, Μπάρνεϋ, γιά τό άρωμα πού χρησιμοποιούσε ή νεκρή; Βρήκαμε ένα μπουκαλάκι άπ' αύτό μέσα στήν τσάντα της. Οί τεχνικοί τού έργαστηρίου μας γνωματεύσανε πώς ήταν μάλλον σπάνιο... Λένε πώς είναι τό ίδιο μέ τής κυρίας σας.

Η Γκέιλ πετάχτηκε άπ' τή θέσι της καί φώναξε:

— Μά αύτό είναι άδύνατο!

— Γιατί; τή ρώτησε ό άστυνόμος Ρόζ.

— Γιατί τό άρωμα αύτό είναι πανάκριβο καί τό φτιάνουν είδικά γιά μένα, σέ κάποιο μικρό κατάστημα τού Παρισιού. Είναι τελείως άπίθανο νά χρησιμοποιούσε τό ίδιο αύτή ή γυναίκα πού βρήκατε μέσα στό μπάνιο τού Μπάρνεϋ. Μπορεί νά μοιάζη κάπως, άλλ' άποκλείεται νάταν τό ίδιο.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον κούνησε τό κεφάλι του.

— Οί τεχνικοί μας όμως δέ συμφωνούνε μέ τή γνώμη σας, παρατήρησε. Πιστέψτε με δέ ότι ξέρουν καλά τή δουλειά τους!

— Ίσως νάκανα λάθος... είπε ό Μάντελ. Ήμουν μεθυσμένος. Σκεπτόμουνα τή Γκέιλ. Γι' αύτό ίσως μού φάνηκε πώς άναγνώρισα τό άρωμά της. Ήταν άπλώς μιά έντύπωσί μου... Κι' έπειτα, μέ τίς γροθιές πού έχω φάει στή μύτη, δέ μπορεί ποτέ νάχω καλή όσφρησι!

Η Γκέιλ κούνησε τό κεφάλι της, γιά νά δείξη πώς συμφωνούσε μαζί του. Ο άστυνόμος Ρόζ χαμογέλασε.

— Θά μάς κάμετε μιά χάρι, κυρία Μάντελ; είπε. Δέ φαντάζεστε πόσο θά μάς έξυπηρετήσετε! Ξέρω πώς θά μέ καταλάβετε. Υπάρχουν τόσοι παράγοντες σέ μιά ύπόθεσι δολοφονίας, ώστε δέν έπιτρέπεται νά παραμελήσουμε κανένα στοιχείο πού θά μπορούσε νά μάς βοηθήση στήν έρευνά μας...

— Πέστε μου τί θέλετε, διέκοψε ή Γκέιλ.

— Νά μάς δώσετε μιά μικρή ποσότητα άπ' τό άρωμά σας. Λίγες σταγόνες μονάχα, ίσα-ίσα γιά νά τό συγκρίνουμε μέ τ' άλλο.

— Ε, μήν προσπαθήτε ν' άνακατέψετε τή Γκέιλ σ' αύτή την ίστορία! διαμαρτυρήθηκε ό Μάντελ.

— Κι' άν άκόμη τό θέλαν, δέ θά μπορούσαν, είπε φυχρά ή Γκέιλ. Την ώρα πού γινότανε το έγκλημα, έγώ πετούσα μέ τ' άεροπλάνο, μεταξύ Μαϊάμι καί Σικάγου.

— Ναί, τό ξέρω, είπε χαμογελώντας ό Ρόζ.

— Πώς τό ξέρετε;

— Τό έξακρίβωσα.

Η Γκέιλ έβρεξε μέ τή γλώσσα της τά χείλια της.

— Δέ θλέπω γιά ποιό λόγο ν' άρνηθώ! είπε έπιτέλους. Μού φαίνεται άνόητο, αύτό πού μού ζητάτε, θέλω όμως νά κάνω ό,τι μπορώ γιά νά βοηθήσω τό Μπάρνεϋ νά ξεμπλέξη.

— Το καταλαβαίνω... συμφώνησε ό Ρόζ, χαμογελώντας πάντα.

Η Γκέιλ δγήκε άπ' τό δωμάτιο.

Ο Μάντελ ένοιωθε κάτι σάν πανικό, στή σκέψι πώς τά γραναζια τής δικαιοσύνης γύριζαν όλοένα κι' άπειλούσαν νά τόν λυώσουν, άν τόν άρπαζαν άνάμεσά τους...

Ήταν βέβαιος πώς ό Κάρλτον κι' ό Ρόζ δέν είχαν ταξιδέψει 60 όλόκληρα χιλιόμετρα, μόνο καί μόνο γιά νά πάρουν ένα δείγμα άπ' τό άρωμα τής Γκέιλ...

— Μπορώ νά μάθω τί μαγειρεύετε; τούς ρώτησε.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον άνοιξε περισσότερο τό παλτό του, γιά νά ζεσταθή.

— Θά σάς τό πώ, άπάντησε. Προσπαθούμε νά διαλευκάνουμε ένα έγκλημα.... ή μάλλον δυό έγκλήματα. Αύτή είναι ή δουλειά μας, γι' αύτό μάς πληρώνουνε. Όταν Ένας μποξέρ μπλέξη μέ μιά γυναίκα τού δρόμου καί μ' ένα μπουκάλι άσουσα, είμαστε ύποχρεωμένοι νά φάξουμε νά βρούμε την άκρη...

— Φτάνει! τόν έκοψε ό Μάντελ.

Ήθελε νά φωνάξη, νά ούρλιάση, νά σπάση ό,τι ορισκόταν γύρω του. Δέν άντεχε πιά!

Η Γκέιλ ξαναγύρισε κι' έδωσε ένα μπουκαλάκι στό Ρόζ.

— Έβαλα λίγο άρωμα σέ μια άδειανή μποτίλια. Σάς φτάνει; τόν ρώτησε.

— Βέβαια, βέβαια! άπάντησε έκείνος. Ευχαριστούμε πολύ... Θά φύγουμε τώρα... Α, καί κάτι άλλο άκόμη, Μάντελ!

— Τί τρέχει πάλι;

— Έκείνες οί πιστολιές στό γραφείο τού Κούρτις...

— Έδωσα κατάθεσι, νομίζω, γι' αύτό τό θέμα.

— Ναί, ξέρω. Είπατε πώς, ένώ κουβεντιάζατε μέ τόν Κούρτις, άνοιξε κάποιος τήν πόρτα, έσβυσε το φώς κι' έρριξε έξη πιστολιές. Μιά άπ' αύτές σκότωσε τόν Κούρτις.

»Σύμφωνα όμως μέ τίς φωτογραφίες πού πήραμε καί τά σχεδιαγράμματα πού καταρτίσαμε, οί πέντε άπ' αύτές τίς πιστολιές ρίχτηκαν έναντίον σας, καί μάλιστα δυό σφαίρες τρύπησαν το καπέλλο σας... Ποιός ήθελε νά σάς σκοτώση, Μάντελ;

Η Γκέιλ πέρασε το χέρι της γύρω άπ' τή μέση τού άντρός της, μέ μιά χειρονομία προστατευτική.

— Είναι άνόητο αύτό πού λέτε, διαμαρτυρήθηκε. Όλοι, έκτός άπό Ένα βιώρθωσε ό Κάρλτον.

Ο Μάντελ χάϊδεψε το χέρι της γυναίκας του.

— Ώστε μέ πιστεύετε; είπε στούς άστυνομικούς. Βλέπετε πώς δέν έπλασα τίποτα μέ τή φαντασία μου, πώς μέ πυροβόλησε πραγματικά κάποιος!

— Έτσι φαίνεται, συμφώνησε ό Κάρλτον. Δέν Έρχεσθε μαζί μας στήν πόλι, Μπάρνεϋ, γιά νά σάς έξασφαλίσουμε κάπου, ώστου να κατορθώσουμε νά διαφωτήσουμε όλη αύτή την ίστορία;

— Δέν Έχω καμμιά τέτοια διάθεσι! δήλωσε ξερά ό Μπάρνεϋ.

— Καλά. Όπως θέλετε...

Ο Κάρλτον φόρεσε το καπέλλο του.

— Θά ξαναζωολογήσουμε, είπε.

Η Γκέιλ δάγκασε νευρικά τά χείλια της καί χτύπησε το πόδι της στό πάτωμα.

— Μπορώ νά σάς κάνω μιά ερώτησι, κύριε έπιθεωρητά; είπε.

— Καί βέβαια μπορείτε.

— Έχετε καμμιά δικαιοδοσία έδώ, στό Λέϊκ Φόρεστ;

— Οχι, καμμία, ωμολόγησε ό Κάρλτον.

— Φύγετε λοιπόν, καί μήν ξαναπατήσετε πιά έδώ! Πόψετε νά κυνηγάτε το Μπάρνεϋ! Άλλοιώς θά πάω αύριο το πρωί στό Σικάγο, θά δώ το διευθυντή τής άστυνομίας καί θά σάς άπολύση.

Ο έπιθεωρητής Κάρλτον ήταν κουρασμένος. Δέν είχε διάθεσι για λογομαχίες.

— Καλά, κυρία Κάρλτον, άπάντησε μέ ύπομονετικό τόνο. Είμαστε σύμφωνοι!

Τά δάχτυλα τής Γκέιλ χώθηκαν στό μπράτσο τού Μάντελ, σάν νύχια γατίτσας, όταν οί δυό άστυνομικοί διασχίσανε το χώλλ, δγήκανε άπό το σπίτι καί κατέδηκαν την έξωτερική σκάλα, άφίνοντας άνοιχτή την πόρτα πίσω τους.

Ο Μάντελ τούς κύτταζε πού άνέδηκαν στ' αύτοκίνητό τους. Καί — πράγμα παράξενο — μετάνοιωσε μιά στιγμή πού δέν είχε φύγει μαζί τους. Τού φαινόταν πώς είχε πιαστή σέ κάποιο παγίδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ!

Ο Μάντελ Έτρωγε άνόρεχτα, στή μεγάλη τραπεζαρία μέ τή δαρειά έπίπλωσι καί μέ το άναμμένο τζάκι. Το κίτρινο φώς τών κεριών καθρεφτιζόταν στ' άσημικά τού τραπεζιού.

Ο Έμπλινγκ φλυαρούσε γιά χίλια-δυό πράγματα. Ο Μάντελ προσπαθούσε νά τόν άκούη, άπο εύγένεια. Άλλά το μυαλό του πετούσε άλλού. Έξω, φυσούσε ένας παγωμένος άνεμος άπ' τή λίμνη, δέρνοντας τά κλαδιά τών δέντρων.

— Μέ παρακολουθείτε, Μπάρνεϋ; ρώτησε ό Έμπλινγκ.

— Βεβαίως! άπάντησε ζωηρά ό Μάντελ.

Μά Έλεγε φέμματα.

Ήπιε το κρασί του καί προσπάθησε πάλι ν' άκούση το διαστρή που μιλούσε γιά κάποια έντελώς άσυνήθιστη ύπόθεσι πού τού είχε παρουσιαστή...

Η Γκέιλ Έριξε πρός τά πίσω μιά τούφα τών μαλλιών της, πού έπέμενε νά πέφτη μπροστά στα μάτι της.

— Αύτά δέν ένδιαφέρουνε κανένα, είπε στόν πατέρα της.

Δέν είχε κανένα λόγο νά προσποιήται, αύτή. Έλεγε καθαρά τή σκέψι της.

Κι' Έτρωγε σάν πεινασμένη. Ο Έρωτας τής άνοιξε την όρεξι.

Ο Μάντελ είχε φορέσει καί πάλι σμόκιν γιά το φαγητό, Επειτα άπό τόσα χρόνια.

Ήταν τόσο εύχάριστο νά βλέπη τή φωτιά στο τζάκι, νά πίνη Ένα έκλεκτό κρασί καί νά κυττάζη τή Γκέιλ!...

Η νέα γυναίκα φοροΰσε μιά βραδυνή τουαλέτα, πολύ ντεκολτέ, άπό άνοιχτοκίτρινο σατέν. Είχε τά μαλλιά της χτενισμένα φηλά. Οί γυμνοί ώμοι της άστραποβολούσαν, στό φώς τών κεριών.

Ώστόσο, κάτι τήν άπασχολούσε. Αύτό φαινόταν ι π' τίς γρήγορες νευρικές κινήσεις της κι' άπ' τά δεδισσμένα γέλια της.

Έπινε πολύ καί κάθε τόσο έρριχνε στό Μάντελ μιά ματιά προκλητικές υποσχέσεις...

Έκείνος προσπαθούσε νά καταπιή το φαγητό του... καί να μή σκέπτεται πόσες φορές είχε πεινάσει ή μητέρα του, στήν άπουσία του.

Η Γκέιλ θά μπορούσε νά τού έξηγήση... Ναί, θά τού έξηγοΰσε! Έπρεπε μονάχα νά την άναγκάση νά τον άκούση...

Η Γκέιλ τον είδε νά ζαρώνη τά φρύδια του κι' άκολμπησε το χέρι της στό δικό του.

— Τί συμβαίνει, άγάπη μου; τόν ρώτησε.

Έκείνος προσπάθησε νά της άνταποδώση το χαμόγελό της.

— Τίποτα, άπάντησε. Κάτι, σκεπτόμουνα...

Ο Άντρέ, πού άντικαθιστοΰσε τόν καμαριέρη, ξαναγέμισε τά ποτήρια.

— Ήταν μιά δοκιμασία γιά όλους μας, είπε ό Έμπλινγκ. Καί, δυστυχώς, δέν τελείωσε άκόμη...

Η φωνή του είχε χάσει πιά τή γοητεία της κι' ήταν γεμάτη άπαγοήτευσι.

Η Γκέιλ Εσπρωξε πάλι τή προσοχή της στό πιάνο της.

— Άντί νά κλαΐς γιά μοίρα σου, κάνε κάτι! σύστησε στόν πατέρα της.

— Θά προσπαθήσω. Έλπίζω νά μπορέσω... άπάντησε έκείνος μέ μισό στόμα.

Ο Μάντελ κύτταζε πότε τον πατέρα καί πότε την κόρη. Θάθελε πολύ νά ξέρη γιά τί είχαν συζητήσει οί δυό τους, όταν Έφτασε ό Έμπλινγκ. Είχαν κλειστή τότε στό γραφείο του, κι' είχαν μείνει πολύ ώρα έκεί μέσα, κουβεντιάζοντας σ' Εντονο ύφος.

Ο Μάντελ πρόσεξε πώς το ποτήρι του ήταν άδειανό, άλλα δέν άφησε τον Άντρέ νά το ξαναγεμίση.

— Όχι, εύχαριστώ, τού είπε. Δέ θέλω άλλο...

— Πολύ καλό, κύριε, άπάντησε ό σωφέρ.

— Πώς ήταν το φαγητό στό ψυχιατρείο, Μπάρνεϋ; ρώτησε ή Γκέιλ.

Ο Μάντελ Ένοιωσε σάν Ένα κόμπο στό λαιμό του.

— Όχι πολύ άσχημο... άπάντησε.

Κύτταξε τώρα τή φωτιά καί σκεπτόταν Ένα σωρό πράγματα... προπάντων όμως την άγανάκτηση της μητέρας του. Νόμιζε πώς άκουγε άκόμη τή φωνή της νά διαμαρτύρεται: «Δέν είχαμε ποτέ τρελλούς στήν οίκογένειά μας! Κανείς Μαντζτόκσκυ δέν τρελλάθηκε ποτέ! Τρελλοί ήταν αύτοί πού σέ κλείσανε έκεί μέσα».

Μά νά πού είχε τρελλαθή Ένας άπ' την οίκογένεια!...

Το φαγητό είχε τελειώσει.

— Πάμε νά πάρουμε καφέ καί λικέρ στήν αίθουσα της μουσικής; πρότεινε ό Έμπλινγκ.

— Ναί, ναί, πάμε, συμφώνησε ή Γκέιλ. Αύτή ή τραπεζαρία είναι τόσο σκυθρωπή!...

Ο Μάντελ Ένοιωσε το κεφάλι του λίγο άδειανό, όταν σηκώθηκε γιά νά τραβήξη πρός τά πίσω την καρέκλα της γυναίκας του. Κοπίαζε γιά νά κρατήση άνοιχτά τά μάτια του.

— Θάκανα καλύτερα νά μήν πιώ, παρατήρησε. Το κρασί ήταν δυνατώτερο άπ' δ,τι ύπέθεσα. Μού φαίνεται πώς μέθυσα κι' όλας!

— Δέν πειράζει, είπε γελώντας ή Γκέιλ. Σ' άγαπάω πιο πολύ, όταν είσαι λιγάκι μεθυσμένος!

Το σαλόνι της μουσικής ήταν μικρό, σέ σύγκρισι μέ το λίβινγκρούμ. Βρισκόταν στό πίσω μέρος τού σπιτιού, άντίκρυ στή λίμνη. Είχε ένα μεγάλο πιάνο μέ ούρά, ένα ραδιογραμμόφωνο, ένα δέκτη τηλεοράσεως καί άρκετές πολυθρόνες καί ντιβάνια.

Η Γκέιλ Έβαλε μερικούς δίσκους στό πίκ-άπ.

— Μήπως προτιμάς νά δής τηλεόρασι, Μπάρνεϋ; ρώτησε.

Ο Μάντελ κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Το ίδιο μού κάνει, άγάπη μου.

— Έμένα δέ μού πολυαρέσει ή τηλεόρασι, δήλωσε ό Έμπλινγκ ένώ καθόταν άνετα σέ μιά πολυθρόνα. Είχατε τηλεόρασι στό ψυχιατρείο, Μπάρνεϋ;

Ο Μάντελ δοκίμασε ξαφνικά μιά Έντονη κακοδιαθεσία. Πόσο θάθελε νά ξεχνοΰσαν το ψυχιατρείο ή Γκέιλ κι' ό πατέρας της, νά μή τό ξαναναφέρουν πιά! Γιατί άνασκάλευαν άκόμα τά περασμένα;...

— Ναί, κύριε, είχαμε, άπάντησε ξερά.

Έγκατοστάθητε κι' αύτός σέ μιά χαμηλή πολυθρόνα. Η Γκέιλ κόθησε στα γόνατά του.

— Φέρτε μας λικέρ, Άντρέ, διέταξε. Καί μή ξεχνάτε πώς ό κ. Μάντελ θέλει πολύ δυνατό τον καφέ του.

— Μάλιστα κυρία.

Ο Μάντελ κύτταξε το σωρέρ, πού ετοίμαζε δυό ποτηράκια λικέρ καί τ' άκουμπούσε στην άκρη τού τραπεζιού. Υστερα ό Άντρέ σερβίρισε αύτόν τόν Έμπλινγκ.

Ο Μάντελ Εκρινε πώς ήταν καλλίτερος σωφέρ παρά καμαριέρης...

Ο Έμπλινγκ κουνούσε ρυθμικά το κεφάλι του, σύμφωνα μέ τή μουσική.

— Μ' άρέσει πάντα ό Τσαϊκόφσκυ, είπε. Προπάντων ή Τετάρτη κι' ή Πέμπτη συμφωνία του, καθώς κι' ή Παθητική... Ρώσας ήταν ή Πολυνός, Γκέιλ;

— Ρώσας, νομίζω.

Με τά νεύρα του τεντωμένα ό Μάντελ, προσπαθούσε ν' άκούση τή μουσική, άλλα δέν τά κατάφερνε.

Ο Έμπλινγκ άναψε Ένα πούρο, καί τού προσφερε ύστερα το κουτί.

— Όχι, εύχαριστώ, είπε έκείνος προτιθέμενος νά χαμογελάση. Προτιμώ τά τσιγάρα.

Έβγαλε άπ' την τσέπη του το πακετο του κι' Εδωσε καί στή Γκέιλ. Μά έκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Όχι, άγάπη μου, δέν θέλω τώρα, είπε.

Επειτα διέταξε τόν Άντρέ, πού είχε μπή στό δωμάτιο κρατώντας μιά άσημένια καφετιέρα:

— Μπορείτε νά πάτε στό σπίτι σας, Άντρέ. Θά μείνω μαζί μέ τή Μις Γκέιλ, ώσπου νά γυρίσουμε στό Σικάγο.

— Μάλιστα κύριε.

Ο Μάντελ Ένοιωσε τό κεφάλι του νά βαραίνη άκόμη περισσότερο. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί.

— Μάντελ, τί έχεις; ρώτησε ή Γκέιλ.

Ο Μάντελ Εκανε μιά προσπάθεια νά σηκωθή, άλλα δέν τά κατάφερε. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί.

— Μάντελ, τί έχεις; ρώτησε ή Γκέιλ.

Ο Μάντελ Εκανε μιά προσπάθεια νά σηκωθή, άλλα δέν τά κατάφερε. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί.

— Μάντελ, τί έχεις; ρώτησε ή Γκέιλ.

Ο Μάντελ Εκανε μιά προσπάθεια νά σηκωθή, άλλα δέν τά κατάφερε. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί. Ήταν σάν νά τόν είχε χτυπήσει κάποιος μέ μιά σφυρί.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΣΧΟΛΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Άνεγνωρισμένη άπό τού Κράτους
άριθ. άδειας Υπουργείου Βιομηχανίας 18931)55
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ . ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20
ΤΗΛΕΦ. 612-588 — ΑΘΗΝΑΙ
ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Σεπτεμβρίου — Φεβρουαρίου
Άριθμός εισακτέων περιωρισμένος.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καθημερινώς 9—1 καί 4—8

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ, ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ
στού ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
51 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ
ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
Προσόντα εισαγωγής: Άπολυτήριον Δημοτικού Σχολείου καί άνω άνευ έξετάσεων.
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ
Διδασκόμενα μαθήματα:
ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ. ΚΕΝΤΗΜΑ — ΠΛΕΚΤΙΚΗ
Θρησκευτικά, Έλληνικά, Μαθηματικά, Φυσική - Χημεία, Γαλλικά, Μουσική, Οίκοκυρικά, Βρεφοκομία, Μαγειρική - Ζαχαροπλαστική, Έλεύθερον Σχέδιον, Διακοσμητικό Σχέδιον, Ίστορία Τέχνης, Αίσθητική Άγωγή καί Λογιστική.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καί ΕΓΓΡΑΦΑΙ καθ' έκάστην 9—12.30 μ.μ. καί 5—8 μ.μ. είς τά Γραφεία τού Ίδρυτού της Σχολής Έκπαιδευτικού Συνδέσμου Άθηνών «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ» Ρώς 3—Τέρμα Πατησίων καί Μιχ. Βόδα 8β—Πλατεία Βάθης. Τηλ. 881-228 καί 813-372.

Προϊόν των Γερμανικών Έργοστασίων WELLA A.E.
ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης καί Ξενοφώντος 14
Τηλ. 32.749

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ώς καί έπί συντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ
Μέ την μεγάλη ζέστη όταν δουλεύετε το σώμα σας μπορεί να χάση 6-8 κιλά ίδρωτο το 24ωρο. Πρέπει λοιπόν κάτι να μήτε γιά να άντικαταστήσετε ένα μέρος άπό τα άπαραίτητα αύτα στόν όργανισμό σας μέρα. Δυστυχώς, πολλά ποτά σας γεμίζουν τό στομάχι σας καί σάς δρέχουν καί εξακολουθείτε να διψάτε. Άντιθέτως ή μπύρα είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει γιά να πιή κανείς τό καλοκαίρι. Εξαιρετικά δροσιστική, δίνει δρεξι καί τονώνει τον όργανισμό με τίς 50 ώρισμένες ουσίες άπό τίς οποίες ή είναι βιταμίνες καί ή άνόργανα στοιχεία μεγάλης σημασίας γιά νά άναπληρωθούν τα σ πολεοδύνια κατά την εφίδρωση άλατα καί νά διαφαγούν οί ίστοί για νά νιώθετε ευεξία, όταν κάνη ζέστη πίνετε μπύρα. Είναι το πιο ξεδιψαστικό άπό όλα τα ποτά. Γευστική, τονωτική καί δροσιστική, ή μπύρα είναι πραγματικά άπόλυτος.

— Βάλτε πιὸ δυνατὰ τὸ πικάπ. Ἔτσι σιγὰ ποὺ παίζει, δὲν ἀκούω τίποτα... κι' ἂς κουνάη ὁ πατέρας μου τὸ κεφάλι του σὰν βλάκας!

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε ὁ Ἀντρέ.

Καὶ γύρισε λίγο ἕνα κουμπί. Ἡ μουσικὴ δυνάμωσε.

Τὸ τεντωμένο κορμὶ τοῦ Μάντελ χαλαρώθηκε ἀπότομα. Ἡ Γκέϊλ, ποὺ καθόταν πάνω στὰ γόνατά του, γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

— Τί ἔχεις ἀγάπη μου; τὸν ρώτησε χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά.

— Τίποτα... ἀπολύτως τίποτα...

— Θές νὰ σοῦ πῶ κάτι;... Τ' ὄνειρό μου ἦταν πάντα νὰ παντρευτῶ ἕνα ξανθό!

Ὁ Μάντελ τὴ χάϊδεψε. Ὕστερα ἦπιε τὸ λικέρ του. Μετάνοιωσε ὅμως ἀμέσως, γιατὶ τὸ βρῆκε δυνατώτερο ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε πιῆ ὡς τότε. Θὰ μεθοῦσε ἀκόμα πιὸ πολύ...

Ἡ Γκέϊλ εἶχε χωθῆ στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ Ἔμπλινγκ κύτταξε ἀλλοῦ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κουνάη ρυθμικὰ τὸ κεφάλι του. Φαινόταν κακοδιάθετος. Τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀφύσικα, σὰν νάχε πυρετό. Κι' ἔσφιγγε κάθε τόσο τὰ χείλια του σὰν νὰ πονοῦσε.

Πράσεξε τὴ ματιὰ τοῦ Μάντελ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔμαθα ἀπ' τὴ Γκέϊλ πὼς εἶχαν ἔρθει ἐδῶ σήμερα τ' ἀπόγευμα ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον κι' ὁ ὀστυνόμος Ρός.

— Μάλιστα, κύριε.

Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς λίγες φορὲς ποὺ ὁ Μάντελ ἄκουσε τὸν πεθερό του νὰ βλαστημάη...

— Παιδεύτηκα τότε ἄρες, σήμερα τ' ἀπόγεμα, γιὰ νὰ ἐπιτύχω νὰ μὴν ἀνακληθῆ ἡ προσωρινὴ ἀποφυλάκισί σας, εἶπε ὁ Ἔμπλινγκ. Ὅλοι ἦταν ἐναντίον μου... Πέστε μου, Μπάρνεϋ, εἶσαστε βέβαιος πὼς δὲ σκοτώσατε αὐτὴ τὴν κοπέλλα;

— Πατέρα!... διαμαρτυρήθηκε ἡ Γκέϊλ.

— Ναί, εἶμαι βεβαιότατος, ἀπάντησε ὁ Μάντελ.

Ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ ξαναπάρη τὸ τσιγάρο ποὺ εἶχε ἀφίσει. Ξαφνικὰ ὅμως, ἔπαψε νὰναι βέβαιος γιὰ ὁτιδήποτε! Ξανάρχιζε ἡ φριχτὴ ἀγωνία του...

Ὁ Ἔμπλινγκ τοῦ εἶχε προσφέρει ποῦρο. Θυμόταν καλὰ — ἦτούλάχιστον πίστευε πὼς θυμόταν — ὅτι εἶχε ἀρνηθῆ. Τοῦ εἶχε πῆ πὼς προτιμοῦσε τὰ τσιγάρα του... Κι' ὅμως τὸ τσιγάρο ποὺ πίστευε ὅτι κάπνιζε, εἶχε μεταβληθῆ τώρα σ' ἕνα ἀναμμένο ποῦρο!

Τὸ πῆρε καὶ τὸ κύττοξε, σατισμένος, ἐνῶ ὁ Ἔμπλινγκ συνέχιζε μὲ τὴν μονότονη φωνή του:

— Ὄχι πὼς ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ Μπάρνεϋ, Γκέϊλ...

— Πολὺ καλὰ κάνεις, πρόφερε ξερὰ ἡ Γκέϊλ.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς μ' αὐτὸ τὸν τόνο!

— Θὰ σοῦ μιλάω ὅπως μ' ἀρέσει.

«Μαλλώνουν ἐξ αἰτίας μου», σκέφτηκε ὁ Μάντελ μὲ στενοχώρια.

— Ὑπάρχουν ὅμως τόσα παράξενα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία! ἐξακολουθοῦσε ἐπίμονα ὁ Ἔμπλινγκ. Τὸ ἀρωμά σου, ἂς ποῦμε...

»Δὲν ἔμοιαζε ἁπλῶς μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἡ δολοφονημένη στὴν τσάντα της, μέσα σ' ἕνα μπουκαλάκι. Ἦταν ἐντελῶς τὸ ἴδιο!... Λίγο πρὶν φύγω ἀπ' τὸ Σικάγο, ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέως ὅτι εἶχε πάρει τὴ γνωμάτευσι τοῦ ἐργαστηρίου... Τὸ ζήτημα εἶναι τώρα νὰ μάθωμε ποῦ βρῆκε τὸ θῦμα αὐτὸ τὸ ἄρωμα! Ἐκτὸς ἂν τῆς τὸ ἔδωσε ὁ Μπάρνεϋ...

Ἡ Γκέϊλ στράφηκε στὸν ἄντρα της.

— Τῆς τὸ ἔδωσες ἐσύ; ρώτησε.

— Ὄχι, δόγγησε ὁ Μάντελ. Ἀσφαλῶς ὄχι!

— Καλά, ἀγάπη μου. Σὲ πιστεύω... Μὴν προσέχης τί λέει αὐτὸς ὁ γέρο-τρελλός. Ἐπειδὴ εἶναι δικαστής, νομίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔνοχους!

— Ὄχι, δὲν θεωρῶ ἔνοχο τὸν Μπάρνεϋ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἔμπλινγκ.

— Κι' ὅμως αὐτὸ δείχνει! φώναξε ἡ κόρη του. Εἶπες πὼς μπορεῖ νἄδωσε αὐτὸς τὸ ἄρωμα μου σ' ἐκεῖνη τὴν παλιογυναίκα, γιὰ νὰ τὴν καταφέρη!

— Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα!

— Αὐτὸ ἤθελες νὰ πῆς.

Ὁ Μάντελ ἔνοιωσε κάτι σὰν ἀηδία. Δὲν ἤθελε νὰ μαλώνουν ἐξ αἰτίας του πατέρας καὶ κόρη.

— Προσπαθῶ μονάχα ν' ἀποδείξω ὅτι ἡ θέσι τοῦ Μπάρνεϋ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κρίσιμη, πρόσθεσε ὁ Ἔμπλινγκ. Ὁ Κάρλτον ἔχει σκοπὸ νὰ τοῦ φορτώση στὴ ράχη καὶ τὶς δυὸ δολοφονίες!

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

— Μὰ ἀφοῦ ὁ ἄγνωστος δολοφόνος τοῦ Κούρτις πυροβόλησε τὸ Μπάρνεϋ!...

Ὁ Ἔμπλινγκ ἔκανε μιὰ χειρονομία.

— Δὲν ξέρω ποιὰ ἐξήγησι δίνει ὁ Κάρλτον σ' αὐτό. Δέ μοῦ τὸ εἶπε ὅταν μοῦ μίλησε στὸ τηλέφωνο... Μὰ εἶσαστε βέβαιος, Μπάρνεϋ, ὅτι δὲ θὰ μπορούσε ὁ Κούρτις νὰ μᾶς δοηθήση ν' ἀναπος ποὺ τὸν σκότωσε καὶ ποὺ ἔρριξε πέντε σφαίρες;

Ἡ μουσικὴ ἦταν τώρα τόσο δυνατή, ὥστε ἔπνιγε σχεδὸν τὴ φωνὴ τοῦ Ἔμπλινγκ.

Ὁ Μάντελ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη σὰν ἀποβλακωμένος τὸ ποῦρο ποὺ κρατοῦσε...

— Τί συμβαίνει, Μπάρνεϋ; τὸν ρώτησε ὁ Ἔμπλινγκ. Σᾶς ἔσβυσε;

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε ζωηρὰ ὁ Μάντελ.

Κι' ἔδαλε τὸ ποῦρο στὸ στόμα του.

— Μπράβο! φώναξε ἡ Γκέϊλ. Μ' ἀρέσεις πιὸ πολὺ ἔτσι, ἀγάπη μου! Φαίνεσαι πιὸ ἄντρας, μὲ τὸ ποῦρο...

— Τί λέγαμε λοιπόν; ρώτησε ὁ Ἔμπλινγκ.

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, εἶπε ἡ Γκέϊλ. Μήπως κατάλαβες ἐσύ, ἀγάπη μου;

— Ὄχι πολὺ καλά... μουρμούρισε ὁ Μάντελ.

Καθὼς ἔπινε τὸν καφέ του, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουγε μιὰ δυνατὴ καμπάνα, ποὺ σκέπαζε τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ σκεφτῆ.

Ἡ Γκέϊλ τοῦ σκούπισε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαντῆλι της.

— Κάνει πολὺ ζέστη ἐδῶ, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε. Μουσκεύτηκες στὸν ἱδρώτα... Σὲ παρακαλῶ, πατέρα, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο.

— Ἄνοιξέ το μονάχη σου, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Ἔμπλινγκ.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κουδούνισμα ποὺ ἀκούω; ρώτησε ὁ Μάντελ.

— Εἶναι τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε ἡ Γκέϊλ χαμογελῶντας.

— Ἄ, καλά...

Τὸ κουδοῦνι ἐξακολούθησε νὰ χτυπάη μερικὰ λεπτά, κι' ὕστερα σταμάτησε.

Ἡ Γκέϊλ πῆρε μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπο τοῦ Μάντελ καὶ τὸν κύτταξε ἀνήσυχη.

— Μοῦ φαίνεσαι κάπως παράξενος, Μπάρνεϋ, τοῦ εἶπε.

— Τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγώ... παραδέχτηκε ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀντρὲ μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε στὸν Ἔμπλινγκ:

— Ἦρθαν δυὸ ὀστυνομικοί, ὁ ἐπιθεωρητὴς Κόρλτον κι' ὁ ὀστυνόμος Ρός. Θέλουν νὰ σᾶς μιλήσουνε, σὲ σᾶς ἢ στὸν κ. Μάντελ.

— Σταματῆστε αὐτὴ τὴν καταραμένη μουσική! φώναξε ὁ Ἔμπλινγκ.

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ σωρὲρ ἔκλεισε τὸ πίκ-ἀπ. Μέσα στὴ δαρειὰ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, ὁ Μάντελ ἄκουσε καθαρὰ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του καὶ τὴν ἀναπνοὴ τῆς Γκέϊλ πάνω στὸ στῆθος του...

Ὁ Ἔμπλινγκ σηκώθηκε μὲ κόπο.

— Περιμένετέ με, ἐδῶ Μπάρνεϋ, εἶπε.

Στράφηκε στὸν Ἀντρὲ καὶ τὸν ρώτησε:

— Μήπως τοὺς εἴπατε πὼς εἶν' ἐδῶ ὁ κ. Μάντελ;

— Ὄχι, κύριε. Τοὺς εἶπα ἁπλῶς πὼς θὰ σᾶς ρωτοῦσα ἂν μποροῦσατε νὰ τοὺς δεχτῆτε.

— Καλά. Ἂν σᾶς ρωτήσουνε, θὰ τοὺς βεβαιώσετε ὅτι δὲν εἴδατε καθόλου τὸν κ. Μάντελ! Καταλάβατε; Θὰ πῆτε ὅτι ἡ κ. Μάντελ κι' ὁ ἄντρας της φύγανε γιὰ ἕνα δεύτερο ταξίδι τοῦ γάμου κι' ὅτι δὲν ξέρετε ποῦ πάνε.

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Ἔμπλινγκ κύτταξε τὸ Μάντελ.

— Ἐσεῖς κι' ἡ Γκέϊλ νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ, πρόσθεσε. Νὰ μὴ δγῆ κανεὶς σας ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ἀφῆστε νὰ τὰ κανονίσω ἐγώ.

— Μάλιστα, κύριε, μουρμούρισε ὁ Μάντελ.

Ὁ Ἔμπλινγκ δγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, μαζὶ μὲ τὸν Ἀντρέ, ποὺ ξανάκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα πίσω του.

Ἡ Γκέϊλ ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος τοῦ Μάντελ.

— Ὦ, Μπάρνεϋ, σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ! τοῦ εἶπε. Γιατί νὰ μᾶς συμβαίνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα; Θὰ μπορούσαμε νὰ εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι!...

Ὁ Μάντελ τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά!

— Πές μου, τῆς φιθύρισε, πιστεύεις ὅτι σκότωσα ἐγὼ αὐτὴ τὴ γυναίκα;

— Δὲν ξέρω, Μπάρνεϋ... ταράλισε ἐκείνη, πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς. Δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ σκεφτῶ...

Ἔμειναν πολὺ ὥρα ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴ στάσι, σφιχταγκαλιασμένοι, ὥσπου ξανοίγρισε ὁ Ἔμπλινγκ. Τὸ πρόσωπο τοῦ δικαστῆ ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ ποικάμισό του.

Ἔκλεισε τὴν πόρτα, κύτταξε τὸ Μάντελ καὶ τοῦ εἶπε μὲ δαρειὰ φωνή:

— Ἔκανα κάτι ποὺ δὲν ἔχω ξανακάνει ποτὲ στὴ ζωή μου. Θάχω πάντα τύψεις συνειδήσεως γι' αὐτό... Ὁ Κάρλτον σᾶς ζητοῦσε, Μπάρνεϋ. Ἀνακλήθηκε ἡ ἀποφυλάκισί σας. Κατηγορίεσθε τώρα γιὰ φόνο, καὶ σὲ τέτοια περίπτωσι ἐπιβάλλεται ἡ προφυλάκισι.

Τὸ πρόσωπό του ἀλλοιώθηκε ἀπ' τὸν πόνο.

— Εἶπα στὸν Κάρλτον πὼς δὲν εἶσαστε ἐδῶ, πρόσθεσε. Τὸν βεβαίωσα ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας καὶ νὰ σᾶς πείσω νὰ γυρίσετε ἀπ' τὸ ταξίδι σας καὶ νὰ παρουσιαστῆτε αὔριο τὸ πρωῒ στὴν ὀστυνομία.

— Σὲ πίστεψε; ρώτησε ἡ Γκέϊλ.

— Πιστεύω... Ναί, εἶμαι βέβαιος.

— Μὰ γιατί;... ρώτησε ὁ Μάντελ. Γιατί εἶπατε φέμματα γιὰ μένα;

Ὁ Ἔμπλινγκ μασοῦσε νευρικὰ τὸ σβυσμένο ποῦρο του.

— Γιατί σᾶς ἀγαπῶ, Μπάρνεϋ, ἀπάντησε. Ξέρω πὼς δὲ σκοτώσατε σεῖς αὐτὴ τὴ γυναῖκα... καὶ σᾶς λυπᾶμαι ποὺ μπλέξατε τόσο ἄσχημα.

— Πῶς τὸ ξέρετε ὅτι δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ;

— Ἀδύνατο νὰ φτάσετε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο... ὅσο κι' ἂν ὁ δόκτωρ Χάρρις διέγνωστε μιὰ τάσι σας πρὸς τὸ ἔγκλημα!

— Κι' ὅμως στραγγάλισα τὸν παπαγάλο! παρατήρησε ὁ Μάντελ.

— Ναί, ὁληθεια... Εἶχα ξεχάσει τὸν παπαγάλο...

Ὁ Μάντελ γαντζώθηκε στὴν καρέκλα του, προσπαθώντας νὰ δῆ πέρα ἀπ' τὸν Ἔμπλινγκ, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα...

— Ποιός χτυπάει τώρα τὸ κουδοῦνι; ρώτησε.

— Ποιό κουδοῦνι, ἀγάπη μου; εἶπε μ' ἀπορία ἡ Γκέϊλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Τὸ διαμέρισμά τους δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Μάντελ. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ μιὰ μεγάλη κρεβατοκάμαρα, μια τουαλέτα κι' ἕνα λουτρό. Μὲ τὸ τεράστιο κρεβάτι, τὶς μεταξωτὲς κουρτίνες καὶ τὸν κιτρινοπράσινο παπαγάλο μέσα στὸ χρυσωμένο κλουδί του, θύμιζε κινηματογραφικὸ διάκοσμο.

Ὁ Μάντελ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ. Κάδνιζε ἐκεῖνο τὸ ποῦρο ποὺ τοῦ εἶχε φανῆ πὼς ἦταν τσιγάρο, καὶ σκεπτότανε... Ἀναρωτιόταν ἂν ἕνας ἄνθρωπος μπορῆ νὰ χάση ἔτσι ξαφνικὰ τὸ λογικό του...

— Ξέχασέ την! φώναξε ὁ παπαγάλος. Εἶσαι ὄμορφη, ὄμορφη, ὄμορφη! Εἶσαι δική μου, μόνο δική μου!

— Εἶναι ἀνυπόφορο αὐτὸ τὲ πουλί! γκρίνιαστε ὁ Μάντελ..

Ἡ Γκέϊλ σκέπασε τὸ κλουδὶ μ' ἕνα μαῦρο ὕφασμα.. Φαινόταν πὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸν εὐχαριστήση μὲ κάθε τρόπο.

— Δὲν ἔπρεπε ν' ἀγοράσω ἄλλο παπαγάλο, τοῦ εἶπε, ὕστερα ἀπό... ἀπὸ ὅ,τι συνέβη!

— Πές το καθαρά: Ἀφοῦ ἔπνιξα τὸν παπαγάλο σου!

— Καλὰ τοὺκανες ἀγάπη μου, ἀπάντησε ἡ Γκέϊλ. Δὲν πειράζει...

Ἔβγαλε τὸ φόρεμά της.

— Γδύσου καὶ σύ, Μπάρνεϋ, πρόσθεσε ἱκετευτικά. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς, νὰ ξεκουραστῆς. Πρέπει νἄσαι φρέσκος αὔριο, μὲ καθαρὸ τὸ μυαλό σου.

— Ναί, δέβαια. Θάχω αὔριο καινούργιες περιπέτειες...

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ κρέμασε τὸ σακκάκι τοῦ σμόκιν του μέσα στὴν ντουλάπα.

— Μπόρεσε ὁ πατέρας σου νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸν δόκτορα Χάρρις; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀκόμα, ἀπάντησε ἡ Γκέϊλ δουρτσίζοντας τὰ μαλλιά της. Μὰ θὰ τὸν δρῆ ὁπωσδήποτε. Θέλει νἄναι κι' αὐτὸς μαζ' μας, ὅταν θὰ πᾶμε αὔριο στὴν ὀστυνομία.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε κι' ἐμένα.

Ὁ Μάντελ κρέμασε τὸ παντελόνι του, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε μιὰ μεταξωτὴ πυτζάμα. Τὴν εἶχε ἀγοράσει πανάκριβα γιὰ νὰ εἶναι κομψὸς στὰ μάτια τῆς Γκέϊλ.

Πόσα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε; Προσπάθησε νὰ θυμηθῆ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ κεφάλι του θ' ἄνοιγε στὴ μέση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...

— Μὰ αὐτὸ δὲ θὰ ὠφελήση σὲ τίποτα, εἶπε. Ἂν ὁ Κάρλτον ἔχη ἀποφασίσει νὰ μὲ κλείση μέσα, δὲ γλυτώνω!

Ἡ Γκέϊλ σταμάτησε τὸ βούρτσισμα τῶν μαλλιῶν της.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι ἔτσι, Μπάρνεϋ, εἶπε.

Ὁ Μάντελ ἔλυσε τὰ παπούτσια του κι' ἔβγαλε τὸ πουκάμισό του.

— Μὲ τί θὲς νὰ κάνω; διαμαρτυρήθηκε. Νάμαι ἐνθουσιασμένος;... Μόλις βγήκα ἀπ' τὸ ψυχιατρεῖο, μοῦ τύχανε ὅλοι αὐτοὶ οἱ μπελάδες... καὶ τώρα θὰ μὲ κλείσουνε στὸ φρέσκο!

— Δὲν πρέπει νὰ χάνης ἔτσι τὸ ἠθικό σου, ἐπέμεινε ἡ Γκέϊλ. Ἂν δὲ σκότωσες ἐσὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀνησυχῆς.

— Ναί, ἔχεις δίκιο...

Ὁ Μάντελ πῆγε τὸ ποῦρο του, γιὰ νὰ ἀνάψη μ' αὐτὸ ἕνα τσιγάρο. Συγχρόνως ἀναρωτιόταν πὼς μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ πῆ στὴ γυναίκα του ὅτι θωρεῖ ἀκόμη τρελλὸ τὸν ἑαυτό του...

— Ὁ πατέρας εἶναι ἐξαίρετος νομικός, συνέχισε ἡ Γκέϊλ. Καὶ ξέρεις ποσὴ ἐπιρροὴ ἔχει... Σὲ παρακαλῶ, Μπάρνεϋ, μὴ στενοχωριέσαι πιά.

— Καλά, θὰ προσπαθήσω.

— Μοῦ τὸ ὑποσχέσαι.

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

Κι' ὁ Μάντελ φίλησε τὴ γυναίκα του. Ἐκείνη χαμογέλασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

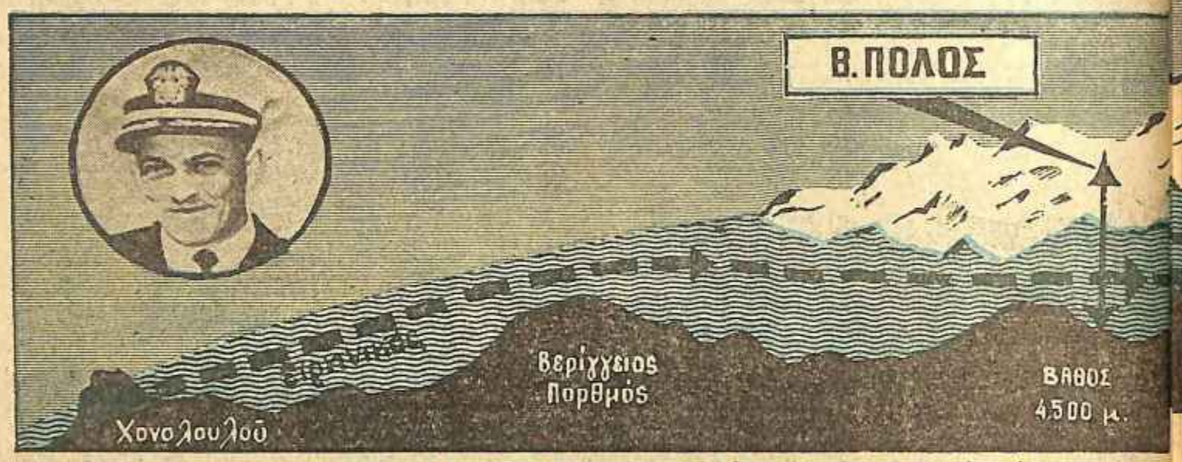

Ἡ πορεία ποὺ ἀκολούθησε ὁ «Ναυτίλος» γιὰ τὸ ἱστορικὸ κατόρθωμά του. Ἄνω ἀριστερά:

Ὁ ΝΑΥΤΙΛΟΣ ἄνοιξε καινούργιους δρόμους!...

Ἡ ναυτικὴ στρατηγικὴ καὶ οἱ θαλάσσιες μεταφορὲς στὸ προσεχὲς μέλλον

ΟΤΑΝ, πρὸ ἡμερῶν, τὸ θρυλικὸ ἀμερικανικὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο «Ναυτίλος» ἀνεδύθη καὶ πάλιν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀφοῦ διέπλευσε «ἐν καταδύσει» ὅλη τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Χονολουλοῦ ὡς τὴν Ἰσλανδία, στὸ βόρειο Ἀτλαντικό, περνῶντας κάτω ἀπ' τοὺς αἰώνιους πάγους τοῦ Βορείου Πόλου, εἶχε γράψει κι' ὅλας τρία ἀθάνατα κεφάλαια: Ἕνα γιὰ τὴν ἱστορία τῶν μεγάλων περιπετειῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἕνα ἄλλο γιὰ τὰ χρονικὰ τῆς σύγχρονης τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς προόδου κι' ἕνα τρίτο γιὰ τοὺς νέους πολιτικοὺς καὶ στρατηγικοὺς προσανατολισμούς.

Πραγματικά, τὸ κατόρθωμα τοῦ πληρώματος τῶν 116 ἀνδρῶν τοῦ «Ναυτίλου» ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ στὴν ἱστορία τῶν μεγάλων ἐξερευνήσεων καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἀπόψεως μιὰ ἀσύγκριτη ἐπίτευξι, ποὺ θὰ παραμείνῃ ἀξέχαστη στὰ ναυτικὰ χρονικὰ τοῦ κόσμου.

Ὅ,τι εἶχε προβλέψει ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πρὶν ἀπὸ ἑνενῆντα χρόνια, ὁ «Ναυτίλος» τὸ πραγματοποίησε. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἕνα σκάφος καὶ τὸ πλήρωμά του διέσχισαν τὸ Βόρειο Πόλο, περνῶντας κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους του.

Μὲ τὸ κατόρθωμά του ὁ «Ναυτίλος» ἀνακάλυψε ἕνα νέο θαλάσσιο δρόμο, ποὺ ἡ χρησιμοποίησί του στὸ μέλλον θὰ συντομεύσῃ τὴν ἀπόστασι Τόκιο—Λονδίνου ἀπὸ 18.000 χιλιόμετρα μόνο σὲ 10.000 χιλιόμετρα καὶ τὴν ἀπόστασι Λονδίνου—Χαβάης σὲ 10.700 χιλιόμετρα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, μὲ τὸν θρυλικὸ πλοῦν του, ὁ «Ναυτίλος» ἔφερε τὴ Μόσχα, τὴν πρωτεύουσα τῶν Σοβιέτ καὶ τὰ μεγάλα ρωσικὰ βιομηχανικὰ κέντρα σὲ ἀπόστασι μόνο 3.000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς βάσεις.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ γεγονότα ἄνοιξαν τεράστιες προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον, τόσο στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης, ὅσο καὶ σὲ καιρὸ πολέμου!

Τὰ ὑποβρύχια φορτηγὰ καὶ πετρελαιοφόρα σκάφη θὰ ταξιδεύουν οἰκονομικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο φορτηγὸ σκάφος ἐπιφανείας καὶ ὅπως δήλωσε ὁ Ἀμερικανὸς ναύαρχος Μπιούρκ, μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ «Ναυτίλου» εἶναι δυνατὸν νὰ συντριβοῦν τὰ σοβιετικὰ βιομηχανικὰ κέντρα μὲ πυραύλους, ποὺ ἔχουν ἀτομικὴ γόμωσι καὶ θὰ ἐξαπολύονταν ἀπὸ ἀμερικανικὰ ὑποβρύχια ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ Β. Πόλου.

Δυὸ ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναγγελία τοῦ κατορθώματος τοῦ «Ναυτίλου» τὸ Βρεταννικὸ Ναυαρχεῖο πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ διαλύσῃ τὸ τεράστιο θωρηκτὸ μάχης «Βάνγκαρντ», χωρητικότητος 45.000 τόννων, ποὺ ἡ συντήρησί του ἦταν ἐξαιρετικὰ δαπανηρή.

Τὸ γεγονὸς δὲν εἶναι τυχαῖο, ἀλλὰ προῆλθε ἀπ' τὴν πεποίθησι, ποὺ δημιούργησε μὲ τὸ κατόρθωμά του ὁ «Ναυτίλος», ὅτι ἡ σημερινὴ ναυτικὴ στρατηγικὴ εἶναι πιὰ ξεπερασμένη κι' ὅτι στὸ μέλλον δὲν πρέπει πιὰ νὰ στηρίζεται στὰ πλοῖα ἐπιφανείας, ἀλλὰ στὰ ὑποβρύχια.

Οἱ γνωστοὶ τύποι σκαφῶν ἐπιφανείας, πραγματικά, δὲν ἀνταποκρίνονται πιὰ στὴν ἀντίληψι τῆς νέας ναυτικῆς στρατηγικῆς, ποὺ ἐπέβαλε ὁ «Ναυτίλος», τῆς στρατηγικῆς δηλαδὴ μὲ σκάφη γρήγορα, ἀθέατα καὶ ἀπηλλαγμένα ἀπ' τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ.

Τὰ πλοῖα ἐπιφανείας, κι' ὡς μέσα ἀκόμη γιὰ τὴν ἐντόπισι καὶ τὴ δίωξι τῶν συγχρόνων ταχυτάτων ἀτομικῶν ὑποβρυχίων, εἶναι πιὰ ἀκατάλληλα, γιατὶ μποροῦν, βέβαια, μὲ τὰ μηχανήματά τους νὰ ἐντοπίσουν ἕνα ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, δὲ μποροῦν ὅμως ποτὲ νὰ τὸ κυνηγήσουν ἀποτελεσματικὰ λόγω τῆς ταχύτητος καὶ εὐελιξίας του.

Ὁ συνεχὴς μὲ κατάδυσι διάπλους καὶ σὲ βάθος 120 μέτρων μιᾶς θαλασσίας ἀποστάσεως 13.000 χιλιομέτρων ἀπὸ μέρους τοῦ «Ναυτίλου», ἀπέδειξε, ὅτι τὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, ὡς θαλάσσιο δίπλο, εἶναι σήμερα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀκαταμάχητα καὶ ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὴ διαπίστωσι αὐτή, μιὰ χώρα, ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ ἰσχυρὴ ἄμυνα, σὲ περίπτωσι πολέμου, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ἀναπροσαρμόσῃ τὸ σημερινὸ σύστημά της θαλάσσιας ἄμυνάς της καὶ τῶν θαλασσίων μεταφορῶν της.

Χάρτης τῆς περιοχῆς ποὺ διέσχισε ὁ «Ναυτίλος».

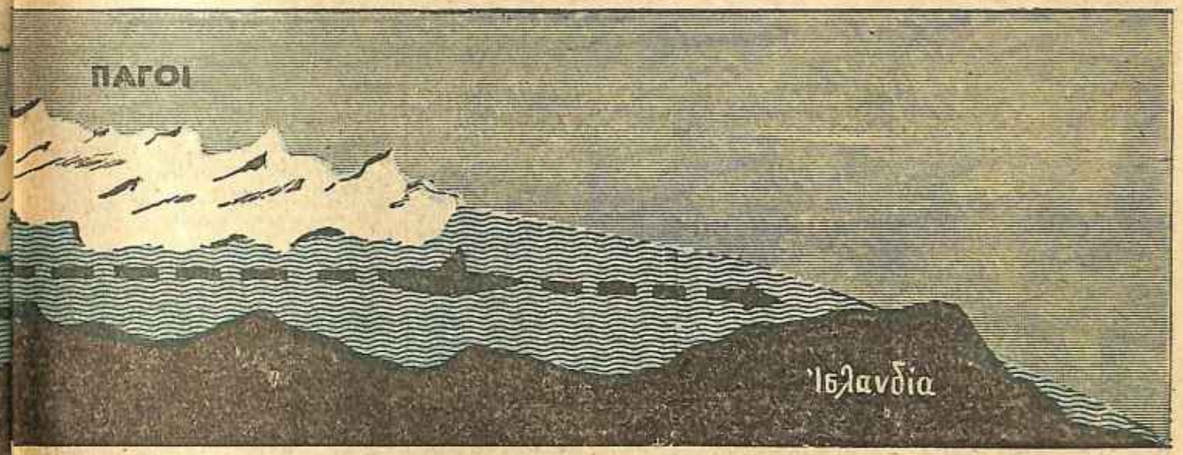

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ναυτίλου» Ο. Ρ. Ἄντερσον, ποὺ τιμήθηκε μὲ τὸ μετάλλιο ἀξίας.

"Ἄπὸ τώρα κιόλας τὰ ναυτικὰ ἐπιτελεῖα τῶν μεγάλων χωρῶν προετοιμάζουν σχέδια, πού, θὰ προκαλοῦσαν κατάπληξι καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Ἰούλιο Βέρν, ἂν ζοῦσε, ὅταν σύντομα θὰ πραγματοποιηθοῦν.

Τὸ κατόρθωμα τοῦ «Ναυτίλου» ἔγινε στ' ἀλήθεια, ἀφορμή, νὰ πάρουν ἀμέσως τὰ ναυτικὰ ἐπιτελεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀγγλίας τὴν ἀπόφασι νὰ κατασκευάσουν μεγάλο ἀριθμὸ ἀτομικῶν φορτηγῶν ὑποβρυχίων, ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικὰ γιὰ μεταφορὲς σὲ περίπτωσι πολέμου.

"Ἔτσι σ' ἕνα νέο πόλεμο ἡ εἰκόνα τῶν τεραστίων νηοπομπῶν τοῦ περασμένου πολέμου, μὲ τὶς ἑκατοντάδες τῶν φορτηγῶν σκαφῶν, ποὺ τὰ προστάτευαν ὑποβρύχια, ἀντιτορπιλλικὰ καὶ ἀεροπλάνα θὰ ἐκλείψῃ.

Οἱ νηοπομπὲς σ' ἕνα νέο πόλεμο θὰ εἶναι ἀόρατες, γιατὶ θὰ ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ μεγάλα φορτηγὰ ἀτομικὰ ὑποβρύχια, ποὺ θὰ πλέουν σὲ μεγάλο βάθος.

Οἱ ἀφηγήσεις ἄλλωστε τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος τοῦ «Ναυτίλου» δείχνουν πῶς ὁ συνεχὴς πλοῦς, ἐπὶ 13 ἡμέρες, σὲ κατάδυσι, μ' ἕνα ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, δὲν εἶναι κουραστικὸς οὔτε πειράζει τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνδρῶν.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θρυλικοῦ ταξιδιοῦ, οἱ ἄνδρες τοῦ «Ναυτίλου» διασκέδασαν μὲ 38 φίλμ μὲ πολλὲς διεθνεῖς στάρ.

Στὶς αἴθουσες τοῦ ὑποβρυχίου τὰ «πὶκ-ἄπ» ἔπαιζαν ἀδιάκοπα ἐκλεκτοὺς δίσκους γραμμοφώνου, ἐνῶ οἱ ἐλεύθεροι ὑπηρεσίας ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔπαιζαν σκάκι ἢ χαρτιά. Ὅσο γιὰ τὸ φαγητό, ἦταν περίφημο!

Τὸ σκάφος διέθετε τρόφιμα γιὰ 75 ἡμέρες καὶ τὴν ἡμέρα, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ Βόρειο Πόλο προσέφερε στὸ πλήρωμά του ἕνα ὑπέραχο μπιφτέκι μὲ διάφορα λαχανικά, σαλάτα, φροῦτα, καθὼς καὶ μιὰ τούρτα «Βόρειος Πόλος», ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ μιὰ πρωτότυπη δικῆς του ἐμπνεύσεως συνταγὴ ὁ μάγειρας τοῦ «Ναυτίλου».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ «Ναυτίλο» καὶ τὸ δεύτερο ἀμερικανικὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο «Σκέϊτ» πέρασε κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ Βορείου Πόλου, ἀκολουθῶντας τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ πρὸς τὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό. Τὸ «Σκέϊτ» εἶναι πιὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ «Ναυτίλο», ἔχει πλήρωμα ἀπὸ 97 ἄνδρες, συμπεριλαμβανομένων καὶ 9 τεχνικῶν, ποὺ δὲν ἀνήκουν στὶς τάξεις τοῦ Ναυτικοῦ. Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀρκτικοῦ σαράντα ναυτικὰ μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο.

"Ἕνα ἄλλο ἀμερικανικὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο, ὁ «Θαλασσόλυκος» θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ κατακτήσῃ ἕνα νέο ρεκὸρ παραμονῆς «ἐν καταδύσει». Θὰ προσπαθήσῃ δηλαδὴ νὰ μείνῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσας τουλάχιστον 60 ἡμέρες, γιατὶ τὸ σημερινὸ ρεκὸρ τὸ ἔχει τὸ «Σκέϊτ» μὲ 31 ἡμέρες.

Ὁ «Θαλασσόλυκος» ξεκίνησε ἀπὸ ἕνα λιμάνι τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι ἐπιχειρεῖ τὸν περίπλου τῆς Γῆς, ταξιδεύοντας διαρκῶς σὲ κατάδυσι.

Π. ΓΙΕΡΚΙΝΣ

Ὁ «Ναυτίλος» στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΟΙ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

Πῶς ἐμφανίσθηκαν καὶ τί ἀπέδωσαν οἱ Ἕλληνες πρωταθλητοί.

Οἱ Πανευρωπαϊκοὶ Ἀγῶνες τῆς Στοκχόλμης ἦσαν στὸ σύνολό τους, ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἀπογοητευτικοί. Ξεκινήσαμε μὲ λαμπρὲς ἐλπίδες καὶ μεγάλα ὄνειρα. Ἡ πραγματικότης ὅμως ἦταν διαφορετικὴ ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὶς φαντασιώσεις. Διεθνοῦς φήμης ἐμπειρογνώμονες, ὅπως ὁ Γκαστὸν Μεγιέρ, διεφεύσθησαν στὶς προβλέψεις τους. Ἀκόμη καὶ οἱ φιλέλληνες Σουηδοί, ποὺ στὶς προσαγανδιστικὲς ἀφίσες τῶν προγραμμάτων τῶν ἀγώνων εἶχαν ἀπεικονίσει τὸ Γιώργο Ρουμπάνη στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντό, ἔπεσαν ἔξω...

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους λυπήθηκαν οἱ Ἕλληνες φίλαθλοι, ποὺ εἶχαν ἀνεδάσει μὲ τὴν πλούσια σὲ αἰσθήματα καρδιὰ τους τὸ Ρουμπάνη στὰ μεσοσούρνα. Ὁ Ὀλυμπιονίκης μας τοὺς διέψευσε! Ἦτανε ἄτυχημα αὐτὸ ποὺ συνέδη ἢ ἕνα καλὸ μάθημα; Τὴν ἀπάντηση ἂς τὴ δώσουν ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν τὸν πρωταθλητή μας. Ἐμεῖς πιστεύουμε πὼς ἂν θέλη ἔχει καιρὸ ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ρώμης τὸ 1960.

Λίγο ἀργότερα ἀπ' τὴν ἐπαύριο τοῦ ἀτυχήματος τῆς Στοκχόλμης, ἂν συνέλθη, ἴσως τότε θάναι ἀργά. Πρέπει ἀμέσως τώρα νὰ τ' ἀποφασίση! Τὸ ἐπιτάσσουν ἡ ἱστορία τῆς ἀθλητικῆς οἰκογενείας του καὶ οἱ ὑποχρεώσεις του πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ Ἀθλητισμό.

Ὁ Γκαστὸν Μεγιὲρ ἐγνωμάτευσε πὼς ὁ Ρουμπάνης, πέρασε τὰ 4,30 μ. ἄνετα καὶ στὶς ἰρίζες του προσπάθειες, ἀλλὰ μὲ τὸ χέρι ἔξριζε τὸν πῆχυ. Θέλησε ἀπ' τὸ 4,10 μ. νὰ κερδίση προσπάθειες ἐπιχειρώντας τὸ 4,30 καὶ ὄχι τὸ 4,20 μ. Θεωρητικὰ εἶχε δίκιο. Δὲν ὑπελόγισε ὅμως πὼς τὸν Αὔγουστο δὲν ἦταν στὴ μεγάλη του φόρμα. Οἱ Ἑλληνοαμερικανικοὶ τὸ ἀπέδειξαν. Ἰδιαιτέρως ἡ νικηκότης του πρὸ τοῦ ἀγωνίσματος δὲν εἶναι ἕνα ἀκόμη δείγμα τῆς πρόωφατης ἀδυναμίας του; Εἶχε ἐπίσης πλήρη προπόνηση καὶ κανονική ζωή; Μυαλὸ ὁ ἴδιος πρέπει ν' ἀπαντήση σ' αὐτὸ τὸ λεπτὸ ἐρώτημα.

Δὲν νομίζω πὼς μετὰ τόσες λαμπρὲς νίκες στοὺς διεθνεῖς στίβους, ἕνα χάλκινο μετάλλιο στοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ ἕνα Εὐρωπαϊκὸ ρεκόρ στὸ κοντάρι εἶναι σωστό, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα, νὰ λησμονοῦνται ἁλὰ καὶ νὰ γίνεται σκληρὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ πρωταθλητοῦ μας. Ὁ Ρουμπάνης εἶναι φιλότιμος. Ἂν ὑπάρχουν σφάλματα, ἀσφαλῶς ὁ ἴδιος θὰ τὰ ἀνεγνώρισε. Τὸ πάθημά του θὰ τοῦ γίνη μάθημα. Ἀρκεῖ ὁ ἐγωϊσμός νὰ μὴ εἶναι ὑπερτροφικὸς καὶ ἡ ἀδιαφορία νὰ μὴ καταντᾶ πάθος...

*

Ἡ Ἑλληνικὴ Φίλαθλη οἰκογένεια παρίσταται μάρτυς τελευταία περιέργων «ἀδυναμιῶν» τῆς οἰκογενείας Κουνάδη. Ἡ κατὰ τὰ ἄλλα σεβαστή μας μητέρα του τοῦ ἀπαγορεύει νὰ ταξιδεύη μὲ ἀεροπλάνο, γιατὶ κάποια τσιγγάνα προφήτεψε πὼς θὰ τοῦ συμβῆ ἀτύχημα στὸν ἀέρα καὶ πὼς θὰ τ' ἀποφύγη, ὅταν περάση, ἀτρωτος, ὡριαμένη ἡλικία.

Ἔτσι ὁ Κουνάδης καὶ ἡ μητέρα του ἔπεσαν θύματα τῶν προλήψεων καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἀθλητισμὸς ἀτερεῖται τελευταῖα τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν του.

Στὴ Στοκχόλμη δὲν ξέρουμε ἂν ὁ Κουνάδης θὰ κατεποντίζετο στὴ δισκοβολία. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν πῆγε στὴ Σουηδία, ὅλοι οἱ φίλαθλοι πιστεύουν πὼς στὴ φόρμα ποὺ βρισκόταν, ἦταν ἱκανὸς νὰ χαρίση κάτι καλλίτερο ἀπ' τὸ 53.92 τοῦ πρώτου νικητοῦ Παλωνοῦ Πιατόφσκυ. τὸ 53.82 τοῦ Ἀριάσκη Τουντόσωφ (Βουλγ.), τὸ 53.74 — 53.44 τῶν Ρώσων Τσουσενίεφσκα Μπαυχαντσὲφ, τὸ 53,08 τοῦ Οὐγγρου Κλίκς ἢ τὸ 53,05 τοῦ ἀγέραστου Ἀντόλφο Κονσολίνι.

*

Λαμπρὴ ἦταν ἡ ἐμφάνισι μοναχὰ τοῦ Παπαδασιλείου στὰ 3000 μ. μετ' ἐμποδίων. Στὸν προκηρυματικὸ ἤρθε πρῶτος στὴ σειρά του. Στὸν τελικὸ κατετάγη ὄγδοος μὲ νέο πανελλήνιο ρεκὸρ 8'.51''.2. Τὸ παλαιὸ κατεῖχεν ὁ Ἴδιος μὲ 8'.52''.4. Κατέβαλε τὸ Φιλανδὸ Ριντεπὰ (8'.52''.6.), τὸ Νορβηγὸ Νάες (8'.54''.6.), τὰ Γερμανὸ Μπὰλ καὶ τὸν Τσέχο Τζάνελ.

Ὁ Παπαδασιλείου εἶχε πραγματικὸ ἀτύχημα. "Ἔπεσε μέσα στὴ λίμνη κατὰ τὸ πρῶτο τέρασμά του! "Ὅλοι μας ξέρουμε πὼς τὸ μεγάλο του ἐλάττωμα εἶναι τὸ μαστορικὸ πέρασμα τῆς λίμνης, χωρὶς νὰ βρέχεται αὐτὸς στὰ παπούτσια καὶ ἡ τεχνικότατη ὑπεροχή του ἐπὶ τῶν ἐμποδίων. Θυμόσαστε πὼς κέρδισε τὸ μεγάλο 'Αμερικανὸ ἀντίπαλό του στὸ Στάδιό μας: Ναί, ἀλλὰ στὴ Στοκχόλμη δὲν εἶχε Ἕνα μονάχα καλὸ καὶ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο. Εἶχε παγκοσμίους ἀσσους, ὅπως τὸν Πολωνὸ Χρόχιε (8'.38''.2.), τὸ Ρῶσο Ρζίτσιν (8'.38''.3.) τὸ Γερμανὸ Χύνεκε (8'.43''.6.), τὸ Ρῶσο Πονομάρεβ, (8'.42''.), τὸν Τσέχο Μπρίλκα (8'.46''.6.), τὸν Οὐγγρο Βάργκε (8'.48''.4.), τὸ Σουηδὸ Χελάντερ (8'.50''.2.). Μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κερδίσει στὸν προκοιμητικό.

Πάντως, ὁ Παπαδασιλείου εἶναι ὁ μόνος ἀπ' τοὺς "Ἕλληνες ποὺ ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του). Σημείωσε νέο πανελλήνιο ρεκόρ. Θάμαστε εὐχαριστημένοι ἂν' ὅσους πῆγαν στὴ Στοκχόλμη ἂν κατώρθωναν ὅσα ὁ φιλότιμος καὶ μαχητικὸς Παπαδασιλείου.

*

Ὁ Δεπάστας, ὁ Κωνσταντινίδης, ὁ Χιώτης, ὁ Μαρσέλος, ὁ Γεωργόπουλος, ὁ Τσακανίκας, ὁ Σφήκας, ὁ Καμπαδέλης, ὁ Σάλλης μποροῦσαν νὰ πετύχουν ἄλλος πολύ, ἄλλος λίγο περισσότερα. Γιὰ τὸν καθένα ὑπάρχει, ὅπως ἰσχυρίζονται, καὶ μιὰ δικαιολογία γιατὶ δὲν τὸ κατώρθωσαν.

Δὲ χρειάζεται νὰ συζητήσουμε τὶς λιπτομέρειες. Στὴν οὐσία ὅμως φαίνεται πὼς κάτι δὲ λειτουργοῦσε καλὰ στὴ Στοκχόλμη καὶ οἱ ἐλπίδες μας διεψ-ύσθησαν. Μᾶς ρωτοῦν καὶ ρωτᾶμε καὶ μεῖς μήπως οἱ φιλοδοξίες μας στοὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἦταν μεγαλύτερες ἀπ' τὶς δυνάμεις μας.

Νομίζουμε πὼς εἴμαστε μέσα στὰ πράγματα ὅταν ἔχουμε ἕνα πρωταθλητὴ τῆς Εὐρώπης στὸ ἄλμα ἐπὶ κοντὸ. Ἕνα δισκοβόλο σταθερὸ στὶς βολές του πάνω ἀπὸ τὰ 53 μέτρα, ἕνα ρεκόρ ἀρκετὰ μὲ ρεκὸρ πάνω ἀπ' τὰ 17 μέτρα, ἕνα δρομέα 3000 μ. μετ' ἐμποδίων, ἕνα δρομέα ἀντοχῆς 5000 μ. καὶ ἕνα δρομέα 800 μ. μὲ διεθνεῖς νίκες, ἕνα ἐμποδιστὴ μὲ 14''.4 στὰ 110 μετ' ἐμποδίων γιὰ νὰ διεκδικοῦμε τιμητικὲς θέσεις στοὺς Πανευρωπαϊκοὺς Ἀγῶνες. Τὸ ἀπογοητευτικὸ εἶναι πὼς οὔτε μιὰ ἔκτη θέσι δὲν πήραμε. Ἔχουν δικαιολογίες; Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ τὶς ἀκούγαμε!

ΓΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Γιώργος Παπαδασιλείου ποὺ ἐπέτυχε νέο ρεκὸρ Ἑλλάδος στὰ 3000 μ. μετ' ἐμποδίων στὸ Στακκόλμη.

oo

Καλοσιφέρ μὲ τὸν ἥλιο

Τὸ ζεύγος Γιένσεν ἐγκαταστάθηκε προσφάτως ἀπὸ πρώτου σπίτι τοῦ κόσμου ποὺ θερμαίνεται μὲ τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια. Τὸ σπίτι αὐτὸ βρίσκεται στὸ Φενίξ τῆς Ἀριζόνας. Ἡ κατασκευή του κόστισε 45.000 δολλάρια καὶ περιέχει ἐπιστημονικὰ ὄργανα ἀξίας 25.000 δολλαρίων. Ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου θὰ συγκεντρώνεται σὲ γαλκινους σωλῆνες μὲ νερὸ ποὺ θὰ ζεστάνη κατόπιν τὸ σπίτι μ' ἕνα συστημα καλοριφὲρ. Ἐπίσης θὰ τροφοδοτῆτε ἐπὶ μὲ χλιαρὸ νερὸ μιὰ μικρὴ πισίνα. Τὸ σπίτι αὐτό, χτισμένο ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία Ἐφαρμογῶν τῆς Ἡλιακῆς Ἐνεργείας, θὰ εἶναι ἀνοικτὸ γιὰ τὸ κοινὸ ὡρισμένες ὥρες κάθε μέρα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἡ κρυμμένη παροιμία

1) ΑΠΡΟΚΟΠΑ. 2) ΠΟΣΟΣΤΟΝ. 3) ΦΟΡΜΟΥΛΑ. 4) ΚΟΡΣΕΙΑΙ. 5) ΑΙΚΙΝΙΟΣ. 6) ΠΑΛΑΙΜΩΝ. 7) ΕΠΙΣΦΑΛΗ. 8) ΠΑΛΑΙΣΜΑ. 9) ΜΟΥΡΑΓΙΟ. 10) ΜΑΣΚΑΡΑΣ. 11) ΜΗΛΙΤΙΑ. 12) ΜΠΟΥΡΤΖΙ. 13) ΑΝΤΙΣΗΛΑ. 14) ΤΑΠΕΙΝΟΣ.

Ἡ παροιμία: «Ὁ κόσμος εἶναι σφαῖρα καὶ γυρίζει».

Μικρὰ προβλήματα

1) 14½ καὶ 4½ ὁκάδες. (X+3X+1=19)
2) 84 καὶ 28 (3X—X=56)
3) 4.800 μίλια (ἂν ἀντικαταστήσωμε μὲ 2X τὴν ὁλικὴ ἀπόστασι, ἔχομε: X)24+X 16—2X)20=10. Ἄρα 2X=4.800).
4) Τὸ πρόβλημα φαίνεται στὴν ἀρχὴ πὼς δὲν εἶναι πλῆρες. Ὁ ἀριθμὸς 289 ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ σχηματιστῆ παρὰ μὲ τὸ 17X17 ποὺ εἶναι πρῶτοι ἀριθμοί καὶ δὲ διαιροῦνται μὲ κανένα ἄλλο. Ἄρα τὰ παιδιὰ ἦσαν 17 καὶ πῆραν 17 δώλους τὸ καθένα.

Πρόβλημα σκέψεως

Κατέβασε τὸ ἀκουστικό, τὸ ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι καὶ πῆγε νὰ πάρη τὸ γράμμα. "Ἐτσι, ἂν τὸν ἔπαιρναν θὰ ἄκουγαν τὸ τηλέφωνο νὰ δουλῆη καὶ θὰ τὸν ξανάπαιρναν ὕστερα ἀπὸ λίγο.

Γεωγραφικὰ παιγνίδια

1) ΑΜΟΡΓΟΣ. 2) ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ 3) ΣΚΟΠΕΛΟΣ. 4) ΛΕΣΒΟΣ. 5) ΚΥΘΗΡΑ

*

1) ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ. 2) ΑΡΑΧΘΟΣ. 3) ΠΗΝΕΙΟΣ. 4) ΟΛΟΥΜΠΟΣ. 5) ΑΣΩΠΟΣ. 6) ΚΡΑΘΙΣ. 7) ΙΝΑΧΟΣ.

Εἰκονογραφημένη ἱστοριοῦλα

Ἡ κατωνικὴ σειρὰ τῶν εἰκόνων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν εἰκονογραφημένη Ἱστορία εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

8, 4, 12, 15, 1, 7, 10, 14, 2, 13, 6, 9, 3, 11, 5.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 708 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΙΣΙΑΣ — ΚΑΠΝΙΑ. 2) ΚΑΣΤΑΝΑΣ — ΓΑΛΛΙΚΟΣ. 3) ΕΜ — ΑΜΑΡΑ — ΙΛΙΑΣ — ΡΩ. 4) ΡΙΟ — ΑΜΑΡΤΩΛΑΙ — ΛΙΣ. 5) ΚΑΜΑ — ΑΚΑΣΤΟΣ — ΤΑΣΙ. 6) ΙΚΑΝΑ — ΜΕΝΤΑ. 7) ΣΟΛΑΝΟΣ — ΗΜΑΡΤΟΝ. 8) ΣΑΣΑ — ΜΙΑ — ΛΕΩΝ. 9) ΤΙΤΑΝ —ΜΑΣΙΝ. 10) ΑΡΑΜ — ΑΦΗ — ΣΤΑΜ. 11) ΑΓΑΣΙΑΣ — ΚΑΤΙΦΕΣ. 12) ΠΕΝΙΑ — ΑΟΡΤΗ. 13) ΑΛΙΣ — ΧΑΜΑΛΗΣ — ΣΩΣ. 14) ΤΑΣ — ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ — ΝΙΑ. 15) ΕΣ — ΑΡΝΙΑ — ΜΑΛΙΣ — ΚΜ. 16) ΣΤΑΡΑΤΟΣ — ΑΤΟΜΙΚΟΙ.17) ΑΜΑΞΑΣ — ΑΙΑΚΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΕΡΚΙΣ — ΑΠΑΤΕΣ. 2) ΤΑΜΙΑΚΟΣ — ΑΓΕΛΑΣΤΑ. 3) ΙΣ — ΟΜΑΛΑ —ΡΑΝΙΣ—ΑΜ. 4) ΣΤΑ—ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΡΑ. 5) ΙΑΜΑ —ΑΝΑΙΜΙΑ —ΘΡΑΞ. 6) ΑΝΑΜΑ — ΧΑΝΤΑ. 7) ΣΑΡΑΚΑΣ — ΣΠΑΝΙΟΣ. 8) ΣΑΡΑ — ΜΝΑ — ΜΑΑΣ. 9) ΤΣΙΤΙ — ΦΩΚΑΣ. 10) ΓΙΩΤ — ΑΜΗ — ΛΙΜΑ. 11) ΚΑΛΛΟΝΗ — ΚΤΗΜΑΤΑ. 12) ΑΛΙΑΣ — ΣΟΛΟΙ. 13) ΠΑΛΙ — ΜΑΛΙΣΤΑ — ΣΙΜΑ. 14) ΝΙΣ — ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ — ΣΙΚ. 15) ΙΚ — ΛΑΝΤΩ — ΑΦΡΩΝ — ΚΗ. 16) ΑΟΡΙΣΤΟΝ — ΜΕΤΟΙΚΟΣ. 17) ΣΩΣΙΑΝ — ΣΗΣΑΜΙ.

oo

Οἱ μέλισσες ἔχουν ἰδιοτροπίες

Ἐνῶ ἕνας γέρος μὲ κάτασπρη γενειάδα ἔπαιρνε ἕνα μεσημεριανὸ ὑπνάκο σ' ἕνα πάγκο τοῦ πάρκου Τιεργκαρτεν τοῦ Βερολίνου, τὸν ξύπνησε τὸ βουητὸ ποὺ ἔκανε ἕνα σμῆνος ἀπὸ μέλισσες, ποὺ εἶχε καθήσει πάνω στὰ γένεια του! Εὐτυχῶς, εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ μὴν κουνηθῆ καθόλου. Κάποια πρακτικὴ κοπέλλα ἀντελήφθη τὴν κρίσιμη θέσι του καὶ εἰδοποίησε τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία. Οἱ πυροσβέστες ἔφεραν μαζί τους μιὰ κυψέλη κι' ἀνάγκασαν τὶς μέλισσες νὰ μποῦν μέσα.

Ἐξ ἄλλου, στὴν Ἱσπανία, ἐν' ἄλλο σμῆνος εἶχε ἐγκαταταθῆ μέσα σ' ἕνα γραμματοκιβώτιο καὶ χρειάστηκε νὰ τὸ βγάλη ἀπὸ κεῖ ἕνας εἰδικὸς μελισσοκόμος, γιὰ νὰ μπορέση ὁ ταχυδρόμος νὰ πάρη τὰ γράμματα ἀπ' τὸ κουτί.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Συριανοπούλα. Σύρος: Τὰ φίλμ στὰ ὁποῖα εἴδαμε μέχρι σήμερα τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη εἶναι τὰ ἑξῆς: «Τὸ ποντικάκι», «Τὸ κορίτσι μὲ τὰ παραμύθια», «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βασκοπούλας», «Μαρία ἡ Πυνταγιώτισσα», «Ἁρουμένη ἀλήτισσα», «Διακοπὲς στὴν Αἴγινα». Θὰ τὴ δοῦμε κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο στὸ φίλμ «Μιμίκος καὶ Μαίρη», ποὺ γυρίζει τώρα, ἀλλὰ καὶ σὲ δυὸ ἔργα ποὺ ἔχει ἐτοιμάσει πρὸ ὀλίγου καὶ δὲν προσδιήθησαν ἀκόμη: Τὸ σκιάχτρο καὶ τὰ «Θολὰ νερά», στὸ ὁποῖο παίζει γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸ Γιώργο Φούντα. Τὸ χειμώνα θὰ παίξη μαζὶ μὲ τὸν Κώστα Μουσούρη. Μπορεῖτε νὰ τῆς γράψετε στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Ἀλίκη Βουγιουκλάκη: Θέατρον Κώστα Μουσούρη, Πλατεῖα Χρήστου Λαδᾶ, Ἀθῆναι.

Φλογερὴ γόησσα καὶ Βασιλάκη: Ὁ Κοῦρτ Γιοῦργενς γεννήθηκε στὸ Μάναχο στὶς 13 Δεκεμβρίου 1905. Ἔχει παντρευτῆ μέχρι σήμερα τρεῖς φορές: Μὲ τὴ Λουλοῦ Μπάλερ, τὴ Τζουντὶθ Χόλτζμαϊστερ καὶ τὴν Εὔα Μπάρτοκ. Τώρα εἶναι ἀπὸ μήνες ἐρωτευμένος μὲ τὴ Γαλλίδα Σιμὼν Μπυσερόν, τὴν ὁποίαν θέλει δέν ἀποφασίζει νὰ παντρευτῆ. Κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο θὰ δῆτε τὸν ἀγαπημένο σας ἠθοποιὸ σὲ πολλὰ νέα του φίλμ, διότι γυρίζει συνεχῶς σὲ διάφορες χῶρες. Θὰ τὸν δῆτε στὸ φίλμ «Τομανγκὸ» μὲ τὴ Ντόροθυ Ντάντριτζ. Γύρισε προσφάτως μὲ τὴν Ἰνγκριντ Μπέργκμαν τὸ φίλμ «Τὸ πανδοχεῖο τῆς εὐτυχίας» καὶ γυρίζει τώρα στὸ Παρίσι μὲ τὴ Μιλὲν Ντιμουζὶ τὸ φίλμ «Ὁ ὄνειρος «γνέει» καὶ ἀμέσως μετὰ θὰ γυρίση μιὰ νέα ταινία στὰ γερμανικὰ στούντιο μὲ τὴ Μαρία Σὲλ καὶ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Χέλμουτ Κάουτνερ. Κατόπιν θὰ γυρίση ἕνα φίλμ μὲ τὴν Τζουλιέττα Μασίνα καὶ μιὰ ἐπανέκδοσι τῆς παλαιᾶς (πετυχίας τῆς Ντανιὲλ Ντάριε «Κάτια», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Ρόμυ Σνάϊντερ. Δὲν εἶναι δυνατόν, δπως βλέπετε, νὰ σᾶς δώσουμε ἀκριβῆ διεύθυνσι, γιατὶ δὲ μένει ποτὲ μονίμως στὸ ἴδιο μέρος.

Λάτρη τοῦ Ρίτσαρντ. Ἐντάῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ Richard Widmark εἶναι: c/o 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles, Calif, U.S.A. Μπορεῖτε νὰ τοῦ γράψετε στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε μιὰ φωτογραφία μὲ τὴν ὑπογραφή του. Καλὸν εἶναι νὰ τοῦ ἐσωκλείσετε στὸ γράμμα σας ἕνα διεθνὲς κουπόνι ἀπαντήσεως, ἂν ὅμως δὲ βρῆτε, ἐκεῖνος πάλι θὰ σᾶς ἀπαντήση.

Μάριο, Πευκάκια: Ἡ διεύθυνσι τῆς Deborah Kerr εἶναι: 12480 Sunset Blvd, Pacific Palisades, Los Angeles Calif, U.S.A. Θὰ διεβάσατε ἀσφαλῶς ἀπὸ προηγούμενο τεῦχος μας τὸ σχετικὸ ἄρθρο γιὰ τὰ διαθέσιμα τῆς. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὅλες οἱ πληροφορίες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Ἑλένη Ἀμοιρίδου, Ἐντατῦθα: Ἡ διεύθυνσι τῆς Elizabeth Taylor εἶναι: c/o Metro - Goldwyn - Mayer, 10202 West Washington Blvd, Culver City, Calif, U.S.A. καὶ τοῦ Karl — Heinz Böhm: München — Grunwald, Kaiser Ludwig Str. 16, Germany.

Θ. Μ. Ἐντατῦθα: Οἱ δυὸ πιὸ σημαντικὲς ἑταιρεῖες κινηματογραφικῆς παραγωγῆς στὴν Ἑλλάδα εἶναι οἱ ἀκόλουθες: Φίλων, Φίνος, κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις, Στουρναρᾶ 27, Ἐνταῦθα. Καὶ βέβαια μπορεῖ ὁποιοσδήποτε νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. Ἀρκεῖ λίγη εὐνοια τῆς τύχης, τὴν ὁποία νὰ ὑποβοηθήση ἡ φωτογένεια καὶ τὸ ταλέντο του. Τοὺς ὑποψηφίους τους διαλέγει ὁ σκηνοθέτης τοῦ φίλμ, ἐν συνεννοήσει φυσικὰ μὲ τὸν παραγωγό του.

Ε. Δ α ν έ λ ο υ, Νέα Ἰωνία: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω μιὰ ἀπάντησι σχετικὴ μὲ τὴν Ντεμπόρα Κὲρ ποὺ ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς.

Μαίρη Κ. Θεσσαλονίκη: Ἡ διεύθυνσι τῆς Eleonore Kossi Drese εἶναι: Via Bertoloni 44, Roma, Italia.

Στέλιο, Ἀμφίκλεια. Κ. Γρόσι: Ἡ διεύθυνσι τοῦ John Kerr εἶναι: 661 Warner Avenue, West Los Angeles, Calif, U.S.A. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τῆς Ντεμπόρα Κὲρ. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Alec Guinness εἶναι: c/o J. Arthur Rank Organisation, Pinewood Studios, Iver Heath Buclis, London, England. Γενήθηκε στὸ Λονδῖνο στὶς 2 Ἀπριλίου 1914. Τὸ πρῶτο φίλμ, ποὺ γύρισε, ἦταν τὸ «Οἱ μεγάλες προσδοκίες» καὶ δεύτερο ὁ «Ὀλιβερ Τουίστ».

Θ ε σ α υ ρ ο φ υ λ ά ρ ι: Γράψετε στὴν «Ἀνατάτη σχολὴ κινηματογράφου, Ἀχαρνῶν 96, Ἀθῆναι. Ὁ κ. Νικ. Ἰωαννίδης — Βαμβακᾶς, θὰ σᾶς δώση προβλυὸς ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Π έ τ ρ α Ἀ ν τ ω ν ι ά δ η: Ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου εἶναι κόρη τῆς Μαρίκας Κοκκόβα καὶ σύζυγος τοῦ Στέφανου Στρατηγοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει γυρίσει τέσσερα φίλμ μέχρι σήμερα: τὸ «Κατρακύλισμα», τὸ «Φιτανάκι», τὴ «Θεία ἀπὸ τὸ Σικάγο» καὶ τὸ «Μηδὲν πέντε», ποὺ θὰ προβληθοῦν κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο. Θὰ ἀνῆκη κατὰ τὴ νέα θεατρικὴ περίοδο στὸ «Ἐθνικὸ θέατρο». Μπορεῖτε συνεπῶς νὰ τῆς γράψετε στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι: Ἐθνικὸ Θέατρο, ὁδὸς Ἀγ. Κωνσταντίνου, Ἀθῆναι.

Π α ν α γ ι έ μ ο υ δ υ ὸ κ ο ρ ί τ σ ι α, Ν ε α Φ ι λ ά δ ε λ φ ε ι α. Ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης εἶναι ὁ πιὸ περιζήτητος ζάν-πριμὲ τοῦ κινηματογράφου μας καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν δῆτε κατὰ τὴ νέα κινηματογραφικὴ περίοδο σὲ ἑκτὸ νέα φίλμ, ποὺ γυρίσε ἢ ποὺ γυρίζει τώρα. Οἱ τίτλοι τῶν ταινιῶν αὐτῶν εἶναι: «Ἡ ἀκολουθία» ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν κόσμο», «Τὸ παραστράτημα μιᾶς ἀθῶας» μὲ τὴ «Τὸ κορίτσι τῆς ἀμαρτίας» μὲ τὴν Ἐστάτος στὴν Ἑλλάδα» ἀμφιλόφους», «Τοξίδι στὴν Ἑλλάδα» «Τὸ τρελοκριάτσου» καὶ πάλι μὲ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη στὰ «Μιμίκος καὶ Μαίρη». Τὸ χειμώνα ἐπίσης θὰ ἐμφανιστῆ καὶ στὸ θέατρο, παίζοντας στὰ «Ρέζι» παρὰ τὸ πλευρὸ τῆς Μαίρης Ἀρώνη καὶ τοῦ Νίκου Ἑξαρχόπουλου. Δὲν εἶναι ἀραβδιασμένες μὲ τὴν Ἀλίκη Βουγιουκλάκη. Ἡ τελευταία ἔχει ἐπίσης ἕνα ὡραῖο ἀλλὰ σοβαρὸ ρόλο, ἀλλὰ ὅπως λέει, δὲ σκέπτεται πρὸς τὸ παρὸν νὰ παντρευτῆ.

Θ α υ μ α σ τ ρ ί α - σ ο ὺ Μ. Νικολινάκου, Ἐντατῦθα: Ὁ Μιχάλης Νικολινάκος, ὁπτε ἔπαιξε, αὐτὲ πρόκειται πρὸς τὸ παρὸν νὰ παίξη στὸ θέατρο. Στὸ φίλμ ἐτο παιδὶ καὶ τὸ δεύτερο ἔφηβος τὸν ἐπαλλέγορο στὰ Μετέωρα. Τὸν εἴδατε ἐτσὶς στὸ φίλμ «Τσιγγάνικο σόι», «Ἀγιάσοι», «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ τραίνου» «Τὸ τελευταῖο εἰσιτήριο» καὶ θὰ τὸν δοῦμε ἐπὶ σὲ ἕνα φίλμ τοῦ Ρόμπερτ Μίτσομ «Ὠργισμένοι λόφοι».

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὑ π ε ρ ί ο υ Εὐθυμιάδης, (19 χρόνων), Γιόλου, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Χ α ρ ά λ α μ π ο ς Γ ι α ν ν ά κ η, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 15—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μ ά ν θ ο ς Φ ι κ ά ρ δ ο υ, Ἀλεξάνδρου 43, Βαρώσια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς διαρκοῦς φιλίας.

Ὁ Σ α β β ά κ η ς Μ α υ ρ ο π ο υ λ ο ς, (18 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 148, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητὴς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, κατὰ τὸ προτίμησι μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Π α ν α γ ι ώ τ η ς Λ ο υ κ ά, Ταχ. Κιβ. 226, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Μ ά κ η ς Χ ρ ι σ τ ο φ ῆ ς, Αἰγέως 11, Λευκωσία, Κύπρος.

Ὁ Ἀ ν δ ρ έ α ς Χ α τ ζ η π α ύ λ ο υ ς, Περιστερώνος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἑλληνὶς καὶ μὲ τὴν «Ἀναστασία» ἀπὸ τὸν Πειραιά.

Ὁ Ἀ ν τ ω ν ά κ η ς Κ ο υ λ έ ρ μ ο ς, Co G.C. Tax. Κιβ. 208, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας μέχρι 21 χρόνων, στὴν Ἑ

πιστώτριές μας, πού κρύβονται κάτω από τό ψευδώνυμο «Χρυσός ήλιος» καί «Αγνή παρθένα» από τήν Καβάλα, τού 1026 τεύχους.

Ο Τάκης Γιωργαλής, (19 χρόνων), καί ο Γιώργος Κουμδης, 18 χρόνων), Δημοκρίας 4. Αμμοχώστου, Κύπρος, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Ηλιακή διάθλαση», «Αγνή όμορφιά» καί «Χρυσός ήλιος».

Ο Αντωνάκης Λούκα, Άλκαμένους 27, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ κόρες άπ' όλον τόν κόσμο άνεξαρτήτως ήλικίας, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Γεωργίου, (25 χρόνων), Καλλιπτόλεως 45, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 17—25 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Μ. Μιχαηλίδης, (23 χρόνων), Λεοντίου Νο 57, Λευκωσία, δημοδιδάσκαλος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ συναδέλφους του, σπουδαστές καί σπουδάστριες τών διδασκαλείων τής Ελλάδος, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων, κάρτ-ποστάλ καί ανέρχεται γιά τόν κλάδο τους.

Ο "Αθως Σάββα, Άγία Άναστασία, Λάρνακος, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τή Θεσσαλονίκη, ήλικίας 15—16 χρόνων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Σαββάκης Μαρούδας, (17 χρόνων), μαθητής, Ταχ. Κιβ. 550, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή μαθήτρια άπό τήν Καβάλα τού 1026 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Άγνή παρθένα».

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο John Simos, S)S Andros Citabel, Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 17—20 χρόνων, στήν έλληνική, ίσπανική καί πορτογαλλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Panagopoulos (29 χρόνων) καί ο Ioannis Trasanis (25) S)T Largo, Esso Petroleum Co Ltd, Marine Dept, Fawley Southampton, England, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 18—24 χρόνων. Παρακαλοῦν όσες γράψουν νά συνοδεύσουν τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

Ο Emmanouel Coronis, M)V Pontoporos, Co N. J. Pateras and Sons Ltd, 16 Bevis Marcs, London E.C. 3, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ωραία Σπαρτιάτισσα». Ο ίδιος ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστρια μας τού 985 τεύχους πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Τό κορίτσι τού Βιλουδέντου νησιού».

Δυό φίλοι, ο Andreas Kounelis καί ο Gerasimos Koletis, S)T Andros Tower, Orion Shipping Co, 80 Broad Str., New York 4, N. Y., U.S.A., ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνώστριές μας «Ξενητεμένη Κεφαλλωνιτοπούλα», Δύναμις τού Πεπρωμένου, «Γαρδένια», «Άνθισμένο ρόδο» καί «Άνευοδαρμένη».

Ο Tonis Trialones (20 χρόνων), Co Kouloukoundis Shipping, Agency 80 Broad St., New York N.Y., U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα καί ιδιαιτέρως άπό τήν Άθήνα καί τόν Πειραιά, ήλικίας 16—20 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο George Michael, S)S Ocean Alice, Co Maritime Overseas Corp, 61 Broadway, New York 6, N.Y., U.S.A., ύποπλοίαρχος Ε. Ν., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν Ελλάδα, πού ένδιαφέρονται πραγματικά γιά τή θάλασσα, τά ταξίδια καί τή ζωή τῶν άληθινών ναυτιλιών.

Ο Antonios Potamianos, S)T World Banner Marchos London Ltd, 41—43 Park Str. London W. 1, England, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ζητῶ στοργή καί καλοσύνη».

Ο Georges Vlamis, M)V Polyxene C., Co Syros Shipping Co Ltd., 9 Wormwood Street, London E.C. 2, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, τού 1019 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Ο Άγκαλιάκος» καθώς καί μέ μαθήτριες τού Πειραιῶς.

Δυό φίλοι μηχανικοί, ο Κ. Grametis (26 χρόνων) καί ο G. Constas (21), M)S Popi Svensca Orient Linien, P.O.B. 298, Gotteborg, Sweden, ζητοῦν άλληλογραφία μέ νέες άπό τήν Ελλάδα καί τό έξωτερικό. Παρακαλοῦν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο M. Μιχαηλίδης, (23 χρόνων), Λεοντίου Νο 57, Λευκωσία, δημοδιδάσκαλος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ συναδέλφους του, σπουδαστές καί σπουδάστριες τῶν διδασκαλείων τής Ελλάδος, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων, κάρτ-ποστάλ καί ανέρχεται γιά τόν κλάδο τους.

Ο Σπυρίδων Καραμούζης (19 χρόνων), M)S Hellenic Sailor, Co Mesis, Hellenic Lines Ltd, 39 Broadway St., N. York 6, N.Y., U. S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν Ελλάδα καί κατά προτίμηση άπό τήν Άθήνα καί τήν Πάτρα.

Ο G. Gachekos καί ο J. Chegas (28 χρόνων καί οι δυό), Ionian Traveller, Co Vergottis Ltd, Creechurch House, Creechurch Lane, London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν άντιστοίχως μέ τή «Ναναύσα» άπό τήν Κουστήνη καί τήν «Πανσέληνο» άπό τήν Καβάλα.

Ο Demos Serelis, S)I Atlantic Baroness, Co New Star Ship, Sypply 608 E. Pratt, Str. Baltimore 2, M.D., U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Άνοιξη μέ τά πράσινα μάτια», «Ορφανή μοιρῶν», «Τό ρόδο τής Βενετίας», «Περιπλανώμενο καράβι» καί «Πικυμένη Αἰγυπτία».

Ο George Zafirakopoulos, S)S Evilz, Co Starboard Shipping Inc., 11 Broadway N.Y. 4, U.S.A., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τή Χαλκίδα, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Κόκκινη Βιολέττα». Ο Christos Tartakis, γιά τόν όποῖο ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνση, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό «Άλυκομπόριτσα».

Ο Nick Alexandreas, M)V Vava Co Emm. Mitarachi Im. C.T.O. Rue Sultan Heisseih, Port Said, Egypte, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση άπό τήν Άμερική καί τήν Ελβετία, στήν ελληνική, άγγλική ή γαλλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

Spyr. Velissaris, S)S Mary Mark, John Livanos and Sons Ltd, Liverpool House 15—17, Eldon Street, London E.C. 2, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 18—23 χρόνων, κατά προτίμηση μέ νέες άπό τήν Πελοπόννησο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Costas Tsouflos, (20 χρόνων) ὁ Elias Chatzibellos, (21 χρόνων), καί ὁ Vassilios Droumoussis, (23 χρόνων), M)V Pacific Challenger Co Pelops Maritime Co Ltd, 105) 9 Bishopsgate, London E.C.2. England, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν Ελλάδα. Παρακαλοῦν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Alexandros Antonatos, S)S Elpis 52 Broadway Room 1002, New York, U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας «Ζητῶ καρδιά πού νά μέ νοιώσῃ» τού 1011 τεύχους.

Ο Constantinos Marcoyiannis, M)V Michael G. Livanos, Co G.M. Livanos Shipping Co 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν 'Αθήνα, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Άνκπόμπη γοργόνα».

Ο Vassilios Dourmoussis, M)V Pacific Challenger Co Pelops Maritime Co Ltd, 105) 109 Bishopsgate, London E.C. 2, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ελλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ioanna Alcivisadou, Tarlabasi Sakizagac Cad. No 125, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ἡ «Μυρωμένη πνοή» (19 χρόνων), άπό τήν Άλεξάνδρεια, παρουσιάστρια, μέ τέλεια γνώση τής γαλλικής, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ όμογενεῖς άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμηση άπό τήν Άμερική, ήλικίας 20—35 χρόνων, μέ σκοπό τή γνωριμία καί τήν άνταλλαγή μικρῶν δώρων. Δυό φίλες άπό τό Μόντρεαλ τού Καναδᾶ, ἡ «Πιστή Ελληνίδα καί ἡ «Αγνή Ἡπειρώτισσα» (21 χρόνων καί οι δυό), έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τήν Ελλάδα, πού θέλουν νά μεταναστεύσουν στόν Καναδᾶ, ήλικίας 22—30 χρόνων, μέ σκοπό τή γνωριμία καί τή μετανάστευσι.

Ἡ Eva Cocolara, Rue Ramsis 105, Cairo, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ Ένα δόκιμο πλοίαρχο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

Ἡ Lissa Frnciatou (19 χρόνων) καί ἡ Keti Mavridou (20), 59 St. Cuthbert, Montreal P.Q., Canada, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους κάτω τῶν 25 χρόνων. Παρακαλοῦν όσους άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Maria Catlk (28 χρόνων), Tarea Basi Findik No 11, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τό γάμο καί τή μετανάστευσι.

Ἡ «Ελα κοντά μου» άπό τά Ζουζ, θέλει ν' άλληλογραφήση μόνο μέ 'Έλληνες ναυτικούς, ήλικίας 20—30 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Ἡ «Άλίτιφ» (18 χρόνων), ἡ «Λουκάντια» (17) καί ἡ «Ζοζοϊνα» (16), άπό τή Ροδεσία, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ όμογενεῖς τού έξωτερικοῦ, πού άκεῖ τοποτοῦνται γιά ἐγκαταστάθοῦν μελλοντικῶς στήν Ελλάδα, μέ σκοπό τή γνωριμία καί ἴσως άργότερα τό γάμο. Ἡ «Ντιάνα» (19 χρόνων) άπό τό Λονδίνο, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ ἐνυπόρους άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση άπό τήν Άμερική. Δυό φίλες άπό τήν Άλεξάνδρεια, ἡ «Σαπφώ» καί ἡ «Άσπασία» (22 χρόνων καί οι δυό), εὐπαρουσίαστες καί μορφωμένες, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση άπό τόν Πειραιά. Όσοι έπιθυμοῦν νά λάβουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τής άλληλογραφίας μας.

Ἡ Nora Stavropoulou, M. Ibrahime Tauma, Tapline B. P. 1348, Beyrouth, Liban, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες καί νέους άπ' όλο τόν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσους άπαντήσουν νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Παραγγελία» (17 χρόνων), άπό τό Κάϊρο, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση άπό τήν 'Αθήνα, μέ σκοπό τή γνωριμία καί τό γάμο. Δυό φίλες άπό τήν 'Αλεξάνδρεια, ἡ «Μαρτίν Καρόλ» (18 χρόνων) καί ἡ «Καρούλα» (16) μαθήτριες Γυμνασίου, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους άπό τήν Ελλάδα, κατά προτίμηση άπό τήν Κόρινθο, μέ σκοπό τή σύναψη μιας σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Αράχνη» άπό τή Ροδεσία, πού τόν Όκτώβριο θά ἔλθῃ στήν 'Αθήνα, μορφωμένη καί εὐπαρουσίαστη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μόνο μέ όμογενεῖς άπό τήν Άμερική, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας φιλικῆς γνωριμίας καί πιθανῶς άργότερα τό γάμο.

Εἶναι σίγουρο ὅτι ἔχετε ἐπιτυχία, ἀφοῦ χρησιμοποιεῖτε καλλυντικά ἀπό τή μεγάλη ποικιλία πού διαθέτουν τά

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Καί φουμά...κολώνιες Μαρινοπούλου

Τὸ ἀπαραίτητο βιβλίο γιά κάθε γυναίκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εἰκονογραφημένη
Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα.
Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μέ ταχυδρομική ἐπιταγή ὀρχ. 60 εἰς τήν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ 1, Ἀθῆναι.

ἡ Μπύρα εἶναι πλούσια σέ Βιταμίνες

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο George Tsacon, 1908 Cartier St., Montreal, Canada, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστρια μας άπό τή Θεσσαλονίκη, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Άλίνε τοῦ 1023 τεύχους.

Ο Alexandre Alexandrakis, Rue de Pieton Cite No 6, Trazegnie, Belgique, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, πού έχουν πονέσει στή ζωή τους. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά ἐπακολουθήσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ο Ross Adams, 5, Lit. Stewart St., Paddington, Sydney, N.S. W., Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ κόρη ἡ δεσποινίδα μέ σκοπό τήν άνταλλαγή ταινιῶν μαγνητοφώνου μέ διάφορα τραγούδια.

Ο A. Glourgas, Boulvard Brithanique 24 Mons, Belgique, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Ἑλενίτσα Χ.» καί «Μαγική ραψωδία» καί «Πονεμένη ὑπαρξη», στήν ἑλληνική, γαλλική καί ἰταλική γλώσσα.

Ο Nicolas Tsavdarides (25 χρόνων), Place Chef Lieu No 12, Jumet, Belgique, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ήλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ὁ ίδιος θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μή μέ λησμόνεις», τού 1025 τεύχους.

Ο H. Fetzer, Lot 13, Lothiaem Ave., Glen Eagles, Adelaide, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν Ἑλλάδα.

Η Κατίνα Ν. Ζαφειροπούλου, 127 Gilbert St., Adelaide, Australia, φοιτητής τοῦ Πανεπιστημίου 'Αδελαΐδος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' ὅλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι μέ μοντέκερ, στήν ἑλληνική, άγγλική καί γαλλική γλώσσα.

Ο Evan W., Tarak Trafik Varliski Tendelmarkt No 12, Wien II, Autriche, μηχανικός, μονῆρες ἐγκατεστημένος στήν Βιέννη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ μιά 'Ελληνίδα, ήλικίας 30—35 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο Akis Messarianos (24 χρόνων), P.O. Box No 6. Malakal, Sudan, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες άπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας φιλίας καί δ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ο Stavros Pellas (24 χρόνων) 20 Rue General Leclerc, Seloncourt Douhs, France, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Πονεμένη ὀρφανή» τού 1017 τεύχους.

Ο Ali Sensoy, 32 Barring St., N.I. London, England, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τόν ψευδώνυμο «Beby Doll».

Ο Agelos Alexis (28 χρόνων), Box 4924 Rivers, Kitimat B.C., Canada, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες καί εὐπαρουσίαστες 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—24 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο J. Capelos, 192 Plateau, Montresl, P.Q., Canada, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν Ἑλλάδα.

Ο Piston Cordonis, 22 Rue Daglia, Port - Said, Egypte, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπό τήν 'Αθήνα, μέ σκοπό δ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ο Lazaros Panayiotou (30 χρόνων), 50 Rue de la Cite, Relinne, Liege, Belgique, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες άπαντήσουν νά συνοδεύσουν τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

Ο Antonios Mathioudakis (28 χρόνων), Rue Gentenlley 321, Chatelineeu, Belgique, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες 18—23 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο D. W. Chad., Single Quarters Ci (Room No 2), Nkana, Kitwe, Northern, Rhodesia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Σανδῶ διαβολάκι».

Ο Bill Stathos (24 χρόνων) καί ὁ Spiros Repas (23), 410 Sacville St. Toronto, Ont. Canada, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, μέ σκοπό δ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ο Georgios Chondros, ὁ N. Pontikakos καί ὁ Ioannis Frangakis, Kingstr. 18, Brand Aschen, Germany, σπουδαστές, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ μορφωμένες 'Ελληνίδες, ήλικίας 17—21 χρόνων, στήν ἑλληνική ἡ γερμανική γλώσσα.

Ο A. Qatsas (23 χρόνων) καί ὁ H. Tsemetsidis (24), E.W.S. Camp., Mimiston, S. Australie, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες, μέ σκοπό τό γάμο.

Ο Dieter Henisch (22 χρόνων), Duisburg Marxloh Neue Kruckert St. 62 West Deutschland, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας μέχρι 28 χρόνων, στή γερμανική γλώσσα. Παρακαλεῖ ὅσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Const. Sousouras (22 χρόνων), Duisburg Wanheim Alt Wanheim St. 411, West Deutschland, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ήλικίας μέχρι 28 χρόνων, στήν ἑλληνική καί άγγλική γλώσσα.

Ο Georgios Papaiconomou καί ὁ Peter Tocas, 59 Philip, St. Waterloo, Sydney, N.S. W., Australia, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ήλικίας 18—25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά ὁλόσωμη φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Athanassios Giannakopulos, ὁ Mick Psomiades καί ὁ Steve G., Box 41 Gordonnale, N.Q. Australia, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό δ,τι ἐπακολουθήσῃ.

Ο George Ghikas (21 χρόνων), 33 Northumberland Street, Marysville, N.S.W., Newcastle, Australie, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ήλικίας 17—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο John Kalotheos, ὁ Michael Grillis (23 χρόνων) καί ὁ John Agelopoulos (21), 16 Riley St, East Sydney, Australia, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, ήλικίας 17—22 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καί δ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ο Peter Ryan, Meston St. Boggabri, N.S.W., Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, ήλικίας 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο Nick Varthalis (23 χρόνων) καί ὁ Andreas Tirogalas (27), Warracomba Dam. P.O., N.S. W., Australia, ζητοῦν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική καί άγγλική γλῶσσα, ήλικίας 18—23 χρόνων, μέ σκοπό δ,τι ἐπακολουθήσῃ. Παρακαλοῦν ὅσες άπαντήσουν νά γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

Ο Georgios Gabrielides (25 χρόνων), P.O. Box 3674, Beirut, Lebanon, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ εὐπαρουσίαστες νέες, στήν ἑλληνική ἡ άγγλική γλῶσσα. Ὁ ίδιος ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Ἑλενίτσα Χ.» καί «Διακτυλογράφος Α.» μάνη 1000ῆτ», μέ σκοπό τή γνωριμία καί τή μετανάστευσι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο George Roussekos, R. F. Welch Gang 130, 10542, 96 St., Edmonton Alta, Canada, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Αθήνα, εὐπαρουσίαστες καί μορφωμένες, μέ σκοπό τή μετανάστευσι καί τό γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Don Mougios, General Stops Ltd., 55 Devereux Road, Linden Park, South Australie, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, κατά προτίμησι τηλεγραφητοῦ ὑποσταθμοῦ, ήλικίας 18—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Nicoleos M., Rue Grande No 616, Havre Hainaut, Belgique, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πονεμένη ὀρφανή» άπό τή Θεσσαλονίκη, τού 1017 τεύχους.

ΜΠΑΝΙΑ, ΚΟΥΖΙΝΕΣ, ΜΑΡΜΑΡΑ, ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ Κ.Α.Π.
Μέ AJAX δέν χρειάζεται πιά σκούρτσιασμα ἡ τρίψιμο. Ἡ ἀφρίζουσα σκόνη AJAX διαλύει ἀστραπιαίως τά λίπη καί ὡς διά μαγείας ἀφαιρεῖ κάθε ἴχνος ἀκαθαρσίας.
"Εἴτζαξ
"Ο ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ"
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ COLGATE - PALMOLIVE
"ΟΛΥΜΠΙΑ" ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 54.720 • 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 25 • ΤΗΛ. 532.774
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 • ΤΗΛ. 527.896

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Ετοιμη» κάθε θυελλώδης (19 χρόνων), άπό τήν Κεφαλονιά, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνες ναυτικούς, κατά προτίμησι ὑξιωματικούς τοῦ Ε. Ν., μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Άλίκη Τ.» άπό τόν Πύργο, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς γνωριμίας. Ἡ «Daily», άπό τήν 'Αθήνα, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Αμερικανούς άπό τή Β. Άμερική, στήν ἀγγλική γλῶσσα. Ἡ «Ε Λ Ε Ι Ρ α» μιά κοπέλλα μορφωμένη μέ μηνιαῖο εἰσόδημα 2.500 θέλει νά γνωρισθῇ μέ μορφωμένο ὑπάλληλο, ἰδιαίτερα μέ γεωπόνο, μέ σκοπό τό γάμο. Δυό φίλες άπό τή Μυτιλήνη πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Χαρούμενο ξεκίνημα» καί ἡ «Φίλη τῆς ζωῆς σας» ἐπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ μορφωτικούς νέους, ήλικίας ἀνω τῶν 30 χρόνων. "Οσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τής άλληλογραφίας μας.

Ἡ «Φανή» (18 χρόνων), άπό τό Φάληρο, πού ὁμιλεῖ ἀγγλικά καί γαλλικά, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους πού ἀπουδάζουν στό Παρίσι ἡ τή Ρώμη, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή ἀπόψεων καί γραμματοσήμων. Ἡ «Μόνη» άπό τήν Κρήτη (21 χρόνων), άπό τό Ἡράκλειο, ἐπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό ἐξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Άμερική, μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ «Τίτικα» (21 χρόνων), άπό τήν Ἰκαρία, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ συμπατριώτες της άπό τήν 'Αμερική, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Ἡ «Άγνή Σταματούλα» (18 χρόνων) θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνες τῆς Άμερικής. "Οσοι ἐπιθυμοῦν νά πάρουν γράμμα άπό τίς άναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τής άλληλογραφίας μας.

Ἡ «Σπίρνα τοῦ Τροπικοῦ» (19 χρόνων), ὑψηλή μέ πράσινα μάτια, ἐπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό ἐξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Άμερική, ήλικίας 21—25 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι. Ἡ «Δώρα» (16 χρόνων), άπό τό Μοσχάτο, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό ἐξωτερικό, ήλικίας 25—30 χρόνων, μέ σκοπό τή γνωριμία καί τό γάμο. Ἡ «Μαρίνα Τ.» άπό τή Βέρροια, εὐπαρουσίαστη καί μορφωμένη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ ὁμογενεῖς άπό τό ἐξωτερικό, ήλικίας 30—35 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

Ἡ «Τερέζιτα» (18 χρόνων), άπό τά Χανιά, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί κατά προτίμησι άπό τό Λονδίνο. Ἡ «Λένα» (19 χρόνων), άπό τά Μεγάρα, πολύ εὐπαρουσίαστη καί μέ στιμαντική ἀτομική περιουσία, ἐπιθυμεί νά γνωρισθῇ μέ ἀπόμονους άπό τό ἐξωτερικό, κατά προτίμησι γιατρούς ἡ μηχανικούς, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς γνωριμίας καί ἀργότερα τό γάμο. Ἡ «Νίκη» (19 χρόνων), άπό τό Χιλιομόδι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τήν Αὐστραλία.

Ἡ Ρένα Λαμπάκη, Όλυμπου 110, Πειραιεύς, Ἀττική, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τό γάμο.

Ἡ «Χρυσή τσέπη» άπό τήν 'Αθήνα, ἐπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνες άπό τό ἐξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Άμερική, ήλικίας ἀνω τῶν 25 χρόνων. Ἡ «Μ. Μ.» (34 χρόνων), θέλει ν' άλληλογραφήση μέ πατρίους ραψῳδούς καί μαραγκούς ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους. Ἡ ἀναγνώστρια μέτα άπό τήν Θεσσαλονίκη, πού κρύβεται τά κάτω κάτω στό ψευδώνυμο «Τά γλυκά χαμόγελα» (19 χρό

τερικό, ηλικίας 20—27 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Από την Τουρκία έστάλη γράμμα γιά τή «Δαφνη». Ή «18χρονη μελαχροινούλα» έχει γράμμα από την Αίγυπτο. Από την Αυστραλία ύπάρχει γράμμα γιά τη «Δασκάλα με τά χρυσά μάτια». Γράμματα έχουν επίσης τά «Δάκρυ της ψυχής», τά «Δυο μαύρα μάτια», τό «Κορίτσι των Κυκλάδων», ό «Λευκός κρίνος», ή «Εύθυμη ζωντοχήρα», ή «Ελένη της Τροίας», ή «Ελληνοπούλα» καί ή «Ατυχη χήρα».

Ή «Κόρη τού Παρνασσού» (19 χρόνων), από τούς Δελφούς, φοιτήτρια, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέους από τήν Ευρώπη, κατά προτίμηση από τή Γαλλία, με σκοπό τή γνωριμία καί την άνταλλαγή σκέψεων καί ιδεών. Ή «Αλκυόνη τού Φαλήρου» (16 χρόνων), πού ύπεραγαπά τά θαλάσσια σπόρ, ζητεί ν' άλληλογραφήση με νέους άπ' όλα τά κάσμο, κατά προτίμηση από την Αυστραλία, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής φιλίας. Ή «Μελαχροινή καμαρούλα» (19 χρόνων) από την Αθήνα, μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέους από την Αίγυπτο καί την Ιταλία. Ή «Ηρώ» (17 χρόνων), από την Αθήνα, μαθήτρια, ζητεί άλληλογραφία με νέους άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Όσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα από τίς άνταγωνίστριές μας αυτές, ας στείλουν τή διεύθυνσή τους στίς στήλες τής Καταστρεγμένης.

Ή «Καταστρεγμένη», (25 χρόνων), από την Κέρκυρα, εύπαρουσίαστη καί μορφωμένη, ζητεί άλληλογραφία με μορφωμένους νέους άπ' όλον τόν κόσμο, στήν ελληνική γλώσσα. Ή «Μαργαρίτα Τ.», (18 χρόνων), από τό Βόλο, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέους καί νέες από τό έξωτερικό, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ό Λ. Οίκονόμου, Φιλαλόου 59, Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση με τήν «Αγνή» από τό Ηράκλειο Κρήτης. Ό Σπυρίδων Δημητρούλιας, Αγιδος 9, Αγιος Αρτέμιος, Αθήναι, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνωστρίες μας πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Πονεμένη γαρδένια» καί «Ανεμώνη τού Νείλου». Ό Στέλιος Δαβιώτης, Σαπφούς Νο 6, Βέροια, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελένη» από τήν Αλεξάνδρεια καί τήν «Ένα μπουκέτο αγκάθια», από τόν Πειραιά. Ό Δημήτριος Θεοδώρου, Δωδεκανήσου 2, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνωστρίες μας, που κρύβονται κάτω από τό ψευδώνυμο «Σρ.ρά» καί «Τρυφερή Βαλιωτοπούλα», τού 1021 τεύχους. Ό Αθανάσιος Δημητριάδης, Αστυδάμαντος 21, Παγκράτι, Αθήναι, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αφροδίτη τής Μήλου». Ό Σωκράτης Π. Ζάχος, Αθανασιάδου Νο 4, Τρίπολις, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μεγάλη δύναμη» από τόν Καναδά. Δυό φίλοι, ό Σάββας Συμεωνίδης, (21 χρόνων), φοιτητής Νομικής καί ό Βασίλειος Γρηγοριάδης (20), φοιτητής Ιατρικής, Νεοχώριον, Ξάνθη, Greece, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 18—19 χρόνων, στήν ελληνική, τουρκική καί γερμανική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Ν. Βαγενάς, Σωκράτους 46, Παγκράτι, Λαμία, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μακρυνή ραψωδία» τού 1025 τεύχους. Ό Δημήτρης Βαγενάς, Ευαγγελιστρίας 12, Λαμία, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τά «Ασχημοπόριτσα», τού 1025 τεύχους. Δυό φίλοι, ό Δημήτριος Τιγκαράκης καί ό Γεώργιος Γιάννου, Λεωφόρος Αλεξάνδρας 171, Αθήναι, Greece, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνωστρίες μας πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Κόρη τού Φαραώ» καί «Διαμάντι τού Νείλου». Ό Λάκης Γκαϊφύλλιας, Ναυτικών Γραφείων «Μεσόγειος», Σ. Ελευθεριάδη, Μέγαρον Ε.Λ.Π.Α., Πειραιεύς, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μακρυνή ραψωδία».

Ό Αλέξιος Πετρίδης, Σινώπης 7, Αθήναι Τ. 6, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αγνή» τού 1025 τεύχους. Ό Σπυρίδων Παππάς, Ακτή Μιαούλη Νο 49, Πειραιεύς, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πονεμένη ύπαρξη Ε. Λ.» από τόν Πειραιά. Δυό φίλοι, ό Γεώργιος Παπαδόπουλος καί ό Χ. Γκρίζος, Πατριάρχου Γρηγορίου 3, Τρίκαλα, Θεσσαλία, Greece, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνωστρίες μας, πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Σπρώξε μιά άγαπη» καί «Φτωχή Βαλιωτοπούλα», τού 1021 τεύχους. Ό Αθανάσιος Δημητριάδης, Αστυδάμαντος 21, Παγκράτι, Αθήναι, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αφροδίτη τής Μήλου». Ό Σωκράτης Π. Ζάχος, Αθανασιάδου Νο 4, Τρίπολις, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μεγάλη δύναμη» από τόν Καναδά. Δυό φίλοι, ό Σάββας Συμεωνίδης (21 χρόνων), φοιτητής Νομικής καί ό Βασίλειος Γρηγοριάδης (20), φοιτητής Ιατρικής, Νεοχώριον, Ξάνθη, Greece, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στήν ελληνική, τουρκική καί γερμανική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Ν. Βαγενάς, Σωκράτους 46, Παγκράτι, Λαμία, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μακρυνή ραψωδία» τού 1025 τεύχους. Ό Δημήτρης Βαγενάς, Ευαγγελιστρίας 12, Λαμία, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τά «Ασχημοπόριτσα», τού 1025 τεύχους. Δυό φίλοι, ό Δημήτριος Τιγκαράκης καί ό Γεώργιος Γιάννου, Λεωφόρος Αλεξάνδρας 171, Αθήναι, Greece, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ τίς άναγνωστρίες μας πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Πονεμένη γαρδένια» καί «Ανεμώνη τού Νείλου». Ό Στέλιος Δαβιώτης, Σαπφούς Νο 6, Βέροια, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελένη» από τήν Αλεξάνδρεια καί τήν «Ένα μπουκέτο αγκάθια», από τόν Πειραιά. Ό Δημήτριος Θεοδώρου, Δωδεκανήσου 2, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς άναγνωστρίες μας, που κρύβονται κάτω από τό ψευδώνυμο «Αίωνία όνειρο». Ό Γ. Κανελλόπουλος, Poste Restante, Αθήναι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πονεμένη Αίγυπτιάν του 1016 τεύχους. Ό Π. Παπασπυρόπουλος, Νιρβάνα 59, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πέγκυ». Ό Γεώργιος Δημητρακόπουλος (24 χρόνων), Παρόδος Αρτεμίδος 5, Καλάμαι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από τήν Ελλάδα καί τό έξωτερικό, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Λεωνίδας Καρφής, Δίκαστρον, Φθιώτιδος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπόφοιτους Γυμνασίων, μέ σκοπό την άνταλλαγή βιβλίων. Ό Βενιζέλος Συμεωνίδης, Αϊδινίου Νο 2, Ξάνθη Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Αμερική, Καναδά καί Γερμανία, στήν αγγλική, γερμανική καί ελληνική γλώσσα, με σκοπό τήν ανάπτυξη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Ελευθέριος Λαμπράκης, Άσπρα Χώματα, Γος τομεύς Περιστερίου, Αθήναι, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνωστρία μας του 1018 τεύχους, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Το κορίτσι με τά παραμύθια».

Ό Α. Γ. Παπάζογλου, Τζιλισσός Μαλιεβζίου, Ηρακλείον, Κρήτη, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ωραία Μαρίνα» από τήν Αίγυπτο. Ό Παναγιώτης Χριστάκος, Τζεβδλα 4, Βύρων, Αθήναι, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κίτρινη φλόγα». Ό Κ. Καμπετάκης, Αγίας Σοφίας 102, Βύρων, Αθήναι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Απέραντη άγάπη» από τό Παρίσι. Ό Αναστάσιος Γαμουργκέλης (25 χρόνων), Πλωμάριον, Μυτιλήνη, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες από τό έξωτερικό, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Σταύρος Συναγιδής, Δοξαράνης 14, Πάτραι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό φίλο του Μεσογείων 72, Άγια Παρασκευή, Αθήναι, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αλκυόνη τής Μεσογείου». Παρακαλεί μέ τό πρώτο γράμμα νά έσωκλείση μιά φωτογραφία της. Δυό φίλοι, ό Ηρακλής Γρηγορόπουλος (24 χρόνων) καί ό Γεώργιος Κ. Κανιδειτσιώτης (22), Καστόρειον Σπάρτης, Λακωνία, Greece, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπ' όλη τήν Ελλάδα καί κατά προτίμηση άπό τήν Αθήνα, με σκοπό ό,τι ηθελε επακολουθήσει.

Ό Ευστράτιος Τζαγκαρουλάκης, Τιμοθέου Νο 6, Παγκράτι, Αθήναι, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Κόρη τού Φαραώ». Ό Σταμάτιος Πάργας, Poste Restante, Ρόδος, Δωδεκάνησος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Ο Ερωτας πάντα πρώτος». Ό Ευαγγελινός Βασιλείου, Poste Restante, Ρόδος, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πέγκυ» τού 1024 τεύχους. Ό Νικόλαος Γερονικολός, Άχινός, Φθιώτις, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστριά μας τού 1025 τεύχους, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Ασχημοφάρτσα». Ό Μίμης Κουτσόμης (16 χρόνων), Δεκελείας 1, Ν. Χαλκηδών, Αθήναι, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ελπινίκη». Ό Γιάννης Πατέλης, Κάλυμνος, Δωδεκάνησα, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστριά μας από τό Σουδάν, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Εσμεραλδα».

Ό Κώστας Τζ. Τζήκας, Σαββαθιών Νο 30, Ηράκλειο, Κρήτη, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους ή νέες από τήν Ιταλία, πού άγαπούν τήν ποίηση καί τή μουσική, στήν Ιταλική γλώσσα. Ό Νικήτας Ραμουτσάκης (20 χρόνων), Μόδι, Ηρακλείου, Κρήτη, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό ό,τι επακολουθήση. Ό Λάμπρος Κοτσιμπασάκος, Δελιγιώργη Νο 10, Τρίκαλα, Θεσσαλία, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς αναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Χωρίς αγάπη» καί «Τρελλή από έρωτα».

Ό Ελευθέριος Παπαϊωάννου, Γ. Βασιαρδάνη Νο 79, Καρδίτσα, Θεσσαλία, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Μικρή Τσαχπίνα» καί τή «Μελαχροινή Μίνα». Ό Χρήστος Αντωνόπουλος (23 χρόνων), Ελληνοπάνου 6 Ταμπούρια, Πειραιεύς, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστριά μας τού 1024 τεύχους, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Αίωνία όνειρο». Ό Γ. Κανελλόπουλος, Poste Restante, Αθήναι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πονεμένη Αίγυπτιάν του 1016 τεύχους. Ό Π. Παπασπυρόπουλος, Νιρβάνα 59, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Πέγκυ». Ό Γεώργιος Δημητρακόπουλος (24 χρόνων), Παρόδος Αρτεμίδος 5, Καλάμαι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από τήν Ελλάδα καί τό έξωτερικό, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Λεωνίδας Καρφής, Δίκαστρον, Φθιώτιδος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπόφοιτους Γυμνασίων, μέ σκοπό την άνταλλαγή βιβλίων. Ό Βενιζέλος Συμεωνίδης, Αϊδινίου Νο 2, Ξάνθη Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Αμερική, Καναδά καί Γερμανία, στήν αγγλική, γερμανική καί ελληνική γλώσσα, με σκοπό τήν ανάπτυξη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Ελευθέριος Λαμπράκης, Άσπρα Χώματα, Γος τομεύς Περιστερίου, Αθήναι, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστρια μας του 1018 τεύχους, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Το κορίτσι με τά παραμύθια».

Ό Α. Γ. Παπάζογλου, Τζιλισσός Μαλιεβζίου, Ηράκλειον, Κρήτη, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Ωραία Μαρίνα» από τήν Αίγυπτο. Ό Παναγιώτης Χριστάκος, Τζεβδλα 4, Βύρων, Αθήναι, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Κίτρινη φλόγα». Ό Κ. Καμπετάκης, Αγίας Σοφίας 102, Βύρων, Αθήναι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Απέραντη άγάπη» από τό Παρίσι. Ό Αναστάσιος Γαμουργκέλης (25 χρόνων), Πλωμάριον, Μυτιλήνη, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες από τό έξωτερικό, με σκοπό τή σύναψη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Σταύρος Συναγιδής, Δοξαράνης 14, Πάτραι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τό φίλο του Μεσογείων 72, Άγια Παρασκευή, Αθήναι, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Αλκυόνη τής Μεσογείου». Παρακαλεί μέ τό πρώτο γράμμα νά έσωκλείση μιά φωτογραφία της. Δυό φίλοι, ό Ηρακλής Γρηγορόπουλος (24 χρόνων) καί ό Γεώργιος Κ. Κανιδειτσιώτης (22), Καστόρειον Σπάρτης, Λακωνία, Greece, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες άπ' όλη τήν Ελλάδα καί κατά προτίμηση άπό τήν Αθήνα, με σκοπό ό,τι ηθελε επακολουθήσει.

Ό Ευστράτιος Τζαγκαρουλάκης, Τιμοθέου Νο 6, Παγκράτι, Αθήναι, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Κόρη τού Φαραώ». Ό Σταμάτιος Πάργας, Poste Restante, Ρόδος, Δωδεκάνησος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Ο Ερωτας πάντα πρώτος». Ό Ευαγγελινός Βασιλείου, ό Δημήτριος Δάφνης καί ό Ιωάννης Καρουντζάνης, Τουριστική Σχολή Ρόδου, Ρόδος, Greece, ζητούν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, καί κατά προτίμηση από τήν Κύπρο.

Ό Τάσος Στεφανουδάκης, Πάσσα Κισσάμου - Χανιά, Κρήτη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Ελλάδα στήν ελληνική γλώσσα. Ό Απόστολος Γεωργακόπουλος, Σάμου 14, Δάφνη Τ. 10, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τό «Όμορφο χαμόγελο» τού 1011 τεύχους. Ό Παναγιώτης Χασάπης (18 χρόνων), Δημητρίου 80 Αλεξανδρούπολις, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες κατά προτίμηση μαθήτριες από την Καβάλα καί Θεσσαλονίκη, ηλικίας 15—17 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Ό Ευάγγελος Δ. Αγγελάκος, Σκάλα Λακωνίας, ουτοκινητιστής, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Λευκή θέα» από τή Βοστόνη. Ό Φώτης Διαμαντάκος, Φωτό - Πορί, Γρεβένα Νο 8, Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τό «Μικρό διαβολάκι» από την Αλεξάνδρεια. Ό Ανδρ. Σκουφής, Κατοχή, Μεσολογγίων, Αιτωλοακαρνανία, Greece, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «Καινούργια ελπίδα» από τή Ν. Αφρική. Ό Νικόλαος Γιαννόπουλος, Ηρακλείας 22, Κατσέλλα, Πειραιεύς, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τίς αναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Πονεμένη τσιγγάνα Γ.», «Το κορίτσι με τά παραμύθια» καί «Ορφανή από αγάπη Σ.».

Ό Κωνσταντίνος Σεργιάνης, Ιφικράτους Νο 18, Θεσσαλονίκη, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Κρίνακι τού Αμαρουσίου». Ό Σπυρίδων Δραγομάνος, Αγίων Αναργύρων Νο 23, Αθήναι, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστριά μας πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Ναύφορα τής λίμνης τής ζωής». Ό Χαράλαμπος Μαντζαρίδης, Συν)σμός Ράχης, Καλάμαι, Greece, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από τό έξωτερικό. Ό Γεώργιος Βεργιάκος, στλατεύς Πετρίνου Νο 10, Τρίπολις, Greece, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστριά μας τού 1025 τεύχους, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Σ' μίσησιες». Ό Ιδιος επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Αγγλία, Αμερική Καναδά καί Ιταλία, ηλικίας 15—20 χρόνων, στήν αγγλική, ελληνική καί ιταλική γλώσσα.

Ό Σ. Κουσούλης, Αγχιάλου 148, Πειραιεύς, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τά «Κρύα τριετράφυλλα» καί τή «Φτωχή Βαλιωτοπούλα».

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Πόπη Σπηλιώτου — Μπαζίνα, Ιατρός γυναικολόγος. Σατωβριάνδου 22, Νέος άριθμός τηλεφώνου 523-845

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ακαδημίας 78 Ιηλ. 63-220

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ στον ΚΟΛΩΝΑΚΙ
Δέχεται: Ναυαρίνου 10 (Πλατεία Βάσης), Ιηλ. 532.963.

—Άντε, Κλέαρχε, τό λάδι άρχισε νά βράζη!...

ΣΗΜΝΙΤΕΣ

Ό Σπυρίδων Βασιλάκης, 110 Π.Μ. 407 Μ.Π.Α., ΒΣΤ 904 καί ό Μιχαήλ Παπαδοπούλειος, γιά τόν όποιον ισχύει ή ίδια διεύθυνση, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, ηλικίας 15—21 χρόνων. Ό Θεοφάνης Μαρκετάκης, 114 Π.Μ.Μ. Έφοδιασμού, Τενάγρα, Βοιωτία, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστρια μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Το κορίτσι του Αγαπά τά λουλούδια», τού 1023 τεύχους.

Ό Απόστολος Γκουλώνης, 110 Π.Μ. ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Ελλάδα ιδιαιτέρως από τή Θεσσαλονίκη, με σκοπό τή σύναψη μιάς αγάπης καί σταθερής φιλίας. Ό Θεοδόσιος Αλεξανδρου, 114 Π.Μ. 403 ΜΠΑ ΤΓΑ 1010, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Ελλάδα καί κατά προτίμηση από τά Νέα Σφαγεία, με σκοπό ό,τι ηθελε επακολουθήση.

ΝΑΥΤΕΣ

Ό Νικόλαος Σπηθάκης καί ό Ιωάννης Πιερράτος, Β.Ν. Κοπής, Σούδα, Χανιά, Κρήτη, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες από την Ελλάδα.

Ό Απόστολος Τσαρλής καί ό Σπυρίδων Λαγγράς, Τμήμα Ασφαλείας Θ.Ν.Σ. 902, ΓΕΝ, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα καί τόν Πειραιά, ηλικίας 17—21 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ηθελε επακολουθήσει. Ό Χρήστος Αγγελόπουλος, Δ.Ε.Σ.Μ. Θ.Ν.Σ., ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Ν. Πετρόπουλος καί ό Ε. Παπαγιωργακόπουλος, Ν.Σ. Κ. Φαλκος, Κέρκυρα, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες από τήν Αγγλία, Καναδά καί Αυστραλία, μέ τίς όποίες ναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από τά ψευδώνυμα «Αγνή αγριολούλουδο» καί «Αγνή Ισολέττα».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ό Μιχαήλ Παπαϊωάννου Κ. Βλάχος καί ό Π. Σταυρόπουλος, 619 Τ.Π., Σος Λόχος, ΣΤΓ 9178, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ Ελληνίδες του εξωτερικού, ηλικίας 15—20 χρόνων. Ό Ιωάννης Νικολουδάκης καί ό Ηλίας Δενδρινάκης, 724 Τ.Μ. 3ος Λόχος, ΔΣΤ 904, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες από την περιοχή των Αθηνών. Ό Δημήτριος Μαρκάκης, ΚΕΤΕΣ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 925, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από τό έξωτερικό, ηλικίας 17—20 χρόνων, στήν ελληνική ή γερμανική γλώσσα. Ό Κωνσταντίνος Μπαρούνος, 724 Τ.Μ. 1ος Λόχος, ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος, 751 Τ.Μ. 1ος Λόχος, ΣΤΓ 917, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ Ελληνίδες, ηλικίας 17—22 χρόνων, στήν ελληνική γλώσσα. Ό Γεώργιος Παναγόπουλος, 628 Τ.Π. 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Γλυκιά πικρολεμονιά».

Ό Γεώργιος Περιανός, 75ον Τάγμα ΠΑΟ 106 ΧΙΛ., 7ος Λόχος, ΣΤΓ 917, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ Ελληνίδες άπ' όλη τήν Ελλάδα, ηλικίας 17—24 χρόνων. Ό Παναγιώτης Λαμπρόπουλος, 618 Τ.Π., Λόχος Δ/σεως, ΣΤΓ 920Β, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστρια μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Δεσποινίς». Ό Σπύρος Κατσάκος, 582 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 915Β, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τήν ανάπτυξη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Αλέξανδρος Γιαννόπουλος, ΚΕΜ 1ος Λόχος, 1ον Τ.Μ., ΣΤΓ 909Α, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

Ό Δημήτριος Κοντογιάννης, ΚΕΜΟΠ 7ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Αθήνα καί τόν Πειραιά. Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος καί ό Αλέκος Ροδόπουλος, 2108 Ε.Λ.Π., 911 θέλει άλληλογραφία μέ τίς μαθήτριες Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση από την Κρήτη. Ό Εκαμπετάκης, 3ος Λόχος, 1ον Τ.Μ., ΣΤΓ 909Α, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

Ό Δημήτριος Κοντογιάννης, ΚΕΜΟΠ 7ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Αθήνα καί τόν Πειραιά. Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος καί ό Αλέκος Ροδόπουλος, 2108 Ε.Λ.Π., 911 θέλει άλληλογραφία μέ τίς μαθήτριες Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση από την Κρήτη. Ό Εκαμπετάκης, 3ος Λόχος, 1ον Τ.Μ., ΣΤΓ 909Α, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

Ό Γαβριήλ Λιβιεράτος, 50 Σ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 914, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Λίγη μαρμελάδα από την Καβάλα». Ό Χρήστος Αντωνόπουλος, 724 ΕΣΕ, ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες τού εξωτερικού, κατά προτίμηση από την Πάτρα, με σκοπό τή σύναψη μιάς άγνής φιλίας.

Ό Γαβριήλ Λιβιεράτος, 50 Σ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 914, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τίς τρείς φίλες από την Καβάλα, που κρύβονται κάτω από τό ψευδώνυμο «Πενθήμερος» «Ωραία των Παρισίων» καί «Αγνή ομορφιά».

Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος, ΣΛΒ Λαμίας, ΣΤΓ 908, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Σαφείρα θαλασσας, του 1022 τεύχους. Ό Διενεργειακός Εφαγγελιστής, 424 ΓΕΝΕ, ΒΣΤ 903, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας άπό τή Μαδαγάσκη, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Χωρίς αγάπη».

Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος, 751 Τ.Μ. 1ος Λόχος, ΣΤΓ 917, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ Ελληνίδες, ηλικίας 17—22 χρόνων, στήν ελληνική γλώσσα. Ό Γεώργιος Παναγόπουλος, 628 Τ.Π. 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Β, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Γλυκιά πικρολεμονιά».

Ό Γεώργιος Περιανός, 75ον Τάγμα ΠΑΟ 106 ΧΙΛ., 7ος Λόχος, ΣΤΓ 917, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ Ελληνίδες άπ' όλη τήν Ελλάδα, ηλικίας 17—24 χρόνων. Ό Παναγιώτης Λαμπρόπουλος, 618 Τ.Π., Λόχος Δ/σεως, ΣΤΓ 920Β, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν αναγνώστρια μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Δεσποινίς». Ό Σπύρος Κατσάκος, 582 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 915Β, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τήν ανάπτυξη μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Ό Αλέξανδρος Γιαννόπουλος, ΚΕΜ 1ος Λόχος, 1ον Τ.Μ., ΣΤΓ 909Α, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

Ό Δημήτριος Κοντογιάννης, ΚΕΜΟΠ 7ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες από την Αθήνα καί τόν Πειραιά. Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος καί ό Αλέκος Ροδόπουλος, 2108 Ε.Λ.Π., 911 θέλει άλληλογραφία μέ τίς μαθήτριες Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμηση από την Κρήτη. Ό Εκαμπετάκης, 3ος Λόχος, 1ον Τ.Μ., ΣΤΓ 909Α, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο.

Ό Γαβριήλ Λιβιεράτος, 50 Σ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 914, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ την αναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Λίγη μαρμελάδα από την Καβάλα». Ό Χρήστος Αντωνόπουλος, 724 ΕΣΕ, ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες τού εξωτερικού, κατά προτίμηση από την Πάτρα, με σκοπό τή σύναψη μιάς άγνής φιλίας.

Ό Γαβριήλ Λιβιεράτος, 50 Σ.Π., Λόχος Διοικήσεως, ΣΤΓ 914, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τίς τρείς φίλες από την Καβάλα, που κρύβονται κάτω από τό ψευδώνυμο «Πενθήμερος» «Ωραία των Παρισίων» καί «Αγνή ομορφιά».

Ό Κωνσταντίνος Τσιάκος, ΣΛΒ Λαμίας, ΣΤΓ 908, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τή «Σαφείρα θαλασσας, του 1022 τεύχους. Ό Διενεργειακός Εφαγγελιστής, 424 ΓΕΝΕ, ΒΣΤ 903, ζητεί ν' άλλη

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴν αὐλόπορτα

-Νὰ πῆς τ' ἀντρούς σου πὼς αὐτὸ ποὺ μοὔκανε εἶναι ἁμαρτία, ἕνα μεγάλο ἄδικο!... Ἐννιὰ μῆνες μὲ παιζογελᾶ μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο, ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πάη ὁ κακορίζικος! φώναζε ἀπελπισμένη μιὰ κακαβρακάτη ἀχοντοκοπελλάρα στὴν καρσινὴ τσ' Ἐφταλίας.

— Τί εἶναι, καλέ; Βγῆκε καὶ τὴν ρώτησε ἐντριγκαρισμένη καὶ περίεργη ἡ Ἐφταλία, ποὺ βαστοῦσε καραούλι πίσω ἀπ' τὰ παντζούργια τση.

— Τί θές νάνε, κερά μου; συνέχισε ἀροῦτι μπαροῦτι ἡ ἀχοντοκοπελλάρα. Πάω νὰ τὸ φέρω, νὰ τὸ κρεμάσω στὴν αὐλόπορτά τους ρεζίλι νὰ τοὺς κάνω!

Κι' ὅπως ἤφευγε γκουστοῦρι,ὁ τίμιος κι' ἥσυχος μαχαλὰς ἀπ' τὸ ταβατοῦρι καὶ τὸ πατιρντὶ χύθηκε στὰ παράθυρα καὶ στὶς πόρτες.

Κι' ἔτσι ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα κι' ἀπὸ ντουρσέκι σὲ ντουρσέκι δεξιὰ-ζερβὰ σωτοῦσαν τὴν Ἐφταλία.

Κι' ἐκείνη, ποὺ ἦταν στὴ φόρμα της, ρακοντάριζε τὸ κάζο μ' ὅλα του τὰ ντετάλια καὶ μὲ ἀκλόνητη βεβαιότητα τοὺς ἔλεγε:

—'Εγὼ πούβλεπα τὰ καμώματα τοῦ παλιομασκαρᾶ, πάντα τόλεγα πὼς θὰ βγῆκε καὶ σουρομαδᾶ «αμμιὰ σουρομαδημένη!»...

— Μάτια μου! ξεφώνισε μιὰ ἀτσαλόγλωσση. Δὲ θέλω νὰ τὸν παρτικουλάρω Ἐφταλία μου, ἀλλὰ ἕνα τέτοιο γκιουζελίμι παλληκάρι, μὲ τέτοια νειάτα καὶ κουβέτι, δὲν ἤπρεπε νὰ παντ ευτὴ τὴν γριὰ καλτάκα, τὴν καρσινή σου, πούνε μάνα του!...

Τότε μιὰ κακαβρακάτη γύμπξε νὰ τὴ φάη:

—Αὐτὰ νὰ τὰ λὲς στὸν κλήδωνα! Τί τοὔλειπε τοῦ παλιανθρώπου, τοῦ μουντάση, ἔ; Φρεσκομπουγαδιασμένο, φουφουδιαστὸ τὸν εἶχε πάντα ἡ ἔ:ημη!...

— Καλὲ σταθῆτε νὰ δοῦμε, φώναξε τότε ἡ δασκάλα τοῦ μαχαλᾶ, τί θάνε αὐτὸ ποὺ θὰ φέρη νὰ κρεμάση;

Μὰ ἡ Ἐφταλία, ποὺ δὲν εἶχε ντερμάνι καὶ νταγιαντισμὸ καὶ τσ' ἀσέσανε κάτι τέτοια, πῆγε ντογρού στὸ κασακόλι κι' ἤφερε ἕνα ἀστυφύλακα.

— Κύριε πολιτσμάνε μου, τοῦπε γκιζτισμένη ἡ Ἐφταλία ἔχουμε μικρὰ παιδιὰ κι' εἶναι ντροπὴ νὰ βλέπουνε τέτοια ρεζιλήκια. Ἀρτζουχαλὶ θὰ σίξη ὁ μαχαλάς!

Καὶ τότες ἡ γυναικογειτονιὰ χωρίστηκε σὲ δυὸ στρατόπεδα.

— Καλὲ Φταλία, φώναξε μιὰ θεοφοβούμενη, δὲ φοβήθηκες Θεό;... Καὶ πῆγες νὰ σπιονιάρης; Τί φταίει αὐτὸ τὸ βρέφος; 'Εγώ, γιὰ ἀγόρι, γιὰ κορίτσι, θὰ τὄπαιρνα!

Καὶ πάλι ἀπ' τὸ ταράφι τσ' Ἐφταλίας φωνάζανε:

— Αὐτὴ ἤβγαλε τὰ μάτια τση κι' ἐμεῖς βρήκαμε τὸ μπελᾶ μας! Ὑπάρχουνε τόσες εὐκολίες, μάτια μου, βεεφοδόχος στὴν πλατεία Κουμουνδούρου πεζοδρόμια...

Καὶ ρίχνανε βαρειὲς κατάρες κι' ἀναθέματα. Πράγματι σὲ λίγο ἀροιβάρισε ἡ κακαδ:ακάτη μὲ τσιρισι στὸ χέρι καὶ κόλλησε στὴν αὐλόπορτα τσή καρσινῆς τσ' Ἐφταλίας ἕνα χαρτὶ μὲ μεγάλα-μεγάλα γράμματα: «Ἐνοικιάζεται»!

ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΣ

— Παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦ πέφτει ἡ Εἴσαγγελία;

(Τοῦ Ἀρχελαΐου)

— Εἶστε πολὺ τυχερή... Δὲν χρειάζονται πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ θριαμβεύση μιὰ γυναίκα στὴ ζωή!...

Ἀλκολίκι...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ τράστι

Βά-ι', βαί, ἀναγνώστα ἐφέντη, ἀντρώπος μέσα σ' αὐτὸ ντουνιὰ ἕνα τσόκ μπογιούκ ζωὴ εἶναι, ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ χαϊδάνια ὁ βασιλιάς τους!

Σίγουρα ὁ 'Αλλάχ γιὰ μαϊτάπι, γιὰ γκεβεζελῆκι, μᾶς ἤκανε ἀπὸ λάσπη καὶ φῶς, ἔτσι γιὰ νὰ κάνη σεῖρι, ἀναντίμ;

Τώρα τὰ πῆς ἀρλοῦμπες, παλάβρες, ἰζευζεκιὲς πῶς λέω. "Αμα δκι! "Επειτα ἀπὸ πάτημά μου ποὺ τ' ἀκοῦσης, ἕνα μεγάλο μάτημα, ἰσυμπέρασμα τὰ βγάλης, πὼς ἄντρωπος εἶναι τὸ «ζῶ τῶν ζώνε».

'Αναγνώστα ἐφέντη, κάτε ἄντρωπο ἕνα-ἕνα ἅμα πάρης, τὰ βλέπης πὼς ἰσορροπημένος εἶναι, μέρα ἀπὸ νύχτα νὰ ἐξχωρίζη ἤξέρει. "Αμα ὅμως μπουλοῦκι παίρνεις κι' ἕνα τράστ κάνεις, τότες ἰσυνομοσπουντίες, ἰσυνομοταξίες, φελιὰν φιστὶκ ἀνισόρροποι ἰσορροπημένοι, ἰφρενοκομεῖο τὰ ἔχης μπροστά σου.

Μπασκά κι' ἄλλα ἰπαραδείγματα βάρ μὲ τηλυκά μας, γιαβρούμ.

Αὐτὰ ἐξυπνα, φαρφουρένια ἰπλάσματα εἶναι. "Ενα-ἕνα τσιτσὲκ κιμπί, πούλουδα, δροσιά, μπιζού, τσουρέκα-μπουρέκα' εἶναι. Μπουνοὺν ἰτσοὺν ὑγαίκα σου, μητέρα σου, ἀντρφὴ σου, κόρη σου, στὰ χέρια σου ἕνα μπιμπελό, ἀγγελοῦδι εἶναι. "Ομως, ἅμα βλέπεις γκρούπ, οὔλες μαζί, εὐτὺς τουρλού-τουρλοῦ σωματεία, τράστ φορμάρουνε, λωλάδες κάνουνε.

Κι' ἐγώ, μπέ, δσο μοναχός μου μουρτσιὲς ἤκανα μὲ μιὰ καινούργια γκόμενα, ἴτς κανένας χαμπάρι ντὲν πῆρε.

— Σουρπουΐτσα, γιαβρούμ — ἤλεγα ὑναίκας μου — αὐτὸ οὔλο τὸ μήνα φάμπρικα μέσα τσὸκ νταλαβέρι, χαλαμπαλίκ βάρ. Νυχτέρι τὰ κάνω. Γι' αὐτὸ ἐσὺ νὰ πέρτης νὰ κοιμᾶσαι. Φαΐ μου κουζίνα μέσα ν' ἀρίνης, γιὰ νὰ μὴ σηκώνεσαι ἀπὸ κρεβάτι σου καὶ ξαγρυπνᾶς, κουζούμ.

Κι' ἔτσι, κάτε βράντυ, μὲ γκόμενά μου τσάρκα βάρκα γύριζα. 'Ιπροχτὲς ὅμως αὐτὴ ἰστὲ-ἰστεμὲζ ἤτελε νύχτα ἐκδρομὴ νὰ πᾶμε, πρωῒ νὰ γυρίσουμε.

Μπουνοὺν-ἰτσοὺν σεκλεντισμένος πῆγα καενὲ βρῆκα 'Ιστόκλη, κι' οὔλη παρέα τράστι ἀπὸ σπουντάια κεφάλι ρώτησα:

— Νάσιλ γιαπτιζάϊμ;

Εὐτὺς οὔλοι μιτζιλίσοι, συμβούλιο, σχέδια κάνανε κι' ἀπόφασί τους εἶπανε:

— Καραμπὲτ ἐφέντη, γιάριν ἀκσάμ 'Ιστόκλης φίλος σου μεάλο τέατρο τὰ παῖξη, ράλο ιτικά σου τὰ κάνη, Καραμπὲτ τὰ γίνη! Κλειντὶ τὰ ντώσης, αὐτὸς ἰξὼπορτά σου τ' ἀνοίξη ντογροῦ μέσα τὰ μπῆ, ταβατοῦρι τὰ κάνη, ράντιο τ' ἀνοίξη, σόνρα κουζίνα μέσα ντιρέτα τὰ πάη, φαΐ σου τὰ φάη, κρασὶ σου τὰ πίνη, ὕστερα μὲ πιάτα, κουτάλια, μαχαίρια, φασαρία-μασαρία, νεροχύτη μέσα τὰ βάλη. Σουρπουΐτσα τὰ πιστεύη πὼς ἀπὸ νυχτέρι, φάμπρικα γύριασες, κι' ἔτσι ἐσὺ σαμπὰχ τὸν κανταρ μὲ γκόμενα τὰ γλεντᾶς.

— 'Αφερίμ, ἀφερίμ! Αὐτὸ ἐξυπνο κόλπο εἶναι! φώναξα.

Καὶ τ' ἄλλο βράντυ, πῆρα γκόμενα κι' ἤφυγα, πῆρε κι' 'Ιστόκλης ἰσπιτιοῦ μου κλειστὶ καὶ πῆγε, ἰπροσποιητὴ φασορία ἔκανε. Καὶ Σουρπουΐτσα π' ἄκουσε ἐχαριστημένη, ξανακοιμήτηκε. Καὶ τότες 'Ιστόκλης φαΐ μου ἤβραγε, κρασί μου μπουκάλα στράγγιξε, μέτωσε, ἀποκοιμήτηκε, κι' ἔτσι μπουκάλα ἀπ' ἔξω ἄφησε ἐμένα. Σφύριζα, γύριζα ἅμα ἴτς χαμπάρι ντὲν πῆρε καὶ τότες πρωῒ-πρωῒ, ἅμα Σουρπουΐτσα ξύπνησε, τρομαγμένη ξεφώνισε:

— Βοήτεια! Βοήτεια!

Τσαμπούκ-τσαμπούκ ἕνας πολιτσμάνος ἤτοεξε καὶ στὸ Τμῆμα μὰς πῆε.

— Κύριε διοικητά — εἶπε στὸ Πολίτς Μουνδουροῦ — αὐτὴ μαντὰμ βρῆκα νὰ ἐμφωνίζη, αὐτὸ μετωσένα νὰ ραγαλίζη κι' ἀπ' ἔξω τὸν Κασσιμὲτ νὰ σφυρίζη!...

'Αναγνώστα ἐφέντη, μ' αὐτὸ τράστι ἀπὸ φίλοι μου μεάλο ρεζιλῆκι ἤπατα. Φτοῦ, ἀλλὰχ μπελανίβενατι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

#Ἡ Ζωὴ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ

Μιὰ μέρα ὁ κὺρ-Θόδωρος, μπαίνοντας στὸ δωμάτιό του, τὴ βρῆκε ἀνακαλιασμένη μὲ κάποιον...

Ἐν' αὐτοκίνητο ἤρθε καὶ στάθηκε ἀθόρυβα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κυρίας Λουκίας. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα κι' ὁ στενὸς δρόμος ἦταν ἔρημος τὴν ὥρα ἐκείνη. Σὲ λίγο, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα, μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο σ' ἕνα σάλι. Πίσω της ἐρχόταν ἡ κυρία Λουκία.

— Καλὴ τύχη, κόρη μου! τῆς ψιθύρισε ἡ κυρία Λουκία καὶ συνώδεψε τὴν κόρη της ὡς τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ σάλι μπῆκε μέσα καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε πάλι ἀθόρυβα. Ἡ κυρία Λουκία δάκρυσε καὶ εἶπε μ' ἕνα στεναγμό:

— Ὁ Θεὸς μαζί της!

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ἔκλεισε πάλι, μὰ στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι φαινόταν μισανοιγμένη μιὰ γρίλλια.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλη ἡ γειτονιὰ ἤξερε, πὼς ἐν' αὐτοκίνητο ἤρθε καὶ πῆρε, τὰ μεσάνυχτα, τὴν Κούλα. Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε γιατ! ἔφυγε νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Λουκίας. Γι' αὐτό, τὰ σχόλια ἔβραζαν καὶ πῆραν, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση τί εἶχε συμβῆ.

Ἡ Ἱστορία, ὡστόσο, τῆς Κούλας, ἦταν τραγική...

★

Πολλὰ χρόνια πρίν, σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι, ζοῦσε σὰν ἄρχοντας ὁ κὺρ-Θόδωρος Βαλής. Τὸ μεγάλο σπίτι του μὲ τὰ πολλὰ δωμάτια, φιλοξενοῦσε σχεδὸν κάθε μέρα, ἕνα σωρὸ φίλους καὶ γνωστούς, ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, γιὰ νὰ ζητήσουν ἕνα ρουσφέτι πολιτικό, μιὰ χάρι, ἕνα δάνειο. Ὁ κὺρ-Θόδωρος δὲν κύτταζε τόσο γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχαν ἔρθει, ὅσο τὸ νὰ εὐχαριστήση στὸ τραπέζι του ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς εἶχε ἀνάγκη στὶς ἐκλογές.

Καὶ τὸ κατάφερνε, γιατὶ συνεχῶς, ἐπὶ χρόνια, ἔβγαινε βουλευτής.

Τὸν βοηθοῦσε ὅμως πολὺ κι' ἡ γυναίκα του, ἡ κυρία Ἀλίκη, μιὰ κοπέλλα πούχε παντρευτὴ στὴν Ἀθήνα καὶ ποὺ ἤξερε ἀπὸ τρόπους καὶ φερσίματα κοινωνικά.

"Ο,τι τὸ καινούργιο ἔβγαινε στὴν Ἀθήνα, πρῶτο ἐρχόταν στὸ σπίτι της κι' ὅ,τι λάνσαρε ἡ γυναικεία μόδα, πρώτη τὸ φορούσε ἡ κυρία Ἀλίκη.

Τὸ κοριτσάκι τους, ἡ Κούλα, γεννήθηκε κάπως ἀργὰ καὶ ἡ κυρία Ἀλίκη τότε, γιὰ νὰ μὴν ἀπασχολῆται μὲ τὸ παιδί, ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μιὰ παραμάνα, τὴν κυρία Λουκία. Ἔτσι, εἶχε ξεχωρίσει στὸ βάθος τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ δυὸ δωμάτια, γιὰ τὴν Κούλα καὶ τὴν παραμάνα της.

★

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ Κούλα μεγάλωνε, πῆγαινε σχολεῖο, μὰ ἡ κυρία Λουκία ἔμενε πάντα ἐκεῖ σὰ δεύτερη μητέρα της. Κι' ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ πάη τὸ κορίτσι στὸ Γυμνάσιο. Τότε ὁ κὺρ-Θόδωρος ἀγόρασε ἕνα σπιτάκι στὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν κυρία Λουκία, τὸ ἐπίπλωσε κι' ἔστειλε ἐκεῖ αὐτὴν καὶ τὴν κόρη του, γιὰ νὰ τελειώση τὸ Γυμνάσιο.

Ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ τὸ σπίτι τοῦ κὺρ-Θόδωρου ἦταν πάντα χαρούμενο καὶ φιλόξενο. Ἡ κυρία Ἀλίκη πάλι ἦταν ὅλο ἀμορφιὰ καὶ κομψότητα.

Ὅταν τότε γύρω στὰ τριάντα πέντε, ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ κὺρ-Θόδωρος, μπαίνοντας τυχαῖα στὸ δωμάτιό της, τὴ βρῆκε νάναι ἀγκαλιασμένη καὶ νὰ φιλιέται μ' ἕναν ἀξιωματικό. Στὸ θέαμα αὐτό, ὁ κὺρ-Θόδωρος ἀπόμεινε βουβός ἀπὸ κατάπληξι καὶ συντριβή. Ὁ νοῦς του σκοτίστηκε, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸ θυμό. Σκέφτηκε νὰ τοὺς σκοτώση καὶ τοὺς δυό. Μὰ ὕστερα, συλλογίστηκε τὸ σκάνδαλο, τὸ σούσουρο, τὴ ντροπή. Κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, μὲ τὴν καρδιά του ραγισμένη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ σθένοι του πὼς κόπηκε πιὰ μέσα του κάθε δεσμὸς μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐτυχία.

Γιὰ νὰ μὴ δώση, ὡστόσο, σὲ κανένα νὰ καταλάβη τὸ κρυφὸ δράμα του, δὲ σταμάτησε οὔτε τὶς φιλοξενίες, οὔτε τὶς συγκεντρώσεις στὸ σπιτικό του. Ὅλα ὅμως γινόντουσαν, βέβαια, τυπικά, χωρὶς καρδιά, δίχως χαρά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κρύψη τὴν τραγωδία, ποὺ ξετυλιγόταν σ' ἐκεῖνο τὸ ἀρχοντικό.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κὺρ-Θόδωρος ἔβλεπε τὴ γυναίκα του μόνο ὅταν ὑπῆρχε κόσμος στὸ σπίτι καὶ μιλοῦσε μαζί της μόνο ὅταν τὸ χαινε νὰ παραγγείλη κάτι μπροστὰ σὲ τρίτους.

Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι ὁ κλέφτης τῆς εὐτυχίας του, ὁ ἀξιωματικός, εἶχε μιὰ τραγικὴ κατάληξι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ κὺρ-Θόδωρος ἔμαθε πὼς παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ στρατό, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο. Καὶ λίγο ἀργότερα, τὸν βρῆκαν σκοτωμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τῆς Ἀθήνας. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ πῶς συνέβη τοῦτο τὸ περιστατικό, μὰ τὸ ἴδιο καλοκαίρι, ἡ κυρία Ἀλίκη προφασίστηκε κάποια ἀρρώστια κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἐλβετία...

Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, τὰ πράγματα αὐτὰ φαίνονταν πολὺ φυσικά: Καὶ τὸ ταξίδι τῆς Ἀλίκης καὶ ἡ ἀναχώρησι τοῦ κὺρ-Θόδωρου στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲ φαινόταν φυσικό, ἦταν ἡ ἀποχώρησί του ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ ἡ ἀδιαφορία του γιὰ τὶς ἐκλογές.

Ἔτσι ὁ κὺρ-Θόδωρος ἔπεσε σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀφάνεια. Σύχναζε στὶς συνοικιακὲς ταβέρνες κι' ὅταν τὸν ἔπαιρνε τὸ παράπονο, πήγαινε στὸ σπιτάκι τῆς κυρίας Λουκίας κι' ἔκλαιγε γιὰ τὸν πόνο του, ἀπαρηγόρητος.

Οἱ δυὸ γυναῖκες, ἡ κόρη του καὶ ἡ παραμάνα εἶχαν μάθει ἀπὸ τὸν ἴδιο ὅλη τὴν τραγωδία, ποὺ συγκλόνισε τὸ ἀρχοντικό του...

Ἡ Κούλα τώρα εἶχε πιὰ μεγαλώσει, κι' ἦταν τριτοετὴς τῆς φιλολογίας. Μὰ ἡ ψυχή της εἶχε τραυματισθῆ ἀγιάτρευτα. Ἡ μητέρα της συνέχιζε τὴ διαμονή της στὸ ἐξωτερικὸ κι' ὁ πατέρας της, κουρέλι ἀπὸ τὸν πόνο, σπαταλοῦσε τὰ χρήματά του ἀσκοπα καὶ μεθοῦσε διαρκῶς στὶς ταβέρνες...

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἡ Κούλα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ μητέρα της. Τὴν καλοῦσε κοντά της, ἐπειγόντως, γιατὶ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη...

Σκέφτηκε ἡ Κούλα πολύ, πρὶν ἀποφασίση τί θὰ κάμη. Μέσα της ἀλληλομαχόντουσαν διάφορα αἰσθήματα: Ἡ συμπόνια τῆς κόρης στὴν παραστρατημένη μάννα της, τὸ ἀνθρώπινο καθῆκον, ὁ αἰκτος, μὰ καὶ ἡ ἀηδία σὰ συλλογιζόταν τὴν ταπεινὴ προδοσία τῆς μάννας της.

— Πατέρα, εἶπε, τέλος, στὸν κὺρ-Θόδωρο, Δὲ θὰ πάω ἐγώ... Ἡ μητέρα δὲν πρέπει νὰ πεθάνη μὲ τὸ παράπονο, ὅτι δὲ τὴ συγχώρησες. Στοὺς ἑτοιμοθάνατους πρέπει νὰ εἴμαστε ἐπιεικεῖς... Θὰ πᾶς, λοιπόν, ἐσύ! Ἂν πεθάνη, θὰ μοῦ τηλεγραφήσης νὰ γυρίσω σπίτι μας. Ἐκεῖ θἀρθῆς νὰ μὲ βρῆς καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴ ζωή μας, ὅπως πρίν. Θ' ἀνακατευθῆς πάλι στὴν πολιτικὴ κι' ὁ χρόνος θὰ φέρη τὴ λησμονιά... Μὴ σὲ νοιάζη, θὰ ξαναβρῆς πάλι τὸν ἑαυτό σου. Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῆς καὶ νὰ πεθάνης γιὰ μιὰ τρέλλα... Ἀρκετὰ τιμωρήθηκε ἡ μητέρα στὴ μοναξιά της. Χάρισέ της λίγη χαρὰ στὶς τελευταῖες της στιγμές...

Δυσκολεύτηκε νὰ τὸν πείση, μὰ στὸ τέλος, τὰ κατάφερε. Κι' ἔγιναν ὅλα, ὅπως τὰ πρόβλεψε...

Ἔτσι, ὅταν, ἕνα βράδυ, ἡ Κούλα ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τοῦ πατέρα της, ἔφυγε τὴ νύχτα μ' ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ τὸ σπίτι της, στὴν ἐπαρχία. Ἔπρεπε ν' ἀνοίξη τὸ κλεισμένο ἀρχοντικό, νὰ συγκεντρώση τοὺς ὑπηρέτες καὶ νὰ πενθήση τὴ μητέρα της.

Ἡ Κούλα, λοιπόν, ἀντικατέστησε τώρα τὴ μητέρα της στὸ μεγάλο σπίτι καὶ ξανάδωσε τὴ ζωὴ καὶ τὴν παρηγοριὰ στὸν πονεμένο πατέρα της.

Ὅλα ἔγιναν σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά της. Ὁ πατέρας της ξαναβγῆκε ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια βουλευτὴς κι' ἐκείνη παντρεύτηκε τὸν ἄντρωπο, ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ εὐτυχία ξαναγύρισε στὸ ἀρχοντόσπιτο. Κι' οἱ πόρτες του ξανάνοιξαν πάλι, φιλόξενες, στὸν κόσμο, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ὅλα τὰ χωριὰ γιὰ νὰ ζητήση κάποια χάρι ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ἀνύποπτος γιὰ τὸ βουβὸ δράμα ποὺ ξετυλίχτηκε λίγα χρόνια πρίν...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ὑγεία καὶ τὸ μέλλον ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Ἡ νευρικὴ ἰσορροπία τοῦ παιδιοῦ

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς ἕνα βρέφος ἀρχίζει, ξαφνικά, ν' ἀνοιγοκλείνη τὰ μάτια, νὰ κάνη συσπάσεις τοῦ στόματος ἢ τῶν παρειῶν, ν' ἀνασηκώνη τὸν ἕνα του ὦμο, νὰ γέρνη τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερὰ κτλ. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀκανόνιστες ἐκδηλώσεις ἀποτελοῦν τὰ λεγόμενα «τίκ».

Πόσοι ἄνθρωποι γύρω μας δὲν ἔχουν χαρακτηριστικὰ «τίκ»! Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία εἶναι ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ «τίκ» ἔχουν τὴν ἀφετηρία τους στὴν παιδικὴ ἢ ἀκόμη καὶ στὴ νηπιακὴ ἡλικία.

Τὰ νευρωτικὰ «τίκ» τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ἐξαφανίζονται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ τὰ δύο χρόνια. Ἀλλ' ὄχι σπάνια παραχωροῦν τὴ θέσι τους σ' ἄλλα, ποὺ συνεχίζονται ἐπὶ χρόνια ἢ διαρκοῦν καὶ ὁλόκληρη τὴ ζωή.

Ὅλα αὐτὰ τὰ «τίκ» φανερώνουν ὅτι τὸ παιδὶ δὲν βρίσκεται σὲ ἁρμονία μὲ τὸ περιβάλλον του. Οἱ παρατηρήσεις τῶν παιδιάτρων καὶ τῶν ψυχολόγων ἔδειξαν ὅτι τὰ «τίκ» παρατηροῦνται συνήθως στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες παιδιῶν:

α) Σ' ἐκεῖνα ποὺ οἱ γονεῖς τους τὰ κρατᾶνε κάτω ἀπὸ αὐστηρὴ κι' ἀλύγιστη πειθαρχία. Τὰ δυστυχισμένα δὲν ξέρουν πιὰ τί νὰ κάμουν ἢ τί νὰ ποῦν ἢ πῶς νὰ φερθοῦν, γιατὶ φοβοῦνται πάντα τὴν ἀποδοκιμασία ἢ τὶς παρατηρήσεις τῶν γονέων τους. Χάνουν, μ' ἁπλούστερα λόγια, τὴν προσωπικότητά τους. Σὰν ἀντίδρασι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἐμφανίζεται τὸ «τίκ».

β) Στὰ παιδιὰ ποὺ οἱ μητέρες τους βρίσκονται ἀδιάκοπα σὲ κατάστασι ἀγωνίας γιὰ τὴν ὑγεία, τὸ φαγητό, τὸ ντύσιμο κτλ. τῶν παιδιῶν τους. Τὰ παιδιὰ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τῆς προστασίας καὶ τῆς στοργῆς. Ἀλλ' ὅταν οἱ μητέρες τους τὸ παρακάνουν (νὰ μὴ φᾶη τοῦτο τὸ παιδί, νὰ μὴν πιῇ ἐκεῖνο, νὰ μὴν καθίσῃ στὰ ρεύματα, νὰ μὴν ἱδρώσῃ, νὰ μὴν κουραστῇ, νὰ μήν τρέξῃ, νὰ μὴν ξεσκεπαστῇ τὴ νύχτα, νὰ μὴ βραχοῦν τὰ μαλλιά του ἢ τὰ πόδια του), τὸ παιδὶ στενοχωριέται καὶ ἀντιδρᾶ μὲ τὰ «τίκ».

γ) Στὰ παιδιὰ ποὺ ζοῦν μέσα σ' ἕνα ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο περιβάλλον (καυγάδες τῶν γονέων, οἰκονομικὲς στενοχώριες, στερήσεις, θορυβώδης κοσμικὴ ζωὴ κτλ.).

Οἱ γονεῖς ποὺ τὸ παιδί τους παρουσιάζει ἕνα «τίκ» δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βάλουν τὶς φωνὲς ἢ ν' ἀρχίσουν νὰ τὸ μαλλώνουν. Τὸ πρώτιστο ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν εἶναι ν' ἀναζητήσουν τὴ βαθύτερη αἰτία αὐτῆς τῆς ἀνώμαλης ἐκδηλώσεως καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν ἐξαφανίσουν.

Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ δείξουν ὅτι δίνουν ἰδιαίτερη σημασία στὸ «τίκ» τοῦ παιδιοῦ τους. Ὅσο περισσότερο τοῦ μιλᾶνε γι' αὐτό, τόσο πιὸ πολὺ τὸ «τίκ» ριζώνεται μέσα στὸ ὑποσυνείδητό του. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καλύτερα ἂν προσπαθήσουν νὰ στρέψουν τὴν προσοχή του κάπου ἀλλοῦ.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, οὔτε νὰ δίνωμε ὑπερβολικὴ σημασία στὰ «τίκ», ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀδιαφοροῦμε γι' αὐτά.

ΟΙ ΣΥΣΠΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΥΩΝ

Περισσότερο ἀνησυχητικὲς εἶναι οἱ συσπάσεις τῶν μυῶν ποὺ ἐμφανίζονται μετὰ τὰ ἑπτὰ χρόνια. Τὸ παιδάκι π.χ. δὲ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν πένα στὰ χέρια του, τὸ βῆμα του γίνεται ἀσταθὲς κτλ. Πρόκειται τότε γιὰ μιὰ νευρικὴ διαταραχὴ βαρυτάτης μορφῆς, ποὺ πρέπει νὰ κινήσῃ ἀμέσως τὴν προσοχή σας.

Τὸ ἴδιο σοβαροὶ εἶναι οἱ σπασμοὶ τοῦ σώματος, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ σφίξιμο τῶν δοντιῶν, ἀφροὺς γύρω στὸ στόμα, ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων κτλ. Τὰ φαινόμενα αὐτὰ χαρακτηρίζουν τὶς ἐπιληπτικὲς καταστάσεις.

Δὲν πρέπει, ἀντίθετα, ν' ἀποδίδετε σημασία στὸ ὅτι τὸ παιδὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γλύφῃ τὸ δάκτυλό του καὶ μετὰ τὰ δύο χρόνια. Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι, βέβαια, ἀνθυγιεινὴ καὶ κακή. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτα τὸ τρομακτικό.

Πρὸ παντός, δὲν πρέπει νὰ φθάνετε σὲ ὑπερβολές, ὅπως κάνουν πολλὲς μητέρες ποὺ βάνουν τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τους ἢ τὰ κλείνουν μέσα σὲ γάντια.

Μερικοὶ παιδίατροι ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ νὰ βάζῃ τὸ παιδὶ τὰ δάκτυλά του στὸ στόμα καὶ μετὰ τὰ δύο χρόνια σημαίνει πὼς εἶναι δυστυχισμένο. Τοῦ λείπει, δηλαδή, ἡ στοργὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀναπολεῖ τὴ βρεφικὴ του ἡλικία, ποὺ ἡ μητέρα του τὸ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ παρεῖχε ἄφθονα τὰ χάδια της.

Μέσα στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἀναπολήσεως βρίσκεται καὶ τὸ ὅτι βάζει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα του (ὅπως ἔκανε ἄλλοτε μὲ τὸ μπιμπερό).

Τὴν ἴδια ἐξήγησι δίνουν καὶ στὸ φαινόμενο τῆς ὀνυχοφαγίας. Ἀπὸ τὸ παιδὶ λείπει καὶ πάλι ἡ στοργή.

Μεταξὺ τῶν νευρωτικῶν καταστάσεων πρέπει ν' ἀναφέρωμε καὶ τὴ νυχτερινὴ ἐνούρησι τῶν βρεφῶν.

Κατὰ κανόνα, ἕνα βρέφος, ποὺ μεγάλωσε ὑπὸ ὑγιεινὲς συνθῆκες καὶ μέσα σὲ ἁρμονικὸ περιβάλλον, πρέπει μετὰ τὰ δύο χρόνια του νὰ ξυπνᾶη τὸ πρωῒ μὲ τὰ σεντόνια του στεγνά.

Ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ βρέχεται τὴ νύχτα μερικοὺς μῆνες ἀκόμη, ἔπειτα ἀπὸ τὰ δύο χρόνια, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι σοβαρό. Ἀλλ' ἂν ἡ κατάστασι αὐτὴ συνεχισθῇ καὶ ἀφοῦ τὸ παιδὶ συμπληρώσῃ τὰ τρία του χρόνια, πρέπει ν' ἀναζητηθῇ χωρὶς ἀναβολὴ ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ νυχτερινὴ ἐνούρησις ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀσθένεια ποὺ βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἐξελίξεως (π.χ. διαβήτης, κυστίτιδα κτλ.). Ἀλλὰ συνηθέστερα τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται σὲ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται σὲ νευρικὴ ὑπερέντασι, λόγω τῶν συχνῶν ἐπιπλήξεων ἢ τοῦ τεχνητοῦ φόβου ποὺ τοὺς δημιουργοῦμε (μπαμπούλας κτλ.).

Πολλὲς μητέρες καὶ πολλὲς παραμάνες εἶναι ὑπεύθυνες γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι μὲ τὶς αὐστηρὲς μεθόδους ποὺ ἐφαρμόζουν. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ οἱ δυνατὲς συγκινήσεις, οἱ οἰκογενειακοὶ καυγάδες, ἡ ἀλλαγὴ περιβάλλοντος (π.χ. ἕνα ταξίδι, μιὰ ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχὴ κτλ.).

Τὸ φαινόμενο τῆς νυχτερινῆς ἐνουρήσεως μπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ καὶ στὸ πρωτότοκο παιδί, ὅταν ἡ μητέρα του φέρῃ στὸν κόσμο καὶ δεύτερο, προτοῦ αὐτὸ μεγαλώσῃ ἀρκετά. Βλέποντας τὶς περιποιήσεις ποὺ κάνουν στὸ μωρό, ἀρχίζει νὰ τὸ ζηλεύῃ καὶ θέλει κι' αὐτὸ νὰ γίνῃ μικρότερο γιὰ νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ τὸ περιποιηθοῦν περισσότερο. Αὐτὴ ἡ ἐνδόμυχη ἐπιθυμία του προκαλεῖ τὴ νυχτερινὴ ἐνούρησι.

Δὲν ὑπάρχουν φάρμακα γιὰ τὴ θεραπεία τῆς νυχτερινῆς ἐνουρήσεως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν ὀφείλεται σὲ παθολογικὰ αἴτια (παθήσεις τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως, διαβήτης κτλ.).

Ὁ καλύτερος τρόπος θεραπείας εἶναι νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐμπνεύσετε στὸ παιδὶ τὴν ἀπαραίτητη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ τὸ κάμετε νὰ καταλάβῃ ὅτι μπορεῖ νὰ διορθώσῃ μόνο του αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια. Θὰ ἀποφύγετε, τουναντίον, τὶς ἐπιπλήξεις καὶ τὶς τιμωρίες, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὅταν τὸ παιδάκι συμπληρώσῃ τὸ χρόνο, μπορεῖ νὰ σταθῇ μόνο του ὄρθιο κι' ἀρχίζει τότε νὰ περπατᾶη. Πολλὰ παιδιά, μ' ὅλο ποὺ εἶναι γερὰ καὶ δυνατά, κάνουν τὰ πρῶτα βήματα πολὺ ἀργότερα. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶναι σοβαρό.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ βιάζετε τὸ παιδὶ νὰ περπατήσῃ. Θὰ τὸ κάμῃ μόνο του, ὅταν αἰσθανθῇ τὶς δυνάμεις του ἱκανὲς γι' αὐτό. Στὸ μεταξύ, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε εἶναι νὰ τὸ ὑποβοηθῆτε. Ἀλλὰ μόνο νὰ τὸ ὑποβοηθῆτε. Τίποτα περισσότερο.

Ὅλα τὰ βρέφη ἀρχίζουν νὰ περπατᾶνε μὲ τρόπο ἀσταθῆ καὶ μὲ συνεχεῖς ταλαντεύσεις (σὰν νὰ βρίσκονταν σὲ βάρκα). Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, ρίχνουν τὰ πόδια τους ἢ πρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἔξω. Γιὰ τὴ στιγμή—δηλαδή, γιὰ τὰ πρῶτα τους βήματα—τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ δύο χρόνια, ὅμως, πρέπει νὰ προσέξετε μὲ ποιὸ τρόπο περπατάει τὸ παιδί σας.

Ἕνα φαινόμενο ὄχι σπάνιο εἶναι ἡ πλατυποδία. Μπορεῖ νὰ σοῦμε, μάλιστα, ὅτι εἶναι ἕνα φαινόμενο πολὺ συνηθισμένο κατὰ τὴ νηπιακὴ ἡλικία. Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν τὸ παιδί σας πάσχῃ ἀπὸ πλατυποδία θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς: Θὰ ρίξετε πάνω σ' ἕνα χαρτί, κατὰ προτίμησιν σκοῦρο, ἕνα στρῶμα ἀπὸ τάλκ καὶ θὰ βάλετε τὸ παιδὶ νὰ περπατήσῃ. Στὸ κανονικὸ πόδι ἡ καμάρα τοῦ πέλματος εἶναι ἀνασηκωμένη πρὸς τὰ μέσα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐσωτερικὸ τόξο της δὲν ἐμφανίζεται στὸ ἀποτύπωμα.

Ἂν, λοιπόν, τὸ ἀποτύπωμα ποὺ ἔφτιαξε τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι πλῆρες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάσχει ἀπὸ πλατυποδία.

Ἡ πλατυποδία διορθώνεται εὔκολα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία μὲ τὰ κατάλληλα ὀρθοπεδικὰ ὑποστηρίγματα, ποὺ μπαίνουν μέσα στὰ συνηθισμένα παπούτσια. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ πάρετε γιὰ τὸ παιδί σας μποτάκια.

Θὰ πρέπει νὰ προσέξετε ἐπίσης μήπως τὸ παιδί σας πάσχῃ ἀπὸ τὴν καλουμένη ἐξάρθρωσι ἐκ γενετῆς τῶν ἰσχίων (ξεγόφιασμα). Κι' ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ, ὅταν ἡ διάγνωσί της γίνῃ ἐγκαίρως. Ἐνῶ, ἂν καθυστερήσετε στὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀπαιτούμενης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ μονιμοποιηθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ μικρὴ ἀναπηρία στὸ παιδί σας.

Ὅταν τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ποδιοῦ εἶναι πλῆρες (ἐπάνω) πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη πλατυποδία, ποὺ ὀφείλεται σὲ πτῶσι τῆς καμάρας τοῦ πέλματος. Στὸ κανονικὸ πόδι, ἡ καμάρα αὐτὴ εἶναι ἀνασηκωμένη στὴ μέση καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐσωτερικὸ τόξο της δὲν ἐμφανίζεται στὸ ἀποτύπωμα (κάτω).

ΟΙ ΒΡΟΓΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΝΕΥΜΟΝΕΣ

Οἱ βρόγχοι κι' οἱ πνεύμονες εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητοι στὰ βρέφη. Μεγάλη ποικιλία, ἐξ ἄλλου, ἐμφανίζουν σ' αὐτὰ τὰ συμπτώματα τῶν βρογχοπνευμονικῶν παθήσεων. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ ἑρμηνεύουν μόνοι τους καὶ νὰ βγάζουν αὐθαίρετα συμπεράσματα.

Μιὰ πνευμονία τοῦ δεξιοῦ λοβοῦ π.χ. μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ μ' ἕναν ἐντοπισμὸ τοῦ πόνου στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ὑποθέσωμε ὅτι πρόκειται γιὰ σκωληκοειδίτιδα.

Παρὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχουν τὰ ἀντιβιωτικά, οἱ παθήσεις τῶν βρόγχων καὶ τῶν πνευμόνων εἶναι πάντοτε πολὺ σοβαρὲς καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτοῦν ἐξαιρετικὴ προσοχή. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς θεραπείας τους εἶναι ἡ ἔγκαιρη διάγνωσί τους, ποὺ μόνον ἀπὸ τὸ γιατρὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ἕνα κρυολόγημα στὸ βρέφος δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀνησυχητικό. Ἀλλ' ἂν τὴ δεύτερη ἢ τὴν τρίτη ἡμέρα, ὁ πυρετὸς ἀνεβῇ ἀπότομα καὶ παρουσιασθῇ ταυτόχρονα βῆχας καὶ δύσπνοια, θὰ πρόκειται πιθανὸν γιὰ μιὰ πνευμονικὴ ἐντόπισι, ποὺ ὁ γιατρὸς θὰ προσδιορίσῃ τὴν ἔκτασί της καὶ τὴ σημασία της. Μὴν ἀργοπορήσετε, λοιπόν, σὲ παρόμοια ζητήματα καὶ μὴν κάνετε τὴ σκέψι: «ἂς ἀφήσωμε νὰ δοῦμε πῶς θὰ εἶναι αὔριο». Γιατὶ αὔριο μπορεῖ νὰ εἶναι ἀργά.

Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ σᾶς τρομάζῃ ἡ ἰατρικὴ ὁρολογία. Ἡ λέξι βρογχίτις π.χ., ποὺ τόσο τρομάζει τὶς μητέρες, μπορεῖ νὰ σημαίνῃ ἁπλούστατα τὴν ἐξάπλωσι ἑνὸς κρυολογήματος στοὺς βρόγχους.

Ἂν τὸ παιδὶ βήχῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ πυρετό, θὰ πρέπει καὶ πάλι νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό κι' ὄχι νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ κάμετε καλά, δίνοντάς του ἕνα ἀπὸ τὰ φάρμακα ἐναντίον τοῦ βήχα, ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο. Γιατί, ὅπως εἴπαμε σὲ προηγούμενο ἄρθρο, ὁ βήχας μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ποικιλότατες αἰτίες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, δὲν πρέπει νὰ κάνετε μόνοι σας τὴ διάγνωσι καὶ νὰ χορηγῆτε στὸ παιδί σας φάρμακα, ποὺ, ἀντὶ γιὰ καλό, μπορεῖ νὰ τοῦ κάμουν κακό.

Οἱ βρογχοπνευμονικὲς παθήσεις πρέπει νὰ θεραπεύωνται τελείως, γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν ἐπιπλοκές, ποὺ, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, μπορεῖ νὰ ἔχουν πολὺ δυσάρεστες συνέπειες. Μὴ βιάζεσθε, λοιπόν, νὰ σηκώσετε τὸ παιδί σας ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μὴν παραμελῆτε τὶς συστάσεις τοῦ γιατροῦ σας, ἐπειδή, κατὰ τὴ γνώμη σας, εἶναι ὑπερβολικὲς ἢ σχολαστικές.

Η ΟΜΦΑΛΟΚΗΛΗ

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅταν τὸ παιδάκι σας κλαίῃ, εἶναι δυνατὸν νὰ παρατηρήσετε μιὰ μικρὴ διόγκωσι στὴν περιοχὴ τοῦ ὀμφαλοῦ. Σὲ κάθε τίναγμά του, τὸ δέρμα φουσκώνει σὰν κάτι νὰ πετάγεται ἀπὸ μέσα.

Πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη ὀμφαλοκήλη.

Πολλὲς μητέρες φαντάζονται ὅτι ἡ ὀμφαλοκήλη ὀφείλεται στὸ ὅτι ἄφησαν τὸ παιδί τους νὰ κλαίῃ πολλὴ ὥρα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ἡ ὀμφαλοκήλη ὀφείλεται τουναντίον, στὸ ὅτι, μετὰ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου τὸ κλείσιμο τῶν ἱστῶν τῆς κοιλιᾶς δὲν ἔγινε κανονικά. Παρέμεινε ἔτσι ἕνας μικρὸς πόρος, ὅπου, σὲ ὡρισμένες στιγμές, εἰσχωρεῖ ἕνα τμῆμα τοῦ ἐντέρου ἢ τοῦ ἐπιπλόου.

Ἡ ὀμφαλοκήλη στὰ βρέφη δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἀνησυχητικό. Θεραπεύεται, ἄλλωστε, μόνη της μ' ἕνα κατάλληλο φασκιωμά της κοιλιᾶς. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα κομμάτι ταρατσόρο, ποὺ θὰ τὸ ἀφήσετε πάνω στὸν ὀμφαλὸ ἐπὶ 2 ἢ 3 μῆνες.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ ἐπούλωσι τοῦ ὀμφαλοῦ (μετὰ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου) δὲν γίνεται κανονικὰ στὰ νεογνά. Ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ του τρέχει τότε ἕνας ὑπόλευκος ὀρρός. Πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη καταρροϊκὴ ὀμφαλίτιδα.

Θὰ ἀποφύγετε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ τάλκ καὶ γενικὰ τὶς οὐδέτερες σκόνες, ποὺ δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα. Θὰ περιποιηθῆτε, τουναντίον, τὴ μικρὴ πληγὴ συμφώνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς πιὸ αὐστηρῆς ἀντισηψίας γιὰ νὰ ὑποβοηθήσετε τὸ κλείσιμό της καὶ γιὰ ν' ἀποφύγετε τοπικὲς μολύνσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν δυσάρεστες συνέπειες.

Νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό, ἂν τὸ παιδὶ παρουσιάζῃ νευρικὰ «τίκ»: Ἂν στρίβῃ π. χ. τὸ λαιμό του, ἂν παίζῃ ἀδιάκοπα τὰ βλέφαρά του, ἂν κάνῃ συσπάσεις τοῦ προσώπου, ἂν ἀνεβοκατεβάζῃ τοὺς ὤμους του κλπ.

ΟΙ ΑΛΛΕΡΓΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὅταν τὸ παιδί, μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμό, ἀρχίσῃ νὰ τρέφεται κανονικά, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανιστοῦν διάφορες ἐκδηλώσεις, ποὺ φέρνουν σὲ μεγάλη ἀνησυχία τοὺς γονεῖς: διάχυτη οὐρτικάρια, κρίσεις ἄσθματος, ἐρυθρότης τοῦ δέρματος, φλόγωσι τῆς γλώσσας καὶ τοῦ βλεννογόνου τοῦ στόματος, ἐντερικὲς διαταραχὲς μὲ πυρετὸ κτλ.

Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις ἔχουν ἀλλεργικὴ προέλευσι, ὀφείλονται, δηλαδή, σὲ μιὰ ἰδιαίτερη εὐπάθεια τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ ὡρισμένους ἐξωτερικοὺς παράγοντες.

Στὸ βρέφος, οἱ ἀλλεργικὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις προέρχονται συνηθέστερα ἀπὸ τὴν τροφή. Ὁ ὀργανισμός του δὲν ἀνέχεται ὡρισμένες τροφὲς καὶ ἀντιδρᾶ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο σ' αὐτές.

Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, θὰ καταφύγετε στὸ γιατρὸ καὶ θὰ συμμορφωθῆτε αὐστηρὰ μὲ τὶς ἐντολές του. Θὰ πρέπει, ἄλλωστε, νὰ τὸν ὑποβοηθήσετε στὴν ἐξακρίβωσι τῆς τροφῆς ποὺ προκαλεῖ αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις μὲ τὶς προσεκτικὲς παρατηρήσεις σας.

Τὸ ἂν θὰ ἐξοβελίσετε τελείως τὴν ὑπεύθυνη τροφὴ ἀπὸ τὴ δίαιτα τοῦ παιδιοῦ ἢ θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ συνηθίσετε βαθμιαία σ' αὐτὴν εἶναι ζήτημα ποὺ θὰ σᾶς τὸ καθορίσῃ ὁ γιατρὸς σὲ κάθε συγκεκριμένη περίπτωσι.

Σὲ περίπτωσι ξεγοφιάσματος, τὸ ἄρρωστο πόδι δὲν λυγίζει στὸ σημεῖο ὅπου οἱ μῦς τῶν μηρῶν συνέπτονται μὲ τοὺς γλουτούς. Δὲν ὑπάρχουν, λοιπόν, στὸ μέρος αὐτὸ πτυχὲς τοῦ δέρματος ὅπως στὸ ὑγιὲς πόδι. Ἡ ἔλλειψι αὐτῶν τῶν πτυχῶν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ἐκ γενετῆς ἐξαρθρώσεως τῶν ἰσχίων.

Η ΕΝΤΟΝΗ ΔΙΨΑ

Εἶναι πιθανὸν τὸ παιδί σας νὰ σᾶς ζητήσῃ μιὰ μέρα πολὺ περισσότερο νερὸ ἀπὸ ὅτι πίνει συνήθως.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα. Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ νερὸ, γιατὶ τὸ λόγο ὅτι οἱ καύσεις στὸν ὀργανισμό του εἶναι πολὺ ἐντατικὲς καὶ ἐντονώτερες.

Μὴν κάνετε, λοιπόν, συγκρίσεις μὲ τὸν ἑαυτό σας. Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ πίνῃ ἄφθονο νερό.

Ὑπάρχουν, μάλιστα, μέρες ποὺ ἡ δίψα του εἶναι ἀληθινὰ καταπληκτική.

Θὰ ἀνησυχήσετε μόνο ἂν ἡ δίψα του συνεχίζεται ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες καὶ τὸ παιδὶ φαίνεται ταυτόχρονα κουρασμένο καὶ ἀδυνατίζει συνεχῶς. Εἶναι δυνατὸν νὰ πρόκειται τότε γιὰ διαβήτη. Μιὰ προσεκτικὴ ἀνάλυσι τοῦ αἵματος καὶ τῶν οὔρων θὰ σᾶς κατατοπίσῃ γι' αὐτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ παιδικὲς ἀσθένειες.

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

ΜΙΑ φορά κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Πάτο ἕνας πράκτιρος ποὺ τὸν ἔλεγαν Καμπάνη.

Ὁ Καμπάνης ἦταν ἄνθρωπος καλός, εὐσεβὴς καὶ εἶχε φιλάνθρωπα αἰσθήματα. Ὅλοι οἱ συμπατριῶτες του τὸν φώναζαν «Πατέρα τῶν Φτωχῶν».

Ὅσο ὅμως ὁ Καμπάνης ἦταν καλός, τόσο ἡ γυναῖκα του ἡ Οὐρανία ἦταν σκληρὴ καὶ ἄπονη.

Μιὰ μέρα ἔφτασε στὸ νησὶ ἕνα καράβι, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Ἄραξε στὸ λιμάνι γιὰ νὰ φορτώσῃ τρόφιμα. Στὸ καράβι αὐτὸ, ἀνάμεσα στὸ πλήρωμά του, βρίσκονταν κι' ἐπιβάτες. Ἦταν Ἀραπάδες, Τοῦρκοι κι' Ἀλγερινοί. Ἕνα μικρὸ παιδί, ποὺ τὄλεγαν Ἀλῆ, βγῆκε κρυφὰ ἔξω ἀπὸ περιέργεια νὰ δῇ τὴν πόλι.

Ἤρθε ὅμως ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ καράβι σήκωσε ἄγκυρα κι' ἔφυγε. Ὁ Ἀλῆς τότε βλέποντας νὰ μένῃ μόνος κι' ἔρημος σὲ ξένο τόπο, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Καμπάνης. Εἶδε τὸν Ἀλῆ, ποὺ ἦταν συμπαθητικὸ παιδί, νὰ κλαίῃ, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατί κλαῖς, παιδί μου;

Ὁ Ἀλλῆς τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε πάθει.

— Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου.

Ὁ Ἀλῆς, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πάῃ καὶ τί νὰ κάνῃ, ἀκολούθησε ἐκεῖνο τὸν καλὸ ἄνθρωπο. Ὅταν ἔφτασαν, λοιπόν, στὸ σπίτι, ὁ Καμπάνης εἶπε:

— Γυναῖκα, σοῦφερα ἕναν μικρό. Οἱ δικοί του τὸν ἄφησαν χωρὶς νὰ θέλουν στὸ νησὶ κι' ἔφυγαν. Τὸ δυστυχισμένο δὲν ξέρει κανένα. Λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲ μᾶς ἔδωσε παιδιά, θὰ τὸ κρατήσουμε κοντά μας καὶ θὰ τὸ μεγαλώσουμε σὰν δικό μας!

Ἀλλὰ ἡ κακὴ Οὐρανία ἄρχισε ἀμέσως νὰ στενάζῃ καὶ νὰ παραπονιέται:

— Ὡραῖο δῶρο μοῦ ἔφερες πάλι, κύρ Καμπάνη! Πῶς θέλεις ν' ἀγαπήσω ἕνα ξένο παιδί; Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ σκούφια του!

— Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου, εἶπε στὸν Ἀλῆ ὁ Καμπάνης. Θὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου..

— Νὰ σοῦ πῶ, γυναῖκα της εἶπε ἐκεῖνος. Εἴτε χριστιανὸς εἶναι, εἴτε ὄχι, μιὰ φορὰ εἶναι ξένος. Εἶναι ἄνθρωπος κι' αὐτός. Εἶναι ἀδελφός μας κι' ἔχουμε χρέος ν' ἀγαπᾶμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἔπειτα τί πειράζει ἂν εἶναι ἀλλόθρησκος; Ἐσὺ κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό...

Ὁ μικρὸς Ἀλῆς ἤξερε λίγα ἑλληνικά, μὰ ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε τίποτα. Κι' ὅταν ἄκουσε τὰ σκληρὰ λόγια ἐκείνης τῆς γυναῖκας, θέλησε νὰ φύγῃ. Μὰ σκέφτηκε ὅτι δὲ γνώριζε κανένα καὶ τότε τί θὰ γινόταν; Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ.

Ὁ Καμπάνης ἀγάπησε πολὺ τὸν Ἀλῆ. Ἦταν παιδὶ καλό, ὑπάκουο καὶ σέβονταν τὸν σωτῆρα του. Ὁ Καμπάνης τὸν ἔστειλε στὸ σχολεῖο κι' ἔδειξε μεγάλη ἐπιμέλεια στὰ γράμματα.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἀλῆς μεγάλωσε κι' ἔγινε παλληκάρι. Ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὸν Καμπάνη σὰν νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Καμπάνη, δὲν τὴν ἔνοιωθε γιὰ τὴν κυρία Οὐρανία. Ἔκανε μονάχα ὅτι τὴν ἀγαποῦσε.

Ἤρθε ὡστόσο ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Ἀλῆς νὰ στάλγησε τοὺς γονεῖς του, τὴν πατρίδα του. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ ἕνα ξένο καράβι ζύγωσε στὸ λιμάνι τῆς Πάρου, μπῆκε μέσα κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Πόλη.

Πέρασαν 10 χρόνια. Ὁ Ἀλῆς πιὰ εἶχε ξεχαστῆ. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὑπῆρχαν στὸ Αἰγαῖο πολλοὶ πειρατές, ποὺ ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος ὅλων τῶν νησιωτῶν.

Μιὰ νύχτα λοιπὸν βγῆκαν ἔξω στὴν Πάτο κουρσάροι καὶ πιάσανε ἕναν τσοπάνο.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπαν, θὰ σοῦ πάρουμε τὸ κεφάλι, ἂν δὲ μᾶς πῆς ποιὸς εἶναι ὁ πλουσιώτερος τοῦ νησιοῦ!

Ὁ τσοπάνος, ποὺ κι' αὐτὸς κάποτε εἶχε γνωρίσει τὴν καλωσύνη τοῦ Καμπάνη, ἀρνήθηκε νὰ τοὺς τὸν μαρτυρήσῃ. Μὰ ἐκεῖνοι τὸν βασάνισαν καὶ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ σπίτι του.

Ὁ Καμπάνης, ὅταν εἶδε τοὺς πειρατὲς νὰ πλησιάζουν, πρόφτασε κι' ἔφυγε. Ἔτσι ἐκεῖνοι ἔπιασαν τὴ γυναῖκα του.

— Ποῦ ἔχετε τὰ λεφτά σας; τὴν ρώτησαν.

— Δὲν ἔχουμε χρήματα, ἀποκρίθηκε ἐκείνη, ποὺ δὲν ἦταν μόνο κακιά, ἀλλὰ καὶ τρομερὰ τσιγκούνα. Δὲν ἔχουμε χρήματα!

Οἱ πειρατὲς τότε, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ μαρτυρήσῃ, τὴ φοβέρισαν ὅτι θὰ τῆς πάρουν τὸ κεφάλι. Μὰ ἐκείνη δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα της.

— Τότε θὰ σὲ πάρουμε μαζί μας! τῆς εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν. Κι' οἱ συγγενεῖς σου θ' ἀναγκαστοῦν νὰ σὲ ἀγοράσουν ἀπὸ μᾶς. Θὰ σὲ ζυγίσουμε καὶ θὰ ζητήσουμε ὅσο μάλαμα εἶναι τὸ βάρος σου!...

Ἔτσι, οἱ πειρατὲς πῆραν τὴ γυναῖκα τοῦ Καμπάνη κι' ἔφυγαν.

Ἡ λύπη τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου γιὰ τὴ γυναῖκα του ἦταν μεγάλη. Πῶς νὰ κάνῃ νὰ τὴ σώσῃ;

Πῆγε τότε στὸ δήμαρχο τῆς Πάρου γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του.

— Νὰ πᾶς στὸ διοικητὴ τῆς Εὐβοίας, τὸν Ἀλῆ Μπέη, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶναι ἄνθρωπος καλὸς καὶ θὰ δώσῃ διαταγὴ νὰ πιάσουν τοὺς πειρατές.

Ὁ Καμπάνης πῆγε εὐθὺς στὴν Εὔβοια καὶ παρουσιάστηκε στὸ διοικητή.

— Καθῖστε, κύριε Καμπάνη, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, μιλῶντας καθαρὰ ἑλληνικά.

Καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ φέρουν γλυκὸ καὶ καφέ. Ὁ Καμπάνης ἀπόρησε πῶς ὁ διοικητὴς ἤξερε τὸ ὄνομά του κι' ἀκόμα γιατὶ τὸν περιποιόταν τόσο πολύ.

— Πῶς εἶστε, κύριε Καμπάνη; τοῦ ξαναεῖπε ἐκεῖνος. Ἡ κυρία Οὐρανία τί κάνει; Πότε ἤρθατε ἀπὸ τὴν Πάρο;

Ὁ Καμπάνης εἶχε ἀπομείνει τώρα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Εἶναι πάντα κακὴ ἡ γυναῖκα σας, ρώτησε πάλι ὁ διοικητής. Ἐσεῖς ἐνδιαφέρεστε πάντα γιὰ τὸ νησὶ καὶ τοὺς Παριανούς; Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια σας: «Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό»!...

— Μά, γιὰ πέστε μου, ρώτησε ὁ Καμπάνης σαστισμένος, πῶς μὲ ξέρετε;

— Δὲ θυμόσαστε, κύριε Καμπάνη, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, τὸ μικρὸ Ἀλῆ;

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἀλῆς μου! φώναξε τότε ὁ Καμπάνης, ἀγκαλιάζοντάς τον.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι πατέρα μου! Ἐγώ, ποὺ σὲ ἀγαποῦσα καὶ σὲ ἀγαπῶ πάντα σὰν πατέρα!...

Ὁ Ἀλῆ Μπέης κατόπιν πρόσταξε ἕνα καράβι νὰ κυνηγήσῃ τοὺς πειρατές. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες οἱ ἄνθρωποί του ἔφεραν πίσω τὴ γυναῖκα τοῦ Καμπάνη.

Ὁ Ἀλῆς ἔδωσε τότε πλούσια δῶρα στὸν εὐεργέτη του καὶ τὸν διώρισε διοικητὴ στὴν Πάρο. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ, τὸν συνώδεψε ὡς τὸ λιμάνι.

— Ἔχε γειά, πατέρα μου, τοῦ εἶπε, ὅταν τὸν ἀποχαιρέτησε. Ὅσες φορὲς λάβῃς τὴν ἀνάγκη μου, νὰ ἔρχεσαι ἐλεύθερα σὲ μένα. Καὶ νάσαι βέβαιος ὅτι τὸ καλὸ ποὺ μοῦκανες δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὸ ναυτόπουλο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μέσα στὸ δάσος, ὁ Ἀντρῖκος, ὁ κ. Βιλλιὲρ καὶ ὁ Φλατὰκ ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν μαύρων «μαρρόνων», ποὺ τοὺς δήλωσαν ὅτι θὰ τοὺς σκότωναν, ἂν ὁ κ. Χόφεν δὲν δεχόταν νὰ τοὺς ἀνταλλάξῃ μὲ μερικοὺς συντρόφους τους, ποὺ εἶχε πιάσει τὴν προηγούμενη ἡμέρα. Ἕνας μαῦρος ὅμως, ποὺ εἶχε εὐεργετηθῆ ἀπὸ τὸν Ἀντρῖκο, τὸν βοήθησε νὰ δραπετεύσῃ κι' ἔτσι ὁ μικρὸς μπόρεσε νὰ συναντήσῃ τὸ γιατρὸ τοῦ «Ζὰν Μπάρτ» καὶ τὸ Νορζὲκ καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι κινδύνευαν οἱ φίλοι τους. Ἐκεῖνοι τότε κάθησαν νὰ σκεφθοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν γιὰ νὰ σώσουν τὸν κ. Βιλλιὲρ καὶ τὸν Φλατάκ.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

16ον

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ταπαΐ εἶχε δώσει στὸν κύριο Χόφεν τὴν παραγγελία τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ τὸ γράμμα τοῦ κ. Βιλλιέρ.

Ἔπρεπε λοιπόν, νὰ τρέξουν νὰ βοηθήσουν τοὺς Εὐρωπαίους αἰχμαλώτους. Στὴ ἀρχή, ὁ κ. Γκωτιὲ σκέφτηκε νὰ βάλῃ ἀνθρώπους ν' ἀκολουθήσουν τὸν ἀπεσταλμένο.

Αὐτὸς ὅμως εἶχε γίνει ἄφαντος κι' ὁ κύριος Χόφεν ἤξερε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν φτάσουν. Δὲν εἶχαν τίποτ' ἄλλο νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ σ' αὐτούς, παρὰ τὶς δυὸ ἐκεῖνες λέξεις ποὺ εἶχε γράψει ὁ κ. Βιλλιὲρ πλάι στὴν ὑπογραφὴ του: «Ἀκολουθῆστε τὸ ποτάμι».

Ὑπῆρχε ὅμως ἕνα μέρος, ποὺ τὸ ποτάμι χωριζόταν σὲ δυό. Ὁ κ. Χόφεν σκέφτηκε ὅτι οἱ μαῦροι «μαρρόνοι» θὰ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ στρατοπεδευμένοι. Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἔπρεπε νὰ φάξουν καὶ στὶς δυὸ ἐκεῖνες διακλαδώσεις. Ὁ κ. Γκωτιὲ κι' ὁ Νορζὲκ ξεκίνησαν ἀπὸ τόνα μέρος, ἔχοντας γιὰ ὁδηγό τους ἕνα μαῦρο. Ὁ κ. Χόφεν, ὁ κ. Γκωτιὲ κι' ὁ Τζανῆς πῆγαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀλλὰ καὶ τρίτος ὅμιλος, μὲ δεκατέσσερις δούλους πιστούς, καλὰ ὁπλισμένους καὶ μὲ δυὸ ἀρχηγοὺς λευκοὺς ξεκίνησε γιὰ τὸ λημέρι τῶν λῃστῶν ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Οἱ μαῦροι ἤξεραν καλὰ νὰ ψάχνουν στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση. Κάποιο ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἀποσπάσματα θ' ἀνακάλυπτε τὸ καταφύγιο τῶν «μαρρόνων» καὶ τότε θὰ ἔστελνε νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ δυὸ ἄλλα, γιὰ νὰ ριχτοῦν ὅλοι μαζὶ στοὺς λῃστές.

Ἀλλ' οἱ μαῦροι «μαρρόνοι» εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Ἡ ἐπιχείρησι ἦταν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη.

Ἐπειδὴ ὁ δρόμος ποὺ εἶχε πάρει ὁ Ἀντρῖκος ἦταν ὁ πιὸ σύντομος, ἀποφάσισαν ν' ἀκολουθήσουν αὐτόν.

Ἔστειλαν δυὸ μαύρους νὰ εἰδοποιήσουν τὰ δυὸ ἄλλα ἀποσπάσματα καὶ περίμειναν νὰ ἑνωθοῦν ὅλοι γιὰ νὰ προχωρήσουν.

Ἂν καὶ κατακουρασμένος ὁ Ἀντρῖκος, δὲν κρατιόταν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του.

— Ὁ Μαλγάσης, ὁ ἰθαγενὴς τῆς Μαδαγασκάρης, εἶπε πὼς θὰ τοὺς σκοτώσῃ, μόλις βγῇ ὁ ἥλιος! Ἔλεγε κάθε τόσο.

Τὸ ἴδιο ἀνησυχοῦσε κι' ὁ γιατρὸς κι' ὁ ναύτης. Κι' ἐπειδὴ δὲ μποροῦσαν νὰ περιμένουν, ἄφησαν τρεῖς μαύρους γιὰ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς ἄλλους ὁμίλους, ὅταν θὰ ἔφταιναν, καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ στρατόπεδο τῶν «μαρρόνων», μὲ ὁδηγὸ τώρα τὸν Ἀντρῖκο.

— Ἀνέβα στὴν πλάτη μου, κατεργαράκο! τοῦ εἶπε ὁ μπάρμπα - Ξυδάτος.

— Εὐχαριστῶ, Νορζέκ, ἀποκρίθηκε τὸ ναυτόπουλο. Θὰ σὲ κουράσω.

— Ἀνεβαίνεις ἢ ὄχι, παλιόπαιδο; ξαναεῖπε ὁ Νορζέκ. Ἀνέβα, γιατὶ ἀλλοιῶς σ' ἐσφαξα!...

Ὁ Ἀντρῖκος δὲ φοβήθηκε βέβαια μὲ τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ τοῦ Νορζέκ, ποὺ εἶχε πιὰ συνηθίσει τὸ ὕφος του, ἀλλά, γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ τὸ χατῆρι, καβαλλίκεψε στοὺς ὤμους του.

Ὁ Νορζέκ μ' ὅλο τὸ φορτίο του, περπατοῦσε γρήγορα. Ὁ κ. Γκωτιὲ μόλις μποροῦσε νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ μέρος, ὅπου ὁ Ἀντρῖκος, τὴ νύχτα, εἶχε συναντήσει τὸ ποτάμι. Τὸ γνώρισε ἀπὸ τὸ δέντρο, ποὺ εἶχε παράξενο σχῆμα κι' εἶχε μ' αὐτὸ σημαδέψει τὴ θέσι.

Ἀπὸ δῶ ἄρχιζε ἡ ἐπικίνδυνη ἐκστρατεία τους. Ἔπρεπε νὰ μποῦν μέσα στὸ δάσος κι' ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν οἱ ἄντρες τοῦ Ταπαΐ.

Ὁ Ἀντρῖκος πῆρε πρῶτος τὸ μονοπάτι κι' ἀκολούθησε ὁ κ. Γκωτιέ. Ὁ Νορζὲκ ἐρχόταν πιὸ πίσω.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἄκουσαν διάφορους κρότους, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ δάσος. Ἡ συντροφιὰ τότε τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὅσο μάλιστα πλησίαζαν, ξεχώριζαν φωνὲς καὶ κρότους ξύλων ποὺ χτυποῦσαν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

Ὁ κ. Γκωτιὲ φοβήθηκε γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

«Θὰ ἑτοιμάζωνται νὰ τοὺς βασανίσουν!» σκέφτηκε.

Σὲ λίγο μπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ ὑποψία του ἦταν ἀληθινή.

Ἔφτασαν τότε σ' ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ποὺ ἦταν γυμνὸ ἀπὸ δέντρα. Καὶ στὴ μεγάλη αὐτὴ πλατεία, εἶδαν τοὺς μαύρους νὰ χορεύουν καὶ νὰ πηδοῦν σὰν τρελλοὶ γύρω στοὺς αἰχμαλώτους. Αὐτοὶ ἦταν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ δεμένοι μὲ σχοινιὰ σ' ἕνα στύλο. Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἦταν κατακίτρινος, ἀλλὰ ἔδειχνε συγχρόνως ἀπάθεια. Ὁ Φλατὰκ δμως εἶχε ὕφος περιφρονητικὸ κι' ἦταν σὰν νὰ κορόϊδευε τοὺς δημίους.

Ὁ Ταπαΐ, ὁ Μαλγάσης, ἔκανε νεῦμα κι' ὁ διαβολικὸς χορὸς σταμάτησε. Οἱ μαῦροι ἅρπαξαν τὶς βέργες καὶ στάθηκαν κοντὰ στοὺς αἰχμαλώτους. Ὁ Ταπαΐ, χωρὶς ἄλλο. ἤθελε πρῶτος αὐτὸς νὰ τοὺς τιμπήσῃ. Παραμέρισε τοὺς ἄλλους καὶ προχώρησε στὸν κ. Βιλλιέρ.

— Σήμερα οἱ μαῦροι χτυποῦν τοὺς ἄσπρους καὶ τοὺς σκοτώνουν! φώναξε στὸν ἐπιθεωρητή. Θάνατος στοὺς ἄσπρους!...

Καὶ πρὶν τελειώσῃ, σήκωσε τὸ χέρι του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός. Ὁ Μαλγάσης ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πόνου κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸν ὦμο του. Ὁ κ. Γκωτιὲ τοῦ εἶχε στείλει τὴν πρώτη σφαῖρα. Ἀμέσως δυὸ ἄλλες σφαῖρες ἐρρίξαν κάτω δυὸ μαύρους. Τότε ὁ γιατρὸς κι' ὁ ναύτης ἔπεσαν μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι πάνω στοὺς ἄλλους.

Οἱ μαῦροι νόμισαν ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ μεγάλης δυνάμεως καὶ τὰ ἔχασαν! Ἄλλοι τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια κι' ἄλλοι δὲν ἔφεραν ἀντίσταση.

Ὁ Ταπαΐ δμως, ἂν καὶ πληγωμένος, ζητοῦσε ἐκδίκηση. Ἔβγαλε λοιπὸν τὸ μαχαίρι του καὶ ρίχτηκε στοὺς αἰχμαλώτους. Ἦταν ἕτοιμος νὰ πιάσῃ τὸν κ. Βιλλιὲρ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Τὴ στιγμὴ δμως ἐκείνη ὁ μικρὸς μοῦτσος πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκέλη του καὶ τὸν ἀναποδογύρισε.

Μαζὶ μὲ τὸν Ταπαΐ παρασύρθηκε κι' ὁ Ἀντρῖκος. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ποὺ τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Μαλγάση ἦταν πληγωμένο, καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κάνῃ τίποτα στὸ μικρό. Τότε ἔτρεξε ὁ Νορζὲκ καί, μὲ μιὰ μαγκουριά, ἄνοιξε τὸ κεφάλι τοῦ Ταπαΐ. Ὁ Ἀντρῖκος βρῆκε ἀμέσως καιρὸ καὶ ἔλυσε γρήγορα τὰ δεσμὰ τοῦ κ. Βιλλιέρ. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στὸ Φλατάκ.

— Οὐφ! ἔκανε ὁ ναύτης.

Ἔπειτα ἅρπαξε τὸ μπαστοῦνι του καὶ χτυπῶντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἔβαλε κάτω ἀρκετοὺς μαύρους.

Ἀλλὰ κι' ὁ κ. Βιλλιὲρ δὲν κάθησε μὲ σταυρωμένα χέρια...

Δυστυχῶς γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ μαῦροι εἶδαν ὅτι ἦταν λίγοι. Ἔκαναν συμβούλιο, φώναξαν τοὺς φυγάδες καὶ τότε ὅλοι μαζὶ ἑτοιμάστηκαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν.

Κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ τὴν πλάτη στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ὑπερασπίζοντας μὲ τὰ σώματά τους τὸ ναυτόπουλο, ποὺ στεκόταν πιὸ πίσω, ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ γιατρὸς καὶ δυὸ ναῦτες μὲ τὰ μαχαίρια στὸ στόμα, ξαναγέμισαν τὰ ὅπλα τους κι' ὡρκίστηκαν νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ τὴ ζωή τους.

Ξαφνικὰ παρουσιάστηκαν δυὸ-τρεῖς «μαρρόνοι».

— Οἱ ἄσπροι! φώναζαν. Ἔφτασαν οἱ ἄσπροι! Φεύγω!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλοι ἐξαφανίστηκαν. Μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα, ἀκούστηκαν πυροβολισμοί.

Οἱ ἄσπροι, ποὺ εἶχαν φτάσει μαζὶ μὲ καμμιὰ δωδεκαριὰ πιστοὺς μαύρους, ἔχοντας ἀρχηγό τους τὸν κ. Χόφεν, ρίχτηκαν στοὺς φυγάδες.

— Ἀντρῖκο! Ἀντρῖκο μου! φώναξε ὁ Τζανῆς, ζητῶντας τὸ μικρὸ μοῦτσο. Ποῦ εἶσαι, Ἀντρῖκο μου;

— Τζανῆ, ἐδῶ εἶμαι! ἀποκρίθηκε τὸ ναυτόπουλο κι ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζανῆς τὸν σήκωσε καὶ τὸν ἀγκάλιασε τόσο δυνατά, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ:

— Μή, Τζανῆ μου, τόσο δυνατά, θὰ μὲ σκάσῃς!

— Καλέ, θὰ μοῦ τὸ πνίξῃς τὸ παιδί! πρόσθεσε ὁ Φλατάκ. Ἂν βρίσκωμαι ἀκόμα στὸν κόσμο, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ μοῦτσο τὸ χρεώστω καὶ δὲ θέλω νὰ μοῦ πάθῃ τίποτα!

— Αὐτὸς μᾶς ἔφερε ἐδῶ! εἶπε ὁ γιατρός. Ἂν φτάσαμε στὴν ὥρα, γιὰ νὰ σώσουμε τὸν κ. Βιλλιὲρ καὶ τὸ Φλατάκ, στὴν παλληκαριὰ τοῦ ναυτόπουλου τὸ χρωστᾶμε!

Ὁ Ἀντρῖκος, ποὺ ἄκουγε τὰ τόσα καλὰ ποὺ ἔλεγαν γι' αὐτόν, δὲ μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε λέξι, ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἦταν τόσο τσακισμένος.. πεινασμένος καὶ νυσταγμένος!...

Ὁ μαθητευόμενος σκοινοβάτης

Μὲ μισόκλειστα μάτια ροκάνισε λίγη γαλέττα, ἤπιε καὶ λίγο νερὸ ἀνακατεμένο μὲ ροῦμι, ποὺ τοῦδωσε ὁ Τζανῆς. "Επειτα πλάγιασε κάτω κι' ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του πάνω στὸ χέρι ἀποκοιμήθηκε, παρ' ὅλες τὶς ὁμιλίες καὶ τὸ βόρυβο γύρω του.

Στὸ μεταξὺ οἱ στρατιῶτες τοῦ κ. Χόφεν κυνηγοῦσαν τοὺς μαύρους «μαρρόνους». Κι' ἐπιασαν ἑφτά.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Μοραμπέ. Τοὺς ἁλυσόδεσαν γερὰ κι' ἀφοῦ κάθισαν λίγες ὧρες γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν, ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὴ Μπουένα - Βίστα.

'Ο Νορζέκ, ὁ Τζανῆς κι' ὁ Φλατὰκ τσακώθηκαν μεταξύ τους ποιὸς θὰ σήκωνε τὸν 'Αντρῖκο, ποὺ κοιμόταν ἀκόμα βαθειά.

—"Ακουσα καβαλλάρηδες νὰ λένε ὅτι κουράζονταν πιὸ πολύ, ὅταν ἄλλαζαν ἄλογο, εἶπε ὁ Νορζέκ. "Ωστε, κάντε μου τὴ χάρι... γιὰ νὰ μὴ σᾶς σφάξω ὅλους! 'Ο 'Αντρῖκος εἶναι συνηθισμένος στὴ ράχη μου κι' ἐγὼ θὰ τὸν σηκώσω!... 'Οπαλά!...

Καὶ τὸ κοιμισμένο ναυτόπουλο βρέθηκε ξανὰ καβάλλα στὸν ὦμο τοῦ Νορζέκ.

Χάρις στοὺς μαύρους, ποὺ συνώδευαν τὸν κ. Χόφεν, γύρισαν στὴ Μπουένα - Βίστα, χωρὶς νὰ κάνουν τὸ γύρο τοῦ ποταμοῦ. Στὸ δρόμο ὁ κ. Χόφεν διηγήθηκε στοὺς ξένους, ὅτι μόλις πῆρε τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔστειλε ὁ κ. Γκωτιέ, μάντεψε ποῦ βρισκόταν τὸ λημέρι τῶν μαύρων. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τοὺς πολιορκήσῃ. 'Αλλ' ἐπειδὴ ἔφτασε ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ κινδύνευαν οἱ ἄσπροι, ἀναγκάστηκε νὰ πέσῃ ἀμέσως πάνω τους.

'Ο 'Αντρῖκος δὲν ἄκουσε οὔτε λέξι ἀπ' αὐτά. "Οταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, τὸν ἔβρισαν σ' ἕνα κρεβάτι κι' ἐκεῖ κοιμήθηκε ὡς τὸ πρωΐ.

"Οταν ξύπνησε, εἶδε ὅτι ὅλοι ἦταν μαζεμένοι στὴν αὐλή. Καὶ πλησίασε νὰ δῇ τί γινόταν.

Δοῦλοι ὡπλισμένοι, μὲ ἀρχηγὸ ἕναν ἄσπρο κι' ἕνα μιγάδα, ἑτοιμαζόντουσαν νὰ μεταφέρουν στὴν πιὸ κοντινὴ πόλι τοὺς «μαρρόνους» ποὺ ἔπιασαν.

— Τοὺς κακόμοιρους! ψιθύρισε τὸ ναυτόπουλο.

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ λυπημένος, ὅταν πρόσεξε ὅτι ἀνάμεσα στοὺς ἁλυσοδεμένους μαύρους ἦταν κι' ἕνας ποὺ τοῦ ἔκανε νοήματα. 'Ο 'Αντρῖκος πλησίασε κι' ἀναγνώρισε τὸ Μοραμπέ.

Τὸ ναυτόπουλο ἔτρεξε κι' ἔπεσε πάνω στὸ λατιμό του.

Καὶ τότε ζήτησε νὰ λύσουν τὰ δεσμά του.

— Δὲ μπορῶ ν' ἀφίσω νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σ' αὐτὸν χρωστᾶμε τὴ ζωή μας! εἶπε ὁ κ. Βιλλιέρ. Πῶς θὰ κάνουμε, κύριε Χόφεν, νὰ τὸν σώσουμε;

'Ο κ. Χόφεν τὸν ἤπρε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ σωθῇ εἶναι ν' ἀγορασθῇ ἀπὸ τὸν κύριό του.

—'Ω, ναί! φώναξε ὁ 'Αντρῖκος.

— Φοβᾶμαι ὅμως, μήπως ὁ σενιὸρ Φαραὼ δὲ θέλῃση νὰ πουλήσῃ αὐτὸν τὸ δοῦλο.

— "Αν τοῦ δώσουμε τὰ διπλὰ ἀπ' ὅ,τι ἀξίζει;

—'Ο σενιὸρ Φαραὼ εἶναι ἐκδικητικός. Θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ!

— Θὰ δοῦμε, εἶπε ὁ κ. Βιλλιέρ. Τώρα βρῆκα τρόπο νὰ σᾶς τὸν ἀφίσουν ἐδῶ. 'Αναλαμβάνω νὰ τὸν πάρω μαζί μου στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο. Κι' ἐκεῖ βλέπουμε τί θὰ γίνῃ.

Μὲ λίγα «μιλρέϊ», ποὺ μοιράστηκαν στοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ἀποσπάσματος, ἡ ὑπόθεσι τελείωσε.

"Εκλεισαν, λοιπόν, τὸ Μοραμπὲ σ' ἕνα δωμάτιο, τοῦ ἔδωσαν νὰ φάῃ καὶ τὸν περιποιήθηκαν. "Επειτα ἔφυγε κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς προστάτες του γιὰ τὸ Ρίο 'Ιανέϊρο, ὅπου οἱ ταξιδιῶτες μας ἔφτασαν καλά, ἀλλ' ἀδύνατοι καὶ μαυρισμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο.

'Ο σενιὸρ Φαραὼ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ πουλήσῃ τὸ δοῦλο του. "Ηθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο.

Εὐτυχῶς γιὰ τὸ μαῦρο, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἴδια μέρα τὸν σκληρὸ Βραζιλιανό. Τὸ ἄλογό του, ποὺ τὸ κακομεταχειριζόταν πολύ, ἀφηνίασε καὶ τὸν πέταξε σ' ἕναν γκρεμό.

Τότε οἱ κληρονόμοι του δέχτηκαν νὰ δώσουν τὸ Μοραμπὲ καὶ τὴν οἰκογένειά του σὲ μεγάλη τιμή, ποὺ πρόσφερε ὁ κ. Βιλλιέρ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

'Ο κυνηγὸς

Μὲ τὸ δίκανο στὸν ὦμο
καὶ μαζί του τὸ σκυλί,
παίρνει ὁ κυνηγὸς τὸ δρόμο
ἐλαφρὸς σὰν τὸ πουλί.

★

Μπρὸς καὶ πίσω ὁ σκύλος τρέχει,
μπαίνει-βγαίνει στὰ κλαδιά.
Τί κυνῆγι ὁ τόπος ἔχει
καὶ τὸ πῆρε μυρωδιά!

★

Γάβου-γάβου τὸ σκυλάκι
μπὰμ καὶ μπούμ ὁ κυνηγός,
ἔκανεν ἕνα τουμπάκι
κι' ἔπεσ' ὁ φτωχὸς λαγός!

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ποτὲ ὁ 'Αντρῖκος δὲν ἔνοιωσε τόση ἀνακούφισι, παρὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἤσθε ὁ μαῦρος, ἐλεύθερος πιά, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ μικρό του προστάτη καὶ τὸν κ. Βιλλιέρ.

—'Ο Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴ μητέρα ποὺ σ' ἔφερε στὸν κόσμο!... φώναξε ὁ Μοραμπέ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

'Αλλὰ καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ «Ζὰν-Μπάρτ» δὲν πῆγε πίσω σὲ καλωσύνη. "Εκανε ἀμέσως ἔρανο γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ μαύρου καί, γενναιόδωροι ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ ναυτικοί, μάζεψε 70 «μιλρέϊ», δηλαδὴ 168 περίπου χρυσὰ φράγκα. 'Ο κ. Βιλλιὲρ πρόσθεσε ἀκόμη ἄλλα 200.

Μὲ αὐτὰ τὰ λεπτά, ὁ Μοραμπέ, ἔξυπνος καὶ πιὸ πολὺ δραστήριος ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαύρους, ἔκανε ἕνα μικρὸ ἐμπόριο καρπῶν. 'Αργότερα ἔμαθαν ὅτι ἡ δουλειά του πήγαινε πολὺ καλὰ κι' ὅτι ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Λίγες μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ κ. Βιλλιὲρ καὶ τῶν συντρόφων του στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο, τὸ «Ζὰν Μπάρτ» ἔκανε πανιὰ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του.

Δὲ θὰ σταθοῦμε μαζί του σ' ὅλες τὶς σκάλες ποὺ ἔκανε στὶς ἀκτὲς τῆς Βραζιλίας. Εἶχε διάφορες ἐμπορικὲς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. "Ας ποῦμε μόνο ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες, τὸ «Ζὰν - Μπάρτ» ταξιδεύοντας γιὰ τὸ Βαλπαραΐζο, ἑτοιμαζόταν νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνο ἀκρωτήριο Χόρν.

Τὸ ἀκρωτήριο αὐτό, ποὺ εἶναι τὸ νοτιώτερο ἄκρο τῆς 'Αμερικῆς, χρωστάει τὸ ὄνομά του στὸν Γουλιέλμο Σοΰτεν, ποὺ τὸ ἀνακάλυψε στὰ 1816 καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδας του.

'Η θάλασσα εἶναι πάντα φουρτουνιασμένη σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὰ ναυάγια συχνά.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸν πορθμὸ Λεμαίρ, ποὺ χωρίζει τὴ Γῆ τοῦ Πυρὸς ἀπὸ τὰ νησιὰ Στέϊτενλαντ, τὸ «Ζὰν Μπάρτ» βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ τρομακτικὴ θύελλα. 'Αναγκάστηκαν νὰ βάλουν ἐμοῦδες, δηλαδή, νὰ μικρύνουν τὴν ἐπιφάνεια τῶν ἱστίων μὲ κάτι σχοινάκια, ποὺ ἔχουν ἐπίτηδες ραμμένα στὰ πανιὰ καὶ ποὺ τὰ δένουν τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο.

Μιὰ κεραυνὸς ἔσπασε ἀπὸ δυνατὸ φύσημα καὶ τὰ κομμάτια πλήγωσαν ἀρκετὰ βαρειὰ δυὸ ναῦτες. Τὰ κύματα γλυστροῦσαν ἀφρισμένα πάνω στὸ καράβι, ποὺ νόμιζες ὅτι θὰ τὸ καταπιοῦν. Μὲ γίλια βάσανα ἀκουγόντουσαν οἱ διαταγὲς τοῦ πλοιάρχου.

Τέλος, σὲ λίγες ὧρες, ὁ ἀέρας λιγόστεψε καὶ μπόρεσαν ν' ἁπλώσουν πάλι τὰ πανιά. 'Η θάλασσα ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι φουρτουνιασμένη καὶ τὸ καράβι μόλις καὶ μετὰ βίας προχωροῦσε. Οἱ ναῦτες δὲν στέκονταν στιγμή. Μόλις πρόφταιναν νὰ τοῶνε καὶ δὲν κοιμόντουσαν οὔτε μέρα οὔτε νύχτα.

Μ' ὅλες τὶς θύελλες, ποὺ δὲν ἔπαυαν καθόλου, τὸ «Ζὰν Μπὰρτ» κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ταξειδιῶτες μας ἄφησαν τὸν 'Ατλαντικὸ καὶ μπῆκαν στὸν Εἰρηνικὸ 'Ωκεανό.

"Ολες ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ὁ 'Αντρῖκος ἔδειξε μεγάλη γενναιότητα. Η ψυχραιμία του μάλιστα ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλους. Ἰδιαιτέρως ὁ πλοίαρχος ἐπαινοῦσε τὴ διαγωγὴ τοῦ μικροῦ ναυτόπουλου, ποὺ προφτάση νὰ μιλήσῃ γι' αὐτὸν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Δὲν εἶναι ναύτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, εἶπε στὸν 'Επιθεωρητή. Πολλὴ δουλειὰ καὶ λίγα λόγια. "Αν τὸ παιδὶ αὐτὸ μποροῦσε νὰ μείνῃ κανένα δυὸ χρόνια στὴ στεριὰ καὶ νὰ μελετήσῃ μαθηματικά, θὰ γινόταν πρώτης τάξεως πλοίαρχος.

—Καὶ ὁ Βερνάρδος κι' ἐκεῖνος ἔδειξε καλὴ διαγωγή, εἶπε ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ναί, οὔτε ἡ γενναιότης οὔτε ἡ ἐξυπνάδα τοῦ λείπουν. Δυστυχῶς αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν. Εἶναι ψεύτης, τεμπέλης καὶ τὸ χειρότερο δὲν ἀκοῦει τοὺς μεγαλύτερους. Τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ χαντακώνουν τὰ προτερήματά του. "Αν καὶ εἶναι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ τὸν 'Αντρῖκο, νὰ δῆτε ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃ στὸν κόσμο λιγώτερο ἀπ' αὐτόν.

'Ο ναύτης, ποὺ στεκόταν ψηλὰ στὴν κόφα γιὰ νὰ βλέπῃ μακρυά, διέκοψε τὸν πλοίαρχο, λέγοντάς του ὅτι φάνηκε τὸ Βαλπαραΐζο.

'Η θέα τῆς πόλεως αὐτῆς ἦταν ἐλεεινή. 'Ανήκει στὴ Χιλή, ποὺ πρωτεύουσά της εἶναι τὸ Σαντιάγο. Τὰ σπίτια εἶναι ὡραῖα στολισμένα μέσα καὶ κτισμένα κατὰ τὸν ἰταλικὸ τρόπο. "Εχει ὅμως τόση σκόνη, ποὺ ὅταν σηκώνεται ἄνεμος καταστρέφει τὰ πάντα καὶ βλάπτει πολὺ τὴν ὑγεία τῶν κατοίκων.

"Οπως ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, οἱ Χιλιανοὶ εἶναι ἐξαίρετοι ἱππεῖς. Τὸ ἐθνικό τους ἔνδυμα εἶναι τὸ ποῦνκο. Δηλαδὴ ἕνα μεγάλο κομμάτι ὕφασμα, στὴ μέση τοῦ ὁποίου κάνουν μιὰ τρύπα γιὰ νὰ περνᾶ τὸ κεφάλι.

Τὸ ἐμπόριο τῆς πόλεως γίνεται μὲ τὴν Λίμα, τὰ δὲ εἴδη του εἶναι πολύτιμα μέταλλα, χρυσός, ἄργυρος, πλατίνα. 'Η Χιλὴ κάνει ἀκόμα ἐξαγωγὴ βωδιῶν, προβάτων καὶ σιτηρῶν.

'Επειδὴ δὲν συνέβη τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὸ λιμάνι τοῦ Βαλπαραΐζο, δὲ θὰ σταματήσουμε οὔτε ἐδῶ.

'Αλλ' ἂς ἀφίσουμε τὸν κύριο Ταγκὼ καὶ τὸ πλήρωμά του κι' ἂς γυρίσουμε στὴν οἰκογένεια τοῦ 'Αιδρίκου, ποὺ ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἀναφέρουμε.

'Η Μαριάννα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωσι. Δὲ μποροῦσε ὅμως ν' ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὶς δυνάμεις της. Τὴν λύπη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της τὴν ἐννοιωθε τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ τὶς πρῶτες ἡμέρες. Δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε πιὰ τίποτε. 'Η μόνη της παρηγοριὰ ἦταν ν' ἀγκαλιάζῃ τὰ δυὸ της κοριτσάκια καὶ νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ ξαναδιαβάζῃ τὰ γράμματα τοῦ ξενητεμένου της παιδιοῦ.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΗΡΩΪΔΑ

'Εδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, τρέχοντας μὲ τὸ ποδήλατό του κοντὰ στὴν ὄχθη μιᾶς λίμνης, ὁ μικρὸς Γερμανὸς Κόνραντ (δεξιὰ) ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ κινδύνεψε νὰ πνιγῇ γιατὶ δὲν ἤξερε κολύμπι. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, τὸν εἶδε ἡ μικρὴ "Αντα Σνάϊντερ (ἀριστερὰ) μιὰ χωριατοπούλα ἀπὸ τὸ Μπιουμενρόϊτ τῆς Γερμανίας, ποὺ ἔπεσε μὲ θάρρος στὸ νερό, ποὺ εἶχε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο βάθος μεγαλύτερο ἀπὸ τρία μέτρα, καὶ τὸν ἔσωσε. Γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ πρᾶξι της, ἡ "Αντα τιμήθηκε μὲ τὸ μεγάλο μετάλλιο τῶν ἐξαιρέτων πράξεων, ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

'Ο φωστήρας!

'Αφοῦ πέρασε ὅλο τὸ καλοκαίρι μὲ μπάνια καὶ παιγνίδια ὁ Σάκης, πηγαίνει τῶρα μὲ τοὺς ἄλλους μετεξεταστέους γιὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

— "Εκεις διαβάσει καλά, Σάκη; τὸν ρωτοῦν οἱ... ὁμοιοπαθεῖς συμαθητές του.

— Οὔ... Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι πολὺ δυνατός! Χαράμισα τὸ καλοκαίρι μου, μὰ ἔγινα φωστήρας! ἀπαντᾶει καμαρώνοντας ὁ Σάκης.

"Αν ὅμως τὰ φέματα περνοῦν στοὺς φίλους του, δὲν περνοῦν διόλου καὶ στὸ δάσκαλο.

"Ετσι, μόλις τὸν ρώτησε ἐκεῖνος ποῖος ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου τοῦ δου, ὁ Σάκης τὰ χρειώστηκε:

—'Αμέσως... θὰ σᾶς πῶ... Μιὰ στιγμή.

—Περιμένω! εἶπε αὐστηρὰ ὁ δάσκαλος, χτυπώντας τὴν ἔδρα μὲ τὸ μολύβι του.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Σάκης, μὲ τὴν ἐξυπνάδα του, τὰ κατάφερε:

—'Ο Κάρολος ὁ δος, κύριε!... ἀπαντᾶ λαχανιασμένος.

—Μάλιστα! Κι' ὁ πατέρας τοῦ ὀραγκίσκου τοῦ 1ου;

'Ο Σάκης αὐτὴ τὴ φορὰ ἔπεσε στὴν παγίδα.

—'Ο ὀραγκίσκος... μπδέν, κύριε! λέει θριαμβευτικά.

Καὶ ἀπορρίπτεται!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

βάζη καὶ νὰ ξαναδιαβάζῃ τὰ γράμματα τοῦ ξενητεμένου της παιδιοῦ.

Εἶχε ἀγοράσει ἕναν χάρτη καὶ μαζὶ μὲ τὴ Διονυσία, παρακολουθοῦσε σ' αὐτὸν τὸ ταξεῖδι τοῦ «Ζὰν-Μπάρτ» καὶ σημείωνε τὰ μέρη, ποὺ πήγαινε τὸ παιδί της.

"Ετσι ταξειδεύαν κάθε βράδυ μαζί του καὶ τὰ γράμματά του ἔφερναν γιὰ μιὰν ὁλόκληρη βδομάδα τὴ χαρὰ στὸ φτωχικὸ σπιτάκι.

Μιὰ μέρα, ὅταν πῆγε ἡ Μαροῦσα νὰ δῇ τὶς φίλες της, τὶς βρῆκε πολὺ λυπημένες. 'Η Μαριάννε εἶχε πέσει ἄρρωστη. Οἱ γειτόνισσες ἔλεγαν κρυφὰ καὶ σιγά, πὼς εἶχε τυφοειδὴ πυρετό. "Ηταν τότε ἐπιδημία ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια σ' ὅλα τὰ χωριὰ τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. 'Η Διονυσία ἔλεγε κι' αὐτὴ πὼς τῆς πονοῦσε τὸ κεφάλι καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχόρταν γύρω.

Τόσο δύσκολα κερδίζουν τὰ χρήματα οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, ὥστε συλλογίζονται πρὸ πολὺ πρὶν ἀποφασίσουν νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό. 'Εκτὸς αὐτοῦ, ὁ γιατρὸς ποὺ ἔμενε πιὸ κοντά τους, βρισκόταν στὸ Λεζαρδριέ, δηλαδὴ τρεῖς λεύγες μακρυά.

'Επὶ τέλους ἕνας ἀγρονόμος, ποὺ πήγαινε στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀνάλαβε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Μὲ τὴ πρώτη ματιὰ ποὺ ἔριξε ὁ γιατρός, κατάλαβε ὅτι ἡ θέσι τῆς Μαριάννας ἦταν σοβαρή.

—Μήπως εἶναι κίνδυνος, κύριε Τρωϊώ; ρώτησε σιγὰ ἡ Μαροῦσα.

—"Οχι, ἀκόμη, παιδί μου, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φανερωθῇ κι' ὁ κίνδυνος. Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητο νὰ τὶς περιποιῆστε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τὶς δυό.

"Εγραψε μιὰ - δυὸ συνταγὲς καὶ ἔφυγε.

'Αλλὰ τί νὰ τὶς ἔκαναν τὶς συνταγὲς τοῦ γιατροῦ; "Επρεπε νὰ τὶς πάνε στὸ φαρμακοποιὸ τοῦ Λεζαρδριὲ ἢ τοῦ Τριγκέ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ γιατρικά.

'Η Μαροῦσα κατάφερε τὸν ταχυδρόμο νὰ κάνῃ αὐτὸς τὶς παραγγελίες στὸ γειτονικὸ χωριό. "Υστερα ἀφοῦ μάζεψε τὰ λίγα χρήματα ἀπὸ τὶς οἰκονομίες της, ζήτησε ἄλλα ἀπὸ τὸν ἀφεντικό της καὶ πῆγε νὰ δείσ ἀπὸ τὸν ἀφεντικό της καὶ πῆγε νὰ καθίσῃ δίπλα στὸ μαξιλάρι τῶν ἀρρωστων φιλενάδων της.

'Η Μαριάννα δὲν ἦταν πιὰ στὶς αἰσθήσεις της. 'Η Διονυσία μιλοῦσε διακῶς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί ἔλεγε. 'Η μικρὴ Ροζαλία πήγαινε κλαίγοντας ἀπὸ τὸ ἕνα στ' ἄλλο κρεβάτι κι' ἔπειτα ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμένο προσωπάκι της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαροῦσας, ποὺ τὴν παρηγοροῦσε ὅσο μποροῦσε.

Δύσκολη ἦταν ἡ δουλειὰ ποὺ ἀνέλαβε νὰ κάνῃ ἡ Μαροῦσα. Οἱ δυὸ ἄρρωστες εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ συνεχεῖς περιποιήσεις. "Επρεπε νὰ μένῃ στὸ πόδι ὅλη νύχτα γιὰ νὰ τὶς δίνῃ γιατρικὰ καὶ ζεστά, γιατὶ τὶς ἔπιανε μιὰ μεγάλη δίψα. "Επρεπε ἀκόμα νὰ ἑτοιμάζῃ φαγητὸ γιὰ τὴ Ροζαλία, νὰ τὴ βοηθᾶνε νὰ βγάζῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξαναμαζεύῃ στὴ στάνη, ν' ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὶς κατσίκα, νὰ φέρνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάνῃ τέλος πάντων τὸ κάθε τι στὸ σπίτι. Μιὰ σωστὴ γυναικάρα ἂν ἦταν ἐκεῖ, καὶ πάλι δὲ θὰ τὰ κατάφερνε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Πῶς ἡ Μαροῦσα, ἡ λεπτὴ κι' ἀδύνατη Μαροῦσα τὸ κατώρθωνε; "Ενας Θεὸς ξέρει. Τὸ καλὸ ἐκεῖνο κοριτσι δούλευε καὶ δὲν κοιμόταν παρὰ δυὸ-τρεῖς μόνον ὧρες τὴν ἡμέρα.

'Ο δάσκαλος κι' ὁ ἐφημέριος ἐπισκέπτονταν συχνὰ καὶ πρόσεχαν τὶς δυὸ ἄρρωστες, ὅταν ἡ Μαροῦσα εἶχε ἄλλου δουλειές. 'Ο ἐφημέριος ἔφερνε κρασί, κρέας καὶ λίγα χρήματα, γιατὶ κι' αὐτὸς ἦταν φτωχὸς ὅπως καὶ ἡ ἐνορία του. 'Ο δάσκαλος πάλι κι' οἱ γειτόνισσες τοὺς κουβαλοῦσαν πατάτες καὶ θαλασσινά. 'Ο γιατρὸς μάλιστα εἶχε διατάξει νὰ μὴ μένουν πολλοὶ στὸ δωμάτιό τους, ὅπου ὁ ἀέρας ἔπρεπε νὰ εἶναι καθαρός.

Κι' ὅπως λέει ὁ κόσμος, ποτὲ μιὰ συμφορὰ δὲν ἔρχεται μονάχη της. 'Ο ναύτης ποὺ δούλευε τὴ βάρκα τῆς οἰκογενείας Μοράνδου ἀρρώστησε κι' αὐτὸς βαρειὰ ἀπὸ τυφοειδὴ πυρετὸ κι' ἔτσι ἡ χήρα ἔμεινε χωρὶς πόρο ζωῆς.

Μιὰ μέρα ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα γιὰ τὴν κυρία Μαριάννα Μοράνδου.

— Κάνει ἕνα φράγκο καὶ σαράντα εἶπε.

— Δὲν ἔχω τόσα πολλὰ χρήματα, ἀποκρίθηκε ἡ Μαροῦσα καὶ παρὰ λίγο νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάματα.

'Ο ταχυδρόμος κατσούφιασε. Τί τὸν ἐνδιέφερε αὐτόν; Κι' ἔπηρε πίσω τὸ γράμμα καὶ τὄδαλε στὸ σάκκο του.

— Καλέ, γιατὶ τὸ παίρνετε πίσω;

—'Αφοῦ εἶναι ἀπλήρωτο...

'Η Μαροῦσα ἀναστέναξε, μὰ γιὰ καλή τους τύχη, τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ φάνηκε στὸ κατώφλι ὁ ἐφημέριος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε βλέποντας στενοχωρημένη τὴ Μαροῦσα.

Τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως. Κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ πλήρωσε τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, πῆρε τὸ γράμμα.

—'Η Μαριάννα δὲν εἶναι σὲ κατάστασι νὰ τῆς τὸ διαβάσουμε, εἶπε κυττάζοντας τὴν ἄρρωστη.

—'Αν εἶχε ὅμως τὸ γράμμα τίποτε σπουδαῖα πράγματα; ρώτησε ἡ Μαροῦσα.

— Φαίνεται σὰν νάχῃ κάτι ἄλλο μέσα, εἶπε ὁ ἐφημέριος ποὺ ψηλαφοῦσε τὸ φάκελλο. "Ισως καμμιὰ ἐπιταγή...

Κύτταξε τὸ γραμματόσημο καὶ τὸ γράψιμο.

—'Από τὸ Βαλπαραΐζο. Θὰ εἶναι ἀπὸ τὸ γυιό της.

—'Από τὸν 'Ανδρῖκο. "Αχ! τί χαρά!

— Τί νὰ κάνω; σκεφτόταν ὁ καλὸς ἐφημέριος. "Αν αὐτὸ τὸ γράμμα ἔχει μέσα χρήματα, πρέπει νὰ τὸ ἀνοίξω. 'Αλλὰ πῶς ν' ἀνοίξω τὸ γράμμα, ποὺ δὲν τὸ στέλνουν σὲ μένα; 'Ο Θεὸς ὅμως βλέπει τί ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου γιὰ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ κι' ἔτσι ἡ πρᾶξι αὐτὴ δὲν εἶναι κολάσιμη. Πρέπει, ναί, νὰ τὸ ἀνοίξω... Εἶναι ἀνάγκη.

Κι' ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ βρῆκε μιὰν ἐπιταγὴ ἑκατὸ σαράντα φράγκων ἕνα γραμματάκι τοῦ πλοιάρχου Ταγκὼ κι' ἕνα γράμμα τοῦ 'Ανδρίκου.

«Κυρία, ἔγραφε ὁ πλοίαρχος, ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ σᾶς γράψω καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειά μου γιὰ τὴ λαμπρὴ διαγωγὴ τοῦ γυιοῦ σας. Εἶναι ἐξαίρετο παιδί, θὰ γίνῃ ἄξιος γυιὸς τοῦ πατέρα του καὶ μιὰ μέρα θ' ἀναδειχθῇ γενναῖος καὶ τίμιος ναυτικός, ὅπως ἐκεῖνος. Μπορεῖ δὲ ἀπὸ τώρα νὰ βασίζεται στὴ φιλία τοῦ ἀφωσιωμένου σας, Ταγκώ, πλοιάρχου».

«'Αγαπητή μου μητέρα, ἔγραφε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ὁ 'Ανδρῖκος, ξέρεις ὅτι ὁ κ. Βιλλιὲρ μοῦ εἶχε δώσει ἑκατὸ φράγκα, ὅταν φτάσαμε στὸ Ρίο - 'Ιανέϊρο. Μ' αὐτὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα, ὅπως μὲ συμβούλεψε κι' ὁ Νορζέκ, ἀγόρασα μιὰ μικρὴ πακοτίλλα (ποσὸν ἐμπορεύματος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ μεταφέρῃ κάθε ἄνδρας τοῦ πληρώματος). 'Ο κ. Βιλλιὲρ ἀνέλαβε νὰ μοῦ τὴν πουλήσῃ στὸ Βαλπαραΐζο κι' ἔτσι κέρδισα ἐξήντα δύο φράγκα. Μ' ἐκεῖνα ποὺ μοῦ δώσανε ὁ γιατρὸς κι' ὁ ὕπαρχος ποὺ τοὺς εἶχα κάνει διάφορα θελήματα, ἔγιναν δλα ἑκατὸν ὀγδόντα φράγκα.

»Ποτὲ μου δὲν εἶχα τόσα χρήματα. Φοβόμουνα τόσο πολὺ μὴν τὰ χάσω, ὥστε δὲ μ' ἔπαιρνε ὕπνος.

»—Τί λογαριάζεις νὰ τὸν κάνῃς αὐτὸ τὸ θησαυρό; μ' ἐρώτησε μιὰ μέρα ὁ πλοίαρχος.

»Τοῦ εἶπα πῶς τὸν φύλαγα γιὰ σένα καὶ πῶς ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ τὸν ἔδινα ἀμέσως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιοῦμορ

'Η Δασκάλα: Δὲν ἔμαθες τὸ ἐνεργητικὸ καὶ τὸ παθητικό; Νά, παιδί μου: 'Εγὼ κτυπῶ. Αὐτὸς τί παθαίνει;

'Η Κατινίτσα: Κλαίει.

★

'Η μαμὰ σκεπάζοντας τὸ ἀγοράκι της:

— Κοιμήσου, παιδί μου.

— Ναί, μαμά, θὰ κοιμηθῶ. "Αν πεινάσω ὅμως, κύτταξε νὰ μὲ ξυπνήσῃς!

★

'Ο πατέρας τοῦ Τάκη, ποὺ εἶναι ταγματάρχης, τὸν ρωτάει μιὰ μέρα:

— Τί θὰ γίνῃς, παιδί μου, ὅταν μεγαλώσῃς;

— Συνταγματάρχης μπαμπά.

— "Α! Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ σὲ βάζω στὴ φυλακὴ ὅταν μὲ βάρνῃς!

★

— Γιατί σκύβεις ἔτσι, Τοτό;

— Γιὰ νὰ ψηλώσω. Δὲ λέει τὸ Εὐαγγέλιο «ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται»;

★

— Ντιντή, τί θὰ πῇ «γυνὴ μηχανοράφος», ποὺ λέει ἐδῶ στὸ βιβλίο μου;

— Τόσο εὔκολο πρᾶγμα δὲν ξέρεις, καϋμένε; Γυναίκα ποὺ ράβει στὴ μηχανή!

★

'Ο δάσκαλος μαλώνει τὸ μικρὸ Γι

Τὸν πέταξα σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἔσφιξα τὰ δάχτυλά μου γύρω στὸ λαιμό του...

Τὸ ΞΕΝΟ μάτι

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΧΩ πάντα δεμένο τ' ἀριστερό μου μάτι μ' ἕνα μαῦρο μαντῆλι. Πολλοὶ ζητᾶνε νὰ μάθουν τὸ λόγο, μὰ ἐγὼ ἀποφεύγω νὰ τοὺς ἀπαντήσω. Ἔτσι, δὲν ξέρει κανεὶς τὸ φριχτό μυστικό μου.

Ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια, ὁ Μπέρναρ Μπρούμ κι' ἐγὼ ἤμαστε συμφοιτηταί, στὴν ἰατρικὴ σχολή, κι' οἱ μεγαλύτεροι θαυμασταὶ τοῦ περίφημου ὀφθαλμιάτρου Μαλχάουζεν.

Ζούσαμε μαζί, εἴχαμε τὰ ἴδια ὄνειρα, ἀποτελούσαμε κι' οἱ δυό μας μιὰ ψυχή. Ἕνα λαμπρὸ μέλλον ἁπλωνόταν μπροστά μας, γιατὶ λατρεύαμε τὴν ἐπιστήμη μας.

Ὁ Μπρούμ εἶχε διατυπώσει τὴ θεωρία ὅτι ὁ βολβὸς τοῦ ματιοῦ μπορεῖ νὰ μεταφυτευθῆ ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον ἄνθρωπο. Κι' ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ κάνουμε τὴ δοκιμὴ στὸν ἑαυτό μας. Ὁ καθηγητὴς Μαλχάουζεν ἀνέλαβε τὴν ἐγχείρησι: Ἔβγαλε τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ Μπρούμ καὶ τὸβαλε σὲ μένα, ἐνῶ τὸ δικό μου τὸβαλε στὸ Μπρούμ.

Τὸ ἀναισθητικὸ μὲ πείραξε στὴν καρδιά, κι' ἐπὶ 20 μέρες πάλευα μὲ τὸ θάνατο.

Ὅταν ἐπιτέλους ξαναβρῆκα τὶς αἰσθήσεις μου κι' ἄνοιξα τὰ μάτια μου, ἀντίκρυσα ὁλοκάθαρα δυὸ σκηνὲς ἐντελῶς διαφορετικές: Μὲ τὸ δεξί μου μάτι ἔβλεπα τὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ποὺ βρισκόμουνα. Μὲ τ' ἀριστερό, τὸ κατάστρωμα ἑνὸς πλοίου, στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος!

Ταραγμένος καὶ φοβισμένος, ζήτησα ἀμέσως τὸ Μπρούμ. Μὰ ἡ νοσοκόμα μοῦ ἐξήγησε πὼς ὁ φίλος μου εἶχε γίνει καλὰ πρὶν ἀπὸ μένα καὶ πὼς ταξίδευε τώρα γιὰ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ ἐπιστημονικοὺς σκοπούς.

Σὰν ἀστραπὴ τότε πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ ἐξήγησι τῆς διπλῆς ὁράσεώς μου.

Ὁ χωρισμὸς τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου δὲν εἶχε καταστρέψει καὶ τὴ «συμπάθεια» μεταξὺ τῶν δυὸ ματιῶν τοῦ Μπρούμ. Ἔτσι, μὲ τ' ἀριστερό του μάτι — ποὺ ἦταν τώρα δικό μου — ἔβλεπα ὅ,τι ἔβλεπε ὁ φίλος μου μὲ τὸ δεξί του!

Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ μ' ἄφισε κατάπληκτο. Δὲν τολμοῦσα ὡστόσο νὰ πῶ τίποτα στὸν καθηγητὴ Μαλχάουζεν, γιατὶ φοβόμουν μὴ μὲ περάση γιὰ τρελλό. Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία δὲν ἔκανα ποτὲ λόγο σὲ κανένα ὡς σήμερα...

Τὴ δεύτερη μέρα, εἶδα μὲ τ' ἀριστερό μου μάτι τὴν εἰκόνα τοῦ λιμανιοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ μιὰ γυναῖκα στὴν ἀποβάθρα.. Ὁ φίλος μου ὁ Μπρούμ τὴν πλησίασε. Ἔβλεπα στὸ πρόσωπό της μιὰ τέτοια τρυφερότητα, ὥστε τὸ αἷμα μου ἀναψε ὅλο...

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως κρύωσα ἀπότομα. Εἶχα συλλογιστῆ πὼς ἡ ματιὰ ἐκείνη δὲν ἦταν γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὸν Μπρούμ! Ὁ ἔρωτας, ἡ περιπάθεια αὐτῆς τῆς γυναίκας ἀνῆκαν σὲ ἄλλον.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ζοῦσα ἐντελῶς στὸν κόσμο ποὺ μοῦ φανέρωνε τὸ ἀριστερό μου μάτι. Τὸ δεξὶ τὸ μεταχειριζόμουν μόνο ὅταν ἔγραφα στὸ ἡμερολόγιό μου τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄλλη, τὴν παράξενη ζωή μου. Ὅλες οἱ σελίδες μιλοῦσαν γιὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ δὲν ἔμαθα ποτὲ τ' ὄνομά της.

Δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται ὡστόσο νὰ σᾶς πῶ τί καὶ τί εἶδα μὲ τὸ ἀριστερό μου μάτι , ὅσο προχωροῦσαν οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις τοῦ φίλου μου καὶ τῆς ἄγνωστης!

Στὴν τελευταία σελίδα τοῦ ἡμερολογίου μου, περιγράφω τὸ γάμο τους σὲ μιὰ ἐκκλησία τοῦ Καΐρου.Δὲν ἔγραψα πιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀλλ' ἔβλεπα πάντα μὲ τ' ἀριστερὸ μάτι... καὶ μιὰ ἄγρια ζήλεια μὲ βασάνιζε!

Βέβαια, δὲν ἤμουν στὰ καλά μου... Ἔπεισα ὡστόσο τὸν καθηγητή μου Μαλχάουζεν πὼς δὲν ἔβλεπα τίποτα μὲ τὸ μάτι ποὺ μοῦ ἔβαλε, κι' ἔτσι βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο. Τὴν ἄλλη μέρα, πῆρα τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφτασα στὸ Κάϊρο, δὲ δυσκολεύτηκα νὰ βρῶ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπρούμ καὶ τὸ δωμάτιό του. Δὲν εἶχα πάει ποτέ μου σ' αὐτὴ τὴν πόλι, ἀλλὰ τὴν ἤξερα καλὰ ἀπ' τὸ μάτι τοῦ φίλου μου, ποὺ ἔβλεπε τόσον καιρὸ ὅ,τι ἔβλεπε κι' ἐκεῖνος.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα, μὲ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ δῶ ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσα — νὰ τὴ δῶ δηλαδὴ καὶ μὲ τὸ δεξί μου μάτι.

Μὰ ἀντίκρυσα μπροστά μου τὸ φίλο μου τὸ Μπρούμ, μ' ἕνα ρεβόλβερ γυρισμένο καταπάνω μου!

— Σὲ περίμενα! μοῦ φώναξε θυμωμένος. Δὲν ἔλαβες ἴσως ὑπ' ὄψι σου ὅτι καὶ τὸ δικό σου μάτι, ποὺ τόχω ἐγὼ τώρα, δὲν εἶχε χάσει τὴ «συμπάθειά» του μὲ τ' ἄλλο, κι' ὅτι βλέπω μ' αὐτὸ ὅ,τι καὶ σὺ μὲ τὸ δεξί σου! Διάβασα λοιπὸν λέξι πρὸς λέξι ὅσα ἔγραψες στὸ ἡμερολόγιό σου... Ὄχι, δὲ θὰ τὴ δῆς! Τὴν ἔχω στείλει πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ!...

Χύμηξα πάνω του, σὰν τρελλός. Ἐκεῖνος μὲ πυροβόλησε, ἀλλὰ δὲ μὲ πέτυχε. Τὸν ἅρπαξα τότε, τὸν πέταξα σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἔσφιξα τὰ δάχτυλά μου γύρω στὸ λαιμό του... Τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἀπ' τὶς κόγχες, καθὼς τὸν ἔπνιγα...

Πέθανε ὁ φίλος μου... κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ ἀριστερό μου μάτι — τὸ δικό του — σταμάτησε σὲ μιὰ εἰκόνα: στὴν εἰκόνα τῆς μορφῆς μου, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν στραγγάλιζα!

Ἦταν φριχτό! Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τοῦ ἀγριεμένου προσώπου μου μὲ βασάνιζε τρομερά...

Νὰ λοιπὸν γιατὶ ἔδεσα μ' ἕνα μαῦρο μαντῆλι τὸ μάτι αὐτό. Δὲν τολμάω νὰ κυττάξω τὴ φρικαλεότητα ποὺ θὰ παρουσιαστῆ μπροστά μου μόλις σηκώσω τὸ μαντῆλι.

Γιατὶ θὰ δῶ τότε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, ἄγριο, φριχτό, φονιᾶ τοῦ φίλου μου!....

ΡΑΝΤΟΛΦ ΧΑΡΤΛΥ

OO

Ἡ παρηγοριὰ ἐνὸς ἐρωτευμένου

Ὁ Ἔλτον Ράνσομ, ἕνας πλασιὲ ἀπ' τὸ Σὰν Ντιέγκο τῆς Καλιφορνίας, ὅταν ταξειδεύη γιὰ τὶς δουλειές του, ζητάει πάντα στὰ διάφορα ξενοδοχεῖα δωμάτιο μὲ δυὸ μονὰ κρεββάτια. Φυσικά, χρησιμοποιεῖ μόνο τὸ ἕνα κρεββάτι. Ὅταν λοιπὸν τὸν ρώτησαν κάποτε γι' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία του, ἐξήγησε:

«Τὸ πρωῒ ποὺ ξυπνάω, κυττάζω τὸ ἀδειανὸ κρεββάτι καὶ δοξάζω τὸ Θεό... ποὺ δὲν εἶμαι παντρεμένος καὶ δὲν κοιμᾶται σ' αὐτὸ ἡ γυναῖκα μου!»

Εἶναι πραγματικὰ ἀπίθανη ἡ συμφιλίωσις τοῦ ποντικοῦ μὲ τὸ γατάκι. Ἡ συμφιλίωση ὅμως τῆς νοικοκυρᾶς μὲ τὸ γατάκι τῆς ΑΤΖΙΠ-ΓΚΑΖ εἶναι ὄχι μόνο πιθανὴ ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη. Γιατὶ τὸ ΑΤΖΙΠ-ΓΚΑΖ φωτίζει - θερμαίνει - μαγειρεύει - πλένει γρηγορότερα, φθηνότερα καὶ ἀσφαλέστερα ἀπὸ κάθε τί.

ΑΤΖΙΠ-ΓΚΑΖ σὲ γκρὶ φιάλη

Ἡ μεγαλυτέρα ἑταιρία ὑγραερίων τῆς Εὐρώπης.

ΕΞΥΠ

— Τοῦ χρόνου πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες, γιὰ νὰ πάρουμε καὶ τὸ αὐτοκίνητο!...

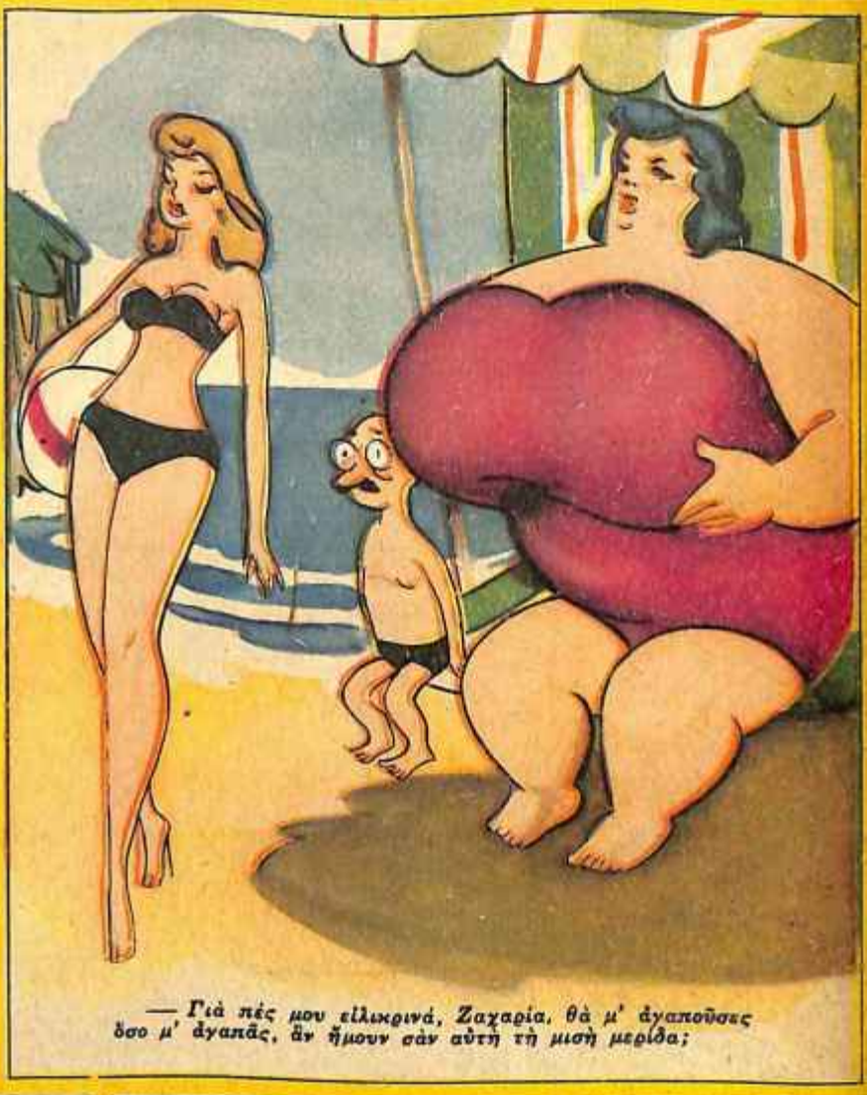

— Γιὰ πές μου εἰλικρινά, Ζαχαρία, θὰ μ' ἀγαποῦσες ὅσο μ' ἀγαπᾶς, ἂν ἤμουν σὰν αὐτὴ τὴ μισὴ μερίδα;

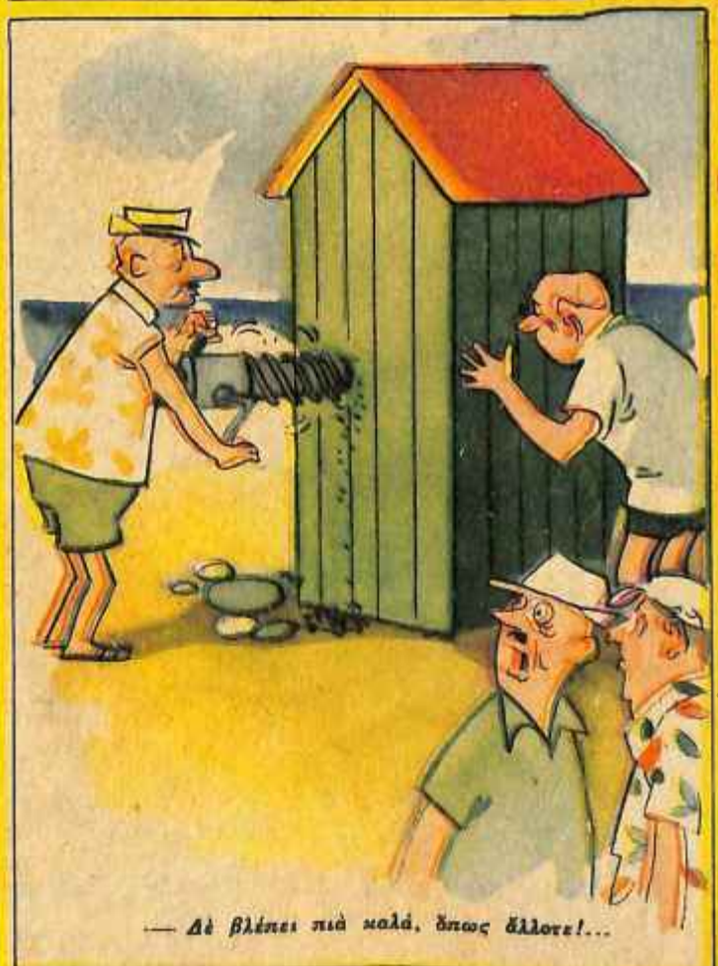

— Δὲ βλέπει πιὰ καλά, ὅπως ἄλλοτε!...

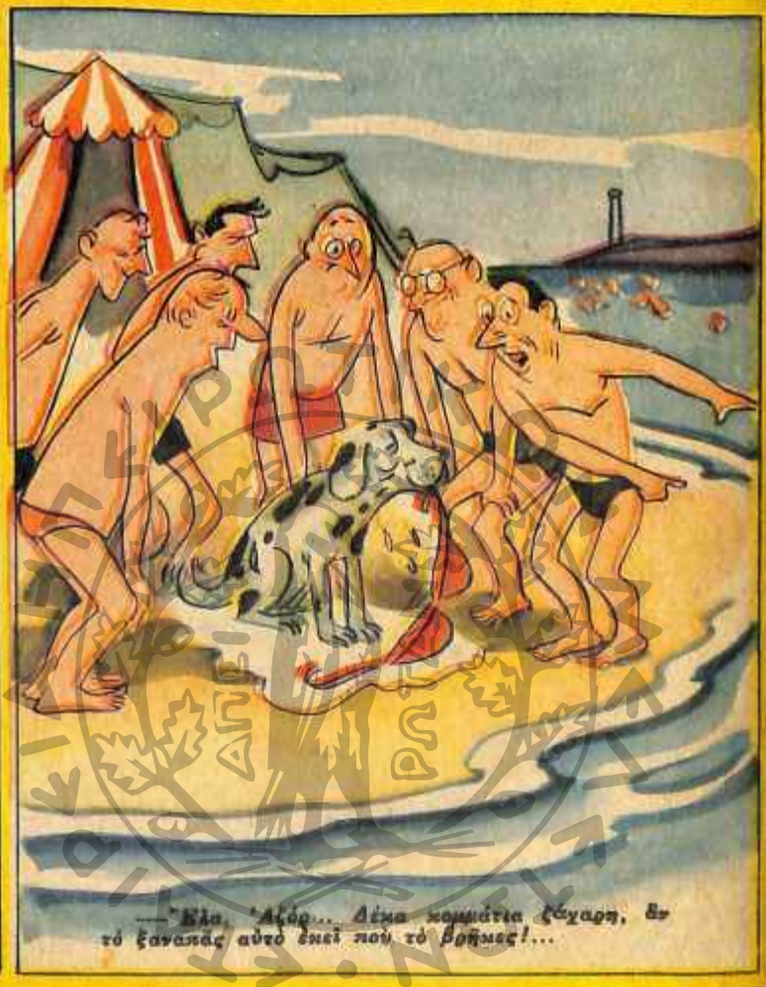

— Ἔλα, Ἀζόρ... Δέκα κομμάτια ζάχαρη, ἂν τὸ ξαναπᾶς αὐτὸ ἐκεῖ ποὺ τὸ βρῆκες!...